

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STOLEN AWAY SERIES

A heart-shaped metal lock, possibly brass or gold, with a keyhole in the center. It is surrounded by several vibrant red roses and green leaves. The background is dark and textured, with some gold-colored speckles. The entire image is framed by a decorative gold border with floral motifs.

HIDEAWAY

WILLOW PRESCOTT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

STOLEN AWAY SERIES

HIDEAWAY

WILLOW PRESCOTT

Hideaway

STOLEN AWAY SERIES

BOOK ONE

WILLOW PRESCOTT

Hideaway Telif Hakkı © 2025 Willow Prescott
Tüm hakları saklıdır.

Bu içeriğin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi ve kayıt dahil üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi ile çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitap uluslararası telif hakkı yasaları tarafından korunmaktadır.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik taşıyan isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve olaylar tamamen tesadüfidir.

Formatlama: Dysfunktion Aesthetics

Kapak tasarımı: Simply Defined Art

Şatolar, canavar prensler ve en güzel kütüphanelerin olduğu çocukluk filmlerini izleyerek esaret sapkınlığı edinen her kız için, size Lord Caden Ashford'u veriyorum. Uyarıyorum, sapıklık listeniz birazdan çok daha kabarcak. daha uzun.

NOTE FROM AUTHOR

Sevgili okuyucu,

Bu, bazı okuyucular için uygun olmayabilecek temalar ve durumlar içeren karanlık bir aşk romanıdır. Tetikleyicilerin tam bir listesi kitabın arkasında bulunabilir. Kendi ruh sağlığınız için, bu hikayeye dalmadan önce bunları okumanızı tavsiye ederim.

Lütfen bu karakterlerden mükemmellik beklemeyin. Çok kusurlular ama sizi temin ederim ki ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar. Güvenli, akli başında ve rızaya dayalı sınırlara her zaman uyulmayacaktır çünkü bu kink' karanlık tarafıdır. Bu karakterler ve durumlar kurgusaldır ve hiçbir şekilde gerçek hayattaki ilişkiler için bir kılavuz olarak kullanılmamalıdır.

Bu kitap adam kaçırma, şiddet, cinsel saldırı, övme/aşağılama, tahakküm ve şaplak, kırbaçlama, sopa ve esaret gibi BDSM unsurları gibi tetikleyiciler içermektedir. Lütfen riski kendinize ait olmak üzere devam edin.

MMC'lerinizin ahlaki açıdan gri piçler olmasını, kurgusal ilişkilerinizin işkence görmesini ve biraz acı çekmeyi sevenler için, gelin karanlıkta birlikte dans edelim.

İyi okumalar, Willow

CONTENTS

1. [Kara](#)
2. [Caden](#)
3. [Kara](#)
4. [Caden](#)
5. [Kara](#)
6. [Caden](#)
7. [Kara](#)
8. [Kara](#)
9. [Kara](#)
10. [Caden](#)
11. [Kara](#)
12. [Kara](#)
13. [Caden](#)
14. [Kara](#)
15. [Kara](#)
16. [Caden](#)
17. [Caden](#)
18. [Kara](#)
19. [Kara](#)
20. [Caden](#)
21. [Caden](#)
22. [Caden](#)
23. [Kara](#)
24. [Kara](#)
25. [Caden](#)
26. [Kara](#)
27. [Caden](#)
28. [Kara](#)
29. [Kara](#)
30. [Kara](#)
31. [Caden](#)

32. [Kara](#)
33. [Caden](#)
34. [Kara](#)
35. [Caden](#)
36. [Caden](#)
37. [Kara](#)
38. [Caden](#)
39. [Caden](#)
40. [Caden](#)
41. [Kara](#)
42. [Kara](#)
43. [Kara](#)
44. [Caden](#)
45. [Caden](#)
46. [Caden](#)
47. [Kara](#)
48. [Kara](#)
49. [Caden](#)
50. [Caden](#)
51. [Caden](#)
52. [Kara](#)
53. [Kara](#)
54. [Kara](#)
55. [Kara](#)
56. [Caden](#)
57. [Caden](#)
58. [Caden](#)
59. [Kara](#)
60. [Kara](#)
61. [Caden](#)
62. [Caden](#)
63. [Kara](#)
64. [Caden](#)
65. [Kara](#)

[Epilog](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

Ayrıca yazan Willow Prescott Kaçış
Bölüm Bir

KARA

T akşam fırtınası bir senfoninin kabarması gibi cam bölmelerde oynaşıyor. Yağmur, kütüphanenin ön tarafında gururla ve belirgin bir şekilde duran büyük, kemerli pencerelerden aşağıya dereler halinde akıyor.

Kışın koyu kasveti, simetrik sıralar halinde mermer zemini kaplayan yüksek kitap raflarının üzerine melankolik bir gölge düşürüyor. Bu tarihi binada üç yüz yetmiş altı bin edebiyat eseri bulunuyor ve ben her birinin özenli bekçisiyim.

Boş masalara ve koridorlarda yankılanan ayak seslerinin yokluğuna dikkat ederek odaya bir göz attım. Kasvetli hava, üniversite vizeleri başlamadan önce son dakika ödevlerini bitirmek ve ders çalışmak için gelen olağan öğrenci kalabalığını ürkütmüş gibi görünüyor. Bu kadar çok insanın doğa koşullarının hayatlarına metreslik etmesine izin vermesi şok edici. Şubat ayında bir şeylerin başarılabilmesi bile bir mucize.

Şahsen ben yağmuru seviyorum. Toprağın içine sızarken ve kampüsü çevreleyen ormandaki ağaç dallarına yapışırkenki kokusunu seviyorum. Kütüphanenin eski taş çatısına vuran damlacıkların rahatlatıcı pıtırtılarını. Teninizi okşayan yağmurun kışkırtıcı ürpertisi. Küçük bir kızken dışarı çıkar ve yağmurda dans ederdim; dilimi dışarı çıkarırdım, böylece yağmurun tazeliğini tadabilirdim. Yağmurun herkesi korkutup kaçırmaması ve beni yeni edindiğim hazinelerimle baş başa bırakması, bunun değerini daha da iyi anlamamı sağlıyor.

Uzanıp parmaklarımı zamanın yıprattığı sırtlardan birinin üzerinde gezdiriyorum, eskimiş kırmızı kumaşa kazınmış soluk altın harflerin izini sürüyorum. *Jane Eyre*.

Kalbimi çalan ilk kitap ve o zamandan beri Brontë'ye ait. İçgüdüsel olarak kitap yığınının göğsüme yaklaştırıyorum, yıllanmış kâğıt ve mürekkebin sarhoş edici kokusunu içime çekerken saçlarım rengi solmuş sayfaların üzerinde dalgalanıyor. Sanki tarihin kendisi tüm duyulara hitap eden bir formda mevcutmuş gibi, bu tarifi imkânsız bir koku.

Bu öğleden sonra üç yeni ekleme aldık: *Jane Eyre*, *The Tenant of Wildfell Hall* ve *Wuthering Heights*. İlk baskılardan oluşan bu kolektif üçlü, yazarları gibi bir akrabalık kardeşliğini paylaşıyor ve onları bir arada görmek bana tarifsiz bir mutluluk veriyor. Küçük, özel bir üniversite olmamıza rağmen, eyaletlerdeki en zengin mezunlardan bazılarının sahip olmanın avantajını yaşıyoruz; birçoğu kendi adlarını taşıyan bir veya iki binaya sahip olmak uğruna nadir metinler veya sanat eserleri bağışlıyor. Birkaç hafta önce, *Canterbury Masalları*'nın olağanüstü bir Caxton baskısını alma ayrıcalığına bile sahip olduk - dünyada yaklaşık bir düzine var ve değeri dört milyonun üzerinde. Akademik değeri açısından bu eski metin neredeyse rakipsizdir.

Köşelerde gizlenen sessiz okuyucuları kaçırmadığımdan emin olmak için ana, ikinci ve üçüncü katları hızlıca taradıktan sonra, ortağım ve en yakın tanıdığım Anne'e dönüyorum. Tam olarak *arkadaş* sayılmayız, mesai sonrası beni ısrarla dışarı çıkarmaya çalışmadığından değil. Sadece kulüpleri ve kafayı bulmayı, sosyal olmak uğruna evde sakin bir akşam geçirmekten vazgeçecek kadar önemsemiyorum. En sevdiğim okuma koltuğumda iyi bir kitapla kıvrılmayı tercih ederim. Yıllarca üniversitenin duvar çiçeği olarak yaşadıktan sonra, üniversitedeki çoğu insan beni var olmayan sosyal takvimime sızmayacak kadar iyi tanıyor.

Anne *hariç* çoğu insan.

"Burası Shakespeare kadar ölü," diye iç geçiriyorum ve omzumun üzerinden Anne'in kitap rezervasyonlarını sıraladığı yere bakıyorum. "Neden bu gece eve erken gitmiyorsun?"

"Ve seni tek başına mı bırakayım? Asla yapmam!" Anne karşılık veriyor. Ellerini dolgun kalçalarına vuruyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor - herkes gibi o da benden fark edilir derecede uzun. "Neden benden kurtulmaya çalışıyorsun?"

"*Değilim*," diye alay ediyorum, gözlerimi devirerek. Anne'in drama yan dalı kabul etmek istediğinden daha sık ortaya çıkıyor. "Hava bir saat içinde daha da kötüleşecek ve kütüphane boşken neden ikimiz de fırtınayla mücadele etmek zorunda kalalım anlamıyorum."

"Peki." Sıralamayı bıraktı ve eşyalarını toplamaya başladı. "Ama sadece Cuma günü benimle dışarı çıkacağına söz verirken erken çıkacağım. Bazı kızlarla karaoke bara gideceğiz."

Hayatta olmaz.

"Aslında Cuma günü planlarım var." Yalan söylemenin güçlü bir yönüm olmadığı söylenir ve Anne'in yüzündeki şüpheli ifade, mazeret üretme konusundaki yeteneksizliğimin keskin bir hatırlatıcısıdır.

"Kara Caine, seni tanıdığımdan beri Cuma gecesi için hiç plan yapmadın," diye suçluyor, kollarını mükemmel göğüslerinin üzerinde kavuşturarak.

"O zaman beni bir sürü berbat, akortsuz pop şarkısı dinlemekten kurtaracak her neyse ona yakalanıyorum."

"Hadi ama *Bayan Sıkıcı*," diye alay ediyor sanki ona bir faydası olacakmış gibi. "Çok eğlenceli."

"Kulağa bundan daha eğlenceli gelen birçok ortaçağ işkencesi sayabilirim. İstirap armudu. Demir kız. Raf-"

"Tanrım, zindanda tasnif ettiğin o kitaplar kadar yaşlıymışsın gibi davranmayı bırakır mısın?" Zindan, arşivleri tuttuğumuz alt kat için kullandığı sevgi dolu bir terim. "Bir ya da üç doktoran olabilir ve üniversite tarihindeki en genç baş kütüphaneci olabilirsin ama hâlâ yirmili yaşlarındasın. Öyle davran."

"Hepimiz senin gibi partinin neşesi olamayız." Başka hiçbir şey işe yaramadığında, iltifatların etkili bir kaçış yolu olduğunu gördüm.

"Evet, doğru," diye kabul ediyor ve yemi kapıp mideye indiriyor. "Pekala, karaoke konusunda seni serbest bırakıyorum. Ama gelecek hafta benimle bir şeyler yapmalısın. Her gece evde tek başına oturmana izin verirsem nasıl bir arkadaş olurum?"

Oh, sanırım arkadaşsınız o zaman. "Şarkı, dans ya da alkol içermediği sürece gelecek haftayı kabul ediyorum," diye uzlaşıyorum.

"Geriye ne kaldı ki?" diye soruyor güzel, dolgun dudaklarını büzerek.

"Eminim bir şeyler düşünecek kadar kurnazsındır."

Surat asması geniş bir sırtışa dönüşüyor ve gözleri muziplikle parlıyor. "Sigara içmek, erkekler, *seks* gibi birkaç şeyi atlamışsın. Sanırım bir şeyler uydurabilirim. Gelecek Cuma, o zaman?"

Zoraki bir gülümsemeyle, "Bunu kaçırmazdım," diye homurdandım.

Şimdi tek umudum, kaderin beklenmedik bir cilvesi sonucu önümüzdeki Cuma günü müsait olamamam. Kar fırtınası. Adam kaçırma. Kızamık. Cinayet. Ben değilim.

Seçici.

Anne'i yoluna gönderdikten sonra, kütüphane kapılarını biraz erken kilitliyorum ve Bront yığınının *zindana* götürüyorum. Alt kat aslında kütüphanenin en sevdiğim bölümü.  st kattaki diğerk kitaplarla birlikte kataloglanamayacak kadar eski ve değerli metinleri burada saklıyoruz. Anne istediğini söyleyebilir, ama ben kütüphanenin halka açık bölümlerinin tüm koşuşturmacası ve gürültüsünün altındaki atmosferi oldukça rahat buluyorum. Burası sessiz ve huzurlu. Ve nazik bir yalnızlıktan daha çok takdir ettiğim bir şey yok.

Merdivenlerden inerken sıcaklık hızla soğuyor. Burada hiç pencere yok ve bakımımız altındaki daha hassas kitapları korumak için termostat konusunda çok titiz davranıyoruz. Anne ve benim bu katta birer ofisimiz var. Ayrıca eski metinleri incelemek için özel ekipmanların bulunduğu iki oda var. Dönemin ikinci yarısında zamanımın çoğunu burada profesörlere ve doktora öğrencilerine araştırmalarında yardımcı olarak geçiriyorum.

Fakülte ve yüksek lisans öğrencileri dışında, kütüphanenin alt katının varlığından bile pek kimsenin haberi yoktur. Ve çok az kişinin girebildiğı bir oda var: nadir kitaplar arşivi. Baş kütüphaneci ve yerleşik arşivci olarak, burayı açma yetkisine sahip tek kişi benim. Bazen düşüncelerimle bir süre baş başa kalmak için gizlice oraya girip saklanmayı severim. Deneseler bile kimsenin sizi rahatsız edemeyeceğı bir sığınağa sahip olmak nadirdir. Kendimi en güvende hissettiğim yer de orası.

şu anda araştırma ya da restorasyon için kullanılan kitapların bulunduğu rafları geçip koridorun sonundaki arşive doğru ilerliyorum. Beş haneli kodu girdikten ve başparmağımı güvenlik pedine okuttuktan sonra ağır, elik kapıyı iterek açıyorum. Düzenlenmiş odanın içindeki sıcaklık daha da düşüyor; metinlerin korunması için en uygun sıcaklık altmış derece. En son satın aldıklarımız için boş bir yer aramadan önce nem seviyelerini kontrol ediyorum.

Nadir ve eski kitaplardan oluşan iki raf var, çoğu o kadar dolu ki Bront'lere yer bulmak zor olacak. Yarın onları yerleştirmek için rafları yeniden düzenleyeceğim ama şimdilik küçük, boş bir yer buluyorum. Dayanamayıp *Jane Eyre*'in üç cildini topluyorum ve incelemek için masaya getiriyorum. Kırmızı kapağı kaldırıyorum ve parmak uçlarını sararmış, benekli sayfalara damgalanmış Currer Bell isminin üzerinde gezdiriyorum.

Bu kitabın böylesine mükemmel bir durumda kalması için yıllar boyunca bu kitabı tutmuş ve el üstünde tutmuş olabilir.

Sayfaları dikkatle çeviriyor, bu kitaplara özgü bilinen yazım hatalarını ya da okuyucu işaretlerini arıyorum. Bir ya da iki açıklama buluyorum ve birisinin yüzlerce yıl kullanılmış bir kitaba kalemle dokunmuş olduğu düşüncesiyle kıvrınmamaya çalışıyorum. Bir kitaba kendi düşüncelerinizi yazmaya istekli olmak için o kitabı gerçekten sevmek gerektiğini düşünmek istiyorum ve orijinal okuyucuların da karakterleri benim kadar sevdiğini hayal ediyorum.

Bir esnemeyi bastırıyorum ve saati kontrol etmek için telefonumu arıyorum. Kapanışı neredeyse bir saat geçiyordu. İç çekerek kitapları rafa yerleştirip odayı emniyete aldıktan sonra eşyalarımı toplamak ve masamdan birkaç kitap almak için ofisime gidiyorum. Kütüphanede çoğunlukla akşam saatleri olduğu için minnettarım. Bu, uykumdan çok fazla fedakârlık etmeden okumam gerekenden çok daha geç saatlere kadar kalabileceğim anlamına geliyor.

Kış gecesine adım attığımda nemli ve serin bir esintiyle karşılaştım. Kütüphanenin kuru ve sıcak sınırlarında romantize ettiğim yağmurun, gecenin köründe otoparka doğru uzun bir yürüyüş için oldukça rahatsız edici bir yol arkadaşı olacağını unuttum sanırım. Kimse romantiklerin *gerçekçi* olduğunu söylemedi.

Neyse ki bugün kitaplarım için bir çanta getirmeyi unutmamışım. Kanvas çantayı kolumun altına sıkıştırıyorum ve yağmurun kıyafetlerime işleyen serinliğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Tepe ışıklarının uzaktaki pusuna doğru koşarken mantıklı ayakkabılar giyemediğime lanet ediyorum. Kampüsü fakülte otoparkından ayıran çamurlu arazide kalem inceliğinde topuklu ayakkabılarla gezinmek ancak bu kadar maceracı olabilirdi.

Ana yürüyüş yolunun kırmızı ilerlerken ayaklarımı soğuk ve yapışkan hissediyorum. Fen binasının yanındaki köşeyi dönmeden önce donuyorum; tenim soğuktan ürpermekten çok farklı bir şekilde karıncalanıyor. Sanki ağaçların arkasından beni izleyen gözler varmış gibi. Yolda biri var mı diye her yöne bakarak etrafı kolaçan ediyorum. Çevredeki binaların tüm pencerelerini kontrol ediyorum ve dışarı bakan birini arıyorum. Olağandışı bir şey bulamıyorum ama açıkta kaldığım süre uzadıkça huzursuzluk hissim artıyor.

Panikle topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için uzanıyorum, diğer elimle en keskin anahtarımı avuçluyorum ve koşuyorum. Arabamın güvenliğini sağlamak için acele ederken çamur bacaklarıma sıçırıyor ve muhtemelen elbisemi mahvediyor. Park yerine ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, arabam park yerinde tanımadığım siyah bir Audi dışında kalan son arabaydı.

farkındayım. Üniversite personeline ait *her* arabayı hatırlayabildiğimden değil. Bu noktada sadece saçmalıyorum ve paranoyaklaşıyorum. Yine kendimi sürücü tarafına atıyorum ve kapıları kilitliyorum. Motorun kükreme sesi zaten sarsılmış olan sinirlerimi ürkütüyor ama farları açıp etrafımı bir kez daha kolağan ediyorum.

Park alanını çevreleyen ağaçlardan oluşan bir çalılık var. Araba ışıklarının dallardan saçılan gölgeleri nereye gönderdiğini inceliyorum. Tek bir ürpertici an için, bana bakan gözlerin titreşimini gördüğümü sanıyorum. Sonra kayboluyorlar. Mide bulantısı ve panik boğazımda düğümleniyor ve ellerim o kadar şiddetli titriyor ki arabayı vitesle takıp geri geri çıkmam birkaç denememi alıyor.

Sorun yok, eve giderken zihinsel olarak zikrediyorum. Yalnız yaşadığım yere. Sanırım bu gece evdeki tüm ışıklar açık uyuyacağım.

Bekar bir kadın olarak, avlanma hissi her zaman çevrenizde, sürekli, ince bir tehlike gölgesi gibi durur. Ama bu ilk kez *gerçek* olacak kadar yakın hissettiriyor.

CADEN

I Oturmuş, yakalanması zor kütüphanecimin kitaplardan oluşan kalesinin güvenliğinden çıkmasını beklerken kanlı kemiklerimin buza dönüştüğüne yemin edebilirim.

Kampüs sınırlarının ötesinde, serin şehir ışıkları yağmur örtüsünün altında puslu kürelere dönüştü. Chicago'nun yükselen silueti uzakta sadece bir hayalet olarak kaldı. Londra'dan neden ayrıldığımı ve burada bu kadar sefil bir kış havası yaşadığımı hep merak edeceğim. Sanırım kaderin garip bir cilvesiyle Chicago beni seçti.

Lanet olası yağmur. Gözlerime damlayan sıırıslıklam saç tellerimi fırçalayarak görevime odaklanmaya çalışıyorum. Bu, şımartılmış kıcımın üzerinde oturup adına bir servetle doğmuş bir lordun şımartıcı hayatının tadını çıkarmak yerine böyle alışılmadık bir hobi edinme kararımı sorguladığım çok nadir anlardan biri.

Dışarıda soğukta İtalyan derisi ayakkabılarımı mahvetmek *zorunda değilim*. Ortega Audi'nin içinde, vereceğim emri bekliyor. Ama adamlarımın geri kalanıyla birlikte ellerimi kirletmekten belli bir tatmin duygusu duyuyorum. Jace ve Declan dün gece saatlerce gözetim altında kaldılar. Onlar başarabilirse ben de . Daha azı olmazsa, Jace'in bana havalı bir dangalak demek için bir bahanesi olmaması için buna sadık kalacağım.

Büyük çift kapının her iki tarafını süsleyen geniş, süslü pencerelerden bakıldığında kütüphane neredeyse terk edilmiş görünüyor. Her katı rahatlıkla görebilmeme rağmen, küçük kütüphanecimi bir an bile göremedim. Birkaç öğrenci ve öğretim üyesi gelip gitti.

ama bana verilen tarife uyan kimse yok. Burada olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Nerede saklanıyorsunuz, Bayan Caine?

Bir hafta önce, müstakbel bir müşteri bana o kadar basit bir teklifle geldi ki, Jace beni kabul etmeye ikna etmeden önce tamamen geri çevirmeyi düşündüm. Ben bu işleri eğlence olsun diye yapıyorum ama ekibimin geri kalanının sırtını dayayabileceği birkaç milyarlık bir mirası yok. Çalıştırdığım herkese iyi maaş veriyorum ama Jace her zaman daha fazlasını istediği konusunda en açık sözlü olanı. Onun için meselenin sadece para olup olmadığından bile emin değilim - işimiz kolayca bağımlılık yapan bir adrenalin patlaması ve yakalanmadan ödülü almanın sarhoş edici hissine rakip olmak zor.

Koleksiyoncu ya da hazine arayıcısı olduğumuzu söylemeyi seviyorum, ancak kaba bir şekilde ifade etmek gerekirse, biz eski eser hırsızlarıyız. Egzotik, paha biçilmez hazineleri, standart, işlemsel bir şekilde eşyalara erişmekte zorluk çekecek seçkin müşterilerin özel talebi üzerine tedarik ediyoruz. Nadir ve tarihi eserleri halkın erişiminden uzak tutan anlamsız yasaları atlamaktan çok daha rahatız. Zenginleri kişisel antika sanat eserleri, mücevherler ve eserler depolarından mahrum bırakmaktan da aynı derecede mutluyuz.

Kazanımlarımız tamamen suç niteliğinde, ancak ben hiçbir zaman biraz tehlikeden ve sorgulanabilir ahlaktan kaçmadım. Ek bir bonus olarak, yakalanmam durumunda annemin yaşayacağı utancı düşünmek bana büyük keyif veriyor. O kadar dikkatsiz olduğumuzdan değil. Ve tamamlama konusunda sicilimiz mükemmel.

Şu anda uğruna mükemmel kırımını dondurduğum iş üç bileşenden oluşuyor: bir kütüphane, bir kitap ve bir kız.

Müşterilerim için araştırmaya alışkın olduğum seçkin ve özel yerler düşünüldüğünde konum hiç de zorlayıcı değil. Tanrı aşkına, burası tüm kampüs için bir kamu kurumu. Herkes içeri girip bir kitap alabilir. Sanırım kütüphanelerin iş modeli de tam olarak bu - kitapların alınmasına, kötüye kullanılmasına ve belirli bir süre içinde ücretsiz olarak iade edilmesine izin veren kurumlar. Ve herkesi içeri alma eğiliminde olduklarına göre, benim gibi birini *dışarıda* tutmak için çok az düşünülmüş olacağını varsayıyorum.

Dediğim gibi, bu çok basit.

Elde etmek için görevlendirildiğim kitap nadirdir. İlk lanet baskı nadirdir. Dahası, on beşinci yüzyıla kadar uzanıyor ve basılı edebiyatın en eski örneklerinden biri. Edebiyat tarihi hakkında yeterince bilgim var.

Bu kitabın ortadan kaybolmasının akademik camiayı mahvedeceğinin farkındayım ama bu benim sorunun değil. Eğer müvekkilim Chaucer'ın ilk baskısını istiyorsa, o zaman ilk baskısını alır.

Kız, tüm operasyonun tek benzersiz zorluğunu oluşturuyor. Müvekkilime göre, kitap tek bir kişinin elinde tutuluyor.

-Kara Caine. Benden neredeyse on yaş daha genç, çeşitli doktoraları var ve yaşına göre üniversitede çok yüksek bir rütbeye sahip. Günlük ve sosyal rutinine göre, tam olarak bir kütüphanecinin olmasını bekleyeceğiniz türden mülayim, çalışkan bir yaratık gibi görünüyor. Gözlüklü, şişman, küçük bir şey ve evde onu bekleyen bir kedi koleksiyonu hayal ettim.

Tecrübelerime ve çalışma alanıma , paralı askerler her zaman akademisyenlere tercih edilir. Akademisyenler ölmek için doğmuş gibi görünürler, oysa paraya değer veren herkes kâr varsa her zaman mantıklı düşünebilir. Bana her gün lanet bir paralı asker verin. Bayan Caine'in bana değerinden daha fazla sorun çıkaracağına dair içimde bir his var.

Yüzüme düşen sırlıslıkam buklelerime sinirli bir tokat daha atarak gotik, taş binaya yaklaşıyorum ve bakışlarımı yağmurdan ıslanmış pencere camlarına sabitliyorum. Nerede lan bu kız? Neredeyse kapanış saati geldi ve ben üç saattir taşaklarımı donduruyorum ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok. Birden içerideki ışıklar yanıp sönmeye başlıyor ve kanım beklentiyle ısınıyor. Girişteki büyük, kemerli kapılar açılana ve dışarıya hava şartlarına uygun giyinmemiş hafif bir sarışın çıkana kadar onu görmüyorum.

Hiç şüphem yok ki, o benim küçük kütüphanecim.

Sarı saçları gecenin karanlığına karşı ay ışığı gibi ıslıl ıslıl. Omuzlarına dökülen solgun dalgalar, koyu renk kaşları, kirpikleri ve espressonun zengin, sıcak rengindeki gözleriyle çarpıcı bir şekilde dengelenen teninin kremi kaymaktaşına hoş bir iltifattır. Sağanak yağmurun altında, yumuşak mavi elbisesi tenine yapışmaya başladı, ince kıvrımlarını ve dik meme uçlarını o kadar ortaya çıkardı ki çıplak nasıl görüneceğini hayal etmeme bile gerek kalmadı. Şu anda o fanteziyi yaşıyorum resmen.

Sikim pantolonumun içinde kıpırdandığında inliyorum, onun tadına bakmak için can atıyorum. Bu kız, burnu kitaplara gömülmüş bir züppe değil. O lanet olası bir melek. Kış havası için neden bu kadar az giyindiğini anladığımda boğazımda bir onaylamama hırıltısı gümbürdüyor.

Paltosu bir yığın kitabın etrafına sarılmış, onları sıcak ve kuru tutarken o soğuşa yenik düşüyor. Belli ki kendine nasıl bakacağı konusunda en ufak bir fikri bile yok. Eğer *benim kızım* olsaydı, paltosuz dışarı çıkmaması için ona çok sert bir hatırlatma yapardım. Ve kışını ısıttığımdan emin olurdum.

Lanet olsun. Bunun nereden geldiğinden emin değilim ama *ondan* mümkün olduğunca uzak durmam gerektiğinin açık bir işareti. Bu kız tam bir bela, tehlikeli bir tür.

Hiçbir uyarıda bulunmadan topukları taş patıkaya çarparak durur. Durdu, kara gözleri çılgınca etrafı araştırıyordu. Gölgelere karışarak en yakın ağacın arkasına saklandım. Jace takip edildiğini hissediyor gibi görüldüğünden bahsetmişti. Tehlikenin onu ne zaman çağırdığını bilecek kadar zeki. Ne yazık ki, bu onu kurtarmaya yetmeyecek.

Yarına kadar, Bayan Caine.

KARA

A Kasvetli ve yağışlı bir Şubat günü daha kütüphane koridorlarında sessizlikten başka bir şey yankılanmadı. Anne beklenmedik bir şekilde hastalandı, bu yüzden son dakikaya ihtiyacı olan birkaç öğrenci dışında tek başımaydım.

araştırma materyali. Arşivlerde ayıklanacak yeni bir metin olmadığından, kütüphaneyi kapatıp eve gitmeden önce oldukça sıkıcı bir saat geçireceğim. Ta ki giriş kapıları açılana, keskin bir rüzgâr kapılara çarpıp onları şiddetli bir gürültüyle duvarlara doğru savurana kadar.

Sessiz gecemi yok eden ani kaostan rahatsız olarak başımı kapılara doğru çeviriyorum, soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor. Gecenin karanlık boşluğu ile şimdi yağmurdan ıslanmış olan giriş arasında iki figür duruyor. İkisinden daha heybetli olanı yaklaşımadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Diğer rüzgârla savaşmak ve kapıları kapatmak için dönüyor, sonra da onu takip ediyor.

Görünüş olarak oldukça farklılar. Öndeki uzun boylu, normalde yakışıklı olan yüzünde sert bir ifade var. Bir öğrenciden daha yaşlı görünüyor ama bir profesörün sessiz kibarlığına sahip değil. Kahverengi, tüvit bir takım elbise giyiyor ve bu takım elbise altından kaslı yapısını belli edecek kadar dar. Yuvarlak, kaplumbağa gözlükleri, güzel, derin bronz teniyle tam bir tezat oluşturan çarpıcı mavi gözlerini çerçeveleyiyor. Koyu renk kıvrıkcık saçları kısa kesilmiş ve yontulmuş çenesi mükemmel bakımlı yüz kıllarıyla kaplı. Dürüst olmak gerekirse, o muhteşem.

Arkasındaki daha genç, karanlık, köşeli gözleri odada gezinirken adımları bir tür gergin tereddütle yüklü. Birinci sınıf öğrencisi için uygun yaşta görünüyor ama bu ortama o kadar yabancı ki öğrenci olduğunu düşünemiyorum. Yapısı daha ince, deri ceketi sivriltilmiş omuzlarından sarkıyor. Şık, siyah saçları gözlerinden uzak tutmak için biraz fazla uzun ve insanların doğrudan kendisine bakmasını engellemek için utangaç bir şekilde saçlarını kalkan olarak kullanıyor.

Masama yaklaştıklarında boğazımı temizlemem ve kendime nasıl konuşacağımı hatırlatmam gerekiyor. Çekici erkeklerle tek başıma etkileşim kurma pratiğim yok ve boş bir kütüphanede sayıca benden ikiye bir üstünler. Bilinçli bir şekilde saçlarımı düzelterip elbisemi çekiştirerek bakışlarıyla karşılaşıyorum; mavi olanlarda açık bir ilgi, koyu kahverengi olanlarda ise bariz korku görünce irkiliyorum. Hangisinin daha rahatsız edici olduğundan emin değilim ama her ikisi de kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"İyi akşamlar," diye anons ediyorum, kendime bir profesyonel olduğumu ve öyle davranmam gerektiğini hatırlatarak. "Size yardımcı olabilir miyim?" Belki de yerinde olmayan çiftin sadece yol tarifine, tuvalete ya da henüz aklıma gelmeyen başka bir şeye ihtiyacı vardır.

"Neden evet, yapabilirsin," diye cevap veriyor lider, sert sesi tenimin üzerinde dans eden ürpertiler gönderiyor. Ve boğucu kalbimin temposunu düşürmek için hiçbir şey yapmıyor. "Ben Dr. Jamison, bu da araştırma asistanım David." Devam etmeden önce genç adama doğru bir işaret yapıyor. "Yazdığım bir makale için arşivlerinizden birkaç metni incelemek üzere dün Anne ile konuştum. Bugün müsait olacaklarını söyledi."

Arşivlerle ilgilendiklerini fark ettiğimde sinirlerim yatışıyor. Küçük bir belirsizlik dürtüsü bana araştırma metinlerinin ardından soru sormak için oldukça geç olduğunu hatırlatıyor. Gece yarısına bir saatten biraz fazla var, ama belki de eyalet dışından geldiler ve daha yeni geldiler. Keşke Anne burada olsaydı da kuşkularımı giderseydi, ama kendi başımın çaresine bakmak zorundayım. "Ne yazık ki Bayan Spade bu gece müsait değil. Ama arşiv metinleri benim bölümüm, o yüzden sizin için özel bir talepte bulunduğu sürece sorun olmayacaktır."

Yüzünde karanlık bir şey yanıp sönüyor, ama nedenini belirleyemeden kayboluyor. Masaüstü bilgisayarımda hızlı bir aramayla, sanırım sebebini biliyorum. Dosyada özel bir istek yok. Ne Dr. Jamison ne de bu hafta başka biri için. Emin olmak için iki kez kontrol ettim. Anne, bir talebi belgelemeyi unutmayacak kadar ayrıntılıdır. I

İki yabancıya bakarken boğazıma tırmanan endişeyi yutuyorum ve bana baş edebileceğimden daha fazla sorun çıkarmamalarını umuyorum.

"Özür dilerim ama bugünkü ziyaretinizle ilgili herhangi bir kayıt bulamıyorum," diyorum, ses tonumu olabildiğince sakın tutmaya çalışarak ve kalp atışlarımın göğsümde attığını hissettiğim kadar yüksek çıkmamasını umarak.

Öndeki adam cevabımdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Daha da yaklaşarak kolunu masamın üstünden sarkıttı. "Oh, bu hayal kırıklığı." Dudakları samimiyeti taklit eden bir gülümsemeyle kıvrılıyor ama bu gülümsemeyi görmek kanımı donduruyor. "Sanırım bir istisna yapıp bu gece bir görüntüleme ayarlayamazsınız? Onu görmek için çok uzun bir yoldan geldik."

"Neyi gördün?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Rahatsız edici sırıtışı daha da büyüyor. "Chaucer'ın ilk baskısının sizde olduğunu duydum. *Canterbury Masalları*. Bu doğru mu, Dr. Caine?"

Nefesim kesiliyor ve kötü hislerim tam teşekküllü bir paniğe dönüşmeye başlıyor. İkisine de adımları söylemedim. Kim olduğumu bilmeleri için hiçbir sebep yok. Ve henüz kamuoyuna yeni ve nadir bir bağış hakkında bilgi sahibi olmalarının kesinlikle iyi huylu bir açıklaması yok.

Benden bir an sonra ayağının kaydığını fark ediyor, o kadar hızlı ki birkaç adım bile geri atamıyorum. "Kahretsin, bana daha adını söylemedin, değil mi?" diye kıkırdarak soruyor ve masamın etrafında dolaşarak tam yanımda duruyor. "Sanırım bu benim için işleri daha da hızlandırıyor." Elini bileğime doluyor ve ben şoktan çekemiyorum. "O kitaba ihtiyacım olacak, Dr. Caine. Bence *şimdi* işbirliği yaparsan bunun senin için *daha* iyi sonuçlanacağını bilecek kadar zekisin."

Sesimi bulmam biraz zaman alıyor ama bulduğumda taş gibi soğuk ve sert. "Kütüphane kapanıyor. Lütfen kendinize dışarı kadar eşlik edin. Hemen."

"Herhangi bir tatsızlıktan kaçınmayı umuyordum, Dr. Caine," diyor hafif bir tonda, bileğimi kavrayışı sertleşirken bile.

"Kim nahoş davranıyor?" Isırarak karşılık veriyorum. "Lütfen dedim. Şimdi kışını kapıdan çıkar, bir *teşekkür* bile ekleyeceğim." Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama beni öne doğru çekiyor ve masanın üstüne düşmeme neden oluyor. Onu arkamda hissediyorum, sert bir şey sırtıma bastırıyor. Silahın şeklini fark etmem bir anımı alıyor. Hemen dövüşmeyi bırakıyorum ve onun altında hareketsiz kalıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, vücudu hâlâ benimkine çok yakın. "Çabuk öğrenen biri olduğunu biliyordum. Şimdi, sanırım sen de bize

Arşivler?"

Fazla seçeneğim yok, kabul ediyorum. En azından arşivin *kapısını* gösterecekler. Ve eğer kitaplarımın yanına yaklaşabileceğini düşünüyorsa o silahı kullanabileceğini kanıtlamak zorunda kalacak. "Peki," diye tıslıyorum, üst bedenim hâlâ masaya yaslanmış durumda. "Arşivler alt katta."

"Mükemmel." Vücudunun ağırlığı kayboluyor ve beni ayağa kaldırmadan önce bir an nefes alabiliyorum. "Yolu gösterin, Dr. Caine."

Yavaşça yürüyorum, ikisi iki yanımda beni kuşatıyor. Gözlerim pencereleri ve raf sıralarını tararken fırtınalı havaya göğüs geren birilerini arıyor ve uygun saklanma yerleri olup olmadığını kontrol ediyorum. Ne yazık ki birinci katta her şey açık ve korunmasız. Alt kata inerken adımlarımı sayıyor, geri koşmamın ne kadar zaman alacağını hesaplıyorum. Önce ayakkabılarımdan kurtulmam gerekiyor çünkü topuklu ayakkabılarla ikisini de geçmem mümkün değil. Merdivenlerin kapısına ulaştığımda derin bir nefes alıyorum ve kendimi birazdan olacıklara hazırlıyorum.

"Onlara ulaşmak için merdivenlerden inmemiz gerekecek," diye açıklıyorum onlara dönüp bakmadan.

"buyurun, Dr. Caine."

Anahtarlarımı almak için cebime uzanıyorum ve telefonumdan hızlı bir acil durum uyarısı göndermeyi umuyorum, ancak her ikisini de yapamadan elim çekiliyor ve arkamdan bükülüyor. "Size yardımcı olmama izin verin," diyor derin sesi, önermekten ziyade emrediyor. İri eller belimin üzerinde kayıyor, kalçalarımnda çok uzun süre kaldıktan sonra elbisemin ceplerine dalıyor. Beni dehşete düşürerek hem anahtarlarımı hem de telefonumu çıkarıyor.

Omzumun üzerinden bakınca, birkaç can simidimden birini ceketinin cebine soktuğunu görüyorum. Bu hareket, pantolonunun arkasına sıkıştırdığı siyah tabancayı ortaya çıkarıyor. Her nasılsa, bana doğru bastırılmış halinden daha korkunç görünüyor. Belki de kaçış planımı yeniden düşünmeliyim.

Yardım isteme zahmetine girmeden, içlerinden biri alt katın kapısını açmadan önce her anahtarı deniyor. Bana önden gitmemi işaret ediyor, ikisi de arkamdan yakından takip ediyor. Merdivenler arşivin tek çıkışı, bu yüzden yukarı çıkarken önce onlara ulaştığımdan emin olmalıyım. Kapıyı kilitlemedi, bu yüzden onlar beni yakalamadan önce kapıyı açmak için yeterince hızlı koşmam gerekecek.

"Arşivler koridorun sonundaki son kapı. Üzerinde tuş takımı olan kapı," diyorum onlara, ses tonumu sakın tutmaya dikkat ederek.

"Ofisime uğrayıp eve götürmem gereken birkaç kitap alacağım."

"Kod nedir?" diye soruyor yanımdan geçerken, bana daha fazla dikkat edemeyecek kadar görevine odaklanmış bir halde. Ofisimin girişine doğru eğilmeden önce genç olanın onu takip etmesini bekliyorum.

"3-8-2-5-8. Sonra enter'a bas," diye yalan söylüyorum, seçtiğim rakamlar karşısında kıkırdamamı bastırarak. *F-U-C-K-U*. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlere doğru koşuyorum. Yolun yarısına geldiğimde bir çift güçlü kol beni yakalıyor ve aşağıya doğru sürüklüyor. Tekme atıp çırpınırken sert ahşap kalaslar dizlerime sürtündüğünde çığlık atıyorum. Beni yere bırakıyor ve sert bir şekilde sırtüstü düşüyorum, bunun gücü ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

"Sanırım düşündüğüm kadar zeki değilmişsiniz, Dr. Caine," diye öfkeleni. Bana dik dik bakıyor ve ben de bir sonraki saldırısından korunmak için yerde bir top gibi kıvrılıyorum. "Declan, git ofislerden birinden bir sandalye getir," diye tıslıyor ve ses tonundaki şiddetten irkiliyorum.

Genç olan -sanırım *Declan*- odadan çıkıyor ve liderle yalnız kaldığımızda korkum anında ikiye katlanıyor. Bana bakıyor ve başka birinin gözlerinde hiç bu kadar soğuk bir nefret görmemiştim.

"Kolay bir hedef olmanız gerekiyordu, Dr. Caine. Aslında çoktan güzel bir kadeh viskinin tadını çıkarmaya gidiyor olmalıydım. Bunun yerine, değerli zamanımı senin saçmalıklarınla uğraşarak harcamak zorunda kalıyorum. Ve eğer acı çekmek zorunda kalırsam, senin de benimle birlikte acı çekeceğinden emin olacağım."

"İsminizin Dr. Jamison olmadığını varsayıyorum." İşler benim için daha da kötüye gitmeden onun konuşma arzusundan faydalanmaya çalışarak soruyorum.

"Doğru," diye alay ediyor zalim bir gülümsemeyle. Onu daha fazla zorlayamadan yanıma çömeliyor ve elbisemi elleriyle yırtarak altından büyük bir şerit koparıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ayaklarımla tekmeleyerek uzaklaşmaya çalışarak çığlık atıyorum. Parmakları kalçalarımın saplanıyor ve beni yerimde tutuyor. En sevdiğim elbisemin kalıntılarına bakıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Sen lanet olası bir pisliksin."

"Kapa o lanet çeneni, yoksa sen de ağzını tıkarım." Başımı belaya sokacak başka hakaretler savuramadan Declan ofisimden bir sandalye taşıyarak geri geliyor. Lider, tekmeleyen bacaklarımla boğuşurken genç adama "Kollarını tut," diye emrediyor.

Birlikte beni sandalyeye fırlatıyorlar, sert elleri beni yerimde tutuyor. Declan omuzlarımı aşağı indirirken, diğer adam elbisemin yırtık kumaşını bileğime dolayarak beni sandalyeye bağlıyor. Sıkıyorum

Bir *yırtılma* sesi daha duyulduğunda hayal kırıklığı içinde gözlerimi açıyorum ve soğuk kış havasını kalçalarımın olmasa gerekenden daha fazla hissediyorum. Gözlerimi açtığımda yarı çıplaktım ve hem bileklerimden hem de ayak bileklerimden bağlanmışım.

"Peki sonra ne olacak, pislik?" Cesaretim, içinde bulunduğum durumun daha da tehlikeli hale geldiği her an artıyor.

"Bana o şifreyi söyleyeceksin -doğru şifreyi- ve ben de buradan *Canterbury Hikâyeleri* ile çıkacağım. Bunun ne kadar zor olacağı tamamen sana bağlı."

"William Caxton'ın *Canterbury Masalları'nın ilk* baskısı mı? Tanrı aşkına, on beşinci yüzyıldan kalma. Bu metin çok büyük bir tarihi, akademik ve edebi öneme sahip, bir servet değerinde olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Kesinlikle," diye alay ediyor. "Ve?"

"Ve böylesine hassas bir metni ele almak için gerekli niyet ve beceriye sahip olmayan birine *Canterbury Tales*'in ilk baskısını teslim etmektense ceplerimi taşla doldurup bir nehrin dibinde gezinmeyi tercih ederim."

"Güven bana tatlım, bu ayarlanabilir," diye tehlikeli bir tonda tehdit ediyor ve bunu kastettiğinden hiç şüphem yok. "Kırılmadan önce ne kadar dayanabileceğini görmek isterim. Kalbin durmadan önce ne kadar acı çekebileceğini."

Tehdit edildiğimi hissettiğimde düşmanlığa dönmek gibi talihsiz bir alışkanlığım var - bu içgüdü durumu etkisiz hale getirmek yerine genellikle tırmandırıyor. "Sanırım sen sadece çaresiz kızları döverken sertleşebilen erkeklerden birisin." Elinin tersiyle yüzüme bir tokat atmadan önce söylediklerimden pişmanlık duymak için sadece bir anım var. Gözyaşlarımın keskin sızısına karşı koyuyorum ve ona dik dik bakıyorum. Erkekliği konusunda hassas. *Not edildi.*

"Jace," diye uyarıyor Declan, kara gözlerinde huzursuz bir isteksizlik.

"Declan, yukarı çık ve her şeyin güvende olduğundan emin ol," diye emrediyor.

Yırtıcı gözlerini benden ayırmadan.

Gözlerim panik içinde genç adama kayıyor ve beni bu psikopatla yalnız bırakmaması için ona yalvarıyorum. Kararsız görünüyor, ikimizin arasına bakıyor. "Jace, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Diğer adamın niyetleri konusunda o da en az benim kadar endişeli görünüyor ki bu pek de rahatlatıcı değil.

"Güven bana evlat, bundan sonra olacakları kaldıracak miden yok."

Declan bana son bir kez suçlu suçlu bakıp dönüyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor. Kapının arkasından kapandığını irkildim. Jace bana doğru sinsice yaklaşıyor.

Avdaki hayvan. Panik vücudumun her santimini sararken nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

"Geveze küçük bir sürtüksün, değil mi?" diye hırlıyor eğilirken. "ne var biliyor musun? koymana sevindim." Darbeyi hissetmeden önce duyuyorum, eli acıyan yanağıma çarpıyor. Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce başımdaki sersemliği atmam gerekiyor "Mücadele ettiğinde çok daha eğlenceli oluyor." Bana bir kez daha vuruyor, yanaklarımdan ilk yaşlar süzülürken kanın bakırımsı tadı ağzıma doluyor.

Yüzümü kendine yaklaştıırken zalim parmakları çeneme saplanıyor, o kadar yakın ki kolonyasının misk kokusu duyularıma saldırıyor. Dudakları kulağıma değiyor ve nefesi sert ve hızlı bir şekilde boynuma çarpıyor. "Ve sonunda kırıldığında zafer çok daha tatlı olacak," diye fısıldıyor tenime doğru.

Elimde başka bir savunma kalmadığı için kanı ağzımda toplayıp yüzüne tükürüyorum. Öfkeyle homurdanarak, boğazıma saldırmadan önce yanağındaki pembe renkli sıvıyı siliyor. Kalın parmakları nefes borumu eziyor ve görüşümü anında karanlık ve gölgeli bir hale getiriyor. Hiç nefes alamıyorum; tutuşu çok güçlü ve acımasız ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Bilincim elimden kayıp gitmeden hemen önce, merdivenlerden inen bir figürün titreşimini görüyorum.

Jace'in eli gevşiyor ama tamamen çekmiyor. Gözlerimdeki bulanıklığı geri kıpırtıldığında bir adamın yaklaştığını görüyorum. "Burada neler oluyor?" diye homurdanıyor yabancı, sesi alçak ve ölümçül.

Her şeye rağmen, kader bana bir kurtarıcı vermeyi seçti.

Derin sesinde Chicago'nun kenar mahallelerinden çok Londra'nın zengin kesimine ait alışılmadık bir sükûnet var. Kendini Jace'inkine anında rakip olan baskın bir otoriteyle tutuyor ve vahşi piç de bunu hissediyor gibi görünüyor. Vücut dilinden Jace'in diğer adamın bariz otoritesine boyun eğdiğini okuyabiliyorum. Yabancı tam önümde durana kadar ilerliyor ve yüz hatlarını daha net görebiliyorum.

Jace'ten daha uzun boylu, ki Jace'in 1.80'in üzerinde olduğu düşünülürse bu bir başarı. Lacivert takım elbisesinin mükemmel terziliği, kışkırtıldığında acımasız bir hassasiyetle tehdit eden güçlü ve kıvrak bir yapıyı ortaya çıkarıyor. Açık renk yüzü, en ufak bir kirli sakal gölgesiyle özetlenen ve bir tarafa düşme eğiliminde olan koyu kahverengi dalgalarla çerçevelenen sertleştirilmiş açılardan oluşuyor. İfadesi serttir, kaşlarının arasındaki derin yarık sürekli bir hoşnutsuzluğu ima eder. Gözleri zengin, topraksı yeşil havuzlar ve hafif altın benekleri,

Sonbaharın fısıltısıyla renklenen yaz yaprakları gibi. Ama kokusu saf kış kokusu - sedir ağacı, nane ve vanilya tatlılığının en yumuşak ipucu.

Kokusu o kadar sarhoş edici ki kendimi onun *tadının* nasıl olduğunu merak ederken buluyorum. Şu anda yarı giyinik ve kütüphanenin ortasında iki yabancı adamın önünde bir sandalyeye bağlı olduğumu düşünürsek, bu gecenin en garip olayı için yarışmıyor bile.

"Her şey kontrolüm altındaydı Ashford," diye tısladı Jace diğer adama, yumrukları öfkeyle sıkılmıştı. "Senin bu işe karışmana hiç gerek yok."

Ve sonra dünyam, başımı döndüren kulak tırmalayıcı bir kükremeyle yıkılıyor. Çünkü bu güzel adam benim kurtarıcım *değil*, mide bulandırıcı bir korku dalgasıyla fark ediyorum. O Jace'in lanet olası patronu.

CADEN

I zehirli hançerler gibi bedenimi kesen siyah, çılgın öfke parçalarını açıklayamıyorum. Küçük, narin bir kızın Jace'in her zamanki saldırısına maruz kalmasının hiçbir mantığı yok.

ikna yöntemleri içimi ezici bir iğrenme duygusuyla dolduruyor. Tek bildiğim, eğer o piç ona bir daha dokunursa, onu öldürebileceğim.

Jace'in parmaklarını kopardığını, diz kapaklarını parçaladığını, birkaç gözü yerinden çıkardığını ve çıplak elleriyle birini neredeyse öldüresiye dövdüğünü gördüm. Acımasız ve incelikten yoksun ama işinde inanılmaz derecede etkili. Jace, ellerimi kirletmek istemediğimde serbest bıraktığım bir saldırı köpeği. Ve çok itaatkâr bir köpektir. Onun acımasızlığını hiç sorgulamadım ama lanet olası bir kütüphaneciye uyguladığı vahşetin seviyesi en hafif orantısız geliyor.

İnce bilekleri ve ayak bilekleri bir sandalyeye bağlanmış, derme çatma bağlar soluk tenini sağlıklı dolaşımı engelleyecek kadar derinden kesiyor. Güzel, leylak rengi elbisesinin geri kalanının yerde, yırtık kumaş şeritleri uyluklarını zar zor örtüyor. Kırmızı izler ince boynunu çevreliyor ve yüzünün sol tarafında, belirgin elmacık kemiğini karartan bir çürük oluşmaya başlamış bile. Dolgun dudaklarının köşesinden bir damla kan sızıyor ve bedenimdeki şiddetli öfke daha da alevleniyor. Geniş, çikolata kahvesi gözleri yaşlarla parlıyor, birkaç tanesi çoktan yanaklarına dağılmış durumda.

Ama o güzel gözlerinde hiç korku görmüyorum. İkimize de sanki yeri öpmeye bile layık değilmişiz gibi bakarken sadece kararlılık görüyorum.

Yürümeye devam ediyor. Sanırım bu konuda haklı olabilir.

Ağır bakışlarım, kendini koruyan her piçin sinirini bozacak bir yoğunlukla emir subayıma yöneliyor ama o öyle değil. Hayır, Jace bana ters ters bakıyor, iri kollarını fazla geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Declan'ın *teknîğinizle* ilgili bazı endişeleri var." Kafası bağlanmış kütüphaneciye kaşlarımı çatarak onaylamadığımı belirttim. "Tüm sağduyuma rağmen, buraya gelip ilerlemenizi denetlemek zorunda hissettim kendimi. Çok gerekli olmadıkça bir satın almanın ortasında kimliğimi ifşa etmediğimi biliyorsun ama görünüşe göre çocuğun çekinceleri haklıymış. Onu neden bağladığınızı ve bilgi almaya çalıştığımız serseri bir haydutmuş gibi dövdüğünüzü sorabilir miyim?"

Jace dişlerini sıkarak, "Sürtük işbirliği yapmıyordu," diye karşılık verdi. "İkna etmek için daha az ortodoks yöntemlere başvurdum. Yöntemlerim daha önce hiç sorgulanmamıştı ve lanet olası kitap elime geçtikten sonra bu sefer de farklı olacağını düşünmedim."

"Yani kitap *sende* mi?" Ses tonum sertleşerek soruyorum çünkü olmadığını biliyorum.

"Henüz değil," diye hırılıyor kıza zalim bir bakış atarak. Gergin vücudu şu anda onu parçalamamak için harcadığı çabayla gerilmiş durumda. Gözlerindeki yıkım ihtiyacını okuyabiliyor ve yumruklarının acı verme arzusuyla sıkıldığını görebiliyorum. Jace en dengesiz türden bir sadist, ama kuduz dürtülerini kızın üzerinde serbest bırakacağını düşünüyorsa lanetleneceğim.

"Yani bu küçük, önemsiz kız tehdit edildi, zapt edildi ve saldırıya uğradı, ama hala gösterecek bir şeyiniz yok mu? Görünüşe göre en iyi adamım yeteneğini kaybediyor." Dikkatini *kızdan* çekmesi için onu kışkırtıyorum. Eğer kızın kanına girmeye karar verdiyse durumu yatıştırmam mümkün değil.

"Orospu inatçıdır. Sadece biraz hırpalanmaya ihtiyacı var ve ben de onu kolayca yola getireceğim."

"O bir kütüphaneci, MI6 değil Tanrı aşkına," diye inliyorum parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken öfkeyle. Ben de daha fiziksel bir yaklaşıma eğilimliyim, ama Jace'in aksine, durumun ne zaman bunu gerektirdiğini biliyorum. Ve bana bakan kırılgan kızın bakışlarından, ilk baskıyı elde etmek için en iyi hareket tarzının incelik olacağını tahmin ediyorum.

"Daha iyisini yapabileceğini düşünüyor musun, patron? ."

Ona ilk kez gerçekten bakıyorum ve içimde derinlerde bir şeylerin bocaladığını hissediyorum. Bu gece yaşadığı onca şeye rağmen, hiç de kırılmış gibi görünmüyor. Aslında, ona bir silah versem beni delik deşik edip kan kaybindan ölmeme izlemekten mutluluk duyacakmış gibi görünüyor. Nedense bu düşünce yüzüme gerçek bir gülümseme getiriyor.

"Bayan Caine," diye hitap ediyorum kibar bir tonda, her ne kadar içinde bulunduğumuz durum görgü kurallarının kurtarabileceği sınırları çoktan aşmış olsa da.

"Dr. Caine," diye düzeltiyor beni sağlıklı bir asit dozuyla ve kendimi yine şaşırmış buluyorum.

"Pardon?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, yüzümden eğlenceyi uzak tutuyorum. Kız bir sandalyeye bağlı ve uysallık yerine gururu seçmiş. Görünüşe göre koruma onun öncelikler listesinde üst sıralarda değil.

Taş gibi soğuk bakışı hiç . "Bir ihmal sonucu bu duruma görüldüğünüzden daha az bilgili olarak girmediyseniz, uygun unvanım herkes tarafından biliniyor olmalı. Ve eğer tanışma nezaketini göstermiş olsaydınız, ben de size aynı nezaketi gösterirdim."

"Özür dilerim Dr. Caine, kesinlikle haklısınız," diye karşılık veriyorum patronluk taslayan bir kahkahayla. "Caden Ashford-unvana gerek yok, ama resmiyeti tercih ediyorsanız *Lord Ashford* demek daha doğru olur. Elimi uzatırdım ama şu anda meşgul görünüyorsunuz." Espri yapmayı pek sevmem ama fırsatını bulunca dayanamıyorum.

"Evet, *bağlanmaktan* bahsetmişken, sence esaret olmadan yapabilir miyiz? Pek bana göre olduğunu söyleyemem," diye karşılık veriyor bağlanma nedeni düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede küstah bir tonda.

"Jace'in çabaları beni tatmin etmediği için üzgünüm," diye söylendim ona doğru yürürken. "Belki de daha tecrübeli birine ihtiyacınız vardır." Onun yatağında bağlı ve çaresiz olduğu kısa görüntüler aklımdan geçiyor ve boğazımda yoğunlaşan ani şehveti bastırmak zorunda kalıyorum. Ne yazık ki kalınlaşan tek şey bu değil.

"Tekniği fazlasıyla etkiliydi, teşekkürler," diyerek arkamda duran adama ters ters baktı. "Belki müzakerelerimize daha rahat bir yerde devam edebiliriz?"

"Oh, yani bu şimdi bir pazarlık mı?" Eğlenceli bir sırıtişla soruyorum. Tamamen çaresizken bile üstünlük ondaymış gibi davranıyor. Güç oyunlarını iyi bilen biri olarak, ne kadar yanılıyor olursa olsun kendine olan güvenini takdir edebiliyorum.

"Hangi kelimeyi kullanırdın?" Sesi tatlı ve uysal. Ve ona, çıplak ayaklarımın etrafında sürünen bir engerek yılanına güvendiğim kadar güveniyorum.

"Bence müzakere kulağa umut verici geliyor. Bu, karşılığında bir şey almak için ihtiyacımız olanı elde etmemize yardım etmeye istekli olduğunuz anlamına gelir. Fiyatınızı söyleyin."

Güzel dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Burada beklerken talepte bulunacak zamanım olduğunu sanmıyorum. Mike birazdan gece yarısı güvenlik kontrollerini yapacak ve sanırım saçma kütüphane soygununa başka kimsenin karışmasını istemezsin."

Jace'i bulmak için sarsılıyorum. "Saat kaç?" Tıslıyorum. Sivri dilli küçük tehdit bizi alt etmiş olabilir ve biz bunun farkında bile değildik.

"Çeyrek kala," diye cevap veriyor, yüz ifadesi kadar gergin. Berbat ettik ve böyle bir şey hiç olmadı.

"Güvenliğin birkaç dakika içinde binaya gireceğini teyit edebilir misiniz?"

Jace gözlerini mahcup bir şekilde kaydırarak, "Gece yarısı araziye kontrol etmeye gelen bir muhafız var," diye cevap veriyor. "Kitabı geri almanın bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştik."

Bir sonraki hamlemi ayarlamaya çalışırken sinirle inliyorum. Jace ve Declan'ın zaman yönetimini ihmal etmeleri ve ekstra güvenlikten bahsetmemeleri sayesinde, kızla istediğim kadar nazık bir şekilde konuşacak zamanım olmayacak. Arşivlere mümkün olduğunca çabuk girip çıkmamız gerekiyor. Daha fazla oyalanmak yok.

"Anahtar kodu. Şimdi," diye , sabrım ve terbiyem tükenmişti.

"Müzakereye ne oldu?" diye soluk soluğa soruyor, iri gözlerinde bir korku titreşimi var.

"Sen bize kodu ver. Seni daha fazla zarar görmeden serbest bırakacağız. İşte pazarlığınız."

"Hayır," diye karşılık veriyor hiç tereddüt etmeden.

"Gerçekten kendini koruma duygun yok, değil mi?" Başımı sallayarak karşılık veriyorum. Önünde çömelerek, onunla göz hizasında buluşuyorum ve ona boyun eğmesi için ters ters bakmaya çalışıyorum. "Eğer bizimle işbirliği yapmazsan, ikimizin de hoşuna gitmeyecek sonuçlar doğacak - sen kesinlikle daha az hoşlanacaksın." Sözlerim doğru, her ne kadar tehditlerinin boş olmasını dilesem de. Eğer şimdi teslim olmazsa, sonunda teslim *olana* kadar acı çekecek.

"Siktir. Sen," diye öyle şiddetli tıslıyor ki tükürük parçaları dudaklarıma değiyor. Onun tadını tenimden yalamaya karşı koyamıyorum.

Ve o çok tatlı.

Bunu yapamayacağımın farkına vararak bombardımana tutuluyorum. Zaman geçiyor ama onu incitecek iradeyi toplayamıyorum. O halde kendisinden daha çok önemsedığı belli olan bir şeye zarar vermem gerekecek. "Jace, raflardan birinden bir kitap getir," diye emrediyorum gözlerimi ondan ayırmadan. Kara kaşları endişeyle çatıldı.

Bir süre sonra Jace elinde eskimiş, kahverengi bir kitapla geri geliyor. Sırt kısmı başlığını okuyamayacak kadar yıpranmış, bu yüzden açarken sayfaların bir elimden sarkmasına dikkat ediyorum. Küçük kütüphanecimin korku dolu bir nefesi bastırdığını duyuyorum. "*Candide*'in orijinal Fransızcası," diye duyuruyorum kötü niyetli bir sırıtışla. "Sanırım değerli bir şey?"

Gözlerimin içine bakıyor, hiç irkilmiyor. "Akademik olarak mı? Hem de çok. Parasal açıdan orta düzeyde bir değeri var."

"Mükemmel." Ve elimi bir hamlede yırtarak kitabı ikiye böldüm ve kağıt parçalarını ayaklarının dibine fırlattım. Parçalanmış bir cesede bakar gibi bakıyor. Sanırım onun için pek bir fark yok. "Şimdi kodu açıklamak ister misiniz, Bayan Caine?" Ses tonumu eşit ve mantıklı tutarak soruyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor, inatçılığı kayıplara yol açtığı için alıngan kararlılığı artık daha yumuşak.

"Nasıl istersen," diye homurdandım. "Jace, bir tane daha getir." Katledilecek bir sonraki kitabı bana uzattığında, ellerimde zafer tutuyormuş gibi ona sırtıyorum. "Zavallı Jane Austen'ı zamansız bir ölümden kurtarmak ister misin?" *Sense and Sensibility*'nin ilk baskılarından birini yüzünün önünde sallayarak soruyorum.

Kızlar regency romantizmine bayılır. Jane Austen'ın, Kara Caine gibi küçük tatlı kitapseverler söz konusu olduğunda Tanrı'nın kendisinden daha fazla ağırlığa sahip olduğunu garanti edebilirim. Klasik edebiyat şaheserini parçalara ayırmamı izlemektense kendi kolunu kesmeyi tercih edeceğini düşünüyorum. Bu yüzden bana ters ters bakıp başını salladığında neredeyse nutkum tutulacaktı.

"Hayır, teşekkür " diye cevap veriyor. Sanırsınız ki kız, gösterişli bir bodrumun ortasında, üzerinde yarı giysileriyle bir sandalyeye bağlanmış değil de, en iyi kemik porselenden çay içiyor. Görünüşe göre Bayan Caine'i yine hafife almışım. Bu işe yaramıyor ve zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyor.

Ona ters ters bakarak Austen'ı ikiye böldüm ve diğer çöplerle birlikte yere attım. "Jace, Bayan Caine'i cep telefonundan kurtardın mı?" I

sorusuna alternatif bir çözüm bulmak için hızla çalışıyor. "Belli ki," diye homurdanarak elini cebine attı.

İçeri girip onun hastalıklı eğlence anlayışını bozduğum için bana minnettar değil. Ben de bu amcığın küçük bir kütüphaneciyle baş edememesini takdir etmiyorum. Küflü kitapların kokusuyla boğulurken ağzı bozuk küçük bir veletle pazarlık yapmak istemiyorum. Ama şu lanet işi halledebilirim.

Jace bana cep telefonunu uzatıyor ve o arkasını dönmeden önce yüzünü tanımak için yüzünün önünde sallıyorum. Sandalyesine uzanıp somurtmadan önce kulağa *İngiliz piçi* gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor. Rehberine, son aramalarına ve mesajlarına göz gezdiriyorum. Görünüşe bakılırsa ailesi yok. Yakın arkadaşları da yok. Aslında neredeyse hiç iletişimi yok. Harika.

"Düzenli olarak görüştüğünüz bir aileniz ya da arkadaşınız var mı?" Cevabı zaten tahmin ederek soruyorum.

Sorduğum anda yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyorum. Ve nedenini biliyorum - bu, birinin sizi özleyip özlemeyeceğini anlamaya çalışırken sorduğu türden bir soru. Eve gelmediğinizde polise haber verilip verilmeyeceğini. Birkaç mesaj ya da aramayı görmezden gelerseniz birileri şüphelenir mi diye. Ve tamamen haklı olurdu. Kara Caine'in bir daha görülmemesi dünyada kimsenin umurunda olur mu bilmek istiyorum.

"Hayır, sayılmaz," diye kekeliyor. "İşim beni meşgul ediyor. Her zaman kütüphanedeyim. Aslında neredeyse her gün."

"Bundan daha kısa bir cevaba ihtiyacım olacak Bayan Caine. Hiç yakın arkadaşınız ya da aileniz var mı?"

Çenesini sıkarak, "Ben *Dr. Caine*. Ve hayır, yakın bir ailem ya da arkadaşım yok."

Bir şekilde ona bakacak ya da onu özleyecek kimsesi olmayan kırılğan, güzel kızı değerlendiriyorum. Ailemden nefret ediyorum ama annem bile Pazar ayininde hangi kendini beğenmiş amcık onu küçümsedi ya da hangi sürtük arkadaşı boşanıyor diye iki haftada bir yaptığımız görüşmeyi kaçırırsam sinir krizi geçirirdi. Görünüşe göre Bayan Caine nefret edilecek bir aileye sahip olma ayrıcalığına bile sahip değil. Belki de şanslı olan odur.

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim var. İkisi de yüksek riskli ve ikisi de ihtiyacım olan kitabı almamı garanti etmiyor. Ancak saat geri sayarken, gerçek plan boka sardığında iyi düzenlenmiş plan yapmak için zamanım kalmadı. Ve bu muhtemelen *çok* kötü bir fikir.

"Jace, Bayan Caine'i çöz."

Derme çatma bağları kesmek için bir sustalıyı açarken bana sırtıyor. Birinci seçeneği seçtiğimi düşündüğüne ve kütüphanecimizin ağzını burnunu kırmak için sabırsızlandığına şüphe yok. İkinci seçeneği seçtiğimi anladığında kıyameti koparacağını tahmin ediyorum. Ben de saldırı köpeğine sahibinin kim olduğunu hatırlatma fırsatı bulmayı dört gözle bekliyorum. Kızın tısladığını duyuyorum ve bileğinde ince bir kan çizgisi görmek için aşağı bakıyorum. Jace onu kesmişti, her ne kadar bıçak kullanmada çok yetenekli olsa da bağları temiz bir şekilde kesmişti. Bunun bedelini sonra ödeyecek.

Yeni serbest kalan bileklerini ovuşturarak kanın yeniden dolaşmaya başlamasını sağlıyor. Herhangi bir şekilde zarar gördüğü düşüncesi göğsüme keskin bir suçluluk duygusu saplıyor. Keşke onu iyice inceleyebilseydim ama buna zamanım yok.

"Size işbirliği yapmanız için son bir şans vereceğim Bayan Caine," diyorum, odaya girdiğimden beri biriken gerginliği azaltmak için şakaklarımı ovuşturarak. "Kabul etmenizi tavsiye ederim. Basit bir kod bu kadar zahmete değmez. Bize baskı altında erişim izni verdiğiniz için kimse sizi suçlamaz. Ve ne pahasına olursa olsun, koleksiyonun ehil ellere teslim edileceğini garanti edebilirim." Eğer *hayır* derse, hayatım çok karmaşık bir hal almak üzere.

Bana dik dik bakıyor ve ben daha o güzel dudaklarını ayırmadan cevabımı vermiş oluyorum. "*Canterbury Hikâyeleri*'ne asla *tek bir* parmak bile uzatamayacaksın, bu yüzden tehdit edip durduğun her neyse onunla devam etsen iyi olur."

Gözlerimi kapatıyorum, işlerin ne kadar ciddileşmek üzere olduğunu bilerek inliyorum. Gözlerimi açtığımda, ona neler yapabileceğimi tahmin ettiği için kararlılığının en ufak bir şekilde sarsıldığını görüyorum. O küçük korku kırıntısı yüzüme acımasız, gaddar bir gülümseme yerleştirmeye yetiyor. "Ayakkabılarını getir, aşkım. Yürüyüşe çıkıyoruz."

Sandalyeden yavaşça kalkarken elleri titriyor. Ona yardım etme teklifinde bulunmuyorum - şu anda ona dokunmak için kendime güvendiğimden emin değilim. Ofisinden ayakkabılarını almak için soğuk zeminde parmak uçlarında yürürken onu takip ediyorum. Ayakkabılarının stiletto olduğunu görünce şaşıyorum; bir kütüphaneci için ilk aklıma gelen ayakkabılar değil. *Sadece* stilettolarla kitapları sıralamak için eğildiği görüntüsünü görmezden geliyorum. Bu başyapıta, tadını tam olarak çıkaracak zamanım olduğunda geri döneceğim.

Ofisinden on santimetre daha uzun olarak çıkıyor ve itiraf etmeliyim ki onun küçük ve güçsüz görünmesini özleyorum. Elbisesi darmadağın olsa bile -Ayakkabılarını giydiğinde tavırlarında bir şeyler değişiyor. Kendini savaşa hazırlanan korkusuz bir savaşçı gibi tutuyor. Ve ben de ona aradığı savaşı vereceğimden eminim.

Jace'in onun açıkta kalan bacaklarına baktığını fark ediyorum ve hemen onu kafasından kelepçelemek istiyorum. Kadının onun bakışları altında nasıl titrediğini kaçırmıyorum ve göğsümde alışılmadık bir tür koruma duygusu alevleniyor. Bir an bile düşünmeden ceketimi çıkarıp ona uzatıyorum. Bir an için, teklifimi sadece prensip olarak reddedebileceğini düşünüyorum. Ama çıplak teninde bir başka ürperti dalgalandığında, paltoyu ellerimden kapıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor isteksizce, onu zayıf bedenine sararken. Ağırlığı altında ikiye ayrılmaması bir mucize, ama Kara Caine'in görüldüğünden daha güçlü olduğuna dair bir his var içimde.

"Benim için zevkti," diye cevap veriyorum alışkanlıkla, ama söylediklerimde ciddi olduğumu fark edince şok oluyorum. Hiç bilmediğim nedenlerden ötürü onu kıyafetlerimin içinde görmek *hoşuma* gidiyor. "Merdivenlerden yukarı," diye talimat veriyorum, avucumu sırtının küçük kısmına bastırarak. Merdivenlerin dengesizliğini bahane ederek tepeye ulaşana kadar elimi onun üzerinde tutuyorum. Sonra bana sert bir bakış fırlatıyor ve parmaklarımı hemen sırtından çekmezsem beni merdivenlerden aşağı iteceğini söylüyor. Bu konuda kimseyi zorlayacak kadar alçak olmadığım için iki elimi de havaya kaldırıp merdiven boşluğundan önce onun çıkmasına izin veriyorum.

Aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakarak onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Declan zaten arabayla bekliyor, Bayan Caine'i yaygara koparmadan binadan çıkarmak an meselesi. Hâlâ beş yıldır ilk kez bir satın alma işlemini berbat ettiğim gerçeğiyle boğuşuyorum. Daha önce onunki gibi bir inatçılıkla karşılaştığımı sanmıyorum ve en vahşi canavarları evcilleştirmekle tanırım. Ama benim küçük kütüphanecim tamamen farklı bir tür.

Resepsiyonun önünden geçmeye başladığımızda onun direndiğini hissediyorum. "Bekle, eşyalarım," diye yalvarıyor benden uzaklaşırken.

"Onlara ihtiyacın olmayacak," diye sert bir tonda cevap veriyorum.

Lanet olası velet sıkıntıyla ofluyor. "Onları bırakırsak Mike bir şeylerin ters gittiğini anlar," diye karşı çıkıyor.

Ve ne yazık ki, ona katılmak zorundayım. Bir kütüphanecinin iz bırakmadan ortadan kaybolması, bir kütüphanecinin gecenin karanlığında kaybolmasından çok daha iyidir.

kanıt olarak geride bıraktığı eşyaları. "Haklısınız Bayan Caine. Eşyalarınızı çabucak toplayabilirsiniz."

İhtiyacı olmayacak bir yığın kitap topluyor. Jace'e onları nehre atmasını falan söylerim. Sonra el çantasını, atkısını ve paltosunu alıyor. Şapkası ya da eldiveni yok, bu yüzden kışın ortasında donmanın onun için bir hobi olduğunu varsayacağım. Paltomu omuzlarından çıkarıp bana uzatıyor. "Tekrar teşekkür ederim. Palto için."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, elinden alıyorum. Onun yerine kendi montunu giydiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Dondurucu havaya aldırmadan kendi montumu giyiyorum ve yabancı bir koku alınca duraklıyorum. Keskin çiçek kokuları ve yaz meyvelerinin tatlılığı. Görünüşe göre benim için kendinden bir parça bırakmış.

Kanımda kısa süreliğine parlayan ateşi görmezden gelerek kütüphanenin önündeki kapılara doğru ilerliyorum. Kapıları açıyorum ve ona dışarı çıkmasını işaret ediyorum. "Önce bayanlar."

Geri dönüyor, bir daha asla göremeyeceği kütüphaneye son bir kez veda edecekmiş gibi görünüyor. Bu koridorlarda son kez yürümeyeceğini tam olarak garanti edemem. Aslında, Bayan Caine'in geleceğinin ne getireceğini kesin olarak söyleyemem. Bu noktada, doğaçlama yapıyorum ve bu en iyi ihtimalle az gelişmiş bir beceri.

Kapıları arkamızdan kapattığımda ve Jace anahtarı bana uzattığında sığılıyor. "Hangisi?" Onları havada sallandırarak soruyorum. Yalan söylemeyi düşünüyor, bu düşüncenin bir an için yüzünde titreştiğini görüyorum. Ama sonra artık direnmenin bir anlamı olmadığını fark ediyor. Güzel. Çabuk öğreniyor.

"Altın olan," diye cevap veriyor, sesi soğuk ve ölü. Kapıları kilitliyorum ve anahtarları cebime atıyorum. Üçümüz de bir an için üniversiteyi bir belirsizlik hayaleti gibi saran sise bakıyoruz.

"Peki, nereye Ashford?" Jace soruyor, hepimizin düşündüğü şeyi söyleyecek kadar cesur olan ilk kişi.

Biri hevesli bir sabırsızlıkla, diğeri ise boyun eğmiş bir korkuyla dolu iki çift sorgulayan gözle karşılaşıyorum. Ve beyhude bir iç çekişle, ikisinin de duymak istemediği kararı veriyorum.

"Ashford Malikanesi."

KARA

C Bilinç yavaşça içeri süzülüyor. Yanağımda sızlayan bir hassasiyet dün gece kütüphanede olduğuma dair puslu anı kırıntılarını canlandırıyor-şiddet, yabancılar, *o*. Duyularımda erkeksi bir koku yankılanıyor, sedirle karışmış nane ve vanilya tatlılığının fısıltısı gibi. Ayrık bir ses düşüncelerimi dalgalandırıyor, derin ve kaba bir tonda adımı söylüyor, sözcüklerin tınısı tuhaf ve yabancı. *Bayan Caine*. Çelik gibi soğuk, yakıcı, yeşil-altın gözlerin ani görüntüsü beni sarsarak ayağa kaldırıyor

Yastığımdan.

Ama bu *benim* yastığım değil, bulanık gözlerimi kırıştıırıp etrafımı incelerken fark ediyorum. Bu yastık ipek, lüks ve tereyağı yumuşaklığında. Ve *pembe*. Bilmediğim bir yatağa nasıl girdiğimi hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. İçgüdüsel olarak ellerim vücudumda yukarı doğru kayıyor ve göğüslerimin yarısını ya da kalçalarımın üst kısmını zar zor örten pembe dantelli, narin bir geceliğin üzerinde geziniyor. Bu kadar açık bir şeyle asla uyumam. Gözlerimi kocaman açarak odaya bakıyorum ve kendi evimde *olmadığımdan* şüphe duymuyorum.

Olanların korkunç gerçekliği tamamen kafama dank etmeye başladığında kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca bir hızla çarpıyor. Dün gece ben uyurken aşırı yaratıcı bilinçaltım tarafından uydurulmuş korkunç bir melodram değildi. Gerçektir. Caden Ashford *gerçektir*. Ve o piç beni kaçırdı.

Ellerinin giysilerimi çıkarıp çıplak bedenimi ipek ve dantellerle süsleyeceği düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken nefesimi tutuyorum. Kendimde başka bir saldırı belirtisi ararken, şunu keşfetmekten mutluyum

tek kalıcı acı diğer adamın elinin arkasından geliyor. Buz mavisi gözleri ve sürekli çatık kaşları olan. *Jace*, sanırım.

Ne kadar denersem deneyeyim, o iki korkunç adamla birlikte kütüphaneden çıkmanın ötesinde hiçbir şey hatırlayamıyorum. Koşullar göz önüne alındığında, ölüme götürüldüğümü varsaydım. Ölmediğimi kabul ediyorum ama şu anki durumumun çok daha iyi olup olmadığına karar veremiyorum. En azından ölümden belli bir tür özgürlük var. Bir mahkum olarak, her an sayısız işkence beni bekliyor olabilir.

Hapishanemi değerlendirmek için bir an duruyorum, bilinçsiz esaret altında geçirdiğim bir geceden sonra kaçmak için zaten çaresizim. İtiraf etmeliyim ki, burası rehinelerin saklanması bekleyeceğiniz türden bir oda değil. Yatak odası kocaman, kadife, koyu pembe perdelerle örtülü uzun pencerelerden içeri parlak gün ışığı doluyor. Duvarlar krem rengi, Barok tarzı dekoratif paneller ve altın kakmalı taç pervazları var. Büyük, altın ve kristal bir avize yaldızlı tavandan müstehcen bir şekilde sarkıyor ve odaya kusursuz bir çöküş ve ihtişam havası veriyor. Bir prenses için uygun bir oda, bir mahkum için değil.

Altın püsküllü yatak başlığına sahip devasa yataktan kayarak çıkıyorum ve pembe yastıkların yere düşmesine neden oluyorum. Odanın en ucuna doğru yürüyüp kapıları açtığımda, altın telkari aynalarla süslü iki ayaklı makyaj masası, üzerinde minyatür bir avize sallanan pençe ayaklı bir küvet ve üç ya da dört kişinin sığabileceği büyüklükte bir duşakabin bulunan geniş bir banyo buluyorum.

Saatlerce tuvalet ihtiyacımı gideremedikten sonra hemen tuvaleti kullanıyorum. Daha sonra, işe yarar bir şeyler bulma umuduyla tüm çekmeceleri karıştırıyorum. Hayal kırıklığıma uğradım, sadece makyaj malzemeleri, cilt bakım ürünleri ve yağlar vardı. Kaçmak için pratik bir şey yok. Kolay bir çıkış yoluna ihtiyacım olduğunu fark edersem kendimi öldürecek kadar zehirli hiçbir şey yok. Yatak odasının geri kalanı da hemen hemen aynı.

Odanın karşı tarafında bir kapı daha var, onu da deniyorum. Evdeki yatak odam kadar büyük bir gömme dolapla karşılaştığımda nefesimi tutuyorum. Tabandan tavana kadar, oda akla gelebilecek her türlü giysi, ayakkabı ve aksesuarla dolu. Odanın ortasındaki pelüş, pembe kanepenin üzerinde asılı bir avize bile var. Sözümleri geri alıyorum, burası bir kraliçenin odası ve raflardan sarkan sayısız tasarım kıyafete bakılırsa *çok* pahalı bir zevki var.

Merakımı bastıramayıp duvar boyunca uzanan dolapları karıştırıyorum ve bir aksesuar ve mücevher koleksiyonu buluyorum. Parmaklarımı, her biri aşırı miktarda değerli taşla işlenmiş yüzük, kolye ve küpe sıralarının üzerinde gezdiriyorum. Elim, tamamen pırlantadan yapılmış karmaşık bir E'ye sahip büyük bir kolye ucuna değdiğinde duraksıyorum. Kolyeyi görünce içimde bir şeyler kıpırdıyor ve sanki kolyenin altın rengi parmak uçlarımı yakıyormuş gibi anında geri çekiliyorum.

Başkasının odasındayım. Onların eşyalarına dokunuyorum. Kadının parfümü hala Chanel kokulu bir hayalet gibi odada duruyor. Burada mı yaşıyor? Burada *mi* yaşıyordu? Belki o da benim kadar tutsaktı. Belki de ben sadece Caden Ashford'un bir sonraki kurbanıyım.

Tedirginliğimi yutarak, güzel kıyafetlerin sıralandığı yerde pratik bir şeyler arıyorum. Pijama süsü verilmiş bu saçma ipek parçasını giyerek kaçmaya çalışmayı reddediyorum. Neredeyse diz boyu olan erik rengi bir elbisede karar kılıyorum. Elbiseyi giyip fermuarını çektiğimde, sanki benim için dikilmiş gibi *tam* benim ölçülerimde olduğunu fark edince şok oluyorum. Görünüşe göre Caden Ashford'un kurbanlar konusunda çok özel bir zevki var ve ben de tam bana göre olacak kadar talihsizim.

Sadece yarım numara küçük bir çift Louboutin'le tamamen giyinmiş bir şekilde büyük pencerelere doğru ilerliyorum. Kilitleri açık, manzara kilometrelerce uzanan تنها bir araziye gözler önüne seriyor. Atlamak için çok yüksekteyim ve yakınlarda tırmanabileceğim bir ağaç da yok. Hiç değilse, sanırım başka bir kolay çıkış seçeneğim var.

Cesaretimi toplayarak kaçmak için son geçerli seçeneğe, yatak odasının kapısına yöneliyorum. Antika pirinç topuzu tereddütle çeviriyorum ve hem içeriden hem *de dışarıdan* erişilebilen eski moda bir kilit olduğunu dehşetle fark ediyorum. Sürpriz bir şekilde kapı gıcırdayarak açılıyor. Birini kaçırıp sonra da gitmesi için serbest bırakmak şok edici bir dikkatsizlik. Bu küçük özgürlük parçasının bir dikkatsizlik olmayabileceğini düşündükçe endişe kalbimi kemiriyor. Belki de eğlencelerinin bir parçası da avlarını avlamanın heyecanı için avlarının bir adım önde başlamasına izin vermektir.

Yumuşak adımlarla odadan çıkıyorum, uzun, balkonlu bir koridordan aşağı inip özenle yapılmış çift merdivene doğru ilerlerken dikkatli bir şekilde arkamı kolluyorum. Kendime engel olamayarak etrafıma bakıyorum, her şeyin hayal edilemez ihtişamına bakıyorum. Burası bir ev değil, bir saray.

Her şey yaldızlı ve inkar edilemez bir lüksle ışıltıyor. Duvarlar dekoratif Barok panellerle vurgulanmış ve altın kakmalarla süslenmiştir.

taç pervazları. Tablolar, çerçeveli duvar halıları ve birkaç dağınık heykelden oluşan geniş sanat seçkisi, geçmişin parçalarına yazılmış bir aşk mektubu gibi saygıyla bir araya getirilmiştir. Resmi fuayenin dekoratif karolarının üzerindeki hava boşluğunun en az yarısına hakim olan gösterişli, altın ve kristal avize biraz daha az hassastır.

Koridordan aşağıya doğru süzülen sesini duyduğumda adımlarım duraksıyor. Yanında başkalarının da olduğunu duyabiliyorum, dün geceki karanlık anılarımdan tanıyamadığım insanlar. Fuayeyi olabildiğince hızlı geçip girişin büyük çift kapısına doğru koşarken nabzım hızlanıyor. Tüm umutlarıma rağmen, büyük kolları çeğiştiriyorum, özgürlük tam avucumun içinde. Hiç esnemiyorlar.

Dudağıımı ısırarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Çok fazla seçenek yok. Devasa malikânede başka bir kapı aramaya devam edebilirim ama dolambaçlı koridorlarda ve geniş kanatlarda kaybolma ihtimalim çok yüksek. Odama geri dönebilir ve korkunç tutsağıımın kaderimle buluşmak için beni aşağı sürüklemesini bekleyebilirim. Ya da bu kaderle kendi şartlarımla yüzleşebilirim.

Evin diğer ucundan gelen seslere doğru adım atmamın cesaret mi yoksa umursamazlık mı olduğundan emin değilim. Her zaman ikisini birbirine karıştırmak gibi kötü bir alışkanlığıım olmuştur, kendi zararına olacak şekilde. En azından beni esir alanların ellerinde azap çekmeyi beklemekten kurtulacağım. Ve en iyi ihtimalle, Caden Ashford'un konukları adam kaçırma konusunda onun kadar umursamaz bir fikre sahip olmayabilir.

Erkek seslerinin gürültüsü beni resmi bir yemek salonuna götürüyor, kapılar ardına kadar açılarak binlerce uzun, köşeli kristal prizmadan oluşan ve azalan boyutlarda eşmerkezli daireler oluşturan bir başka avize ortaya çıkıyor. Bu adamın kaç tane lanet olası, şatafatlı avizesi var?

Odadaki alanın çoğuna hakim olan, üzerinde ince beyaz damarlar bulunan geniş, siyah mermer bir masa. Yanında en az yirmi tane zümrüt kadife sandalye sıralanıyor. Caden masanın başında oturuyor, gözleri içimi rahatsızlıkla kıvrandıran yoğun bir bakışla bana sabitlenmiş. Sonra bir anda öfke kayboluyor ve yerini kibar bir nezakete bırakıyor. Çekici yüz hatlarındaki değişim o kadar hızlı ki şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

"Bayan Caine, bize katılabildiğimize sevindim," diye selamladı, sesi hatırladığıım kadar derindi. Ama sözleri şimdi daha yumuşak, keskin kenarları

körelmişler. Sanırım bu onun *iyi* davranış denemesi olabilir. Beni çoktan *kaçırdığını* düşünürsek, terbiye için biraz geç.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp masanın etrafına bakıyorum. Toplam beş adam vardı. Üçünü dün gecedan tanıyorum - bana ters vurup en sevdiğim elbisemi yırtan saldırgan kaba, öğrencilerimden birinden daha yaşlı olamayacak çocuk ve tabii ki baş piçin kendisi.

Diğerlerinden biri benim yaşlarımda, ince yapılı, düzensiz kıvrırcık saçlı ve koyu çerçeveli gözlüklerin çerçevelediği yumuşak gri gözlü. Dikkatli gözleri Caden ve benim aramda gidip geliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Son adam iri yarı, masadaki diğer herkesi cüceleştiriyor ve siyah ceketini vücudunun her santimini kaplayan kas miktarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bronz teninin ve sıcak kahverengi gözlerinin güzelliği, tehditkâr görünümünü yumuşatmaya yetmiyor; beni ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyor. Neyse ki masadaki tüm erkekler arasında benimle en az ilgilenen o gibi görünüyor, dikkatini kahvesine vermeden önce bana kısa bir bakış atıyor. Odadaki her erkeği süzdükten sonra dikkatimi tekrar Caden'a . "Bu konuda bir seçeneğim olduğunun farkında değildim Bay Ashford. Esir alındığım ve bana karşı savaşıldığı için yaşadığım kafa karışıklığını anlayacaksınız.

benim iradem."

"Her zaman bir seçeneğiniz olacak, Bayan Caine," diye cevap veriyor, sesine sertlik geri dönüyor. "Asıl soru, kararlarınızın sonuçlarını kabul etmeye istekli olup olmadığınız." Yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Oturun."

Sözlerinin bir öneriden ziyade bir emir olduğu açık. Onun dayanılmaz küstahlığı, kendi iyiliğimi hiçe saymamın yanı sıra inatçılığını da kızdırıyor. Yanındaki açık sandalyenin yanından geçip, bana yardım etmeyi reddeden diğer omurgasız yanından geçip, masanın diğer ucuna ulaşana kadar boş sandalyelerin olduğu sıraya doğru yürüyorum. Sandalyenin ayaklarını yere sürtüyorum - oda rahatsızlığımın kakofonisiyle yankılanıyor - masanın diğer başını ele geçiriyorum ve Caden'in önüne oturuyorum. Oturmamı *önerdiği* yerden sadece yirmi adım uzağa.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Caden Ashford'un çok sık hayır diyen bir adam olduğunu sanmıyorum. Ve beni nefes alma alanını paylaşmaya zorladığı sürece ona bu konuda iyi bir pratik kazandırmaktan mutluluk duyacağım.

"Ye," diye homurdanıyor, bu tek kelime nazik bir davetten çok bir tehdide benziyor.

Açlıktan ölüyor olmasaydım, sırf ona inat olsun diye bu talebi görmezden gelirdim. Hal , midemdeki bir gurultu bana dün kahvaltıda beri üniversitedeki ofisimde içtiğim birkaç sert fincan kahve dışında bir şey yemediğimi hatırlatıyor. İsteksiz bir kabullenişle tabağımı ulaşabileceğim mesafede ne varsa doldurmaya başlıyorum. Her şey o kadar lezzetli kokuyor ki, Caden'ın ve kaçırma olayının diğer dört aksesuarının etrafımda oturup bana baktıklarını neredeyse unutabiliyorum. Ta ki o piç kurusu lanet ağzını açıp dilimin üzerindeki sıcak, tereyağlı çöreğin nefis tadını mahvedene kadar.

"Sanırım tanışma faslı başladı," diye anons ediyor, soğukkanlılığı bir kez yerine oturmuş bir halde. Bu hali, bir an önce ağzından kaçırdığı öfkeli halinden daha soğuk ve bir şekilde daha korkutucu.

"Bir rehinenin onur konuğu olduğu bir masanın etrafında oturan adamların isimlerini bilmek istediğimi mi sanıyorsun?" Alay ettim.

"Bu bir iş meselesi Bayan Caine, başka bir şey değil. İşlemimiz tamamlandıktan sonra gitmekte özgürsünüz. Size söz veriyorum."

Verdiği cevap karşısında kaşlarımı çatıyor, bir suçlunun sözünün tam olarak ne kadar değerli olduğunu merak ediyorum. Yumuşak dille söylediği sözlerin arasındaki tehdidi duyabiliyorum

-Chaucer'ın ilk baskısını ona verene kadar burada kalacağım. Ama korkuma rağmen, masum bir tutsağa yardım etmek için hiçbir şey yapmayacak korkunç adamlarla dolu bir odada olmama rağmen, kararlılığım sürüyor. Ne pahasına olursa olsun kitabı koruyacağım. Bedeli hayatım olsa bile.

"Jace ve Declan'ı dün gecedен hatırlarsınız," diye devam ediyor Caden onlara doğru bir el hareketiyle. Jace adi bir pislik gibi göz kırpmıyor, Declan da özür dileyen küçük bir el sallıyor. Caden genç adamı işaret ediyor. "Bu Braxton, teknik elemanımız." Sonra da monolit bir adama el sallıyor. "Ortega güvenliğin başı."

Caden sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve çözülmesi gereken karmaşık bir problemmişim gibi bana bakıyor. "Formaliteleri aradan çıkardığımıza göre artık işimize bakabiliriz. Bugün bize üniversite kütüphanesine kadar eşlik etmeniz için uygun bir zaman var mı?"

"Neden? İyi okuma materyallerin mi azalıyor?" Kendimi kahvaltıyla meşgul ederken küstah bir tonda şaka yapıyorum.

"Chaucer transferini mümkün olduğunca çabuk sonuçlandırmak istiyoruz, Bayan Caine."

"Son kez söylüyorum, adım *Dr. Caine*," diye tıslıyorum unvanımın kaçınıcı kez kullanıldığını duyduktan sonra. "Ve bu da benimle konuşmayı talep etmenin oldukça zarif bir yolu.

Tutsak bir kütüphaneciden anıtsal bir metnin çalınması."

"Zarif bir adam olduğumu düşünmek isterim." Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sunuyor, eğer onu bu kadar rezil bir insan olarak görmeseydim, kesinlikle kedi yıkıcı olurdu.

"Eğer tek silahınız cazibeyse, bu müzakereye korkunç derecede silahsız geldiniz, Bay Ashford."

"Bana güvenin *Bayan Caine*, diğer ikna yöntemlerimle tanışmak istemezsiniz. İlkel ama etkili olduklarını göreceksiniz." Bana korkutucu bir bakış fırlatıyor, yumruklarını masaya vuruyor. "Senin gibi eğitilmiş bir kızın şiddet yerine akıl yoluyla bir çözüme ulaşma şansını takdir edeceği kesin."

Bu karşılık karşısında ne yapacağımı bilemediğim için onun taleplerine kendi taleplerimle veriyorum. "Sorularım var."

"Sanırım bu mantıksız değil." Elini yontulmuş çenesindeki hafif kirli sakalın üzerinde gezdirirken yüz ifadesi düşünceli. "Üç tane sorabilirsin."

"Neredeyim ben?" Konumumuz, konumumu, savunmasızlığımı ve kaçma şansımı anlamak için en önemli bilgi parçası gibi görünüyor.

"Ashford Malikanesi."

Lanet olası hile. Cevabının doğru olduğuna eminim, ama çok kaçamak ve dünyanın neresinde olduğumuzu anlamama yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyor. Bildiğim kadarıyla, ülkeyi tamamen terk etmiş olabiliriz ve spesifik olmamam bana bir soruya mal oldu. Verdiği yanıttan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum, başka hangi bilgileri ortaya çıkardığını düşünüyorum.

Malikâne *ona* ait, sadece hesap verdiği bir işverene değil. Yani varlıklı, muhtemelen toplumda iyi bir yeri var. Aksanı üst sınıf, yani belli ki paradan geliyor. Öyleyse neden suç hayatına yöneldi? Tüm bunların kitap ve eser çalarak finanse edilmediği kesin. Bu kadar kâr elde etmek için Louvre'un tamamını yağmalaması gerekirdi.

"Peki nesin sen?" diye soruyorum , kendime yardım edemiyorum. "Milyoner mi?"

Milyarder mi?"

"Etiketleri sevmiyorum," diye cevap veriyor, yakışıklı yüzünde tuhaf bir ifade. İçimden bir ses bana doğruyu söylediğini söylüyor ve ben de *bunun nedenini* öğrenmek istiyorum.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye başımı sallayarak karşılık veriyorum.

"Etiketler bir suçlu için oldukça kötü olabiliyor, değil mi?"

"Peki benim bir suçlu olduğumu düşündüren nedir?"

"Şaka yapıyor olmalısın," diye alay ettim. "Sen ve yandaşların beni rehin aldınız, bana saldırdınız, inanılmaz değerli bir nesneyi çalmaya çalıştınız, beni kaçırdınız ve şimdi de kim bilir nerenin ortasındaki gösterişli bir malikanede beni esir tutuyorsunuz."

Caden'ın sırtışı kendini beğenmişliğe dönüşüyor ve masanın öbür ucundan ona bağırdığım için yanaklarım utançtan kızarıyor. Çünkü *evet*, sırf beni kızdırmak için şaka yapıyordu. Tam da onun istediği gibi oynadım ve ona tam olarak istediğini verdim. Bu bilgi beni öfkeden hasta hissettiriyor.

Ela gözleri zaferle parlarken bile sıkılmış bir ses tonuyla, "Evet, sanırım suçun sözlük tanımını bu," .

"Siktir git," diye tıslıyorum, bu kibirli piçin yanında kendimi her zamankinden çok daha çabuk kaybediyorum. Oda sessizleşiyor, masadaki herkes patlayıcı bir şey olmasını bekliyormuş gibi Caden ve benim aramda bakışıyor. Caden'ın yüz ifadesinin alaycıdan tehditkâra dönüştüğünü gördüğümde omurgamdan aşağı bir endişe damlası süzülüyor.

"Biri size görgü kurallarını öğretmeli, Bayan Caine," diye tehlikeli bir şekilde cevap veriyor, gözleri onaylamama ve daha ölümcül bir şeyle parlıyor. "Ne yazık ki üniversitemde kadın görgü kuralları üzerine bir ders yoktu, ben de Edebiyat Teorisi, Arşiv Bilimi ve İngiliz üzerine doktora yapmakla yetindim," diye sızlanıyorum, şovenist bir zalimin

Onun gibi biri herkese *görgü* kurallarını öğretebilir.

"Tebrikler, üniversitede sekiz yılını lanet olası bir kitabı nasıl okuyacağını öğrenerek geçirdin."

Oda onun ellerini yavaşça, küçümseyerek çırpmasıyla doluyor. Ve eğer yakınlarımda keskin, sivri bir nesne olsaydı, onu defalarca bıçaklayabilirdim. Diplomalarımı almak için sadece altı yılımı ileri düzey, hızlandırılmış kurslara katılarak geçirdim, ama onun hakaretine bir yanıtla karşılık verecek değilim.

"Peki sizin gibi başarılı suçlular tam olarak nerede eğitim görüyor? *Bay Ashford?*" Sesimden alaycılık akarak soruyorum.

"Oxford. Tarih. Benim işimde, bir şeyin ne zaman değerli olduğunu bilmek avantajlıdır. Bu sizi etkiledi mi, Bayan Caine?"

Evet.

"Pek sayılmaz," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, yalan söyleme yeteneğim onunkinden çok daha az. Yalanı hissediyor, karanlık gözleri sanki beni cezalandırma fikriyle oynuyormuş gibi düşmanca parlıyor. Bakışları pençeleri gibi

Çıplak tenimde geziniyor ve kendimi onun altında çıplak ve korunmasız hissediyorum. Ben ağırlığının altında kıvranana kadar bakışlarını üzerimden ayırmıyor.

"Eh, artık birbirimizi daha iyi tanıdığımıza göre, sanırım eve dönüşünüz için en hızlı rotayı tartışmanın zamanı geldi."

"Harika," diye karşılık veriyorum, sanki bana ön kapının anahtarını vermiş gibi neşeyle. "Eğer kölelerinizden biri bana çıkış yolunu gösterme nezaketini gösterirse, cömert misafirperverliğinizden yararlanmaktan büyük mutluluk duyarım."

Onu mı çalışıyorum? *Evet.* Güzel çalışıyor mu? *Ayrıca evet.* Tehditkar esirimi kışkırttığım için pişman olacak mıyım? *Büyük ihtimalle.* Ama soğukkanlılığındaki o küçük çatlağı görmek buna değecek.

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz, Bayan Caine," diye hırlıyor ve bu kez sözlerindeki yakın yıkımı gizleyemiyor. "O lanet olası kitabı bana verene kadar bu malikaneden ayrılmayacaksınız. Teslim olmadan önce kalışınızın ne kadar tatsız olacağı tamamen size bağlı." Bana bakarken yüz ifadesi merhametten yoksun. "Ve sen teslim *olacaksın.*"

Ben de ona ters ters baktım. "O kitaba asla dokunamazsın."

Caden sandalyesinden kalktı ve yumruklarını masaya vurdu. "Belki de yeterince açık konuşmuyorum," diye gürlüyor. "Kitabı geri almamıza yardım edeceksin. Buna uyduğunuzda kaç parça olacağınız tamamen size kalmış."

Jace'e sert bir bakış fırlatarak, "Şuradaki eli sopalı puştun ölüm tehditlerini duydum bile," diye karşılık veriyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, *senin* ağzından çıkınca kulağa daha çekici gelmiyor. O yüzden tehditlerini o havalı İngiliz kıcına sokabilirsin."

Caden'ın yüzünde bir şey titriyor - odadaki her ışık damlasını yutabilecek kadar karanlık bir gölge. Sonra onun yerini acımasız bir kararlılık alıyor. Alev alev yanan yeşil-altın gözleri gözlerime dikildiğinde, korkunun ilk gerçek iğnelerinin tenime battığını ve kanımı dehşetle kapladığını hissediyorum.

Caden başını sertçe sallayarak, "Lanet odayı boşaltın," diye emrediyor, gözleri benimkileri hiç bırakmıyor.

Kahretsin, sanırım az önce kendi ölümümü çağırdım ve Caden Ashford bunu tüm gücüyle yerine getirmekten çok mutlu görünüyor.

CADEN

B *Lanet olsun*, onu öldürmek istiyorum. Ellerimi küçük güzel boynuna dolamak ve lanet olası ağzını açmayı bırakana kadar sıkmak istiyorum.

Ben kadınlara zarar vermem. Bu benim çok sınırlı olan

Ama Kara Caine için bir istisna yapmaya *hazırım*. Sanki yüce bir varlık benim mükemmel yıkımımı tasarlamaya tenezzül etmiş gibi ve o bir Botticelli tanrıçasının narin yüz hatlarına ve kanlı bir ölüm yılanının zehirli ısırtısına sahip küçük, sarışın bir terör.

Komutumla birlikte, çatal bıçakların gürültüyle düşmesi ve sandalyelerin mermer zemine sürtünmesi yemek salonunu doldururken oda çılgına dönüyor. Ruh halim loştan tehlikeliye dönerken masadaki herkes ateş hattından kaçmaktan çok mutlu görünüyor. Hepsi beni, kontrolümü bu kadar kaybetmeme izin verdiğimde benimle yüzleşmeyecek kadar iyi tanıyor. Beni daha da uçurumun kenarına itecek kadar pervasız olan tek kişi Kara gibi görünüyor.

Küçük cehennem zebanisi diğerleriyle birlikte kaçmaya cüret ediyor, ama benim kararan ruh halimden sorumlu olan o olduğu için, bunun yükünü taşıyacak olan da o olabilir. "Oturun Bayan Caine," diye tıslıyorum, bakışlarım onu sandalyeye mıhlarken. "Hâlâ tartışmamız gereken konular var."

Benim hafif şaşkınlığıma rağmen ediyor ve meydan okuyan bir tavırla sandalyesine geri kayıyor. "Bu evde daha ne kadar tutsak kalacağım?" diye çıkışıyor.

Masaya ters ters bakıyorum. "Size pek çok özgürlük verildi, Bayan Caine. Siz benim *misafirimsiniz* ve size daha azı gibi davranılmadı." Bayan Caine

Yalan onun için olduğu kadar kendim için de. Rehine alma alışkanlığım yok ve kendi kurallarımın sayısızını çiğnediğimi sürekli hatırlatmak, hayal kırıklığımı uzak tutan ince ipi çekiştiriyor.

"Tüm konuklarınız kaçırıldı ve iradeleri dışında mı tutuldu?"

Bu lanet kızın cüreti. "Bir zindana kapatılmadınız ya da zincire vurulmadınız. Gerçi *esir fantezinizi* güçlendirecekse her ikisi de ayarlanabilir."

Onun saklandığı yerdeki baştan çıkarıcı görüntüleri kafamda titreşiyor. Solgun teni sadece benim için zincirlere sarılmış çok güzel görünürdü. *Bu* da nereden çıktı şimdi? Bu tür şeyler Kara'nın benim yapabileceğimi düşündüğü her şeyden daha tehlikeli. Ve ikimiz için de felaketle sonuçlanır.

"Benim lanet *neyim*?" diye tıslıyor. "Bunun bir parçası olmak istediğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

"Yine de özgürlüğünüze karşılık bu kadar basit bir talebi reddediyorsunuz. Eğer gerçekten gitmek istiyorsan, neden sadece kitabı bana vermiyorsunuz?"

"Bunu dinlemeyeceğim." Sandalyesinden kalkıyor ve benimle kapı arasındaki mesafeye bakıyor. Kaçmayı düşünüyor ama kapıya kadar bile gidemeyecek. Onu yere atmak istemiyorum ama beni sınırsa atarım. Onu tutarken kalçalarımın baskısı altında çırpındığını hissetmek sadece ek bir zevk olurdu.

"Bayan Caine," diye sesleniyorum, yumuşak kalçalarının benimkilerin altında nasıl hissedeceğini düşünürken fiziksel bir çatışmadan kaçınma isteğim tehlikeli bir şekilde azalıyor. "Size zarar vermeyeceğim." *İstesem bile.*

Sıcak, kahverengi gözlerinde çatışma dalgalanan Kara sandalyesine geri kayıyor. Mücadelesi biraz azalmış gibi görünüyor. Güzel, bununla çalışabilirim. "Şimdi, bu durumu mümkün olduğunca dostane bir şekilde nasıl çözebiliriz?" Sınırlar dahilinde makul olmaya hazırım.

"Sanırım beni isteğim dışında evinize sürüklemeyi seçtiğinizde her türlü dostluk umudu bir kenara bırakıldı."

Lanet olsun. Görünüşe göre benim sınırim o. "Belki de haklısın," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde. "Teselli olacaksa, evimdeki varlığınızdansizin kadar ben de hoşlanmıyorum."

"O zaman bırak gideyim."

"Yapamayacağımı biliyorsunuz. Beni çok zor bir duruma soktunuz Bayan Caine. İşbirliğinizi sağlamak için en kolay seçeneklerimi en iyi ihtimalle nahoş bulacaksınız." Ona işkence etmek hoş bir erteleme olsa da

bu noktada. "Sizi düşündüğüm için, *fiziksel ikna* için herhangi bir izin vermedim, ancak inatçılığınız devam ederse elimi zorlayabilirim."

"Örtülü tehditleriniz hiç de korkutucu değil Lord Ashford. Ve sanırım işbirliği konusundaki fikrimi son derece açık bir şekilde belirttim." Bana bir bakış daha atmadan ayağa kalktı ve açık kapılara doğru ilerlemeye başladı.

Sanki kaçmasına izin verecekmişim gibi. Sandalyemi geriye atıp ona doğru yürüyorum, öfkeli adımlarım onunkilerle eşleşiyor. O kaçamadan kolundan yakalayıp yüzüme doğru çeviriyorum. "Bana bir daha sırtınızı dönmeyin, Bayan Caine," diye emrediyorum ellerimi sertçe sıkarak. "Mazeretiniz yoktu ve tartışmamızı henüz bitirmedik."

"Siktir. Seni." Benden uzaklaşıyor, bu sırada kendi kolunu büktüğünde inliyor.

Onu kendime doğru geri çekerek narin bedenini göğsümün sert hatlarına çarpıyorum. Elim çenesine ulaşana kadar kolunun ve boynunun üzerinde kayıyor, parmaklarım yanaklarının kenarlarına giriyor ve koyu renk gözlerini benimkilere dikmek zorunda kalıyor. Cesaretine rağmen, tuttuğumda titrediğini hissediyorum. Korkuyor ve korkmalı da.

"Bana bir daha saygısızlık edersen seni o masanın üzerine yatırır, kemerimi çıkarır ve terbiyeni hatırlayana kadar sana şaplak atarım." Diğer elim vurgu için kemerimin tokasına kayıyor ve o da utanç verici bir dehşetle izliyor. "Uslu duracak mısın?" Parmaklarımı yanaklarına biraz daha bastırarak soruyorum.

Başını sallayarak onaylıyor, gözleri belimdeki kemere kilitlenmiş. Onu kışında hissetmeyi, teslimiyet ve yenilgi içinde ağlayana kadar güzel yanaklarını hak ediyor. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey bana ona boyun eğdirmekten daha fazla zevk veremez. Eğer benim olsaydı, çoktan o masanın üzerine yayılmış ve iyi bir kız gibi cezasını çekiyor olurdu.

Kendime *onun benim* olmaktan çok uzak olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. O en iyi ihtimalle çalıntı bir mal ve mümkün olduğunca çabuk sökülüp atmam gereken lanet olası bir diken.

"Güzel," diye cevap veriyorum, pantolonumun içinde boğulan ani ereksiyonla savaşıırken pratik olarak onu benden uzaklaştırıyorum. Kendi sikim üzerindeki kontrolümü tamamen devre dışı bıraktı ve mümkün olan en kısa sürede gücü yeniden kazanmam gerekiyor.

"Bana üniversiteye kadar eşlik edecek, Chaucer'ın ilk baskısını alacak ve kavga etmeden teslim edeceksin," diye emrediyorum.

"Hayır, yapmayacağım."

İçimde bir şey kırılıyor - yıldırımın ulu bir ağacı devirmesi gibi çatırtısını duyabiliyorum. Ve kontrolüm kayboluyor, çatlakları doldurmak için öfke içeri sızarken sayısız parçaya bölünüyor. Onu cezalandırıcı bir güçle omuzlarından tutarak duvara doğru itiyorum. Vücudu yüksek bir *gümbürtüyle* panellere çarpıyor ve kendimi ona doğru itiyorum, böylece nefes alması için bile yer kalmıyor. Gözleri çılgınca odanın içinde geziniyor ama kaçış yok. Benden değil.

"Bana arşivlerin şifresini ver Kara," diye emrediyorum, adı tuhaf ama şaşırtıcı derecede hoş bir şekilde dilimin ucunda.

Ellerimin arasında titrerken bile "Hayatta olmaz" diye mırıldanıyor. Şu anda zihninin ve bedeninin anlaşmazlık içinde olduğu açık. Vücudu içgüdüsel olarak benden korkması gerektiğini bilirken, inatçılığı beni daha da zorluyor.

Vücuduna hitap etmeyi seçerek, parmaklarımı boğazına dayamadan önce elimi yavaşça kolundan yukarı, omzunun üzerinden ve boynu boyunca kaydırıyorum. Başparmağımın altında nabzını hissedebiliyorum, keskin ve hızlı bir şekilde atıyor. Göğsü bana karşı kabarıken aldığı hızlı nefeslerin her birini hissedebiliyorum. İkimizin de vücudu adrenalinle dolup taşarken kalplerimiz birbirleriyle uyum içinde atıyor gibi görünüyor -onunki dehşetten, benimki ise tamamen başka bir şeyle karışık öfkeden kaynaklanıyor.

Merakla, parmaklarımın boğazına daha sert bastırmasına izin veriyorum. Kanımdaki ısı anında alevleniyor. Birinin ciğerlerini dolduran havaya izin verme ya da vermeme gücüne sahip olmak sarhoş edici. *Hayatlarını* avuçlarının içinde tutmak. Bu öyle bir hükmetme ve sahip olma eylemi ki, çok fazla alırsanız sarhoş hissetmenize ve başınızın dönmesine neden olabilir. Tehlikenin sınırına gelmeye karar vererek daha da sıkı bastırıyorum ve başımı onunkine doğru eğiyorum. Bu jest, zar zor kontrol altına alınmış bir şiddetle dolu olmasaydı şefkatli görünebilirdi.

Bakışlarını yakalıyorum, kahverengi gözleri panikle parlıyor. "Bir sonraki tepkini hayatın buna bağlıymış gibi düşünmeni istiyorum. Çünkü *öyle*." Bir adım daha yaklaşıyorum ve göğsünde ağırlığımı hissetmesine izin veriyorum. "Söyle. Bana. Kodu. Kodu."

Bakışlarındaki cesaret -sadece bir anlığına- titanyum o çürük şüphe kırıntısının etrafını sarıp yaşamı boğmadan önce duraksıyor. Onun

kararlılık benimki kadar güçlü. Daha da kötüsü, daha da güçlü olabileceğini düşünüyorum. Ve şimdi onu o kütüphaneden aldığımda fark etmediğim bir şeyin farkına vardım - ne kadar çok şekilde sorarsam sorayım, cevabı hep aynı kalacak.

"Hayır," diye cevap veriyor, tek kelime yumuşak ama kesin.

Bu da demek oluyor ki, kırılmaktan başka bir şey yapmayan bu *lanet* kütüphaneciyle sıkışıp kaldım.

Hayal kırıklığı beni ele geçiriyor ve daha da bastırıyorum, ikimiz için de bu sefaleti sona erdirmek istiyorum. Kırılğan hayatını ellerimde tutarken yalvarmıyor. Ağlamıyor bile. Sadece gözlerindeki o ateşle bana bakıyor ve yeterince cesursam bunu yapmam için bana meydan okuyor. Tek kelime itiraz etmeden bunu kabul edecek kadar cesur *olduğu* açık. Ahlaki duruşunu ortaya koydu ve bu onun için açıkça yeterli.

Boğazını kadar sıkıyorum, onunla tanıştığım andan beri istediğim gibi onu boğarken yanaklarının pembeden kırmızıya dönüşmesini izliyorum. Ama bunu yapamıyorum. Düşündüğüm gibi beni tatmin etmiyor. *Doğru* hissettirmiyor. Ve ne kadar denesem de, o güzel gözlerindeki ateşin söndüğünü görmek istemiyorum.

"*Kahretsin,*" diye nefes nefese kaldım ve onu bir itişle serbest bıraktım.

Hemen soluk soluğa kalıyor ama kulaklarımdaki panik çınlamasından hiçbir şey duyamıyorum. Bunu yapamam. Kendi olsa bile kendimi ona zarar vermeye zorlayamam. Teslim olmayı reddetse bile. Ve şimdi benim zayıflığımın *kendisi* olduğunu biliyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında sürüklüyorum ve yarattığım bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Ama kendi başarısızlığımdan başka bir şey göremiyorum.

Bu işte geçirdiğim onca yıl boyunca hiçbir satın almayı kaybetmedim. Sanırım Kara Caine beni gerçekten yenen ilk kişi olabilir.

KARA

T Caden'ın iç yanaklarımı dişlerime bastıran parmaklarının morartıcı gücü yüzünden ağızımda bakırın mide bulandırıcı tadı kalıyor.

Dilimi her iki taraftaki ikiz kesiklerde gezdiriyorum, kanı yutarken yüzüm buruşuyor. Bu sabah yemek odasına girdiğimde ne bekliyordum bilmiyorum ama duvara çarpılıp boğulmak kesinlikle bu değildi. Vücudum Caden'ın saldırısının kaba kuvvetinden dolayı ağrıyor ve elinin boğazımda zonklayan çürüklerini hissedebiliyorum. Biraz yıpranmış olsam da şaşırtıcı bir şekilde hâlâ nefes alıyorum.

Caden Ashford'a *hayır* dedim ve bunu anlatacak kadar yaşadım.

Beni öldürmeyi düşündü. Parmaklarındaki kararlılığı, beni daha da sıkıca kavradıklarında hissedebiliyordum. Koyu ela gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. Bir daha nefes almamama dakikalar kalmıştı. Ama sonra durdu. Gözlerindeki acımasız yoğunluğun neden duraksadığını bilmiyorum ama *bir şey* onu sarstı ve tutuşu anında gevşedi. Caden hışımla uzaklaştı ve ben daha kaçışımın nedenini düşünmeye fırsat bulamadan kapıları arkasından çarparak kapattı.

Ve aniden, hiçbir şey düşünemeyecek kadar bitkin düştüm. Hâlâ Caden'ın beni bıraktığı yerde duvara yaslanmış durumdayım. Bacaklarım artık beni taşıyacak güce sahip değil ve yere doğru kayıyorum. Kollarımı bacaklarıma dolayarak dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve düzensiz kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Nefesimi tutup kafamın içinde sayıyorum, titreyen bedenime sakinliği geri getirmek için rastgele sayılara odaklanıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Derin bir nefes veriyorum ve sonra devam ediyorum.

On bir, on iki, on üç, on dört, on beş, on altı, on yedi, on sekiz, on dokuz, yirmi.

İkinci nefesten sonra, yıpranmış sinirlerimi bir sakinlik dalgası kaplıyor ve kendimi daha merkezde ve biraz daha az telaşlı hissediyorum. Ağrıyan çenemi ovuşturduğumda yanaklarımın ağladığımı bilmediğim gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum. Ailem öldükten sonra *hiç* ağlamadım. Onları kaybettikten sonra başka hiçbir şey gözyaşı dökmeye değmezdi.

O piçin beni ağlatmış olması, beni boğarak öldürmesinden bile daha fazla çileden çıkarıyor. Bir gün daha yaşamama izin verdiği için ona borcumu ödemenin yollarını düşünürken kanımda şiddet şakıyor. Ellerimi boğazına sarıp bayılana kadar sıkmak hiç de fena olmazdı. Bir dahaki sefere onunla karşılaşacak kadar talihsiz olduğumda bunu denemek için aklıma bir not alıyorum.

Daha önce fark etmediğim yemek odasının başka bir tarafından açılan kapının sesiyle cinayet düşünceleri beynimden dağılıyor. Soluk bakır rengi saçları, nazik kahverengi gözleri ve yuvarlak, neşeli yüzüyle şişman, yaşlı bir kadın telaşla odaya girdi. Yerde dağılmış, ağlamaklı bir yüz ifadesiyle yatan beni görünce durdu.

"Tanrım, güzelim, iyi misin?" diye soruyor, İskoç aksanıyla kalınlaşmış ve endişe dolu sıcak sesi küçük sefalet partime doğru ilerlerken.

Kadın bana elini ve ben de mecburen tutuyorum. Bu kadar küçük bir kadından beklenmeyecek bir güçle beni ayağa kaldırıyor ve masadaki bir sandalyeye götürüyor. Önlüğünü karıştırıyor ve temiz, monogramlı bir mendil çıkarıyor. "Yüzüne dikkat et, genç kız. Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ," diye cevap veriyorum yumuşak bir kahkaha atarak, dürüstlüğüne takdir ederek.

Bu sabah makyaj yapmadığım için şükrederek bezi yüzümde gezdiriyorum. İşim bittiğinde ıslak bezi kucağıma koyuyorum ve başımı kaldırıp kadına bakıyorum. Belli bir merakla beni süzüyor, ağlayan bir salağın yemek odasına nasıl geldiğini merak ettiğine şüphe yok. Giydiği önlükten ve altındaki elbisenin sadeliğinden Caden Ashford'un aşçısı olduğunu tahmin ediyorum. Adam hakkında bildiklerime bakılırsa, malikânede *kanlar* içinde bulunduğu ilk kız ben bile olmayabilirim.

"Neyin var canım?" diye soruyor nazik bir sesle, beni bir aşağı bir yukarı süzerken. "Bir fincan çay ile düzelebilecek bir şey mi? Yoksa daha güçlü bir şeye mi ihtiyacın olacak?"

Öğleden önce alkol önerisine sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Belki de içine zehir katılıp Caden'ın boğazından zorla geçirilirse. "Sorunlarımı o kadar kolay onarabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, sesim az önceki travmadan dolayı kısık. "Ama çay kulağa hoş geliyor, teşekkürler."

"Hiç de değil. Bunu nasıl karşılıyorsun?"

"Aslında bilmiyorum," diye cevap veriyorum, bu kadar basit bir sorunun cevabını bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Ama biliyorsun?"

O da sıcak bir şekilde gülümsüyor, çay konusundaki deneyimsizliğimden rahatsız olmamış gibi. "Birazdan dönerim," diye seslendikten sonra mutfağın olduğu yere doğru ilerliyor.

Birkaç dakika sonra elinde dumanı tüten iki fincan çayla geri dönüyor. "Dikkatli ol. Çok sıcak," diye uyarıyor ve önümdeki tabağa bir çay fincanı ile küçük bir bisküvi koyuyor. Yanıma oturuyor ve memnun bir mırıltıyla kendi çayını yudumluyor.

Çayı dudaklarıma götürüyorum, rengi şekerleme gibi zengin ve kremamsı, buharı yanaklarıma değiyor. Dikkatli bir yudum alıyorum ve diğer kadının keyifle mırıldanmasını taklit ediyorum. Tadı tatlı ve sütü, nadiren de olsa kafeden sipariş ettiğim sulandırılmış kahverengi sıvıya hiç benzemiyor.

Kadın bilmiş bir sırıtışla bana başını sallıyor. "Bir şeker ve bir tutam süt olacak. Bir dahaki sefere bilginiz olsun."

"Teşekkür . Çok lezzetli."

"Öyle. Bay Ashford, Amerikalıların çay dediği çöplere dokunmayı reddettiği için Yorkshire'dan dökme olarak gönderiyor."

"Bu konuda seninle tartışamam," diye homurdanarak cevap veriyorum. "Siz de Ashford Malikanesi'nde mi yaşıyorsunuz?"

"Oh, evet. Bay Ashford'un aşçısıyım, hizmetçisiyim ve o gün benden istediği her şeyi yaparım. Onunla ne yapacağınızı asla bilemezsiniz."

"Burada gördüğüm ilk kadın sizsiniz," diyorum dengeli bir ses tonuyla. Patronu hakkında istihbarat topladığımı *düşünmeden* işe yarar bir bilgi toplamak istiyorsam dikkatli davranmam gerekiyor.

"Bay Ashford kendi türünün arkadaşlığını tercih ediyor sanırım. Ben de haklı olarak onların yolundan uzak duruyorum. Erkekler yemek saatlerinde bir kadın görmekten çok memnun oluyorlar, ama bunun dışında kendi halimdeyim."

Kasıtlı olarak mı kaçamak konuşuyor yoksa Caden ve adamlarının ne iş yaptığını gerçekten bilmiyor mu emin değilim. "Başka kadınlar da oldu mu? Benim gibi, yani," diyorum temkinli bir ses tonuyla.

Belki E'yi biliyordur? Bunca zaman malikânede yaşadıysa, nasıl bilmez? Ya da belki Caden o kadar sık esir alıyor ki birini diğerinden ayırt edemiyor. Onlara sadece lezzetli çaylar ikram ediyor ve müdahale etme niyeti olmadan yollarına devam etmelerini sağlıyor. Yaşlı kadın, kadınların tutsak edilmesine bilerek göz yumacak kadar uğursuz *görünmüyor*, ama aynı zamanda, görünüş ruhun yansıması olsaydı, Caden Ashford lanet olası bir melek olurdu.

"Ne sorduğundan tam olarak emin değilim canım," diye karşılık veriyor kadın, kaşları ses tonu kadar iyi maskeleyemediği bir gerginlikle çatılmış.

"Kaldığım odanın bir kadına ait olduğu açık." Caden'ın planlarına ne kadar dahil olduğundan emin olamıyorum. O da diğer piçler gibi bu işin içinde olabilir. Her ne kadar aksini düşünmek istesek de, kadınlar doğal olarak erkeklerden daha güvenilir değildir. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Kadının gözleri endişeyle odanın içinde geziniyor. "Onun hakkında konuşmuyoruz," diye fısıldıyor. "Olay olduğundan beri bu evde onun adı bile konuşulmadı."

Omurgamdan aşağı olağandışı bir buzlanma damlıyor. "Ne olduğundan beri?" "Bunu söylemek bana düşmez," diye cevap veriyor, kahverengi gözleri gergin. "Eğer sen öğrenmek istiyorsanız, ona sormanız gerekecek. Yine de ondan hiç bahsetmemenizi tavsiye ederim." Yüzünden hüznü ve ciddi bir gölge gibi bir şey geçti. "Bay Ashford olaydan bu yana değişti. O daha soğuk."

Daha fazla baskı yapmamı engellediği çok açık. Benim yerimde olan son kızın başına gelenlere verdiği tepkiyi göz önünde bulundurduğumda, şu anki durumumda çok rahat olduğumu söyleyemem. Sanırım ben de *onun* yerindeyim. Bu hastalıklı düşünce ayağımdaki topuklu ayakkabıları söküp odanın öbür ucuna fırlatasım geliyor. Yaşlı kadının böyle dramatik bir gösteriden hoşlanmayacağından emin olduğum için ayakkabılarımı masanın altında ayağımdan çıkarıyorum ve karşımda otururken onu inceliyorum.

Caden'in artık daha soğuk olduğunu söylüyor, gerçi Caden'in en başından beri güneş ışığı gibi parladığından şüpheliyim. En azından E. hakkında konuşmasa bile *onun* hakkında konuşmaya istekli. Sanırım oradan başlayabilirim.

"Bay Ashford oldukça-" Patronunun tam bir dangalak olduğunu söylemek istiyorum ama dilimi daha hassas zevklere göre düzenliyorum. "Gizemli," diye hafifçe bitiriyorum. Yaptıkları düşünüldüğünde, benim söyleyebileceklerime kıyasla bu neredeyse bir iltifat sayılır.

"Och, hayır. Tüm o taşların altında gerçekten yumuşaktır. Sadece onu daha iyi tanımanız gerekiyor."

Bunun olma ihtimali bile yok. En büyük önceliğim Caden Ashford'u zaten tanıdığımdan daha fazla tanımak *değil*. Tanışıklığımızın süresi zaten fazlasıyla uzun. "Onun için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Tüm kibar olmayan tepkilerimi bastırarak soruyorum.

Kadının gözleri hemen parlıyor. "Evet, küçüklüğünden beri -Daha doğrusu annesi. Yorkshire'daki aile mülkünde çalıştım. Bay Ashford üniversiteyi bitirdikten sonra, hayatı kendi başına keşfetmek için doğruca Amerika'ya gitti. Sonra geri geldi ve beni annesinin evinden çaldı. Bana erikli pudingim olmadan yaşayamayacağını söyledi ve reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. O delikanlıya karşı hep bir zaafım olmuştur. Hem ona hem de kardeşine."

İki Bay Ashford mu? Kulağa korkunç geliyor.

Kadının Caden'a değer verdiği açık ve eğer onu çocukluğundan beri tanıyorsa, belki de o kadar da kötü biri değildir. Belki de göğsünde hafifçe çarpan küçük bir kalp parçası vardır - eğer bu malikânenin duvarlarının dışını bir daha göreceksen onla ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Bu arada, ben Bayan Hughes," diye soluk soluğa konuştu, sanki tanışma fikri yeni aklına gelmiş gibi. "Özür dilerim canım, öyle başlamalıydım. Bazı günler zihnim biraz dağınık oluyor."

Belki de Bayan Hughes kaçışımın anahtarı olabilir. Belki bana o korkunç piçin nasıl çalıştığını öğretebilir. Bu evdeki lanet adamlara karşı yeni müttefikime doğru elimi uzatıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Hughes. Ben Kara."

KARA

Iğazımda Caden'in parmaklarının almış koyu morluklara rağmen, esaret altında iki gün daha hayatta kaldım. Yemek odasındaki karşılaşmamızdan sonra Caden benimle konuşmadı.

varlığımı talep etti. Aslında, benden hiçbir talepte bulunulmadı. Sanki Chaucer'ın ilk baskısı unutulmuş ve ben de birilerinin beni hatırlamasını bekliyorum. Dürüst olmak gerekirse, gün içinde ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

Esaretin işkence, tehdit ve sürekli ölüm ihtimali olduğunu düşünmüştüm. Ama bu daha çok bir yabancının evinde tatil gibi hissettiriyor. Zaman zaman rahatsız edici ama olması gerektiği kadar da nahoş değil. Bundan daha fazla nefret etmediğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum.

Can sıkıntısıyla geçecek bir güne daha hazırlıklı olarak, malikânedeki en sevdiğim kişiyi bulmak için mutfağa doğru ilerliyorum. Bayan Hughes her zamanki gibi çok meşgul - yemin ederim hepimizi doyurmak için yemek pişirmeyi ve fırınlamayı hiç bırakmıyor. Şu anda ocakta büyük bir tencerede kaynayan su var ve tezgahın üzerindeki bir bezin ortasında bir çeşit hamurla . Mutfak elma ve sıcak baharatlar gibi kokuyor. Tarçın olabilir mi?

"Bu sabah ne yapıyorsunuz Bayan Hughes?" İçeri girip onun yanındaki temiz tezgâha yaslanırken soruyorum.

"Günaydın canım," diye mırıldanıyor unlu elini önlüğüne sürerken. "Daha sonra puding için Clootie köftesi." Bez parçasını pütürlü hamurun etrafına sarmasını ve bir parça sicimle bağlamasını merakla izliyorum. Sonra hepsini kaynayan tencerenin içine atıyor, suyu kaynama noktasına getiriyor.

kaynatır ve üzerini örter. "Korkarım bugün kahvaltıyı kaçırdınız. Neredeyse öğle yemeği vakti."

"Özür dilerim. Uyuyakalmışım." Alarm kuracak bir telefonum olmadığında ve yataktan kalkmak için gerçek bir nedenim olmadığında bu gerçek bir sorun haline geliyor.

Bayan Hughes, "Zahmet etme, yiyecek bir sürü şey var," diye beni rahatlatıyor ve mutfakta koşuşturarak çeşitli eşyalar topluyor.

Taze pişmiş bir somun ekmek getiriyor ve bir beze sarmadan önce dört kalın parça dilimliyor. Buzdolabına hızlıca bir göz atınca bir dizi çilek ve birkaç parça jambon çıkıyor. "Çilekler bu sabah seradan toplandı. İsterseniz oraya gidebilirsiniz. Bay Ashford'un çok güzel çiçekleri açmış, ayrıca çeşitli meyveler de var. Kışın kasvetli havası çökmeye başladığında görmek güzel bir manzara."

Tezgâhtan büyük bir blok peynir alır ve onu da dilimlemeye başlar. "Neden sana tüm bunlar için bir sepet getirmiyorum ve arazide biraz dolaşmıyorsun? Biraz temiz hava sana iyi gelir."

Malikaneden ayrılmak mı? Bu ana kadar malikânenen tamamen kaçmak dışında bir şey düşünmemiştim bile. "Kulağa çok hoş geliyor, teşekkür ederim," diyorum, son birkaç gündür içinde sıkışıp kaldığım rutinden kurtulma önerisine minnettarım. "Malikâne çok mu büyük?" Malikâneyi çevreleyen arazi, pencerelerden bakıldığında hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor.

"Tanrım, evet. Yirmi kilometreden fazla. Denesen bir günde ." Elinde büyük bir piknik sepetiyle geri döndü. "Buranın yaklaşık bir kilometre kuzeyinden bir nehir var, oldukça güzel bir yer olabilir. Donmuş olacak kadar soğuk bir hava var. Ahırlar da hemen ileride. Atlar her zaman bir ziyaretçiden hoşlanır." Hasır sepeti topladığı taze yiyeceklerle doldurmaya başlar, en üste birkaç elma ve bir termos sıcak çay ekler.

"Sanırım küçük bir orduya yetecek kadar paketlemişsin," diye gülüyorum sepeti doldururken.

"Kemiklerinin üzerinde biraz daha ete ihtiyacın var," diye , aksanı bu sabah daha kalın.

Korkarım bu umutsuz bir vaka olurdu. Annemin genetiği sayesinde her zaman çok zayıf olmanın sınırlarında gezindim. Diyetim ne olursa olsun, bir türlü kilo alamıyorum. Hafif yapım eskiden beni rahatsız ederdi ama artık annemin küçük bir anlık görüntüsünü takdir edecek kadar olgunlaştım.

her gün aynada. Keşke bana narin yapısı yerine mavi gözlerini bıraksaydı, ama işte buradayız. Küçük kız kardeşimin güzel gözleri var, bana ise fazladan kırılabilirlik kaldı.

"Çok teşekkür ederim Bayan Hughes," diyorum dolu sepeti elinden alırken.

"Zahmet etme canım. Hiç sorun değil. Sadece konuşacak başka bir kadının olduğu için minnettarım. Yıllardır bu kabadayı çocuklardan başka bir şey görmedim."

"Bay Ashford'un yanında kadın yok mu?" Caden'ın biriyle çıkıp çıkmadığını sormanın uygun bir yolunu bulamadığım için soruyorum.

"O şekilde değil, hayır. Tanrım, en azından bir yıldır eve getirdiği ilk kadın sensin."

Bayan Hughes bu fikirden memnun görünüyor ve Caden'la aramda ne tür bir ilişki olduğunu düşündüğünü merak etmeden edemiyorum. Buraya kendi *isteğimle* geldiğimi düşünmüyordur herhalde? Gerçi Caden'a bakınca bir kadının bu konuda fazla iknaya ihtiyacı olduğunu düşünmezsiniz herhalde. Konuyu uzatmamaya karar veriyorum ve mutfağın bahçeye ve seraya açılan arka kapısına doğru dönüyorum.

"Bu şekilde dışarı çıkamazsın," diye uyarıyor Bayan Hughes arkamdan. "Soğuktan öleceksin. Al, bunları giy," diye emrediyor ve bana büyük boy bir palto, atkı, şapka, eldiven ve galoş uzatıyor.

Kime ait olduklarını sormama gerek yok. Elindeki her eşyada Caden'in sarhoş edici kokusunu alabiliyorum. Eşarbi burnuma götürüp nane ve sedirin taze, kış kokusunu içime çekmek istemekle, tüm yığını açık ateşe atmak istemek arasında gidip geliyorum.

"Bunları giyemem," diyerek çalınan eşyaları ona geri veriyorum.

"Och, Bay Ashford aldırmaz. Kasvetli bir gün. Dışarıda donarak ölmektense sıcak olmanızı tercih eder."

Caden'ın kışın tehlikelerine yenik düşmemi umursayacağından çok şüpheliyim. Aslında, soğuk ısırması ve hipotermi onun yapamadığı işi bitirirse oldukça memnun olabilir. Ama Bayan Hughes'la tartışmanın bir anlamı yok, bu yüzden isteksizce Caden'ın eşyalarına sarınıyorum ve umutsuzca dışarıda yollarımızın kesişmemesini umuyorum. O adamın beni kıyafetleriyle görmesine izin vermektense Şubat havasına çıplak göğüs germeyi tercih ederim.

KARA

L Unch o kadar lezzetli ki yerken Caden Ashford'un atkısını boynuma doladığımı unutuyorum. Sera hayal ettiğimden çok daha güzel; parlak kırmızılar, koyu bordolar ve en yumuşak pembeler

Karışık sarmaşıklar ve bakımlı çalılar çiçek açıyor. Koleksiyonun büyük bir kısmını İngiliz bahçe gülleri oluşturuyor; sıralar halinde duvarları kaplıyor ve çelenkleri cam panelli tavandan sarkıyor. Ayrıca lavanta, bir bitki bahçesi, birkaç meyve çalısı, birkaç narenciye ağacı ve tanımadığım bir dizi egzotik görünümlü çiçek de var.

Bayan Hughes'un sepetime koyduğu neredeyse her şeyi yedikten sonra toparlanıyorum ve ahırlara doğru soğuk bir yürüyüş için kendimi hazırlıyorum. Dayanamayıp Caden'ın kırmızı güllerinden birini odama götürmek için çalmaya karar veriyorum. Her gün karşılaştığım o donuk toz pembe patlaması yerine bir değişiklik olsun diye parlak ve canlı bir şeye bakmak güzel olurdu. Dikenlerden birine parmağımı batırıyorum ama sapına zarar vermeden gülü çalıdan koparmayı başarıyorum. Ne yazık ki serada budama makası bulundurmuyorlar. O zaman gül yerine bir silahla dönüyor olurdum.

Hava keskin ve sert, ama güneş seradan ahıra kadar olan kısa mesafeyi yürürken donmamamı sağlayacak kadar parlıyor. Uzaktaki büyük, siyah binayı görebiliyorum ve içeride sıcaklık bulabilmek için adımlarımı hızlandırıyorum. Caden'in sahip olduğu her şeyde olduğu gibi, ahırlar da şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha lüks ve ben atların arasında büyüdüm.

Arnavut kaldırımlı taş zeminler, tek bir çamur lekesi ya da saman parçası olmaksızın tertemizdir. Muhtemelen kimse zavallı şeyleri dışarı çıkarmadığı içindir.

Muhtemelen yirmi ahıra yayılmış on beş kadar at vardır. Ahırlar siyah ve altın rengiyle vurgulanmış. Tavandaki kemerli, köşeli tavan pencerelerinden içeri güneş ışığı sızıyor. Duman renkli prizmaları olan iki siyah avize, odanın ortasından geçen koyu renkli kirişlerden sarkıyor. Yan tarafta, yepyeni binicilik malzemeleriyle dolu, iyi stoklanmış bir takım odası var.

Sanırım malikanenin sınırlarından uzakta yeni sığınağımı buldum.

Ben onlara yaklaştıkça atlar hışırdamaya, kişnemeye ve toynaklarını yere vurmaya başlıyor, aralarındaki bir yabancından huzursuz oluyorlar. Yumuşak adımlarla yürürken "Şşt şşt şşt," diye fısıldıyorum. "Sorun yok. Korkmana gerek yok. Ben de burada kapana kısıldım."

Ahırlar boyunca yürürken, dost canlısı, siyah bir kısırak başını dışarı çıkarıp selamlamak için kişnediğinde duruyorum. Açık avucumu ona doğru uzatıyorum ve dikkat çekmek için burnunu elime bastırıyor. "Güzel bir , değil mi?" Ağzını okşarken mırıldanıyorum. "Ödül ister misin?"

Sepetime uzanıyorum ve Bayan Hughes'un bana paketlediği kırmızı ve sarı benekli elmayı çıkarıyorum. Kısırak elmayı hızla avucumdan kapıyor ve yüksek sesle *çiğniyor*. Elma birkaç saniye içinde bitti.

"Birileri ikramları seviyor, değil mi?" Gülerek soruyorum, keşke Bayan Hughes'un kilerine girip kalan elmaları alsaydım. Yarın bir kova dolusu elmayla dönmem gerekecek. Parmaklarımı onun gece yarısı rengindeki yelesinde gezdiriyorum, gür saçlarının tanıdık hissini seviyorum. "Adın ne güzel kız?"

Yere düşen ağır bir şeyin gürültüsü beni atla yaptığım tek taraflı konuşmadan alıkoyuyor. Kalbim panik içinde hızla çarparken ahırları arıyorum ve kendimi dünyada yalnız kalmak isteyeceğim son kişinin düşünceli, yeşil-altın gözlerine bakarken buluyorum.

"Lanet olsun, beni böyle korkutma!" Şaşkınlıkla göğsümü tutarken çığlık atıyorum. O neden burada? Dışarıda çalıştığını sanıyordum - müzeleri soyuyor ya da mülkleri alıyor ya da her ne halt yapıyorsa.

"*Seni* korkuttum mu?" diye feveran ediyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "*Seni* ahırımda gizlenirken *bulduğuma* daha çok şaşırdığımı düşünmeyi tercih ederim. Hava müsaitse öğle yemeğinden önce hep ata binmeye giderim. Burada olmak için bahanen ne?"

Yanaklarıma süzülen mahcup kızarmayı görmezden gelerek ona ters ters bakıyorum. "Bayan Hughes bu öğleden sonra ahırları ziyaret etmemi önerdi," diye kendimi savunuyorum. O piçle karşılaşmak *istediğimden* değil. Sadece bu anı engellemek için bile bütün gün odamda kalabilirdim.

"Bayan Hughes lanet ahırları ziyaret etmenizi önerdi," diye mırıldanıyor nefesinin altından, elini siyah saçlarının arasından sinirli bir şekilde geçirerek. "Atımı okşuyorsun," diye ekliyor ve elimin hâlâ kısırağın yelesinde durduğu yere işaret ederek bakıyor.

Elimi sertçe geri çekiyorum, onun kıyafetlerini de giydiğimi fark ettiğinde ne kadar öfkeleneyeceğini merak ediyorum. "Arazide her yere girebileceğimi söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Kısırak burnuyla beni dürtüyor ve onu görmezden geldiğim için kalbimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Ama ne kadar sevimli olursa olsun, onu okşamak piçin öfkesini kışkırtmaya değmez. Caden'la en son baş başa kaldığımızda neler olduğunu hatırlayınca elim bilinçsizce boğazıma gidiyor. Eşarp o kadar düşmüş ki morlukların görüldüğünden eminim.

Hareketi izliyor ve gözlerinde karanlık bir şey titreşiyor. "Evet," diye kabul ediyor yumuşamış bir ses tonuyla. "Kaba tepkim için özür dilerim. Sadece ahırda ziyaretçilerle karşılaşmaya alışık değilim. Burası yalnız kalmak için gittiğim yer." Kısırağın diğer tarafına yürüyüp elini boynunda gezdirirken geri çekilmemeye çalışıyorum. "Düşüncelerini kendilerine saklayan ve karşılığında benim de kendi düşüncelerimi saklamama izin veren yaratıkların arkadaşlığını tercih ederim."

Tutsağımla aynı fikirde olma riskini göze alarak, bu duyguyla empati kurabilirim. İşte tam da bu yüzden kitapları insanlara tercih ediyorum. Düşmanımın ortak bir zemin bulma fikri içimi rahatsız ediyor ve aramızdaki dostane duyguları olabildiğince çabuk bastırmaya çalışıyorum. "Atların arkadaşlığını insanlara tercih etmene şaşmamalı. Pek çok insanın hırsızları ve tutsakları hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Hayır, düşünmüyorlar," diye cevap veriyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Ama diğer insanların ne düşündüğünden rahatsız olduğumu söyleyemem. Tecrübelerime göre, para sizi görgü kurallarından çok daha ileriye götürebilir, o halde neden enerjinizi boşa harcayasınız ki?"

"Chaucer'ın ilk baskısı sizi pek ileriye götürmemiş gibi görünüyor Lord Ashford. Bu yüzden stratejinizi yeniden düşünmek isteyebilirsiniz," diye karşılık veriyorum.

"Doğru," cevap veriyor, bu kadar iğrenç bir insan olmasaydı büyüleyici sayılabilecek bir gülümsemeyle. Ela gözleri benimkileri kavrarken içimde oluşan hafif ısı selini görmezden geliyorum.

"Peki, adı ne?" Şu anda vücudumdaki garip arızadan kendimi uzaklaştırmak için çaresizce soruyorum. Kısrağı tekrar okşayacak kadar güvende hissediyorum ve o da ilgiden mutlu bir şekilde kişniyor.

"Şeker Küpleri," diye cevap veriyor, atının kulağına tatlı sözler fısıldamamı izlerken kaşları tereddütle çatılıyor.

"Küp Şeker?" Gülerек soruyorum. "Ona kim isim verdi? Tatlıya düşkün beş yaşında bir çocuk mu?"

"Bir bakıma," diye karşılık veriyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Çocukken çok sevdiğim siyah bir kısrağım vardı. Gerçek adı Geceyarısı Hiddeti'ydi ama Bayan Hughes'un mutfağından aşırđığım küp şekerlere bayılırdı, lakabı da buradan geliyor. Evdeyken neredeyse her gün ona binerdim. Ben yatılı okuldayken, Oxford'a gitmeden birkaç yıl önce vefat etti." Parmaklarını yelesinde gezdiriyor. "Onun anısına, bu kız Sugar Cubes II."

Sugar Cubes başını Caden'ın diğer omzunun üzerinden geçiriyor ve birden ikimizi ayıran hiçbir şey kalmıyor. Ne kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim ve onun yüksek bedeninin yakınlığı karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Caden yine de fark etmiyor - gözleri boynuma dolanmış mor kirpiklere sabitlenmiş durumda. Ve muhtemelen onları oraya *kimin* koyduğunu hatırlıyor.

Parmakları uzanıp boğazımdaki izlere dokunduğunda inliyorum. Parmak uçları tenimde gezinirken vücudumda korku ve daha sıcak bir şey dolaşıyor. Geri çekilmeliyim ama çekilmiyorum. Orada öylece duruyorum ve kalbim göğsümde gümbürderken bana dokunmasına izin veriyorum.

"Bunlar için özür dilerim," diyor sert bir sesle, gözleri benimkilere kayarken. Ben onun altında donup kalırken o parmak uçlarını boynumda aşağı yukarı gezdirirken bakışlarında pişmanlık kabarıyor.

"Ne?" Nefesim kesiliyor, kalbim sabit bir ritim tutturmaya çalışırken dokunuşunun sıcaklığı beni mantıklı düşünmekten mahrum bırakıyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldayarak devam ediyor. "Niyetim asla sana zarar vermek değildi. İlk baskıya ihtiyacım var ama bu, bu tür bir şiddete başvurmak için bir bahane değil." Parmakları çenemde geziniyor ve başımı kaldırıp ona bakmam için nazikçe zorluyor. Hiç bu kadar ciddi görünen birini görmemişim. "Bu bir daha olmayacak. Sana söz veriyorum."

Ve ona güvenmemem için bana her türlü sebebi sunmasına rağmen, ona inanıyorum. Caden Ashford hayatımdaki en tehlikeli insan.

Beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair sarsılmaz bir his vardı.

Yaklaşıyor. Ve daha da yaklaşıyor. Ta ki dudakları dudaklarıma o kadar yaklaşıp kadar... Dilimin ucundaki nanenin keskinliğini neredeyse tadabiliyorum. Sanki çıplak göğsü benimkiyle aynı hizadaymış ve aramızda hiçbir kıyafet yokmuş gibi, vücudunun sıcaklığının tenime nüfuz ettiğini hissedebiliyorum. Vanilya ile karışmış sedir ağacının odunsu kokusu duyularımı bastırıyor ve *onun* dışındaki her düşünceyi zihnimden kovuyor. Alçak ve ağır nefesler alıyor ve kalbinin hızlı atışını duyabiliyorum, yontulmuş çenesinin altında çılgınca çarpışını görebiliyorum. Eğitimli bir tahminde bulunacak olsam, uyarılmanın tüm belirtilerini sergilediğini söyleyebilirim. Ve aynı şeyin kendi hain bedenim için de söylenebileceğini söylemekten utanıyorum.

"Bayan Caine," diye mırıldanıyor ve ben bu sözler karşısında neredeyse eriyorum. "Benim kıyafetlerimi mi giyiyorsun?"

Kahretsin. Tamamen unutmuşum. Onun yakınlığı büyüleyici ve boğazımdaki kalınlığı yutup cevap verirken zihinsel bir bulanıklığın içinden geçtiğimi hissediyorum, "Özür dilerim. Reddetmek için elimden geleni yaptım ama Bayan Hughes onları bana zorla giydirdi. İsterseniz çıkarabilirim?"

Gülüyor ve sesi o kadar zengin ve sıcak ki keşke tekrar tekrar duyabilsem diyorum. "Daha yeni tanıştık ve sen şimdiden benim için kıyafetlerini çıkarmaya mı çalışıyorsun, aşkım?" diye mırıldanıyor, gözleri dostça olmayan arzularla erimiş. Beni içten dışa doğru yutmak istiyor gibi görünüyor.

"Demek istediğim bu değildi, sadece onları aldığımı düşünmeni istemedim. Senin iznin olmadan yani," diye kekeliyorum, o sırada ateşli bakışları beni yere mıhlıyor ve aynı anda nefesimi kesiyor.

Beni ahır kapısına doğru ittiğinde şaşkınlıkla inliyorum, sırtım kapıya çarpıyor ve Sugar'ı telaşa düşüren bir *gümbürtüyle* sarsılıyorum. "Benim işimi biliyorsun Kara. Kış günü bir atkı çalmana göz yumacağımı mı sanıyorsun?"

Adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey, tenimin üzerinde ısı titreşimlerinin dağılmasına neden oluyor. "Bilmiyorum. Sen ister miydin?" Dudaklarım titreyerek cevap veriyorum - soğuktan mı, korkudan mı yoksa *ihtiyaçtan* mı, emin değilim.

Eli boğazımdan yukarı kayıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce yanağımı okşuyor. Bu jest o kadar şefkatli ve son birkaç gündür tanıdığım adama hiç benzemiyor ki şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Hayır, aşkım, yapmazdım. İstedğin her şeye sahip olabilirsin," diye fısıldıyor, kelimeler o kadar yumuşak zar zor duyabiliyorum. Ama ben duyuyorum,

ve midemin göğüs kafesime karşı takla atmasına neden oluyorlar. Kendimi onun bana tekrar böyle seslenmesini dilerken buluyorum.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve o da ayırık dudaklarımdan faydalanarak başparmağını alt dudaklarımdan kabarıklığı üzerinde gezdirip dişlerime bastırıyor. Karşı koyamayıp dilimi parmağının üzerinde gezdiriyorum. O da karşılık olarak inliyor ve alt dudağımı okşamaya devam ederken gözlerimi kapatıp onunla birlikte inlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu basit bir hareket ama sertleşmiş sikini ağzıma sürmesi kadar pis hissettiriyor.

"Bir şey var mı?" Cade'in dokunuşuna rağmen odaklanmaya çalışarak nefes nefese kalıyorum. *Tanrım*, şimdi de sürtük bilinçaltım beni esir alan kişiye bir lakap takmış. *Cade*. Bundan nefret ettiğim kadar bağırarak ve dilimin ucunda nasıl hissettirdiğini görmek de istiyorum. Belki ben *onun* dilinin ucunda gezinirken.

"Elimden gelen her şeyi yaparım," diye cevap veriyor baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ve şu anda benimle aynı şeyi düşündüğünü belli ediyor.

Ama onun kocaman, kalın ve her yönden mükemmel olduğuna emin olduğum sikini düşünmemeliydim. Tanrı aşkına kaçmayı düşünmeliydim. "Özgürlüğümü mü?" Umutla soruyorum.

Yüz ifadesi kararıyor, gülümsemesi güzel dudaklarından kayıp gidiyor. "Hayır, Kara. O değil."

"Ama neden?" Aynı dansı tekrarlamaktan bıkmış bir halde talep ediyorum. "Neden beni burada tutuyorsun? Kitap olmadan hiçbir işinize yaramam ve onu almanıza asla izin vermeyeceğimi biliyorsunuz. Öyleyse hiçbir işe yaramayacaksa neden beni kalmaya zorluyorsun?"

"Korkarım durum biraz karışık."

Bu hakaretle alay ediyorum. "O zaman neden benim için açıklamıyorsun?" Isırarak karşılık veriyorum. "Durumun *karışıklığını* kavrayacak anlama becerisine sahip olduğumdan eminim."

Cade, ellerini gür saçlarında gezdirerek yüksek sesle öfkesini kusuyor. "Gerçeği bilmek istiyorsan tamam. Sen benim işime, itibarıma ve tazminatıma karşı bir yüksün. Bunun ötesinde," ne kadarını açıklayacağını düşünüyormuş gibi duraksıyor, "güvenliğin tehlikede ve hayatın risk altında olabilir."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Kim beni öldürmek ister ki? Ben hiç kimse değilim. Ben bir *kütüphaneciyim*, Tanrı aşkına."

"Evet, korkarım ki üniversitede yaptığınız küçük isyan, yani akademik dürüstlüğü kendi hayatınızın ve güvenliğinizin önüne koymanız sizi yanlış türden insanların ilgi odağı haline getirdi. Avery Reed ismi tanıdık geliyor mu?"

Öyle, ama Cade'in bu ismi neden bildiği konusunda kafam daha çok karıştı. "Evet, üniversitenin bağışçısı ve hamisi. *Canterbury Masalları* onun son bağışı. Kütüphanenin şimdiye kadar aldığı en cömert bağış."

"Tasadüfe bakın ki, bu cömert bağış daha çok kısa vadeli bir kiralamaydı. Reed benim hizmetlerimi görevlendiren kişi. Ve satın alma işlemi tamamlamamı sağlamak için ödemenin tamamını yapan da o. Para bir yana, Reed'in Chicago mafyasıyla olan bağları hafife alınacak gibi değil."

"Yalan söylüyorsun," diye alay ediyorum inanmayarak. "Bay Reed neden böyle bir şey yapsın ki? O tamamen zararsız biri ve *sizin* gibi bir suçluyla iş birliği yapmasına imkân yok."

"Yakışıklılık ve çekiciliğin bir centilmenle eşdeğer olmadığını göreceksiniz, Bayan Caine." Verdiği karşılıktaki ironi gözlerimi yaşartıyor. "Reed'in paraya ihtiyacı vardı. En erdemli erkeklerin bile işin içine para girdiğinde en umutsuz şeylere yöneldiğini görürsünüz. Ve sizi temin ederim, Reed erdemliler arasında sayılmaz."

"Ne olursa olsun, bu hala hayatımın neden sözde tehlikede olduğunu açıklatmıyor."

"Reed'in kitaba ihtiyacı var. Şartlarına göre ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer Chaucer metnini bu ölçüde teslim etmeye isteksiz olursam, bunu yapacak başkalarını kolayca bulabilir." Parmakları saçlarımın giriyor ve dikkatimi çekmek için köklerinden sertçe çekiştiriyor. "Kimsenin bu güzel kafanın bir teline zarar vermesine izin vermeyeceğim, bu yüzden ben durumu nasıl çözeceğime karar verene kadar Ashford Malikânesi'nde kalacaksın. Buradan ayrılmayacaksın. Üniversiteyle ya da dışarıdan kimseyle iletişime geçmeyeceksin. Anladınız mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, beyanının tutkusuyla sersemlemiş bir halde. Sanırım sözlerimin doğru olup olmaması önemli değil, o sadece benim de onunla aynı fikirde olduğumu duymak istiyor.

"Güzel." Saçlarımı ve yüzümün yan tarafını okşarken dokunuşu nazikleşiyor, yüz hatlarımı cesurca keşfediyor. Dokunuşunun altında titriyorum, o kadar yumuşak ki neredeyse gıdıklanıyorum. Parmakları şakaklarımda duraklıyor, kaşlarının arasında bir çatıklık oluşuyor. "Bunu nasıl aldın?" diye soruyor, sesi tehlikeli.

Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu bildiğim için kaskatı ; şakağımdan saç çizgime doğru uzanan, yaklaşık bir inç uzunluğunda ince, gümüş bir yara izi. Bunu gizlemek için saçımı şekillendiriyorum ve çoğu insan farkına bile varmıyor. Görünüşe göre Cade herkesten daha dikkatli.

"Bir araba kazası," diye fısıldıyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Başka kazalarım da var. Bu sadece en belirgin olanı. Sadece birkaç yara iziyle kurtulduğum için şanslıyım. Ailem, onlar-" Titreyen bir nefes alıyorum ve kendimi asla bahsetmediğim şeyi söylemeye zorluyorum. "Onlar başaramadı."

Cade parmağının ucuyla yara izini takip etmeye devam ediyor. "Özür dilerim," diye cevap veriyor, sesi ağırlaşarak. "Zor olmuş olmalı."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum çok hızlı bir şekilde, en kötüsünü atlatmak için acele ediyorum. İnsanların anne ve babanızın öldüğünü duyduklarında hissettikleri acıma duygusundan nefret ediyorum. Boş geliyor ve bizzat yaşamadıkları bir kayıpla ilgili herhangi bir şey hissettiklerini sanmalarına içerliyorum. Ama Cade'in ela gözleri her zamanki acıma duygusuyla dolu değil; yara izime bakarken düşünceli görünüyor.

Uzun bir aradan sonra "Hiç kendini suçlu hissettiğin oluyor mu?" diye soruyor.

Sorusu beklediğim son şeydi. "Öldüklerini mi?" "Yaşadığınızı," diye açıklıyor, yüz hatlarını karartan bir gölge.

Bir an için afalladım ve sorusunu anlamaya çalıştım. Kimse bana hayatta kaldığım için kendimi suçlu hissedip hissetmediğimi sormamıştı, çünkü muhtemelen bu, anne ve babasını yeni kaybetmiş bir gence sorulacak oldukça acımasız bir şey olurdu. Ama cevabımı beklerken Cade'in gözlerinde zalimce bir şey yoktu. Tahmin etmem gerekirse, kendisinin de bir kayıp yaşadığını söyleyebilirim.

Yüzeyin altında yatan kederde boğulacak kadar derine dalmadan o anları yeniden yaşamaya çalışırken, "Sanırım başlangıçta öyleydim," diye cevap veriyorum. "Hepimiz aynı durumdayken, hepimiz aynı arabadayken bunu yapmamak zor, ama hayatta kalmayı başaran tek kişi benim." Boğazımda şişen duygulara karşı sertçe yutkunuyorum.

Cade hiçbir şey söylemiyor. Ben kendi düşüncelerimi gözden geçirirken sabırla bekliyor, eli hâlâ yüzümü kavrarken diğer eli kalçamda duruyor. Ailemin onlar olmadan hayat hakkında ne hissedeceklerini düşünüyorum. Kendi başarımlarım ve mutluluğum için böylesine büyük adımlar attığımı görseler nasıl tepki verirlerdi? Onlarla birlikte gitmediğim için mutlu olurlar mıydı - tek başıma da olsa kalacak kadar güçlü olduğum için.

"Ama Şimdi anlıyorum ki yaŐamamı isterlerdi," diye devam ediyorum, bunun gerçek olduğunu kalbimin her zerresiyle bilerek. "Her ebeveyn çocuğu için bunu isterdi. Onların büyümesini ve hayattan zevk almasını isterdi. Bu yüzden bana verilen fırsatı boşa harcamadığımdan emin oluyorum. Yaşadığım hayatla onları gururlandırmaya çalışıyorum. Ve çoğu gün bunu başardığımı hissediyorum."

"VaroluŐunuzun amacı konusunda kendinize bu kadar güvendiğiniz için çok Őanslısınız."

Cade'in ses tonu bu kadar ciddi olmasaydı cevabı alaycı gelebilirdi. Kendisini o kadar Şanslı görmüyor olabilir mi diye merak ediyorum. Belki de ölümün kendisi için farklı bir seçim yapmış olmasını diliyordu. Bu düşünce kollarımı ona dolamak ve onu kendime yakın tutmak istememe neden oluyor. Tüm sebepleri göz ardı ederek ona uzanıyorum. Sertçe geri çekiliyor, avucu yüzümden düşüyor. Eline bakıyor, sanki bana neden dokunduğunu bilmiyormuŐ gibi parmaklarını esnetiyor.

Aramızdaki taş duvar bir kez daha yerine oturdu. Görünüşe göre esir ve tutsaktan başka bir Şey olmadığımıza geri döndük. Ne zaman *durduğumuzdan* tam olarak emin değilim ama birkaç dakikalığına tamamen başka bir Őeydik.

Cade başka bir Şey söylemeden beni sırtım ahıra dayalı halde bırakıp ahırın çıkıŐına doğru ilerliyor. "Nereye gidiyorsun?" Ani geri  ekiliŐiyle kafam karışarak soruyorum.

Bana *dokundu*. Sanki beni * pecekmiŐ* gibi hissettim. Ge miŐimdeki acı dolu anları canlandırdı ve ben de sanki doğruluk serumu gibi ona her Şeyi anlattım. Onun erozif arkadaŐlıĐından kurtulduğum için mutlu olmalıydım,  yleyse neden çekip gitmesini izlemek bu kadar canımı yakıyor?

Hâlâ arkasını dönmeyince, "Ata misin?" diye ekliyorum. Binicilik kıyafetleri hâlâ içeri girerken düŐürdüĐü yerde duruyor.

Cade geri dönüyor, bana bakarken yüz ifadesi okunmuyor. "Sanırım küçük hain Şu anda senin arkadaşlığını benimkine tercih eder." AĞzını omzuma sürtmeye  alıŐan Sugar'a doğru başını sallıyor. "Yemekte görüşürüz, Bayan Caine." Başıyla küçük bir selam verip dönüyor ve gidiyor.

Cade'in ahırında tek başıma, telaşlı ve sinirli bir halde kaldım. Cade'in en sevdiği atı omzuma sokularak, o gelmeden önce onu okŐadıĐımı hatırlatıyor. Az önce olanları düşünürken Sugar'ın boynunu okşuyorum. Cade'le aramızda bir Şeyler kıvılcımlandı.ŐakalaŐtık. Beni incittiği için * z r diledi*. Dudaklarıma baktı, sanki onu becermek istiyormuş gibi.

onları yiyip bitirdi. Daha fazlasını yapmak istercesine boynumu ve saçlarımı okşadı. Yara izlerimi ve ailemi sordu. Avery Reed'in *beni öldürmek* istediğinden bahsetti ve sadece kendi güvenliğim için malikânesinde tutsak olduğumu iddia etti.

Ona güvenebilir miyim? Yoksa tüm bunlar Chaucer'ın ilk baskısını geri almak için yeni bir komplo mu? Bu noktada, hiçbir fikrim yok.

"Caden Ashford şaşırtıcı bir piç, değil mi Şeker?" Yanını okşayarak soruyorum. Sugar onaylarcasına kişniyor.

Ve sonra Cade'in son sözleri nihayet yankılanıyor. Beni akşam yemeğine bekliyor. *Onunla birlikte*. Açlıktan ölmek, onunla bir kez daha kafa karıştırıcı bir karşılaşma yaşamaktan kaçınmaya değer gibi görünüyor. Ne yazık ki, bu gece yemek salonunda bulunmazsam, odama gelip beni saçlarımdan sürükleyeceği izlenimine kapıldım. Yani, beni esir alanla akşam yemeği.

Mükemmel.

CADEN

I Kötü fikirlere sahip olmakla tanınmam. Kara Caine ne düşünürse düşünsün, ben her zaman pragmatik ve mantıklı olmakla övünmüşümdür. Elbette, tarihi eserleri, mücevherleri, sanat eserlerini ve diğer değerli şeyleri çalarım.

Müşterilerimin hoşuna gidecek şeyler olabilir ama ben bunu *dikkatle* yapıyorum. Planlarım bozulmamış ve kusursuzdur ve hiçbir zaman yakalanmadım ya da bir malımı kaybetmedim. Ona kadar değil. Hayatımdaki her türlü düzenin altüst olmasının kaynağı o. Bu da neden her an aklımdan sayısız kötü fikrin geçtiğini açıklıyor.

Ve bu şimdiye kadarki en kötü fikrim olabilir.

"Bayan Caine," diye seslendim, yemekten sonra merdivenlerden çıkarken onu durdurdum.

"Evet," diye tersliyor, dönüp bana bakmaya tenezzül etmeden.

Açıkça görülüyor ki, kadınların daha sonra malzemeyi sorgulayacak eleştirel düşünceden yoksunlarsa, büyük kurgu eserlerini okumak için hiçbir işleri olmadığını savunduktan sonra hala suratı asık. Ve aşk romanlarının ne düşünecekleri ve nasıl hissedeceklerinin söylenmesine ihtiyaç duyan hayal gücü zayıf kadınlar için icat edildiğini söyleyerek hakarete hakaret eklemiş olabilirim. Ne diyebilirim ki? Onu güzel yüzünü kızartacak kadar kızdırmaktan cinsel bir heyecan duyuyorum.

Birinin tüm nefretine sahip olmanın sıkımı bu kadar sertleştireceğini kim bilebilirdi?

"Bu kadar erken mi yatıyorsun?" Soruyorum, adımlarım onu rahat ve güvende hissettiren aramızdaki boşluğu yiyor. Tam yanına geldiğimde

Benim komut vermeme gerek kalmadan geri dönüyor. Kimse peşinde bir avcı varken habersiz yakalanmak istemez. *Aferin Bayan Caine*. Gerçekte ne olduğumu öğreniyorsun.

"Benim bir *tutsak* olduğumu unutmuş gibisin Caden," diye ısıırıyor. "Yemek yiyorum, uyuyorum ve arada pek bir şey kalmıyor."

"Unutmadım," diye mırıldanıyorum kendini beğenmiş bir sırıtışla. Bir adım ilerliyorum ve merdivenlerden iki adım daha geri çekildiğinde kıkırdıyorum, gözleri hala ihtiyatla bana sabitlenmiş. Tartışmalarımız her zaman ikimiz arasında özel bir oyun gibi gelir, her birimiz üstte çıkmaya kararlıyızdır. Ama bu gece farklı bir şey oynamak istiyorum -gerçek riskler içeren bir şey.

"Söyle bana küçük tutsağım, özgürlüğün için neyi ortaya koymaya hazırsın?"

Kaşları, kafa karışıklığıyla mücadele ederken her zaman yaptığı o sevimli şekilde çatılıyor. "Ne demek *bahis*?"

"Bugün oyun gecesi, Bayan Caine. Ashford Malikânesi'nde her Cuma gecesi bir tür gelenektir, satın alma üzerinde çalışmıyoruz. Bir kız olsanız ve rekabetçi bir rakip olacak beceriden yoksun olsanız bile sizi davet etmemekle ihmalkârlık etmiş olurum." Bu hakaret tamamen onun katılımını sağlamak içindir. Kara, yeteneği söz konusu olduğunda asla geri adım atmaz. Ve onunla dalga geçmek büyük bir keyif.

"Çocuklara ayak uyduramayacağımı mı düşünüyorsun Caden?" Merdivenlerden aşağı bir adım atıyor, sıcak kahverengi gözleri öfkeyle parlıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyor, aramızdaki mesafe yok oluyor. "Yapamayacağını *biliyorum* aşkım. Ama istersen denemene izin vermeye hazırım."

Cinayet seçeneklerini düşünüyormuş gibi bana dik dik bakıyor. "Peki bu bana özgürlüğümü nasıl kazandıracak?"

"Bu bir bahis. Bu gece tek bir maç kazanabilerseniz, özgürlüğünüze kavuşabilirsiniz."

Gözleri şüpheci bir hal alıyor. "Bir oyun mu? Hepsi bu kadar mı? Hepinizin adını bilmeme ve doğrudan polise gidebilecek olmama rağmen bu malikaneden çıkıp gitmeme izin mi vereceksiniz?"

Ona gülümsüyorum. Bunların hiçbir önemi yok çünkü kazanma şansı hiç yok. "Bir galibiyet ve özgürsün."

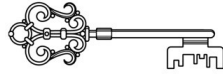
"Tamam. Kabul ediyorum." Elini uzatıyor, sanki anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmemi sağlayacakmış gibi el sıkışmamı bekliyor.

Pazarlık çünkü onurum tehlikede. Hırsızlar arasında onur olmadığını bilmiyor mu?

"Ah, Bayan Caine," diye azarlıyorum, elimi uzatıp parmaklarımı onunkilere doluyorum. Narin kemiklerini demir gibi sıkıyorum ve o da bunun gücüyle irkiliyor. "Şartlarını bilmediğin bir şeyi asla kabul etmemelisin. Ne oynadığınızı sormadın. *Kaybedersen* ne olacağını bile sormadın."

Gözlerinde panik parlıyor ve elini avuçlarımdan çekip koparıyor. "Ne oyunu?"

Yüzüme yayılan gülümseme tam anlamıyla doyumsuz. "Strip poker. Ve bence kaybedersen ne olacağını tahmin edecek kadar zekisin."

Kara'yı tüm çocukların bensiz içmeye başladığı dinlenme salonuna sürüklediğimde KAOS verdi.

"Onun burada ne işi var?" Jace tıslıyor, ikinci kadeh viskisini içmeye başlamış bile. Diğerleri de ilk kez onunla aynı fikirde görünüyor. Cuma günleri erkeklerin gecesi olarak bilinir ve ben aramıza davetsiz bir misafir getirdim. Kızgın olmalarına izin var. Ve ben onların patronu olduğum için, umursamama hakkım var.

"Onu ben davet ettim. Ve bununla ilgili bir sorunu olan varsa, şu lanet kapıdan çıkıp gidebilir." Kara'nın elini tutup onu oyun masasına oturmaya sürüklüyorum. "Ayrıca," diye parmaklarımı Kara'nın omuzlarının üstüne vuruyorum, "ortalığı biraz canlandırabileceğini düşündüm."

"Bence Cuma geceleri, kendini beğenmiş bir kaltak her şeyi mahvetmeden daha iyi," diye ısırtıyor Jace içkisinin kalanını geri atmadan önce.

"Ve bence bazı günler hiç konuşmasan daha iyi olur, ama hepimiz istediğimizi elde edemeyiz." Oyun dolabına doğru yürüyorum ve yeni bir deste kâğıt çıkarıyorum. Bu gece fişe ihtiyacımız olmayacak. Kara'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturuyorum ve kâğıtları çıkarıyorum. Karıştırıyorum, kartlar masaya o kadar gürültülü çarpıyor ki odadaki herkesin dikkatini çekiyorum. "Strip poker oynamak isteyen var mı?"

Jace kıs kıs gülüyor ve göz ucuyla Kara'nın irkildiğini görüyorum. Hasta herif bu gece bir gösteri yapacağını sanıyor ama bu küçük oyundaki niyetim bu değil. Hayır, Kara'nın bu geceki şovdan çok korkmasını istiyorum.

Bu akbabaların önünde kıyafetlerini çıkarıyor ve başka bir şey yapmaya razı oluyor. Ve işte o zaman gerçek oyun başlıyor.

"Evet. Beni de dahil et," diyor Jace masanın diğer ucunda Kara'nın tam karşısındaki sandalyeyi çekerken. Belli ki Kara'nın kayıplarının en iyi görüntüsünü kendisi için talep etmek istiyor. Son zamanlarda kendimi onun ağzına her zamankinden daha sık yumruk atmak isterken buluyorum.

"Neden olmasın ki?" diye ekliyor Braxton, Jace'in yanına kayarak. Tüm çocuklar arasında Jace'le en samimi olanlar o. Braxton genellikle Jace'in genel boktan tavrını dengeliyor ve onu geri kalanımız için etrafta olmayı daha kabul edilebilir kılıyor.

"Ortega?" Güvenlik şefimin dikkatini çekerek sesleniyorum.

Bir nefes duman üflemeden önce Küba purosundan uzun bir nefes çekiyor. "*Está bien, pero no puedes hacer trampa,*" diyor Ortega purosunu suçlayıcı bir şekilde bana doğru tutarak.

"Ben mi, hile mi?" Sahte bir aşağılamayla nefesim kesildi. Hile yaptığımı biliyor, sadece bunu nasıl yaptığımı bir türlü çözemedi. Her zaman dağıtıcıyı oynamamla ilgili bir şey olabilir. Onların patronu olmanın avantajları. Ortega bana sadece ters ters bakıyor ve Kara'nın yanımda endişeyle kıpırdadığını görüyorum. Oyunun zaten kendisine karşı hileli olup olmadığını merak ediyor. Akıllı bir kız çünkü tabii ki öyle.

"Peki, hile yok," diyerek ellerimi kaldırıyorum. "şerefe nail olmak ister misin, *Elminador*?" Kart destesini ona uzatırken eski kartel lakabını söyleyerek soruyorum. Başkasının dağıtmasına asla izin vermem, bu yüzden bu çok önemli bir olay.

Ortega purosunu söndürdükten sonra masaya doğru ilerliyor ve kartları elimden kapıyor. "Bakalım şimdi kazanacak mısın, patron?" diye hayalet gibi bir gülümsemeyle alay ediyor ve eminim ki bu onun şimdiye kadar ölümcül görünmemeye en yakın olduğu andı.

"Meydan okuma kabul edildi," diye karşılık veriyorum kendi sırtışımla. Ortega Kara'nın diğer tarafına oturunun ikimizin arasına hapsediyor. Ortega'nın etkileyici kas kütlesine bakıp sandalyesinde biraz daha kıpırdanmasını izliyorum. Eminim sonunda gerçekten ne kadar kapana kısıldığını anlamaya başlamıştır. Ve umuyorum ki kaçmak için duyduğu çaresizlik birkaç umutsuz önlem almasını gerektirecek.

"Evlat, içeride misin?" Declan'ın gözlerini Nintendo oyunundan kaldırmasına yetecek kadar yüksek sesle odanın öbür ucundan bağıriyorum. Genellikle geri kalanımıza katılmıyor, çocuk gibi elektronik oyalayıcılarıyla vakit geçirmeyi tercih ediyor. Ben

Declan'ın daha önce gerçek içkiyi tattığından bile emin değilim, her ne kadar yasal yaşı geçmiş olsa da -en azından *benim* ülkemde. Doğru zaman geldiğinde onu rolüne hazırlayacağıma dair babasına söz verdim. Ve büyük çocuklarla oynamaya başlamasının tam zamanı.

"Umm, bilmiyorum," diye kekeliyor, kara gözleri onu kurtaracakmış gibi Kara'ya kayıyor. Kara kimseyi kurtaramayacak kadar batmış durumda, dostum.

"Haydi," diye kışkırtıyorum onu. "Eminim Bayan Caine dostça bir yüz görmekten memnun olacaktır, öyle değil mi aşkım?" Bana kızgın bir sessizlikle bakıyor, çocuğu yemlememe yardım etmek istemiyor. Acaba ondan hoşlandığını biliyor mu? Muhtemelen hayatında gördüğü ilk gerçek kadın, bu yüzden etkilenmesine şaşmamalı.

"Muhtemelen nasıl oynanacağını bilmiyordum," diyor, elleri oyun konsolunu o kadar sıkı kavriyor ki beyazlaşıyor. Bu da şu anda yanaklarındaki kırmızılıkla tam bir tezat oluşturuyor. Zavallı çocuk dehşete düşmüş.

"Ben sana öğretirim. Kara da oyunu bilmiyor, o yüzden birlikte öğrenebilirsiniz," diye teklif ederek korkularını hafifletmeye çalışıyorum. Emirlerime itaat etmediği takdirde onu çizdirip dörde böldürecekmişim gibi bana bakmasını *istemiyorum*. Doğrusu, belki küçük bir parçam otoriteme duyduğu hayranlığı takdir ediyor ama gölgemden bile çekiniyorsa onu liderlik için eğitemem. Çocuk eninde sonunda endişesinin üstesinden gelmeyi öğrenmeli.

"Kıçını buraya getir de oynamaya başlayalım," diye tıslıyor Jace, vücudunu tutuş biçiminde bariz bir heves var. Bu oyunun Kara'nın göğüslerini görmekle ilgili olduğunu düşünüyor, şüphesiz. Umarım Kara onun yanıldığını kanıtlar.

Bu baskıya boyun eğmek zorunda kalan Declan masaya doğru ilerliyor ve Ortega'nın yanındaki boş koltuğa oturuyor. Korkunç adamlarla dolu bir odada, içlerinde en korkuncunun yanında bu kadar rahat olmasına şaşıyorum. "Peki ne oynuyoruz?" diye soruyor, kartlara endişeyle bakarak.

Braxton, Kara'nın oturduğu yere doğru imalı bir baş hareketiyle, "Strip poker," diye cevap verir.

Declan'ın yüzünün rengi bir anda soluyor. Geri kalanımız birbirimizin yanında bile bedenlerimizle fazlasıyla rahat olacak kadar sevişmiş olsak da, Declan'ın hiçbir kızı yatağa atmadığına dair iyi bir otoriteye sahibim.

Braxton'a uyarıcı bir bakış atarak, "Hangi giysilerinizi çıkaracağınızı seçebilirsiniz," diye açıklıyorum. "İstersen çoraplar ve ayakkabılar da sayılabilir. Yeter ki her raunt kaybettiğinizde bir şeyler çıksın." Declan'ı fark ediyorum

solgun görünen tek kişi Kara değil, Kara hasta olmanın eşiğinde gibi görünüyor. Eminim oyun gecesi herkes için güzel bir felaket olacak.

Ortega kağıtları karıştırıp dağıtırken, ben de kurallar hakkında kısa bir açıklama yapıyorum. Poker bakirelerimizin iyiliği için her şeyi basit tutuyorum. Bahis olmadan tek tur oynuyoruz. En yüksek el kazanır. Diğer herkes eleniyor. Bu oyunun karmaşık inceliklerini ortadan kaldırıyor ama gece tam olarak beceri ve sportmenlikle ilgili değil. Bu gece tamamen başka bir şeyle ilgili.

Hepimiz kartlarımızı çeviriyoruz ve bu turu bir çift kapalı kartla kazanamayacağım açık. Kara yüz ifadesini kontrol edemiyor, yani ya eli boktan ya da ne yaptığına dair hiçbir fikri yok. Her iki durumda da, bu benim için bir galibiyet. Sonunda elimde iki çift kaldı ve bu oyunda hile yapmanın şanstan daha sadık bir sevgili olduğu açık.

Lanet olası Jace ilk raundu kazanıyor, alaycı gülümsemesi o kadar iğrenç ki dilimde acının tadını alabiliyorum. Ortega bir an bile tereddüt etmeden kemerini çıkarıp yere fırlatıyor. Braxton saatine uzanıyor ve ben ona korkak bir amcık demekten kaçınmak için dilimi ısırıyorum. Biraz daha cesur davranıp ceketimi çıkarıyorum ve kırıışmaması için sandalyemin arkasına koyuyorum. Beklentiyle Kara ve Declan'a bakıyorum. Çocuk eğildi ve masanın altına atmadan önce pantolonunun bağını çözdü.

Ve sonra bir tane vardı.

Kara'ya bir alternatif sunmadan önce bir an paniklemesine izin veriyorum. "Sıra sizde Bayan Caine. Kuralları biliyorsunuz."

"Caden," diye mırıldanıyor, kahverengi gözleri kocaman ve çaresiz. Oldukça güzel bir manzara.

"Paçanızı kurtarmanıza izin veremeyiz, Bayan Caine. Bu hiç sportmence olmaz. Ancak," ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, "*hassas zevkleri olan bir kadın olduğunuzu düşünürsek, sanırım bir uzlaşma düşünebilirim.*" Sandalyemde arkama yaslandım ve odadaki diğer herkes unutulmuş bir şekilde ona baktım. "Bana arşiv kodundan bir numara ver."

"Anlayamadım?" diye çıkışır, aynı anda Jace de tıslar, "Siktir et. Strip pokerin kurallarını değiştiremezsin."

"Beni duydun," diye karşılık veriyorum, sözlerim keskin ve sivri. "Bana bir numara ver -*doğru* bir numara- ya da soyunmaya başla. Seçim senin."

"Bu pek adil görünmüyor," diye alay ediyor.

"Haklısınız Bayan Caine, bu adil değil. *Adil* olan, sizin de bu lanet odadaki herkes gibi soyunmanız olurdu."

Kara bana dik dik bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmiş.

"Dört," diye ısırdı.

"Mükemmel," diye cevap veriyorum dudaklarımda hınzır bir sırıtışla. "Sıradaki tur."

Bir sonrakini Ortega kazanıyor, şüphesiz hile yapmak için satıcı konumundan yararlanıyor. Azgın bir fahişe gibi, Jace önce pantolonunu çıkarmayı seçiyor ve yerine oturmadan önce boxer'ından taşan ereksiyonunu hepimizin görmesini sağlıyor. Tekrar kaybederse Tanrı yardımcımız olsun, muhtemelen sikine kadar soyunur.

Declan ve Brax anlamsız bir eşyayı omuzlarından silkiyor. Kendimi Jace kadar cesur hissetmiyorum ama tişörtümü çıkaracak kadar cesurum. Gömleği omuzlarımdan sıyrıp yere bıraktığımda Kara'nın nefes nefese kalışını kaçırmıyorum.

"Bayan Caine," diye kaşlarımı kaldırarak bastırıyorum.

"Dokuz," diye tersliyor, bakışlarımı kaçırarak. Görünüşe göre sonunda lanet olası Chaucer'ı ele geçirme konusunda biraz ilerleme kaydediyoruz. Birkaç tur daha atarsak arşivlere erişimimiz olacak. Görünüşe göre Kara Caine hayatını feda edecek ama onurunu değil.

Şansım yaver gitti ve sonraki ikisini kazandım. Declan güvende kalıyor ve iki çorabını da çıkarıyor. Braxton ve Ortega gömleklerini çıkarıp silkindiler ve üçümüzü göğsümüzden yukarısı çıplak bıraktılar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Jace boksörlerini seçti ve bizi sert horozuna maruz bıraktı. Ereksiyon halindeyken etkileyici derecede büyük, bunu bilmeme hiç gerek yoktu.

Kara pes eder ve her kayıp için bir ayakkabısını teslim eder. Bunlar onun tek kolay eşyalarıdır ve bir sonraki tur onu zor bir karar vermek zorunda bırakacaktır.

Jace yine kazandı. Hepimizi çok memnun etti. Onun çıplak kışının ve taşaklarının deri koltuğumu kirletmesinden başka bir şeye ihtiyacım yok. Yarın Bayan Hughes'a yaktıracığım. Brax, Ortega ve ben birer ayakkabı çıkarıyoruz. Aramızda en az resmi giyinmiş olan Declan pantolonunu çıkarmak zorunda kaldı. Ve zavallı çocuk koltuğunda titreyerek kaldı. Kara'ya bakıyorum, gözlerim kendini beğenmiş bir memnuniyetle parlıyor.

"Yedi."

Bir sonraki raunt için bahisler daha yüksek. Ortega muzaffer bir kahkaha ve genelde oynadığımızda ne kadar pis bir hilekâr olduğuma dair birkaç İspanyolca küfürle tekrar kazanıyor. Masada kimsenin onun pis ağzından çıkan kelimeleri anlamadığına şükrediyorum ama diğer ayakkabımı tekmelemeden önce onunla birlikte gülecek kadar iyi huyluyum. Brax da aynısını yapıyor ve Jace'in de aynı şeyi yapıp gömleğini yerinde bıraktığını görünce şaşıyorum. Nasıl oluyor da bir adam göğsünü değil de aletini gösterecek kadar küstah olabiliyor? Declan sonunda

kazağını çıkarıyor, üzerinde sadece ten ve siyah iç çamaşırı kalıyor. Kollarını ve göğsünü kaplayan kaslı çıkıntıları görünce şaşırıyorum - belki de o kadar da *çocuk* değildir.

Hepimiz Kara'bakıyoruz, ne seçeceğini merak ediyoruz.

Masanın altına uzanıp ellerini elbisesinin altından geçirmeden önce dudağını ısıyor. Sikime hücum eden kanı görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Jace'in yüzündeki hararetli ifadeye bakılırsa o da benimle aynı şeyleri hayal ediyor ve bu yüzden onu ikinci katın penceresinden aşağı itmek istiyorum.

Bir anda pembe bir ışık yandı ve Kara'nın külotu masanın ortasında duruyordu. Kaşlarını çattı ve sanki bu konuda bir şey söylemem için bana meydan okurcasına bana baktı. Ki söylemeyeceğim. Küçük pembe dantel yığınının çalıp daha sonra içinde otuz bir çekeceğim.

Beni çok şaşırtan bir şekilde, Declan gerçekten bir raunt kazandı. Hepimiz ayakkabılarımızın sonuncusunu da kaybediyoruz ama bakışlarımız sadece Kara'ya sabitlenmiş durumda. Bize kodun yarısından fazlasını verdi bile, ama sadece elbisesi kaldı. Sadece dört rakam olsa bile, eleme süreciyle son rakamı tahmin edebileceğimizi biliyor olmalı. Bize dört rakam verirse, ilk baskıyı garanti etmiş olur. Ve kara gözlerindeki çatışma bana bunu onun da bildiğini söylüyor. Yine de ne olacak? Onuru mu yoksa değerli kitabı mı?

"İki," diye iç geçirdi, güzel yüz hatlarına yıkım kazınmıştı. Kaşlarının arasına o çatıklığı koyan ben olduğum için neredeyse üzgünüm ama gerçekten kazanmanın tek yolu buydu.

"Yeterince içtiniz mi, Bayan Caine?" Kaçmasına izin verecek kadar merhametli bir şekilde soruyorum. "Şimdi teslim olursanız, gururunuzun bir kısmına dokunmadan gitmenize izin vereceğim."

"Bir tane daha," diyor, gözleri sert bir kararlılıkla kartlara sabitlenmiş. Şansı yaver gitseydi tutsak olmayacağını bilmiyor mu?

"Nasıl istersen. Bir tur daha, Ortega. Sanırım küçük kütüphanecimiz hepsini kaybetmeye hevesli."

Kartlarımızı çevirme zamanı geldiğinde, tüm gözler Kara'nın üzerinde olacak. Bu noktada, kazanmakla ilgilenmiyoruz bile. Sadece Bayan Caine'in hangi kaderi seçeceğini görmek istiyoruz. Tek parça giysisi kaldı -elbisesi o kadar ince ki göğüs uçlarının sertleşmiş tomurcuklarının dışarı çıktığını görebiliyorum. Ve koruması gereken arşiv kodunun tek bir numarası var. Beş adamın önünde çıırılçiplak soyunmaya mı yoksa nadir bulunan arşivine girmemize izin vermeye mi karar vereceğini hayal ediyorum.

zor bir kitap olacak. Ama yine de yarın elimde ilk baskı bir *Canterbury Tales* ile o kütüphaneden çıkmayı umuyorum.

"Bekliyoruz Bayan Caine," diye mırıldanıyorum, gözlerim ona dikilmiş. Benden tamamen kaçıyor ve alt dudağını kemiriyor. "O kadar da zor bir seçim değil aslında. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdiniz. Beş numaradan dördünü göre, son numarayı çözmek için sadece birkaç tahminde bulunmam gerekecek. Ne seçersen seç, o kitap benim."

Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor. "Öyle mi?" Yanılmıyorsam bakışlarında bir zafer parıltısı var.

Biraz gergin hissederek cevap veriyorum, "Bana doğru rakamlar vereceğine söz vermiştin. Sen bir yalancı mısın, benim küçük esirim?" Herkes nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyor. Hepsı yalancıların en sert şekilde cezalandırıldığını biliyor.

Şimdi onun kara gözlerindeki muzaffer parıltıdan eminim. "Özür dilerim, size numaraları *sırayla* verdiğimi mi sandınız?"

Lanet olsun. Benden daha iyi oynadı. Ve küçük bir parçam, onun hepimizle aynı seviyeye inmesinden gurur duyuyor. "Vay, vay, şaşırdım. Senin o bozulmamış ahlak kurallarının *aldatmaya* izin vereceğini düşünmemiştim."

"Gelin bakalım Lord Ashford," diye mırıldanıyor ve masanın üzerinden eğilip gözlerimin içine bakıyor. Göğüslerinin elbisesinin dışına taşmasına odaklanmamaya çalışıyorum. "Şartlarını bilmediğin bir şeyi asla kabul etmemen gerektiğini bilmiyor musun?"

Artık aynı ligde bile oynamadığımızı düşünmeye başlıyorum. Bu küçük masum kütüphaneci hepimizi kandırdı. Gözlerim devrilen kartlarına kayıyor, sandığı kadar şanslı olmadığını görmenin sevinciyle. "İyi oynadınız Bayan Caine, ama yeterince iyi değil. Yine de turu kaybettiniz. Ve bize kodun son numarasını vermezseniz, bu güzel elbise kaybetmeniz gereken son şey olacak."

Geniş gözleri ateş ve öfke dolu bir şekilde bana bakıyor. Sonra herkesi şaşırtan bir şekilde elleri elbisesinin üst kısmına doğru kayıyor ve ilk düğmeyi açıyor.

"Herkes siktir olup gitsin," diye homurdanıyorum, diğerlerinin kendilerine ait olmayan bir şeyi görmelerine izin vermiyorum. Kendime bunun *bana* da ait olmadığını hatırlatmak zorundayım.

"Ama-"

"Get. *Siktir*. Çık dışarı," diye hırlayarak Jace'in itirazlarını kestim. Gözlerim, parmakları ikinci düğmede donup kalan Kara'nın kollarına takılı kalıyor. Diğerleri yere saçılmış kıyafetlerini toplamaya başladılar ama buna ayıracak vaktim yok. "Bırakın," diye bağıyorum ve hemen itaat edip çeşitli çıplaklık halleriyle odadan dışarı koşuyorlar. Jace'in odadan çıkarken havada sallanan sert aletini görmezden gelmeye özen gösteriyorum. Ve sonra sadece Kara ve ben kaldık.

İkinci düğmeyi gevşetiyor, yakıcı bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. İki düğme daha ve göğüslerinin tüm kabarıklığı tamamen görünür olacak. Bedenimi ele geçirip beni şu anda olduğumdan çok daha az centilmen yapmakla tehdit eden şehveti bastırıyorum. Her ne kadar onun her yerini görmek istesem de, bu doğru yol değil. Ve lanet olsun, gerçekten *umurumda*.

"Dur," diye emrediyorum, hain dudaklarımdan dökülür dökülmez kelimeleri geri almak istiyorum. Parmakları korsajından aşağı inmeye devam ediyor, bir düğmeyi daha çözüyor. Göğüs uçlarının tozlu pembesinin kumaşın arkasından dışarı çıktığını görebiliyorum. "*Dur* dedim Kara."

"Neden? Artık oynamak istemiyor musun?" Parmakları göğüslerinin altındaki düğmeyle oynarken sesi alaycı. Blöf yapıyor olabilir ama bunu söyleyecek kadar emin değilim.

"Hayır, Bayan Caine, artık *oynamak* istemiyorum," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum. Yalan dilimde acı bir tat bırakıyor. Ne kadar oynamak istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Parmaklarını kendi parmaklarımla değiştirmeyi ve o çürük elbiseyi sıcak bedeninden yırtıp atmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyorum. Ama yapamam. Eğer kendimi bu şekilde serbest bırakırsam, ikimiz de mahvoluruz.

"Terbiyemi unutmadan önce kaçmalısın. *Şimdi*." Ve eğer itaat etmezse, bundan sonra ne olacağından emin olamam.

Gözlerinde yanıp sönen bir korkuyla benimle oynadığı tehlikeli küçük oyunu bırakıp oturduğu yerden kalktı. Masanın ortasından külotunu almak için eğildi, ama elim bileğini yakaladı. Parmaklarımı sertçe sıkarak, "Külotu bırak," diyorum. "Onları adil bir şekilde kazandım."

O kadar yakın ki göğsünün yükselişinden kalp atışlarını sayabiliyorum. Yanakları kıpkırmızı ve sıcak. Ve sıcak kahverengi gözlerindeki inatçı parıltıdan, neredeyse tepkimi görmek uğruna bana itaatsizlik etmeyi düşündüğünü sanıyorum. Başparmağım bileğindeki nabza derinlemesine bastırıyor ve eğer aptalca davranırsa gazabımdan hoşlanmayacağı konusunda onu uyarıyor.

Siktir et demeye ve onu masanın üzerine fırlatmaya karar vermeme dakikalar kala, geri çekiliyor. Ve hayal kırıklığım neredeyse rahatlamamdan daha ağır basıyor. Topuklu ayakkabılarını masanın altında, külotunu da fırlattığı yerde bırakan Kara dönüp kapıya doğru koşuyor. Artık duyamadığım ayak seslerini takip ediyorum.

Hiç utanmadan Kara'nın külotuna uzandım ve avucumun içinde sıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, tahrikten sıırıslıklam olmuşlardı. Görünüşe göre iffetli tutsağım o kadar da masum değılmış. Danteli burnuma götürüyorum ve amını yalarken asla tadına varamayacağım tatlı kokusunu içime çekiyorum. Sanırım onun külotunun içine otuz bir çekmek benim teselli ödölüm olacak.

KARA

A İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım esarettime uyum sağlamaya başlıyorum; tıpkı dişleri sökülmüş bir aslanın, onu beslemek için işkenceci tutsaklarının lanet eline bel bağlaması gibi. Hiç ısırığım kalmadı ama besleniyorum.

Bayan Hughes'un çörekleri de beni oldukça sakinleştiriyor.

Beş gün önce bir yabancının yatağında uyandığımdan beri bir tür rutine girdim. *Lord Ashford*'dan ve onun içimde uyandırdığı rahatsız edici ateşten kaçınmak için her sabah odamdan gizlice çıkmadan önce alt katın sessizleşmesini bekliyorum. Topuklarımın beyaz mermer zemine çarpmasını engellemek için parmak uçlarımda yürüyerek merdivenlerden inerken bugün de durum farklı değil. Yemek odasından gelen kahvaltı kalıntılarının kokusunu alabiliyorum, tatlı akçaağaç pastırması, yumurta ve taze pişmiş çörekler ve midem anında gurulduyor. Bayan Hughes günahkârlar arasında gerçek bir aziz.

Yemek artıkları ve kirli tabaklarla dolu masayı atlıyorum -çünkü anlaşılan kimse bu çocuklara arkalarını toplamayı öğretmemiş- ve doğruca mutfağa giriyorum. Burası malikânedeki en sevdiğim oda çünkü Bayan Hughes küçük, rahat köşesinde beni her zaman evimde hissettiriyor ve burada hiçbir erkek bizi rahatsız etmiyor. Aslında, o piçlerin hayatlarını kurtarmak için mutfağı bulabileceklerinden bile şüpheliyim.

"Kara," diye selamlıyor Bayan Hughes, sevmeye başladığım o sıcak İskoç sükûnetiyle. Fırından sıcak bir tepsi çörek çıkarıyor ve unlu ellerini önlüğünün üzerine sürüyor. "Ben de seni bekliyordum. O çocuklar masada tek bir kırıntı bile bırakmadılar, açgözlü piçler, bu yüzden sana yeni bir parti yaptım."

"Harika kokuyorlar," diye iç geçiriyorum, aç gözlerle tepsiye bakıyorum. "Taze çay ve kahvelerim de var. Hangisini tercih edersiniz?" "Kahve çok iyi olur, teşekkürler."

Birinin benim için bu kadar telaşlanmasına alışmak zor oldu. O kadar uzun zamandır tek başımayım ki, kendi işimi kendim yapmak bir gurur meselesi. Hatta Cade yemekte kendi tabaklarımı toplamaya çalıştığım için beni azarladı çünkü bu Bayan Hughes'un *işiydi*. Bu düşünce beni öfkeliendirdi ama Bayan Hughes'un başkalarıyla ilgilenmekten ne kadar keyif aldığını fark edince gururumu bir kenara bıraktım ve beni istediği kadar şımartmasına izin vermeye karar verdim. Bu süreçte çok fazla acı çektiğimi söyleyemem.

Bayan Hughes bir tabağa iki sıcak çörek koyuyor ve reçel ve kaymak kaplarını tezgâhın diğer tarafına kaydırmadan önce bana uzatıyor. "İçeri gir, kızım."

Belirli bir sıraya göre, çöreklerin üstüne reçel ve krema sürüyorum ve bana söyleneni aynen yapıyorum. Tatlı, tereyağlı çörek kabuğu ağzımda parçalandığında inliyorum. Bütün tepsiyi bitirebilirim. Cade'in malikanesinde kalmaya zorlanırken kesilecek bir domuz gibi beslenmekten asla bıkmadığımı sanmıyorum. Hapsetmenin faydaları olacağını kim bilebilirdi?

Bayan Hughes bana dumanı tüten bir fincan sade kahve uzatıyor çünkü ilk geldiğim gün nasıl içtiğimi öğrenmiş. Sabah kafeinimi minnettar bir gülümsemeyle kabul ediyorum, o kadar hızlı yudumluyorum ki kışın üşümüş kemiklerime hoş bir sıcaklık yayılıyor. Cade Kral'dan daha zengin olabilir ama yine de bu devasa eski evi ısıtamıyor gibi görünüyor. Sürekli kahve ya da çay içmek, havadaki kalıcı soğukla mücadele etmenin tek yolu gibi görünüyor. Sanırım bu yüzden Cade günde altı fincan içiyor - saymadım.

"Ee, çocuklar bu sabah nereye gidiyor?" Kendime bir fincan kahve daha doldururken soruyorum. Bayan Hughes tüm malikâne dedikoduları için benim kaynağımdır ve iş çayı dökmeye geldiğinde asla başarısız olmaz. Genellikle de beni kıkırdamaya zorlayan birkaç kelime söyler.

"Tanrım, bugün evdeler. Hepsi birden. Genellikle hafta sonları bir bara ya da başka bir yere kaçarlar ama Bay Ashford akşam yemeği için hepsinin evde olmasını emretti. Sanırım ortalıkta dolanıp temiz odalarımı dağıtıyorlardır."

Bayan Hughes'un kendisine daha fazla iş verdiği için Cade ya da Jace gibi korkunç birini azarlayacağı düşüncesine gülüyorum, çok da umursayacağını sanmıyorum. Büyük bir kargaşa çıkarır ve sonra şeyi istediği gibi düzene koyarken neşeli bir melodi mırıldanırdı. Bana annemi hatırlatıyor.

Biraz da babam botlarını koridorda bıraktığında ya da kahve fincanını lavabonun içinde değil de yanında bıraktığında ona çıkışması gibi. Annem evi temiz ve düzenli tutmak için bu küçük şeyleri tamir etmekten hoşlanırdı, ancak bunları yaptığının *bilindiğinden* emin olmak isterdi. Tıpkı kızı gibi, o da sessiz kalmayı seven biri değildi.

"Peki bu akşamki yemekte hepimizin katılmasını gerektirecek kadar özel olan şey nedir?" Ben soruyorum. "Bir şey mi kutluyoruz?"

"Bilmiyorum. Ama Bay Ashford menü için çok özel bir talepte bulundu, hem de alışılmadık bir talep."

"Oh?"

"Evet. *Bolonez spaghetti*." Kelimeleri ağzından çıkarken tuhaf hissediyormuş gibi söylüyor. "Bu çocuk hayatında bir gün bile makarna istemedi ama bu gece *mutlaka* yemeli. Zaman zaman içine girdiği bu tuhaf ruh hallerini anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Yapılmasını istediği şey buysa, alacaktır."

Bayan Hughes, Cade'in özel isteğinden bahsettiği sürece ürkütücü bir tedirginlik hissi omurgamdan aşağıya doğru bir gıdıklanma gibi geçiyor. Çünkü esaret günlerimi doğru takip ettiysem, bugünün hangi gün olduğunu biliyorum. Emin olmak için, "Bugün günlerden ne Bayan Hughes?" diye soruyorum.

"Bugün Pazar canım," diye seslendikten sonra kilere girip birkaç parça eşya topluyor.

Boğazımda yükselen duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. *Spagetti Pazarı*. Ben büyürken Spagetti Pazarlarını ailece hep paylaştık. Annem ve babam öldükten sonra bile her hafta bu geleneği sürdürerek onların anısını onurlandırdım. Annemin en sevdiği caz plağını açtım ve büyükannemin otantik İtalyan tarifini yaparken Nina Simone ile dans ettim. Ve size şunu söyleyeyim, Nonna Mancini makarna sosuyla dalga geçmezdi. Bugün, kendimi bildim bileli bolonez spaghetti yemediğim ilk Pazar günüm olacaktı.

Ama Cade bunu nasıl bilebilir ki? Ve eğer bir mucize ya da kara büyü sayesinde biliyorsa, neden bu akşam doğaçlama bir aile yemeği düzenleyecek kadar önemsiyor? Bu Cade'i tanıdığım soğuk kalpli suçluyla uyuşmuyor. Bu onun gerçekten bir kalbi olabileceği anlamına gelir. Ve bu düşünce en iyi ihtimalle şüpheli.

Bayan Hughes kollarında bir sürü patates, soğan, sarımsak ve tavuk suyuyla kilerden çıkıyor. Öğle yemeğinde doyurucu bir kase patates çorbası içeceğiz gibi görünüyor. Acaba bana nasıl yapılacağını öğretir mi?

Nonna'nın bolonez tarifini takas etmeyi teklif etsem yapar mısın? Büyükannem muhtemelen aile tarifinin bir İskoç'un eline geçtiğini düşünerek mezarında yuvarlanırdı ama bahse girerim *bunu* torununun boktan bir İngiliz bolonezini yemesine tercih ederdi. Bayan Hughes'un yaptığı hiçbir şey kötü olamaz.

Tam bir anlaşma yapmak üzereydim ki mutfak kapısı beklenmedik bir şekilde açıldı. Cade sanki sabahları geç saatlerini hep burada geçiriyormuş gibi odaya girdiğinde neredeyse elimdeki kahveyi dökecektim - ki öyle değil. Tabii ki ondan, berbat tavırlarından ve pişmanlık verici yakışıklılığından güvende olduğum tek yeri mahvetmenin bir yolunu bulacaktı. Şimdi ondan saklanmak için yeni bir yer bulmam gerekecek. Ona ters ters bakarken ve kahvemden bir yudum alırken ne kadar kızgın tüm gücüyle hissetmesine izin veriyorum. Çok sıcaktı ve dilimi yaktım, elbiseme damlattım ve aynı zamanda tam bir aptal gibi göründüm.

Harika.

"Daha dikkatli olmalısınız Bayan Caine," dedi Cade kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Kahve sıcak olma eğilimindedir."

"Çok güzel. Mükemmel tavsiyeleriniz için teşekkürler, Ekselansları," diyerek kahveyi göğüslerime döküldüğü yerden temizlemeye çalışıyorum. Bu sabah birdenbire kendi kişisel cehennemime dönüştü.

"Buna gerek yok," diye karşılık veriyor Cade sırtarak. "*Lordum* yeterli olur." "*Siktirip gitmeye ne dersin, seni kibirli dangalak?*" Tıslıyorum.

Bayan Hughes arkamdan kıs kıs gülüyor ve bu da kendimi savunmam için gereken tüm cesareti veriyor. Sırf ünvanlı, zengin ve makul derecede çekici diye beni küçümseyemez. Bu saçmalık benim için hiçbir şey ifade etmiyor çünkü o aslında sefil, kibirli bir hıyar ve bunu yüzüne söylemekten çekinmiyorum.

Cade bana doğru hışımla yaklaşıyor, yakışıklı yüzünde sinirli bir ifade belirliyor. "O iğrenç ağzına dikkat etsen nasıl olur, seni kindar küçük cu-"

"Caden Ashford, hadi bakalım!" O sözünü bitiremeden Bayan Hughes azarlıyor.

"Önce o vurdu Bayan Hughes," diyor Cade bana doğru dik dik bakarak. "Ben sadece kendimi savunmaya çalışıyordum."

Bayan Hughes parmağını yaramaz bir çocukmuş gibi ona sallar. "Bir beyefendi, *kim* başlatırsa başlatsın, bir hanımefendiye saldırmamalı. Onu korkutmana ve diğer herkese yaptığın gibi itip kakmana izin vermeyeceğim.

Bu lanet evde. Onu rahat bırakın, yoksa bir ay boyunca ılık çay içersiniz."

Cade'in sert dış görünüşü anında eriyip gidiyor, yerini ela gözlerinde sıcak bir şefkat alıyor. "Bu sabah çok arsızsınız Bayan Hughes," diyor gülerek.

"Ben her zaman arsızımdır, delikanlı," diye atıldı. "Sadece son zamanlarda bunu hatırlatmak için mutfağa gitmedin."

Cade'in yüzünde suçluluk duygusu titreşir. "ok haklısınız Bayan H. Beni iyi hatırladığınızı düşünün. Lizbon'a yapacağım bir sonraki seyahatimde en sevdiğiniz limandan bir kaç tane alabilir miyim?"

Bayan Hughes elini sallayarak alay eder. "Bana bir şey getirmene gerek yok. Sadece arada bir buraya gel de anneni neden terk edip okyanusu aştığımı ve bu lanet ülkeye neden yerleştiğimi hatırlayayım," diye huysuzca cevap veriyor, kaba sözlerinin altında bir sevgi katmanı saklı. "Ama Liman'a asla hayır demeyeceğimi biliyorsun."

"Tabii ki yapmazsın, seni yaşlı ," diye kıkırdıyor. "şimdi, korkarım Bayan Caine'i almam gerekecek."

"Ben mi?" diye soluk soluğa kaldım, tekrar konuşmanın içine atıldığım için irkildim.

Niyetinin ne olabileceğinden korkuyorum. Birkaç günlük huzurdan sonra, Ashford Malikânesi'nde zorunlu kalışımın amacını unutarak rahatlamaya başladım. Kitabı tekrar isteyecek mi? Beni tehdit edecek mi? şkence mi edecek? Öldürecek mi? Gözlerinde hâlâ devam eden bir karanlık var ve bana tüm bunları ve daha fazlasını yapabileceğini söylüyor.

"Evet, *sen*," diye tersliyor Cade ve Bayan Hughes'tan azarlayıcı bir bakış alıyor. "Merak etme," diye homurdanıyor, sanki ona karşı komplo kuruyormuşuz gibi ikimizin arasına bakarken. "En iyi şekilde davranacağım. Size söz veriyorum."

Bayan Hughes ve ben birbirimize bilerek bakıyoruz, ikimiz de onun parmaklarını arkasında kavuşturmuş olmasını bekliyoruz. Cade'in gerçekten *iyi* davranışları olmadığını biliyoruz. İyi gününde hıyarın teki, kötü gününde ise tam bir pislik. İstedini seç.

"Başka seçeneğim var mı?" Soruyorum, kelimelerim tereddütle ağırlaşıyor. şu anda kaçmaya çalışsam Bayan Hughes'un bana yardım edip etmeyeceğini merak ediyorum. Sadece görmek için denemeyi düşünüyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor Cade, ses tonunda kötü niyetten ziyade kibir var. Bana doğru bir adım atıyor ve ben de mesafeyi eşit tutmak için bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. "Ama sana söz verebilirim ki

Geldiğine sevindim." Bana elini uzatıyor ve gözlerinde, elini tutmazsam beni omzuna atıp odadan çıkaracağı izlenimini veren sinsi bir parıltı var. Bir neandertalin yöntemlerine başvurmanın onu zerre kadar rahatsız etmeyeceğinden hiç şüphem yok.

Yutkunuyorum, seçtiği kelimeleri okumamaya çalışıyorum. Az önce benim gelmemden bahsettiğini duymuşken bu çok zor. Onunla böyle bir şey yapmayı asla düşünmeyeceğimden değil. Böyle nefret dolu bir adamın bana zevk vermesine izin vermektense kendimi malikânenin çatısından atmayı tercih ederim.

Aslında, Cade - gür, kıvrırcık bukleleri, güneşten solmuş yapraklar rengindeki büyüleyici gözleri ve sürekli kendinden memnun bir sırıtışa bürünmüş gibi görünen aptal dudaklarıyla - beni baştan çıkarmaya çalışsaydı, yankılanan bir siktir git ile cevap verirdim. Tabii ki bir öneri olarak değil, bir ret olarak. Ve onu geri çevirdiğim için çok az pişman olurdum. Belki marjinalden biraz daha fazla, ama bu lanet kayıptan kurtulurdum.

Niyeti ne olursa olsun, Caden Ashford'la *yatmayacağım*. Elimi onun sıcak gücüne doğru kaydırırken bunu kafamda bir mantra gibi tekrarlıyorum. Parmakları benimkileri sarıyor ve ona bakmam için yeterli bir basınçla sıkıyor. Gözlerinin altın derinliklerinde dans eden garip bir sıcaklık var. Bu bakışın midemde kelebekler uçuşmasına yol açmasından nefret ediyorum.

-Ve ben de onu çok seviyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Cade elini sıkıca kavrayarak ve ben yarı kapanık gözlerle ona bakarken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Bu kelimelerin özüme yaptıklarından nefret ettiğim konusunda kendime yalan bile söyleyemiyorum. Karnımdaki kelebeklerin küçük çırpınışlarını yok ediyor, her şeyi tüketen bir ihtiyaç cehennemiyle onları cayır cayır yakıyorlar. Dizlerimdeki ani güçsüzlük, Cade'in sıkı kavrayışı beni dik tutmasa topuklarımın üzerine düşmeme neden olabilirdi. Cade beni kim bilir nereye sürüklerken Bayan Hughes'a veda bile edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Ve kafamdaki o mantra her adımda daha da sessizleşiyor.

KARA

I Cade, tavanın tepesinde dekoratif bir kemerle birleşen iki devasa ahşap kapının önünde durduğunda neyle karşılaşacağını bilemez. Çarpıcı, mitolojik sahneler kapılara kazınmıştır.

Karamel renkli paneller -salkım söğüt ağacının etrafında saçlarına morsalkım çelenkleri takarak dans eden kurbağalar, deniz köpüğü tepeli dalgaların arasında sürünen pullu kuyruklu sirenler, yıldızların arasında savaşılan savaşçılar ve hayvanlar gibi takımyıldızları canlanıyor. Tek bir kapı setine kazınmış çok sayıda canlı hikaye. Ama nereye açılıyorlar?

Cade ceketinin cebini karıştırıp saf altından yapılmış gibi görünen süslü bir iskelet anahtar çıkarırken yanımdan, "Dehşete düşmüş görünüyorsun," diye takılıyor.

"Belki de öyleyimdir," diyerek kollarımı asık suratla kavuşturuyorum. "Kim bilir orada ne saklıyorsun. Gözlerimi kapatayım mı?"

"Harika bir fikir." Elindeki anahtarla oynar. "Ne de olsa bu bir hediye."

"Odanın içinde beni bekleyen bir *hediye* mi var?" Şüpheyi sordum. Bu korkunç ve işkenceli bir şeyin şifresi mi?

"Düzelتيyorum, oda şimdiki zaman." Cade elini uzattı ve anahtarı bana verdi. "Al."

"Şimdi kafam daha da karıştı," diye hayıflanıyorum, kaşlarımı çatarak ona, anahtara ve kapıya bakıyorum.

Cade iğrenç bir iç çekti. "Hayatında bir kez olsun çenenin kapat ve kapıları aç." Ona ters ters bakıyorum ve o da

biraz pişman görünmek için. "Sana söz veriyorum, o kapıların ardındaki hiçbir şey sana zarar vermeyecek." Bana bir kez daha elini uzattı. "Şimdi şu lanet anahtarı al ve aç onları."

Tuttuğumu bile bilmediğim bir nefesi bırakıyorum ve anahtarı Cade'in uzanmış parmaklarından kapıyorum. Anahtarı deliğe sokup sola doğru çevirirken elim titriyor, kilit açıldığında yüksek bir *klik* sesi duyuluyor. Bana kaçmamı söyleyen korkuya teslim olmayı reddederek her iki kolu da aşağı çekiyorum ve kapıları açıyorum. Sessiz koridorda soluk soluğa bir nefes patlıyor ve bunun *bana* ait olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Önümdeki manzaradan başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar bunalmış durumdayım.

İkiz, barok avizeler, çarpıcı telkari detaylarla işlenmiş kemerli, yaldızlı bir tavandan sarkmaktadır. Altın aplikler odayı kaplıyor ve sıcak ışıltıları geniş alana büyüleyici, antika bir hava katıyor. Gotik heykeller odanın her köşesindeki sütunların üzerine tünemiş. Mermer melekler ve gargoylelerin bir karışımı olan bu heykeller, dekoratörün karanlık mı yoksa aydınlık mı yaymak istediğinden emin olamayıp her ikisini de bir arada kullanmaya karar verdiğini gösteriyor. Karmaşık bir şekilde oyulmuş, altın kakmalı raflar odanın etrafında sekiz kemer oluşturuyor, bazıları camla kaplı, bazıları açık. Ve o güzel raflarda kitaplar.

Her yerde kitaplar var. Binlercesi. Her rafı dolduruyor. Her duvarı kaplıyor. Cade'in evinde gizlenmiş koca bir kütüphane var. Etkilenmemek için inanılmaz çaba sarf ediyorum ama bu imkansız bir görev.

"Bu benim kendi kişisel koleksiyonum," diye açıklıyor Cade, şaşkınlığımı üzerimden atmamı sağlayarak. "Üniversite kütüphanesi kadar geniş değil elbette ama buradayken kendini evinde gibi hissetmene yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Çok güzel," diye iç geçiriyorum, iltifat kulaklarımda önümdeki harikulade görüntüyle kıyaslandığında donuk ve boş kalıyor.

"Kitapların yarısı sizden bir ya da iki yüzyıl daha eski. Dörtte biri ya ilk basım ya da özel yayınlar. Eğer bulabilirsen Dickens'ın kendisi tarafından şerh edilmiş bir tane var." Sanki yüzüme sihirli bir değnek dokumuş ve tüm hayallerimi gerçekleştirmiş gibi ona bakıyorum.

"Kütüphane hem mahremiyet hem de güvenlik için kilitli tutuluyor. Bugünlerde kütüphaneler hırsızlarla dolu gibi görünüyor, bu yüzden çok dikkatli olamazsınız," diyerek uslanmaz bir sırtışla alay ediyor. "Bende bir anahtar var. Bayan Hughes'da da var. Ve siz, Bayan Caine, sonuncusuna sahipsiniz. Kütüphaneyi istediğiniz zaman kullanabilirsiniz. Orası sizin sığınağınız ya da kaçış yeriniz olsun. Bu kapıların ardında olduğunuz sürece rahatsız edilmeyeceksiniz."

"Teşekkür ederim, Cade," diye minnetle soluyorum, yanlışlıkla ona sadece kendi kafamın mahremiyetinde seslendiğim ismin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum. Ve bir sonraki aptallığımı gözden geçiremeden parmak uçlarıma uzanıp ellerimi onun geniş göğsüne bastırıyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Alışılmadık cüretkârlığımdan pişmanlık duymam yaklaşık iki buçuk saniye sürüyor ve yüzüm o kadar kızarıyor ki sanki derim yanıyor.

Cade de en az benim kadar şaşkın görünüyor, parmakları yanağına bulaşan rujumun izine dokunmak için uzanıyor. Avizenin kafama düşmesini istiyorum, böylece aşk acısı çeken bir salak gibi ona neden saldırdığımı açıklamak zorunda kalmayayım. Ki değilim. Sadece kitapları çok seviyorum.

"ederim," diye veriyor Cade, sesi kaba ve sert.

Onu öptüğüm için kızgın mı? Başparmağındaki koyu gül lekesinden büyülenmiş gibi görünüyor, ona baktıkça gözleri daha derin bir yeşile dönüyor. *Aşığın Öpücüğü* bugün sürdüğüm renk tonunun adı. Görünüşe göre kaderin ironiye karşı bir takdiri var. Bu düzensiz sevgi gösterisi için kendimden ne kadar nefret etsem de, keşke dudaklarımdan lekesini yanağı yerine *ağzında* bırakacak kadar cesur olsaydım diyorum.

Aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir an boyunca devam ediyor, Cade'in ifadesi bakışlarımdan kaçınırken daha da koyulaşıyor ama gitmek için bir hamle yapmıyor. Vücudunda yadsınamaz bir gerginlik var ve aşağı baktığımda yumruklarının sıkıca kenetlenmiş olduğunu görüyorum. Benim için çok şey ifade edeceğini bildiği bir hediye bana sunmak için elinden geleni yaptıktan sonra onu bu derece üzdüğüm için utanıyorum. Ve ne kadar aşağılayıcı olsa da, hatamı kabul etme yükü benim üzerimde.

Tepkisini görmemek için ayakkabılarıma bakarak, "Özür dilerim," diyorum yüzümü buruşturarak.

Sıcak, güçlü parmaklar çenemi sarıyor ve başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Şimdi bana bakıyor ve gözlerinde titreşen karanlık alevlerin kaynağını inkar etmek mümkün değil. Cade kızgın değil; o da en az benim kadar tahrik olmuş durumda, arzusunun sıcaklığı teninden dalga dalga yayılıyor. İkimizin arasında o kadar çok bastırılmış cinsel enerji var ki, gerçekten dokunursak tüm lanet malikaneyi yakacağımızdan oldukça eminim, tıpkı lanet bir dinamit demetine yanan bir kibrit götürmek gibi.

"Kara," diye hışırıyor, sesi boğuk ve sert. "Özür dileme." Kelimeler bir emrin sertliğini taşıyor ve ben kendimi

İtaat et. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve dokunuşuyla tüm bedenim karıncalanıyor. "Özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim."

"Sen mi?" Dudaklarımı okşamaya devam ederken ona göz kırparak soruyorum. "Ne için özür dileyeyim?"

Hırlıyor, sesi göğsünde titreşen alçak bir gümbürtü. "Şu anda senin mükemmel vücuduna yapmak istediğim her pis şey için."

Bu sözler ağzından çıktığı anda vücudumdaki her organın çalışmayı durdurduğundan eminim. "Ne yapmak istiyorsun?" Kalbim bir kez daha ritmini bulmaya çalışırken kekeliyorum.

Cade bir adım daha yaklaşıyor, göğsü yanağıma değmekten birkaç santim uzakta. "Hayal bile edemeyeceğin şeyler," diye mırıldanıyor, gözleri hınzır bir zevkle parlıyor.

Ne düşündüğünü görmek istiyorum. Cade'in ne tür şeylerin benim hassas hayal gücümün çok ötesinde olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum. Bana fantezilerini nasıl gerçeğe dönüştürebileceğimi öğretmesini istiyorum. Bedenimi ele geçiren ve beni kendine ait kılan bu doymak bilmez açlığı nasıl doyuracağımı göstermesini istiyorum. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum.

Yalvarışlarımı duymuş gibi görünen Cade devam ediyor. "Seni bu raflardan birine itmek, külotunu yırtmak, bacaklarını omuzlarıma dolamak ve adımı haykırana kadar amcığınla ziyafet çekmek istiyorum," diye cevap veriyor, aksanı hiç duymadığım kadar kalın.

Derim ürperiyor ve bu sefer kalbim yerine ciğerlerim beni yarı yolda bırakıyor. "Öyle mi?" Sığ nefeslerle soluk soluğa kalıyorum. Cade daha da yaklaşıyor ve aletin sert uzunluğunun göğüs kafesimin alt kısmına baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Başını sallıyor, gözleri yeşilin daha da koyu bir tonuna dönüyor ve altın rengi kırıntıları gizliyor. "Ve seni çalışma odamdaki masanın üzerine yatırmak, kemerimi çıkarmak ve her gün katlanmak zorunda kaldığım o zeki ağzın için kışına güzel bir kiraz kırmızısı olana kadar şaplak atmak istiyorum."

Elleri kalçalarıma iniyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sonra güzel yanaklarını iyice ayırmadan ve dilimle iki deliğini de keşfetmeden önce her bir kirpiğini öper ve yalarım. Ve tam dilimle boşalmaya çok yaklaştığında, amını sikimle ve göt deliğini parmaklarımla doldurur ve ikisini birden sikerdim."

Beynim tüm işlevini kaybetti. Onu neden daha ileri gitmesi için kışkırttığımın tek açıklaması bu. "Hepsi bu mu?" Kaşlarını çatarak meydan okurcasına soruyorum.

"Zerre kadar değil," diye hırlıyor. Eli göğüslerime doğru kayıyor ve sonra boynuma yerleşiyor. "Elektriği kesmek ve seni gecenin bir yarısı yatağından sürüklemek istiyorum. Sana *kaçmanı* söylemek istiyorum. Ve sen karanlıkta tökezleyip bir kaçış yolu ararken seni bu malikânedeki her bir odada kovalamak istiyorum. Seni yakalayıp yere fırlatana kadar kalp atışlarının panik içindeki gürültüsünü takip etmek istiyorum."

"Ve sonra?" Yutkunuyorum. Eli boğazımı öyle bir sıkıyor ki, görüş alanıma gölgeler giriyor. Geri çekilmek yerine, dokunuşunun keskinliğine doğru eğilerek daha fazlası için ona yalvarıyorum.

"Ve sonra seni öyle bir becerirdim ki, sabah ağrıyla uyanır ve morluklarımla kaplanırdın."

Cade'in hastalıklı hayallerinin tek cazip kısmı koşmak olmalı, ama ayaklarımın yere sabitlendiğini fark ediyorum. Ve her şeye rağmen, koşmak istemiyorum.

"Benim çarpık fantezilerim seni heyecanlandırıyor mu?" Cade gözlerimdeki çelişkili uyarılmayı okuyarak soruyor.

"Hayır." Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Cade'in teklif ettiği şeyi ne kadar istediğim konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Zaten o da reddimi yutmuş gibi görünmüyor.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" diye soruyor, başparmağı boynumdaki nabız noktasına saplanıyor.

"Hayır." Ellerin ve ereksiyonunun bana baskı yaptığının fazlasıyla farkındayım ve bilişsel işlev şansımı mahvediyor.

"Yalancılar ne alır biliyor musunuz, Bayan Caine?" Dişleri alt dudağına gömülüyor ve ben onların yerine kendi dişlerimi geçirmekten başka bir şey istemiyorum.

Ani bir cesaret beni ele geçiriyor ve gözlerimi ona dikip eşit bir şekilde bakıyorum. "Ne alıyorlar Lord Ashford?"

"Yaramaz küçük yalancılar kemerimi alır," diye sert bir tonda uyarıyor. "Yani bir sonraki soruma cevap verirken bunu düşünmek isteyebilirsin." Cade bana o kadar yaklaşıyor ki benim vücudumun nerede bitip onunkinin nerede başladığını anlayamıyorum. "Seni ilk baskıların olduğu o rafa sokup, amına dilimi sokarak çılglık attırmam fikri seni heyecanlandırıyor mu?"

Bir kez olsun düşünmedim. Sadece "Evet." diye cevap veriyorum.

Beni geri itmeden önce nefes alacak bir anım bile olmuyor. Tüm vücudum rafa çarpana kadar geriye doğru tökezlerken ayaklarıma takılıyorum, dekoratif ahşap paneller omurgama saplanıyor. Benim

Cade'in ağız ağızına değdiği anda şaşkınlık çığlığı yutuldu. Bu öpücük ona verdiğim iffetli öpücüğe hiç benzemiyor. Bu öpücük her şey. Tadı nane gibi, serin ve yatıştırıcı, hatta dilinin umutsuz darbeleri ona karşı duyduğum tüm pis arzuları serbest bırakıyor. Artık onun dokunuşunu hissettiğime göre, bu arzularımı bir daha inkâr edebileceğimi sanmıyorum.

"Bana durmamı söyle," diyor Cade nefessiz öpücükler arasında, elleri vücudumda şiddetle geziniyor.

"Durma," diye soluyorum dilinin her vuruşunu kendi dilimle eşleştirirken. "Sakın durayım deme."

"Bana bunu istemediğini söyle," diye yalvarıyor ve geri çekilme kararlılığının her saniye daha da zayıfladığını duyabiliyorum.

"Bunu istemiyorum." Vücudu anında donuyor. Dişlerimi alt dudağına batırıp sertçe çekmeden önce en küçük bir an için acı çekmesine izin veriyorum. "Buna ihtiyacım var."

"Kahretsin, Kara," diye hırlıyor, "Senin mantıklı biri olman gerekiyordu. Sana yaptıklarım için benden nefret etmen gerekiyordu."

"Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum," diye tıslayarak tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Zararlı küçük bir böcek gibi derimin altına girdiğin ve vücudumu asla geçmeyecekmiş gibi görünen yakıcı bir ağrıyla zehirlediğin için senden nefret ediyorum."

"Yanan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Benden nefret ediyorsan, *benim* olmanı dileyerek azap içinde geçirdiğin her gün ve gece için senden daha çok nefret ediyorum."

"*Senin* mi? Beni zaten aldın!" Çılgık atıyorum, öfke ve şehvet kan dolaşımında dönüyor ve başımı döndürüyor. "Beni çalıntı bir mücevher gibi dünyanın geri kalanından uzak tuttun. Senin yüzünden burada kapana kısıldım. Senin yüzünden asla gidemem. Eğer *bana sahip olmak* istiyorsan, Caden Ashford, bu işi şimdiden çok iyi yapıyorsun."

"İşte bu yüzden asla gerçekten benim olamazsın." Gözlerinde bir tereddüt parıltısı belirliyor ve benden uzaklaşıyor, beni sırtım hâlâ kitaplığa dayalı, nefes nefese bırakıyor. Sanki bu bana dokunmasını engellemeye yetecekmiş gibi ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor.

"Adil oynamadım," diye devam ediyor, parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Stratejik hile bana oyunu kazandırıyorsa beni asla rahatsız etmez, ama bu sefer - bu sefer- tanıdığım en sarhoş edici kızı

Ahlaki değerlerini bir kenara atıp onu bir kitaplığa yaslayarak becermeme izin veriyor ve ben bunu istemiyorum. Bunu *hak etmiyorum*. Çünkü bunu hak etmedim."

"Lanet olsun, Caden. Vicdanlı olmak için gerçekten boktan bir zaman seçmişsin." Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve *neredeyse* bir kitaplığa çarparak becerdiği kıza benzememek için kıyafetlerimi düzeltmeye çalışıyorum.

"İnan bana, bunun acı bir şekilde farkındayım." Pantolonundaki çok belirgin şişkinliği düzeltiyor ve ben onu içimde hissetmenin verdiği kayıpla bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. *Çok* yakında kendimle kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacım olacak. Cade beni bakarken yakalıyor ve hızla gözlerimi kaçırıyorum. "Kendimi sana bu şekilde zorladığım için özür dilerim. Genelde kendimi bundan daha iyi kontrol ederim. Bir daha olmayacak."

Ondan durmasını istemediğim gerçeğini kasıtlı olarak geçiştiriyor. Devam etmesi için ona yalvardım. Burada kötü adam olmak istiyor. Ve eğer bu taşaklarının morarmasına değecekse, tamam. Gönüllü esirini becermek yerine daha sonra eline mastürbasyon yapmak istemesi benim sorunum değil. Cade'in sikini okşadığı düşüncesi beni yine inletiyor. Belki izlememe izin verirdi.

"Kütüphanenin keyfini çıkarın, Bayan Caine. Emrinize amadedir," diyor, resmi unvanını bir kez daha yerine getirerek. Bana tekrar Kara dediğini duymak istiyorum. Sikini gırtladıma kadar alırken inlediğini duymak istiyorum. İzin vermesi için ona yalvaramadan Cade arkasını dönüyor ve kapıya doğru yürüyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz," diye ekliyor standart, göstermelik işten çıkarma cümlesine.

Bu bana kütüphanenin ve neredeyse becerilmenin bana unutturduğu bir şeyi hatırlatıyor. "Cade, bekle," diye sesleniyorum, ona doğru birkaç adım atarak. Arkasını dönüyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Spagetti Pazarları- nereden biliyorsun?" diye sordum.

Çünkü akşam yemeğinin, kütüphanenin yedek anahtarına sahip olması kadar kasıtlı olduğunu *biliyorum*. Çünkü kabul etmek istese de istemese de Cade kendine has garip bir şekilde umursuyor. Tutsaklığımı rahat ettirecek kadar önemsiyor. Beni kendi kitaplarımdan uzaklaştırmasını telafi etmek için bana sevdiğim bir şeyi verecek kadar önemsiyor. Ona devam etmesini söylediğimde bile *duracak* kadar önemsiyor. Daha iyisini bilmeseydim, Caden Ashford'un gerçekten atan bir kalbi olabileceğini söyledim.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum Kara," diye cevap veriyor basitçe, sanki bu dünyanın en bariz gerçeğiymiş gibi omuzlarını silkerek.

İtirafını sevecen mi yoksa rahatsız edici mi bulmalıyım emin değilim. *Bir şey* tüylerimin diken diken olmasına ve içimin ısınmasına neden oluyor.

Çekirdek. Karşılığında bir şey söyleyemeden Cade dönüp kapıdan çıkıyor ve beni bu lanet odaya girdiğinden çok daha çaresiz ve acılı bir halde bırakıyor.

Acaba Caden Ashford'un yüzyıllık kitaplardan ve ilk baskılardan oluşan geniş kütüphanesinde hiç porno var mı?

CADEN

I Hiç böyle bir eziyet görmemiştim. Benim küçük güzel tutsağım kafamın içine öyle bir yerleşti ki onu nasıl çıkaracağımı bilemiyorum. O hep orada, yumuşak sesi yankılanıyor

Düşüncelerimde tatlı bir şekilde, sıcak kahverengi gözleri rüyalarımı istila ediyor, böylece uyku bile dinlendirici değil. Malikanede nereye gitsem onun parfümü havada asılı kalıyor ve duyularımı çılgına çeviriyor.

Parmaklarım elimdeki pembe danteli daha sıkı kavırıyor. Külotu onun odasından çaldığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Sadece amının derinliklerine gömülmek yerine sikimin etrafına sarılmış halde mastürbasyon yaptığım için utanıyorum. Elimi şaftımın alt tarafında gezdiriyorum ve parmaklarımı damarlı uzunluğum boyunca kaydırmadan önce sertçe kavırıyorum. Boğazımda derin ve ilkel bir inilti titreşiyor.

Lanet bir hayvana dönüştüm, günde birkaç kez mastürbasyon yapıyorum, sadece asla dağılmayacak gibi görünen açlığı tatmin etmek için. Sikişmeye *ihtiyacım var*. Kullanabileceğim sıcak ve ıslak bir deliğim olmayalı çok uzun zaman oldu. Kara'yı aldığımdan beri Pandemonium'a -en iyi arkadaşımın kink kulübüne- gitmedim. Ve Tanrı biliyor ki küçük kütüphanecim bağımlılığımı tatmin etmiyor.

Masum ve tatlı kocaman gözleriyle bana bakıyor. O dolgun, pembe dudaklarını sanki onları becermemi *istiyormuş* gibi ayırıyor. Ve sikim her zaman sertleşiyor, taşaklarım her zaman bu güzel küçük cocktease yüzünden ağrıyor.

Başparmağımla hassas yarığı okşayarak uyarılmamı horozumun şişmiş başı üzerine yayarken hayal kırıklığının fantezilerimi körüklemesine izin verdim. Kötü kalpli küçük esirimi beni beklettiği için nasıl cezalandıracağımı hayal ediyorum

Onu sahiplenmek için çok uzun süre bekledim. *Benim* olanı sahiplenmek için. Onu ahırda köşeye sıkıştırdım, çığlıklarını duyabilecek herkesten uzakta. Yüzünü duvara bastırır, sert ahşabın yumuşak tenini çizmesine izin verirdim.

İnler ve ağlardı, "*Lütfen bana zarar verme.*"

Alt dudağımı ısıyorum ve şaftımı daha sert sarsıyorum, vuruşlarım sevdiğim şekilde sert. "*Kaç,*" diye homurdanırdım kulağına. "*Eğer seni yakalamama izin verirsen, sikimin ucunda merhamet çığlıkları atmanı sağlarım.*" Yanaklarından süzülen gözyaşlarını, gözlerindeki korkuyu hayal ettiğimde taşaklarım şişer. Sadece bir anlığına, göğsümü tırmalayan ve onun için yaptığım kafesten çıkmaya çalışan canavarı görmesine izin vereceğim. Gözyaşlarını ve terini teninden yaladığım da dehşeti daha da tatlı olacak.

Kendimi yatak başlığına yasladım, yatağı becerirken ağırlığımı korudum, Kara'nın külotu sikimi boğuyordu. Olabildiğince hızlı koşacaktı ama bu yeterli olmayacaktı. Adımlarım onun iki adımına denk geliyor ve onu altımdaki toprağa yapıştırmam iki dakika sürüyor. Çılgık atacaktı, sesi sikime zevk şokları gönderecekti.

"*Lütfen,*" diye yalvarırdı, küçük yumrukları göğsüme çarpardı. İkisini de ellerimin arasına alır ve başının üzerine fırlatırdım.

"*Sana kaçmanı söyledim, küçük tutsak. Ve kaçmazsan neler olacağı konusunda seni uyarmıştım.*"

Kalçalarından yırttığımda külotunun çıkaracağı sesi düşündükçe inliyorum. Parmaklarımı amına soktuğumda, elimi tamamen ıslattığını hissedirdim. "*Seni yaramaz küçük kız,*" diye azarlardım, parmaklarımı damlayan deliğine sokup çıkararak. "*Başından beri bunu istiyordun, değil mi? Seni yakalamamı istedin. Bunca zamandır bu yüzden mi benden kaçıyordun, aşkım?*"

Mükemmel dudaklarında beliren kendini beğenmiş gülümsemeyi hayal ettiğimde neredeyse elim boşalacaktı. "*Evet, bunu ben istedim,*" diye mırıldanırdı. "*Şimdi beni sakinle doldur ve çılgık atmamı sağla. Lütfen.*"

Göğsümde yüksek sesler titreşiyor ve sikimi onun ıslak amına soktuğumu hayal ettiğimde boğazımdan derin bir inilti yükseliyor. Elimdeki külot o kadar sırlıklam yatağa damlıyor ve altımda bir su birikintisi bırakıyor. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve elimi daha sert beceriyorum.

"*Al şunu,*" diye . "*Son santimime kadar al seni güzel küçük fahişe.*" Daha uzun süre dayanmak için uzatamıyorum bile. Onun içine ilk kez girdiğimi hayal ettiğim anda boşalıyorum, şaftımın etrafında kenetlendiğini ve nabzının attığını hissediyorum. Tüm yükümü yatak başlığına ve yatağa boşaltıyorum,

çarşafı ıslatıyor. Kalın, yapışkan döller çıplak kalçalarımın aŗađı damlıyor. Kara'nın külotu parmaklarıma yapıŗtı, amının tatlı kokusu kendi d l m n kokusuyla mahvoldu. Yarın bir çift daha  almam gerekecek.

Belki de onun yaramaz k  n  eğip henüz ıslak ve sıcakken koparacağım. Belki dilimi kalçalarının arasına sokar ve tatlılığını kaynağından yalarım. Belki dilimi amının içine sokar ve hayal ettiğim kadar sıkı olup olmadığını görürüm. *Tanrım*, yine sertleŗtim.

  e yaramıyor. Kara için her sertleŗtiđimde günün rastgele saatlerinde otuz bir çekmek ona olan arzumu tatmin etmiyor. Lanet olası elimden ve onun sikime sarılmıŗ kullanılmıŗ k lotundan daha fazlasına ihtiya ım var. Şaftımı yutan, daha fazlası için titreyen *gerçek* bir amcığa ihtiya ım var. Esirim için ereksiyon olmak bek rlık için iyi bir sebep değil. Finn'e onun yüzünden haftalardır kimseyle sikiŗmediđimi söylesem, bana bedava bir k le vermeden ve aŗırı mast rbasyondan sikim d ŗmeden önce seviŗmemi söylemeden önce k  yla gülerdi. Ve haklı da olurdu.

Oda seks kokuyor ama hayatımda hiç bu kadar tatminsiz olmamıŗtım. Kendimi  arŗaflara siliyorum, Bayan Hughes'a bu ay yıkamak zorunda kaldığı tüm d l lekeli yatak takımları için bir özür mırıldanıyorum. Kara'nın yapışkan külotunu yatağın üzerine atıp duŗa giriyorum. Soğuk duŗlardan hoŗlanmadıđımdan, suyu gidebildiği kadar sıcak açıp kanımdaki ihtiya ı kavurmaya  alıŗıyorum.   e yaramadı. Buharlı su sırtıma vururken, sikim pre-cum ile kayganlaŗırken hızlıca bir masturbasyon daha yapıyorum. Ve ait olduğu yere, Kara'ya koymak yerine bir yükü daha kanalizasyona gönderiyorum.

Ve bu son kez. Benim olmaması gereken bir kız için daha fazla bekleyemem. Açıkçası, istese bile ona *izin vermek*i miyim emin değilim. Kara ile iliŗkimdeki her Şey karmaŗık.   in içine bir de seks girince her Şey bin kat daha karıŗıyor. Ayrıca, o iyi bir kız ve iyi kızlar kesinlikle benim tipim *değil*.

Kendimi kuruluyorum, ağrıyan sikimi görmezden geliyorum ve akŗamımı yatakta uzanıp Kara'nın yanımda olmasını dileyerek geçirmek yerine Pandemonium'a gitmeye karar veriyorum. Masum tutsağımı Şok edecek tüm o karanlık fantezileri ger ekleŗtirmeme izin verecek itaat ar küçük bir sürtük bulacağım. Finn'in kulübü, Şikayet etmeden herhangi bir deliklerine bir horoz almaya istekli kızlarla dolu. Elbette onun gibi hissetmeyecek, onun gibi kokmayacak ya da onun gibi tatmayacak ama *hiç yoktan* iyidir.

Pandemonium için her zamanki kıyafetlerimi hızlıca giyiyorum - akşam yemeği ceketini ve ütölü gömleğ, kalçalarımdaya en sevdiğim kemer. Doğruca garaja gitmek yerine, ayrılmadan önce kütüphanecime danışmaya karar veriyorum. Burada tüm gücün onda olmadığına dair küçük bir hatırlatma. Sinsi bir sırıtışla uzanıp beyaz gömleğimin üst iki düğmesini açıyorum. Kara bu gece başka bir kızın nelerden hoşlanacağını görsün.

Şimdi cehenneme gitmeye hazırım.

KARA

A Ashford Malikanesi'nde ilgi odağı olmaktan ne kadar nefret etsem de, sanırım görmezden gelinmek daha kötü. Cade'le kütüphanede neredeyse sevişmemizin üzerinden dört gün geçti. Ve o zamandan beri beni arayıp sormadı. zaman karşılaştık kibar ve profesyonel davranıyor. Artık şakalar, cinsel imalar ya da çalıntı öpücükler yok. Caden Ashford tam bir beyefendi gibi davranıyor. İngiliz piçi daha fazla.

Görünüşe göre, Cade'in kütüphanesinde porno var ve müstehcenlik son zamanlarda benim tercih ettiğim başa çıkma mekanizması oldu. İtiraf etmeliyim ki o sapkın, lezzetli vaatlerinden herhangi birini yerine getirmeyi reddetmesi beni çıldırtıyor. Ne tür bir adam karanlıkta kovalamaktan ve çılgılık atana kadar sikmekten bahsedip tek bir öpücükten sonra paniğe kapılır? Burada zor durumda olan benim. Hayır demesi gereken *benim*. Ama bunun yerine, köyün fahişesi gibi onun siki için yalvarıyorum ve o da ahlak şampiyonu oluyor.

Ben de kütüphanede somurtup her gün müstehcen şeyler okuyorum ve kendimi tekrar bir aptal gibi onun önüne atmamayı umuyorum. Gururum, tamamen parçalanmadan önce reddedilmeyi ancak bu kadar çok kaldırabilir. Kapıya sertçe vurulunca çok seksi bir sahneden irkiliyorum ve davetsiz misafir karşısında inliyorum. Günlerdir ihmal edilmişim ve *şimdi* biri beni bölmek mi istiyor? Kapının diğer tarafında kimin beklediğini tahmin edebiliyorum. Ve ihtiyacım olan son şey, beni müstehcen bir kitap okurken yakaladıktan sonra ona hakaret etmek için cephaneye vermek.

Suçlu zevkimi gizlemek için çılgınca çabalıyorum - bu, gençken cinsel açıdan yasadışı edebiyata düşkünken geliştirdiğim bir alışkanlık. Ne zaman ailemin utanç verici okuma zevkimi keşfetmesinden endişelensem, kitaplarımı büyük bir İncil'in arkasına saklardım. Gençlik yıllarımdan bu yana oldukça olgunlaştığım için müstehcen kitaplarımı *Moby Dick'in* arkasına gizliyorum. Geçerli bir masumiyet ifadesi oluşturarak kapıyı açıyorum.

"İçeri gel."

Kapılar açılır ve Cade kararlı adımlarla odaya girer. Yüzündeki sert ifade kararlı ve her zamankinden biraz daha soğuk. Gözlerim vücudunda geziniyor ve takdir dolu iniltimi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Her zamanki gibi tertemiz, gözlerindeki yeşim dalgalanmalarını ortaya çıkaran koyu yeşil bir takım elbise giymiş. Her zamanki üniforması olan kravat ve yelekten vazgeçip sadece düz, beyaz yakalı bir gömlek giymiş.

Cade'in gömleğinin en üstteki iki düğmesinin açık olduğunu ve gömleğin dalgalanarak açılmasına izin verdiğini fark ettiğimde küçük bir nefes . Adam takım elbise ve kravatla erkeksi mükemmelliğin tanımıdır, ancak kasıtlı olarak dağınık olduğunda seks çekiciliğinin *özüdür*. Boğazımdaki ani kalınlaşmaya karşı yutkunuyorum ve *tüm* düğmelerini açarsam nasıl görüneceğini hayal etmeyi bırakmaya çalışıyorum. Seni pürüzsüz olur muydu? Kaslarla mı dalgalanırdı? Belki dövme?

"İyi misiniz, Bayan Caine?" Cade'in derin sesi gürleyerek beni fantezilerimden koparıyor. "Bir anevrizmanın eşiğinde gibi görünüyorsunuz."

Kafamı kaldırdığımda Cade'in eğlenen bir sırtıyla bana baktığını görüyorum. Lanet olası pislik. Onun çıplak halinin baştan çıkarıcı görüntülerini düşüncelerimden uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Kendimi mahcup hissederek elimi ağzıma götürüyorum ve Cade'in ağzımı sikiyle doldurma düşüncesiyle gerçekten salyalarımın akmadığını umuyorum. Müstehcenlik kafamın içine biraz fazla girmiş olmalı ve dengemi yeniden bulmakta zorlanıyorum.

Göbeğimdeki hararetli sızıyı görmezden gelerek kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve Cade'e mağrur bir küçümsemeyle bakıyorum. "Caden," diye iç geçiriyorum, sıkılmış gibi görünmeye çalışarak. Sesim nefes nefese ve çaresiz çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" *Lütfen evet de.*

"Aslında hayır," diye cevap veriyor ve yüz ifademini düştüğünü hissediyorum. "Okumanı böldüğüm için özür dilerim," diyerek kucağımdaki ters çevrilmiş kitaba bakıyor, "*Moby Dick*." Sırrımı tahmin etmiş gibi gülümsemesi genişliyor ve ben kıvranıyorum

onun sözsüz yargısı altında. "Sadece bu gece dışarı çıkacağımı bilmeni istedim."

Kaşlarımı çatıyorum, gece yarısından iki saat önce yasadışı işinin hangi yönüyle ilgilenmesi gerektiğini merak ediyorum. "Bu saatte ne üzerinde çalışıyor olabilirsin?"

Cade'in sırtışı daha da büyür. "Çalıştığımı söylemedim."

Yutkunuyorum, varsayımımın aptallığı tam mideme vuruyor. Cade dışarı çıkıyor. Muhtemelen bir kızla. Nedense hayatındaki tek kızın *ben* olduğumu sanıyordum. Cade iş dışında malikânenen hiç ayrılmaz, bu yüzden iş dışında onu başka bir yere çekecek bir şey olmadığını varsaydım.

Açıkçası, muhteşem ve zengin bir İngiliz lordunun tüm gecelerini yalnız başına esirini bekleyerek geçirmesini beklemek benim açımdan aptalca bir yanlış değerlendirme. Ve keşke şu anda oturduğum sandalye beni yutsa da, o gidip başkasını becermeden önce onunla yüzleşmek zorunda kalmasam.

"Ah," diye mümkün olduğunca az duyguyla cevap veriyorum. Cade'in yüzümü sanki açık bir kitapmışım gibi okuduğunu görmek bana pek yardımcı olmuyor. *Söylemesem* de incindiğimi biliyor. Kışkandığımı biliyor. Ve eminim bundan büyük bir heyecan duyuyordur.

"Bir sorun mu var Kara?" diye kaşlarını kaldırarak meydan okuyor. Umursadığımı itiraf etmem için bana meydan okuyor.

"Tabii ki hayır," diye homurdanıyorum öfkeme rağmen. Çünkü evet, ortada lanet olası bir sorun var. Cade'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinin neden kalbime bıçak saplanmış gibi hissettirdiğini açıklayamıyorum ama öyle. "İsteddiğini yapmakta özgürsün," diye çıkışıyorum, sesim asık suratlı ve şirret çıkıyor. "Benim aksime."

"Şımarıklık yapma," diye azarlıyor, yüz ifadesi kızgınlıkla kararıyor. "Kuralları biliyorsun ve neden konduklarını da biliyorsun. Güvenliğin izin verdiği kadar özgürlüğün var."

Tutsaklığımı bana bir iyilik yapıyormuş gibi gösterme çabası karşısında yumruklarım kucağımda sıkılıyor. "Ah evet, senin cömert tutsaklığın olmasaydı ben ne yapardım. Yani *koruman*." Gözlerimi devirip *Moby Dick*'i elime alıyorum ve anormal büyüklükteki balinayla çok ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Kara," diye sesleniyor Cade, sesi uyarıcı. "Bana bak."

Küçümseyici bir iç çekişle kitabımı indirip ona bakıyorum. Ela gözlerinde harmanlanmış öfke ve arzu, kalçalarımın titremesine neden oluyor. Onları daha sıkı sıkıyor ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Evet?"

Yanındaki boş alanı işaret ederek, "Buraya gel," diye emrediyor.

Derin sesinin kol ve bacaklarımın içine işlemesine karşı koyamayarak ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. Tam istediği noktaya ulaştığımda topuklarımı birbirine vuruyor ve ona bakıyorum. İfademin küçümseme dolu olduğunu söylemek istiyorum ama kırılğanlığın çatlaklarının gözlerimi yumuşattığını hissedebiliyorum. Korkarım onları o da görüyor.

Cade tek parmağını çenemin altına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Neyin var?" Sesinde beklenmedik bir yumuşaklık var ve hain dudaklarımdan isteksiz itiraflar koparacak diye ödüm kopuyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, çenemi avuçlarından kurtarıyorum. Onu hâlâ ne kadar çok istediğimi bilemez. Eğer , kendimi korumak için inşa ettiğim tüm duvarlar yıkılır.

"Kalmamı istiyor musun?" diye soruyor, kendi inatçılığımı savaşıma çalışırken sesi daha da sertleşiyor. "Bu kadar mı?" Bakışları acımasız ve içimde bir şeyler bocalıyor. "Seni dizlerinin üzerinde görmek kalmam için yeterli bir teşvik olabilir."

Nefesim kesiliyor, sert sözleri beni sersemletiyor. "Sen lanet olası bir piçsin Caden," diye tıslıyorum dudaklarım onun hakaretinin acısıyla titrerken bile.

Cade soğuk bir ifadeyle, "Eğer daha iyi bir teklifiniz yoksa, ben artık gideyim," diye karşılık verir.

"Bir uçurumdan düşüp ölmemeye çalış," diye mırıldanıyorum ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"O da neydi, Kara?" Kolumu kavradı ve beni kendisine doğru çekti. "Seni tam olarak duyamadım."

Bana dik dik bakıyor ve bana gerçekten zarar verebileceği düşüncesinden kaçamıyorum. Peki neden hâlâ buradayım? Neden onunla savaşıyorum? Neden geri çekilmek yerine ona yaslanıyorum?

"Sanırım bana sırtını dönmemen konusunda uyarılmıştın," diye homurdanıyor Cade. "Bunu yaptığında ne olacağını sana hatırlatayım mı?" Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve bunun korkudan kaynaklandığından tam olarak emin olamıyorum.

"Özür dilerim," diye bağırıyorum, ses tonum pişmanlıktan başka bir şeye benzemiyor. Bu tavrımın başımı belaya sokabileceğinin farkındayım ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim.

"Seni cezalandırmama gerek var mı, aşkım?" Cade soruyor, sesi sözlerine rağmen yumuşak ve zengin.

Vücudumda evet dememi söyleyen her içgüdüyle savaşıyorum. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Bu gece için planların var, mu?" Kolumu çekiyorum

onun elinden. "Gecenizin tadını *çıkarmın*."

Olduğu yerde donmuş, gözlerinde kararsızlık titreşirken bana bakıyor. Ve çenesi kararlılıkla sertleşmeden hemen önce dile getirmediği *siktir et* sözünü duyabiliyorum. Aramızdaki mesafeyi acımasız bir hızla kapatıyor ve parmaklarını saçlarımda yumruklayarak ağzımı kendisiyle buluşmaya zorluyor.

Öpücük, pek de öpücük sayılmaz. Dudakları dudaklarıma saldırıyor, dili ağzımı fethedici bir güçle işgal ediyor, dişleri yıkım talep ediyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve sertçe ısıyor. Dilime değen kanın tadını alabileceğim kadar sert.

Cade'in ağzının içine inlemeden ve vermesi gereken her şeyi yutmadan önce, akıl sağlığımın gerektirdiği minimum süre olan bir saniyenin bir kısmı için uzaklaşıyorum. Ellerim ceketini çıkarmak için çaresizce pençeliyor. Ona dokunmaya, teninin sıcaklığını parmak uçlarımda hissetmeye *ihtiyacım* var. Cade pahalı ceketini tek bir hamlede omuzlarından çıkarıp yere fırlatıyor.

Ellerimi yukarı uzatıp beyaz gömleğinin altındaki karın kaslarının dalgalanmalarını izliyorum. Dudakları boynuma kayıyor, en az benim kadar çaresizmiş gibi beni öpüyor ve tadıma bakıyor. Saçlarından tutup kendime doğru çekerken başımı geriye yatırıp boğazıma tam erişim sağlamasına izin veriyorum. Parmakları kalçalarımda geziniyor ve kalçalarımda derinliklerine giriyor. Sert dokunuşu sinirlerimi kaosa sürüklerken inlemekten kendimi alamıyorum.

"Acıyor mu, Kara?" Cade ağzını kulağıma dayayarak nefes alıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşunun keskinliğine teslim oluyorum. "Daha fazla."

Memnuniyetle dişlerini gösteriyor ve boynumun hassas etine batırıyor. Zevk, acıyla birlikte içimde açığa çıkarken hevesleniyorum. Körü körüne gömleğinin düğmelerine uzanıyor, onu hissetmek için duyduğum çaresiz ihtiyaçla düğmelerini koparıyorum. Alt yarısını çözmeyi başarıyorum ve ellerimi Cade'in çıplak karnının üzerinde kaydırıyorum, kas dalgalanmalarını ve kalça kemiklerinin keskin kenarlarını ezberliyorum. Tırnaklarımı teninde gezdirdiğimde tıslıyor ama kendime engel olamıyorum. Bunu istemenin ne kadar acı verdiğini *hissetmesini* istiyorum.

"Becer beni, Cade." Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve onları yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde irkilerek nefes alıyorum.

"Ne?" Cade geri çekilip şok içinde bana baktı. Çılgınlık belirtileri arar gibi yüzümü inceliyor.

Küçük bir sesle tekrarlamadan önce dudağımı ısırıyorum, "Sik beni. Lütfen."

Kıpırdamadan duruyor, yüz ifadesi öfke ve belirsizlik karışımıyla bulanıklaşıyor. Talebimi düşünüyor - bakışlarında kısa bir açlık kıvılcımı görebiliyorum - ama sonra gözleri kararıyor ve soğuyor. "Hayır," diye karşılık veriyor, tek kelimelik reddinde yanlış anlamaya çok az yer bırakıyor.

Aramızdaki cinsellik yüklü büyü aniden bozuldu. Cade uzaklaşıyor, kaçmak için gösterdiği çaresizlik yüzünden neredeyse beni kıcımın üstüne düşürüyordu. Benden yana dönüyor, gömleğini yeniden ayarlayıp pantolonunun içine sokarken nefesinin altında küfrediyor. Parmaklarını dalgalı saçlarının arasından geçirirken bastırılmış adrenalinle titriyor. Tek kelime etmeden eğiliyor ve yerden ceketini alıyor.

Reddedilmesi düşündüğümünden daha çok canımı . Gözlerimin yaşla dolduğunu hissediyorum ve kendimi ağlamamak için zorluyorum. Kara Caine horoz için ağlamaz. Titremesini önlemek için dudağımı ısırıyorum ve Cade'e sert bir kararlılıkla bakıyorum. Bana kendimi acınası hissettiremez. Tanrı aşkına, bir kütüphanedeyim. İhtiyacım olabilecek her şey burada var. Cade'in güçlü kalçalarının arasından çıktığını gördüğüm büyük çıkıntı tamamen fazlalık.

Peki neden elini boğazıma dolayıp beni kendine doğru çektiğinde içimi ateşe veriyormuş gibi hissediyorum? Başparmağı nefes borumu okşuyor ve onun tutuşuyla sertçe yutkunduğumu hissediyorum. Diğer eli ağzıma kayıyor ve alt dudağımı sıkılı dişlerimden çekip kurtarıyor. Ağzımın içine itmeden önce başparmağıyla alt dudağımı okşamaya devam ediyor. Tereddüt etmeden ağzımı açıyorum ve dilimi başparmağının üzerinde gezdiriyorum. Sonra yanaklarımı çukurlaştırıp onu sertçe emiyorum.

"Kara," diye azarlıyor Cade, sesinde bir ihtiyaç törpüsü. "Uslu dur." Parmaklarını boğazımda daha da sıkıyor ve ben bir iniltiyle başparmağını bırakıyorum. Gözlerim kalması için yalvarıyor ama bakışlarında daha önce olmayan bir kararlılık var. "Sabaha döneceğim -muhtemelen." Ve bununla birlikte, piç kurusu topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru yürüyor.

Hala tenimde onun kokusu varken beni orada bıraktığında ağrıyor, azıyor ve fokur fokur kaynıyorum. "Fahişenin tadını çıkar," çıkışıyorum, arkasına bile bakmadan kapıyı açmasını izlerken.

Cade dönüyor ve güzel yüz hatlarındaki kendini beğenmiş eğlenceden nefret ediyorum. "İnan bana, seks için hiç *para ödemek* zorunda kalmadım."

Alay ettim. "Bunu da çarpıcı başarılar listene ekleyeceğim."

"Liste mi tutuyorsun?"

"İnanılmaz derecede kısa," diye kestirip atıyorum.

"Aşkım, sanırım ikimiz de benimle ilgili hiçbir şeyin kısa olmadığını biliyoruz."

"İyi geceler Caden," diye karşılık veriyorum, yanıma gelip ses tonumdaki saygısızlıktan pişmanlık duymamı sağlaması için ona meydan okuyorum. Ama yapmadı. Sadece hayal kırıklığına uğramış bir özlem ifadesiyle bana bakıyor.

"İyi geceler, Kara," diye yumuşakça cevap veriyor.

KARA

TCade'in başka biriyle yattığını düşünmemeye çalışmak, kitabıma konsantre olmaya çalışıp başaramazken aklımdan geçen tek şeyin bu olmasını sağlıyor gibi görünüyor. Beni sabitleyen iğrenç kelimeler Bir saat önceki sayfalar şimdi donuk ve cansız bir bulanıklık. Yanlışlıkla aynı cümleyi arka arkaya beşinci kez okuduktan sonra yerimden sıçrayıp lanet kitabı sandalyeye fırlatıyorum. *Dük'ün Şüpheli Aşığı* gibi işe yaramaz bir kitabı bile fırlatmış olmanın şokunu yaşıyorum.

Caden Ashford beni gerçekten çıldırtıyor.

Kapının keskin, desenli bir şekilde çalınması beni Cade'in sağduyumu ne kadar jiletlediğini düşünmekten kurtardı. Gideli yarım saat bile olmamıştı. Şimdiden dönmüş olabilir mi? Gitmemeye mi karar verdi? Cade'in başladığı işi bitirmek için dönmüş olabileceği düşüncesiyle kalbimin ritmi hızlanıyor. Benim için *kalmış* olabilir. Ve belki de, ne kadar çılgınca görünse de, bunu en az benim kadar istiyordur.

Titreyen ellerimle kapıları açıyorum ve diğer tarafta bekleyen kişiyi gördüğümde şaşkınlıkla irkiliyorum. Jace üzerimde yükseliyor, yüzünde tam olarak çıkaramadığım ateşli bir ifade var. Nefret ve arzunun bir karışımı belki de? Beyaz gömleğinin düğmeleri yarı açıktı ve kollarını kıvrarak ön kollarına kadar uzanan koyu, mürekkep rengi dövmelemlerini ortaya çıkarmıştı.

Merak ediyorum, mürekkebin ne kadar uzağa gittiğini merak ediyorum. Jace'in vücudunun üst kısmını en fazla bu kadar görebildim, kısmen açılmış gömleği de boynu boyunca bir dizi sayı dövmesine benzeyen şeyi ortaya çıkarıyor. O kadar uzun ki

Kollarını kapının çerçevesine dayamış, iri elleriyle tahtayı kavlıyor. Diğer elinde yarısı boş bir koyu renkli likör şişesi görüyorum.

Jace'in gözleri her zamankinden daha koyu, genellikle bana bakan soluk sığ havuzlardan ziyade okyanusun derin mavi derinliklerine benziyor. Gözlerinin baştan çıkarıcı bir parıltıyla vücudumda dolaştığını hissettiğimde yanaklarım kızarıyor ve tenim ısınıyor. O kadar yakın ki, nefesindeki tarçın notalarıyla karışmış hafif viski kokusunu alabiliyorum. Doğal bir içgüdüyle kütüphaneye doğru bir adım atıyorum.

Jace ayıkken kafamda uyarı zilleri çalıyor. Jace ayık olmadığında ise vücudum panik moduna geçerek kaçma isteği duyuyor. Azgın bir aptal olduğum için olduğum yerde kalıyorum, Jace'in Cade'in içimde bıraktığı ateşi söndürüp söndüremeyeceğini merak ediyorum. Belki de mahvolacak kadar merak ediyorum.

"Partiyi ben getirdim," diyor Jace neşeyle, viski şişesini havada sallayarak.

"Parti havasında değilim." Sesi sarhoşa benzemediği için rahat bir nefes alıyorum. En azından henüz.

"Neden bu kadar ciddisiniz, Dr. Caine? Ashford sizi kulüp fahişeleriyle oynamak için mi terk etti?" Yaklaştı, iki kolunu da kapı çerçevesinin üst kısmına dayadı. "Biliyorsun," diye mırıldandı. "Biz de oynayabiliriz." İşaret parmağının ucunu boynumda gezdiriyor, o kadar hafif ki bana dokunup dokunmadığından emin olamıyorum.

"Cade bir gece kulübünde mi?" Yeni bilgi yüzünden Jace'in dokunuşundan uzaklaşamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Bana kanımın damarlarımda dolaşmasına neden olan zalim bir gülümseme gönderiyor. "Hayır bebeğim, gece kulübü değil. Bir *seks kulübü*." Daha da yaklaşıyor, dudakları dudaklarımın sadece birkaç santim üzerinde olana kadar alçalıyor. "Ve senin tipik, *herkesin soyunup birbirini becerdiği* seks kulüplerinden değil. Bu bok elit." Parmağının ucuyla dudaklarıma dokunuyor. "Bilirsin işte," diye fısıldıyor, "sınırları olmayan sapık orospu çocukları için."

Şaşkın bir sessizlik içinde duruyorum, herhangi bir karşılık veremeyecek kadar şok olmuş durumdayım. Jace'in parmakları biraz daha aşağı iniyor. Buna izin veriyorum çünkü bedenim bir anlığına tüm işlevini yitirmiş gibi görünüyor. Cade bir seks kulübünde mi? *Sapıkça* bir seks kulübü mü? Bu benim sınırlı cinsel deneyimimin o kadar dışında ki şu anda ne yaptığını hayal bile edemiyorum.

Belki de artık nelerden hoşlandığını bildiğime göre Cade'in benimle seks yapmayı reddetmesi konusunda daha iyi hissetmeliyim. Ama bir şekilde, bu onun reddini daha da kötüleştiriyor.

Şimdi beni neden istemediğini biliyorum. *Nasıl* onun istediği gibi olacağımı bile bilmiyorum.

"Unut onu bebeğim." Jace vücudunu benimkine bastırarak beni kütüphanenin içine doğru itiyor. "Benimle bir içki iç."

"Tamam," diye uyuşukça kabul ediyorum, içimde bir boşluk hissediyorum. Jace elimi tutuyor ve beni odanın ortasındaki deri kanepeye doğru çekiyor. Beni kucağına çekmeye çalışıyor ama onun yerine yanındaki yere kayacak kadar aklım var. Bana viski şişesini uzatıyor, ben de alıp dudaklarıma götürüyorum ve boğazımdan aşağı dökülen sıvı ateşin yakıcılığıyla neredeyse boğuluyorum.

"*Lanet olsun*, bunu nasıl içiyorsun?" Ağzımda kalan alkol kalıntılarıyla öksürürken nefes nefese kalıyorum. Jace boğulmadan nefes alma çabama gülüyor ve şişeyi elimden kapıp hiç irkilmeden birkaç yudum içiyor. "Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldanıyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Doğru düzgün sarhoş bile olamıyorum.

"Onu su gibi içemezsin. Geri atmalısın. Tadına bakmaya ya da ağzınızda tutmaya çalışmadan yutun."

"Madem tatmak istemiyorsun, neden içiyorsun ki?" Gözlerimi devirerek soruyorum. Şişeyi geri uzatıyor ve ben küçük bir yudum daha alıyorum. Düz likörün berbat olduğuna ve içilebilir hale gelmesi için şekere batırılması gerektiğine çok çabuk karar verdim.

"Çünkü mesele tadına bakmak değil," diye devam ediyor Jace alçak sesle. "Önemli olan onu *hissetmek*. Diğer her şeyi unutmak. Dünya etrafına yıkılıp yansa bile umurunda olmaz." Uzun bir içki daha alıyor ve ben şaşkınlıkla onu inceliyorum.

Açıklaması tam olarak derin değil, ama ona verdiğimden daha düşünceli. Sanırım bu Jace ile gerçek bir konuşma yapmaya en çok yaklaştığımız an. Bunu yapmak için *sarhoş* olması gerektiği gerçeğini özlemiyorum. "Neyi unutmak istiyorsun, Jace?" Soruyorum, sözleri içimde derinlere gömülü bir şeyle yankılanıyor.

Başka tarafa bakıyor, gözlerimin onunkilere kilitlenmesinden aniden rahatsız oluyor. Playboy kişiliğinin tekrar yerine oturması birkaç uzun an alıyor. "Biliyor musun, sanırım çoktan işe yaradı," diye takılıyor. "Bir bok hatırlayamıyorum." Bana bir göz kırpmıyor, viskiden bir yudum daha alırken görmezden geliyorum.

"Her şeyi yanlış yapıyorsun," diye kıkırdıyor başını sallayarak, ben içkiyle kaybetme savaşı verirken. "Dur, sana yardım edeyim. Başını arkaya yatır."

"Bilmiyorum, Jace-"

"Sadece sana söylediğimi yap, Kara."

Sözleri sert ve haşın. Emirden biraz heyecan duyuyorum ama Cade'in bana hissettirdikleriyle kıyaslandığında bu boş bir duygu. Talepleri kanımı tutuşturuyor ve sırf onu memnun etmek için alevler içinde sürünmek istememe neden oluyor. Ama onu unutmaya çalışıyorum, bu yüzden Jace'in istediği gibi başımı arkaya eğiyorum.

"Güzel, bebeğim. Şimdi ağzını aç." Bana bebeğim diye hitap etmesine sinirleniyorum ama ağzımı açıyorum. "Daha geniş," diyor. Kendimi gülünç hissederek ağzımı açabildiğim kadar açıyorum, çenem gerilmekten ağrıyor. "İşte böyle. Böyle kal. Şimdi gırtlığını sanki bir aleti çok derine sokacakmışsın gibi aç."

"Jace!" Telaşla çığlık atıyorum. Onunla aynı odada yalnız kalma kararımı bir kez daha düşünerek yerimden kıpırdandım.

"Sana kalmanı söyledim," diye hırılıyor, saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye çekiyor. Bunun keskin acısı karşısında inliyorum. "Bunu başka bir yere dökmemi istemiyorsan şimdi ağzını aç."

Mücadele etmekten yoruldum, dudaklarımı bir kez daha ayırdım. Dudaklarıma dokunmadan şişeyi ağzımın üzerine kaldırıyor. Sonra yavaşça döküyor. Emredildiği gibi boğazımı açıyorum ve likörün aşağı kaymasına izin veriyorum. Bu sefer daha kolay iniyor ve boğulmuyorum.

"İşte, daha iyi değil mi?" diye mırıldanıyor ve ses tonundaki sıcak memnuniyeti duyabiliyorum. Saçlarım hâlâ yumruğunun arasındayken elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Daha ister misin bebeğim?"

Yine başımı salladım. Bu sefer *bebek* beni o kadar rahatsız etmiyor. Belki de alkol her şeye rağmen işe yarıyordur. Jace şişeyi dudaklarıma götürüp dolduruyor ama ben daha yutkunamadan ağzı ağzıma geliyor. Ağzımdaki likör tadını yalarken yakıcı bir öpücük paylaşıyoruz.

Bir anlığına, kimi öptüğümü unutmama izin veriyorum. Cade'le ilgili tüm düşünceler eriyip gidiyor. İstenme ve arzulanma deneyiminin tadını çıkarmama izin veriyorum ve Jace'in keşfetmesi için ağzımı daha fazla açıyorum. Küçük bir an için, dilinin bedenimde yarattığı his dışında hiçbir şeye odaklanmıyorum, elleri açıkta kalan tenimi ararken bedenimde geziniyor, elleri daha da aşağılara iniyor.

Ve sonra o akılsız şehvet anı paramparça olur.

Birdenbire, öpücük yanlış hissettirdi. Jace'in ağzının benimkine karşı verdiği his yanlış. Dudaklarımdaki tadı yanlış. Ve elinin dokunuşu

iç uyluklarım boyunca takip etmek çok ama çok *yanlış*. Çünkü Jace, Cade değil. Ve her ne kadar Cade'i ve şu anda yaptıklarını unutmak istesem de, kendimi başka bir adamın ilgisine boğacak kadar bırakamıyorum.

"Jace, dur." Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, aniden dikleşmiş sikiğin açık bacaklarıma çok yakın çıkıntı yaptığının farkına varıyorum. Ama Jace'in göğsünün gücüne karşı itmek, bir tuğla duvara karşı itmek ve çabanın altında yol vermesini beklemek gibidir. Panik yapmamaya çalışarak farklı bir yaklaşım deniyorum. "Lütfen bana biraz yer aç," diye yalvarıyorum tatlı bir sesle, bir yandan da kolunu okşuyorum - baştan çıkarıcı olmaktan çok sakinleştirici bir hareket. "Beni eziyorsun."

"Öyle miyim?" diye soruyor belirgin bir masumiyet tonuyla. Sertleşmiş aletini kalçalarımın arasına bastırarak vücuduma sürtünüyor. "Bence hoşuna gidiyor."

"Seni temin ederim ki yok." Bacaklarımdan gücünü ona karşı kullanmaya çalışıyorum ama o kalçalarımı kavrarırken bu hareket aramızdaki sürtünmeyi artırmaktan başka bir işe yaramıyor. "Çekil üstümden!"

"Kapa o lanet çeneni," diye tıslıyor Jace. Dudaklarıma saldırmak için eğiliyor, beni her şeyden çok nefret gibi hissettiren bir tutkuyla öpüyor. Eli saçlarımda dolanıyor, beni altına hapsediyor ve artık ona vermek istemediğim her şeyi zorla alıyor.

Bana istediği her şeyi yapabileceğini ve onu durduracak gücüm olmadığını fark ederek titrerken, elimdeki son silahı kullanıyorum ve Jace'in istilacı dilini olabildiğince sert bir şekilde ısııyorum. Kan tadı ağzımı doldurana kadar ısırmaya devam ediyorum, Jace'in geri çekildiğini hissedene kadar daha da sert ısııyorum. Bu o kadar ani oluyor ki, yüzüme çarpan açık bir avucun acısını hissedene kadar kaldırdığı elini fark etmiyorum.

Yanıt olarak nefes nefese kaldım ve yanağıma uzandım. Gerçi bu acımasız tokat beni şaşırtmamalıydı. Ne de olsa Jace bana daha önce de vurmuştu. Aslında onun nasıl bir adam olduğunu hep biliyordum; başkalarının zayıflıklarıyla oynayan bir vahşi. Ve Cade gittikten sonra yaralı gururum ve güvensizliğimle oynamasına izin verecek kadar aptaldım. İyi bir şeyler hissetmek için o kadar çaresizdim ki, sağduyumun hoş bir şokunu yaşamadan önce onun kafamın içine, ağzımın içine, neredeyse vücudumun içine girmesine izin verdim. Bu bir daha asla yapmayacağım bir hata.

"Bu iyi hissettirdi mi, Jace?" Acıyan yanağımı ovuştururken alay ediyorum. "Aletini sertleştirmenin yolu çaresiz birini tokatlamak mı?"

"Aletimi neyin sertleştirdiğini bilmek ister misin bebeğim?" Jace sorar, sözleri aldatıcı bir şekilde şakacıyken tonu tehlikeyle keskindir.

Aşağı uzanarak iki eliyle elbisemi tutuyor ve ortasından yırtarak sütyenimi ve külotumu ortaya çıkarıyor. *Hayır* cevabını kabul etmeyeceğine güvenemeyeceğim bir adamın altında neredeyse çıplak olmanın verdiği panikle göğsüm kabarıyor. Parmakları göğüslerimin üst kısımlarında geziniyor ve boğazıma tırmanan tiksintiye karşı sertçe yutkunuyorum. Onu durdurmaya çalıştığımda, iki bileğimi de tek eliyle tutup başımın üzerine kaldırıyor.

"Korkuyor musun, Kara?" Parmakları külotumun dantelli kenarını bulana kadar karnımda geziniyor. Burada olmak istemiyorum. Sümüksü ellerinin vücudumda gezindiğini hissetmek istemiyorum. Ama bunu engelleyecek gücüm de yok.

"Jace, lütfen dur," diye yalvarıyorum, kaçınılmaz olanla savaşmayı bırakırken sesimdeki güç neredeyse tükeniyor. Jace gibi insanlar her zaman istediklerini alırlar. O bir *erkek*. Ve ben de bir erkeğin bencilce zevk arayışındaki bir başka nedenselim.

"Bana yalvarman hoşuma gidiyor bebeğim. Tekrar yap." Jace'in parmakları aşağı kayıyor, külotumun üzerinden merkezimi okşuyor. Müdahaleci temastan ürküyorum, altından sıyrılmak için son bir kez umutsuzca deniyorum.

"Lütfen." Geleceğini bildiğim şey için kendimi hazırlarken bu kelime neredeyse bir hıçkırıktı.

Ama asla olmaz.

Bunun yerine kütüphanenin kapıları öyle sert açılıyor ki kulakları yırtan bir *gürültüyle* arkalarındaki duvarlara çarpıp sekiyorlar. Bu davetsiz misafirin şaşkınlığı Jace'in başımı kaldırıp girişteki karanlık, heybetli figürle göz göze gelmem için elini neden oluyor. Cade'in uğursuz bir intikam meleştiği gibi kapıda nöbet tuttuğunu gördüğümde kalbim rahatlamaktan titriyor. Yüzü saf, katıksız bir öfkeyle buruşmuş, ceketini atmış, sanki odaya dövüşmeye hazır bir şekilde girmiş gibi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cade soruyor, sözleri yumuşak ama tehlikeli.

Jace kendini hafifçe düzeltiyor ve ancak tehlikeli bir kibir olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle Cade'e bakıyor. "Ashford," diye selamlıyor Jace rahat bir ses tonuyla. "Bir kalede büyüdüğünü biliyorum ama sana geldiğin yerde kapı çalmayı öğretmediler mi?"

"Unuttuysanız söyleyeyim, burası *benim* lanet olası evim. İçeri girmeden önce kendimi duyurma zorunluluğum yok," diye hırlıyor Cade çelik gibi bir sesle.

uçlu bir bakış attı. "Şimdi siktir git üstünden." Çenesi o kadar sıkılmış ki, çarpmanın etkisiyle kemikleri kırılacakmış gibi görünüyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Jace ölmek istiyor olmalı çünkü parmaklarını karnımın çıplak derisinde gezdirirken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var. "Sen onu burada yalnız bıraktıktan sonra benim için neredeyse yalvardı." Parmaklarını dudaklarıma götürüyor ve ben onları ısırma isteğime karşı koymak zorunda kalıyorum. "Tadının bal gibi olduğunu biliyor muydun, yoksa henüz ağzının tadına bakmadın mı?"

Cade bize doğru geliyor, her adımda öfke ağır basıyor. "Ben senin yerine yapmadan önce şu lanet sırtışı suratından sil."

Güçlü parmakların benimkilere dolandığını hissediyorum ve Jace'in iri cüssesinin altından kabaca çekiliyorum. Ayaklarımin üzerine yuvarlanıyorum, Cade'in elleri beni sabitlemek için omuzlarıma iniyor. Yeşil-altın gözleri beni değerlendirirken dikkatli, yaralarımı arar gibi yarı çıplak vücudumun üzerinde geziniyor. Kızarmış yanağımı gördüğünde ifadesi kararıyor.

"İyi misin?" Cade şefkatli ve yumuşak bir sesle soruyor, yüzündeki sert çatık kaşla tam bir tezat oluşturunuyor.

Sesimin gücüne güvenmediğim için sadece başımı sallıyorum. İyi miyim? Tam olarak emin değilim. Tek bildiğim, Cade birkaç dakika sonra gelseydi şu anda olacağımdan daha iyi durumda olduğum.

"Titriyorsun," diye gürlüyor Cade, titreyen dudaklarıma dokunurken sesi derin ve dolgun.

"Öyle miyim?" Kelimelerim uyuşmuş durumda - bedenimde tam olarak var olup olmadığımdan emin değilim, zihnim tamamen başka bir yere sürüklenmiş gibi görünüyor.

"Öylesin," diye onaylıyor Cade, sesi daha da derinleşiyor, neredeyse boğuklaşıyor. "Ve bu hiç de şaşırtıcı değil."

Bir an bile tereddüt etmeden Cade'in elleri gömleğine uzanıyor, düğmelerini koparıp açıyor ve beyaz kumaşı düzgün omuzlarından zarifçe kaydırıyor. Kollarını bana doluyor, gömleğini vücuduma sarıyor ve titreyen kollarımın çok uzun kollara girmesine yardım ediyor. Gömleğini daha sıkı sarıyorum, kalan sıcaklığı içime çekiyorum ve tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Az önce olanlara rağmen, Cade'in varlığı içimde kıpırdanan paniği yatıştırıyor ve rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Kendimi *güvende* hissetmemi sağlıyor ki hala beni esir aldığını düşünürsek bu başlı başına bir çelişki.

Cade beni arkasına sıkıştırıyor, çıplak sırtına bastırıyor ve kendi bedenini kalkan olarak kullanıyor. "Şimdi sana *lanet* olası bir kez daha soracağım, benim kızım la ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağııyor, ela gözlerinde sınırsız bir şiddetle Jace'e bakıyor.

"Ne demek *senin kızın*?" Jace onun hiç umursamadan tersledi. "Sen , unuttun mu? Yanılmıyorsam *kız arkadaşından* başka birini becermek için." Jace kıkırdar ama soğuk ve mizahsızdır. "Sadece bir fırsattan yararlandığım için bana kızacak kadar yüz süzsün. Eğer oyuncaklarını ortalıkta bırakırsan, onlarla oynanır."

Cade'in hareketleri o kadar hızlı ki, Jace acı içinde çenesini tutarak yerde yatmadan önce onun hamlesini zar zor hissediyorum. Erkeklerin testosteronla beslenen bir öfkeyle dövüştüğünü görmeyi seven kana susamış kızlardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama Cade'in Jace'i kibirli kışının üzerine devirmesini izlemek cehennem gibi ateşliydi. İkinci yumruğu attığında Cade'i geri çekecek kadar aklım başımda.

"Tanrım, Ashford, bu da ne?" Jace şok içinde tıslayarak ağızındaki kanı odanın ortasındaki beyaz halının üzerine tükürdü.

Cade Jace'e yaklaşıyor ve beni arkasından sürüklüyor. "O *benim*, beni anlıyor musun? Ona dokunmayacaksın. Onunla . Ona *bakmayacaksın* bile. Onunla aynı havayı solumaya devam etmene izin verdiğim için bile şanslısın."

Hâlâ elimi tutan Cade, Jace'i göz hizasında tehdit edebilmek için eğiliyor. "Eğer bu kurallardan bir tanesinin bile içine edersen, seni yerin altı metre altına gömerim ve bunu yaptığında hayatta olursun. Ciğerlerin toprakla dolana ve hayatının son sefil dakikalarını neden benimle asla uğraşmaman gerektiğini düşünerek geçirene kadar. Anlatabildim mi?"

"Siktir, evet, anladım. Benim ölmek gibi bir arzum yok." Jace ayağa kalkıyor, birkaç dakika öncesine göre daha az ukala olduğu fark ediliyor. Hararetli gözleri bana dikiliyor. "Ne kadar iyi olursa olsun hiçbir amcık bu kadar zahmete değmez."

"Kapa o lanet çenenı ve gözümün önünden kaybol. Seninle sonra ilgıleneceğim." Cade'in son sözleri uğursuz ve şiddet tehdidiyle dolu. Ve tüm bu süre boyunca elimi hiç bırakmıyor, kendi sıcaklığının içinde tutuyor. Sanki ait olduğu yerin orası olduğuna karar vermiş gibi.

Jace gözlerini yere dikmiş, aniden kendini korumaya odaklanmış bir halde, "Elbette patron," diye cevap verir. Başka bir şey söylemeden odadan dışarı çıkar.

Birdenbire Cade ve ben, bir saat kadar önce beni sikmesi için yalvardığım odada yalnız kaldık. Ben neredeyse çıplaktım ve Cade'in kaslı göğsü pürüzsüz ve çıplaktı. Bedenlerimizin sıcaklığının tenlerimize dokunarak geçtiğini hissedebiliyorum. Ve az önce olan her şeye rağmen, Cade'i yere atıp çığlık atana kadar sikine binmeyi hâlâ çok istediğimi keşfedince şok oluyorum.

Bu, felaket için mükemmel bir reçete gibi görünüyor.

CADEN

I Kara'ya yaptıklarından sonra oraya geri dönüp o küstah pisliği kanı mermer zemini kaplayana kadar dövmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendimi tutabilmem lanet olası bir mucize.

tıpkı içeri girdiğimde onu tuttuğunu gördüğümde yaptığım gibi. Jace'i tek parça halinde bırakıp gitmek için harcadığım çabadan dolayı yumruklarım titriyor. Öfkemi kontrol edemediğim anlar nadirdir ve hayatımda hiç bu kadar öfkeli olduğumu sanmıyorum.

Ortega'dan gelen telefonda sonra ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Jace'i kütüphaneye giderken gördüğünü haber vermek için aradığında Pandemonium'a giden yolu yarılamıştım. Jace onu tanıdığım yarım on yıl boyunca okumaya hiç ilgi göstermemişti, bu yüzden niyetinin Kara ile olduğunu varsayabilirdim. Tereddüt bile etmedim. Bir sonraki çıkışa girdim ve hemen geri döndüm, malikâneye olabildiğince çabuk varmak için deli gibi araba sürdüm.

Ben arabayı sürerken Ortega bana güvenlik kameralarından güncellemeler verdi. Her ihtimale karşı iki dakikada bir cep telefonumu kontrol ederek güvenliğimi riske atmaya hazırdım.

ORTEGA:

Kütüphanede. İçki

getirmiş.

Kara onu içeri aldı. Kapılar kapalı.

Oraya gidip o orospu çocuğunu dışarı sürüklememi ister misin?

BEN:

Hayır. Geliyorum.

ORTEGA:

İçiyorlar.

Dokunaklılar.

Ortega bana son mesajı gönderdiğinde kendimi kaybettim, Kara ve Jace'in sevişme görüntüleri aklımı başımdan aldı. *Benim lanet evimde olmaz.* Kara'nın mahrem anlarının benden başka kimse tarafından izlenmesini istemediğim için Ortega'nın gözetleme sistemini derhal kapattım.

BEN:

İzlemeyi bırak.

On dakika . Oraya vardığımda durumu hallederim.

Kara'yı zarar görmeden o pislikle yalnız bırakabileceğimi düşündüğüm için saf bir aptaldım. Olayları kendi başıma halletme konusunda bu kadar kibirli olmasaydım, Ortega işler kızıışmadan çok önce onu kurtarabilirdi. Bu da olanların suçunu benim omuzlarıma yüklüyor. Ve bunun ezici ağırlığını görmezden gelmek çok zor. Kara'ya bakıyorum, küçük eli onu korumam için bana güveniyormuş gibi benim elimde sıkışmış. Çoktan başarısız olduğumu bilmiyor mu?

Onu koridorda çekmeye devam ederken yatak odasının kapısının önünden geçiyorum. Bu gece yalnız ve korumasız uyumasına izin vermemin imkanı yok. Ve ben kendi odamdan başka bir yerde uyumuyorum, sanırım bu onun da orada uyuyacağı anlamına geliyor. Kara'nın yatağında olduğunu düşününce pantolonumdaki hafif sarsıntıyı görmezden geliyorum. Bu gece seksle ilgili değil; korunmayla ilgili. Ve aniden sertleşen sikim daha azını kabul edemezdi.

Odama girip ışıkları yaktıktan sonra Kara'nın hâlâ kapıda durduğunu ve tereddüt ettiğini fark ediyorum. "İçeri gel," diye sesleniyorum, parmaklarımı kıvrarak işaret ediyorum. "Ben ısırمام." O istemediği sürece ısırمام.

"Cade-" duraksıyor, alt dudağını dişliyor. "Umarım bu gece bir şey beklemiyorsundur." Yatağa temkinli bir şekilde bakmasını izliyorum ve az önce olanlardan sonra bunun nasıl görüneceğini düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Tanrım, Kara, seni becermeye çalışmıyorum," diye karşılık veriyorum, bundan bahsetme ihtiyacı hissetmesine bile hakaret ederek. Gözlerinde acıya benzer bir şey parıldıyor ve cevabımın onun için daha nahoş olduğunu hissediyorum.

onu becermek *istediğim* düşüncesinden daha fazla. Yemin ederim, kadınlarla kazanamazsın. "Bırak da üstüme bir şey giyeyim, böylece ikimiz de yatak odamda yarı çıplak olmayız."

Soyunma odama doğru hızlı bir kaçış yapıyorum, azgın ereksiyonumu ayarlamak ve yatağımın yanında bekleyen muhteşem kızın ırzına geçme dürtümü bastırmak için biraz mahremiyete ihtiyaç duyuyorum. Birkaç eşofman altı giydim ve altlarına çıplak girme gibi şüpheli bir karar verdim. Genelde çıplak uyurum, bu yüzden Kara bu kadarını alabildiği için şanslı. Üzerime dar bir beyaz tişört geçiriyorum ve dışarı çıkmadan önce sikimi yumruklama dürtüsüne direniyorum.

Kara yatağa yaslanmış, güzel yüzünde gergin bir ifade belirliyor. Elbise gömleğimin neredeyse çıplak vücuduna görünce gülümsemeden edemiyorum. Kara'yı kıyafetlerimin içinde görmek beni sahiplenici bir şefkatle dolduruyor, sanki onu kokumla, bana ait olan şeylerle örtmek, bir şekilde onun da *benim* olduğunu iddia ediyor.

"İşte," diye iç geçiriyorum ona doğru yürürken. "En azından birimiz artık konsantre olabiliyor." Elimle çenesini yakalıyorum ve dikkatlice yüzünü benimkiyle buluşması için yukarı çekiyorum. Ağzının köşesinde, güzel pembe dudaklarını gölgeleyen kırmızı lekeyi görünce kaşlarımı çatıyorum. "Kanaman var." Kanı cildinden uzaklaştırırken damarlarımda şiddet titreşiyor.

"Benim değil," diye hızlıca cevap veriyor, gözleri panikle arkamdaki kapıya kayıyor, sanki merdivenlerden inip ona zarar veren piçi öldürecekimden korkuyor. Hâlâ *öldürmeyeceğime* karar vermiş değilim ama şu anda o intikamdan daha önemli. "Dilini boğazıma sokmaya çalıştığında onu ısırđım," diye ekliyor Kara, gözlerinde parlak ve kendini beğenmiş bir şey var.

"İşte benim hırçın kızım," diye mırıldanıyorum hayranlıkla. Benim kana susamış kızım dişlerini nasıl göstereceğini biliyor ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım. Gözlerim kızın geri kalanını tarıyor, başka yaralar arıyor.

Yanağındaki morluğa uzun uzun baktığımı fark edince, "Gerçekten iyiyim," diye mırıldanıyor.

Eli çürüğü kapatmak için kalkıyor ama parmaklarını avucumun içinde yakalayıp çekiyorum. Değerlendirmeme devam etmeden önce onu sert bir bakışla uyarıyorum. Çenesindeki soluk mor çizgilerin izini, hıyarın çok sıkı kavradığı yerden sürüyorum. Gömleğimin altından elbisesinin yırtık kalıntılarını görebiliyorum ve eminim benim göremediğim yerlerde daha fazla çürük saklıyordur. Vücudunda bıraktığı şiddet izlerini öpüp yok etme dürtüsüne direnmek zorundayım.

Dürüst olmak gerekirse, Jace Kara'ya onun rızasıyla *dokunuyor* olsaydı çok sinirlenirdim. Ama o şerefsizin onu zorlaması, canını yakması, kıyafetlerini yırtması ve yere yatırması beni kıpkırmızı yaptı. Bu gece Jace'in nefes almanın tadını çıkardığı son gece olabilir. Yarın göreceğiz, değil mi?

"Tam zamanında geldin," diye fısıldıyor Kara, beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkararak. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kelimeler suçluluk duygusuyla boğuklaşıyor. "Bu asla . Benim evimde değil. Seninle olmamalıydı. Seni koruyacağıma söz verdim ve bu konuda utanç verici derecede yetersiz bir iş çıkardım."

"Bu senin hatan değil," diye cevap veriyor ciddiyetle. Bunları söylerken yalanlar gerçekmiş gibi geliyor ama ben duymak istemiyorum. Olanlardan sonra suçluluk duygumu yatıştırmak onun sorumluluğu değil. Bir süre bunun acısını hak ediyorum.

Önce kendimi giydirirken onu soğukta titrer halde bıraktığımı fark ettiğim anda tüm karşılıkları yutuyorum. "Hadi üzerine bir şeyler giyelim," diye iç geçirirken ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirerek kan akışını hızlandırıyorum. "Donuyorsun amına koyayım."

Elini tutarak onu soyunma odama doğru sürüklüyorum. Odanın büyüklüğünü görünce sesli bir şekilde nefesini tuttu. Eğer odasındaki küçük gardırobun büyük olduğunu düşündüyse, benimki neredeyse tam hizmet veren bir mağaza. "Herhangi bir tercihin var mı?" Parmaklarımı bir sıra asılı gömlekte gezdirerek soruyorum.

"Uh, sadece rahat bir şey mi?" Gözleri tavandan sarkan çok sayıda avizeye sabitlenmiş. Acaba malikânenin her odasında en az bir tane olduğunu fark etti mi? Anneme küçük bir saygı duruşu. Leydi Ashford, en büyük oğlunun Illinois kırsalında köhne bir malikaneyi restore ettiğini öğrendiğinde tam bir histeri krizi geçirmişti.

"Ashford Malikanesi *de ne demek? Öylece bir Amerikan çöplüğüne taşınıp oraya malikane diyemezsiniz! Malikânenin ne olduğunu biliyorlar mı ki? Eminim Amerika'da avize bile yoktur. Avizeleri olmayan bir malikane nasıl olur?*"

Aslında Amerika'da avizeler vardı. Her yatak odasını, banyoyu, çalışma odasını ve hatta lanet olası bahçe kulübesini onlarla doldurmam için fazlasıyla yeterli. Anneme, ziyaret etmeyi tercih ederse kendi kibirli cehaletinin iğrenç bir hatırlatıcısı - ki hiç ziyaret etmedi.

"İşte," diye sesleniyorum, ona gri, örgü bir kazak ve ona uygun bir çift eşofman altı atıyorum. Kara elindeki giysilere temkinli bir şekilde bakıyor ve tereddütü beni şaşırtıyor - bunlar kaşmir, Tanrı aşkına.

"Odamdan bir şeyler giyemez miyim?" diye soruyor ayaklarını sürüyerek.

Tereddütü *benim* kıyafetlerim olması. Zaten benim gömleğimi giydiği için bir sorun göremiyorum. Ve içinde muhteşem görünüyor. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim ve bu gece bu odadan çıkmayacaksın. Korkarım gardırobumun sunduklarıyla baş başa kalacaksınız. Tabii çıplak olmayı tercih etmezseniz?" Son kısmı eklememeliydim ama dayanamadım. Onu odamda çıplık görmek gibi iğrenç bir düşünce, kalkmış sikimin aşırı hızlanmasına yol açtı.

Kara şok içinde yukarı bakar. "Cade, seninle yatmayacağım."

"Benimle yatmayacaksın," diye espri yapıyorum, dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Yatağı alabilirsin tabii ki. Ben yerde yatacağım."

Sıcak kahverengi gözlerinde suçluluk titreyiyor. "Saçmalama, yerde yatmana izin veremem. Kendi odamda iyi olacağıma eminim."

"Gerçekten de Jace'in gece geç saatlerde tekliflerini yenilemesi riskini almak istiyor musun?" Kendini koruma konusundaki trajik eksikliğine karşılık olarak her zamanki gibi öfkem alevleniyor.

Jace'den bahsedilince kaşları çatılır. "Tamam, sanırım bu gece misafir ağırlamak kötü bir fikir değil. Sadece güvende olmak için. Ama yerde uyumayacaksın."

"İstersen yatağı *paylaşabiliriz* sanırım?" Kastettiğinin bu olmadığını çok iyi bildiğim için karşılık veriyorum. Kara'nın yanakları bu ima karşısında pembenin güzel bir tonunda kızardı.

"Ben-ben söz alırdım, tabii ki," diye kekeleyerek cevap veriyor.

"Yatakta uyuyorsun, Kara." Ses tonum sert ve kesin. "Ama-"

Sözünü bitiremeden sözünü kestim. "Benimle daha fazla tartışmaya devam edersen, benimle külotundan başka bir şey giymeden vakit geçirmekten hoşlandığını varsayacağım." Gözlerim hâlâ kollarında duran kıyafet yığınının takılıyor, ardından çıplak bacaklarına kayıyor. Yanakları daha koyu bir renge bürünüyor ve sanki onu benden kurtaracaklarmış gibi kıyafetleri göğsüne bastırıyor. Kurtarmayacaklar ama bu yanılsamaya izin vereceğim.

"Biraz mahremiyet iyi olurdu," diye karşılık veriyor. "Yoksa striptiz gösterisi için mi buralarda takılıyorsun?"

Yüzümdeki sırıtış neredeyse yırtıcı. "Beni kışkırtma, aşkım." Odamın diğer tarafını gösteriyorum. "Soldaki kapı banyo. Sağdaki kapı ise benim seks zindanım. Seçimini yap." Kara solgunlaştı

Dehşet içindeydi ve onu kurtarmak için atlamadan önce bir süre acı çekmesine izin verdim. "Şaka yapıyorum. Zindan alt katta." Onu uyarmadığımı söyleme.

Kara hızla soldaki kapıya yöneldiğinde hiç şaşırmadım. Diğer tarafta bekleyen büyük, tertemiz bir banyodan başka bir şey bulamadığında rahatlamış bir nefes duyuyorum. Koşarak içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Kilidin yerine oturma sesini duyduğumda bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum. Gerçekte, bana güvenmek için bu evdeki diğer erkeklerden daha fazla nedeni yok. Bir kez olsun kendini korumaya çalışmasına sevinmeliyim.

Banyodan gelen sesi duyuyorum ve küvetimde ıslanırken, dolgun göğüsleri suyun içinde bir aşağı bir yukarı sallanırken çıplak halini hayal etmemek için kendimle mücadele etmek zorunda kalıyorum. İlk kez özel odalarımın kamera yerleştirmedeğim için pişmanlık duyuyorum. Kara'yı çıplak, ıslak ve baloncuklarla kaplı görmek için neler vermezdim. Sikim onun içinde olma ihtiyacıyla *boğuluyor*.

Kendime yüzüncü kez Kara'nın benim olmamasının gerektiğini hatırlatıyorum, rahatsız edici ereksiyonuma rağmen yatağa kayıyorum ve bekliyorum.

CADEN

S Yaklaşık yarım saat sonra Kara nihayet ortaya çıktığında, sabunumun kokusu tenine sinmiş ve giysilerim vücuduna sarılmış halde odayı dolduruyor. Ona külot vermemiştim ve acaba

Ya eskilerini giyecek ya da giymemeyi seçecek. İkincisini düşününce göğsümde bir hırıltı kopuyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Yatağa yayıldığım yerden ona bakarak soruyorum.

"Evet, teşekkür . Banyonuzu kullandım."

Bir saattir düşünmemeye çalıştığım şeyden bahsettiğinde inliyorum. "Eminim hiç bu kadar iyi kullanılmamıştı," diye karşılık veriyorum boğazımdaki kalınlığı yutkunarak. "Bu senin için harika bir görünüm." Küçük bedenini bütünüyle yutan çok uzun joggers ve bol kazağı işaret ediyorum.

"Evet, rüküş şıklığın trend olduğunu duymuştum."

Dudaklarımda içten bir gülümseme beliriyor. "Bence giydiğin her şeyin içinde çok güzel görünürsün." Ve bunda ciddiylim. "Peki yatağın hangi tarafını tercih edersin?" Elimle yanımdaki boşluğu sıvazlıyorum.

Kara rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Sanırım yer iyi olacak, teşekkürler. Bir yastık ödünç alabilir miyim?"

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek, içinde olmamın onu rahatsız ettiğini fark ettiğim anda yataktan atlıyorum. "Özür dilerim. Ortamı çalışıyordum ama sonunda tam bir hıyar gibi davrandım." Bu gece neden bu kadar keyifsiz olduğumu merak ederek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Yerde yatarak geçireceğim bir geceyi fazlasıyla hak ettim. Pişmanlık göstergesi olarak yastıktan bile vazgeçebilirim."

"Sorun değil," diye cevap veriyor Kara. Kollarını beline sararak kendini küçültmeye çalışması bana öyle *olmadığını* söylüyor. "Olanlar yüzünden bu kadar temkinli davranmana gerek yok. Ben iyiyim. Yerde uyumaktan da mutluyum."

"Sen yatağı al. Ben de yeri. Bu iş burada biter, Kara." Bana bir daha karşı gelmemesi gerektiğini anlaması için ona sert bir bakış fırlatıyorum. İtaat edip yatağa girdiğinde göğsümde sıcak bir tatmin duygusu hissediyorum.

Belki de ona boyun eğmesi öğretilir.

"Yastık?" diye sesleniyor, bir an sonra siyah, ipek bir yastık hatırı sayılır bir güçle yüzüme çarpıyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum, sürpriz pusu beni hazırlıksız yakalıyor. Kara bana sırtıyor, kaşları meydan okurcasına kalkık.

Belki de değildir.

"Silahsız bir adama saldırmak mı, Bayan Caine? Utanmalısınız." Yastığı elden ele savuruyorum, ona tehlikeli gözlerle bakıyorum. "Seni küstahlığından dolayı cezalandırmayı düşünüyorum," diye tehdit ediyorum. Ve onu dizlerimin üzerine yatırıp hak ettiği tokadı atmayı ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Bu yüzden. *Lanet olsun.* Cazip.

Ama yapmıyorum. Bunun yerine yastığı yere atıp gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu gece seni rahat bırakacağım. Ama ilerisi için, sonuçlarına katlanmaya hazır değilsen yastık fırlatmaya başlamamanı tavsiye ederim. *Sert* oynamayı severim." Onu bu uyarıyla bırakıyorum ve sert zemine yerleşiyorum, anında centilmenlik yapıp yatağımdan vazgeçme kararımdan pişman oluyorum.

"Yerde yatmamı istemediğine emin misin?" "Git uyu

Kara," diye cevap veriyorum gözlerim kapalı. "Pek rahat görünüyorsun."

"Ben çıplak uyumaya alışkınım, ama adabımuaşeret uğruna bu durumu idare edebilirim."

"O-oh," kekeliyor, cevabımı beklemiyordu.

Başımı dirseğime dayayarak ona bakmak için dönüyorum. "Gömleğimi çıkarırsam çok gücenir misin? Uyumken çok sıcak oluyor ve şimdiden boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Altlarım kalacak, söz veriyorum."

Bana göz kırpmıyor, gözleri göğsüme düşerken şaşkın görünüyor. "Bu iyi olur, sanırım." Yanaklarındaki kızarıklık geri geldi ve göğsünün gümbürtüsünden kalbinin hızlı atışlarını sayabiliyorum. Eğer bilmiyor olsaydım

daha iyi olsaydı, küçük tutsağımın *tahrik* olduğunu söyledim. Kara sertçe yutkunduktan sonra çürük bir kayıtsızlık maskesi taktı. "Gözlerim kapalı olacak, bu yüzden ne giydiğin gerçekten önemli değil."

"O halde," diye karşılık veriyorum, başparmaklarımı eşofman altımın kemerine geçirip aşağı çekmeye başlıyorum.

"Pantolonunu çıkarma!" diye bağılıyor bakışlarını kaçırırken.

O kadar da cesur değilmişim demek ki. Sırıtıyorum ve altımı olduğu gibi bırakıyorum. Bana tekrar baktığında, elimi tişörtümün boynuna doğru kaydırđım ve tek bir hareketle çıkardım. Kara çıplak tenime bakakalıyor, gözlerini benden alamıyor. Gömleğimi yatağın ucuna fırlatıyorum -sabah çıplak, kaslı göğsüm tamamen görünecek şekilde ona doğru yürümek ve onu geri almak niyetindeyim. Utanmış bir şekilde yüzünde beliren sevimli ifade o gün için benim eğlencem olacak.

Yıllardır bir kadınla bu kadar açıkta kalmamıştım. Soyunan tarafın onlar olmasını tercih ederim, tersi değil. Bu, ilişkide gücün kimde olduğunu göstermenin bariz bir yolu. Kara yatağında tüm kıyafetleri üzerinde oturmuş, beni yerde yarı çıplak görürken, işlerin bu kadar sarpa sarmasına nasıl izin verdiğimi merak ediyorum.

Sabahları hayatımı yeniden değerlendirmem gerektiğini hatırlat.

Rahat etmek için bir o yana bir bu yana savruluyorum ama bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum. Zemin çok sert ve kuş tüyü yastıklarımı ve özel Millesimo çarşaf larımı özlüyorum. Sanırım yerde *uyuma* becerimi hafife almışım. Önümüzdeki yedi saat boyunca yatağında tek başına ve trajik bir şekilde sikilmeden uyuyan güzel kızı düşünmemeye çalışarak burada azap içinde yatabilirim.

"Cade?" Kara'nın tatlı sesi sessizliğe karışıyor. Sesi vücudumdaki ihmal edilmiş her açlığı besliyor.

"Evet, Kara?" Sinirlerim heyecanla titrerken bile ses tonumu nötr tutuyorum.

"Yatağa gelir misin lütfen? Sadece uyumak için. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum ve bu saçma yatakta yerde uyuman için çok fazla yer var."

İsteğinin tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Yatakta bir kadınla yapmak *istediğim* tek şeyi istemiyor. Ama bir şekilde onun ricası beni seksin uzun zamandır hissettirdiğinden daha fazla tatmin ediyor. Onun savunmasızlığı bende sahip olduğumu bile bilmediğim bir şefkat uyandırıyor ve onunla ilgili bu zayıflıkla ilgili bir şey tamamen korkutucu.

Ben yerden kalkıp yatağın diğer tarafına doğru yürürken Kara bana sırtını dönmüş bir şekilde duruyor. Tesadüfe bakın ki, arsız küçük fingirdek *benim tarafımda* uyuyor. Çarşafın altına kayıyorum, serin malzeme sıcak tenime değdiğinde zevkle titriyorum. Kara hiçbir şey söylemiyor, ben de onun nefes alış verişine odaklanıyorum, daha rahat bir tempoya geçerken sırtının inip kalkmasını izliyorum.

Ona dokunmayı arzuluyorum. Cinsel olarak değil, çok şaşırdım. Sadece Jace'le yaşadığı çileden sonra vücudunda kalan gerginliği yatıştırmak istiyorum. Sırtına doğru çekingen bir el uzattım. "Dokunabilir miyim?" Nazik bir ses tonuyla soruyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor, vücudu dokunuşuma hazırlanıyor gibi kaskatı.

İki elimi de sırtına koydum ve kaslarındaki gerginliği yoğurmaya başladım. Parmaklarım kazağının altından kayıp kalçalarının yumuşak etine girdiğinde Kara inliyor. Aldığı zevkin sesi karşısında kendi iniltimi yutmak zorunda kalıyorum. Sırtının alt kısmına masaj yapmaya devam ederken lanet olası sikime geri çekilmesini söylüyorum.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye soruyor, sesi alçak ve rahat.

"Annem nadiren de olsa kendini anaç hissettiğinde, ara sıra gördüğü kabusları bu şekilde kovalardı. Sanırım bunca yıl sonra bile bunu hâlâ rahatlatıcı bir çare olarak görüyorum." Boğazımda biriken duyguları boğarak bastırıyorum. "Yardımcı olabileceğini düşündüm," diye ekliyorum kabaca.

Bu da neydi böyle? Lanet olası annemden bahsetmek nereden aklıma geldi bilmiyorum. Ailemle ilgili konular herkese kapalı, hatta ilişkideyken bile. Yine de buradayım, bir aptal gibi çocukluğumla ilgili mahrem detayları döküyorum. Kara'daki bir şey beni silahsızlandırıyor ve ben hiçbir duruma silahsız girmeyi sevmem.

"Yardımcı oluyor. Teşekkür ederim," diye cevap veriyor, sesi dolgun. Birden bana doğru dönüyor ve ona karşı hissettiklerimin yüzümde açıkça yazılı olduğunu rahatsız edici bir şekilde fark ediyorum. Kahverengi gözleri açılıyor ve dişleri alt dudağına gömülüyor. Bakışlarının çıplak göğsümde ve karnımda gezindikten sonra eşofman altımın bandına inişini izliyorum. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve gözlerindeki parıltının nedenini yanlış anlamak mümkün değil.

"Bana öyle bakma," diye homurdanıyorum, bakmama kararlılığıma rağmen bedenimin onun ihtiyacına karşılık verdiğini hissediyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor, yanakları kızarıırken bile sahte bir masumiyetle.

"Sanki ben bir kurtarıcıymışım ya da parlak zırlı bir şövalyeymişim gibi," diye homurdanıyorum, ses tonum sert ve yıpratıcı. "Çünkü değilim. Jace'in bu gece sana yapmak üzere olduğu şeyi onaylamıyor olabilirim ama seni temin ederim ki ben de çok daha iyi değilim. Senin gibi kızlara Beyaz Atlı Prens gibi görünebilirim ama vücudumda asil bir kemik bile yok. Ve inan bana prenses, ben kurtarmam. Yok ederim. Ve kaostan zevk alırım."

"Ya asil birini istemiyorsam?" diye fısıldıyor, uyarıma rağmen yıkıma sürüklüyor. "Ya kurtarılmak istemiyorsam?" Odadaki sessizlik onun söylemediği kelimelerle cınlıyor: Ya *seni istiyorsam?*

"Beni kışkırtma aşkım," diye mırıldanıyorum, kendimi kontrol etme savaşımı kaybederek. "Nazik davranacak havada değilim. Ve az önce seni içinden çıkardığım durumdan sonra, sana yapmak istediğim şeyi kaldırabilecek durumda değilsin."

Parlak gözlerinde aniden ateş parlıyor. "Senin sorunun ne biliyor musun Caden Ashford?" diye tersliyor. "Beni sürekli hafife alıyorsun. Düşündüğünden daha güçlüyüm. Yoksa beni taleplerine boyun eğdirmeye çalışarak geçirdiğin haftalarda fark etmedin mi? Bu senin işine nasıl yaradı?"

"Senin sorunun ne biliyor musun Kara Caine? Ne zaman çenenin *kapatacağını* hiç bilmiyorsun."

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu altıma çekerken parmaklarım saçlarına gömülüyor. Onun üzerinde duruyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum ve vücudumun ağırlığını onu hapsedmek için kullanıyorum. Parmaklarım boğazına ulaşana kadar vücudunun üzerinde geziniyor. Elimi baskı uygulamadan boynuna doluyorum. *Henüz değil.* "İstediğin bu mu aşkım?" Kulağına sertçe fısıldıyorum. "Seni incitmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Gözbebekleri arzu ve küçük bir doz korkuyla büyümüş.

"Seni alıp benim yapmamı mı istiyorsun?" Tehlikeli bir tonda soruyorum. Diğer elim kalçalarının arasına kayıyor ve amını tutuyor. "Birine sahip olduğumda, o benimdir. *Her zaman.*"

"Ben seninim, Cade," diye inliyor. "Ben zaten seninim."

Kelimeler ve onların apaçık gerçekliği karşısında irkiliyorum. Doğru olmalarını *istemiyorum* ama aynı zamanda tekrar tekrar söylediğini duymak için de yanıp tutuşuyorum. Korkum galip geliyor. " demek istemedin. Sen sadece saf bir kızsın.

Bir tuzağa yakalanmış ve en iyi kaçış yolunu arıyor," diye hırlıyorum, sözlerim ısırtıcı ve acımasız.

Kara'yı itiyorum, sanki ona dokunmak bile beni rahatsız ediyormuş gibi. Görünen o ki, kendime verdiğim değerden daha iyi bir yalancıymışım. "Üzgünüm aşkım, bu hapishaneden sikişerek çıkamayacaksın," diye devam ediyorum, ikimizin de iyiliği için bıçağı biraz daha derine sokarak. "Ama seni esir alanın dikkatini dağıtmak için amını kullanmaya çalıştığın için sana en yüksek notu veriyorum."

Kendimden nefret ediyorum. Yüzünden geçen incinmiş ifadeden nefret ediyorum. Ama karşılık olarak hiçbir şey söylemeyince daha da dibe batmak zorunda kalıyorum. Tek tesellim, onu şimdi reddetmenin, tehlikeli duygularının içine daha fazla düşmesine izin vermekten çok daha az zarar vereceği. Dürüst olmak gerekirse, *ikimizin* de sahip olduğundan daha fazla.

Sanki bir akşam için satın alınabilecek güzel bir şeymiş gibi ellerimi vücudunda gezdiriyorum. "Eğer zaman geçirmek için sevişmek istiyorsan, seni memnun etmekten mutluluk duyarım." diye alay ederken kendimden nefret ediyorum.

"Çekil üstümden," diye tıslıyor Kara, gözlerindeki şehvet anında yok oluyor.

Bir hışımla beni itiyor ve kendini yatağın diğer atıyor, yüzünü bana duvara dönüyor. "Sen ," diye karşılık veriyorum, sanki sevişip sevişmememiz değilmiş gibi. Dışarıdan bakıldığında, onu küçümseyen ve ona bir fahişe gibi davranan aynı soğuk piçim. İçimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Büyük ya da yıkıcı bir şey değil ama o küçük çatlak içimde yanan bir yarık gibi acıtıyor. Göğüs.

Çünkü her şeyden çok korumak istediğim kızı incittim.

Kara'yı tamamen unutulana kadar becermekten, Jace'le ilgili her düşünceyi ve anıyı o güzel küçük kafasından söküp atmaktan başka bir şey istemezdim. Onu sikimle yok etmek, yarmak ve adımı haykırmasını sağlamak isterdim. Ama sorun da *bu* zaten. O benim her zamanki sikişlerim gibi değil. İlişkımız planlı değildi. Hiçbir anlaşma ya da sınır tartışması olmadı. Kahretsin, saklandığımız yeri bile bilmiyor.

Kara benimle baş edemez, ne kadar cesur, güçlü ya da yenilmez olduğunu düşünürse düşünsün, ona yapmak istediğim şeylerle baş *edemez*. Onu mahvederim. Ve her ne kadar onu -zihnini, bedenini ve ruhunu- yok etmekten zevk alsam da, onu daha çok korumak istediğimi keşfetmek beni şaşırttı.

KARA

L Ast gecesi cehennem gibiydi. Jace'in kütüphanede beni zorladığı kısımdan bahsetmiyorum. Hayır, Cade'in kalbime bir balyoz indirip onu ettiği andan bahsediyorum.

En başta beni esir alan kişiye aşık olmam benim suçum, değil mi? Bu daha az acı vermiyor.

Yatakta somurtuyorum. Daha doğrusu *Cade'in* yatağında -güya kendi güvenliğim için orada kalmam emredilmişti. Söz konusu piç yaklaşık bir saat önce yataktan kalktı. Uyuyormuş gibi davrandım, böylece bir şekilde kaçmama izin vermesi için onu manipüle etmek üzere bir fahişeyi oynamakla ilgili daha fazla suçlamayla bana saldırmayacaktı. *Bu* yöntemin işe yarayacağına dair bir umudum olsaydı, onu ilk gün becerir ve özgür bir kadın olarak dışarı çıkardım. Üstünlük sağlamama yardımcı olacaksa amımı silah olarak kullanmakla ilgili bir sorunum yok, ama Cade söz konusu olduğunda bunun bana herhangi bir konuda yardımcı olacağını düşünmekten daha iyisini biliyorum.

Sanırım bana fahişe demesinden ziyade saf olduğumu varsayması beni daha çok aşağıladı. Ahlaki açıdan iflas etmiş amım söz konusu olduğunda şüpheli kararlar veriyorum. Rakibimi anlayacak zekadan yoksun *değilim*. Caden Ashford'un hakaretlerini düzeltmesi gerekiyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ve hızla gözlerimi kapatıyorum. Bu sabah onun saçmalıklarıyla uğraşacak kadar donanımlı değilim, bu yüzden o malikânededen ayrılmaya tenezzül edene kadar yataktan çıkmayacağım. Planım, Cade'in odayı geçmesi için geçen on saniye boyunca sürüyor. Parmak eklemlerini okşuyor

Şakaklarım boyunca nazik bir şefkatle, görünüşe göre sefil oyunculuk becerilerime inanıyor. Gözlerim kapalı, dokunuşunun altında hareketsiz kalıyorum. "uykucu kafa," diye sesleniyor usulca, şakaklarımı okşamaya devam ederek.

Alnına.

Bu hareket bana dün geceki nezaketini hatırlatıyor - dokunuşu sertleşmeden ve sözleri acılaşmadan önce sırtıma sürdüğü küçük daireler. Cade'in şefkatli yanı beni anında parçalamaya yetiyor. Gözlerimi aralayıp ona kesinlikle hak ettiği bir ihtiyatla bakıyorum. Bu, ela gözleri acı ve pişmanlıkla parladığında kalbimin sıkışma şeklini silmiyor. Belki o da dün gece için en az benim kadar pişmandır.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor, kelimeler endişeyle ağırlaşıyor.

"Korkunçtu," diye dürüstçe cevap verdim. "Sen mi?"

" bu kadar kötü uyumamıştım," diye karşılık veriyor kırılğan bir kahkahayla. Ellerini saçlarının arasından geçiriyor, bir şey söylemek ister gibi dudaklarını aralıyor. Ama sonra durur.

"Yatak oldukça kalabalıktı," diye ekliyorum, kasvet tamamen hakim olmadan önce havayı biraz yumuşatmaya çalışıyorum.

Cade gülüyor ama gözlerinin kenarları hâlâ gergin. "Yerde yatmayı teklif ettim ama *biri* benimle *yatmak* için ısrar etti."

"Bu deneyimi tavsiye ettiğimi söyleyemem." "Horluyorsun" diye eklemekten önce gözlerinin içine bakıyorum.

"Çok affedersiniz?" diye mırıldandı, kırgın görünüyordu. "Ben horluyor."

"O zaman seninle yatan herkes güzel yüzüne yalan söylüyor çünkü sen kesinlikle yatıyorsun."

Parmakları ağzıma doğru kayıyor ve dudaklarımın dış hatlarında geziniyor. Kendini beğenmiş bir sırıtişla "Sence güzel miyim?" diye soruyor.

"Güzel olduğunu *biliyorsun*," diye karşılık veriyorum. "Bu bir iltifat değil. Sadece bariz olanı söylüyorum."

En küçük bir an için beni öpecekmiş gibi görünüyor ve öpse bile onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Ama geri çekiliyor, kaşları çatılıyor. "Ben kimseyle yatmam," diyor basitçe, sanki ağzından çıkan en kafa karıştırıcı şey değilmiş gibi.

Şok içinde ona göz kırpıyorum. "Yani bana *bekâr* olduğunu mu söylüyorsun?" İnanamayarak nefes nefese kaldım. Bütün gecemi sekse tamamen tövbe etmiş bir adam tarafından becerilmediğim için mutsuz mu geçirdim?

"Hayır, ben çok sevişirim. Sadece sonrasında sarılıp uyuma kısmını yapmıyorum."

Oh. Evet, onun hakkında bildiklerime göre bu çok mantıklı. Ama yine de beni neden becermediğini açıklamıyor. Eğer benimle ilgilenmiyor olsaydı, anlardım. Ama tanıştığımız andan itibaren aramızdaki cinsel gerilim konusunda çok açıktı, o zaman neden şimdi geri çekildi?

"Peki, neden..." Neden etmediğini nasıl soracağımdan tam olarak emin olamadığım için sözümü kesiyorum.

Cade, "Dün gece olmamalıydı," diye açıklıyor ve göğsümde bir şey düşünüyor. "Kaba davranışım için özür dilerim ve umarım bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime inanırsın." Duraksıyor, yeşil-altın gözlerini benimkilere çevirmeden önce ayaklarının üzerinde kayıyor. "Umarım benden korkmuyorsundur. Olanlardan ve sonrasında sana nasıl davrandığımdan sonra."

Alay ediyorum. "Caden Ashford'un pek çok şeyiyim ama *senden korkmak* bunlardan biri değil. Kızgınlım, evet. Ama özür dilediğine göre-" Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve anında kin tutmamam için oldukça büyük bir neden olduğunu hatırlıyorum. Kalçalarının arasında şişkinlik var. "Sanırım bunu *çok* uzun süre kafanda tutamam."

Cade bana o göz kamaştırıcı, bulaşıcı gülümsemelerinden birini atıyor ve ben de onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Güzel," diyor ellerini sertçe çırparak. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, yatağımdan çık." Üzerimdeki battaniyeyi acımasızca yırtıyor ve acaba o piçi biraz fazla mı kolay affettim diye düşünüyorum. "Yapacak işlerimiz var."

Ona ters ters bakıyorum, soğuk ve kafam çok karışık. "Ne gibi şeyler?"

"Sanırım giyinip öğrenmen gerekecek," diye mırıldanıyor, parlak gözleri muziplikle parlıyor. "Dışarısoğuk, o yüzden sıkı giyinsen iyi olur."

Muhteşem. Cade'in sürprizlerinden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim ve kışın soğuktan ya da dışarıda olmaktan hoşlanmadığımdan kesinlikle eminim. "Hayır, teşekkürler," diye karşılık veriyorum, yorganı başıma kadar çekip sıcak yastıklara sarılıyorum. Eğer yatağından istiyorsa, beni sürüklemesi gerekecek. Cade battaniyeyi yataktan söküp yere atarken anında soğuk bir havayla karşılaşıyorum. Sanırım onun sürükleme eğilimini hafife almışım. Eli bileğime dolanıyor ve beni yatağın kenarına çekiyor.

"Ben kızartmadan kaldır şu kışını," diye homurdanıyor.

Kızarma eğilimini de hafife almaktan korkarak itaat ediyorum ve Cade'in bugün benim için hazırladığı her şeye hazırlıklı oluyorum.

KARA

I Cade'in kıyafetlerini giyiyorum. Yine. Adamın beni kendi eşyalarıyla giydirmek gibi bir saplantısı olduğunu düşünmeye başladım. Muhtemelen geçen gün Jace'e söylediği "*o benim*" sahiplenme saçmalığının bir uzantısı.

onu halının üzerinde kanlar içinde bıraktıktan sonraki gece. Cade'in dudaklarından dökülen o kelimeleri duymanın nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir yorumum yok. Ya da Cade Jace'i yumruklayarak yere serdiğinde karnımın nasıl karıncalandığına. Ya da Cade'in sedir kokulu kazağının boynuma kadar beni sarmasıyla hissettiğim sıcak ve rahat duygu. Şu anda hayatımı iki parça kalbim ve tek parça beynimle yaşadığımı söylemem yeterli.

Görünüşe göre, Cade'in gün içindeki sürpriz gezisi atları tempolu bir gezintiye çıkarmak. Şubat ayının soğuk havası benim için biraz üşütücü ama geceyi aynı yatakta hiç enerji harcamadan geçirdikten sonra biraz enerji yakmanın ikimize de iyi geleceğini düşünüyorum Bazen içimdeki bastırılmamış ihtiyaçtan dolayı patlayabileceğimi hissediyorum. Cade olmasa bile bugün *bir şeye binebilirim*.

Cade bana ata binmeyi bilip bilmediğimi sorma zahmetine girmiyor, ben de on yaşımdan beri eyer üzerinde çok rahat olduğumu söyleme zahmetine girmiyorum. Babam, küçük kız kardeşim doğduktan sonra, onunla birlikte kaliteli zaman geçirebilmemizi sağlamak beni ata binmeye alıştırdı. Uzun süre tek çocuk olduktan sonra, sadece ikimizle bir şeyler yapabilmek güzeldi. Her derse ve her yarışmaya gelirdi, eyalet dışındakilere bile. Biniciliği babamla paylaşmayı her zaman sevmişimdir.

Şimdi o öldüğüne göre, birlikte geçirdiğimiz zamanların anılarına daha çok değer veriyorum.

Şiddetli bir rüzgâr yüzüme çarpıyor ve Cade'in kazağının kalın, örgü yününi boynuma doğru çekiştiriyorum. Beni gerçekten sıcak tutan tek şey Cade'in benimkine sarılmış iri eli. Ona bakıyorum, yontulmuş yüz hatlarını inceliyorum - onunla tanıştığımndan beri ilk kez rahat ve korumasız görünüyorlar, her zamanki sertliği ve pürüzleri gitmiş. Gülümsemesi *neredeyse* yumuşak, büyüleyici, ela gözleri *neredeyse* sıcak, bana her zamanki kötülüğünden veya yaramazlığından çok uzak bir şeyle bakıyor. Doğaya adım attığında değişmiş gibi görünüyor. Daha sakın, sanki her baskınlık ve pislik pelerinininden sıyrılmış ve nefes almasına izin vermiş gibi.

Cade'in her zamanki takım elbisesi ve kravatı olmadan nadir görülen görüntüsüne hayran olmamak elde değil. Kahverengi binici çizimleri, sade beyaz kazağı ve bej jodhpurs'uyla da nefes kesici görünüyor. Jodları dar, vücuduna yapışıyor ve kışının ve kalçalarının her kaslı kıvrımını ortaya çıkarıyor. Bakmamaya çalışıyorum ama önümde yürüdüğüne göre, neden her adımda mükemmel şekilde gergin kışının sallanmasından yararlanmayayım?

"Bir fotoğraf çekmek ister misiniz, Bayan Caine? Daha uzun sürer," diye sesleniyor Cade arkasını dönmeden.

Yakalandığım için irkilerek tökezliyorum, botum yoldaki büyük bir kayaya takılıyor. Yüzüstü düşmeme fırsat vermeden Cade geri dönüp beni dirseklerimden yakalıyor ve sert bir yuvarlanmadan kurtarıyor. Bir şey söyleyemeyecek kadar mahcup bir halde öylece durup ona göz kırpmıyorum. "Sakin ol aşkım," diye mırıldanıyor beni tekrar ayağa kaldırırken. "O güzel dizlerinin üzerine düşmene izin veremeyiz, değil mi?"

Lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. Çünkü böyle şeyler söylediğinde ve gözlerindeki o karanlık arzuyla bana baktığında, kesinlikle beni becermek istiyormuş gibi görünüyor. Ama sonra ben onun lanet yatağındayken, bana dokunmak bile istemiyormuş gibi davranıyor. Belki de hepsi bir oyundur, ama kuralları ya da nasıl oynayacağımı bilmiyorum.

Ahırlara geldiğimizde bir yanıt formüle etmekten kurtuldum. Cade'e bir kez daha bakmadan içeri dalıp beni çelişkili efendisinden kurtarması umuduyla Sugar Cubes'ı arıyorum. Cade bana bir anlık mahremiyet tanıyor, gezintimiz için ihtiyacımız olan eyer ve dizginleri topluyor. Dost canlısı siyah atı ahırında buluyorum ve son birkaç haftadır ahıra yaptığım ziyaretlerden beni hemen tanıyor. O

ellerimi kokluyor ve ilk kez elim boş geldiğimi fark ediyorum.

"Kusura bakma kızım. O zorba beni buraya sürükledi, ben de sana mutfaktan elma koparamadım. Bir dahaki sefere, söz veriyorum," diye mırıldanıyorum yumuşak yelesini okşarken.

"Kim zorba?" Cade arkamdan gizlice yaklaşıyor ve elini enseme doluyor. Dokunuşu nazik, ama zorlukla, sanki kendini tutuyormuş gibi. Parmaklarındaki gücü hissedebiliyorum ve neredeyse biraz daha sert bastırmasını dileyeceğim.

"Seni ilgilendirmez," diye çıkışıyorum, aniden hızlanan kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışarak. "Sugar'la konuşuyordum. Erkeklerle izin yok."

"Kendinize dikkat edin, Bayan Caine. Silahlı geldim." Parmaklarının arasında siyah bir kırbacı döndürürken yeşil-altın gözlerinde hınzır bir parıltı var. Silaha bakarken yutkunuyorum, ima edilen tehdidin ağırlığını hissediyorum. Anladığım kadarıyla Cade'in o kırbaçla evcilleştirdiği tek şey atlar değil.

Ona gülümsüyorum ve en iyi davranışımı sergilemeye karar veriyorum. En azından elinde lanet olası bir kırbaç varken. "Peki hangisi benim?" Kafamın içinde dönüp duran tüm ısırgan karşılıkları maskeleyen tatlı bir tonda soruyorum. "Sanırım en sevdiğin ata binmeme izin vermeyeceksin?"

"Haklısın. Ama merak etme," diyerek elimi tuttu ve beni ahırın diğer ucuna doğru götürmeye başladı. "Senin için mükemmel bir tane var." Cade son ahırın önünde durup büyük, beyaz bir aygıra doğru başını salladı. "Siz ikiniz çok iyi anlaşırsınız."

Aygır çok büyük, şahsen gördüğüm en büyük aygırlardan biri. Ona yarımsız binmemin imkânı yok. "Adı ne?" Cade'in bariz meydan okuması karşısında geri adım atmayı reddederek soruyorum. Benim kadar ufak tefek birini buradaki en büyük atla eşleştirmek alçakça bir hareket ama piç kurusuna gününü göstereceğim. Caden Ashford'un haksız olduğunu kanıtlamak kadar heyecan verici bir şey yok. Aslında, bu benim en sevdiğim eğlencelerden biri olmaya başladı.

Cade sırtarak, "Çığ," diye yanıtlıyor.

Adını ölümcül bir kar ve buz yağmurundan alıyor. *Fantastik*.

Gözlerimi devirerek "Şirin," diyorum. Temkinli bir şekilde ata doğru bir adım atıyorum ve elimi uzatıyorum. At yaklaşınca homurdanıyor ama burnunun ucuyla parmaklarımı dürtecek kadar yavaşça gardını indiriyor. Parmaklarımı kaba yelesinde gezdirerek kokuma alışmasını sağlıyorum.

"İşte böyle," diye mırıldandım. "Korkutucu görünebilirsin ama tatlı bir , değil mi?" Avalanche cevap olarak refleksiyle başını salladığında gülüyorum

sorumu. "Evet, sen çok iyi bir çocuksun." Arkamdan bir alay sesi duymadan önce yeni binicilik partnerimi okşamaya ve konuşmaya devam ediyorum.

"Huh," diye mırıldanıyor Cade, sesi aynı hem şaşırılmış hem de sinirlenmiş.

"Evet, Lord Ashford?" Gözlerimi kaldırdığımda onu düşünceli bir halde buluyorum. "Senden hoşlanıyor," diyor Cade şaşkınlıkla.

"Ve bu şaşırtıcı *çünkü*? Sizin çevreniz dışında da çok sevildiğimi bilmenizi isterim - insanlar ve hayvanlar dahil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bana karşı çıkması için ona meydan okuyorum.

"Eminim öyledir," diye karşılık veriyor Cade, kelimeler alaycılık kokuyor. "Avalanche kimseyi sevmez."

"Sen bile mi?" İtirafı karşısında şok oldum. Her şeye gözlerini dikerek boyun eğdirme yeteneğine sahip olduğunu sanıyordum. Avalanche'ı gittikçe daha çok seviyorum.

"Hayır, ben bile." Cade'in benimle aynı eğlenceyi paylaşmadığı açık.

"Yani beni herkesten nefret eden bir aygırla eşleştirdin, neden?" Böyle bir şey yapmasını beklemeliydim. Adam belli ki bana eziyet etmeyi kendine görev edinmiş.

"Bir teoriyi test ediyordum." Cevabı şifreli ve bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor, sanki beni parça parça inceliyormuş gibi.

"Peki vardığınız sonuç nedir?"

"Bilmek istemez miydin?" diye kendini beğenmiş bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Belki." Benim hakkımda ne keşfettiğini düşündüğünü gerçekten merak ediyorum. Ama sessizlik çok uzun sürdüğünde, beni yemlediğini fark ediyorum.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Biliyor musun, yapacağımı sanmıyorum."

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Bugün gerçekten ata biniyor muyuz? Yoksa sadece atları eğlendirmek için gizemli deneyler mi yapıyoruz?"

"Bir *gezintiye* dersiniz, Bayan Caine?"

Gözlerinin ateşle titremesi, sözlerinin daha pis bir anlamını hayal etmediğimi düşündürüyor. Her zamanki şifreli saçmalıklarına devam ettiği dikkatimden kaçmıyor çünkü kendini güvende hissettiği yer orası. Cade'in gerçekte ne söylediğini ya da ne hissettiğini anlamaya çalışmak karanlıkta dans etmekten başka bir şey değil. Bu yüzden ona ikimizin de alışık olduğundan biraz daha fazla dürüstlük gösteriyorum.

"Şimdi sen söyleyince," diye cevap veriyorum, Cade'in elini tutup onu kendime çekerek. "Dün gece beni eksik bıraktı." Kolunu belime doluyorum ve ellerimi onun sert göğsünde gezdiriyorum. "Ağrıyor." Kalçalarımı ayırıyorum ve dizlerine sürtünüyorum. "Damlıyor." Ahırları alçak bir inilti dolduruyor ve bu kesinlikle *benim* değil. Dudağımı ısırıyorum ve Cade'in kulağına fısıldamak için parmak uçlarıma uzanıyorum. "Eğer bana amımdaki ağrı geçene kadar *sana* binmek isteyip istemediğimi soruyorsan, cevabım evet."

"Kara," diye homurdanıyor Cade, önceki soğukkanlılığına dair tüm işaretler kaybolmuş. Güzel. Onun çözülmesini görmek hoşuma gidiyor.

"Evet, Cade?" Fısıldıyorum. Dar pantolonunun içinde sikinin sert hatlarını görebiliyorum ve beni gerçekten samanların içine atıp istediğim gibi sikip sikemeyeceğini merak ediyorum.

"Bin şu lanet ata."

CADEN

M Küçük tutsak tehlikeli bir oyun oynuyor. Kazanmanın kaybetmekten daha felaket olabileceği bir maç. Jodhpurs'uma bastırılan çelik gibi sert ereksiyonun acı verici bir şekilde farkındayım, yalvarıyorum serbest bırakılacak. Kara'nın niyeti beni kızdırmaksa, kesinlikle başardı. Kirli ahırın zemininde çırılçıplak yatarken çıplak amcığının ağzı açık bir bana baktığı görüntüler kafamda yanıp sönmeden düşünemiyorum bile.

Ne zaman onun yakınında olsam kendi bedenim üzerindeki kontrolüm tehlikeli bir şekilde zayıflıyor. Günün birinde kendimle olan savaşımı kaybedebilir ve tıpkı onun müstehcen sözleri ve günahkâr dudaklarıyla beni baştan çıkardığı gibi sikimi onun daracık amına sokabilirim. Daha önce hiç bağımlılığım olmamıştı ama Kara ilk bağımlılığım olmaya çok yakın.

Atını eyerleyip binmeye hazırlarken küçük, arsız bir sırıtışla beni izliyor. Sırf hıyarlık olsun diye ona bir yan eyer vermeyi düşündüm ama oturduğu yerden düşüp iki bacağını da kırma riskine değmeyeceğine karar verdim. Kara nasıl binileceğini bildiğinden hiç bahsetmedi, bu yüzden ona temel bilgileri öğreteceğimi varsayıyorum. Ellerimin onun vücudunda olmasının soğukkanlılığımı zedeleyecek olmasından nefret ettiğim kadar, ona dokunmak için bana bir bahane verecek olmasını da seviyorum.

"Burada dur," diye emrediyorum, kendimle Avalanche onun ayakta durabileceği kadar yer bırakıyorum. Bir binek taşı kullanabilir ve büyük ağıra kendisinin binmesine izin verebilirdim, ancak

Kara benim yardımına muhtaç. Kara'nın nefret ettiği bir Şey varsa, o da kendinden başkasına bağımlı olmaktadır.

Kara itaat ediyor ve bana doğru yürüyor. Atla benim aramda kayıyor ve Őeftali gibi kıcını kasıtlı olarak sert sikimin üzerine sürüyor. Daha iyi karar vermemi göz ardı ederek ellerim kalçalarına iniyor ve onu kendime doğru daha sıkı çekerek ereksiyonumu arka tarafındaki yarığa bastırıyor. "Kalçalarını gevŐet," diyorum alt bedeniyle uyum içinde dönerken.

İnliyor ve ben daha da sert bastırıyorum, boynuna ulaşana kadar elimi sırtında gezdiriyorum. Parmaklarım boynundaki kaslara giriyor ve belinden bükülmesi için onu öne doğru itiyorum. Kalçalarımı döndürüp kıcına sokuyorum ve onu mahvetmeyi çok istediğim sikimin büyüklüğünü hissetmesini sağlıyorum. Avalanche bize daha fazla yer açmak için geri çekildi ve o piç atı hiç bu kadar sevmemiŐtim.

"Rahatladın mı?" Kara'nın tenine karşı nefes alıyorum.

"Evet." Bu sözcük bir yanıtta çok bir iniltidir.

"Güzel." Kıcına bir tokat atıyorum ve onu bir kez daha ayağa kaldırıyorum. Dilimi keskin bir Şekilde Őaklatarak Çığ'ı çağırıyorum ve o da istemeye istemeye itaat ediyor. "Sol dizini kaldır," diyorum Kara'ya, kalçasının yan tarafına vurarak. "Sana bir bacak vereceğim."

Bacağını kaldırıyor, ben de eğilip dizini ve bileğini ellerimle kavırıyorum. "Üç dediğimde zıpla. Bir, iki, üç." Onu havaya kaldırıyorum ve o da doğal bir Şekilde bacağını atın sırtında sallıyor. Ona ata binmeyi öğretmek kolay bir iş olacak. Bunu yaparken sikimin pantolonumdan fırlamasını engellemek ise daha zor olacak.

"Dik otur ve kaslarını gevŐet." Parmaklarımı Kara'nın küçük sırtında gezdirerek omurgasındaki çukurun izini sürüyorum. Formu zaten iyi; sadece ona dokunmak için bir bahane arıyorum. "Bacaklarını buraya bastır - çok sıkı değil, sadece sırtını kucaklayacak kadar." Elimi uyluğunun iç kısmından ayak bileğine kadar indiriyorum. "Altında nasıl hareket ettiğini ve nefes aldığını hisset. Onu hissediyor musun?" Elimi tekrar bacağında gezdiriyorum ve üst uyluğunda tutuyorum.

"Evet," diye kekeliyor Kara, gözleri benden başka bir yere sabitlenmiş. Parmaklarımın altında titrediğini hissediyorum ve bunun ata binmekten korktuğu için olduğunu sanmıyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi dizginleri tut." Dediğimi yapıyor, dizginleri iki eliyle sıkıyor. "Öyle değil," diye düzeltiyorum, elini tutup parmaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırıyorum. " böyle." Kayış dizginlerin üzerine sarılacak Şekilde düzenliyorum.

Başparmağı ve serçe parmağı üstte kalacak şekilde en uzun üç parmağını. Bitirdiğimde elini kendi elimde tutuyorum. "İşte, şimdi diğer elinle dene." Utangaç bir gülümsemeyle bana bakmadan önce sağ elini sol eliyle eşleştiriyor. "Mükemmel," diye mırıldanıyorum, gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Onu yönlendirmek için çoğunlukla bacaklarınızı ve dizginlerinizi kullanacaksınız. Yürümesini istiyorsanız, topuklarınızla yanlarına bastırın. Çok sert değil. İnatçı bir baş belası olsa da iyi eğitilmiştir. Yönü oldukça sezgiseldir. Dizginleri gitmek istediğiniz yöne doğru çekin. İsterseniz burada bacaklarınızı da kullanabilirsiniz. Bugün tırıs gitmekten daha zor bir şey yapmayacağız, şimdilik bilmeniz gerekenler bu kadar."

"Yeterince kolay görünüyor," diye sırtarak cevap veriyor. Elini Avalanche'ın boynunda gezdiriyor ve o da bu ilgiden mutlu bir şekilde homurdanıyor. Lanet olası at benden daha çok hareket ediyor.

"Çoğu kişiden daha kolay alışıyorsun," diye itiraf ediyorum. "Son bir şey daha." Elimi kalçasından karnına doğru hareket ettiriyorum, yol boyunca amını okşadığımdan emin oluyorum. İniltisini duyuyorum ve kendini beğenmiş bir sırıtışa engel olamıyorum. "Durdurmak için buradaki kaslarınızı sıkın. Bu ona yavaşlamasını işaret edecektir." Elimi bacağından aşağı doğru kaydırıyorum, acele etmeden ve orta parmağımı amına bastırarak ilerliyorum. "Onu bacaklarıyla sık ve dizginleri geri çek. Yine, çok sert değil. Ne istediğinizi sezebilir; sadece nazik bir dürtmeye ihtiyacı var."

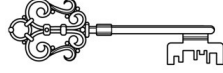
Kara alay ediyor. "Sadece nazik bir dürtme yeter, değil mi? Keşke erkekler de böyle sezgileri kuvvetli yaratıklar olsalardı. Kadınlar onlara sürekli bir şeyler anlatmak zorunda kalmayarak çok zaman kazanırlardı."

Kalçasını kavrayışım hafifçe sıkılaşıyor. "Sanırım beni yanlış erkek türüyle karşılaştırdığınızı fark edeceksiniz, Bayan Caine. Ben her zaman bir kadının ihtiyaçlarını daha o söylemeden karşılama yeteneğimle övüldüm."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor kaşlarını kaldırarak ve bir kez olsun bana tepeden bakma fırsatının tadını çıkardığını anlayabiliyorum. Yüzü doğrudan benimkinin önünde olacak şekilde yana doğru eğiliyor. "Peki o zaman, bu derin yeteneklerini iş başında görmek için sabırsızlanıyorum."

Dudakları aç ve istekli bir şekilde dudaklarıma konduğunda şaşıyorum. Dili kış soğukunda üşüyen dudaklarımı ısıtıyor ve onu tereddüt etmeden ağzıma alıyorum. Dilinin darbeleri umutsuzca ve her birine karşılık veriyorum, o anda yapabileceğim tek şekilde içine giriyorum. Ağzıma batan dişlerin keskin ve şiddetli acısını beklemiyordum.

alt dudağı. Ağzımı onunkinden ayırdığımda, dudaklarında benim kanımdan bir leke vardı. Ve benden bir parçayı da yanında için çok memnun görünüyor. "Eyerleyin, Lord Ashford," diye emrediyor, eyerde doğruluyor ve dizginleri tekrar eline aldı. "Beni gezdireceğine söz vermiştin."

Dengemi yeniden bulmam neredeyse bir saatimi aldı. Hayatım boyunca hiçbir kız beni Kara'nın yaptığı gibi sarsmamıştı. Ve hiçbir *kanımı* akıtmadı. O kadar sertleştim ki ata binmek rahatsız edici bir hal aldı ve sertleşmiş sikim o kadar uzun süre eyere süttü ki muhtemelen şaftından taşaklarına kadar zedelendi.

Kara'yı kasıtlı işkencesi için cezalandırmanın yaratıcı yollarını düşünerek kendimi eğlendirdim. Şu anda, hepsi onu çıplak olarak çeşitli pozisyonlarda, üç deliğine de büyük horozumu alarak içeriyor. Deliklerin sırası benim ruh halime göre değişiyor. Ve şu anda, kışını gerdikten hemen sonra boğazına kadar alıyor. Ama belki iyi bir kız olur ve çok tatlı bir şekilde yalvarırsa, en son kışını alırım.

Arazinin büyük bir kısmını dolaştık ve ahırlara geri dönüyorduk ki yanımdan gelen toynak seslerini duydum. Başımı çevirdiğimde Kara'nın atını dörtnala koşturduğunu görüyorum ve bunu nasıl yapacağını ona kesinlikle *ben* göstermedim. "Kara hayır," diye sesleniyorum, beni hızla geçerken, Kara kışını onun sırtının üzerinde havaya kaldırarak bir aşağı bir yukarı zıplarken Avalanche'ın ayakları yere çarpıyor.

Kötü kız. Böyle davranmaması gerektiğini bilmeli. Ve bunu yaptığında sonuçlarına katlanacağını da bilmeli. "Kara, dur!" Emrimi görmezden gelmeye devam edince bağırdım.

Bir an arkasına baktı ve bana göz kırptı. "Yarışalım!" Sonra Avalanche'ı daha da hızlı gitmesi için dürtüyor.

Lanet olsun. Sugar'ı da yavaşça daha hızlı bir tempoya sokuyorum, kaslarını çok çabuk zorlamamaya dikkat ediyorum. Mükemmel durumda ve Avalanche'la boy ölçüşebilecek bir dörtnala kolayca ulaşıyor ama aygır daha güçlü ve Kara önde gidiyor. Beni ahıra kadar aptal gibi yarıştırmak istediği çok açık. İkimiz de binici kaskı takmıyoruz ve düşmek ölümcül olabilir. Kara'nın deneyimli bir binici olduğu açık - beni çok şaşırttı - ama bu, uygun teçhizatı giymezse yaralanmasını engellemeyecek.

"Kara Caine! Kendini öldürtmeden hemen yavaşla!" Kara ahıra doğru fırlarken emrim dikkate alınmadı. Ve eğer düşmek onu öldürmezse, lanet olası ellerimi onun üzerine koyduğumda öldüreceğim.

Ahırın kapısına varır varmaz Sugar'dan iniyorum ve onu içeri götürüyorum. Onu su yalağına götürüp kolanını gevşetiyorum ve direklerden birine bağlıyorum. Onu yakında çözeceğim ama şu anda itaatsiz bir veletle ilgilenmem gerekiyor. Ata binmeden önce kırbacımı astığım yere doğru yürüyorum ve Sugar'ın ahırının yanındaki kancadan kapıyorum. Deriyi avucumun içinde sıkıp bastırdığım öfkeyi serbest bıraktıktan sonra Kara'nın ahırın diğer tarafında beklediği yere doğru hışım ile ilerliyorum.

"Bu aptallık gösterisi de neyin nesiydi?" Kükrüyorum, öfke beni ele geçirirken aksanım daha da kalınlaşıyor.

"Sanırım buna kazanmak deniyor," diye karşılık veriyor Kara kendinden memnun bir neşeyle. Benimle yüzleşmek için arkasını dönmüyor.

Sırtını bana dönmesi konusunda onu uyarmıştım ve şimdi dinlemediği için pişman olacak. Eğer sırtı dönükse, o küçük kıcını açıkta bırakıyor ve kırbaçlanmak için yalvarıyor demektir. Kolumu geri çektim ve kırbaç olabildiğince sert bir şekilde kıcına doğru salladım. Kırbacın çubuğu yumuşak deri dilden ziyade derisini ısırtıyor ve her iki yanağında da uzun, kırmızı bir iz bırakacağını biliyorum. *İtaat* etmesi için küçük bir hatırlatma.

Kara çılgılık atıyor, doldurduğu su kovasını düşürüyor ve tüm kıyafetlerine sıçratıyor. Söylemeliyim ki, onu sırlıklam bırakmak ek bir bonus. Dönüp bana baktı, yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı. "Bu da neydi böyle?" diye tıslıyor, acıyan kıcını ovuşturuyor.

"O da neydi öyle?" İşaret parmağımı öfkeyle, neredeyse patlayarak geçtiği ahır kapılarına doğru iterek geri fırladım. "Yaralanabilirdin Kara. Ya da daha kötüsü."

"Biraz eğleniyordum! Bu Allah'ın belası malikaneye geldiğimden beri eksikliğini hissettiğim bir şey!"

"Eğlenceli mi?" Hırlayarak ona doğru o kadar hızlı ilerliyorum ki irkiliyor. Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda kapatıyorum ve ellerimi kollarına doluyorum. "Senin eğlence anlayışın her zaman ölümcül olma potansiyelini mi içeriyor?"

"Ne yaptığımı biliyordum Caden," diye tersliyor, kahverengi gözlerinde nefret çiçekleri açıyor.

Ahh işte burada. Benim hilekar küçük tutsağım bunun onun ilk binişi olduğunu düşünmeme izin veriyordu, böylece son birkaç dakikada beni ölümüne korkutabilecekti.

dakikalarımızı aldı. Onun bu aptalca kararındaki mizah benim için kayıptı. "Evet, belli ki ima ettiğinden daha tecrübelisin." Ona onaylamayan bir bakış fırlattım. "Ama bu hareketlerini daha az pervasız yapmaz. Sana durmanı emrettim ve sen beni görmezden geldin."

"Senden emir almıyorum," diye alay ediyor. "Ben senin çalışanın değilim, kız arkadaşın da değilim. Ben senin *tutsağınım*. O yüzden emirlerini İngiliz kışına sok ve siktir git."

Elimi sıkıca boğazına dolayarak, sırtı ahırın uzak duvarına çarpana kadar onu geriye doğru itiyorum. Vücudumu ona doğru bastırarak kaslarımın sertleşmiş gücünü hissetmesini sağlıyorum. Bu gücü ona karşı kullanmamı engelleyen tek şey ince kontrol kayışım ama lanet olası inatçılığıyla beni baştan çıkarmayı bırakması gerekiyor. Kırbacın ucunu boğazına bastırarak tehdidi hissetmesini sağlıyorum.

"Benim korumam altındasın ve benim çatım altındasın; bu yüzden benden emir alıyorsun," diye törpülüyorum, göğsüm aramızda kabarıyor. "Ve sana tehlikeli ve dikkatsiz davranmayı bırakmanı söylediğimde, beni dinleyeceksin."

Elim hâlâ Kara'nın boğazını sıkarken, kırbacın düz, deri dilini vücudunda gezdiriyorum. Göğüslerinden aşağıya doğru sürüklüyorum, giydiği kazağın altında çakıl taşlarını görene kadar meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. *Benim kazağım*. Kalçaları boyunca kaydırıyorum, uyluklarının arasından aşağı kayıyor ve tam istediği yerden okşuyorum. Gözlerini kapatıyor, bu kırbacın ona acı kadar zevk de verebileceğinin farkına varıyor. Kırbacı yukarı kaldırıp çenesinin altından yakalıyorum, Kara bana bakmak için başını eğene kadar deriyi tenine batırıyorum.

"Bir daha bana itaatsizlik eder ve güvenliğini riske atarsan seni kırbaçlarım. Beni anlıyor musun?"

Kara dehşet içinde bana bakıyor, ne kadar söylersem söyleyeyim bu tür tehditlere alışık olmadığı belli. Ve günün birinde ne kadar ciddi olduğumu *gerçekten* anlayacak. Sessiz kaldığında, kırbacı çenesinin alt tarafına sertçe vurarak onu azarlıyorum ve boynuna doladığım parmaklarımı biraz daha sıkıyorum.

"Beni anlıyor musun dedim, Kara?" "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı. "Anlıyorum, Caden."

"Güzel. Şimdi kışını içeri sok, odana git ve ben dersini iyice öğrendiğini hissedene kadar orada kal."

Şok içinde bana göz kırptıyor. "Bana *ceza* mı veriyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Huysuz bir çocuk gibi davranırsan, sana da öyle davranırlar."

"Siktir git." Öfkeyle bana sırtını döndü ve hışımla uzaklaşmaya başladı.

Cezalandırmak için bana o güzel kışını sunmayı bırakmayı ne zaman öğrenecek?

Onu kırbaçla tekrar kırbaçlıyorum, boğazından çıkan küçük çığlığa bayılıyorum. Arkasını dönüp "Çok acıyor, seni piç!" diye bağırmadan önce bir şaplak daha indiriyorum.

"Güzel. Öyle olması gerekiyordu," diye karşılık veriyorum zerre kadar pişmanlık duymadan. "Şimdi bir tane daha kazanmadan git."

CADEN

M Malikâneye geri dönerken binici botlarım çakıllı patika boyunca gri bir toz bulutu savuruyor. Yağmur tehdidi uzakta kararan bulutların arasında, hava ağır ve nemli. I

Parmaklarımı saran binici eldivenlerini öfkeyle yırtıyorum, sınırlayıcı kahverengi deriden kurtulmak için mantıksızca çaresizim. Bir çift eldiven kadar küçük ve önemsiz *bir şey* üzerinde kontrol sahibi olmak uğruna onları yere atma dürtüsüne zar zor direniyorum. Bunun yerine, malikânenin oymalı çift kapısına giden kaymaktaşı basamakları çıkarken onları arka cebime koymakla yetiniyorum.

Ben içeri girmeden yağmur yağmaya başlıyor, tenime sıçrayan iri damlacıklar hiçbir şeye, en azından doğa ananın huysuz kaprislerine hükmedemediğimin bir kanıtı. Havaya teslim olarak başımı arkaya eğiyorum ve soğuk yağmurun yüzüme düşmesine ve koyu renk saçlarıma izin veriyorum. İlk ürperti bedenimi sarsmadan ve kollarımın tüyleri diken diken olmadan önce orada sessizce durup elementlerin kendilerini tamamlamasına izin veriyorum. Kapıları açmadan ve o buradayken birdenbire çok küçük ve dar gelen büyük malikâneye girmeden önce teslimiyetle ofluyorum.

Ve şu anda uçucuyum - en küçük bir kıvılcımla kaosa dönüşmeye hazır kısa bir fitil. Ve kısa boylu, sarışın bir paketin içindeki sonsuz mühimmat deposu, hepimizi paramparça etmeye hazır bir şekilde merdivenlerin başında bekliyor. Hiç şüphe yok ki kalbinde bir sevinç parıltısı ile

hepimizi ateşli bir cehenneme göndermeyi düşündü. Ona yaşattıklarımız yüzünden tek birimiz bile yanmayı hak etmeyecek değiliz, en çok da ben.

Kurşuni ayaklarım beni merdivenlerden yukarı çıkarmak yerine ofisime doğru sürüklüyor, botlarım antrenin tertemiz fayanslarını çamurla kirletiyor. Bayan H. daha sonra bunun için beni iyi bir şekilde saklayacaktır, şüphesiz. Kara'yı bulma ve tüm gün yalvardığı şeyi ona vererek tüm bu agresif gerginliği çözme dürtüsünü görmezden geliyorum.

Ben onu parçalara ayırırken o akıllı ağzını merhamet dilenmekten başka bir şey için kullanamayacak hale gelsin diye sikimi amının derinliklerine sokma düşüncesi gözlerimi kapatıyor. Adımı tekrar tekrar haykırırken yanaklarında ıslak gözyaşları. Şaftımın etrafında paramparça olurken ve beni tatlı kremiyle kaplarken yüzündeki akkor teslimiyet ifadesi. Kara'nın benim olduğunu iddia etmenin kışkırtıcı düşüncesiyle omurgamda istemsiz bir ürperti dalgalanıyor.

Tanrım, şimdiden amcık çarpmışa döndüm ve onu daha tamamen çıplak bile görmedim.

"Patron," diye sesleniyor Ortega solumdan, sesinin yumuşak baritonu beni geriyor ve ben soğukkanlılığımı çok zayıf bir şekilde koruyorum.

"Şimdi olmaz Ortega," diyerek bakışlarımı kaçırıyorum. Onu geçip çalışma odama doğru ilerliyorum ve üst katta beni bekleyen sarhoş edici kızı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Parmaklarım saçlarımı karıştırıyor, parmaklarım saç tellerimi her zamankinden daha sert bir şekilde koparıyor. Eğer ağrıyan sikimi sürekli inkâr etmek beni öldürmezse, Kara Caine akıl sağlığımın içini boşaltacak.

"Jefe," diye tekrar sesleniyor Ortega, bu sefer daha sert.

Ses tonunda tanımlayamadığım bir gerginlik var ve yalnızlığa olan özlemime rağmen arkamı dönmeme neden oluyor. Ortega'nın koyu renk gözleri her zamanki soğukkanlılığından daha fazlasıyla dolu; parlak ve harareti, kaşları çatıkların en derinine çekilmiş. Tahmin etmem gerekirse, güvenlik şefimin hayatımda ilk kez *sinirlendiğine* tanık olduğumu söyleyebilirim.

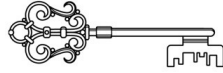
Hiçbir şey Ortega'yı sarsamaz. Asla. Geçmiş katliam, yıkım, yolsuzluk ve kaosla dolu. Katliamlara tanıklık etmiş. Bazı zavallı piçler kartelin yanlış tarafına düştüğünde onları kışkırttı. Ve bunların hiçbiri için bir an bile uykusunu kaybetmedi. Yani eğer bir şey ya da biri ikinci adamımı kızdırdıysa, gün bitmeden kan döküleceğini garanti edebilirim.

"Ne oldu?" Soruyorum, kendimi en kötüsüne hazırladığım için kelimelerim gergin geliyor

"Elimde görmek isteyeceğin bir şey var. Seni kızdırmasına izin verdiğin o kızla ilgili bir şey." İkinci kata doğru başıyla işaret ediyor.

Tabii ki Kara'yı becermekle ilgili. Küçük canavar sonunda benden kurtulma umuduyla bir kaçma girişiminde mi bulundu? Kaçmasına asla izin vermeyeceğimden değil, ama denediği için onu takdir ediyorum. Suçundan dolayı onu cezalandırmadan hemen önce.

Bu düşünce kanımda en ufak bir heyecan belirtisi uyandırıyor. "Görelim o zaman."

Ortega'nın parmakları klavyesinin siyah karelerine saldırganlığa varan bir acelecilikle vururken ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum. Ofisindeyiz, duvarları kaplayan büyük siyah monitörler, kendi yatak odam ve saklandığım yer hariç, malikânenin neredeyse her açısından güvenlik görüntüleriyle dolu. Acil açıklamasının güvenlik kamerası görüntülerimizle ilgili olduğunu anladım ama kaynağını henüz tahmin edemedim.

Dayanamayıp gözlerimi sağ üst köşedeki ekranı aydınlatan sarı saçlı figüre dikiyorum. Kara pelüş, pembe yatağında somurtuyor, sıkıntıyla ayaklarını bir aşağı bir yukarı tekmelerken kıvrak bacakları kenardan sarkıyor. Küçük terör, kibir ve düzene karşı kavgacı küçümseme ile çevresindeki herkesi sopalamak için kindar dilini kullanmadığı zamanlarda çok savunmasız ve küçük görünüyor.

Kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda buraya gelip Kara'nın özel anlarını karıştırma isteğimi reddettim. Yatak odasında soyunurken neye benzediğini görmek için. Yatağında tek başına uzanırken kendine dokunup dokunmadığını bilmek için. Parmakları kalçalarının arasındaki sıcak kayganlığa kayarken beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Sikim Kara'nın amcığı konusundaki fikrini çok iyi bildiğinden, pantolonumun sınırlarına istenmeyen bir sertlik bastırıyor.

Kalçalarımın arasında ağır ağır sallanan hain uzantıyı görmezden gelmeye çalışarak kendimi dikkatlice ayarlıyorum. Görünüşe göre bugün ikinci kez kendimi boşaltmak zorunda kalacağım. Kendimi çok uzun süre inkar ettim ve şimdi Kara'nın evimde olmasının cazibesi beni lanet olası bir ergen gibi gece gündüz otuz bir çektiriyor. Dün gece sonunda pes ettim ve

Pandemonium'a sırf o yakınımdayken havada asılı kalan sarhoş edici çilek ve menekşe kokusunu içime çekmeden bir an olsun nefes alabilmek için kaçtım. Ve o zayıflık anı neredeyse hayatımın en büyük hatası oluyordu.

Öfkeli bir homurtu sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. Ortega'nın kütüphanedeki güvenlik yayını çektiğini görmek için aşağı bakıyorum. Sinir uçlarımda huzursuz bir his geziniyor. Videodaki zaman damgası dün gece olduğunu gösteriyor. Kare Kara'da duraklatılmış, en sevdiği sandalyede tek başına oturuyor ve kesinlikle Moby Dick *olmayan* bir roman okuyor. Yaramaz küçük kütüphanecimin sıradan bir kitap fahişesi gibi müstehcen şeyler okuduğunu görünce sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Mira," diyor Ortega.

Yanıt olarak hemen monitöre bakıyorum. Kara'nın yüzü ekranda canlanıyor, kütüphane kapısına bakarken narin yüz hatlarında heyecan ve endişe karışımı bir ifade beliriyor. Ayağa fırlamadan önce bir an bekliyor. Video hızlanıyor, Kara'nın hareketleri kapının kilidini açarken ve kapıyı açarken titriyor. Kapının diğer tarafında onu kimin beklediğini gördüğümde tırnaklarım avuç kesene kadar yumruklarımın sıkılı olduğunu fark etmiyorum bile. *Jace*.

İşte tam o anda bunun ne olduğunu anladım. Ortega bana, ben durdurmak için orada değilken ona ne olduğunu gösteriyor. Duygularımın işimin önüne geçmesine izin verdiğimde neler olduğunu. *Zayıf* olduğumda neler olduğunu. Çünkü ben zayıf olduğumda insanlar inciniyor.

Kara'nın en iyi burbonumdan bir şişeyi Jace ile paylaşmasını izlerken dişlerimi sıkımdan çenem ağrıyor. Onu öpüşünü izlerken. Jace'in onu daha fazla zorladığını ve Kara'nın onu daha da sert bir şekilde geri ittiğini gördüğümde. Sonra o piçin elini kaldırıp ona tokat attığını görüyorum ve her şey kararıyor. Ne görebiliyorum, ne düşünebiliyorum, ne hissedebiliyorum, ne de hareket edebiliyorum. Acımasız elinin Kara'nın hassas yanağına değmesinden başka hiçbir şey yok. Mükemmel, kremi teninde bir anda beliren kırmızı çiçek.

Avuçlarım kayganlaşıyor. Aşağı bakıyorum ve beyaz parmaklarımdan aşağı damlayan ve pantolonuma sızan ikiz kırmızı akıntıları görüyorum. Ama hiç acı hissetmiyorum. Yumruklarımı daha da sıkıyor, bedenimin hak ettiği cezayı almasını istiyorum. Tırnaklarım neredeyse kemiğe kadar kesilirken bile tek hissettiğim hiçliğin boş yankısı.

"Yine," diye homurdanıyorum, kelimelerim sert ve canavarca. Kara'nın gözlerindeki dehşet işkence gibi ve bunu tekrar tekrar hissetmeyi hak ediyorum. Ortega, Kara'nın gözlerindeki

Klip, ve suçluluk duygusu cam kırıkları gibi derime batarken gözlerimi ekrana kilitliyorum. Jace ona vuruyor. "Yine." Onun üstüne çıkıyor. "Yine." Kıyafetlerini vücudundan ayırıyor. "Yine." Gelmeyen yardım için yalvarırken yanaklarında gözyaşları var. "Yine," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum.

"*No más.*" Ortega ekranı kapatıyor ve kararmasına izin veriyor. "Bunu kendine acı çektirmek için kullanmanın kimseye faydası olmaz."

"O zaman ne olacak?" Göğsüm, damarlarıma mani zehri bulaşmış kanı pompalamanın verdiği eforla kabarıyor.

"*Hijo de puta'nın yanına kalmasına* izin verme." Sanki en bariz cevap buymuş gibi söylüyor.

Ve çok haklı. Jace, Kara'ya zarar vermekten kurtulamayacak. Karşılığında bir sürü acı hissetmeden olmaz. O şerefsiz Kara'yı hiç görmemiş olmayı dileteceğim. Ve eğer ona bir daha yanlış bir şekilde bakarsa, onu güzel gözlerinden de kurtaracağım.

Ortega'nın duvarlarındaki çok sayıda ekranı tarayarak, yapacağı son büyük hatayı yapan yırtıcı piçi arıyorum. Oyun odasında, dünyada hiçbir şeyi umursamadan uzanan iğrenç pisliği bulmak sadece birkaç saniye sürüyor. Şeytanla küçük bir görüşme yapmasının tam zamanı.

CADEN

"Y Seni lanet olası pislik," diye kükreyerek öfkeli bir canavar gibi oyun odasına daldım. Jace'i sandalyesinde kendini beğenmiş bir şekilde otururken gördüğümde öfke damarlarımı yakıyor.

Dün gece savunmasız bir kızı kendi evimde öldürdü. Sanki istediği her şeyi sormadan almaya hakkı varmış gibi. Her günahın bir bedeli olduğunu öğrenmek üzere ve ben de bu bedeli kanla tahsil etmekten zevk alacağım.

Bilinçli bir düşünce olmadan, ayağım Jace'in oturduğu sandalyeye acımasızca temas ediyor ve onu parçalanmış tahta kalıntılarıyla birlikte yere çarpıyor.

"Lanet olsun Ashford," diye bağıyor Jace koşarak uzaklaşmaya çalışırken, avuç içleri sandalyenin sivri uçlarına sürtünerek doğrudan ateş hattımdan kaçmaya çalışıyor. "Bu da neydi böyle, göt herif?"

Cevabım kibirli suratına hızlı bir yumruk indirmek oluyor, mühür yüzüğüm bir zamanlar mükemmel bir şekilde düz olan burnunun kıkırdak ve kemiğine sürtünürken hoş bir çıtırtı sesi çıkarıyor. İlk kan, burnundan dudaklarına doğru akan kırmızı damlalarla akmaya başladı. Nefesini toparlamaya fırsat bulamadan parmak eklemlerimi yüzünün yan tarafına geçirdim. Yere yığıldı, korkak bir dangalak gibi kaçmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünürken hırıltılar çıkarıyordu.

"Bilmiyorum, Jace," diye alay ediyorum, ona doğru iki adım atıyorum ve botumu göğüs kafesine çarpıyorum. Boğuluyor ve büyük büyükannemin en sevdiği İran halısının üzerine kan kusuyor. Yaptığı saygısızlık için onu tekrar tekmeledim.

Gran Whitford'un mezarında yuvarlanmasına neden olacak bir suç. "Ne yapıyorsun ne için olduğunu *düşünüyorsun*?"

Jace'i tekmeleyip sırt üstü yatırdıktan sonra diz çöküp kalçalarımın göğsüne basıyorum ve dizlerimle kollarını iki yanına sıkıştırıyorum. Yumruğum tekrar yüzüne çarpıyor, kafasını yana savuruyor ve yüzüme bir kan sıçırıyor. Tenimdeki iğrenç lekeyi gömleğimin koluyla siliyorum. Bakırın mide bulandırıcı tadı dilimde kalıyor; tiksintiyle irkilmesinin ve bu konuda hiçbir şey yapamamasının tadını çıkararak ona geri tükürüyorum.

"Eee?" Tek kelimeyle zehir saçarak soruyorum. "Bir tahminin var mı, *dostum*?" Son sorumu bir yumrukla daha noktalıyorum.

"K-Kara," diye soluyor şişmiş dudaklarından, başka bir darbe için hazırlanıyor. Kabul etmeye çok hevesliyim.

"Çok iyi," diye sahte bir övgüyle tebrik ediyorum. Yumruğum yüzünün yumruklanmış etiyle bir sonraki buluşmasında, derisi gözünün üstünden yarıyor. "Kara." İşaret parmağımı kesiğin içine sokuyorum, altımda acı içinde kıvrılırken paniğinden besleniyorum. Daha derine itiyorum, yarık kaş kemiği boyunca daha da açılıyor. Parmaklarımdaki kanı yanağına silerek geri çekiliyorum. Yara izi kalacak, bunu neşeyle fark ediyorum. Bu iyi bir şey. Bu hesaplaşmadan alacağı bir uyarıdan daha fazlası olacak.

"Sana ne düşündürdü," yumruğumu yüzünün sağ tarafına indiriyorum, "lanet olası bir *hakkın* olduğunu," bir sol kroşe gözüne çarpıyor, "Kara'ya ya da seni istemeyen *herhangi bir* kıza dokunmaya?" Jace, beyaz bir parıltı yere saçılırken öğürüyor; dişlerinden biri başının yanında kanlı bir su birikintisinin içinde yatıyor. "Ve ne tür bir omurgasız, *çüksüz* bok parçası bir kıza düştüğünde vurur?" Ellerim Jace'in boynunun kaslı kalınlığına sarılıp tüm güçleriyle sıktıklarında kendi adalet duygularıyla hareket ediyorlar.

Kanlı gözlerinde korku var. Gerçek korku. Doğrudan sikimi tahrik eden türden bir korku. Onu şu anda öldürebilirim. Vücuduma öyle bir öfke pompalıyorum ki, bunu hiç düşünmeden yapabilirim. Ve o da bunu biliyor. Şu anda onun lanet olası değersiz hayatını ellerimde tuttuğumu . Sadece birazcık baskı yapsam -gözleri panikle açılırken elim daha da sıkışıyor- varlığı sona erecek. Bu çok kolay olurdu. Hiçbir anlamı yokmuş gibi bir hayatı almak çok kolay. Onun gibi nasırlaşmış ve soğuk biri olmak. Ve dürüst olmak gerekirse, o buna değmez. En küçük bir pişmanlıkla ellerim gevşiyor. Jace

Neredeyse bir dakikadır ilk kez nefes alıyor, yarılmış dudakları titriyor ve oksijene boğulurken kanla kaplanıyor.

Ayağa kalkıp bilardo masasının yanındaki kiraz ağacından antika dolaba doğru ilerlerken ona hâlâ nefes alıyor olmasının kıymetini bilmesi için bir an izin veriyorum. Dolapta masa oyunları, dart ve bilardo tebeşirlerinden oluşan zararsız bir ürün yelpazesi var. Ayrıca acil durumlar için dolu, çift hareketli bir tabanca da var. Tabancayı çıkarıp dolu olduğundan emin olmak için hazneyi kontrol ettikten sonra yüksek sesli, metalik bir *klik* sesiyle silindiri yerine oturtuyorum.

İkimizin de çok aşına olduğu bu sesle Jace'in çılgın gözleri benimkilere kayıyor. "Kalk lan ayağa," diye emrediyorum, ses tonum soğuk ve inatçı. Çürük kaburgalarını tutarak ayağa kalkmaya çalışırken ağır ağır homurdanıyor. Nefes almak için iki büküm olmadan önce dizlerinin üzerine çökmeyi başardığında burnundan kan damlıyor ve yere sıcıyor.

"Daha hızlı," diye bağıryorum, tiyatrosuna karşı sabırsızlanıyorum. Sanki ben ona, bilgi almak için *ikna* ettiği yüzlerce nottan daha kötüsünü vermişim gibi. Değişiklik olsun diye yumruğun diğer tarafında olmanın ironisini takdir etmeli.

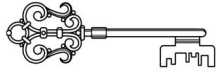
Arkasına geçip silahın namlusunu kafatasının arkasına bastırıyorum. "Ayağa kalk ya da hak ettiğin gibi dizlerinin üzerinde öl. Sanırım Bayan Hughes, beyninin grotesk bir konfeti gibi dekorun üzerine saçılması için ne yaptığını açıkladığımda halıda bıraktığım dağınıklık için beni affedecektir."

"Siktir git Ashford," diye tükürüyor Jace, dengesiz ayakları üzerinde dururken, kendini toparlayana kadar vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyor. Yüzündeki kanı gömleğinin açık mavi koluyla sildikten sonra kapıya doğru eliyle işaret etti. "Yolu göster, *patron*."

"Önden buyur, orospu çocuğu," diye emrediyorum, silahın metalini kafasına biraz daha sert bastırarak.

Jace iç çekerek itaat ediyor ve kapıya doğru topallayarak ilerliyor. Kendini olduğundan daha zayıf gösterdiğine yarı yarıya ikna olmuş durumdayım ama homurdanarak ve inleyerek koridorda ilerlerken arkasında kan izleri bıraktığından emin olamıyorum.

Bayan H. kan lekeleri için beni gerçekten öldürecek.

JACE beş adım önümde yürüyor, elindeki ağır kürek malikânenin kayalık topraklarında ürkütücü ve önsezili metalik bir çizikle sürükleniyor. Yağmur şiddetle yağıyor, uzaklarda gök gürültüsü çıtırdıyor, şimşekler karanlık gökyüzünü rastgele şiddetli ışık çizgileriyle dolduruyor. Mükemmel bir fırtına.

Jace büyük bir meşe ağacının yanındaki bir noktaya ulaştığında "Dur," diye sesleniyorum. Evden yaklaşık bir kilometre uzaktayız ve görüş alanının dışındayız. Jace yürümeyi bırakıyor, sırtı hâlâ bana dönük çünkü silahımı ona doğrulttuğumu biliyor. Elim yağmurdan kabzası kayganlaşmış ama malikaneden ayrıldığımızdan beri tabancayı indirmedim. "Kazmaya başla."

Jace kıpırdamadan duruyor, küreğin sapını daha sıkı kavrarken beti benzi atıyor. Tahmin etmem gerekirse, savaş ya da kaç içgüdülerinin devreye girmek üzere olduğunu söyleyebilirim.

"Nefes almaya devam etmek istiyorsan kazmaya başla."

Küreğin sivri ucunun ıslak zemine ilk darbesi sert ve uğursuzdur. Jace toprağı yerden alıp yana savurmak için harcadığı çabayla hırıltılı bir ses çıkarıyor. Eylemi sessizlikle karşılandığında, makul büyüklükte bir delik açana kadar toprağı bozmaya devam ediyor. "Daha geniş," diye talep ediyorum.

"*Ne kadar geniş?*" Jace karşılık verir.

"Bilmiyorum." Duraksıyorum, sanki biraz düşünecekmişim gibi. "Boyun kaç?"

"Sen kafayı yemişsin," diye mırıldanıyor aşağı yukarı kendi boyunda bir çukur kazarken.

Yağmur yağarken ve rüzgâr kasıp kavururken bile manzaraya gülümsüyorum. Giysilerim sıırılsıklam ve botlarım kirli ama hiçbir şey Jace'in kendi mezarını kazmasını izlemenin verdiği o sıcak ve bulanık hissin yerini tutamaz. "Daha derine," diye bağıriyorum sıırıf dangalak olmak için.

"*Ne kadar derin?*"

"Aşğı yukarı bir metre," diye cevap veriyorum sıırıtarak, arkası dönük olduğı için göremiyor ama yine de duyabildiğinden eminim.

Çukur yeterince derinleştğinde, Jace çamurun içinde ayakta durmaktadır, topraktan duvarlar her iki yanını da kaplamıştır. Yüzü şişmiş ve morarmış, kir ve kan bulaşmış. Derme çatma mezarında otururken yarı ölü gibi görünüyor. Emri vermeme bekliyor. İşini bitirip bitirmeyeceğimi görmek için bekliyor. Yavaşça ona doğru ilerliyorum, yaptığı işi incelemek için çukurun kenarına çömeliyorum.

Gözleri elimdeki silaha kilitlenmişken, silindiri açıyorum ve ağırlığını takdir ederek tüm mermileri elime boşaltıyorum. Birini seçip yavaşça fişek yatağına sürüyorum. Parmağımı metal silindirin üzerinde gezdirip, yerine oturtmadan önce dönmesini sağlıyorum. Tek mermi rastgele seçiliyor. İlk olabilir. Sonuncu da olabilir.

Silahı Jace'e doğrultuyorum, bana doğru bakarken vücudunun hafifçe titrediğini fark ediyorum. Hiçbir tören yapmadan tetiği çekiyorum. Yakınlarda gök gürültüsü patlıyor, silahım boş bir haznenin sesiyle tıkırdarken havayı bir gümbürtüyle dolduruyor. Gök gürültüsünün aldatıcı sesi Jace'in küçük deliğine sinmesine, elleriyle dehşet içinde yüzünü kapatmasına yetiyor.

"Kalk ayağa, seni korkak," diye homurdandım. "Bu kadar kolay olacağını mı sandın?" Tetiği tekrar çekiyorum ve o korkuyla inliyor. "Kara'ya bir daha dokunursan, senin için gelen ölüm bir kurşun gibi hızlı olmayacak." Tetiği bir kez daha çekiyorum. "Merhametli ve kısa olmayacak. Yavaş olacak, her seferinde bir kürek toprak gibi."

Yüzüne bir yığın nemli toprak atmak için botumun burnunu kullanıyorum. "Zekice. Neredeyse acısız." Bir toprak tekmesi daha onu nefessiz bırakıyor. "Ta ki toprak birikmeye başlayana kadar. Kemiklerine ağır gelmeye başlayana kadar." *Tekme.* "Gözlerini, ağzını ve burnunu doldurmaya başlar." *Tekme.* "Ciğerlerini kurşunlaştırmaya başlar." *Tekme.* "Her seferinde küçük bir kir tanesi seni yavaşça boğmaya başlar." *Tekme.*

Bu noktada Jace beline kadar çamur ve pisliğe batmış durumda. Panik ve genel boğulmanın birleşiminden nefes almakta zorlanıyor. Kalçalarımın üzerine çöküp Jace'in kan çanağına dönmüş mavi gözlerine bakıyorum. "Kızıma bir daha elini *sürersen* seni binlerce küçük *işkenceden* oluşan bir ölüm bekliyor. Beni anlıyor musun, Jace?"

İçinde hiç mücadele kalmamış. Sadece dehşet ve mevcut durumuna rağmen hâlâ hayatta olduğu için bir parça minnettarlık. Jace ciddiyetle, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Anlıyorum."

"Aferin oğlum," diye karşılık veriyorum, sesimden kötülük damlıyor. Ayağa fırlamadan önce suratına sert bir tokat atarak hakarete hakaret katacak kadar aşağılık biriyim. "Ortega'ya gelip seni tedavi etmesini söyleyeceğim."

Jace'in yaralarının hızlı bir envanterini çıkarıyorum, önümüzdeki bir iki hafta boyunca ona biraz acı çektirecek kadar kapsamlı olduklarını görmekten memnunum. "Eminim Ortega'nın hastaya yaklaşımı da nişancılığı kadar mükemmeldir." Onu çamur çukurunda bırakıp uzaktaki malikânenin puslu ışıltısına doğru yürümeden önce iki parmakla selam veriyorum.

Bir sorun özöldü. Şimdi ilgilenmem gereken Şımarık bir kütöphanecim var.

KARA

Daranlık, kömür renkli bulutlar duman dalgaları gibi malikânenin üzerine inerken, kısacık güneş ışığını yiyip bitirdi. Saatler geçtikçe, yağmurun şiddetini arttırmasını pencereyden izledim.

rüzgar perişan etti. *Lord Ashford* beni hapis ve can sıkıntısıyla cezalandırmaya tenezzül *edeli* bu kadar zaman oldu. Saatler. Zihin uyuşturan işkenceye gelince, Caden Ashford bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini gerçekten biliyor.

Ne yemek ne su ne de herhangi bir etkileşimde bulundum. Bayan Hughes'un çay ve bisküvi ikram etmesine bile izin verilmedi. Odamdaki tek aşk romanını neredeyse iki kez yeniden okudum. Akıl sağlığım kitabın son çeyreğinde, aptal kurgusal kızın, aptal kurgusal oğlanın kibirli, suskun ve karanlık ve çekici gözlerine ve yılda yirmi bin sterlinlik cömert gelirine rağmen onun için tamamen uygun olmamasına rağmen birlikte olması gerektiğine karar vermesiyle yavaş yavaş öldü.

Beni rahat bırak Elizabeth Bennett ve kendine biraz saygın olsun. Bir adam sana defalarca hakaret ettiğinde, ona siktir olup gitmesini söylersin. Onunla evlenmezsin. Bir gün boyunca onunla bir odada kilitli kalmadan önce öğleden sonra kendimi Austen'ı açıklamaya zorladığım için kendimi haklı çıkarıyorum. Ve şu anki hayal kırıklığım Gurur ve Önyargı'ya hiç yaramıyor.

Zamanla azalmak yerine, her saatin ilerleyişini izledikçe öfkem daha da arttı. Yatak odamın kapısının ilk kez çalındığını duyana kadar *tam sekiz* tane. Yanımdaki yastık dağından atılmış kitabı kapıyorum ve boş zamanlarını geçiren bir hanımefendinin mükemmel yüz ifadesini takınıyorum.

dikkatimi vermeyi reddettiğim sinir bozucu piç kadar derimin altına kazılmış romantik kurgu eserine büyük bir hayranlık duyuyorum.

Kapı ben içeri girmeden açılıyor ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Bunun yerine sayfayı çeviriyorum, kâğıdın kâğıda sürtünme sesi odanın sessizliğinde sağır ediyor. Erkeksi bir hüsrân hırıltısı havada gürlerken neredeyse öfkesinin tadını alabiliyorum. Caden'in sinirlenmesi ise yüzüme en tatlı gülümsemeyi getiriyor.

"Kara," diyor Cade yavaşça, ses tonu en iyi şekilde davranmam için bariz bir uyarı içeriyor. Yoksa.

Önümdeki siyah beyaz sayfalara odaklanmaya devam ederken alaycı bir homurtuyu zar zor tutuyorum. Eğer dikkatimi çekmek istiyorsa kitabı lanet parmaklarımın arasından çekip alması gerekecek, zira ben dikkatimi kesinlikle özgürce vermiyorum.

"Kara," diye azarlıyor Cade, bu kez sesi daha sert. "Kitabı bırak ve bana bak."

Kitabımı tek bir santim indiriyorum ve sayfaların üstünden ona bakıyorum. Benden bir şey talep etme cüretini göstermesine meydan okurcasına kaşlarını çatıyor, öfkeyle parlayan yeşil-altın gözlerine ve tamamen başka bir şeye bakıyorum. Ona karşı duyduğum öfkenin bastırcılığına rağmen içimi ısıtan ve sertleştiren bir şey. Dikkatimi tekrar Austen'a vermeden önce Cade'in için için yanan bakışlarını bir an için tutuyorum.

Onu ve güzel gözlerini sikeyim.

Neredeyse vahşi bir hırıltı, kitap ellerimden koparılıp odanın diğer ucuna fırlatılmadan ve yaldızlı duvara mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* çarpmadan önce sahip olduğum tek uyarı. Dehşet içinde Cade'e bakıyorum.

"Bu ikinci baskıydı, seni lanet barbar!" Sesim mümkün olduğunu bile bilmediğim bir oktava ulaşarak haykırıyorum. Kitabı kurtarmak için çabalıyorum, ama üst kolumdaki şiddetli bir kavrama beni sert ve tanıdık bir göğse doğru itiyor. Kaslı formunun en savunmasız yerlerime baskı yaptığını hissetsem bile yüzümü başka tarafa çevirip onu tanımayı reddediyorum.

Cade'in gözleri zalimce parlıyor, uzanıp çenemi kavırıyor, beni yüzüne bakmaya zorlarken parmakları sertçe sıkıyor. "Sana bana bakmanı söylediğimde, bana bakacaksın. Anlaşıldı mı?" Sessiz bir küçümsemeden başka bir şeyle karşılık vermediğimde parmakları morarıyor. "Cevap ver bana," diye emrediyor Cade dişlerini sıkarak.

"Siktir. Seni."

Sözcükleri öyle bir şiddetle kusuyorum ki ağzından bir tükürük püskürüyor. Ben şaşkınlıkla ağzımı açarken Cade'in dili dışarı fırlıyor ve dolgun dudaklarından *benim* tadımı yalıyor. Boğazında derin ve baş döndürücü bir inilti yankılanırken gözleri sonsuz bir an için kapanıyor. Sonra o kadar hızlı harekete geçiyor ki, avucunun kıcıma değdiği ilk acı çatlağı hissedene kadar Cade'in dizinin üzerinde baş aşağı pozisyona nasıl geldiğimi bile bilmiyorum.

Bana *şaplak atıyor*. Şakayla karışık değil. Cinsel olarak değil. Sertçe, bildiği tek vahşi yolla itaat etmemi ve boyun eğmemi sağlamaya çalışıyor.

Şaşkınlık ve öfkeyle çığlık atıyorum, Cade'in kollarında çırpınırken kendimi onun demir tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum. Hiç çaba harcamadan ağır bacağını iki bacağımın üzerine atıyor ve beni güçlü kalçalarının arasına hapsediyor. Elinin bir başka azarlayıcı darbesi, çırpınan kollarımı yakalayıp arkama doğru zorlamadan önce korumasız arka tarafıma iniyor, tek bir eli her iki bileğimi de rahatsız edici, kaçınılmaz bir pozisyona kilitliyor. Kendimi kapana kısılmış ve Cade gibi korkunç bir adamın merhametine kalmış bulduğumda panikliyorum. Bir sonraki darbe diğerlerinden daha sert bir şekilde indiğinde dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

İstemediğim halde, Cade'in dizlerine yatırılıp cezalandırılmanın aşağılanması karşısında gözlerim yaşıyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en alçakgönüllü an ve vücudum nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmiyor. Bir sonraki şaplak amımı Cade'in dizine doğru bir açıyla itip inlememi sağladığında kafa karışıklığım daha da belirginleşiyor.

Bu da neydi böyle?

Vücudumda meydana gelen garip isyanı psikanaliz etmeye fırsat bulamadan, Cade'in avuç içi yine kıcımda. Gerildim, acıya hazırlandım ama acı gelmedi. Bu sefer dokunuşu nazikti. Tek kelime etmeden kıcımdaki acıyı ovuyor, çözülüp kendimi toparlamam için bana bir an veriyor. Sessiz bir nezaketle bileklerimi serbest bırakıyor ve ellerinin sırtımda gezinmesine izin veriyor, dün gece yaptığı gibi kaslarımdaki gerginliği şefkatle yumuşatıyor. Sıcak ellerinin gömleğimin altından kaydığını, parmak uçlarının çıplak tenimde hafifçe daireler çizdiğini hissettiğimde mutluluktan titriyorum.

Bedenim Cade'in hakimiyetine çok kolay boyun eğerken kalbimde bir savaş patlak veriyor - sanki zaten ona aitmiş gibi. Bir adam nasıl olur da sertlik ve yumuşaklıkta eşit ölçülerde olabilir? Beni nasıl bir çocuk gibi cezalandırabilir?

ve bir sonraki an bana bir sevgilinin şefkatiyle davranıyor? Ve neden karanlık ve aydınlığın sarhoş edici karışımı beni bir pervane gibi ölümcül bir aleve çekiyor?

Belki de haklıdır. Her şeye rağmen, belki de tehlikeden hoşlanıyorumdur.

"Her zaman benimle dövüşmek zorunda mısın?" Cade yumuşak bir gümbürtüyle soruyor

Sırtımı okşamaya devam ediyor, parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Sessiz kalıyorum. İnatçılıktan değil, en basit şeylerde bile neden her zaman Cade'e karşı ihtiyacı hissettiğimi gerçekten anlamadığım için. Ben kendim için bir muammayım, bu yüzden iç işleyişimi deşifre etmek için cehennemde bir şansı yok.

"Seni daha önce almaya gelmediğim için özür dilerim," diye fısıldıyor Cade, parmak eklemlerini sırtımın küçük bir kısmına sürterken. Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum, kaşlarım istenmeyen özür karşısında şaşkınlıkla kalkıyor. "Bunu fazlasıyla hak eden birine bir ceza daha veriyordum."

Bakışlarımı tutuyor, yeşil-altın gözleri kararıyor. Ben cevap veremedim Cade beni kucağına oturur pozisyona çekiyor ve kollarını etrafıma doluyor. bir şey ararken bakışları yakıcı - belki de hayatımın ilk bedensel cezasını verdikten sonra onarılamaz bir hasarın izlerini. Kirpiklerimde kalan ıslaklığı fırçalamak için uzandığında ifadesi yumuşuyor.

"Beni affedecek misin?" Cade soruyor, sesi ağır ve ciddi, gözleri tuhaf bir sıcaklıkla dolu.

Kaşlarımı , ne için özür dilediğini aniden fark ediyorum. Ve bu onun suçlarının en küçüğü gibi görünüyor. "Yani beni cezalandırdığın için özür diliyorsun ama bana vurduğun için özür *dilemiyor* musun?"

Cade alay ediyor, standart aristokrat kibri, mükemmel yontulmuş çenesinin sertleşmesiyle tüm hızıyla geri dönüyor. "İkisi için de özür dilemeyeceğim." Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor, o kadar eğiliyor ki dudakları neredeyse benimkine değecek. Nefesimi tutuyorum, utanç içinde öyle olmasını umuyorum.

"Odana gönderilmeyi *hak ettin*," diye cevap veriyor, sesinin törpüsü sözlerine rağmen içimi lezzetli bir şekilde gıcıklıyor. "Sen de bir şaplak yemeyi *hak ettin*. Ben sadece hapsedilme süresinin hak ettiğinden fazla olduğu için özür diliyorum. Bu benim bir hataydı ve tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Neden beni cezalandırmaya hakkı olduğunu düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yok ama özür dilemek için uydurduğu korkunç bahaneden yararlanmaya karar verdim.

Aynı. Bu lanet odadan bıktım ve midem gurulduyor. "Mahkûm sonunda kabarık pembe kafesinden serbest mi bırakılıyor? Açlıktan ölüyorum."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken Cade'in yüz hatlarını bir gülümseme yumuşatıyor. "Kız arkadaşımın ziyan olmasına izin veremem, değil mi?" Beni kucağından indirip ayaklarımın üzerine yatırıyor. "Git akşam yemeği için giyin." Kıcıma hafif bir şaplak atarak beni dolaba doğru gönderiyor.

"Evet efendim," diye karşılık veriyorum, sesim küçümsemeyle kalınlaşırken bana söyleneni yapıyorum ve uygun bir elbise seçiyorum. Sanırım ısıltılı tavrım bana bir şaplak daha kazandırmadığı için şanslıyım.

Sanırım bundan sonra lanet olası İngiliz sadistin yanında kıcımlı kollamam gerekecek.

KARA

Mİnce kıvrımlarım en pürüzsüz, zümrüt rengi ipekle kaplanmış, tatlı malzeme her hareketimde yeşil nehirler gibi vücudumun üzerinde dalgalanıyor. Örtülü olan deri demeliyim.

Zarif, vintage-esque elbise yere kadar uzanırken, ön kısmı göğüslerimin üst kısımlarına zar zor değiyor ve arka kısmı neredeyse kıcıma kadar açık. Geniş, kalem inceliğindeki askılar beni yemek masasında meme uçlarımı herkese göstermekten alıkoyan tek şey.

Elbise riskliydi, kabul ediyorum. Ve hâlâ Cade'in sonunda onu üzerimden çıkaracak kadar baştan çıkıp çıkmayacağına ya da beni tokatlayıp değişmemi isteyip istemeyeceğine karar veremiyorum. Kişisel tercihleri hakkında öğrendiklerime bakılırsa, bu noktada karar vermek zor.

Odamdan çıktığımda Cade'i koridorda beni beklerken buluyorum, sırtını yavaşça trabzana dayamış ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Bir anda, ela gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, gösterdiklerimi değerlendiriyor ve göstermediklerimi açıkça hayal ediyor. Gözlerindeki hararetli bakış karşısında amım sıkıştı, sanki üzerimdeki her giysiyi çıkarıp beni çınlıplak bırakacakmış gibi. Sanki akşam yemeği yerine *beni yemeyi* çok istiyormuş gibi.

Ama Cade'in kararlılığını kırdığını ve benim için çözüldüğünü görmek ne kadar hoşuma giderse gitsin, sekiz saatlik yoksunluğun midemde yarattığı açlık, vücudumun şu anda hissedebileceği diğer tüm açlıkların önüne geçiyor.

"İyi misiniz Lord Ashford?" Aramızdaki mesafeyi kapatıp kalçalarımın onunkilere değmesine izin verirken sesim kalın ve hararetili bir şekilde soruyorum. "Seni daha önce hiç böyle ne diyeceğini bilemez halde görmemiştim." Mükemmel bir şekilde sabitlenmiş siyah kravatını tutuyorum ve keskin bir çekişle onu kendime doğru çekiyorum. "Söylemeliyim ki, sessizlik sana bu Armani takımından daha çok yakışıyor." Kravatı gösterişli bir açıyla bırakıyorum ve merdivenleri tek başıma inmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Tek bir basamak bile inmeden Cade bileğimden tutup beni kendisine doğru sürüklüyor. Şaşırtıcı bir dönüşle sırtım tırazana dayanıyor, Cade'in sert vücudu korkuluğun üzerinden geriye doğru eğilmek zorunda kalana kadar benimkine baskı yapıyor. Dengemi korumaya çalışırken sarı saçlarım havada sallanıyor ve başım üç metre altımızdaki fuayenin üzerinde sallanıyor.

Omzumun üzerinden çılgınca altımızdaki kata bakıyorum. Düşmek beni öldürmeyebilirdi ama çok canımı yakacak ve Bayan Hughes'a daha sonra temizlemesi gereken korkunç bir pislik bırakacaktı. Gözlerim Cade'inkilere takılıyor ve orada gördüğüm erimiş karanlık beni dehşete düşürüyor.

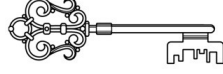
"Bu akşam baş döndürücü küçük bir kâbussunuz, Bayan Caine," diye homurdanıyor. Eli boynuma doğru kayıyor, beni trabzanın üzerinde sabit tutuyor ama sıkıyor. Diğer eli elbisemin yakası boyunca ilerliyor, öyle ki parmak uçları meme uçlarımdan birini sıyrıyor. Ürperiyorum, içgüdüsel tepkinin sarsıcılığı düşme riskimi daha da artırıyor. Boynumdaki elini itiyorum, beni daha sıkı tutmasını istiyorum. Beni aşağıdaki tehlikeden koruması için.

"Her ne kadar şu anda seni bu trabzanın üzerine yatırıp damlayan amcığınla ziyafet çekmek istesem de," eli göğüslerimden kayıp kalçalarımın arasına dalıyor ve amcığımı öyle bariz bir sahiplenmeyle avuçluyor ki, ondan önce bana gerçekten dokunan biri olup olmadığını merak ediyorum, "seni besleyeceğime söz verdim."

Yüzündeki öfkeli hayal kırıklığı, amımın tadına bakamamanın şimdiye kadar katlandığı en büyük adaletsizlik olduğunu . Aynı inkârdan muzdarip olmasaydım gülmeye meyilli olurdu. Onu içimde hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki vücudum yokluğundan ağrıyor. Cade'in önümde diz çökmesi fikrini aklımdan bile geçiremeden boynumdaki baskı kayboluyor ve tekrar kabaca ayağa kaldırılıyorum.

Cade kaşlarını çatarak, "Nasıl bir oyun oynadığını bilmediğimi sanma, Kara," diye azarlıyor. "Ve bunun bedelini daha sonra ödemeyeceğini sanma." Beni merdivenlere doğru çekerken parmakları elimi sarıyor, tutmaktan çok talep ediyor. Bana doğru dönmeden önce sahanlıkta duraklıyor.

Gözleri vahşetle parlıyordu. "Oh, ve eğer o masadaki herhangi biri sana bakarsa *bir saniye* daha geçerse, gözlerini oyarım."

Yemek odasına girdiğimizde ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmişti. Balın tatlılığı ve kavrulmuş domuz etinin tuzlu sıcaklığıyla harmanlanmış kekik ve biberiyenin nefis kokusu duyularımı hemen etkisi altına alıyor. Aşağı inerken gözümün önüne gelen Cade'in sikinin uzun, sert hatlarını unutturmaya yetiyor. Neredeyse.

Midemin guruldaması ve ağzımın yemeğin varlığıyla sulanması, beni uzun mermer masanın en ucundaki şaşırtıcı manzaradan neredeyse uzaklaştırıyor. Jace her zamanki yerinden, Cade'in yanından ayrılmış, odanın diğer ucuna sürülmüş gibi görünüyor. Zaten vahşileşmiş olan yüzünü saf bir düşmanlık ifadesi sertleştiriyor.

Jace'in bronzlaşmış yüzündeki güzelliğin her zerresi silinmiş, yerini çenesine, elmacık kemiklerine ve şişmiş gözlerinin etrafına gelişigüzel dağılmış büyük siyah ve mor çürükler almıştır. Sol kaşındaki büyük yaraya bir bandaj yapıştırılmış. Burnu da ağır bir şekilde bandajlanmış ve anormal bir açıyla bükülmüş gibi görünüyor. Dudağı yarılmış, kan hâlâ parlak kırmızı ve taze. Belli ki çok fena dayak yemiştir.

Bu ezici şiddet gösterisi karşısında şoke gözlerim Cade'inkilere kayıyor ve bir açıklama bekliyorum. Kendini beğenmiş bir memnuniyet gülümsemesi takınıyor ama sağındaki sandalyeyi çekip beni oturmaya çağırırken hiçbir şey söylemiyor. Eğer Jace'i kum torbası olarak kullanan Cade'se, Cade'in yüzündeki lekesiz mükemmelliğe bakılırsa bu adil bir dövüş . Cade'de herhangi bir olup olmadığını inceden inceye tarıyorum, ama gayet iyi durumda görünüyor. Ta ki bakışlarım sandalyenin üzerinde duran güçlü ellere takılana kadar. Cade'in parmak eklemleri kızarmış ve morarmış, derisi çatlamış ve birkaç yerinde kanama var. *Görünüşe* göre Jace'in yüzüyle çok fazla temas etmiş.

"Ne oldu böyle?" Beni sert bir şekilde esir alan kişiyle başımı belaya sokmaya meyilli bir ses tonuyla talep ediyorum.

", " diye karşı çıkıyor Cade, sesi benden çok daha otoriter çıkıyor. İşaret parmağıyla sandalyeye iki kez vuruyor. "Açlıktan öldüğünü biliyorum."

"Peki," diye karşılık veriyorum bu konuda çok az iç çatışma yaşadktan sonra. Cade'in yanına doğru süzülüyorum ve bekleme koltuğuna kayıyorum. Parmakları boynumun yanından omzuma doğru iniyor; parmak eklemlerindeki hasar yakından daha da korkunç görünüyor. Cade kendi sandalyesini çekip yanıma oturmadan önce benim sandalyemi itiyor. "Açıkla."

"Jace sana zarar verdi," diye yanıtlıyor Cade, bıçağını eline alıp tabağındaki eti öyle bir saldırganlıkla kesiyor ki, Jace'i döverken tüm öfkesini çıkaramamış olabileceği hissine kapılıyorum. "Her zaman güvende tutulmanı ve zarar görmemeni emrettim. Kimsenin sana dokunmasına izin verilmedi."

Suçluluk ve öfke karışımı bir duyguyla bana bakarken Cade'in gözleri kor gibi kararıyor. "Herif sana *dokunmaktan* çok daha fazlasını yaptı. Ve bunu yaparken de benim otoritemi ihlal etti." Cade bifttek bıçağının ucunu Jace'e doğru tutuyor. "Kurallarına uyulmadığında böyle olur."

Şaşkın bir sessizlik içinde arkama yaslanıyorum ve şimdi tüm bu tartışmanın sebebinin ben olduğumu fark ediyorum. Bunun nedeni dün gece kütüphanede olanlar. Ya da neredeyse olanlar yüzünden. Ve Jace emirlere itaat etmediği için çürük, sargılı ve kanlı. Bu düşünce, Cade'in emirlerine karşı geldiğim konusunda beni rahatsız ediyor.

"Tanrım, Cade, onu yarı öldürmene gerek yoktu," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, tabağındaki yemek birden iştahımı kaçırıyor.

"İtaatsizliğe müsamaha gösterilmeyecektir." Cade hâlâ dolu olan tabağıma bakıyor ve ifadesi hâlâ sert olsa da biraz yumuşuyor. "Yemeğini ye, Kara."

Sessizce, ona itaatsizlik etmeye cüret edersem Cade'in bana bu kadar sert davranıp davranmayacağını merak ediyorum. Kalbim bana böyle bir şey yapmayacağını söylüyor ama o zaman da en güvenilmez organdır. "Erkekler ve onların vahşi zevkleri," diye hayıflanıyorum göz devirerek yemeğimi yemeye başlarken. Neredeyse tüm günü yatak odamda geçirdikten sonra, gerçekten açlıktan ölüyorum.

Cade bana doğru keskin bir bakış atarak, "Kesinlikle," diye karşılık veriyor. Yüzümdeki kederli ifadeyi görünce kaşları çatılıyor. İlkel bir otorite gösterisi olarak başka bir adamı dövmesine sevinmemi bekliyorsa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacak.

"Sözü açılmışken, Jace'in size söylemek istediği bir şey var. Değil mi, Jace?" Cade masanın ucundaki adama sert bir bakış fırlatarak sorar.

Ardından gelen sessizlik anı, iki adam hakimiyet için savaşıırken uzun ve acı vericidir. Beklendiği gibi, sonunda Cade kazanır.

Jace sonunda, "Özür dilerim," diye cevap verir, Cade'e bakarken kelimeler acı ve boğuktur.

"Neden bana bakıyorsun? Vurduğun ve neredeyse tecavüz ettiğin kişi ben değilim," diye karşılık veriyor Cade.

Kendim de dahil olmak üzere odadaki herkesin sansürsüz suçlama karşısında hep birlikte sarsıldığını hissediyorum. Ortega her zamanki gibi okunmuyor ama Brax ve Declan yüzlerinde açıkça yazılı olan şok ve dehşetle benimle Jace'in arasına bakıyorlar. Onlar bana bakarken korku yavaş yavaş yerini acıma hissine bırakıyor ve ben sandalyemde kayarak masanın altında kaybolmak istiyorum.

Cade buz gibi soğuk bir ses tonuyla, "Düzgünce özür dile, Jace," diye emrediyor. Nefret dolu bir çift mavi göz benimkilere yerleşirken kıpırdanıyorum.

"Özür dilerim Kara." Jace öfkesini gizlemeye çalışıyor ama yüzeyin hemen altında kaynıyor. Ve bu bakıştaki bir şey beni her şeyden daha çok korkutuyor.

Zoraki özüne nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Yaptığı şey için onu affetmemin hiçbir yolu yok, bu yüzden başımla onaylıyorum ve gecenin geri kalanında bu canavarı görmezden gelmeye tenezzül ediyorum.

Bir anlık gariplikten sonra, oda yemek yiyen ve kendi aralarında konuşan insanların sesleriyle yeniden canlanıyor. Kafamı kaldırdığımda Cade'in bana baktığını görüyorum; yüz ifadesi sadece onun yapabileceği türden saldırgan ve korumacı. Dürüst olmak gerekirse, Cades'le ilgili her şey bir muamma görünüyor.

Önce beni Jace'ten kurtardı, sonra bana bir fahişe gibi davrandı. Sonra beni tek başıma neredeyse romantik bir gezintiye çıkardı, sonra beni kırbaçladı ve odama gönderdi. Jace'in ağzını burnunu kırdı -sadece otoritesini korumak içinmiş gibi yaptı- ama sonra sanki duygularımı önemsiyormuş gibi Jace'i benden özür dilemeye zorladı. Ve şu anda, Cade büyüleyici ela gözlerinde öyle bir tutku ve ateşle bana bakıyor *ki*, sanki umursuyormuş gibi hissediyorum.

Etkileşimlerimizdeki sürekli kargaşa beni çıldırtıyor. Kendimi sert bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Aramızdaki kafa karıştırıcı ilişkiyi şu ya da bu yöne çekecek bir şey. Yanımdaki güzel adama bir kez daha gizlice bakarken, küçük bir damla bal ve biberiye sosunu yalarken dili dudaklarının üzerinde şehvetli bir şekilde kayıyor, sıkılaştıran çekirdeğim

Cade'in karşı olan gerçek hislerini test edebileceğim bir yolu hatırlattı. İkimiz için de felaket olsa bile.

Caden Ashford'u becereceğim.

CADEN

I ütü dikkatimi yanımdaki büyüleyici kıza *vermemek* neredeyse aşılmaz bir zorluk. Zümrüt yeşilinin küçük parıltıları çevremde dans ediyor, beni gözlerimi ziyafet çekmeye ve

Dolduruyorum. Ama yapamam. Eğer yaparsam, onu masaya fırlatıp rahatsız edici seyircilerimize rağmen yeme ihtimalim çok . Bu yüzden gözlerimi tabağıma dikiyorum ve Kara'yı olduğundan daha fazla teşhir etmeden tatlıyı bitirmeyi umuyorum.

O lanet, zar zor düzgün görünen yeşil elbise kendimi tutmamı engelliyor. Kara'nın mükemmel, kremi teni o kadar çok görünüyor ki, çıplak nasıl görüneceğini hayal etmekte zorlanıyorum. Tüm sırtı sergilenerek odasından çıktığında, eğilip dilimi omurgasının girintisi boyunca gezdirme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Kara, onu trabzanın üzerinde tutmama izin verdikten sonra elbisesi bozulmadan kıl payı kurtuldu, koyu kahverengi gözleri ağzının yalvarmaya cesaret edemediği her dokunuş için yalvarıyordu.

Gözlerindeki o çaresiz ateşle bana baktığında Kara'ya tam olarak arzuladığı şeyi vermenin nasıl bir şey olacağını hayal etmenin nadir zevkine izin veriyorum kendime. Sikişmeyeli o kadar uzun zaman oldu . Neredeyse tadını kaybettiğimi düşünecektim. Ama Kara'yı o kütüphanede gördüğüm andan beri sikimin sürekli sertleşmesi -kısıtlanmış, hırpalanmış ve her zamanki gibi vahşi

-Kalın sikimi Kara'nın sıcak, ıslak amına sokmanın sadece ilkel, biyolojik bir arzu olmadığını, bunun lanet olası bir gereklilik olduğunu hatırlatıyor.

Kara'yı yayılırken hayal ettiğimde nefesim sıkışıyor ve boğuklaşıyor, mükemmel, pembe kıvrımları şişmiş ve damlıyor çünkü *benim* olduğunu biliyor. Sağ elimi masanın altına kaydırıyorum ve başparmağımı gizlice şaftımın alt tarafına sürterek kafasına kadar okşuyorum. Elimin baskısı daha fazlasını istememe neden olurken inliyorum, sikim pantolonumun dar bandını zorluyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Kendimi daha da sert ovuyorum, bilincim kocaman sikimi o daracık amcıyla yutarken nasıl hissedeceği düşüncesiyle dolup . Onu yarıp ve onu zar zor kaldıracıcağı kadar tamamen doldurduğumda zevk ve acı içinde nasıl çığlık atacağını. Ama ona bunu yaptıracaktım.

O da benim uslu kızım olur ve her sert darbeye onu biraz daha mahvetmeme izin verirdi. Ve sonunda paramparça olduğunda, sikimi boğarken adımı haykırırdı. Orgazmı beni uçurumun kenarına savururdu ve onu döllerimle yıkardım, onu o kadar doldurdum ki, tohumum uyluklarından aşağı dökülür ve onu benim olarak işaretlerdi. *Sadece benim.*

Lanet olsun, bu düşünceyle neredeyse pantolonuma boşalıyordum, dişlerim yumuşak bir sızlanmanın kaçmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyor. Vücudumda o kadar çok gerilim var ki, kanımdaki şehveti bir an boşaltmanın bir yolunu bulamazsam çıldırabilirim. Ve büyük hayal kırıklığıma rağmen, güzel esirimi becermek bir seçenek değil. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de, Pandemonium'a başka bir yolculuk yapmayı denemem gerekecek. Belki Finn'in iyi maaşlı itaatkârlarından birinin kollarında bir çeşit teselli bulabilirim.

Dikkatimi akşam yemeğine vermeye ve azgın ereksiyonumu unutmaya çalışırken zihnim iç çatışmalarla dolu. Ve buna neden olan büyüleyici, sınırların çok dışında olan kızı. Tek umudum onun da benim yaşadığım cinsel hayal kırıklığının yarısıyla yatağa girmesi. Bekârlık anlaşmamızdan dolayı *hiç de* üzgün değilim.

Hiçbir uyarı olmadan, vücudumdaki tüm sinirler ani ve beklenmedik bir şekilde kalçama, sertleşmiş aletimin yattığı yere yakın bir yere dokunan bir el ile canlanıyor. Kucağıma doğru baktım, arsız küçük kızın bana doğru bir hamle yaptığını, dar parmaklarının pantolonumu hafifçe kavradığını görünce şaşırdım. Ben de Bayan Caine'in masumiyet timsali olduğunu sanıyordum.

Gözlerim onunkilere kayıyor, kızarmalar ve cilveli kıkırdamalar bulmayı bekliyorum. Onun yerine, gözleri faltaşı gibi açılmış ve bordo dudaklarında kurnaz bir gülümseme olan baştan çıkarıcı bir kadınla karşılaşıyorum. Benim ağırbaşlı küçük kütüphanecimin *bu* versiyonu cehennemin hangi ateş çıktı? Sandalyemde kayıyorum, nasıl tepki vereceğimden bile emin değilim

sikim daha da sertleşiyor. Caden Ashford'u lanet bir kalça darbesiyle kaosa sürükledi. Düşündüğümünden daha erken bir kızışmaya ihtiyacım var.

Orta parmağını kalçamın ortasında aşağı yukarı gezdirirken Kara'nın gülümsemesi sinsileşiyor. Onu uzaklaştırmak ya da birazcık da olsa şımartmak konusunda kararsız kalıyorum. Vücudum bana cevap veriyor gibi görünüyor, uyluklarım, almak isterse aralarındaki sert çıkıntıya erişmesine izin vermek için genişçe ayrılıyor. Yemi kabul ediyor ve parmaklarının neredeyse sikime değene kadar daha da yukarı kaymasına izin veriyor. Hedefine ulaşmadan önce elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Birleştirdiğimiz ellerimizi aşağı doğru çekiyorum, dizimin üzerinde güvenli bir şekilde ve ereksiyonumdan uzakta dinlendiriyorum.

Kara'nın gözleri benimkilere kayıyor, içlerindeki sıcak kahverengi hayal kırıklığı ve kafa karışıklığıyla karışıyor. Zavallı aşk, ayartma ve inkârla oynayabilecek tek kişinin kendisi olduğunu mu sanıyor? Ben de ona gülümsüyorum, mükemmel, yırtıcı sırtışım açık bir uyarı niteliğinde.

Sevgilim, bu oyunu ben *icat* ettim.

Onu esir tutarken bile onu istemenin verdiği suçluluk duygusu yok oldu. Onu benim olarak sahiplenmemi engelleyen ahlaki çatışma yok oldu. Kendimi kontrol etmeye ve kendi iyiliği için onu uzak tutmaya çalıştım ama Kara Caine onu benden uzak tutan tek bağı yok etti.

"Artık aç değil misin, Kara?" Bakışlarımın altında kıvranışını izlerken ses tonum sahte bir endişeyle doluydu. "Bir dakika önce neredeyse açlıktan ölüyor gibiydin."

Oyunları severim, ama sadece onları düzenleyen ben olduğumda. Kara'nın elinin sikimde olmasından ne kadar hoşlansam da, benim kontrolüm altında olmadığı sürece bu gerçekleşmeyecek. Küçük tutsağımın cesaretine hayran , ama onun bana boyun eğmesini baştan çıkarılmasından çok daha fazla istiyorum. Onun bedenini kontrol etmek, amcığınan kendi bencil zevkimi talep etmek ve o çığlıklar atıp coşku içinde kıvranırken ağzımla, parmaklarımla ve sikimle bedeninden zorla orgazmlar koparmak istiyorum. Eğer onu almayı, sahiplenmeyi, ona tamamen sahip olmayı seçersem, bu *benim* yolum olacak.

"Yemeğini bitirmedin," diye karşılık veriyorum onun sessizliğine. Çoğunlukla dolu olan tabağına sert bir bakış fırlatıyorum. "Sanırım *açlıktan* öldüğünü söylemiştin. Hatta beni ihmalkârlıkla suçlamıştın."

"Aslında şu anda biraz yorgun hissediyorum," diye cevap veriyor nefes nefese. Göğsü kabarıyor, her nefes alışında mükemmel göğüslerini ipeksi, yeşil elbisesinden dışarı çıkarıyor. "Belki yatağa gidebiliriz?"

Bunu senin için kolaylaştırmayacağım, aşkım.

"her şeyi yiyeceksin," diye emrediyorum, kendi yemeğimle uğraşmaya devam ederek. "Tutsağımın açlıktan ölmesine izin veremem, değil mi?"

İçinde bulunduğu koşulların sert hatırlatması karşısında irkildi. Aramızdaki bu ilişkinin temelinde ne yatıyor olursa olsun, karşılıklı aşkımız ne kadar gerçek görünürse görünsün. Kara'nın ifadesi bir anlığına düşer, sonra kendini toparlar ve kararlılığını güçlendirir. Koltuğunda doğruldu, çatalını eline aldı ve yemeye başladı. Bu küçük itaat hareketine gülümsüyorum, tabağımın geri kalanını temizlerken elini elimde tutuyorum.

Kara açlığını çabuk hatırlamış gibi görünüyor, yemeğinin geri kalanını benden önce mideye indiriyor. İkimiz de yemeğimizi bitirdikten sonra ayağa kalkmaya başladı, üst kata çıkmak için sabırsızlanıyordu. "O kadar hızlı değil," diye azarlayarak onu koltuğuna geri çekiyorum. "Daha tatlı yemedik." Boğazının derinliklerinde inliyor, sabırsız ve öfkeli bir ses ve bu benim kanımı zevkle ısıtıyor.

Bayan Hughes'un muhallebili elma tatlısına katlanıyor. -benim kişisel favorim- sıcak ve kadifemsi tereyağı, şeker, tarçın ve elmanın en lezzetli karışımını tatmak yerine kumda boğuluyormuş gibi görünüyor. Tatlımın tadını çıkarıyorum, her ısırıkta derin derin inlediğimden emin oluyorum. Boğazımdaki her yankı Kara'nın tepki olarak elimi sıkmasına yol açıyor. Aşağı baktığımda kalçalarının neredeyse acı verecek kadar sıkıldığını görüyorum.

Benim için gerçekten acı çekiyor ve bu bana hiç de azımsanmayacak bir keyif veriyor. "Biraz daha çay, Kara?" Yanındaki boş çay fincanını işaret ederek soruyorum
Tabak.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyor küçük bir sesle. Bu sözler, görmezden gelmekten oldukça memnun olduğum umutsuz bir yakarış.

"Bayan Hughes!" Kara'ya biraz daha işkence etmek için mutfağa doğru sesleniyorum. Bayan H mutfaktan aceleyle içeri girdi. Nefes nefese acelesi, onu bu kadar ani çağırdığım için biraz utanç duymama neden oluyor.

"Evet, Bay Ashford?" diye cevap veriyor sadece biraz kızgınlıkla. Tanrıya şükür ki benim ruh halime alışkın, yoksa en iyi aşçımı ve arkadaşımı yıllar önce kaybetmiş olacaktım.

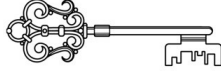
"Biraz daha çay lütfen," diye mümkün olduğunca kibarca rica ediyorum. Ne de olsa, çocukken bile görgü eksikliğim yüzünden beni azarlayan hep o olmuştur.

Braxton ve Ortega ile Fransa'daki devrim sonrası sanat eserleri hakkında rahatça sohbet ederken Kara çayını yudumluyor. Bu sırada Kara sıkmayı hiç bırakmıyor. Elini tekrar sıkarken ona bakıyorum.

Sıcak kahverengi gözler şaşkınlıkla benimkilere kayd. Şaşkınlık arzusunun sıcaklığıyla karışmıştı.

Sanırım ikimize de yeterince işkence ettim.

"Gel aşkım," diye fısıldıyorum sadece onun duyması için. "Seni yatağa götürelim."

Merdivenleri yüklü bir sessizlik içinde çıkıyoruz, etrafımızdaki hava alev almak için yalvaran bir gerilimle çatırdıyor. Kara'nın elini hiç bırakmadım, parmaklarım hâlâ sıkıca onunkilere sarılmıştı. Elimi tuttuğunda kendini çok kırılgan hissediyor, sanki en ufak bir sıkma onu parçalara ayırabilirmiş gibi. Birleştirilmiş ellerimize bakarken bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oluyor. Eşyalarımı özenle tutma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım.

Onu yatak odama götürüp kendi adını unutana kadar becermek yerine kapısının önünde durduğumda kendime şaşıyorum. Her ne kadar onu o büyüleyici elbiseden çıkarmak istesem de, onu soyduktan sonra olacakları kaldıracabileceğinden emin değilim. Ben önce seviş sonra sarıl tarzı bir insan değilim. Sik ve siktir git daha çok benim tarzım.

Kara kapı aralığında oyalanıyor, geniş kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Eşikten geçip güvenli bir yere gitmek için hiçbir hamle yapmıyor. Bunun yerine, getireceğim tüm yıkımı arzuluyormuş gibi bana bakıyor. Ve bunu isteyecek kadar aptal olduğu için ben de ona bunu vermek için yanıp tutuşuyorum.

"Yorgun olduğumu sanıyordum," diyorum açık kapısına ve boş yatağına doğru başımı sallayarak.

Alt dudağını ısıyor ve uzun, koyu kirpiklerinin arkasından bana bakıyor. "Bu gece benimle kal," diyor yumuşak bir sesle.

"Ben kendi yatağında uyuyorum Kara," diye alay ederek cevap veriyorum. Ve kesinlikle o gösterişli pembe odada hiç uyumadım. Erkeksi haysiyet duygum buna izin vermezdi.

"O zaman ben de seninle gelebilir miyim?" Kadınsı kurnazlıklara açık olduğumu düşünüyormuş gibi gözlerini bana diyor. "Lütfen?" diye ekliyor, özlem dolu bir sesle.

Baştan çıktım. Hem de dayanılmaz bir şekilde. Aletim çelik gibi sertleşmiş, duygusal bir dangalak olmayı bırakıp onu için bağıyor. Göğsünde sinirle çarpan kalbinin atışını duyabiliyor ve boynundaki nabzının zonklamasını görebiliyorum - kadar nefis ki dişlerimi geçirebilirim. Ama ben

oraya gitmeme izin veremem. Eğer izin verirsem, onu özgür bırakabileceğimden emin değilim.

"Ben yalnız uyurum," diye sert bir tonda cevap veriyorum ve ona bunun bir pazarlık olmadığını, pazarlık olsa bile elinde hiçbir koz olmadığını hatırlatıyorum.

"Dün gece yalnız uyumadın," diye kaşlarını kaldırarak bana karşılık veriyor, sesi daha da cesurlaşıyor.

Lanet olsun, zorlamaya devam etmek zorunda. Benden bir nebze olsun korunmasını sağlamak için konulan sınırlara ve kurallara karşı her zaman geri adım atıyor. "Dün gece farklıydı." Ona, onunla ve dün geceyle ilgili gerçek duygularımı maskelemek için yeterli bir görev yaptığını umduğum vurdumduymaz bir bakış atıyorum. "Olanlardan sonra yalnız kalmanı istemedim."

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Sesi inatçı bir vahşilikle çıkıyor ve keşke o kavgacı sırtışını mükemmel dudaklarından öpebilseydim. "Lütfen, Cade?"

Çaresiz sözleri bir yalvarış, ama ben onu yalvarırken görmek istemiyorum. Bana tatlı sözlerden ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeden daha fazlasını sunmasını istiyorum. Gerçek değeri olan bir şey. Ben her şeyden önce bir iş adamıyım. Kara Caine yatağında bir yer istiyorsa, bunun bedelini ödemek zorunda.

"Bana ne vereceksin?" Satın alınacak mallara değer biçen birinin mağrur havasıyla onu bir aşağı bir yukarı süzerken ses tonumu hesaplayarak soruyorum.

"Vermek mi?" diye soruyor, imam karşısında sesi titriyor.

"Evet, *Kara*," diye cevap veriyorum, kelimelerim sanki küçük bir çocukla konuşuyormuşum gibi yavaş. "Bana ne teklif edeceksin?" Tam bir göt gibi davranıyorum ve bunun farkındayım. Ama küçük tutsağımı kıvrandırma fırsatına karşı koyamıyorum. "Sonuçta ben bir iş adamıyım. Hiçbir şey bedavaya gelmez." Dudaklarımda müstehcen bir sırıtış yayılıyor. "Sen bile."

"Ne istiyorsun?" Aynı anda hem korkmuş hem de şekilde tahrik olmuş görünüyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, işaret parmağımı dudaklarıma vurarak dikkatlice düşünüyorum. "Şu anda pek emin değilim. Gelecekte bir noktada bana bir iyilik borçlu olacaksın diyelim."

"Senin gibi bir adam için serbest geçiş tehlikeli görünüyor," diye verdi Kara. Sıcak kahverengi gözlerinde kararsızlık dolanıyor.

"Oh, kesinlikle tehlikeli," diye cevap veriyorum, korkularını bastırmak gibi bir niyetim yok. Ben tehlikeliyim. Ve kiminle yatağa girdiğini tam olarak bilmeli. "Asıl soru, buna değer mi?" Hades'in Persephone'yi yeraltı dünyasının derinliklerine çağırması gibi ona elimi uzatıyorum.

Ve Kara, kendi sonunu hazırlamaya kararlı, tatlı, masum, cahil küçük bir aptal gibi, küçük elini benimkinin içine soktu ve sıkıca kavradı.

Sanırım ikimiz de cehenneme gideceğiz. Yolculuğun tadını çıkaralım bari.

KARA

Cedar ve nane, Cade'in karanlık mabedine girdiğimiz andan itibaren duyularımla sarhoş edici bir düet yapıyor. Hava gerginlikle çatırdıyor, odanın koyu sessizliğini dağıtmak için hiçbir şey yapmıyor. Cade yatırıyor Beni büyük, siyah yatağının önüne oturtuyor ve yatak odasına bitişik odalardan birine girerek gözden kayboluyor. Garip bir önsezi duygusuyla yatağa bakıyorum. Dün gece Cade ile içinde uyumuş olsam da, bugün daha büyük, daha heybetli görünüyor.

Her ne kadar öyle olmadığımı düşünmek istesem de korkuyorum; yatağa doğru yürürken ellerim titriyor, kenara oturuyorum ve bekliyorum. Bakire değilim, ama bunu uzun zamandır yapmamıştım ve son birkaç tek seferlik deneyimim en iyi ihtimalle cansızdı. Ama Caden Ashford bir kere içip bırakılacak türden bir ahlaksıza benzemiyor. Hayır, o uzun süren, kanınıza işleyen ve sizi her saniye daha fazlası için aç ve ağırlı bırakan türden bir bağımlılık gibi görünüyor. Derinizin altına giren ve asla bırakmayan türden.

Parmaklarımı koyu renkli, ipek çarşafların üzerinde gezdiriyor, onlara bastırılmanın nasıl bir şey olacağını, Cade'in ilk kez içime kayarken tüm ağırlığını çıplak bedenime vermesini düşünüyorum. Beni çoktan ıslak ve ona hazır bulacaktı. Beklentiden o kadar sıırıslıklam olmuşum ki, külotumdan sızdığını ve sıkılmış kalçalarımı işaretlediğini hissedebiliyorum. Kalçalarımı daha geniş açtım, titreyen parmaklarımı aşağı kaydırarak göbeğimdeki o tatlı, ağrıyan noktayı okşadım. Oraya ulaşmadan yumuşak ve pamuklu bir şey yüzüme çarpıyor.

Cade' gömleğini hissediyorum, hâlâ sıcak, yumuşak ve nefis kokuyor. Cade'in gömleğinden derin bir nefes çektiğimde gözlerim kapanıyor.

atılmış giysileri başımdan çıkarmadan önce erkeksi bir koku alıyorum. Harap olmuş saçlarımı düzeltirken Cade'e sinirli bir bakış fırlatıyorum. Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, pek de şefkatli ve sevgi dolu bir ruh hali içinde değil.

Bu gece şefkatten biraz daha keskin bir şeye ihtiyacım olması iyi bir şey.

"Giy şunu," diye emrediyor Cade, fazlasıyla çekici bir diktatör gibi, gözlerini gömleğine indirerek. "Seni kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyor."

Onun değiştiğini fark ettiğimde bakışlarım hızla akkor halindeki bir şehvet ifadesine dönüşüyor. Gömleksiz, sadece belirgin karın kaslarından aşağı doğru inen nefis v-kesimini vurgulayan bir çift alçak eşofman altı giyiyor. Kıcının çıplak kıvrımı pantolonunun bel bandından dışarı bakarken, iç çamaşırı bile giymediğinden oldukça eminim. Ve şu anda ben de iç çamaşırı giymek istemiyorum.

Üzerimi değiştirmek için banyoya kaçmak yerine, cesaretimi toplayıp bir bacağımı yavaşça kaldırıyorum ve yüksek topuğumun ucunu yatağının üzerinde dengeliyorum. Elbisemin ipeksi eteğini kavırıyor ve şehvetli bir hızla dizimin ve kalçamın üzerinden yukarı doğru kaydırıyorum. Şu anda bacaklarımın açılmış haliyle, Cade cesaret edebilseydi nemli külotuma bir göz atabilirdi.

Ama yapmıyor. En ufak bir cazibesi bile yok. Muhteşem yüzünde aynı lanet çatık kaşla orada öylece duruyor, ona itaat edip kıyafetlerini giymediğimi hatırlatmak için tek bir kaşını kaldırıyor. Tanrım, ne cüretle onun aşırı kontrol saplantısını yerine getirmekte ihmalkâr davranabilirim? Bir noktada onun emrine itaat etmeye niyetim var, sadece önce onu biraz kızdırmak istiyorum.

Parmaklarımı çıplak kalçamda gezdiriyorum, çıplak topuklu ayakkabılarımın bilek kayışına ulaştığımda tenim arzuyla karıncalanıyor. Bakışlarım Cade'in üzerindeyken tokayı çözüyorum, onu vurdumduymaz yüz ifadesini bozması için kışkırtıyorum. Yere bakmadan ayağımdaki stiletto'yu kaydırıp ona doğru fırlatıyorum. Siyah mermer zemine sıçramadan önce bir *gümbürtüyle* kaval kemiğine çarpıyor.

Hiç tepki vermedi. Ayakkabıyla vurduğumda homurdanmadı bile. Cade sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve bekledi.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkarak uzanıp diğer ayakkabımı çıkarıyorum ve onu da diğeriyle birlikte dikkatsizce yere fırlatıyorum. Bu sefer bir tepki beklemiyorum ve öyle de olmadı. Sadece sessizlik. Ayakkabı fırlatmaktan biraz daha müstehcen bir şey yapmaya karar veriyorum. Cade'in bakışlarını tutarak, parmaklarım elbisemin ince askılarının altından kayıyor ve

Omuzlarım. Sütyen giymiyorum ve hafif bir hareketle elbisemin yeşil ipeğinin arkasından pembe meme uçlarım görünüyor.

Baş kütüphaneci ve arşivci Kara Caine, Caden Ashford'un yatağına yayılmış, göğüsleri dışarıda.

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Ne bir göz seğirmesi ne de bir sırıtma. Piç herif taş kadar dayanıklı. Görünüşe , Cade istediği zaman çıplak kalçalara ve çıplak göğüslere karşı bağışıklık kazanıyor. Tam hareketsiz kaldığını düşündüğüm anda, çenesini bana doğru hafifçe sallayarak hareket ediyor. Ne yaptığını anlamadan önce kaşlarım bir saniyeliğine şaşkınlıkla çatılıyor.

Devam et diyor, *sonra* gözlerinde en zalim parıltıyla. Özlemini çektiğim ilginin tek bir damlasını bile bana vermezken, daha ileri gitmem için beni cesaretlendiriyor. Onun için kendimi aptal yerine koymamı istiyor. Ya da belki de devam edecek cesaretim olmadığını düşünüyor ve bunu belli eden kişi olmaktan hoşlanıyor. Her iki durumda da, onun yanıldığını kanıtlayacağım.

Onun tepkisizliği karşısında içten içe çığlık atarken, parmaklarım elbisemin korsajını buluyor ve belime kadar yırtıyor. Bu hareket göğüslerimin tamamen serbest kalmasına neden oluyor, meme uçlarım çakıllı ve Cade'in ağzının sıcaklığını hissetmek için yalvarıyor. Bu sefer tepki vermek için duraksamıyorum. Sinirlerime hakim olamadan kalçalarımı kaldırıp elbiseyi kıcımdan aşağı sıyrıyorum ve ipeksi kumaşın bacaklarımdan kayarak yeşil bir su birikintisi halinde yere düşmesine izin veriyorum. Pembe külotum vücudumda kalan tek giysi parçası.

Cade çıplaklığımı yutmak için hiçbir hareket yapmıyor. Gözleri benimkilere takılı kalıyor, yeşil-altın derinliklerini deşifre etmek zor. Bu noktada, pantolonuna bastıran sert sikinin belirgin hatları olmasa eşcinsel olduğunu düşünebilirdim. Etkilenmiş olduğunu biliyorum, piç herif cehennemi bir nedenden dolayı bunu göstermiyor. Lanet olası kontrol manyağı.

Her şeyden çok, o kontrolü parçalara ayırmak istiyorum.

Küçük bir gerginlik nöbetiyle savaşıarak parmak uçlarımı külotumun üzerine sürüyorum ve yumuşak, pembe dantelin altına kaydırıyorum. Dudaklarındaki hafif gülümseme, Cade'in tam olarak ne yapmak üzere olduğunu bildiğinin tek işareti. Keskin bir nefes alışla külotu kıcımdan aşağı ve kalçalarımın doğru çekiyorum. Dizlerime takılıyor ve bacaklarımı bükerek ayaklarımı yatağın getiriyorum. Bir bacağımı dışarı kaydırıyorum, külotu tamamen çıkarmadan ve bir parmağımın yakalamadan önce uyluklarımı gidebilecekleri kadar geniş açıyorum.

Ve hızlı bir hareketle, uyarılmamla sıırıslıklam olmuş pembe danteli Cade'in çıplak ayaklarının üzerine fırlatıyorum.

Göt herif irkilmiyor bile. Bacaklarım açıkken ve yatağında çırılçıplakken, hayatın özüymüş gibi tutunduğı o soğukkanlılıkla bana bakmaya devam ediyor.

"Giy şunu dedim Kara," diye tekrar emrediyor Cade, sesi ilk seferkinden daha sert, yanımdaki atılmış elbise gömleğine doğru başını sallarken.

Kendime olan saygımın yavaş yavaş yok olduğunu hissederek bacaklarımı kapatıyorum ve gömleğini almak için uzanıyorum. Çıplaklığımı örtmek için sabırsızlanıyorum, içine giriyorum, her düğmeyi boynuma kadar ilikliyorum ve ani titrememi hafifletmek için kollarımı çıplak dizlerime doluyorum. Belki de tüm bu Caden Ashford'la yatma planı benim en iyi fikirlerimden biri değildi. Zaten o da öyle düşünüyor gibi görünmüyor. Gururumun son kalıntılarını da toplayıp Cade'in bakışlarıyla buluştum ve bir sonraki emrini beklemeye başladım.

"Önce tuvaleti kullanmak ister misin, yoksa ben mi kullanayım?" diye soruyor, yüzümdeki yıkılmışlık ifadesini fark edince sesi biraz yumuşuyor.

"Ben giderim," diye cevap veriyorum yataktan atlarken ve yanaklarıma dolan utanç ateşini maskeleyemeye çalışıyorum. Cade'e bakmadan banyoya doğru hızlı bir koşu yapıyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

CADEN

F Sonunda yalnız kaldığımda, Kara kıyafetlerini çıldırtıcı parçalar halinde teker teker çıkarırken tuttuğum nefesi kendime bırakabildim. Arsız kız bu erotik gösteriyle beni neredeyse öldürüyordu.

Stiletto'yu tekmeleyip ayaklarımın dibine fırlattığı anda ona saldırmamak için kendimi zor tutmanın verdiği güçle vücudum titriyor. Böyle bir tavır, cesaret ve lanet olası bir pervasızlık beni böyle kışkırttı. Göğüslerini o güzel, yeşil elbiseden sıyırdığı anda, lanet bir canavar gibi üzerine atlayıp onu paramparça edebilirdim.

İnan bana, ben *istedim*.

Eğilip yaramaz fingerdek kızın ayaklarımın dibine fırlattığı külotu alıyorum, pembe danteli kaplayan uyarılmışlığının ıslaklığını hissettiğimde boğazımın derinliklerinde inliyorum. Karşı koyamayıp, ıslanmış materyali burnuma götürüyorum ve içime çekiyorum. *Kahretsin*, çok güzel kokuyor. Eğer banyo kapımın diğer tarafında bekliyor olmasaydı, bu külotu sikimin etrafına sarar ve dölüm onunkine karışana kadar sikimi yumruğumla boğardım. Olması gerektiği gibi.

Sikime daha fazla sabır gösterilmesini istemenin verdiği rahatsızlıkla oflayıp puflayarak gardırobuma doğru yürüyorum ve Kara'nın külotunu saklaması için en üst çekmeceye bırakıyorum. Onları fiilen bana verdiği için geri alamayacak. Daha sonra onlarla mastürbasyon yapmam gerekecek.

Yatağa geri dönüyorum ve Kara'nın yanına yerleşiyorum. Doğal bir içgüdüyle *onun tarafı* demem neredeyse beni kendimden geçirecekti. Hayatımdaki çeşitli kadınların hiçbir zaman yatağımın kendilerine ait bir tarafı olmadı.

Tanıdık olmayan duygulardan oluşan bir girdap göğsümde patlamak için çırpınıyor. Kara buradayken, lanet olası yatak odamdayken, onun tüm bu karmaşaya kapılmasına izin vermemek için daha da dikkatli olmalıyım.

Kara'nın elinde bir yığın kitapla sivri topuklu ayakkabılar üzerinde hayatıma girmesi ihtiyacım olan son şeydi. O ve ben birlikte cehennemde yaratılmış bir eşiz. Birlikte, ateşli bir yıkıma mahkumuz. Ona istediğini veremem çünkü o bana *ihtiyacım* olanı veremez.

O çok saf, çok narin, ara sıra serbest bırakmam ve tıka basa yememe izin vermem gereken karanlığı kaldıramayacak kadar masum. İştahımın istekli bir kurbana ihtiyacı var ve Kara'nın onu nasıl kullanmak istediğini bilse koşarak gideceğinden oldukça eminim. Ve kaçmasına gerçekten izin veremem.

Bu yüzden ona istediğini vereceğim, en azından kısmen. Yatağında uyumasına izin vereceğim, isterse ona kucağımın sıcaklığını vereceğim, ama hiçbir koşulda onu becermeyeceğim. Çünkü onu becermek ikimizi de mahvetme potansiyeline sahip.

Bir buhar bulutu içinde Kara banyodan çıkıyor - neyse ki hâlâ benim gömleğimi giymiş, temiz ve naneli kokuyor. Muhteşem yüzü makyajdan arınmış, gözleri ise zamanının çoğunu banyoda ağlayarak geçirmiş gibi belirgin bir şekilde kızarmış ve şişmiş. İki gündür üst üste ağlamasına ben sebep oluyorum ve bu beni lanet olası bir dangalak gibi hissettiriyor.

"Beni nerede istersiniz? Yerde mi, yoksa yatakta mı? Senin pazarlığın olduğu için seçmekte özgürsün," diye soruyorum, yüzüne dağılan duyguların kafa karıştırıcı karışımını çözmeye çalışarak.

"Yatakta," diye cevaplıyor çıplak ayaklarını sürüyerek ve bakışlarımı kaçırarak. Cevabındaki tereddüt eksikliğinden heyecanlanmalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim emin değilim.

"Nasıl isterseniz."

Banyoya doğru ilerliyorum ve gece rutinimi hızlıca yerine getiriyorum, duşta kendimi sonuna gitmeme izin vermeden birkaç hızlı vuruşla kenara çekiyorum. Banyodan nemli saçlar, çıplak bir göğüs ve azgın ereksiyonumu gizleme konusunda kötü bir iş çıkaran eşofman altıyla çıktığımda, aletimin birkaç lezzetli vuruşunun buna değdiğinden emin değilim.

Işıkları söndürüp yatağın artık *benim* tarafım olduğunu tahmin ettiğim kısmına doğru yürürken Karanın gözleri üzerimde. Onun ilgisine karşılık vermek yerine komodinin üzerinden telefonumu alıp

Ertesi gün için programımı onaylamak ve acil e-postaları cevaplamak için gece ritüeli. Yatakta misafirim varken genellikle bu kadar dikkatsiz değilimdir ama Kara benim tipik, sıradan sevişmelerimden biri değil. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, böylece yatağında pembe amcığı çıplak ve serbest bir şekilde yattığı gerçeğine odaklanmıyorum.

Eğer onun ıslak amını düşünmeme izin veririm, tüm dikkatli kararlılığım paramparça olacak ve onu altıma çekip öyle bir sikeceğim ki yatak kırılacak. Çarşafın altından görünen çıplak kalçalarına gizlice yan gözle bakınca, kırık bir yatağın o kadar da kötü bir şey olmayacağını düşünüyorum.

KARA

Cade'nin geniş, görkemli yatağı şu anda dikenli çalılardan oluşan bir yatakta yatmak kadar rahat. Kalın, siyah yorganı tekmeleyip çıplak bacaklarımı serin havaya atmadan önce kayıtsızca debeleniyorum.

Hava. Kanımda şehvet ateşi gibi yükselen ısıyı azaltacak *bir şey* için çaresizim ve beni sıırıslıkam çekirdeğime kadar yakmaya hazır bir ihtiyaç. Cade'in kemiklerime yerleşen ve vücudumdaki her sinire nüfuz eden çiğ ağrıyı hafifletmesine ihtiyacım var. Acımı dindirmesi için ona ihtiyacım var. Ve o benim varlığımı unutmaktan tamamen memnun görünüyor.

Cade'in telefon ekranından gelen mavi renkli ışık yüzünü aydınlatıyor, kaşlarının arasına kalıcı bir çatıklık kazınmış. O beni görmezden gelmeye devam ederken, daha önce kendime hiç izin vermediğim bir titizlikle onu inceliyorum. İntikamcı bir melek gibi yıkıcı bir güzelliğe sahip; karanlık ve aydınlık, zalimlik ve şefkat, yıkım ve kurtuluş. Onun tek bir bakışı beni paramparça edebileceği gibi cennet mutluluğuna da kavuşturabilir. Ve ben onun ellerinde mutlu bir şekilde mahvolmayı ya da kendinden geçmeyi kabul ederim.

Pes edip adını karanlığa fısıldamadan önce yaklaşık yirmi kez tereddüt ediyorum. "Cade?"

Sessizlikle karşılaşıyorum ve beni duymadığından mı yoksa duymak *istemediğinden* mi emin değilim. İçimi çekerek yan dönüyorum ve yere düşme riski olmadan benden olabildiğince uzakta yatan hareketsiz forma bakıyorum. Sırtı çıplaktı, koyu renkli çarşaf, kışının üzerindeki ikiz girintinin biraz altına kadar sarktığı için mütevazılığın sınırlarını zar zor koruyordu.

Cade'in omuzları etten çok taştan yontulmuşa benziyor, yumuşak kıvrımlarla geniş. Sirtında anatomik olarak var olduğunu bilmediğim kaslar dalgalanıyor ve omurgasının girintisini dağların arasında doğrusal bir vadi gibi daha belirgin hale getiriyor. Kalçasında aşağıya doğru eğimli yumuşak bir kıvrım var ve bakışlarımı çarşafın altındaki büyük çadıra düşürüyor.

Ve, Tanrım, çarşafın altındaki ereksiyon oldukça büyük görünüyor.

Adam o kadar sinir bozucu derecede çekici ki, sadece ona bakarken bile kalbim acıyor. Ya da belki de kalbimi daha aşağıda, çok daha sorgulanabilir ahlaki değerlere sahip bir şeyle karıştırıyorum. Her iki durumda da, taştan yapılmış olmasına rağmen, Cade'de her parçamı ona teslim etmek istememe neden olan bir şey var.

Cade bana bakmadan, "Git uyu, Kara," diye tersliyor.

"Uyuyorum." Arkasını dönmüş olmasından faydalanarak gözlerimi deviriyorum. "Hayır, . Surat asıyorsun. Bir çocuk gibi." Sesi keskin ve ve akıl sağlığımın gevşek ipliğini çekiyor.

"O zaman belki de kendi yatağıma gitmeliyim. Belli ki benim etrafımda olmaya katlanamıyorsun."

"Odamda *kendi isteğinle* bulunuyorsun, benim değil," diye alay ediyor ve beni yatağa götürmesi için zavallı, aşk acısı çeken bir kız gibi yalvardığımı hatırlatıyor. "Bu deneyimden zevk almak gibi bir yükümlülüğüm yok."

Sözleri suratıma bir tokat gibi indi ve sersemleyerek sessizliğe büründüm. Belki de aramızdakileri yanlış yorumladım. Belki de onun için bir işten fazlası değildim ve yatakta onun yanında yer almak için pazarlık yapması sadece biraz eğlenceliydi. Belki de beni bir araçtan öte bir şey olarak görebileceğini düşündüğüm için dünyanın en , en saf kızıyım. Kitabını ve değerli ödülünü alıp yoluna devam etmesi için bir yol.

Yüzümü yanımdaki pelüş, siyah yastıklara bastırmak ve acıma sonsuza dek son vermek istiyorum.

Cade yüzüme doğru dönmeden önce sert bir iç çekiş çıkardığında kendime acıma duygusundan sıyrılıyorum. Birden o kadar yakınım geliyor ki nefes almakta zorlanıyorum, kokusu bana çarpan bir dalga gibi duyularıma saldırıyor. Titriyorum, Cade'in yeşil-altın gözlerinin yoğunluğu açıklayamadığım bir güçle içimin derinliklerine işliyor.

"Özür dilerim," diyor yumuşak ve içten bir sesle. "Bu hak ettiğinden daha sertti." İşte böyle, duruşundaki ve ses tonundaki soğukluk

eriyip gitmiş, yerini sıcak ve lüks bir şeye bırakmıştır; tıpkı kış gecelerinde içine sokulmak isteyeceğiniz kaşmir bir battaniye gibi.

Şu anda, suçunu zar zor hatırlıyorum, vücudunun yakınlığı tüm düşüncelerimi puslu gölgelere dönüştürüyor. Ağzı, için için yanan gözlerine uymayan eğlenceli bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve kaşlarının arasında tanıdık bir kırıksıklıkla beni incelerken sıkıntılı görünüyor. Hiç düşünmeden elimi alınına götürüp yukarı doğru sıvazlıyorum ve kaşlarındaki dalgın çatıklığın kaybolmasını istiyorum.

Ani bir şiddet patlamasıyla, Cade'in elleri üzerimde, çenemi yakalıyor ve ağzımı onunkine doğru sürüklüyor. Ben daha düşünmeden dudakları dudaklarımın üzerinde, dili sıcak ve talepkâr bir şekilde içime doğru ilerliyor. Öpücüğün beni tüketmesine izin veriyorum, vücutlarımız çarpıştığı anda bileşiminin her lifinin Cade'inkiyle birleştiğini hissediyorum.

Ağzı fethedici; vahşi, talepkâr dudaklar beni kendi dudakları olarak kabul ediyor, dili ağzımın keşfedilmemiş bölgesini yoklarken derinlere nüfuz ediyor, kılıfsız dişleri alt dudağımın hassas derisiyle öyle bir güçle buluşuyor ki bir iniltiyi bastıramıyorum.

Hareketleri ilkelleşirken Cade'in boğazının derinliklerinde bir hırıltı yankılanıyor. Saçlarımı kavırıyor ve sertçe bükerek beni altındaki yere kilitliyor. Diğer eli vücudumda geziniyor, sanki beni hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi her parçamı çılgınca keşfediyor. Eli kalçalarımın arasından geçip neredeyse amıma değdiğinde nefesim kesiliyor. Çaresizlik içinde inliyorum, dudaklarım daha da istekli hale geliyor, bana en çok ihtiyacım olan yerime dokunması için yalvarıyorum.

Akıl almaz bir tutkunun yaşandığı kısa an, Cade'in öpücüğü kesmesiyle bir anda sona eriyor. Ellerini keskin bir şekilde iterek beni nefessiz ve daha fazlası için can atar bir halde bırakarak uzaklaşıyor. Kendini çözüp sırt üstü döndüğünde titriyorum. Tavana bakıyor, karanlığın içinde kaybolmuş, o anın sığağında neredeyse aştığımız çizgiyi kabul etmeyi reddediyor. Geri dönemeyeceğimiz bir şey.

Cade parmaklarını siyah saçlarında gezdirirken "*Siktir*," diye nefes alıyor, nefesi ağır ve düzensiz.

Şaşkınlıkla ona bakıyor, göğsünde atan kalbinin hızlanan temposunu dinliyorum; benimkiyle eşleşen çılgınca bir ritim. Az önce ne oldu böyle? Ya da neredeyse ne oluyordu? Daha önce tenimde onun elleri kadar heyecan verici bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Vücudunun benimkine değmemesinin yarattığı bir boşluk var.

Vücudunun sıcaklığını bedenimde hissetmek için yanıp tutuşarak elimi aramızdaki mesafeye uzatıyorum.

"Şu anda iyice becerilmek istemiyorsan, bana bir daha dokunma," diye hırlıyor Cade, sesi karanlık ve tehditkâr.

Ses tonundaki şiddet dehşet verici olsa da geri adım atmıyorum. Sinmiyorum. Caden Ashford'u huysuz küçük bir sürtük olduğu için yerle bir etme niyetiyle yatakta dik oturuyorum. "Bana bak," diye emrediyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana cevap vermeye tenezzül etmiyor. "Caden Ashford, *bana bak* dedim."

Bu kez gözleri benimkilere kayıyor ve güzel yüz hatlarına yayılmış gerçek bir şaşkınlık görmekten büyük zevk alıyorum. Sessizliğini koruyor, ben de bunu onu azarlamak için tam bir izin olarak kabul ediyorum.

"Senin kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorum. Seninle sürekli yakın olmak zorunda kalmanın tüm korkunç, tehlikeli tehlikelerini zaten yaşadım. Tüm dünyanın sahibiymişsin gibi kütüphaneme daldığın günden beri, her günümü *senin* tasarladığın bir hapishanede yaşayarak geçirdim. Hayatımın her günü *senin* yaptığın bir işkence. Ve en kötüsü, seni istiyorum. Her şeye rağmen."

Gülüyorum, sesim kötü niyetle çizilmiş ve çarpıtılmış. "Dürüst olmak gerekirse, sen hayatıma girip her şeyi berbat ettiğinden beri en çok hoşuma giden olay, iyice becerilmek gibi görünüyor."

Kendimi korumayı bir kenara bırakıp aramızdaki geniş alana uzanıyorum ve Cade'in kalçasının açıkta kalan meleşini parmak uçlarımla okşuyorum, eşofmanının bel bandına ulaşana kadar gövdesine kazınmış V şeklindeki kıvrımı aşağıya doğru takip ediyorum. Parmaklarım orada oyalanıyor, alt karnı boyunca müstehcen bir çizgi çizerken kaderi baştan çıkarıyorum. Sadece kırılmasını bekliyorum.

Korkunç bir hırıltıyla Cade bileğimi acımasızca kavırıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve üstüme çıkıyor. Çırpınmaya çalıştığımda dizleri kalçalarımı demir zincirler gibi kilitliyor. Diğer bileğimi de yakalayarak iki kolumu da başımın üzerine kaldırıyor ve beni uzanabildiğim kadar uzatıyor. Cesur beyanıma rağmen ona karşı mücadele ediyorum, Cade beni vücudunun ağırlığı altında ezerken paniğe kapılıyorum. Kendi çaresizliğimi keşfettiğim anda, korkunun ilk dikenlerini hissediyorum.

"İstedığın bu mu Kara?" diye soruyor baştan çıkarıcı ve uğursuz bir tonda. Başını benimkinin üzerine indiriyor, baştan çıkarıyor

Beni öptü, dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

"Evet," diye inliyorum, tüm vücuduma yayıldığını hissettiğim gerginlikle titremesini engellemek için dudagımı ısırıyorum.

"Emin misiniz? Ben yatak odasında hiçbir şekilde bir centilmen değilim."

"Yatak odasının dışında da pek centilmen sayılmazsın," diye alay ediyorum.

"Aşkım, beni yaraladın." İfadesi başka bir şeye benziyor yaralı. Aslında, yanan gözlerini benimkilere kilitlemişken sert aletini amımın uzunluğu boyunca sürüklerken kesinlikle vahşi görünüyor.

"Oyalıyorsun," diye kışkırtıyorum, hâlâ giyinik olan ereksiyonuyla buluşmak için kalçalarımı oynatmaya çalışıyorum. "Sorun ne Ashford? Korkuyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum, beni cüretkâr cesaretimden pişman etmesi için cesaretlendiriyorum. Gözleri, bunu yapabileceğine dair bir vaatle parlıyor.

"Hayır canım, ama olmalısın."

KARA

V Şiddet havada dönüyor, keskin ve yıkım vaadiyle dolu. jilet gibi bir sessizlik uzanırken nefesimi tutuyorum. İkimiz de hareket etmedik. Sonra bir , Cade

bileklerimi yatağa dayayıp gömleğime uzanıyor. Yani *onun* gömleğine. Hızlı bir yırtışla gömleğimi ortadan ikiye ayırdı ve düğmeleri yatağa saçıldı.

"Cade!" Serbest kalan kollarımı kullanarak gömleğimden arta kalanları göğüslerimi örtmek için göğsümün üzerine çekmeye çalışıyorum. Sert elleri bir anda bileklerime yapışıyor, kollarımı koparıyor ve beni yakıcı muayenesine çıplak bırakıyor. Benimkilere kayan parlak gözlerinden yansıyan ham arzusun altında titriyorum.

"Konuşma," diye emrediyor Cade, sesi sert ve talepkâr. Eğilip ıslak dilini çıplak göğüslerimin arasında gezdirirken, kafesimin derin girintisini izlerken bakışlarını üzerimde kilitli tutuyor. Dilinin kısa süreli hareketi aynı anda hem gıdıklayıcı hem de lezzetli.

Elinde çırpınıyorum, dalga geçilmekten ziyade dokunulma ihtiyacıyla sayıklıyorum. Sırtımı kamburlaştırdım, daha fazlası için çaresizdim. "Cade, lütfen."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Cade'in eli ağzımı öyle bir güçle sarıyor ki, bunu yapabilseydim çılgılık atardım. Bakışları sert ve tehlikeli. Vücudumun içgüdüsel olarak ona karşı koymaya başlaması sadece bir saniye sürüyor ama kalçalarımı saran güçlü bacakları ve göğsümün üzerindeki ağır kolu beni o kadar ağırlaştırıyor ki ona karşı koyamıyorum. Ağzımın ve çenemin üzerindeki eli, sonunda teslim olup hareketsiz kalana kadar sıkmaya devam ediyor.

Boyun eğdiğimi hissettiğinde Cade'in güzel ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. Ve bunun için ondan nefret ediyorum, ela gözlerinde gördüğüm yıkımın tadına bakmak için amımın ağladığını hissederken bile.

"Tek kelime daha etme Kara," diye emrediyor, parmaklarını yanaklarıma bastırarak ciddiyetini vurguluyor. Ona karşı çıkıyorum ama sessiz kalıyorum çünkü şu anda başka seçeneğim yok. Eğiliyor ve dudaklarının kulağımın kabuğuna değmesine izin veriyor. "Eğer bana bir daha itaatsizlik edersen, seni cezalandırmak için bir yol düşünmek zorunda kalacağım." Dişleri kulak mememi sıyrıyor ve eline karşı inliyorum. "Zaten birkaç fikrim var, bu yüzden beni kışkırtmasan iyi edersin."

Boyunun hizasına kadar yükseliyor ve bana sert bir bakış daha fırlatıyor. "Anlaşıldı mı?"

Eli hâlâ yüzümün yarısına yapışmışken başımı olabildiğince iyi sallıyorum.

"Güzel." Uslu duracağımdan emin olan Cade'in eli gevşiyor. Elini tamamen çekmek yerine işaret ve orta parmağını ağzımın üzerinde gezdirip alt dudağıma bastırıyor. "Aç," diye emrediyor. Dudaklarımı aralıyorum, itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şehvet sersemiyim. Parmaklarını dişlerimin arasından geçirip dilimin pürüzsüzlüğünde gezdiriyor. Sırf yapabildiğini göstermek için parmaklarını ağzıma özensiz bir hızla sokup çıkarıyor. Tek kelime etmeden aşağılanmayı kabul edeceğimi kanıtlamak için.

"Em," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Hiç tereddüt etmeden dudaklarımı onun etrafına doluyorum, dilimi müdahaleci parmaklarının üzerinde kaydırırken gözlerim kapanıyor ve onun tadını yalıyorum. Bu sefer, öğürmemeye neden olan bir noktaya gelene kadar sonuna kadar bastırıyor. Boğazımdan fişkırان hırıltıdan utanıyorum, ama çekilip tükürüğümü kızarmış yanağıma sürdüğünde gözlerinin şehvetin daha da koyu bir tonuna dönüştüğüne yemin edebilirim.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor derin bir ses tonuyla, sırılsıklam olmuş amımı çılgınca okşuyor.

Islak parmaklarını çenemden aşağı ve boğazıma doğru sürüklüyor. Dürüst olmak gerekirse, göğüslerimin arasındaki vadiden aşağı inmeden önce beni sıkmak için duraklamadığında biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Parmakları göbeğimin etrafında dönüyor, ben titreyene kadar karnımın düz düzlemleri üzerinde geziniyor. Son olarak, eli amımın hemen üzerinde, bir kalçamdan diğerine görünmez bir çizgi çizerek ilerliyor. Dokunuşu ihtiyacım olan yerden çok uzakta ve bana bilerek eziyet ettiğinden oldukça eminim.

Dayanılmaz işkenceler onun karakterine çok uygun görünüyor.

Cade kalçalarımın üzerinde dördüncü turunu attığında hayal kırıklığı içinde inliyorum. Kıvrınarak pelvisimi onun altında kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum. Havaya doğru eğilerek, izin verilmeyen kelimeleri kullanmadan Cade'e bana dokunması için yalvarıyorum. Tanrı bilir, eğer kırılırsam ve cinsel delilik beni onun mükemmel yüzüne "Becer beni!" diye bağırmaya iterse cezası ne olurdu. Muhtemelen gecenin geri kalanında benimle dalga geçer ve sırf hıyarlık olsun diye kez bile boşalmama izin vermezdi.

"Heveslisin, değil mi?" diye alay ederken kalçamın uzunluğunu okşamaya devam ediyor. Neredeyse hayal kırıklığı içinde ağlamak istiyorum ama sessiz kalıyorum. "İstedğin bu mu güzel kız?"

Parmakları nihayet inişe geçtiğinde nefesim kesiliyor. Ağzımdaki iki parmağını amımın ıslak kıvrımlarının arasından geçiriyor ve beni iyice açıyor. Ben daha nefesimi toparlayamadan Cade eğiliyor ve şişmiş, açtıktaki klitorisime tükürüyor. Bu hareket o kadar pis ve lezzetli ki, daha o bana dokunmadan ben neredeyse boşalıyorum.

Ve parmakları nihayet hassas sinir yumağımın üzerinde gezinip tükürüğünü tenime bulaştırdığında, tüm vücudum kasılıyor çünkü - lanet olsun ki -aden Ashford klitorisin yolunu *benden* daha iyi biliyor.

Bu sefer işkence ya da alay yok. Cade doğası gereği beni bir dakikadan kısa bir süre içinde orgazmın eşiğine getirecek basıncı ve hızı tam olarak biliyor. Ve ben o yüksekliğin peşinde koşmaya o kadar odaklanmışım ki, tam uçmadan önce sarsılana kadar durduğunu fark etmiyorum. Kaybettiğim için inliyorum, bedenim titriyor ve gözlerimdeki ihanetle ona bakarken göğsüm kabarıyor.

Cade'in yüzünde acımasız bir sırıtma var, parmaklarını ona ihtiyacım olan yere dokunmadan am dudaklarımın üzerinde yumuşakça gezdiriyor. "Sana bu kadar kolay vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Ses tonu kısmen kötü niyetli, kısmen coşkulu ve onu azdıran şeyin *bu* olduğunu fark ediyorum. Gücü, kontrolü, hatta belki de orgazmım ulaşamayacağım bir noktaya geldiğinde hissettiğim acıyı seviyor. Beni kendi küçük seks kuklası gibi oynatıyor ve bunun her dakikasından zevk alıyor.

Parmakları klitorisimi tekrar bulduğunda, daha önce olduğu gibi ustalıkla okşadığında ihtiyatlıyım. Bu sefer zevkimi söküp aldığına, bunu bekliyorum. Ama bedenim bu kadar sıkıyken, buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Beni üçüncü kez reddettiğinde gözyaşlarımın ıslak sızısını hissediyorum.

Bacaklarım orgazm kaybından titriyor, vücudum elektrikli, kontrol edilemez bir ihtiyaçla şarkı söylüyor. Başka bir işkence turu için hazırlanıyorum, ama bunun yerine Cade'in uzun parmaklarının içimde kaydığını hissediyorum, uyarılmamın ıslaklığıyla kolayca kayıyor. Üçüncüyü eklemeyen önce iki parmağıyla içime girerken dolma ve gerilme hissiyle nefes nefese kalıyorum. Diğer elini dudaklarına götürüyor, klitorisimi konsantre, dairesel vuruşlarla okşamadan önce parmaklarını ıslatmak için yalıyor. İkili uyarım içimi ateşliyor, tüm vücuduma yayılan lezzetli bir sıcaklık.

Cade'in dudakları ağrıyan meme uçlarımdan birinin etrafını sarıp sertleşmiş memeyi dişleriyle emdiği anda ağzımdan yüksek sesli bir çığlık kaçıyor. Cade'in dili sıkı meme ucumun üzerinde yuvarlanırken, parmakları amımın içinde ıslak bir şekilde vurmaya devam ederken, başparmağı klitorisime uzman bir hassasiyetle saldırırken, çekirdeğimdeki basınç endişe verici bir hızda artıyor. Neredeyse oradayım ve orgazm olmayı o kadar çok istiyorum ki fiziksel olarak acıyor.

"Yaklaştın mı Kara?" Cade soruyor, beni tüm doğru yerlerden uyarmaya devam ederken sesi sert ve çiğ.

Başımı sallıyorum, ne kadar yakın olduğumu bilmesine izin vermeyi reddediyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve sessizce, onun haberi olmadan, ezici zevke teslim olmadan önce beni durdurmadan boşalabilmem için dua ediyorum. Klitorisime inen keskin bir tokat beni bir çığlıkla konsantrasyonumdan koparıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve öfkeyle Cade'e bakıyorum. Piç kurusu az önce lanet amıma *şaplak atmıştı*.

"Bana yalan söyleme, Kara. *Yakın mısın?*"

"Evet," diye inliyorum, tek kelime hıçkırık olarak çıkıyor. Beni yine reddederse, yorgunluktan bayılabilirim.

"Gelmek ister misin?"

"Evet!" Çaresizlik ve ihtiyaç, bedenimin hissedebildiği tek şey olana kadar beni ateş gibi tüketiyor.

"O zaman iyi bir kız ol ve benim için boşal," diye emrediyor Cade, sesi sıcak, yatıştırıcı ve çok seksi. Ağzını mememe indiriyor ve klitorisimi okşarken ve üç parmağını içime sokarken meme ucumu sertçe ısıyor.

İtaat ederken amım elini sıkıyor, hayatım boyunca gelmediğim kadar sert boşalırken haykırıyorum. Dalga dalga gelen saf coşku vücudumdaki her siniri fethediyor. Ben orgazmın beni tüketmesine izin verirken Cade itmeye, ısırma ve ovmaya devam ediyor. Saldırısını her şey bitene kadar uzatıyor.

Vücudumdan bir ons zevk çekildi, sinirlerim o kadar hassaslaşana kadar devam etti ki dokunuşu acı verici hale geldi.

"Cade," diye yalvarıyorum nefes nefese, yüzüm düştüğünü bilmediğim gözyaşlarıyla ıslanmış. Bu kez, uyarılmaktan kurtulmak için can atıyorum.

"Evet?" diye soruyor, parmakları hâlâ bedenimden zevk ve acıyı birlikte sürüklüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, tam bir düşünce oluşturamayacak kadar ileri gitmişim. Elleri üzerimde olmadan, beni bir kez daha deliliğe sürüklemekten nefes alabileceğim bir ana ihtiyacım var. Söylenmemiş ihtiyacımı anlayan Cade parmaklarını içimden çekip ağzıma götürüyor ve ıslak parmak uçlarını dudaklarımda gezdiriyor.

"Çözüldüğünde çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor, tenime yayılan orgazmik bir kızarıklık olması gereken şeye hayranlıkla bakarken gözleri hayranlık ve arzu dolu.

Cade'in çevik parmakları kalçalarına doğru kaymadan önce kalp atış hızımı normalleştirmek için ancak bir anım oluyor. Görüşüm titremeye başlayana kadar beklentiyle nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum bile. O zaman bile, onu ilk kez görene kadar nefes alamıyorum. Cade jogger'ını kalçalarından aşağı sıyırdığında ve kalın, güzel aleti serbest kaldığında, hava aşırı dolu ciğerlerimi yüksek, inanılmaz bir nefesle terk ediyor.

Adam kocaman. *Eminim bir kadını nasıl dolduracağını biliyordur.* Daha çok hayatım için korkuyorum çünkü bu canavarlık beni ikiye bölecek gibi. Neredeyse bir yıldır seks yapmadım ve bu lanet olası bekaretimi yeniden kaybetmek gibi hissettirecek. Cade gülüyor ve çıplak kalçalarının arasından çıkan sekiz ya da dokuz inçlik geniş alete korkuyla baktığımı fark ettiğini anlıyorum.

"Merak etme," diye mırıldanıyor. Sonunda bakışlarımı aletinden ayırıp ona baktığımda, gözleri sıcak ve neşe dolu. "Sen esnemek için yaratılmışsın."

Amcığının onun büyüklüğünü karşılamak için acayip bir şekilde esnediğini düşününce yüzümdeki tüm kan boşalıyor. Cüsseli erkekler bu saçmalığı söylemenin rahatlatıcı olduğunu mu düşünüyorlar bilmiyorum ama hiç de öyle değil. "Yardımcı olmuyor," diye karşılık veriyorum.

"bırak," diye cevap veriyor, sözlerinde yumuşak bir emir var. "Sana sahibim, aşkım." Parmakları sanki en narin objeyi okşuyormuşçasına nazikçe tenimde geziniyor. "Sana zarar gelmesine asla izin vermem."

Bacaklarımı kalçalarının hapsinden kurtarıyor ve kollarını her iki dizimin altına sarıyor. Hızlı bir çekişle beni kendisine doğru çekiyor. Bacağımı tutup omzunun üzerinden atarak sikinin kolayca erişebilmesi için beni iyice açtığına inliyorum. Diğer eli üzerime uzanıyor ve yatak başlığını sıkıca kavıyor. Kollarının nasıl kaslarla dolu olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum; ön kolları o kadar damarlı ki onu yalamak ve kalın çıkıntıların dilimin üzerinde kaydığını hissetmek istiyorum.

Cade kendini girişime hizaladığında, sikinin şişkin ucu tenime damladığında sanırım kalbim bir iki atış atlıyor. Bu görüntü bana ihmal ettiğimiz çok önemli bir ayrıntıyı hatırlatıyor. "Kahretsin, prezervatif!" O sikinin başını amımın üzerinde gezdirmeye devam ederken ben çığlık atıyorum.

Cade sabırsızlıkla inliyor, "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" Kendini uyarılmamla kaplarken siki yarığımın üzerinde kaymaya devam ediyor.

"Belli ki. İmplantım var." Sanki *böyle* riski göze almışım gibi. Minyatür küçük Ashford'ların malikânenin etrafında koşuşturup ortalığı kasıp kavurması düşüncesi kesinlikle dehşet verici. Cevabım karşısında Cade'in yüzüne düşen küçük gölgeyi hayal ettiğimi söylüyorum kendime.

"Son zamanlarda biriyle yattın mı?" diye devam ediyor. Gözlerinin benimkilere sabitlenmiş yoğun derinlikleri bana bu sorunun tek bir doğru cevabı olduğunu söylüyor. En azından ciddi bir azar iştmeden kurtulmamı sağlayacak tek bir cevap.

"Hayır." İtirafım karşısında yüzünde beliren memnuniyet ifadesini hayal etmediğimi biliyorum. Daha sevişmedik bile ve piç şimdiden amımı sahiplenmeye başladı.

"Aferin kızıma," diye övünüyor ve alt dudağımı dişlerine karşı sertçe emmeden önce tüm şefkatiyle bir öpücükle ağzımı almak için eğiliyor. "Ben de öyle."

Sonra ağzı benimkine çarpıyor, dudaklarımı talepkâr bir vahşilikle zedeliyor. Yutan. *Her şeyi tüketen*. Nefesimi çalıyor, tutkusunun ağırlığı altında boğulurken ciğerlerimi yenileme şansını bana vermiyor.

Cade dudaklarımla temasını kesmeden elini çıplak bedenimden aşağı kaydırarak kalçalarımın arasındaki ıslak sıcaklığı buluyor. Üç parmağını içime sokuyor, beni onun büyüklüğüne hazırlamak için makaslıyor ve geriyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, beni sadece birkaç dakika önce düştüğüm sınıra doğru sürükleyen daireler çiziyor.

Cade öpüşmemizi keserek boğuk bir sesle dudaklarıma fısıldadı: "Benim için hazır mısın?"

"Evet," diye inliyorum nefes nefese çaresizlik içinde, bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum. En azından ilk başta acı verici olacağı kesin olan darbeye hazırlanırken dudağımı ısırıyorum. Ama Cade'in bana verdiği küçük acıları, karşılığında eşit bir zevkle yatıştıracağına güveniyorum.

Başka hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor ve daha ilk darbede göbeğimin derinliklerine işliyor. Yumuşak bir çığlığı bastıramıyorum, içimi yırtıp vücudumu onunmuş gibi sahiplenirken irkiliyorum. İnlemelerimin sesi onun coşku dolu inlemeleriyle karışıyor ve saf *seks* gibi gelen erotik bir düet oluşturuyor.

"Siktir, iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor Cade kulağıma karşı. Sesinin ilkel sertliği tüylerimi diken diken ediyor. Bedenim içgüdüsel olarak ona tepki veriyor, sanki başından beri onun efendisiymiş gibi.

Kendini daha fazla kontrol edemeyen Cade, cezalandırıcı bir hızla amıma giriyor, itiş gücü şiddetin eşiğine geliyor. Vücuduma her girişinde içimde büyüyen şiddetli zevki doyurmasaydı, yoğunluğu beni korkutabilirdi. Kolumdaki ani bir sarsıntı beni karnımın üzerine çektiğinde şaşkınlıkla çığlık atıyorum. Cade parmaklarını kalçalarımın geçirip beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdığında, ani pozisyon değişikliğinden dolayı hâlâ kafam karışmış durumda. Denge hissimi yeniden kazanamadan arkamdan tekrar içime giriyor. İçimdeki derin, alışılmadık bölgeye ulaştığında hep birlikte inliyoruz.

Cade'in eli, beni sikinin üzerine oturturken morartıcı bir güçle kıkıımı pençeliyor. Diğer eli sırtımdan yukarı doğru kayıyor ve her itişte ileri geri sallanan saçlarımı buluyor. Solgun sarı dalgalarımı yakalıyor ve sertçe çekiyor. Cevap olarak attığım çığlık, içimde zonklarken aletin daha da kalınlaşmasına neden oluyor.

Bacaklarımı birbirinden ayırmak için dizlerini kullanan Cade'in eli kıkımdan aşağı kayıyor, bacaklarımın arasındaki ıslaklığa dalıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor. Orta parmağı klitorisimin etrafında sabit daireler çizerek beni bir kez daha zevkin zirvesine doğru iterken, beni bir canavar gibi becermeye devam ediyor. Nefes alışım ağırlaştıkça itişleri daha da hızlanıyor ve sertleşiyor. Uyarı vermeden, duyularım tüm vücudumu yoğunluktan titreten bir doruk noktası ile patlıyor.

Çok geçmeden Cade, denge yeteneğimi yok eden bir vahşilikle içime dalıyor. Yüzüstü düşünüyorum, koyu renkli yastıklar düşüşümü engelliyor. Yılmadan, beni sadece kalçalarımın tutup kaldırıyor ve

beni sikinin üzerine. Serbest kaldığında Cade'in iniltileri keskin ve tatlıydı. Sıcak döllerini içime fişkırtırken parmakları derime derinlemesine saplanıyor. Beni işaretliyor. Beni ele geçiriyor.

Ve tüm varlığım boyunca kendimi hiç bu kadar dolu ve değerli hissettiğimi sanmıyorum.

İkimiz de yan yatana kadar bizi yuvarlıyor ve beni kendisine doğru tutuyor - ikimiz de nefessiz, titriyor ve doyuyoruz. Bu şekilde kalıyoruz, siki artık devasa boyutta olmayana kadar hala içimde sıkışmış durumda. Yavaşça çekip çıkarıyor ve bedenim boşluğun karşısında kaskatı kesiliyor.

İkimiz de Cade'in döllerinin amımdan damlayıp kalçalarımın altına süzülmesini sessiz bir haz içinde izliyoruz. Cade'in dölüyle boyandığını görene kadar kendi bedenimi hiç erotik bulmamıştım. Şimdi bu görüntüye bağımlı olduğumdan oldukça eminim. Cade'in bakışlarındaki kavurucu ısıya ve sikinin aniden kalınlaşmasına bakılırsa, sanırım o da olabilir.

Bu kadar kısa sürede bir kez daha sevişmeyi kaldırıp kaldıramayacağıma karar verirken gözlerinde açık bir çatışma var. Sonunda şövalyelik kazanıyor; beni bırakıyor ve bir iniltiyle yatağın kendi tarafına doğru kayıyor. "*Becer beni,*" diye mırıldanıyor, parmaklarını seksle karışmış saçlarında gezdiriyor.

"Sanırım az önce yaptığım da tam olarak buydu Lord Ashford," diye takılıyorum, yüzümdeki kendinden memnun gülümsemeyi engelleyemeyerek.

"Çok komik, Kara," diye karşılık veriyor alışılmadık bir göz devirmeyle. Bana doğru dönüyor, gözleri müstehcen olmayan bir şekilde vücudumun tamamını tarıyor. Çıplak uzuvlarımı ve gövdeyi dikkatle incelerken neredeyse endişeli görünüyor. "İyi misin?" diye soruyor sonunda, kaşları çatılmış bir halde.

Parmaklarımdan ayak parmaklarıma kadar uzanıyorum ve kendimi doygunluktan başka bir şey hissetmiyorum. "Hiç bu kadar mükemmel olmamıştım," diye cevap veriyorum, seksin ne kadar sert olmasına rağmen zarar görmediğimi anladığında yüzündeki ağırlığın nasıl gittiğini fark ediyorum. "Aslında," diye devam ediyorum sırtarak, "Sanırım ihtiyacım olan şey *tam* bir *sikişti*."

KARA

A Göz kapaklarımın üzerinde dans eden yumuşak, sıcak ışık beni bildiğim en derin uykudan uyandırıyor. Yavaşça uyanmaya başladığımda espressonun zengin, neredeyse acı kokusu burnumu gıdıklıyor, tembelce geriniyorum Kollarımı yatak başlığına çarpana kadar uzatıyorum. Cade'in dün gece neredeyse ruhumu bedenimden söküp alırken tutunmamı söylediği yatak başlığına.

Onu ilk kez içimde hissettiğimden beri üç gün geçti. Ve Cade, sikinin verdiği hasarı atlatmama izin vermek yerine, son yetmiş iki saatini boş olmanın nasıl bir his olduğunu unutmamı sağlamak için harcıyor. Şimdiye kadar sikinin şeklini rahmime kazımış olduğumdan oldukça eminim. Bu düşüncenin ona tarifsiz bir zevk vereceğine şüphe yok.

Günlerdir bana zevkle işkence eden adamdan bahsetmişken, gözlerimi açtığımda Cade'in bana baktığını görüyorum, ifadesi o kadar tatlı ve sevecen ki dün geceki pis, hükmedici kişinin nereye kaybolduğunu merak ediyorum. Sanki içinde bir maske çekmecesini varmış gibi, duruma ve arkadaşlarına göre maskelerini değiştiriyor. Bugün taktığı maske -sevgi dolu bir aşığı yansıtan bir şey- daha önce hiç görmediğim bir maske. Onun hakkında bildiklerime bakılırsa, bunu takmadan önce üzerindeki tozu epeyce temizlemiş olmalı.

"Günaydın aşkım," diye mırıldanıyor, sesi sabahları daha da derinden geliyor, yatağın kenarında yanıma otururken.

Elinde, mutfaktaki Bayan Hughes'tan aşırıldığına şüphe olmayan gümüş bir tepsi tutuyor; tepside en sevdiğim kapuçino, çikolata kaplı yulaflı kurabiye ve bahçeden toplanmış tek bir kırmızı gül var. Bana bilerek ya da bilmeyerek en sevdiğim şeylerin bir derlemesini sunduğunu gördüğümde gülümsememi gizleyemiyorum: kafein, şeker ve güller. Ailemin Spagetti Pazarını hayata geçirirken söylediği sözleri hatırladığımda, sabah hediyelerinin kasıtlı olduğundan neredeyse eminim.

Kalbimde beni tutsak eden adama aşık olmamı isteyen sinir bozucu titreşimi görmezden geliyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmasına rağmen Caden Ashford hâlâ beni esir tutuyor. Ve Stockholm Sendromu tam bir kaltak.

Cade tek kelime etmeden bana cappuccino'yu uzatıyor, her nasılsa sabahları ilk iş kahve içme rutinime çoktan alışmış. Açgözlü yudumlarla içiyorum, acı espresso damak tadıma çarptığında inliyorum. Esaretin bir iyi tarafı da Ashford Manor'un şimdiye kadar tattığım en iyi espressoya sahip olması. Egzotik bir yerden ithal ediyor olmalılar çünkü bu Cade'in yapacağı son derece gösterişli bir şey gibi görünüyor.

"Bunu nereden buluyorsun?" Double shot'lı büyük bardağın son damlalarına kadar soruyorum. "Tadı cennet gibi."

Cade gülüyor, gözleri parlıyor. "Amsterdam'da kendi espresso çekirdeklerini kavuran yerel bir kafeden alıyorum. Müzeler bölgesindeki evimden kısa bir yürüyüş mesafesinde."

İlk başta, cevabı elitist zevklerine çok uygun görünüyor, ancak bunu söyleme *şekliyle* ilgili bir şey beni duraklatıyor. Avrupa çapında evlere sahip olmakla övünmüyor. Kendinden bir parçayı paylaşıyor - özel ve onun için özel olan bir şeyi. Ela gözleri hatırladıkça ısınıyor ve nostaljikleşiyor. Amsterdam'daki evinin tadında bir şeye sahip olmak onu mutlu ediyor ve bu mutluluğu benimle paylaşması, ona verdiğim değerden biraz daha fazla ağırlık taşıyan bir hareket.

"Amsterdam'ı seviyor musun?" Nadir rastlanan samimiyetinden en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak soruyorum. "Her zaman güzel göründüğünü düşünmüşümdür ama hiç gitmedim."

"Evet," diye yanıtlıyor, yulaflı kurabiye'yi bana uzatmadan önce boş bardağı elimden alıyor. "Aslında Amsterdam, işten ve hayatın gerçeklerinden bir süreliğine kaçmak istediğimde gitmeyi en çok sevdiğim yer. Orası daha sessiz. Daha az kısıtlanmış. Neredeyse huzurlu, en azından huzura benzeyen bir şeye ne kadar yaklaşabilirsem."

Kendime onun işinin adam kaçıрма, hırsızlık ve Tanrı bilir başka neler içerdiğini hatırlatıyorum. Cade'in bu daha yumuşak versiyonunu gördüğümde içim pelteye dönerken bile buna tutunmaya çalışıyorum.

"Seni oraya götürebilirim, bir ara?" diyor, kelimeler bir ifadeden çok bir soru gibi, kabul edeceğimden emin değilmiş gibi.

Ve eğer mantıklı bir varlık olsaydım, bunu yapmazdım. Bu , "Hoşuma giderdi." diye cevap veriyorum. Onun tutsağı olarak mı yoksa sevgilisi olarak mı gideceğimi soracak kadar tahammülüm yok. Cade'in yumuşak tarafı benim yumuşak tarafımı mümkün kılıyor ve iki aptal versiyonumuz bu noktada lanet olası bir vals yapıyor. "Ee," diyorum etkilenmemiş bir ses tonuyla, umarım ne kadar büyük bir iç kargaşa hissettiğimi gizliyordur. "Bugün için planın nedir?"

Cade yine gülüyor ve lanet olsun, bunu yapmaya devam ederse başım *ciddi* belaya girecek. Mutluluk ona o kadar yakışıyor ki, bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor. Kendime hatırlatıyorum, bu sadece feromonlar. Son birkaç gündür o kadar çok seviştik ki, biyolojik olarak birbirimize bağımlı olduğumuza şüphe yok - en azından şimdilik. Ve kendime, yüzündeki o akkor halindeki mutluluğu ne pahasına olursa olsun korumak için içimde doğuştan gelen bir dürtü olmasının nedeninin bu olduğunu söylüyorum.

"Planımız," diye sırtarak cevap veriyor, "iyi bir kız gibi yulaflı bisküvini yemen, benim *olmayan* bir şey giymen," çıplak vücuduma sardığı gömleğini işaret ederek bakıyor, "ve sonra kahvaltıda bana katılman. Diğerleri bugün ilerleyen saatlerde yapacağımız bir göreve hazırlandıkları için sadece ikimiz olacağız."

Yüzüm düştü. "Gidiyor musun?"

Cade çenemin altına alaycı bir şekilde vurarak, "Korkarım ara sıra çalışmak zorunda kalıyorum," diyor. Yüz ifadem hayal kırıklığının açık bir kitabı olmalı çünkü yüz hatlarımı hiçbir zaman düzene sokamadım. Cade çenemi avucunun içine alıp beni ona bakmaya zorlamadan önce kaşlarını çatıyor.

"Ayrılmamın seninle hiçbir ilgisi yok, aşkım," diye güvence veriyor. "Bu son birkaç gece mükemmeldi. *Sen mükemmeldin*. Ve mümkün olduğunca çabuk eve dönmeye niyetliyim, böylece seni o kadar çok boşaltabilirim ki durmam için bana yalvarırsın."

Cade çenemi kavrayarak beni kendine doğru çekiyor, dudakları sabahtan beri olduğu mükemmel centilmenden çok daha vahşi bir tutkuyla dudaklarımla buluşuyor. "Ve sonra, seni unutulana kadar becereceğim," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor, sonra geri çekilip nefes almama izin veriyor.

"Söz veriyor musun?" Baş döndürücü bir sesle soruyorum, amım Cade'in tehdidinin lezzetiyle çoktan ıslanmış. Acaba ayrılma kısmını unutmasını ve niyetini hemen şimdi gerçekleştirmesini sağlayabilir miyim?

"Söz veriyorum," diye yemin ediyor Cade elini kalbinin üzerine koyarak. Elini sikinin üzerine koysa ve yeminini vücudunun inandığım tek yönü üzerine etse daha anlamlı olabilirdi. Hâlâ bir kalbi olup olmadığını ya da sadece arada sırada rol yapmakta iyi olup olmadığını tartışıyorum.

Cade yine yüzümdeki çatışmayı okuyor. "Kızımın bir iyi niyet işaretine ihtiyacı var mı?" diye sorarken, elleri sıkılmış kalçalarımın uzanıyor ve onları aralıyor. "Ben dönene ve seni o daracık amının içinde olduğumu düşünmeden yürüyemeyeceğin, oturamayacağın ya da hareket edemeyeceğin kadar sert kullanana kadar seni tutmak için bir orgazm daha mı?"

Tanrım, bu adam hayatımda duyduğum en pis ağza sahip. Ve ne zaman konuşsa amım onu ayakta alkışlıyor gibi görünüyor. Karanlık, umutsuz bir ihtiyaçla dolup taşan yeşil-altın gözlerine bakarken sertçe yutkunuyorum. "Evet, lütfen."

"Bacaklarını aç, aşkım. Bakalım amın benim için ne kadar ıslanmış," diye emrediyor Cade, çıplak kalçalarımın arasına oturana kadar üzerimde sürünüyor. Sıcak elleri kalçalarımın doğru kayıyor ve beni onun yakıcı bakışlarından koruyan döğmeleri açık gömleğimi aralıyor.

Heyecan verici bir uyarılma şoku vücudumdan geçerken inliyorum. İtaat ederek kendimi onun için olabildiğince açıyorum. Cade açık bacaklarımın arasına dalıp beni yutmadan önce dolgun dudaklarını yalıyor-öpüyor, yalıyor ve ısırtıyor, sanki bu kadar lezzetli bir şeyi ilk ve son kez tadacakmış gibi. Sıcak dili giriş yerimde geziniyor, uyarılmışlığımın topraksı keskinliğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Dili içime girip beni ağzıyla içine aldığında çığlık atıyorum. Parmaklarım Cade'in saçlarına kayıyor, çığlıklarım daha yüksek ve çılgınca büyürken onu kalçalarımın arasında esir tutuyor.

Vücudumun kasılmaya başladığını, orgazmın ilk dalgalarının içimde titreştiğini hissettiğim anda Cade dilini geri çekiyor ve amıma tokat atarak zevkimi daha çiçek açmaya fırsat bulamadan mahvediyor. Haykırıyorum, orgazmın kaybını o kadar derinden hissediyorum ki kemiklerim acıyor. Ona ne yaptığını sandığını sormaya fırsat bulamadan, Cade'in dilinin yerini üç parmağı alıyor. Şikâyet etmeye bile fırsat bulamadan tekrar nefes nefese kalıyorum.

"Bu am benim, değil mi?" Cade hırlayarak elinin yarısından fazlasını içime sokup çıkarıyor. "Değil. Değil mi? Aşk değil mi?" diye tekrarlıyor ve her kelimeyi parmaklarının keskin bir darbesiyle vurguluyor. Sessizliğimde, parmaklarını içimdeyken gidebildikleri kadar genişletiyor. Uyarılma ve ihtiyaçtan tamamen tükenmiş olmasaydım canımı yakabilirdi. Açıkta kalan ıslak amcığıma sert bir tokat daha inmeden bir an önce boşluğa düşüyorum.

"Evet!" Onu yatıştırmak için çığlık atıyorum. Sadece çenesini kapamasını ve ağzını *daha iyi* amaçlar için kullanmasını istiyorum.

Tatmin olmuş bir şekilde sonunda bana ihtiyacım olanı veriyor. Ağzını klitorisime indirip sertçe emerken, dişlerinin keskinliğini küçük yumrunun üzerinde kazırken kapüşonlu gözlerle izliyorum. Ve dişleri acımasızca klitorisimin etrafını sararken, bir çığlıkla boşalıyorum. Vücudumdaki her zevk damlasını dışarı çıkarırken utanmadan eline ve ağzına biniyorum.

Sonunda hareket edemeyecek kadar bitkin düştüğümde, ıslak bir sayfa kadar gevşek bir şekilde yastıklara yaslanıyorum, göğsüm zihnimi sarsan orgazmımın ardından kabarıyor. Yüzü hâlâ kalçalarımın arasında gömülü olan Cade'e bakıyorum ve yanaklarımı ılık bir utanç dalgası kaplıyor. *Hiç* bu kadar yüksek sesle boşalmamıştım. Belki de Cade bunu doğru yapan ilk erkektir.

İçten içe yanan gözlerini benimkilere diken Cade, parmaklarını sırlıslıkla olmuş, zonklayan amımdan nazikçe çekiyor. Yüzünde muzip bir sırıtışla, hâlâ döllerimin damladığı üç parmağını ağzına götürüyor ve onları emerek uyarılmışlığımın son damlasına kadar yalıyor. Onu çelişkili bir korku ve şehvet duygusuyla izliyorum.

"Elvedanın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı," diye inliyor Cade. Vahşi bir öpücükle ağzımı tahrip ediyor ve dudaklarında kendimi tatmama izin veriyor. Ben de onu aynı şevkle öpüyorum, umutsuzca vedanın hiç gelmemesini diliyorum.

CADEN

I *gerçekten* gitmek istemiyorum. Kahvaltı boyunca kaşlarımı çatıyorum, Kara'nın amının kokusu hâlâ parmaklarımda, bir kez daha tatmam için beni baştan çıkarıyor. Eğer yapmazsam kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Onu her gün, her saniye gözümün önünde, yanımda, ellerim onun vücudunda. Şehveti bilirim ama bu saplantılı takıntı ve Kara'ya sahip olma ihtiyacı tamamen farklı bir canavar. Dürüst olmak gerekirse, aklımı tamamen yitirmiş olabilirim.

Bagajıma birkaç temel eşya koyarken Kara asık suratlı gözlerle beni izliyor. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. İlk toplantım Chicago'nun en lüks bölgelerinden birinde, ancak müşterimin isteğinin beni daha sonra nereye götüreceğini bilmiyorum. Küçük bir boşluğun ikimiz arasında örülen alışılmışın dışındaki birlikteliği nasıl etkilediğini görmek adına, toplantıdan sonra malikâneye uğramadan doğrudan satın alma işlemini gerçekleştirmeyi tercih ettim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım küçük tutsağım gittiğimi gördüğüne gerçekten üzülüyor.

"Neden surat asıyorsun?" Deri kemerlerimden birini sıkı bir çember haline getirdikten sonra birkaç ütülü gömlek ve pantolonun arasına yerleştirerek soruyorum.

"Değilim," diye karşılık veriyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyorum onun sert duruşuna dikkatle bakarak.

"Sen neden

somurtuyorsun o zaman?"

"Neden ben de seninle gelemiyorum?"

"Benim küçük tatlı arşivcim karaborsa sanat ve antika dünyasına dalmaya hazır mı?" Cevap sırtışıam saf kötülük.

Panik yüzünden okunuyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Yasal olmayan planlarıma sadece ismen bile olsa dahil olmaktan korktuğuna şüphe yok. "Tabii ki hayır," diye feveran ediyor. "Ve sen de bunu yapmamalısın. Hayatını gelecek nesiller için eserleri korumak ve muhafaza etmekle geçiren her tarihçinin yüzüne tükürüyorsun."

"Ölü tarihçilerin tükürme eğilimi olduğunu bilmiyordum," diye espri yapıyorum toparlanmaya devam ederken. "Bunu not edeceğim."

"Caden." Sesi o kadar sert, o kadar otoriter ki, benim gibi bir erkeğe karşı kullandığı cesarete hayran olmamak elde değil. *Tehlikeli* bir hareket olduğu kesin ama yine de cesurca.

Eşyalarımı toplamayı unutuyorum ve Kara'nın narin yüzünü ellerimin arasına almak için yatağın etrafında dolaşıyorum. Dokunuşum sert ya da talepkâr değil; sadece yukarı çıktığımızdan beri gözlerinin bana yalvardığı gibi onu tutuyorum. "Evet Kara," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor, sıcak, kahverengi gözleri yalvarıyor. "Gitme." Sözleri bir fısıltıdan ibaret.

Önüme koyduğu ve şu anda gerçekten sahip olmadığım seçenekler karşısında inliyorum. "Gitmek *istemiyorum*," diye açıklıyorum parmaklarımı saçlarımda gezdirerek. "Senden ayrılmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı usulca dudaklarının şekli üzerinde gezdiriyorum, aşk tanrısının yayının belirgin noktalarını hafızama kazıyorum.

"Bana kalsa seni yatağıma hapseder, ağzım ve aletimle sana işkence eder ve ne kadar yalvarırsan yalvar kaçmana asla izin vermezdim." Dudaklarım kulağının altındaki hassas noktaya iniyor ve hafifçe öpüyor, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu kızdırıyor. "Ve yalvardığını duymak beni *çok* memnun eder," diye fısıldıyorum dişlerim kulak memesini sıyrırken.

"O zaman kal," diye inliyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor. "Bana o ağızla yapabileceğin tüm güzel, kötü şeyleri göster Caden Ashford."

Beni öldürecek, o derin, baştan çıkarıcı sesi doğrudan sikime heyecan verici bir uyarılma dalgası gönderiyor. İkimiz de tepki veremediğimiz onunkine çarpıyor, fethedici dilim dudakların ve dişlerin ötesine geçip teslim olmasını istiyor. Onun gücünü, iradesini, hatta düşüncelerini tüketmek için ilkel bir dürtü tarafından teşvik ediliyorum. O benim oluncaya kadar her şeyin yok olmasını istiyorum. Sadece benim.

Onu o kadar çok istiyorum ki kemiklerim acıyor. Ama bu yapmam gereken bir iş olduğu gerçeğini değiştirmiyor. "Yapamam," diye inliyorum, nefesim onun üzerinde sertleşiyor

Dudaklarını. Kanımdaki delilik hafifçe dağıldı, onu nazikçe itiyorum, böylece vücuduma karşı yakıcı sıcaklığını hissetmek zorunda kalmıyorum. "Başka bir müşteri olsaydı, onlara siktirip gitmelerini söyledim. Ancak bu seferki reddedemeyeceğim kişisel bir iyilik istedi. Ve zalim bir piç olarak haklı bir üne sahip."

"Tanıdığım birine benziyor."

"Zorbalıktan bahsetmişken, sevgili küçük esirime bir emrim var." "Gerçekten mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Peki tam olarak benim Lord'un talepleri mi? Kıyafetlerimi de içeriyor mu?" Yüz ifadesi asık surattan boğucu bir ifadeye dönüştü.

Lanet olası baştan çıkarıcı. "Ben yokken kıyafetlerini çıkarmasan iyi edersin," diye homurdandım. "Bu vücut *benim*."

"Peki o zaman tam olarak nasıl *düş alacağım*? Ya da amım seni özlemeye başladığında kendime nasıl dokunabilirim?"

"Düzeltilme-iki talep," diye düzeltiyorum gece yarısı kadar karanlık bir tonda. "Birincisi: malikaneden ayrılma. Şu anda malikânemin korumasından uzakta olman senin için güvenli değil." Elim, parmaklarımı boğazına dolamadan önce boynunun sütununda geziniyor ve hafifçe bastırıyor. "Bana söz ver."

Bu konuda pazarlığa yer vermeyeceğim. Kara ancak Ashford Malikânesi'nin kapıları ardında kalırsa güvende olur, ben de onu koruyabilirim. Eğer kendi başına dışarı çıkar ve Avery'nin paralı askerlerinin eline düşerse ne olacağını, hatta hayatta kalıp kalamayacağını bile bilemem. Bu düşünce damarlarıma buz gibi bir panik dalgası gönderiyor. "Bana söz ver. Lütfen?"

"Tamam," diye kabul ediyor, bakışlarımdaki yoğunluktan ürkmemeye çalışarak. "Söz veriyorum."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum. Verdiği itaat sözüyle göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Ve umarım bu sözü tutacağına güvenebilirim. Aksi takdirde, sonuçları ikimiz için de korkunç olabilir.

"Peki ya ikinci talep?"

"Ben yokken boşalmana izin yok. O orgazmlar benim ve ben yokken bir tanesini bile ziyan etmene izin vermeyeceğim." Parmaklarımın amını okşamak için aşağı kaymasına izin veriyorum, o güzel elbisenin altına külot giymediğini bilmek beni çıldırtıyor. "Anlıyor musun?"

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyor Kara uzun bir sessizlikten sonra. "Sen orgazmın efendisi falan değilsin. Gelmek istersem . Benim var

Ne kadar otoriter olursan ol, bedenimin haklarını sana devretmeye hiç niyetim yok."

Boğazındaki elim bir anda sertleşiyor. "O pis ağzına dikkat et," diye ısırıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Aminin benim olduğunu söylemiştin, hatırladın mı?" Çünkü kesinlikle hatırlıyorum. Parmaklarımı sırlıklam amcıyla boğarken benim olduğunu haykırışının tatlı hatırasına sonsuza kadar tutunacağım.

Yüzünde öfke ve utanç karışımı bir ifade var ve her ikisi de yanaklarını ısıtıyor. "Seks sırasındaki beyanlar sayılmaz. Bunu söyleyen feromonlardı, ben değil."

"Ne olursa olsun, amin bana ait. Benim iznim olmadan kimse ona dokunamaz, buna sen de dahilsin. Eğer bana itaatsizlik edersen, haberim olur ve cezalandırılırsın."

"Senden nefret ediyorum," diye tersliyor, ancak bahse girerim ki hala doğrudan bir emre itaatsizlik etmeyecek kadar korkuyor.

"Yalan söyleme aşkım," diye sırtarak cevap veriyorum, eğilip yanağına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Bu seni de cezalandırır."

KARA

Mesaret altında geçirdiğim zaman öncelikle iki şeyin birleşimi oldu: zihin uyuşturan can sıkıntısı ve akıllara durgunluk veren orgazmlar. Ben, büyük bir hoşnutsuzlukla, ilkinin merhametine kalmış durumdayım.

an. "Şah," diye iç geçiriyorum, Declan'ın atını zümrüt kareli satranç tahtasından düşürürken sesim donuk ve cansız.

Beyaz, mermer at takırdayarak yere düşüyor ve son yarım saattir içinde bulunduğum kasvetli sersemliği dağıtıyor. "Kahretsin, özür dilerim," diyorum eğilip parçayı alırken kimseye özel bir şey söylemeden. Heykelciği masanın üzerine koyuyorum, atın kulağındaki küçük çipi fark ediyorum, umarım Cade fark etmez. Onu tanıyorum, satranç takımı da malikânedeki diğer her şey gibi muhtemelen bir servete mal olmuştur. Beyaz şövalyenin şu anda bozulmamış durumda olması ironisine sırtıyorum. Bir şekilde uygun görünüyor.

"Başka bir şey oynamak ister misin?" Declan soruyor. Hasarlı satranç taşına kaşlarının endişeyle çatılması, setin çok pahalı olduğunu kanıtlamaya yetiyor. Güzel. Beni bebek bakıcısı olarak bir ergenle bıraktığı için piç kurusunun hakkını vermeliyim. Declan, Cade'in *eşyalarından* birinin kırıldığını öğrendiğinde geçireceği öfke nöbeti ile başa çıkabilir. Sırf Declan'ın iyiliği için küçük mermer parçasını halının altına atıyorum.

"Bu sabah güzel geçmedi değil ama oyunlardan biraz yoruldum." Cade bu sabah ayrıldığından beri oyun odasındayız. Declan, beni eğlendirmek ve yeni gardiyanım olduğu gerçeğinden uzaklaştırmak için raftaki tüm masa oyunlarını özenle inceledi. Çünkü

Eğlenceye bu kadar meyilli olmayan Lord Ashford'un geniş bir oyun koleksiyonu var.

Tavla, dama, scrabble ve büyük bir kişisel utançla yarım bir Dungeons and Dragons oyunu oynadık. Sonunda büyünün nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan . Declan'ın bana büyücüler, büyücüler ve büyücüler hakkında ders vermek için yaptığı hevesli yatırım göz önüne alındığında

-Görünüşe göre hepsi *farklı* varlıklar olan D&D'nin muhtemelen Cade'inkinden ziyade kendi kişisel koleksiyonundan olduğuna karar verdim. Declan'ın sabrı o kadar sevimliydi ki başka bir zaman tekrar deneyeceğime söz verdim. Düşüncesi bile bende o lanet olası küçük ejderhalardan birini göz çukuruma sokma isteği uyandırır da.

"Kütüphanede sessizce kitap okuyamaz mıyım?" Göğsümde umut çiçekleri açarken soruyorum.

İsteğimi değerlendirirken köşeli gözleri kısıyor. "Tabii, istersen kütüphaneye gidebiliriz."

Ve tüm umutlarım anında yok oldu. Boşluğa ihtiyacım var. Yalnızlığa ihtiyacım var. Declan sürekli omzumun üzerinden bakmadan kitap okuyabilmeliyim. Lanet olası Cade ve onun lanet olası aşırı korumacı talepleri. "Hayır, sorun değil." Masaya doğru eğilip çenemi kollarıma dayıyorum ve beni kapalı tutmakla görevli kişiyi inceliyorum. Beni *güvende* tutmakla. Çok genç görünüyor.

"Kaç yaşındasın sen?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Karşımdaki sandalyede kaykılan Declan'ın yanakları kızarıyor. "On dokuz."

Neredeyse bir bebek ve dolgun dudakları neredeyse her zaman hevesli bir sırıtışla çekili, dağınık siyah saçları masumiyet dolu koyu kahverengi gözlerine sarkıyor. Onun gerçek iyiliğiyle ilgili bir şey, onu dünyanın korkunç kısımlarından uzak tutmak istememe neden oluyor. Onu korumak için, tam tersini yapmak yerine. Benim hiç kardeşim olmadı ama , sanırım böyle bir şey hissedirdim.

"Nasıl oldu da Cade için çalışmaya başladın? Kesinlikle yapabileceğin başka şeyler de var. Üniversite mi? Kız arkadaş? Erkek arkadaş? Yasa dışı faaliyetler içermeyen hobilerin ya da becerilerin var mı?" Merak ediyorum ama onun gibi tatlı bir çocuğun nasıl olup da Cade, Ortega ve Jace gibi korkunç piçlerden oluşan bir çeteye katıldığını anlay. On dokuz yaşındaki deneyimsiz bir çocuğun onların planlarına nasıl uyduğunu anlamıyorum.

Declan, Cade'in alışkanlık haline gelmiş dürtülerinin aynası olan gözlerindeki siyah saçları tararken bir ödöl duraklaması oluyor. Belli ki zavallı çocuğa çoktan bulaşmış. Cevap verirken gözlerini kaçırıyor: "Ashford beni kurtardı. Koşullar göz önüne alındığında muhtemelen sana öyle gelmediğini biliyorum ama o iyi bir adam. Babam aile işine girmemi beklerken o bana bir çıkış yolu gösterdi."

"Peki aile işi nedir?" Declan'ın ne tür bir geçmişten geldiğini merak ederek soruyorum. İlk tahminim muhasebe olurdu.

Gözleri kararıyor. "Ashford'un bulaştığı boktan çok daha kötü bir şey. Caden Ashford'un adam öldürdüğünü hiç görmedim. Babamı her hafta bunu yaparken izledim. Ailemizdeki diğer erkekler gibi benim de öne çıkıp ellerimi kirletmemi istediğinde bunu reddettim. Ben onun ikinci oğluyum, yedek *varisiyim*, bu yüzden itaatsizlik yüzünden beni öldüremezdi. Ama hayatımı cehenneme çevirmeye fazlasıyla istekliydi."

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, sesim kısık. Bencilce merakımın böyle itiraflara yol açacağını hiç düşünmemiştim. Önümdeki uysal çocuğu tekrar inceliyor, içinde bulunduğu koşullara rağmen gösterdiği cesareten etkileniyorum. Gözlerindeki ışıktan, böylesi bir karanlıktan sağ çıktığını asla anlayamazdınız.

"Sorun değil," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı. "Ashford kısa bir süre sonra benim adıma araya girdi. O ve babamın, ayrıntılarını duymaktan muhtemelen hoşlanmayacağınız profesyonel bir ilişkisi var." Bana yüzünü buruşturarak baktı.

"Her neyse, Ashford babama beni eğiteceğini, işin inceliklerini göstereceğini ve beni babamın gurur duyacağı bir adam haline getireceğini söyledi. Babam benimle nasıl başa çıkacağını bilemediği için, yirmi bir yaşına geldiğimde ailedeki konumumu talep etmek için geri dönmem şartıyla kabul etti." Declan'ın ifadesi ısınıyor. "O zamandan beri Ashford'dayım."

"Görünüşe göre sen de en az benim kadar tutsaksın." Declan'a bakıyorum ve onu bugün bulunduğu yere getiren koşullara neden kızmadığını merak ediyorum.

"Ashford Malikânesi benim evim." Declan'ın sözleri sert ya da suçlayıcı değil; nazik ve kararlı. "Bence eğer istersen senin de evin olabilir."

"Benim bir evim var Declan," diye çıkışıyorum, hayal kırıklığım ses tonumu olması gerekenden daha keskin hale getiriyor. "Bir hayatım ve bir işim var ve geri dönmeme izin yok."

hiçbirine." Sertçe iç çekiyorum, son bir haftadır görmezden gelmeye çalıştığım duygularımla savaşıırken Cade'in yatağı uğruna mantığımı bir kenara bırakıyorum. "Ben senin gibi değilim. Bunu ben *seçmedim*, bu yüzden lütfen bir şekilde bundan memnun olacakmışım gibi davranma. Kimse esareti sevemez."

"Özür dilerim," diye fısıldayarak cevap veriyor, benim daha önceki özürlerimi yankılayarak. Ciddi olduğunu söyleyebilirim ama bu, bunu değiştirmek için bir şey yapacağı anlamına gelmiyor.

"Teşekkür ederim." Bana yardım etmeyecek olsa bile, bir özür bu evdeki diğer herkesin bana verdiğiinden daha fazla. Bayan Hughes bile... Gerçi uzun süre kalışımın gerçek nedenini olmasa da koşullarını tahmin ediyor olmalı. Declan, Cade'in bana yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyecek kadar cesur olan ilk kişi.

Cade'in varlığının baştan çıkarıcı sisi içinde ben de bunu tamamen unutmuştum. Onun yokluğuyla bulanık sis dağıldı ve kendimi merak ederken buldum -herhangi bir kaçış yolu aramaktan her gece beni esir alanın kollarında uyumaya nasıl geçtim? Cade aklımı aldı mı, yoksa etrafta güzel bir varken ben hep bu kadar aptal mıydım?

Her iki durumda da, bu hemen düzeltmeyi planladığım bir yanlış karar. Ve karşımdaki tatlı çocuğa baktığımda, bunun onun zararına olacağı suçluluğuyla kalbim sıkışıyor.

"Arghh," diye inliyorum, sahte bir ıstırapla şakağımı tutuyorum. Aktris değilim ama Declan'ın yüzündeki anlık panik, tiyatroculuğumun en azından fena olmadığını kanıtlıyor.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye soluk soluğa soruyor, sandalyesinden fırlayıp yanıma diz çöküyor. "Yaralandın mı?"

"Migrenim tuttu" diye yüksek sesle inleyerek tekrar irkildim. Declan'ın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, ölmek üzere olduğumu da söyleyebilirdim.

"Ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var? Kanepeye uzanmalı mısın?"

Başımı sallamadan önce ağır gözkapaklarımdan arkamızdaki kanepeye bakıyorum. Declan kolumu tutuyor ve beni nazik bir dikkatle bilardo masasının yanındaki deri kanepeye götürüyor. Telaşla birkaç yastık topluyor ve üzerlerine uzanmamı işaret ediyor. Kanepeye tırmanıyorum, bunu yaparken olabildiğince çok inliyorum.

"Bir şey yapabilir miyim?" diye tekrar soruyor, çok endişeli olmasına rağmen sakın görünmeye çalışıyor.

"Migrenim bu kadar kötüleştğinde kullanmak için doktor reçetem var." Işığın engellemek için elimle gözlerimi kapatıyorum. "Yukarıda, yatağımın yanındaki çantamda. Sence alabilir misin? Denerdim ama şu anda ayakta durabileceğimi bile sanmıyorum."

Declan tereddüt ediyor, alt dudağını kemiriyor. "Bilmiyorum. Ashford seni gözümün önünden ayırmamam gerektiğini söyledi. Bir saniye bile."

Siktiğimin kontrol manyağı. Kadınların ellerinde bulunan ve yetişkin bir erkeği kıvrandırabilecek tek şeyi kullanarak öldürmeye girişmeden önce gözlerimi elimin altında yuvarlıyorum. "*Çok* acıyor. Regl olduğumda her zaman en kötüsü oluyorlar ve dün kanamam başladı."

Declan'ın yüzünün rengi bir anda soluyor ve ben kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum. Erkeklerin hepsi kana susamış piçler, ta ki iş *dönemsel* gelene kadar ve sonra korkup kaçıyorlar.

"Tamam, tamam gidip getireyim." Koşarak ayağa kalktı. "Sadece burada kal, tamam mı?"

Sakın ayağa kalkma. Yaralanmanı istemiyorum."

"Hemen geliyorum," diye karşılık veriyorum, dudaklarımda bir sırıtma belirliyor. Bu günkü ikinci yalanım. Ya da belki üçüncüsü. Saymayı unutuyorum. Declan son bir bakışla çıkışa doğru koşuyor ve kapıdan çıkıyor. Ve ben de malikâneye geldiğimden beri ilk kez özgür kalma şansını yakalıyorum.

Declan gözden kaybolur kaybolmaz bacaklarımı kanepenin kenarına atıp ayağa fırlıyorum. Kaçmak için muhtemelen kendime beş ila on dakika kazandırmıştım. Bir gün araziye keşfederken keşfettiğim müstakil garajlara doğru koşuyorum. Evin ana bölümünden biraz uzaktalar, bu yüzden koşarsam oraya varmamın en az üç dakika süreceğini tahmin ediyorum.

Kader benim yanımda ve yol boyunca kimseye rastlamadan garajlara ulaşıyorum. Tanrıya şükür Ortega bugün Cade'in yanında, yoksa muhtemelen boku yerdim. O huysuz piç *her şeyi* görüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, geniş garajın kapılarını açık buluyorum. Tepe ışıklarını açıyorum, alanda kullanılmayan ne kadar çok pahalı, lüks araba olduğunu görünce şok oluyorum.

Cade'in zevkine bakılırsa, hepsinin çok pahalı olduğunu tahmin ediyorum. En az on beş araba var. Bazıları açıkça eski, koleksiyonluk. Diğerleri gösterişli ve sportif. Bir avuç siyah sedan diğerlerinden biraz daha az gösterişli görünüyor.

Cade'in aşırı koleksiyonunda bulunan araba türlerine karşı hiçbir ilgim ya da bilgim olmadığından, bulabildiğim en sıradan aracı arıyorum.

Siyah bir Audi'de karar kıldım, duvardaki raftan anahtarları hızla aldım ve arabayı çalıştırdım. Motor mırıldanarak çalışıyor -kesinlikle kendisine ait *olmayan* biri tarafından çalıştırıldığına dair hiçbir bip sesi ya da uyarı yok.

Planımın işe yaradığını görünce şok oldum. Declan'ın alarmı çalmasına belki üç dakika kala, otomatik kapıyı açmak için düğmeye basıyorum. Malikânenin garaj yolunun geniş açıklığını gördüğümde, kapıyı yumrukluyorum.

CADEN

G Reyson arkadaş olduğumuz için ara sıra ev ziyareti yaptığımı sanıyor. Aslında bunun nedeni, şimdiye kadar içtiğim en iyi Old Fashioned'ı yapıyor olması. Sadist bir piç olabilir, ama lanet olası adam Kokteyl. Gecenin ikinci içkisinin tadını çıkarıyor, Kara'yı terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışıyorum. Bu konuda likör fena halde başarısız oluyor. Buradaki işlerimi bitirdikten sonra inatçı küçük esirimi kontrol etmeyi aklıma not ediyorum.

Ev sahibime bakıyorum ve onun kötü çocuk, tamamen siyah estetiğine olan bağlılığını takdir ediyorum. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç farklı bir renkte görmemiştim. Boynundaki ve göğsündeki siyah dövmeleri ortaya çıkarmak için düğmelerini müstehcen bir şekilde açtığı siyah bir elbise gömleği . Pandemonium'da vücudunu yeterince gördüğüm için mürekkebin kaymaktaşı teninin çoğunu kapladığını biliyorum. Siyah saçlarını omuzlarının üzerinde gevşek tutuyor, koyu renk saç telleri zaman zaman açık, cerulean mavisi gözlerine düşüyor.

Çok keskin ve karanlık biri ve kesinlikle karşıma almak isteyeceğim biri değil.

"Peki, bu çağrının sebebi nedir?" İçkimin son damlasını da boşaltıp bardağı önümüzdeki alçak masaya koyarken soruyorum. "Beni en iyi burbonunuzu içmek için davet ettiğinizden şüpheliyim."

"Pek sayılmaz," diye alay ediyor ve sonunda iş konuşmaya başlamadan önce kendi içkisinin sonuncusunu geri atıyor. "Yine de içkinin sizin yüksek standartlarınıza uygun olmasına sevindim Lord Ashford."

İçten içe inliyorum. Tanıdığım herkes arasında Gavin Greyson ara sıra benim gerçek unvanımı kullanan tek kişi ve bu konuda tam bir pislik. "Lanet olsun, şimdiden başlıyoruz, değil mi? Bana bir tane daha doldursan iyi olur. Double olsun ki kulak zarımda delikler açmak istemedim senin saçmalıklarına katlanabileyim."

Ona boş bardağımı uzatıyorum ve o da yüzünde çileden çıkarıcı bir sırıtışla bardağı alıp mutfığa doğru kayboluyor. Tekrar ortaya çıktığında, sadece büyük bir bardak burbon değil, aynı zamanda bir tabak tartine, faisselle ve reçel de getirmişti, malzemelerin hepsinin evde yapıldığına şüphe yok. Hoş geldin ikramı karşısında gülümsememeye çalışıyorum ama bunu başaramıyorum. Greyson'ın yemeklerinin tadına bakabildiğim nadir bir durum, bu yüzden bunu yaptığımda oldukça onur duyuyorum.

Greyson gündüzleri ünlü bir yönetici şef, geceleri ise sadist bir Dom sikicisidir. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer sürekli küstah esprilerini affedebilirsiniz, hoş bir arkadaştır.

"Gördüğüm kadarıyla her şey yolunda gidiyor," diye yorum yapıyorum, yemeğin ilk lokması dudaklarıma değene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmiyorum bile.

"Çok heyecanlanmayın. Sadece bugün restorandan kalan yemekler."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp beni inceliyor, tabaktaki neredeyse her şeyi mideye indirmemi izlerken yüzünde garip bir memnuniyet ifadesi beliriyor. Bitirdiğimde, parmaklarımdaki siyah frenk üzümü reçeli kalıntıları yalıyorum ve elimde içkimle kadife, kanatlı koltuğa yaslanıyorum. "Peki tüm bunların sebebi ne? Neredeyse tıka basa doluyum."

Derin bir nefes alıyor, bakışlarımla buluştuğunda mavi gözlerinde çelişkiler var. "Benim için bir şey temin etmesi için senin gibi seçkin yeteneklere sahip birine ihtiyacım var. Gizlice."

"Ahh, işte bu mükemmel konuştuğum bir dil. Neye ihtiyacın var? Evim dediğiniz bu gotik zindanı canlandıracak bazı grotesk sanat eserlerine mi? Estetiğinize mükemmel bir şekilde uyacak keşfedilmemiş birkaç Jheronimus Bosch eserinin yerini biliyorum."

Ve öyle de olur. Greyson'ın dairesi karanlık, gotik zarafetin modern bir yorumu ve hafif bir melankoli esintisi taşıyor. Burayı birkaç sanatsal tuhaflıkla aydınlatmasına yardım etmeye çok istekli olurdum.

"Öyle bir şey değil," diye hızlıca cevap veriyor. "Maddi bir şey elde etmeye çalışmıyorum. Böyle bir şey isteseydim, yasal yollardan satın alırdım, seçtiğiniz mesleğe alınmayın."

"Alınmadım," diye karşılık veriyorum bardağımdan doyurucu bir içki içerek. "Peki beni neden şehrin bu kısmına sürükledin? Kesinlikle ısıltılı sohbetim ve çarpıcı yakışıklılığım için değil?"

"Maalesef bu sefer değil," diye sırtarak cevap veriyor. "Birini bulmak için yardımınıza ihtiyacım var" diye sormadan önce cesaretini toplamış gibi duraksıyor.

Gerginleşiyorum, rahat atmosfer anında azalıyor. "Ben insan ticareti yapmam Greyson." Bir hırsız olabilirim ama benim bile aşmayacağım sınırlar var. Ruhumu deri ticaretiyle lekelemek de bunlardan biri.

Meraklı bir ifadeyle bana bakıyor. "Altın kulende kilitli tuttuğun o kız aksini söylüyor."

Lanet olsun. Talebinde bu kadar kendini beğenmiş ve etkilenmemiş görünmesine şaşmamalı. Belli ki ben de kendi sınırlarımı aşmışım. "Kara'yı nereden biliyorsun ki?"

Greyson'ın güzel dudaklarında ısıltılı, kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor. "Demek adı *Kara*?" Dirseklerine yaslanıyor ve merak uyandırıcı bir şeyle karşılaşmış gibi beni inceliyor. "Büyüleyici."

Kara'ya olan ilgisi beni hemen kudurttu. "Onun büyüleyici bir yanı yok. O yanlış kullanılmış bir satın almanın zayıfatından başka bir şey değil."

"Yine de Lord Ashford'u hiç bu kadar öfkeli görmemiştim." Gülüyor ve Tanrım, bu ses sinirlerimi bozuyor. "Ne oldu Ash? Kız kaçırılmayacak kadar güzeldi de sen de onu bonus olarak alabileceğini mi düşündün? Ben de senin asil bir tip olduğunu sanıyordum. Rızaya en çok saygı duyan tiplerden."

Kendimi Kara'ya zorla kabul ettirdiğimi ima etmek beni öldürüyor. Sanki uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapmamışım gibi. "Siktir git Greyson. Onun rızası olmadan olan hiçbir şey yok. Herkesin beni bundan daha iyi tanıyacağını düşünürdüm."

Mümkünse, kendinden memnun sırtışı daha da genişler. "Ahh, yani bir şey oldu. Bu hikaye her geçen saniye daha da lezzetli hale geliyor."

"Dikkatli ol Greyson," diye dişlerimin arasından hırıliyorum. "Senden hoşlanıyor olmam, seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaya başlarsan öldürmeyeceğim ve cesedini sığ, isimsiz bir mezara atmayacağım anlamına gelmez."

Greyson sanki gecenin eğlencesini ben sağlamışım gibi yavaşça alkışlamaya başladı. "Hiç bu kadar kolay yem olmamıştın. Şimdi gururuna birkaç ucuz darbe aldın ve neredeyse ağzından köpükler saçıyorsun." O

ben ona ters ters bakarken uzun bir yudum alıyor. "o soğuk kalpli çelik piçine ne oldu? Yeteneğini kaybediyor olabilirsin, yaşlı adam." Ona attığım ölümcül bakış, Azrail'i Marry Poppins'e benzetiyor. "Senden dört yaş büyüğüm Greyson. Ve aradaki yaş farkına karşılık gösterebileceğiniz tek şey daha az zeka, daha az edep, bir kadını memnun etme konusunda daha az deneyim ve bir ton daha az para. Ben olsam dururdum.

Yerinde olsam ne yapacağımı bilemezdim."

Greyson gülerek, "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim hıyar," diye karşılık veriyor. "Lanet olsun, sen arkadan kışına sokarken o kızın taşaklarını kapmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım." Gözlerim keskin bir şekilde onunkilere kayıyor ve o da ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Bu sonuncusuydu; söz veriyorum."

Çifte kadehimin sonunu yudum yudum içiyorum. "Beni buraya çağırmakla bir amacınız varsa, bunu yapsanız iyi olur. Sabrım çok ama *çok* azalıyor."

Greyson az önceki ketum bakışını takınır. "Birini bulmanı istiyorum." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Bir çocuk, dokuz yaşında bir çocuk." diye ekledi.

"Peki kimin çocuğunu bulmanı istiyorsunuz?" diye soracak kadar meraklandım.

Mavi gözlerindeki kararmayı yanlış anlamak mümkün değil. Bu her neyse, kişisel bir mesele. "Aurèle ve Claude Dupont'un oğlu," diye cevap verdi sonunda.

Hiç de beklediğim gibi değildi. "Peki neden Fransa'nın en zengin iş adamlarından birinin oğlunun peşindeyim?"

"Kendimce nedenlerim var," diye yanıtlıyor, yüz ifadesi saf taştan.

"Sakıncası yoksa tüm gerçeklerden haberdar olmayı tercih ederim. Son satın alma felaketimden sonra, gayretli olduğum için beni suçlayamazsınız. Altın kulemde başka bir tutsakla daha karşılaşmak istemem. Elimdeki zaten yeterince cehennem yaratıyor."

Greyson göz temasını keserek yerdeki halının çiçek desenini inceliyor. "Bu kişisel bir şey."

Onun bariz rahatsızlığını eleştirel bir gözle analiz ediyorum. Ve sonra Greyson'ın mutfak geçmişinin oldukça iyi bilinen bir parçasını hatırlıyorum. "Uzun süre Fransa'da yaşamadın mı? Paris'te değil miydi? Arkanda bir şeyler bırakmışsındır belki?"

Greyson'ın gözleri tekrar benimkilere dönüyor, mavi derinliklerinde patlamaya hazır bir şeyler kaynıyor. "Tüm müşterilerinizi sorguluyor musunuz?"

"Hayır." Bilgi almak için bana uyguladığı kızdırma taktiklerinin aynısını denemeye karar verdim. Puşt herif küçük bir intikamı hak ediyor. "Ama ben müşterilerimi becermek gibi bir alışkanlığa sahip değilim," diye karşılık veriyorum dudaklarımda sinsi, duygusal bir gülümsemeyle. Greyson bu imayı hemen anlıyor ve benim büyük zevkime göre bu onu şaşırtıyor.

"Tanrım, o *bir* kereydi. Ve *sevişmedik*. O denizaltının dar deliklerini doldururken aynı anda sikleri fırçalamamız sayılmaz. O zamandan beri Pandemonium'un Noel partisine gitmediğime inansan iyi edersin. Finn'in tatil kokteyline alkolden çok daha güçlü bir şey kattığından eminim."

"Geceleri uyumanıza nasıl yardımcı oluyorsa, Şef," diye cevap veriyorum, ses tonum küçümseyici olduğu kadar tatlı da. "Ama oldukça hoşunuza gitmiş gibi görünüyordu. *Ben* kesinlikle keyif aldım."

"O tatlı küçük denizaltının o gece en çok hangi sikimizden hoşlandığını biliyorum ve bu *seninki* değildi. Sen gittikten sonra onu o kadar sert becerdim ki çığlık attı, biliyor musun? Amcığında hissettiği en enfes şeyin benim Jacob'ın merdiveni olduğunu söyledi. İstersen her zaman senin sikinin yeterli olmadığını konuşabiliriz."

Mükemmel düzlükteki beyaz dişlerimi ortaya çıkarırken gülümsemem yırtıcı. "Neden sikimi o iğrenç ağzına sokup ne kadar *uygun* olduğunu düşündüğünü görmüyorum?"

Greyson sözlerimin yoğunluğu karşısında titriyor, sonra da silkiniyor. "Tanrım, Ashford, sadece seninle taşak geçiyorum. Kraliyet İngiliz külötünü buruşturmana gerek yok."

Karşılık olarak gözlerimi devirmekten kendimi zor alıyorum ve bu gerçek bir beyefendinin işaretidir. "Güzel olman çok iyi bir şey Greyson. Çünkü kişiliğin, kurşuna dizilip dörde bölünmek kadar komik."

Greyson, "Ve parlak zekâ her zaman Lord Hazretleri'nin en iyi özelliği olmuştur," diye karşılık verdi. "Ama benim daha güzel olduğum konusunda hemfikir olduğumuza sevindim."

Boş bardağı elimde evirip çeviriyorum. "Pandemonium'da hangimizin daha çekici olduğu konusunda farklı düşünen birkaç denizaltı tanıyorum."

"Pandemonium'a o kadar uzun zamandır gitmedin ki muhtemelen kim olduğunu unuttular." Greyson'ın sözleri küstahça ama gözlerinde pişmanlık dolu bir ifade var. "Seni kulüpte gölgelerin arasında gizlenirken görmeyi özledim."

Zavallı piç beni özleyiyor. Ne yazık ki ben de ona aynı nezaketi gösteremiyorum. "Son zamanlarda çok meşguldüm. Aslında geçen hafta gelmeye çalıştım ama beklenmedik koşullar beni alıkoydu."

Bu onu hemen neşelendiriyor, şüphesiz kulüple ilgili ahlaksız bir şey hayal ediyor. "Geçen hafta Satine vardı. Tanrım, muhteşemdi. Kırbacımı bir melek gibi aldı ve sonra sikimi boğazına kadar soktu, resmen ciğerini sikiyordum-"

"Bu kadar güzel imge yeter, teşekkürler," diye araya giriyorum ve Kara malikânede kilit altındayken yakın zamanda iyileşmeyecek bir mavi taşak vakasından kendimi kurtarıyorum. "Herkesin metal çivili sikine senin kadar takıntılı olmadığını unutuyorsun."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye alay ediyor. "Bir dahaki sefere Pandemonium'a geldiğinde, hep konuştuğumuz sik ölçme yarışmasını yapabiliriz. Eminim bayanlar ve hatta birkaç erkek bile buna bayılır."

"Kulağa heyecan verici geliyor," diye takıldım. "Programımı kontrol etmem gerekecek."

"Programlardan bahsetmişken," diye ekliyor, tedirginlik tekrar gözlerine yansıyor, "iş kabul edecek misin?"

"Rastgele bir çocuğu takip ederken sizden saat başına neredeyse haraç gibi bir ücret almak mı? Bunu düşünüyorum." Bu pek de ustaca olmayan planın lojistiğini düşünerek duraklıyorum. "O küçük piçi bulursam ne yapmam gerekiyor?"

Greyson bardağını kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bir DNA örneği alın."

Ahh ve işte burada. "Demek Şef Greyson Paris'te *takılıyormuş*. Evli kadınlardan hoşlandığını bilmiyordum," diye ekliyorum hissettiğimden biraz daha az yargılayarak. *Benim* bile aşmayacağım sınırlar var ve evliliğin kutsallığı da bunlardan biri.

"Claude Dupont o sırada kocası değildi."

Eleştirilerim biraz hafıflıyor. "Peki, Paris'teki bazı bağlantılarımla buluşup bir şeyler bulabilir miyim diye bakacağım. Yine de söz veremem. İnsanları elde etmenin, eserleri ele almaktan çok daha zor olduğunu öğrendim."

Yüzündeki gerginlik yavaş yavaş azalmaya başlar. "Elinden geleni yap. Bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin. Maliyet önemli değil."

"Bu konuda özgür olacağımdan emin olabilirsiniz." İsteğinde beni tedirgin eden bir şey var ve elimde olmadan biraz daha kurcalıyorum. "Neden aniden

Endişe mi? Dokuz yıl beklemek için uzun bir süre."

Tekrar uzaklara bakıyor, yüz ifadesi donuk ve hüzünlü. "Bilmiyordum. Uzaklaştım ve bir daha arkama bakmadım. Onun da aynısını yapmasını bekledim." Sertçe yutkunuyor, boğazı çabayla titriyor. "Benden bir parça saklamak *isteyeceği* hiç aklıma gelmezdi. Aramızda çok fazla acı vardı. Ama eğer istediye. Eğer o benimse, bilmem gerek."

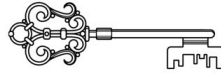
Taş gibi soğuk sadistin de bir kalbi varmış. "Anlıyorum. Ben olsaydım, de bilmek isterdim. Bir şey bulur bulmaz size haber vereceğim. İhtiyacınız olursa Chicago Polisi'nde ayrı bir DNA analizi yapabilecek bir bağlantım var."

Greyson gülümsemeye zorluyor ve ben de onun savunma mekanizmasına geçtiği anı yakalıyorum. "reyip remediğime mi taktın şimdi de?" diye soruyor hüzünlü gözleri baştan çıkarıcı bir parıltıya bürünürken. "Sadece aynı kızın amını paylaşırken bana *baba* demek istediğin için olduğunu biliyorum."

şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirken, yine de beni sinirlendirmeyi başarıyor. "Lanet olsun, kendi iyiliğin için fazla gevezesin, Greyson."

"Bu benim cazibemin bir parçası, Lord Karanlık ve Huysuz. Siz etraftayken birilerinin ortalığı neşelendirmesi gerekiyor."

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. şimdi şef Greyson'ın zavallı bir kızın fırınına piç bir çörek koyup dokuz yıl boyunca soğumaya bırakıp bırakmadığını öğrenmem gerekiyor.

ORTEGA DIşARIDA KARşILADI, ifadesi her zamankinden daha az sakindi. Titanyum zırhında bir çatlak gördüğüm tek an Kara'nın kütüphanemde saldırıya uğradığı zamandı. Aramızdaki kısa mesafeyi adımlarken bu anı midemi bulandırıyor.

"Ne oldu?" Ses tonumu yumuşatarak talep ediyorum.

"Kara," diye bağırıyor, tek kelime binlerce tuğlanın ağırlığını taşıyor.

Kalbim göğsümde atmayı bıraktı. "Yaralandı mı?"

"Tam olarak değil," diye geçiştiriyor, tepkime hazırlanırken botunun ucuyla yere tekme atıyor. "O kayıp."

şimdi kalbim çok hızlı atıyor. "*Kayıp*" ne demek? Kayıp derken Declan'la dostça bir saklambaç oyunu oynuyorlardı.

"Malikanede aramaya çıktık ve o biraz fazla iyi oynuyor ya da kaçırıyor-"

"Yani kaçtı ve kapıdan çıkmadan önce kimse onu durdurmayı başaramadı," diye aceleyle açıklama yaparken sözümü kesti. "Bu arada senin arabanı da çaldı." Son sözleri bir hayranlık parıltısıyla söylendi.

Otomobil koleksiyonuma olan düşkünlüğüm sert bir yutkunmaya yetiyor. "Hangisi?"

Gülümsüyor, tam olarak hangi araba için nefesimi tuttuğumu biliyor. "Audi. R8 Coupé."

Neyse ki Aston Martin değilmiş. Ama yine de, arsız küçük kaltağın başı büyük belada.

"Onu bulmamız gerek. Hemen," diye emrediyorum kendi arabamıza doğru koşarken. "Jace'i gönder."

Ortega, "Declan'ı gönder," diye karşı çıkıyor. Güvenlik şefimin bana meydan okuması çok nadir görülen bir şey.

Ortega aynısını yaparken ben de koltuğuma kaymadan önce yolcu tarafındaki kapıyı fazlasıyla agresif bir şekilde sarsarak açıyorum. "Onu kaybeden Declan'dı. Ona tek başına güvenmiyorum. Jace'in piçin teki olduğunu biliyorum ama en azından bir görevi aksamadan yerine getirebiliyor."

Ortega motoru ateşler. "Gerekirse ikisini de gönder, ama *sakın* onunla yalnız kalmasına izin verme. Ona güvenmiyorum."

Homurdanıyorum ve arabanın kapısını çarparak kapatıyorum. "Ben de ona güvenmiyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Sen ya da ben en iyi seçimim olurduk ama ikimiz de zamanında yetişemeyiz. Eğer mesele sadece onun kaçması olsaydı, gitmesine izin verirdim." Bu ifadenin sonunda kafamda çınlayan kelime *belki* de. "Ama bu onun özgürlüğüne izin vermekten çok daha karmaşık bir durum. Kara'nın hayatı tehlikede. Ve eğer Avery'nin yeni paralı askerleri onu bizden önce bulursa, kendimizi onun yerine parçalarını ararken bulabiliriz."

Ortega direksiyonu tutuyor ama sürmek için herhangi bir hamle yapmıyor. "Hâlâ hoşuma gitmiyor, *Jefe*."

Sert parmaklarım, stresli olduğumda her zaman yaptıkları gibi siyah saçlarımın arasına giriyor. "Şu anda en az tehlikeli seçeneğe sarılıyorum. Jace'e, Avery'nin kana susamış amcıklarına güvendiğimden çok daha fazla güveniyorum." Ve güveniyorum. Çünkü Jace, Kara'ya bir zarar gelirse kime hesap vereceğini *çok* iyi biliyor. "Jace bir daha çuvallarsa neyin tehlikede olduğunu biliyor."

Ortega arabanın camından dışarı bakarken başını yavaşça sallayarak "*Es malo*," diyor. "*Todo esta mal*."

Sanki bu konuda her şeyin boktan olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Bizim işimizde hiçbir zaman iyi seçeneklerle çalışamayız. Sadece en az boktan olanı seçmek zorundayız."

Ortega ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarmadan önce derin bir iç çekiyor. "Tamam. Aramayı ben yaparım."

"Jace'e hatırlatın -eğer hayatına değer veriyorsa- benim olana elini bile süremez."

KARA

T Zamanla yıpranmış kiraz ağacından raflara karışan küflü kitapların sıcak ve rahatlatıcı kokusu, kütüphanenin kapısından ilk kez girene kadar bu kadar özlediğimi fark etmediğim bir şeydi.

Haftalarca. Üniversiteyi bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek geçirdiğim birkaç günün ardından her şeyi bıraktığım gibi bulduğumda neredeyse ağlayacaktım.

Neredeyse aynı. Anne'in sıralaması hiçbir zaman benim standartlarıma uygun *olmadı*, ancak onu gördüğüm anda göz ardı edilmesini affediyorum ve sanki profesyonellik dışında ilk kez sevgi gösteriyormuşum gibi kollarımı ona doluyorum. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman saf mutluluktan birine sarıldığımı hatırlamıyorum. Anne de aynı mutlulukla bana gülümsüyor, arkadaş olma çabalarının sonunda beni yıpratmış olmasından memnun.

Haftalardır Kanada'da bir edebiyat kongresinde olduğumu ve araştırma yaptığımı öğrenince şaşırdım. Açıkçası, Cade'in uydurduğu yalana herkesin bu kadar kolay inanması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Sanki lanet olası *kışta* Kanada'ya giderim de. Cade'in Anne'in şüphe duymadan kabul ettiği saçma açıklamasına eşlik edecek bir açıklama uydurmayı başardım. Cade'i korumak için yalan gözümünden kaçmıyor ama bu ahlaki krizi daha sonra çözeceğim.

Anne kendi kriziyle uğraşıyor - benim yokluğumun yalnızlığında, zihinsel bir mola verdi ve bir köpek yavrusu evlat edindi. Her ne kadar kendimi küçük kürk demetlerinin çekiciliğine karşı bağışıklı olarak görsem de, yeni goldendoodle'ı *gerçekten* çok sevimli. Anne heyecanla konuşuyor

tatlı oğlu August ve diş çıkaran bir yavru köpeği ayakkabı koleksiyonunuzdan uzak tutmanın zorlukları hakkında. Louboutin topuklu ayakkabılarıma dehşetle bakıyor, parçalanacakları düşüncesiyle içim parçalanıyor. Ama sonra o küçük altın tüy yumağının resimleri bana ayakkabılarımı tamamen unutturmaya yetiyor.

Eve döndüğümde, Cade'den bir köpek yavrusu isteyeceğim.

Bilinçaltımdaki bu düşünce kafamda anlık alarmlar çaldırıyor. Ashford Malikânesi gibi hissettirmemeli ve Caden Ashford da günün sonunda evine gitmek istediğim biri olmamalı. Haftalardır ilk kez gerçek özgürlüğü deneyimliyorum ve bir şekilde kendimi bunun sadece işi kontrol etmek için hızlı bir gezi olduğunu düşünerek kandırdım. Ve dehşet verici bir kendini gerçekleştirme anı, ona geri dönmek için her türlü niyete sahip olduğumu itiraf etmemi sağlıyor.

Beni esir alan. Sevgilim. Beni herhangi bir ahlaksızlığın yapabileceğinden çok daha kötü bir şekilde yok edecek olan zehirli bağımlılığım. Ve ben hala tehlikeden uzak duracak kadar umursamayı içimde bulamıyorum.

Anne'in raflarından bazılarını yeniden düzenlemeye başlarken akıl sağlığımın yerinde olmamasıyla mücadele ediyorum. Onu bir meslektaş olarak takdir edebilirim, hatta belki bir arkadaş olarak bile görebilirim, ancak sıralaması tamamen berbat. Kurgu bölümünü düzeltirken izlendiğime dair ürkütücü bir hisse kapılıyorum. Gözlerim odanın içinde geziniyor, en son böyle bir önseziyi görmezden geldiğimde neler olduğunun farkındayım ama kütüphane sessiz ve boş. Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir tuhaflık yok.

Birinin nefesinin kusursuz sıcaklığını çıplak boynumda hissettiğimde numara sırasına uymayan bir çift kitabı değiştirmeye gidiyorum. Kitabı çevirmeye çalışırken elimdeki kitap yere düşüyor, Caden'ın uşağının hastalıklı tanıdık kokusu omurgamda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Merhaba, Dr. Caine," diye selamlıyor Jace arkamdan, sözleri gelecek korkunç şeylerin vaadiyle dolu sıcak bir fısıltı.

Hay sikeyim. Topuğumun üzerinde döndüğümde onu yanımdaki kitaplığa yaslanmış, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla buluyorum. Kollarını geniş üzerinde kavuşturmuş, ince, beyaz termali utanmadan kollarının kas gücünü herkesin görmesi için ilan ediyordu. Keşke o kolların üzerimde nasıl görüldüğünü, dilini içime sokmaya zorlarken beni nasıl tuttuğunu görmeseydim.

Cinayetten zevk alsaydım, yaptığı şeyden sonra o piç çoktan ölmüş olurdu. Bu , öfkem işverenine yöneliyor. Çünkü Cade'in

lanet olası uşaklarını peşimden gönderme cüretini gösterdi. Hem de herhangi birini değil, lanet olası *Jace*'i.

Korku bana önümdeki tehditten bir adım gerektiğini hatırlatsa da içim öfkeyle dolup taşıyor. Jace benim hareketime uyuyor ve bir adım daha atıyor. Panikliyorum, kaçmak için arkama bakıyorum ama hiç şansım yok. İki yanım raflarla çevrili, arkamda panelli bir duvar ve önümde demir bir adam duvarı var. İyi bir seçeneğim yok.

"Merak etme tatlım," diyerek yaklaşıyor ve beni duvara doğru geri itiyor. "Sana dokunmama izin yok. Ashford seni mükemmel durumda istiyor, böylece seni kendisi parçalayabilir."

Alaycı sözleri karşısında tenimi saran ürpertiye bastıramıyorum. Ve Cade'in sandığımdan daha kötü bir canavar olup olmadığını düşünmek için kendime izin veriyorum. Geriye doğru bir adım daha atıyorum ve bedenim yüksek bir *gümbürtüyle* ahşap duvara çarpıyor. Kapana kısıldım ve Jace yaklaştırmaya devam ediyor. O kadar yakın ki kolonyasının kokusunu duyularıma saldırırcasına alabiliyorum. Üzerime geliyor, uzun vücudu benimkinin üzerine karanlık bir gölge düşürüyor. Sözüünün eri, bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bu sahte güvenlik hissini benim kadar rahatlatıcı bulmalı mıyım emin değilim.

"Ashford'un kontrolünü kaybettiğini hiç görmedim," diye homurdanıyor ve gözlerindeki sadist neşeden gözlerini kaçırmak zorunda kalıyorum. "O her zaman çok derli topludur. Çok hesaplı. Acaba ihanetin için seni cezalandırmayı bitirdikten sonra senden geriye atacak bir parça kalacak mı?"

Jace'in sözleri düşüncelerimi keskin bir bıçak gibi keserken korkunun ayazı damarlarıma işliyor, kalbim bir an için amacını unutuyor. "Beni nasıl buldun ki?" Hâlâ çaresizce bir kaçış yolu ararken kendimi tutamıyorum. Hiçbiri yok.

"Seni bulmak o kadar da zor değil, Kara," diye karşılık verdi, sesi sertti. "İlk baktığımız yer burasıydı."

"Biz mi?" Göğsümde çarpınan umutla soruyorum. Jace, Cade'in köleleri arasında en kötüsü. Başka birini getirseydi -Declan ya da Ortega- beni bırakmaları için onları ikna edebilirdim.

"Ben ve Declan. Birinin çaldığınız Audi'yi geri götürmesi gerekiyordu. Biz buraya gelir gelmez çocuk arabayı alıp gitti." Jace burnu neredeyse benimkine değene kadar yaklaşıyor. "Yüzündeki o lanet gülümsemeyi silebilirsin. Bir daha o salağın zayıflığından faydalanamayacaksın. Lanet olası bir araban ve kaçışın yok. Benimle geliyorsun. *Şimdi*."

Jace dönüp kütüphane kapısına doğru ilerlemeden önce avını yakalamaya çalışan bir avcı gibi etrafımda daireler çiziyor. Kapılar bir kez daha benimle özgürlük arasında duran tek şey oluyor.

"Güç kullanmak zorunda kalmazsam memnun olurum," sesleniyor bana.

Hareket edemiyorum, bedenimi Jace'in sinir bozucu emirlerine itaat etmeye ya da kendi ölümüne doğru yürümeye zorlayamıyorum. Direncimi hisseden Jace dönüyor, güzel yüzünde kötü niyetli bir gülümseme var.

"Aslında bu hiç de doğru değil," diye itiraf ediyor azımsanmayacak bir zevkle. "Seni buradan saçlarından sürükleyerek, tekmeleyerek ve çığlık atarak çıkarmamdan başka bir şey istemiyorum. Ashford sana dokunmamamı istedi ama benim bir numaralı önceliğim *o kaltağı geri getirmek*. Peki ne olacak, Kara? Sessizce gelmek mi istersin, yoksa günümü gün etmek mi?"

Seçeneklerimi düşünürken dudağımı ısıyorum ve hiçbir seçeneğim olmadığını fark ediyorum. Neye karar verirsem vereyim, nihai sonuç Ashford Malikanesi'nde beni bekleyen cehenneme geri sürüklenmem olacak. Umabileceğim en fazla şey, bu deneyimi ilgili *tüm* taraflar için mümkün olduğunca tatminsiz hale getirmek. Ve hasta herifin kavgayı ne kadar sevdiğini bildiğimden, kütüphaneden mümkün olduğunca az dirençle çıkmaya tenezzül ediyorum. Onun için öfkemi ve gururumu bir kenara bırakıp ona elimden gelen tüm tatlı teslimiyeti gösterebilirim.

Çünkü hiçbir şey bir savaşçıya, daha savaş başlamadan beyaz bayrakla ortalıkta dolanmak kadar *"siktir git"* diyemez.

Eşyalarımı şikayet etmeden toplarken ve Anne'e hızlıca veda ederken Jace'in gözleri bana kilitlenmiş durumda. Cade ikinci kez yokluğumu nasıl açıklayacağını bulabilir. İşleri onun için kolaylaştırmaya hiç niyetim yok.

"Artık gitmeye hazırım Jacen," diyorum kibarca. "Bu arada, araba kullanmayı teklif ettiğin için çok teşekkürler. Cade'in o kadar *kas gücüne* şehirde güzel sikicisine eşlik etmekten daha iyi bir kullanım alanı bulamamasına şaşırdım," diye ekliyorum, patronundan çok iyi öğrendiğim gösterişli ses tonunu kullanarak. O piçin beni zaten böyle gördüğünü bildiğimden, kendime Cade'in *fucktoy'u* demenin acısını biraz olsun hafifletiyor. "Onun kaybı benim kazancım, sanırım."

Jace'in yüzünde bir anlık şok ifadesi belirliyor, sonra kaşlarını çatarak eski haline dönüyor. Öfkesi beni eskisi gibi korkutmuyor. Bunu itiraf etmekten nefret çünkü Cade'in bana yapacaklarından çok daha fazla korkuyorum

Geri döndüğümüzde. Caden Ashford gibi bir girdapla karşılaştırıldığında Jace sadece hafif bir yağmur serpintisi.

Arkama bakmadan yürümeye devam ediyorum, kendi isteğimle kütüphane kapısından geçip doğruca otoparka gidiyorum. Jace'in ne tür bir araba kullandığını bilmiyorum ve sormama da gerek yok. Sadece üniversitenin otoparkındaki en gösterişli, en yersiz arabaya doğru ilerliyor ve yolcu kapısının yanında bekliyorum. Jace arkamdan geliyor ve her şeyin tadını kaçırdığımı ima eden sinirli bir homurtuyla kırmızı dangalak Porsche'nin kilidini açıyor.

Güzel. Çünkü malikaneye dönüş yolculuğumuz boyunca mükemmel bir tutsak gibi davranmaya niyetliyim.

CADEN

A Öfke ve korkunun zehirli karışımı içimi çalkalıyor, ta ki bağırsaklarımı çalışma odamın mermer zeminine kusacakmışım gibi hissedene kadar. Çalkantılı duygularımı kontrol altında tutuyorum, sırf Mrs.

Hughes'u kanlı temizlikten. Ve sonrasında beni azarlamasından kendimi kurtarmak için.

Ortega ve ben malikânenin yolunu yarıladığımızda Jace, Kara'yı lanet olası kütüphanede bulmuştu. Avery'nin değersiz piçlerinin yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce devriye gezdiği aynı lanet kütüphane. Sanki ölmek istiyor gibi. Bu noktada, dileğini yerine getirme şerefini ona vermek üzereyim.

Jace'in Kara'yı geri getirmesini beklerken Greyson'ın kazanımı için zemin hazırlamaya odaklanmaya çalışıyorum ama konsantrasyonum bozuldu. Kızımı kollarıma almaktan başka bir şey düşünemiyorum. Ve sonra gittiği için onu cezalandırmaktan başka bir şey düşünemiyorum.

Cep telefonum çalıyor, yedek pilotlarımdan biri geri arıyor. Özel jeti pek sık kullanmıyorum; kaynak israfı ve çevreye gereksiz bir yük. Ancak hem hız hem de ihtiyat gerektiren bir durumla karşılaştığımda bir istisna yapıyorum ve Aero Ashford'u kullanıyorum. Yetmişli yıllardan kalma, babamdan kötü niyetli, yüksek bahisli bir poker oyununda kazandığım çarpıcı bir klasik güzellik. Tahmin edebileceğiniz gibi, çok fazla alkol vardı ve ben Lord Ashby Ashford'un en az sevdiği oğlu ve ödülünün gururlu sahibi olarak çıkmayı başardım.

Sorun bu kadar kısa sürede uçuracak birini bulmakta. Her zamanki pilotum Harris babalık izninde, bu yüzden uluslararası uçuş yetkisine sahip diğer pilotlar listesinde yavaş yavaş ilerlemek zorundayım. Listenin kısa olduğunu söyleyelim. Elimi gergin gözlerime sürterek nihayet dördüncü çalışta aramayı cevaplıyorum.

"Ashford," diye anons ediyorum, ses tonum kısık.

Pilotlar listesinde üç numara olan Pascal, hoşbeş faslını hızlıca halleder ve işlerini daha da hızlı halleder. Yarınki kısa uçuş için standart ücretinin iki katını talep ediyor. Bunu karşılayabilirim ama yine de düşük seviyede bir gasp.

Asıl dezavantajı ise ücretinin gün sonuna kadar nakit olarak elden teslim edilmesini talep etmesi. Ve bu herif Chicago'nun üç saat kuzeyinde yaşıyor. Bu noktada, ona ödemesini zamanında ulaştırmak için lanet olası bir uçağa ihtiyacım var. Ortega'yı göndermeyi teklif ediyorum ama Pascal faaliyetlerimizin *yasal* olmadığını bilecek kadar zeki. Kendisi gibi benim de suçsuz olduğumdan ve onu Federallere satmayacağımdan emin olmak için ödemeyi yaparken yanımda talep ediyor.

Bu akıllıca bir strateji, ancak cehennem gibi rahatsız edici.

"Bak, bunun senin için standart bir prosedür olduğunu biliyorum ama bu sefer mümkün değil. Evde acilen ilgilenmem gereken boktan bir fırtına var ve şu anda zaman ayıramam. Ortega iyi niyetimin bir göstergesi olarak benim temsilcim olarak hareket edebilir."

Pascal sözümü kesiyor ve bana daha önce iki kez söylediği aynı talepleri tekrarlıyor. Zaten kısa olan sigortamı attırmak üzereyken kapalı kapım çalınıyor. Diğer tarafında kimin beklediğini bilmek için sorma zahmetine girmeme gerek yok. Ve bu noktada, yarın sabah beni bekleyen bir uçağın olması için ne gerekiyorsa yapacağım, böylece Kara Caine adında başka bir sorunla başa çıkabilirim.

"Peki, Pascal. Seninle bu gece buluşacağım. Jace'e adresi gönder, yola çıktığımızda sana haber veririm."

Sesimi boğmak için elimi telefonun hoparlörünün üzerine koyuyorum. "*Girin*," diye çalışma odamın kapısına doğru sesleniyorum. Alanıma giren iki figürü görmezden geliyorum, ama bakmadan bile, serseri bedenim *ondan* başka hiçbir şeye odaklanamıyor. Pascal'ın ek bilgileri kaçırıyorum, onun yüksek sesle söylediği sözler, küçük topuklarının tanıdık, sinir bozucu bir melodiyle yere çarparken çıkardığı cehennemî sesi dinleyen kulaklarıma bulanık geliyor.

"Hallet ," diye homurdanarak aramayı sonlandırıyor ve telefonu dağınık masamın üzerine fırlatıyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum, kan dolaşıma sakinliğin girmesini istiyorum, henüz küçük aldaticımla başa çıkacak gücümün olmadığını biliyorum.

Bunun yerine, çalışma odamı yeniden düzene soktum. Masamın zengin maunu üzerine saçılmış kâğıt yığınlarını topluyorum - büyükannemin bir zamanlar savaş sırasında büyükbabama aşk mektupları yazmak için kullandığı masanın aynısı. O zamanlar skandal yaratan bir çifttiler, birbirlerine sırlıslıkla aşıktılar ve bunu göstermekten hiç çekinmiyorlardı. Büyükannem benim tarih sevgimin geliştiği yerdir. Her şeyi saklardı: mektuplarını, tüm önemli manşetlerin yer aldığı gazete kupürlerini, büyükbabamın üniformalarını ve savaş zamanından kalma hatıralarını. Kendi çapında tam bir koleksiyoncuymuş. Onun kişisel hazinelerinden birkaçı masamın yanındaki cam vitrinlerde sergileniyor - hayatımdaki birkaç iyi insandan birinin anısına.

Kafamdaki nostaljiyi silkeliyorum ve Aur lie Dupont'un bilinen geçmişini detaylandıran kağıtları düzgün yığınları ayırıyorum. Ve sizi temin ederim ki, Greyson'ın küçük Fransız kızıyla ilgili tek düzgün ve düzenli şey bu yığınlar. *Onunla* ilgili ortaya çıkaracağım pisliğin, küçük ar ivcimi lanet olası bir melek gibi göstereceğine dair içimde bir his var. Ki kesinlikle öyle değil.

Daha fazla oyalanacak halim kalmayınca ayağa kalktım, parmaklarım lacivert takım elbisemin iki düğmesini ustalıkla kapattı. Bu sabah vedala mamızdan bu yana ilk kez gözlerimi Kara'ya diktim ve onu öfkemle yakıp kavurdum. Koyu kahverengi gözlerinden korku sızıyor ve bilinçsizce geriye doğru bir adım atarak doğrudan Jace'e çarpıyor. Açıklanamayan nedenlerden ötürü, kalçasının kazara Jace'in b ğr ne değmesi beni  fkelendiriyor.

"Gidebilirsin Jace," diye emrediyorum buz gibi bir ses tonuyla, gözlerim Kara'dan hiç ayrılmıyor. Titriyor ama hakkını yemeyeyim, gözlerini kaçırmıyor. Kendini vahşi bir canavarın önüne atıp zarar görmeden kurtulmayı bekleyen en cesur, en aptal av gibi bakışlarını üzerinde tutuyor. Ve ben onunla içimi bitirdikten sonra, y r yebilirse şanslı olacak.

"Ayrıntıları daha sonra anlatırım Ashford," diye karşılık verir ve gitmek için harekete geçmez.

Tahmin etmem gerekirse, bunu takip eden kaos için  n sıradan bir koltuk istediğini söyleyebilirim. Tek kelime bile duyamayacak olması çok kötü. Bu pisliğin önünde Kara'yı azarlamayacağım. Ne yapmış olursa olsun.

onun mahvına yatırım yapan bir seyircinin önünde aşağılanmaktan daha fazlasını hak ediyor. İşlediği suçlar için onu çok ama çok üzmeden önce mahremiyet nezaketini gösterecek kadar centilmenim.

Kara ve ben sessiz bir irade savaşı vermeye devam ederken, "Çıkarken kapıyı kapat," diye karşılık veriyorum.

Kapının çarpmasıyla oda yankılanır yankılanmaz Kara savunmaya geçer. "Cade, ben-"

"Dur," diye bağıyorum, yükselen sesim şu anda hissettiğim öfkenin sadece küçük bir parçasını kapsıyor. "Sana konuşma izni vermedim."

Kara, sesini elinden almaya cüret ettiğim için dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. Ama yaşadığı şok o kadar büyük ki itiraz etmek için hiçbir hamle yapmıyor ve ben de bu küçük sessizlik anı için Tanrı'ya şükrediyorum. Tamamen uçurumun kenarından dönmek için buna ihtiyacım var. Ellerim onu boğazlamak ya da masamın üzerine itmek ve umursamazlığı yüzünden çaresizce hak ettiği dayağı atmak için ağrıyor. Kimsenin onun kıcına kayışla vuracak kadar umursamamış olması büyük bir haksızlık ve onun kindar tavırları ve küstah davranışları da bu umursamazlığı ve disiplinsizliği çok iyi gösteriyor.

Henüz ona dokunmak için kendime güvenemiyorum. Damarlarımda dolaşan öfke şiddet istiyor ve onun kıcını önce durabilir miyim bilmiyorum. Bunu hak etse bile, öfkem onu incitmeme izin veremem. Ve kesinlikle onu mahvedecek kadar incitmek istemiyorum, bu yüzden öfkem onu makul bir şekilde terbiye edecek kadar yatışana kadar aramızda güvenli bir mesafe bırakmak için elimden geleni yapacağım.

İkimizin de iyiliği için bu fiziksel sınırı koruyarak Kara'yı bir kenara bırakıyorum ve koyu kahverengi, deri bir sandalyenin köşede boş boş oturduğu yere doğru yürüyorum. Sandalyeyi masama doğru sürüklüyorum ve ayakları zeminde sürtünürken çıkardığı yüksek sesi takdir ediyorum. Bayan Hughes parlak zeminde herhangi bir çizik görürse beni öldürür, ama bu noktada, sesin Kara'nın sinirlerini nasıl bozduğunun tadını çıkarmaya değer. Hoşnutsuzlukla burnunu kıvırıyor, ayaklarının üzerinde kayarak sandalyeyi ona bir Truva atı gibi sunmamı izliyor.

Masamın diğer tarafından onunla yüzleşmek için geri adım atıyorum. "Otur, Kara," diye emrederek odanın ortasındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkürler," diye karşılık verir Kara kibarca. Boğazımda bir öfke gümbürdüyor. "Bu bir öneri değildi."

"Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım," diye karşılık veriyor zehirli bir kinle.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken "Belli ki," diye alay ediyorum. "Öyle olsaydın bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Konuşmama izin verilmezse bu nasıl bir konuşma olur?" diye soruyor, sesi saf ve kararlı bir meydan okumayla çıkıyor.

Yumruklarımı hayal kırıklığıyla masaya vuruyorum, bu hareketin saldırganlığı karşısında yaşadığı keskin korku sarsıntısını kaçırmıyorum. Gözlerindeki dehşeti görmek beni memnun ediyor; en azından sağduyudan biraz nasibini almış. Parmaklarım eklemlerim beyazlayana kadar masanın kenarını kavriyor, masayı öfkemle onun arasında bir bariyer olarak kullanıyorum.

"Neden en basit talimatları bile takip edemiyorsun? Kendini korumanın zerresi yok mu sende?" Öfkeyle soruyorum. Çünkü Kara Caine'i hayatta tutmak, onun aptallığıyla mücadele etmek zorunda olduğunuzda tam zamanlı bir iş gibi görünüyor.

"Bu hâlâ sandalyede oturmakla mı ilgili?" Sözleri alaycı, ama durumu hafifletme çabasının altında daha derin bir şey var. Neredeyse kokusunu alabileceğim bir korku katmanı.

"Hayır, mesele *lanet* olası sandalye değil," diye karşılık veriyorum. Sanki onun güvenliği lanet olası bir mobilya parçasıyla kıyaslanabilirmiş gibi. "Ama evet, eğer sandalyeyi örnek olarak kullanıyorsak, işbirliği yapmak için biraz çaba gösterirsen kontrolü sağlamam çok daha kolay olur."

"Tanrı korusun, Caden Ashford *kontrolde* değil!" diye çığlık atıyor ve içimdeki öfke serbest bırakılmak için yalvaran canlı, nefes alan bir şey haline geliyor. Kara bana bakıyor, göğsü kabarırken gözleri öfkeyle parlıyor. "Aşırı derecede şişirilmiş kendini beğenmişlik hissin için ailene teşekkür etmem mi gerekiyor?" diye tükürüyor. "Yoksa sen kendi kendini yetiştirmiş bir pislik misin?"

Kara sadece çizgiyi aşmadı. Çizgiyi altüst etti ve sonra da enkazın üzerinde dans etti.

Daha sonuçlarını düşünmeden, vücudum hayvani bir vahşilikle titreyerek ona doğru ilerlemeye başladım. Kara yaklaşmamdaki tehlikeyi seziyor, kaçma umuduyla ayakları onu geriye doğru sürüklüyor. Ama benim bir adımım onun iki adımıyla eşleşince kaçış yok. Bir anda onu sırt üstü duvara yasladım, bedenimin gücü onu olduğu yere mıhladı. İkimiz de nefes almaya fırsat bulamadan ellerimi omuzlarına koydum ve onu sarsarak kendine getirme isteğime zorlukla karşı koydum.

"Neden bu kadar umursamazsın, Kara?" Kükrüyorum, sözlerim odayı titretiyor gibi görünüyor.

"Bırak beni Caden," diye yalvarıyor bana karşı çırpınmaya çalışırken. Parmaklarım karşılık olarak omuzlarına daha da gömülüyor. "Canımı yakıyorsun."

Sözleri cildimi yalayan alev dalları gibi ve onu hemen serbest bırakıyorum, ellerim hayali yanıkla kenetleniyor. Saldırganlığı bedenimden atmak için çaresizce yumruğumu Kara'nın başının hemen yanındaki duvara indiriyorum. *Çok* yaklaştığımı fark ediyorum, soğukkanlılığımı biraz daha az koruyabilseydim ya da hedefim biraz daha sabit olsaydı ona gerçekten zarar verebileceğimi bildiğim için uzuvlarım uyuşuyor.

Kara'nın sıcak kahverengi gözleri öfkeye dönüşen bir korkuyla parlıyor. "Bu öfke yönetimi sorunları üzerinde çalışmalısın." Hâlâ kafasından birkaç santim ötedeki duvara bastırıldığı yumruğuma sert bir bakış atıyor.

Uyarısına kulak verecek kadar aklım var, iki elimi de kargaşaya yol açmamaları için pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Benim sorunum kütüphanecimi idare etmekle ilgili, öfkemle değil," diye karşılık veriyorum, sesimdeki kararlı sakinliği duyunca rahatlıyorum. Bir daha şiddete varacak kadar öfkelenmeme izin vermeyeceğim. Şiddet patlamaları babamın doğasında var ve ben o pisliği hiçbir şekilde somutlaştırmamaya yemin ettim.

"Belki de yeni bir kütüphaneci bulmalısınız," diye tersliyor Kara. İtiyor. *Hep* zorluyor. Hafta sonuna kadar beni akıl sağlığımın sınırına itmezse kendimi şanslı sayacağım.

"Güven bana," diye sızlanıyorum. "Eğer başkaları olsaydı, sen çoktan gitmiş olurdun." Yanımda olup olmaması umurumda değilmiş gibi davranmak benim açımdan büyük çaba gerektiriyor. Gerçek şu ki, onu gerçekten kaybedersem dünyayı başıma yıkarım.

Lanet olsun, kız beni her seferinde bir iplikçik çözdü ve şimdi onsuz kendimi nasıl bir arada tutabileceğimi bilmiyorum. Ve bir şekilde bunu anlamasını sağlamalıyım. Onu korumaya çalıştığım tehlikeye doğru koştuğunu anlamasını sağlamalıyım. Kendi güvenliğini riske attığını, bununla birlikte itibarımı, işimi ve ailemi de riske attığını. Verdiği sözü tutmayarak ona olan güvenimi sarstı. Pervasızca ihanet etmesi - uyarılarımı ve kendi iyiliğini *hiçe sayması* - vücudumdaki her nezaket ve mantık zerresini *yok* ediyor.

"Burada kalacağına söz vermiştin, Kara," diye hatırlatıyorum ona toplayabildiğim kadar soğukkanlılıkla.

"Baskı altında ettiğim yeminlere bağlı tutulmamam gerektiğini düşünüyorum," diye cevap veriyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Baskı altında mı?" Alay ediyorum.

"Evet, baskı altında. Bu *lanet* evde bir mahkum olduğum için, yaptığım her hareket *baskı altında*."

Açgözlü gözlerimin onun enfes göğüsleri, ince kıvrımları ve yumuşak kalçaları üzerinde kaymasına izin vermek için bir an duraklıyorum. "Bu sabah kalıp seni becermem için bana yalvardığını hatırlıyor gibiyim." Bakışlarımın hayali okşayışını üzerinde hissediyormuş gibi titriyor. "Kimsenin seni benimle yatmaya zorladığını sanmıyorum. Ya da daha fazlası için geri gelmeye devam etmene. Bunu sen istedin."

Kara'nın kalçaları birbirine sürtünürken dişleri alt dudağını çekiştiriyor ama bana karşı çıkarken etkilenmemiş görünmek için elinden geleni yapıyor. "Ben iyi bir oyuncuyum." Sözleri soğuk ve hesaplı. Ve tamamen yalan.

Yanlış olduğunu kanıtlamak için her türlü niyete sahip olduğum bir yalan.

CADEN

T Dudaklarıma yavaşça bir sırtıma yayılırken damarlarımda gerçeğe olan arzu nabız gibi atıyor. "Öyle mi Bayan Caine?"

Hiçbir uyarı olmadan dudaklarım onun dudaklarındaydı; sıcak, sahiplenici ve tamamen fethedici. Dilim savunmasını aşarak şiddetli bir tutkuyla ağzını istila ediyor. Dişlerim etiyle çarpışıyor, dilinden kan çekerken sabırsız ve aç. Ağzım onun tadıyla , baş döndürücü, tanıdık ve tamamen sarhoş edici. Tatlı, yalnız bir an için kollarımda eridiğini hissediyorum. O da beni öpüyor, her şeyime sahip olma ihtiyacı en az benimki kadar kemirici ve çaresiz.

Sonra kendini kurtarıyor ve küçük bedeninin toplayabildiği kadar büyük bir güçle yüzüme tokat atıyor. "Çekil üstümden," diye hırlıyor, dudaklarındaki tadımı elinin tersiyle siliyor.

Sersemlemiş durumdayım, tokattan dolayı değil -ki bu beklenen bir şeydi- ama onun mükemmel küçük şiddet gösterisinin vücudumdaki tüm kanı güneşe, sikime doğru göndermesinden dolayı. Elimi yanağıma götürüp düşünceli bir şekilde acıyı okşuyorum. Yüzümde boğucu bir gülümseme belirliyor.

"Sen, aşkım, aktris değilsin. Birinin ilerlemesinden hoşlanmadığında, oldukça yüksek sesle protesto edersin. Hem de biraz şiddetle." Kendimi ona doğru bastırıyorum, dizimi ayrılmış bacaklarının arasına kaydırıyorum ve sikimin sertliğini kalçasında hissetmesine izin veriyorum. "Yatağıma kendi isteğinle geldin. Kendini başka ikna etmeye çalışabilirsin ama ihtiyacım olan tüm kanıta sahibim." Kanıt olarak başparmağımı acıyan yanağıma sürttüm.

Kara bana ters ters bakıyor ama beni şaşırtarak sessizliğini koruyor. Dizimin amına yaptığı baskıyı bırakmadan azarlamaya devam ediyorum. "Dediğim gibi, bugün sözünü tutmayıp üniversiteye gittiğinde çok ciddi sonuçları göze aldın. Hem kendin hem de benim için."

Kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Avery'nin adamları o kütüphanedeydi, Kara. Dün. Bugün sen tek başına ve korumasız bir şekilde aptalca bir ziyaret yapmaya karar verdiğinde orada olsalardı ne olurdu?"

"Bekle, sen neden ? Avery'nin adamları olduğunuzu sanıyordum?"

"Evet, ama teslimatı tam olarak yerine getiremedik, değil mi?" Ona biraz daha sıkıca bastırıyorum, göğsünün bana doğru kabardığını hissediyorum. "Avery'nin o kitabı kaybetmeye hiç niyeti yoktu ve onsuz sıçtı. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktır ve ahlaki pusulaları benimkinden daha az sağlam olan insanları işe almaya fazlasıyla isteklidir."

Kara alay ediyor ve ben de bu durumda *benim* ahlak standardı olmamın saçmalığına katılmadan edemiyorum. Şu anda onu esir tutan piç kurusu benim. Yine de Avery'nin adamları Kara'yı bakımlı ve ihtiyaç duyabileceği her şeyi sağlayan bir evde tutmaktan çok daha kötüsünü yaparlardı. Gerçek bir zindanın içini görmediği için şanslı sayılır.

"Avery'nin paralı askerleri neredeyse her gün üniversiteyi ziyaret ediyor ve Braxton'ın bilgisayar korsanlığı becerilerine göre Kanada'da katıldığın edebiyat konferansında seni bulmakta pek şansları olmadığından ortaya çıkmanı bekliyorlar. Eğer içlerinden biri bugün seni Jace'le birlikte gördüyse, yerini ve benim de işin içinde olduğumu biliyorlardır."

Kara'nın gözleri , korkuyla birlikte suçluluğa benzer bir şey güzel yüz hatlarından geçti. "Bilseydim daha dikkatli olurdum." Koyu renk kirpiklerinin arkasından bana bakmadan önce kayan ayaklarına bakıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Avlandığınızı bilerek sizi endişelendirmeyi gerekli görmedim." Sesim yumuşacık ve parmak uçlarımı kızarmış yanaklarında gezdirme isteğine direnmek zorundayım. "Her şey kontrolüm altında ve sana malikânen ayrılmamanı söyledim." "Benim kararına güvenmeli ve itaatsizlik etmemeliydin" diye eklediğimde ses tonum daha da sertleşiyor.

Kara kıllanır. "Ben sadece senin kontrol manyağı *olduğunu* düşünmüştüm. temel özelliğinizdir."

Bakışlarını kırmadan tutuyorum. "Bağımsız görünmek uğruna bariz bir mantıksızlık yapmak ne kadar seninki ise."

"Birkaç saatliğine hava almaya karar verdim diye uşağının gelip beni bu hapis haneye sürüklemesini sağladın," diye alay ediyor, tavrı tüm hızıyla geri döndü. "Biraz bağımsızlık iyi bir değişiklik olurdu."

"Mantığa itaat edebileceğini kanıtlarsan," diye uzlaşmacı bir teklifte bulunuyorum, "bunu düşüneceğim."

Ellerini gelişigüzel havaya savurarak, "Ve yine aynı noktaya geldik," diye karşılık veriyor. "Yemin ederim, öfkenizin benim tehlikeyle burun buruna gelmemden çok, otoritenizi hiçe sayma cüretimle ilgisi var. Etrafındakiler üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu gördüm; Jace bile seni korkuyor. Sen sadece senin kendini beğenmiş kurallarına direnecek ve arada sırada küçük bir isyan başlatacak kadar cesur olduğum için kızgınsın."

Saldırılarını özümserken hareketsiz kalıyorum, saldırıların çocuksu doğası onun kendini beğenmiş kavgacılığıyla başa çıkmanın en iyi yolunu fark etmemi sağlıyor. Ve bundan nefret edecek. "Bu kadar cesurca konuşuyorsun çünkü benim hoşnutsuzluğumu hissetmenin bir şey olduğunu bilmiyorsun, Kara. Ama seni temin ederim, yakında neden benden korkman ve kurallarıma saygı duyman gerektiğini anlayacaksın."

Kapı hızlıca çalınıyor ama Kara'yla göz temasını kesmiyorum, her ne kadar şu anda yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünse de. "Şimdi olmaz," diye bağıriyorum emirlerime karşı gelerek sözümü kesecek kadar küstah olan kişiye doğru. Görünüşe göre Kara'nın isyanı lanet olası adamlarıma da bulaşıyor.

Önümdeki inatçı, güzel kızdan başka kimseyi umursamadan elimi Kara'nın koluna doladım ve onu masama doğru yürüttüm. Onu masanın kenarına getirip cilalı ahşaba doğru itiyorum. "Eğil," diye emrediyorum, ses tonum kanımda kaynayan hevesli beklentiye gizlemek için hazırlanmış.

Kara başını omzunun üzerinden çevirip bana bakıyor, kahverengi gözleri öfke ve arzusun birleşimiyle yanıyor. İkincisine bakılırsa, itaatsizliğinin cezasının düzgün bir sikiş olduğunu düşünüyor. Ve çok ama çok . Yaramaz kızlar kemerimi alır, sikimi değil. Çalışma odamın kapıları açılmadan önce niyetim hakkında alabildiği tek uyarı kaşlarımın alaycı bir şekilde çatılması oluyor.

Declan içeri daldı, korkudan hastalanmış gibi görünüyordu, yüzü kül rengine dönmüştü. Ve iyi bir nedeni var. Çocuk ölüm listemde bir sonraki sırada.

Bugünkü fiyasko için. "Rahatsız edilmeyeceğimizi söylemiştim," diye homurdanıyorum, elim hâlâ Kara'nın koluna demir bir pranga gibi bağlı.

Declan'ın karanlık gözleri Kara'yı tutuşuma ve masanın yanındaki mevcut pozisyonumuzun bariz tehlikesine kayıyor. Anlaşmazlıkların sözlü olarak değil de fiziksel olarak çözüldüğü bir geçmişten gelen Declan, Kara'nın neyle karşı karşıya olduğunu muhtemelen ondan daha iyi tahmin ediyor. Kara'nın kıcını ısıtmasından bir an önce içeri daldığını düşünen Declan'ın yanakları kızarıyor ve hızla Kara'dan başka bir yere bakıyor.

"Jace acil olduğunu söylüyor," diye yutkunuyor Declan, sesi hasta olmak üzereymiş gibi çıkıyor. "Aralık ayındaki müşteriyle ilgili."

Lanet olsun. Aralık, Greyson'ı satın alırken ona verdiğim ayrı bir isim. Aralık ayının donuk ve *gri* olmasına küstahça bir gönderme. Belli ki Pascal adresi çoktan vermiş ve tam üç saat sonra bizi bekliyor. Kara'ya bakıyorum, vücudumdaki çatışma o kadar ağır ki ağırlığını iliklerimde hissedebiliyorum.

Otuz dakikaya ihtiyacım var. Kara'yla aramızdaki meseleyi halletmek ve ikimizin de bu öğleden sonraki itaatsizliğin lekesinden kurtulmamız için otuz dakika. Kara'nın ihanetine ve pervasızlığına rağmen kin tutmuyorum. Hatalarının bedelini ödediği anda her şey yoluna girecek. Aramızdaki huzuru yeniden bulmayı çok istiyorum. Ama lanet olsun, otuz dakikam *yok*.

"*Kahretsin*," diye inliyorum, sanki bana kişisel bir suç işlemişler gibi saç diplerimi koparıyorum. Eğer babamın genetiği bana bu kadar gür bahşetmemiş olsaydı, Kara'yla uğraşmanın stresi yüzünden muhtemelen saçsız kalacaktım. Başka seçeneğim olmadığı için Kara'yı çalışma odamın açık kapısına doğru çekiyorum ve Declan'a, "Beni takip et," diye sesleniyorum.

Declan ürkek bir köpek yavrusu gibi arkamızda kalırken Kara'yı da yanımda sürükleyerek koridorda ilerliyorum. İçten içe planlarımın altüst olmasına öfkeleniyorum ama Kara'nın da benim de sakinleşmemiz için biraz zaman ayırmamızın faydalı olabileceğini anlayacak kadar da akılcıyım. Kara'yı büyük merdivenin basamaklarından yukarı çekiyorum, sırada o lanet olası saçma ayakkabılarına takılıp düştüğünde onu sabit tutuyorum. Her gece benim odamda yatma alışkanlığı edinmeden önce uyuduğu yatak odasının kapısına geldiğimizde duruyorum. Declan neredeyse ikimize de arkadan çarpıyordu. Kara'yla aramızda bir şeyler bırakmaya zorlanmanın verdiği hayal kırıklığıyla Çözümsüz kaldım ve akşamımın geri kalanını ve muhtemelen akşamın bir kısmını

Sabahın erken saatlerinde işe odaklanmışken Kara'nın yatak odasının kapısını açtım ve onu beklediğimden daha büyük bir güçle içeri ittim. Zamanlaması yanlış olan bu itiş Kara'nın topuklu ayakkabılarına takılıp tökezlemesine ve dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu. Gözleri bariz bir öfkeyle benimkilere kayıyor ve kendimi suçlu hissetmek istiyorum.

Bu rahatsız edici duyguyu bastırıyorum ve Kara'yı korkutup ben dönüp onunla düzgün bir şekilde ilgilenene kadar yerinde kalmasını sağlayacak kadar öfke topluyorum. "Ben dönene kadar bu odadan sakın kıpırdama."

"Peki bu tam olarak ne zaman ?" diye sorduğumda, elinde uygun bir silah olsa seve seve gözlerimi oyacakmış gibi bakarak karşılık veriyor.

"*Canım* ne zaman isterse," diye homurdanıp arkamı dönüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak hışımla uzaklaşıyorum. İyi bir önlem olarak elimi Declan'a uzattım. "Anahtarlar," dedim. Bu sabah Kara'yı içeri kilitlemesi gerekebilir diye malikânenin anahtarlarını ona vermiştim. Belli ki boşa çaba harcamışım. Declan ender rastlanan bir onaylamama ifadesiyle pantolonunun cebine uzandı ve anahtarları çıkardı. Karanlık gözlerindeki yargıyla anahtarları bana uzatıyor, onları kullanacak kadar alçak olmam için bana meydan okuyor.

Hiç pişmanlık duymadan pirinç iskelet anahtarı deliğe sokuyorum ve kilidi çeviriyorum. Yerine oturur, sert ve nihai. Kara kendine lanet olası bir mahkûm demek istiyorsa, lanet olası bir mahkûm *olabilir*.

"Cade!" Kara panik içinde sesleniyor, sözcükler kapının içinden boğuk bir şekilde duyuluyor. "Çıkarın beni! Beni buraya kilitleyemezsin!"

"Tam tersine, aşkım," diye bağıriyorum, sözlerimi mükemmel bir şekilde duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sana hayal edebileceğin her şeyi yapabilirim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Sana misafirimmışsin gibi davrandım. Sana güvenimi verdim. Ama sen misafirperverliğimi hiçe saydın ve bu güveni yıktın. Şimdi," diye hain bir gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin veriyorum, "olduğunu iddia etmekten çok hoşlandığın tutsak muamelesi göreceksin."

"Cade, lütfen." Sözcükleri şimdi daha yumuşak, nazik. Bir manipülasyondan başka bir şey değil.

"Bunu kendi başına sen açtın Kara," diye hatırlatıyorum ona. "Declan kapıyı korumak için burada olacak. Onunla konuşma. Kaçmaya ya da emirlerime itaatsizlik etmeye kalkışırsan derhal beni araması için kesin emir aldı. Ve seni temin ederim," sesimin kötülükle dolmasına izin veriyorum, "bu karardan hayal edebileceğinden çok daha fazla pişman olacaksın."

"Cade," diye tekrar yalvarıyor. Sessizlikle karşılık veriyorum. "Caden!" Arkamı dönüyorum. "Lanet olası Caden Ashford!" Merdivenlerden aşağı iniyorum, çığlıklarının sesi avizeleri sarsıyor, kristal Kara Caine'in gazabıyla titriyor.

Caden'ın *gazabıyla* yüz yüze gelene kadar bekle.
Ashford.

KARA

T Dakikalar yavaş yavaş geçiyor, sessizlik, öfke ve dehşetten başka bir şeyin olmadığı uzun saatlere dönüşüyor. Ne kadar denesem de uyuyamıyorum. Yatak çok büyük, çok boş geliyor. Ve Cade'in intikam tehdidi

Azrail'in tırpanı gibi başımın üzerinde dolanıyor. Keşke şu işi bir an önce bitirse diyorum. Beklemenin verdiği endişe işkencenin yarısı. Zalim piçin de bunun farkında olduğundan eminim.

İçimi kemiren sıkıntının yanı sıra, bu sabah Cade ile yaptığım kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırlatan boş midemdeki keskin gurultunun da farkındayım. Yine de açlığın kendi kendime verdiğim bir ceza olduğunu düşünüyorum. Bir fincan sade kahve dışında, gün boyunca özgürlüğün tadını çıkarırken yiyecek ya da içecek hiçbir şeyim yoktu. Malikanede o kadar iyi besleniyorum ki, dışarıda yiyecek aramak aklıma bile gelmedi.

Dürüst olmak gerekirse, üniversiteye geri dönmek, öğün atlama ve bitkin düşene kadar çalışma gibi eski alışkanlıklarına geri dönmemi sağladı. Caden'in esareti altında bağımsızlığımın olmamasından ne kadar nefret etsem de, o beni kendimden daha iyi besledi, daha çok dinlendirdi ve genel olarak daha sağlıklı tuttu. Ve onun titiz bakımıyla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. On sekiz yaşımdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum; on yıl boyunca kimsem olmadıktan sonra bir başkasına bel bağlama düşüncesi son derece ürkütücü.

Bir savunma mekanizması olarak, asi doğam alevleniyor ve içimde böyle bir kargaşaya neden olan kişiye saldırmak için can atıyorum. Cade, Declan'la konuşmamamı mı *istedi*? Sanırım şu anda kendimi oldukça konuşkan hissediyorum. Bayan Hughes'un limon ve bitki kokusunu alabiliyorum.

Yemek odasından tavuk sesleri yükseliyor. Bu umutsuz saatte, Bayan Hughes'un yemeklerinin tadına bakmak için çocuğu boğazlamaya razı olabilirim. Guruldayan midem de aynı fikirde.

"Declan," diye sesleniyorum beni duyabileceği kadar yüksek sesle, ses tonum tamamen tatlı ve hafif. Cade benim şeker kaplı yüzümü hemen anlayabilirdi, ama on dokuz yaşındaki Declan kadınların kurnazlıkları konusunda biraz daha az bıkkın.

"Kahretsin Kara," diye sert bir fısıltıyla karşılık veriyor. "Benimle konuşmaman gerekiyor. İkimizin de Ashford'la başının daha fazla derde girmesini istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum, bunu yaptığımı kimse görmediği için şükrediyorum. İşte yine başlıyoruz.

-Caden Ashford ve onun bu insanlar üzerindeki lanet etkisi. Bu kadar korktukları şey ne? Adamın o kadar da korkutucu olmadığı kesin. başıma gelecek cezayı düşünmeyi reddediyorum, yoksa şu anki tüm cesaretim duman olup uçacak.

Declan'ın cevabında bir şey dikkatimi çekti. Başımızın belada olduğunu söyledi. "Sen-" Tökezliyorum, hapsedilmemi sağlayan çocukla ilgili herhangi bir suçluluk duygusu taşımaktan çekiniyorum ama suçluluk duygusu yine de kalbimde kurşuni ve ağır bir şekilde duruyor. "Kaçtığım için mi başın belada?"

Yaptıklarımın dolaylı Declan'ın suçlanacağı gerçeğini hiç düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, malikânenin duvarlarının ötesine geçmekten başka bir şey düşünmemiştim. Declan'ı bu şekilde riske atmak, onu bu şekilde kandırmak ve kullanmak bencilceydi. Onu doğrudan Cade'in çapraz ateşine attığımın farkına varmak midemi bulandırıyor. Tanrı aşkına, neredeyse kız kardeşimle aynı yaşta.

"Çok kötü bir şey değil," diye iç geçiriyor ve belki de bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylediğini düşünüyorum. "Babamdan çok daha iyi. Babamın aynı düzeyde bir başarısızlık yüzünden kuzenimin iki parmağını kestiğini gördüm. Ashford muhtemelen mesajın kalın kafama girdiğini düşünene kadar beni biraz bağırarak serbest bırakacaktır."

Declan'ın, Cade'in bu kadar yumuşak başlı görünmesini sağlamak için babasıyla neler yaşamış olabileceğini düşününce bir ürperti bastırıyorum. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum ve şaşırarak söylüyorum ki bu sözler doğru. "Ayrılmamdan dolayı seni suçlamak istememiştim." Gururumun kalınlığını yutuyorum ve ekliyorum, "Seni kandırmamalıydım. Bu gerçekten boktan bir hareketti. Ve özür dilerim."

" değil. Aptallık ettim. Seni önünden ayırmamalıydım," diyor Declan mahcup bir kahkaha atarak.

Bu tatlı çocuğun yozlaşmasından ve Cade'in minyatür bir versiyonu olmasına izin vermekten sorumlu bir başka kişi olma düşüncesi içimde bir şeyleri paramparça ediyor. "Empatik ve naziktin. Böyle değerli niteliklere sahip olduğun için asla özür dilemek zorunda kalmamalısın." Mideme kasvetli bir ağırlık çöküyor. "İyilik tamamen yok olmadan önce buradan defolup gitmelisin."

"Benim için artık çok geç olabilir," diye cevap veriyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. "Ben suçlu doğmuşum. Ne kadar isterlerse istesinler, bazı insanlara masumiyet ayrıcalığı verilmez."

Sözleri karşısında yaşadığım şoku göz kırparak atlatıyorum. "Bu delilik. Sen yaptığın seçimlerle tanımlanırsın. Ve hiçbir bebek hiçbir şeyden suçlu değildir. "

"Ebeveynlere bağlı," diye karşılık veriyor ve onu hiç bu kadar asık suratlı duymamıştım.

"Eğer bir anlamı varsa, ben de dahil olmak üzere bu evdeki herkesten daha fazla iyiliğe sahip olduğunuzu düşünüyorum."

Bir süre sessiz kalır. "Seni kilitli bir kapıdan koruduğumu hatırlıyorsun, değil mi? Bu malikânede kapana kısılmış bir mahkûm olduğunu? Nasıl tanıştığımızı *hatırlıyor* musun?" diye soruyor, sesi her soruda biraz daha acılaşıyor. "Seni o kütüphaneden almalarına seyirci kaldım ve tek *kelime bile* itiraz etmedim. Sen burada rızan dışında tutulurken ben *haftalardır* senin yanında yaşıyorum."

Gülüyor, sesi sert ve mizahsız. "Bu sabah kaçmana *yardım* etme fırsatım vardı -doğru şeyi yapma fırsatım- ve gitmene izin vermeyi düşünmedim bile. O yüzden bana iyilikten bahsetme çünkü öyle bir şey yok. Benim için yok."

Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bu doğru. Tutsaklığımı o sağladı. Ama nedense onu diğerlerini suçladığım kadar suçlamıyorum. "Eğer iyi değilsen Declan, bunun tek nedeni sende parlak ve umut dolu bir ışıltı gören herkesin, bu ışıltının büyüyüp serpilmesine izin vermek yerine onu toprağa gömmeye karar vermiş olmasıdır. Keşke bunu yapan herkesi mahvedebilseydim, en başta da kulağa boktan biri gibi gelen babanı."

"Evet," diye cevap veriyor gülererek, bu kez eğlenerek. "Evet, öyle. Ama bunu söylediğini duymasına izin verme, yoksa işler çok hızlı kanlı bir hal alır."

Declan'la birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Kendi iyiliğim için ağzımı kapalı tutmam gereken insanlar listesine onu da ekleyeceğim. Bu

son zamanlarda oldukça uzadı."

Declan cevap vermeden önce tedirgin bir duraklama oldu, "Sen de benimle konuşmamalısın. Patronun emirleri falan."

Declan'ın cehennemlik *patronundan* bahsedince bu gece bu odadan kaçma umudumu büyük ihtimalle kaybettiğimi fark ederek inliyorum. "Biliyorum," diye cevap veriyorum çaresiz bir sesle. "Sadece kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Akşam yemeği için aşağıya inmeme izin verebilir misin? Hemen odama , söz veriyorum."

Şey, *muhtemelen*. Gelecekteki benliğim adına gerçek bir kesinlikle konuşamam. Kilitli olmayan bir kapıyı ve kaçma şansını özellikle midesi akşam yemeğiyle dolu olduktan sonra çekici buluyor olabilir. Kim bilebilir ki? Şu anki halimle, bu barikatlı odadan çıkmak için o kadar çaresizim ki her şeyi kabul edebilirim.

Sessizlik sürerken Declan'ın evet demeye meyilli olduğunu biliyorum. Evet demek *istiyor*. Ama vicdanının Cade'e olan bağlılığından sonra geldiğini çoktan öğrendim. Ve muhtemelen bu sefer de öyle olacak.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Onun onayını almam gerekecek." Declan iç geçiriyor ve bana onun da benim kadar uzun bir gün geçirdiğini hatırlatıyor. Ve kapının diğer tarafında oturup mahkûmun gardiyanlığını yaparken akşam yemeği de yemiyor.

Cade'in emirlerini çiğnediği için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmek için "Bugün işle oldukça meşgul görünüyordu," diyorum. "Akşam yemeğine çıkma nezaketini gösterip gösteremeyeceğimizi sormak için onu rahatsız etmeye degeceğini sanmıyorum."

"Emirleri çok kesindi Kara," diye cevap veriyor Declan hayal kırıklığı içinde. "Geri döndüğünde kıcıma tekme basmasını istemiyorsam, muhtemelen emirlerine uymaya başlamalıyım."

Bir an sessizlik oluyor ve küçük hainin Cade'i aradığını kapının diğer tarafından gelen derin, İngiliz aksanlı bir sesle anlıyorum.

Kahretsin. Başım büyük belaya girecek.

"Ben Declan," diye cevap verir, sesi titrer çünkü Cade'i işinin ortasında kesinlikle bölmek istemez. "Evet, efendim... Hayır, odasından çıkmadı....Akşam yemeğini aşağıda yiyip yiyemeyeceğini sordu... Hemen sizi aradım... Evet, anlıyorum... Evet, efendim, hoparlöre veriyorum."

Lanet olsun. Bu çocuğu neden sevdiğimi hatırlat bana.

"Seninle konuşmak istiyor," diye anons ediyor Declan, ses tonu temkinli.

"Kara," diye öfkeli, boğuk bir ses.

"Evet," diye cevap veriyorum, ses tonumu eşit tutmaya ve hayal kırıklığının ve nefretimin içeri sızmasına izin vermemeye dikkat ederek.

"Görüyorum ki emirlerime itaatsizlik etmeye karar vermişsin. Yine." "Evet," diye karşılık verdim, cevap zaten belliydi.

"Odandan çıkmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bugün bana getirdiğin tek şey kızgınlık ve itaatsizlikken sana yemek yeme zevkini tattıracağımı mı sanıyorsun?"

Ekşimsi bir "Evet," üçüncü, tek heceli cevabım.

"İtaatsiz veletler yemeği hak etmez, Kara."

"Siktir git!" Bağırarak karşılık veriyorum, aşağılayıcı tavrı her zaman olduğu gibi soğukkanlılığımı bozuyor.

"Söz veriyorum, bu saygısızlığına pişman olacaksın. *Çok* yakında," diye uyarıyor Cade, sesi uğursuz ve ürkütücü. Omurgamdan aşağı yılan gibi inen ürpertiye bastıramıyorum.

"Declan," diye tersledi, görünüşe göre benimle işi bitmişti.

Benim onunla işim bittiği kadar değil. Beni esir alan kişiyle işim bitti. Ve her günün her saatini ondan sonsuza dek kaçmanın bir yolunu bulmak için harcayacağım.

CADEN

D Sonunda kenara çektiğimizde usk'a sadece birkaç saat kalmıştı ve ben paramparça olmuşum. Elimi gözlerime sürterek yatıştırmaya çalıştım ama başaramadım. Ben teklif ettim

Ortega'yı dinlendirmek ve dönüş yolunda sürüşü devralmak istedim ama o reddetti. Ben de o dönüş yolculuğunu tek başına idare ederken uyumayı reddettim. Şimdi ikimiz de yorgun ve küskünüz.

Garajı kilitleyip ana eve girdikten sonra Ortega'nın tam olarak nereye gittiğini bildiğim için sert bir bakışla, "Bu gece güvenlik yayınını kontrol etmeye kalkma," diye emrediyorum. "Lanet olası monitörlerin sabaha kadar bekleyebilir. Dinlenmen gerek. Bayan Hughes'a yarın geç kahvaltı yapması için bir not bırakacağım, böylece hepimiz biraz uyuyabiliriz." Bunu söylerken bile ikimizin de en geç sekizde kalkmış olacağımızı biliyorum.

"Sen de biraz dinlensen iyi olur, *Jefe*," diye karşılık veriyor Ortega, kendi bakışlarıyla.

"Kara'yı hallettikten sonra alırım," diye cevap veriyorum yorgun bir iç çekişle.

Sevgilimle yatağa girip bu öğleden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama bu tür bir ihmalkârlık ikimize de zarar verir. Kara'nın aynı hataları yapmasını önlemek için zamanında sonuçların pekiştirilmesine ihtiyacı var. Onu güvende tutmak için. Ve aramızdaki güveni yeniden inşa etmeye başlamak için.

"Biliyorsun," diye duraklıyor Ortega ve söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı şimdiden biliyorum. "Tutsak bir kuş, kapı açık bırakılırsa kafesinden uçar. Bu doğal bir içgüdü. Kuşun doğasıyla savaşıması beklenmeli mi?

Sırf iyi bakılan bir evcil hayvan oldukları için mi? Özgürlük ihtiyacı her canlının içinde vardır. Ve o kadar kolay ezilmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Bilmecelemlerle uğraşamayacak kadar yorgun bir halde soruyorum. "*Mi punto es,*" diye iç geçiriyor Ortega, her an bayılacakmış gibi bakarak

dakika. "*Ser suave con ella.* Şu anda senin öfkene ihtiyacı yok. Bu gece değil."

"Kızgın değilim, Ortega. Yorgunum ve yarın sabah Paris'e giden bir uçağa bineceğim. Kara'nın ben yokken emirlere nasıl itaat edeceğini ve güvende kalacağını bildiğinden emin olmalıyım. Her ne kadar onu rahat bırakıp yatağına gitmek istesem de, ikimiz de biliyoruz ki basit bir uyarı onu burada, ait olduğu yerde tutmaya yetmeyecek. Emirlerle karşı gelerek güvenliğini riske attığında neler olacağını ona *göstermek* benim sorumluluğum."

Ortega başını sallar. "Senden nefret etmesine neden olma."

"Tüm bu olanlardan sonra benden nefret etmiyorsa, benim için hâlâ umut var demektir," diye karşılık veriyorum kuru bir gülümsemeyle.

"Herkesin bir sınırı vardır, *Jefe*. Sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değilseniz o sınırı aşmayın."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım," diye cevap veriyorum, kendi sözlerimden şüphe duyarak. "Şimdi seninle yatmaya gidiyorum. Yarın cehennem gibi yoğun bir programımız var. Sabah görüşürüz."

Merdivenlere yöneliyorum, Declan'ın Kara'nın kapısının önünde uyuduğunu görüyorum. gereken başka biri daha var ama çocuğun güvenilmezliği sabah birkaç saat uyuduktan sonra halledilebilir. Şu andan itibaren Declan'a asla nöbet görevi vermeyeceğim.

Kara'nın yatak odasına ulaştığımda Declan'ın uyuyan bedenine ayakkabımın ucuyla hafif bir tekme atıyorum. Sarsılarak uyanıyor, uykusunun bölünmesine neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyor. Benim çatık kaşlı yüzümü görünce panikledi.

"Ashford! Geri mi döndün?" Declan ayağa fırlıyor ve beş saniye önce uyuyakalmamış gibi görünmeye çalışıyor.

"Açıkçası," diye karşılık veriyorum, yerleştiğini hissettiğim baş ağrısından kurtulmak umuduyla şakaklarımı ovuyorum. "Yatağına git Declan. Sabah ofisimde bir tartışma yapacağız." Kara'nın aksine, bir azar uyarısı Declan'ı hizaya getirmek için fazlasıyla yeterli.

"Emredersiniz efendim," diye cevap veriyor saygı dolu bir tonda, gözlerini yere indirerek. Babası onu iyi eğitmiş. Kara'nın odasının anahtarları için elimi uzatıyorum ve o da tereddüt etmeden anahtarları veriyor. "İyi geceler, efendim."

Ona bir kez daha bakmadan el sallıyorum ve Kara'nın kapısını açıp içeri girmeden önce geri çekilen ayak seslerinin kaybolmasını bekliyorum. Çalışma odamda daha önce yaşadığımız anlaşmazlıktan kaynaklanan öfkem, sadece bir hayal kırıklığı yankısına dönüştü. Öğleden sonraki ateşli sözlerim ve davranışlarım için pişmanım. Genelde öfkemi kontrol altında tutarım ve Kara benim o çığ, dengesiz tarafımı görmeyi hak etmiyordu - hırlayan ve keskin sözler söyleyen vahşi tarafımı.

Artık kan peşinde değilim. Kara'nın itaatsizliği için küçük bir acı ile tatmin olacağım ve bu iş bitecek.

Katı kararlılığım, pembe yatakta yatan ve yanında bir yığın yastık bulunan uyuyan forma ulaşmam kadar sürüyor. Kara huzur içinde uyuyor, bana duyduğu öfke ya da korkular uykunun boş mutluluğunda eriyip gidiyor. Yatağı sarsıp onu uyandırmamaya dikkat ederek yanına oturuyorum. Zaten bir dakika içinde onu uyandıracakken bu tedbirin mantıksız olduğunu biliyorum ama sadece gardını indirdiğinde ne kadar mükemmel görüldüğünü takdir etmek için bir an istiyorum.

Ve Kara Caine'in geveze hakaretlerden, çileden çıkaran inatçılıktan ve *bilinçli* olmasının getirdiği diğer tüm özelliklerden arınmış bir versiyonunun tadını çıkarmanın tadını çıkarıyorum.

Alnındaki bir tutam sarı saç okşamaktan kendimi alamıyorum, parmak uçlarımı şakağındaki silik gümüş yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak, porselen teni sıcak, davetkâr, parmaklarımı yanağında hafifçe gezdirmeye devam ettiğimde birazcık kızarıyor. Yürek parçalayıcı derecede güzel. Kendi küçük, kırılğan bedeniyle o kadar uyumsuz olan ısırgan öfkesi beni çıldırtırken, sahip olduğumu bilmediğim bir şefkati de ateşliyor.

Sadece kollarımı ona dolamak ve onu sonsuza dek güvende, korunmuş ve *benim* olarak tutmak istiyorum. Onun sıcaklığını bedenimde hissetmek ve onun yanında uykuya dalmak istiyorum. Baştan çıkarıcı cazibesi, tutulmayan sözler ve cezalarla ilgili her türlü düşüncüyü zihnimden kovmaya yetiyor.

Neredeyse.

"Kara," diye sesleniyorum, onu uykusundan uyandıracak kadar yüksek bir sesle.

Bana göz kırpmıyor, uyku sersemi zihni zamansız uyanışımın nedenini araştırıyor. Sıcak, kahverengi gözlerinin acımasız bir anlayışla dolduğu ve yüzünü hızla yastığının kılıfına gömdüğü anı fark ediyorum. O tüy parçasının onu *benden* koruyacağını sanan aptal küçük kız.

"Bana bak Kara," diye emrediyorum, sesim sakın. Dikkatle yastığın arkasından bana bakıyor, belki de çalışma odamda sergilediğim aynı patlayıcı öfkeye maruz kalmaktan endişe ediyor.

"Cade," diyor, sesi hâlâ uyuşuklukla karışık. "Nasıl bu kadar çabuk dönebildin?"

"Şimdilik işleri hallettim," diye cevap veriyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirirken sesim yorgun ve bitkin çıkıyor. "Bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın?" Onu suçlayan bir bakışla sabitliyorum. "Sana cezayı vermek için geri döneceğimi söylemiştim."

"Akşam yemeği olmadan odama kilitlenmenin cezam olduğunu sanıyordum," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor Kara, gözlerini yere indirerek.

Zavallı kız, birkaç saatliğine bir odada bırakılmanın cezası olduğunu sanıyor. "Hayır tatlım, bu sadece bir başlangıçtı. *Gerçek* ceza şimdi başlıyor."

Nefes nefese, yatakta oturduğum yerden kayarak uzaklaşıyor. "Ne ?" Sesinde kanımı tutuşturan bir dehşet notası var. Kolundan tutup kendime doğru sürüklüyorum. Ellerimin arasında titriyor, güzel yüz hatlarında gerçek bir korku okunuyor. "Hadi günahlarının üzerinden geçelim, olacaktır Biz mi? O zaman belki de Biz olabilir tespit etmek a uygun bir karar." Devam etmeden önce başıyla onaylamasını bekliyorum, Her bir günahı parmağını kaldırarak sayıyor.

"İlk olarak, sözünü tutmadın. Bana malikanenin güvenliği içinde kalacağını söyledin ve yüzüme karşı yalan söyledin. İkincisi, benden kaçtın. Seni buraya getirdiğimde, malikane arazisini terk etmediğin sürece istediğin yerde dolaşabileceğini söylemiştim. Sen itaatsizlik ettin. Üçüncüsü, Avery'nin seni bulması ve benim seni koruduğumu bilmesi riskini alarak işimi tehlikeye attın. Ayrıca senin ilgilenmek için eve koşturmak zorunda kaldığımda bir müşterimi çok değerli zamanımdan mahrum bıraktın." Yüzünün önünde üç parmağımı kaldırıyorum - suçlarının çetelesini tutuyorum. "Pekâlâ, Kara? Sence uygun bir ceza nedir?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor Kara, gözlerimin içine bakmayı reddederek.

"O halde, senin yerine ben karar vereceğim," diye karşılık veriyorum, onu neyin beklediğini tam olarak bilerek. Damarlarımda beklentiye benzer bir şeyin kıvılcımlandığını inkar edemem.

Akıcı bir hareketle ayağa kalktım. Aşağı uzanıp yorganı Kara'nın vücudundan sıyrıyorum. Neredeyse çıplak gördüğümde keskin bir nefes alıyorum.

Altında, kan pantolonuma baskı yapana kadar sikime doğru akıyor, onun içinde olmayı talep ediyor.

Kara, kalçalarının üst kısmını zar zor saran narin bir ipek gecelik giyiyor; yumuşak allık rengi, yanaklarındaki pembeliğe tam olarak uyuyor. Şeffaf dantel süslemesi göğüslerini çerçeveleyerek meme uçlarındaki koyu pembenin baştan çıkarıcı bir şekilde ortaya çıkmasını sağlıyor. Gecelik bir taraftan kalçasına kadar itilmiş ve aynı transparan pembe dantelden yetersiz külotu ortaya çıkarmıştır.

Ve şu anda azgın sikimi onun kremsi kalçalarının arasından kaydıramıyor olmam lanet olası bir rezalet. Bakışlarım onun amcığına sabitlenmiş durumda, vulvasının hatları külotunun üzerinden tamamen görünüyor. Ve eğer yanılmıyorsam, çoktan ıslanmıştı. Cezası biter bitmez onu sikmemek için kendimi inanılmaz derecede kontrol etmem gerekecek. İşim bittiğinde benden nefret edeceğini düşünmeseydim, enerjimin tamamını denemek için harcardım.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum, cinsel hayal kırıklığı sesimi niyet ettiğimden daha sert hale getiriyor.

Kara isteksizce doğruluyor ve neredeyse çıplak olan göğüslerini gizlemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bir kolunu destek, diğerini siper olarak kullanarak ayağa kalkıyor ve cesur bir duruşla bakışlarımı karşılıyor.

"Ellerini iki yanına koy," diye emrettim, onu bir güvenlik ve rahatlık katmanından daha mahrum bırakarak. Utançtan yanaklarına akan Kara, kollarını aşağı indirmeye zorladı, parmakları geceliğinin alt kenarına kenetlendi. "Beni takip et," diyerek odasının karşısına geçip uzaktaki pencerenin önündeki yazı masasının yanında duruyorum. Yanımda duraklıyor, yüzünde şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade var.

"Bir dahaki sefere bana itaatsizlik ederek güvenliğini riske atarsan ne olacağını söylemiştim?" Soruyorum, sesim sert ve acımasız. Sessizleşiyor, ayaklarının üzerinde kayıyor. Hafızasını tazelemek için kemerimin tokasına uzanıyorum, çözüyorum ve yavaşça çekip çıkarıyorum. "Ee, Kara? Eminim hatırlıyorsundur?"

Anlayış yerleşirken gözlerinde panik parlıyor. "Yapacağını söylemiştin-" Kara kelimeleri zorla çıkarmaya çalışırken sesi çatallaşıyor. "Beni kırbaçlayacağını söylemiştin."

"öyle." Bakışlarını tutarak ağır deri kemeri ikiye katlıyorum ve avucuma bir kez vuruyorum. Kayışın tenimle buluştuğunda çıkardığı *yankılı* ses kulaklarıma müzik gibi geliyor; çok uzun zamandır duymadığım tatlı bir şarkı. Ve derinin geride bıraktığı yumuşak yanığın tadını çıkarıyorum.

Ve Kara'nın kaçması için gereken tek şey bu. Bir anda kapıya doğru koşmaya başladı, bir şekilde bundan kaçabileceğini düşünüyordu. Elimde ikiye katlanmış kemerle masanın yanında dururken onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum. Öyle ya da böyle, bu kemer gün doğmadan Kara'nın kıcını kızartacak.

"Benden ikinci kez kaçmamanı öneririm Kara," diye sesleniyorum, ses tonum sakın ve tehditkâr değil. "Cezanın iki kat daha sert olmasından hoşlanacağını sanmıyorum."

Etrafında dönüyor, güzel yüzü öfkeyle buruşmuş. "*Onunla* bana dokunma şansın yok," diye hırlıyor. Daha fazla yaklaşıyor ama sonuçlarından korktuğu için kapıdan çıkıp gitmiyor. Bu korkuyla çalışabilirim.

"Haklısın, bununla sana dokunmaktan çok daha fazlasını yapacağım," diye kabul ediyorum, parmaklarımı elimdeki derinin üzerinde gezdirerek. "Kendine iyi bir dayak atmayı hak ettin. Şimdi buraya gel." Parmaklarımı şıklatıyorum ve itaat etmesini işaret ediyorum.

"Hayır," diye başını sertçe sallayarak karşılık veriyor.

"Bana tekrar sordurtma, Kara. İşte. Şimdi," diyorum ve vurgulamak için işaret parmağımı masaya vuruyorum.

Kara bir milim bile kıpırdamıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sarsılmaz bir meydan okumayla bana bakıyor. Ben de onun duruşunu taklit ederek kendi kollarımı kavuşturuyorum ve ona göz kırparak boyun eğdirmeye çalışıyorum. İnatçılıkta benim dengim, bu yüzden bu raundu kimin kazanacağı belli değil. İkimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de tereddüt etmiyoruz. Bir , her bir noktayı kanıtlamak için ne gerekiyorsa bütün gece burada durmaya hazırız.

Önce ben kırılıyorum.

"Peki, seni çekilmez kız," diye homurdanıyorum, yorgunluk ve hayal kırıklığı sinirlerimi küçük iğneler gibi kemirirken. "Eğer hatalarını kabullenip bedelini ödemeyeceksen, yerine başkasını kullanmak zorunda kalacağım."

"*Bu* tam olarak ne anlama geliyor?" Kara tersledi, vücudu kaçmak üzereymiş gibi gergindi.

"Bu şu anlama geliyor Kara, bugün yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmeyeceğine göre, onun yerine suçu üstlenecek başka birini bulmam gerekecek."

Duraksıyor, kaşları çatılıyor ve bunun bir tür numara olup olmadığını merak ediyor. "Suçluluk duygusunu benden başka kimde bulabilirsin ki?" Sesinde korku var ve şimdi Kara Caine'in çok az sayıdaki zayıflıklarından birini bulduğumu biliyorum. O bir koruyucu ve görünüşe göre bu sadece kitapları kapsamıyor.

Soruyu düşünürken ayakkabılarıma bakıyorum. "Sanırım Declan senin malikânenen ayrılmadığından emin olmak için görevlendirildi." Gözlerim onunkilere kayıyor, kaşlarım meydan okurcasına kalkıyor. İhanetinin suçunu çocuğun üstlenmesine izin verecek mi? Declan'ın adını duyunca Kara'nın yüzünün rengi soluyor ve onun için öngörülen cezayı bir masumun çekmesine asla izin vermeyeceğini anlıyorum. Ve şimdi onu yakaladım.

Kara bana doğru ilk adımını atıyor, Declan'ı kurtarmak için kaçmaktan vazgeçiyor. Takdire şayan, gerçekten. Ve tam da benim elime oynamasına izin veriyor. "Emirlerini dikkate almamam Declan'ın suçu değil." Birkaç adım daha atıyor. "Öfkeni ondan çıkarmak için hiçbir gerekçen yok." Bir adım daha atınca odanın ortasında, benimle kapı arasında duruyor. "Kararlarım sadece bana aitti."

Bana doğru tek bir adım attığı andan itibaren savaşın kazanıldığını biliyordum. "Kıçını kaldırıp buraya gelmen, masanın üzerine eğilmen ve hak ettiğin cezayı kabul etmen için on saniyen var. Yoksa aşağı iner, Declan'ı yatağından sürükler, senin ve evdeki herkesin gözü önünde dayak attırırım."

Ayaklarının üzerinde kayarken onu izliyorum, yüzünde bir şeyi derinlemesine düşünürken gerginlik hissettiği tüm bölgelerde kırıksıklıklar oluşuyor. Kafası karışık değil, gerçekten değil. Kararını zaten biliyor; sadece bunu uygulamak için cesaretini topluyor. Kara gibi inatçı, eğitilmiş, tehlikeli derecede bağımsız bir kadından bir şaplak yemeyi isteyerek kabul etmesini istemek, vücudundaki her içgüdüye aykırıdır. Ve doğa yenilmesi zor bir şey olabilir.

Cesaretini toplaması için ona tam on saniye verdikten sonra, "Süre doldu Bayan Caine," diye anons ediyorum. "Kararınız nedir?"

"Kırbaçlanmayı kabul ediyorum," diye cevap veriyor, sesi korkuyla titriyor. Korkması için bir neden olduğundan değil. Ona vahşice davranacak ya. Peki -Bakışlarımın çoğunlukla çıplak olan teninde gezinmesine izin verdim, sikim bu manzara karşısında boğuldu -belki *de biraz*.

"Aferin kızım." Masanın üstünü okşayarak, küçük güzel kıçını havaya kaldırarak masanın üzerine eğilmesini beklediğimi hatırlatıyorum. "Sonunda mantıklı davrandığın için teşekkürler."

Kara bana doğru küçük, isteksiz adımlar atarken, "Bana fazla seçenek bırakmadın ki," diye tersledi.

"Size verdiğim bir seçim olduğuna inanıyorum."

"Şu saçmalığı bitirelim artık," diye homurdanıyor, sonunda masanın kenarına ulaşıyor. "Bir dahaki sefere seni tekrar becermek için en ufak bir cazibe hissettiğimde kadınları dövmekten zevk aldığını hatırlayacağım."

Kırılğan bileğini elime alarak onu kendime doğru çekiyorum. Bu ani hareket karşısında o kadar şaşırıyor ki, eğildiğimde itiraz etmiyor, parmaklarımı boğazına doladığımda sıcak nefesim boynunu okşuyor. Başparmağım ve işaret parmağımla boynunun yan tarafındaki, görüşünün kararmasına ve uzuvlarının ağırlaşmasına neden olan o küçük noktalara az miktarda baskı uyguluyorum. Biraz daha bastırırsam kollarımda bayılacak. Bu düşünce cazip geliyor ama bunun yerine kavrayışımı gevşetiyorum ve kulağının arkasındaki çukura yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Dikkatli ol aşkım," diye kulağını törpülüyorum, şu anda ona yapmak istediğim tüm iğrenç şeyleri hayal ederken sikimin kalınlaştığını hissediyorum. "Sen de bundan zevk alabilirsin."

"Hayatta olmaz, seni ahlaksız piç," diye tükürüyor ve kendini kollarımdan kurtarıyor.

"Sert sözler, aşkım," diye sızlanıyorum, saygısızlığı derimin altına işliyor. "Yüzleş benimle," diye emrediyorum. Kemerimin tadına bakmadan önce ona küçük bir tevazu dersi vermem gerekiyor.

Kara yüzünü bana dönüyor, parlak gözleri kararlılıkla parlıyor ve onu kendi isteğine boyun eğdirmeye *çalışmam* için bana meydan okuyor. Onu kırma girişimimde başarılı olamayacağıma oldukça ikna olmuş görünüyor. Bildiği çok az şey var, ben hiç başarısız olmadım. Konu hakimiyet olduğunda değil.

"Neden cezalandırılıyorsun, Kara?" Sorudan kaçmasını engellemek için çenesini ellerimle kavrayarak soruyorum. Kendisini azarlanmış bir çocuk gibi hissettirdiğimde yanakları ateşle doluyor.

Gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Çünkü sözümü tutmadım, kaçtım ve herkesi riske attım."

"Peki Kara, bu yanlış davranışının sonuçları ne olacak?"

Geniş kahverengi gözleri ondan daha fazla bir şey talep etmemem için bana yalvarıyor. Bedenini bana teslim ederek zaten yeterince acı çektiğini, en azından onuruna dokunmayabileceğimi söylüyor. Ama yüzünü kızartan aşağılanmayı gördüğümde dudaklarına kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. Aşağılama her zaman en sevdiğim oyunlardan biri olmuştur.

"Soruya cevap ver." Dudakları muhtemelen ona hiç yakışmayacak bir şekilde büzülmeye başlayana kadar parmaklarımı yanaklarına bastırıyorum. için

Bana göre, biraz dağınıkken mükemmel görünüyor.

"Bana kemerinle vuracaksın," diye mırıldanıyor, neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyor. Gözleri ellerimdeki deriye sabitlenmiş durumda.

"Güzel. Şimdi özür dile ve cezayı iste."

"Ciddi olamazsın." Yüzünü elimden çekip alıyor ve korkusu biraz azalmış gibi görünüyor, yerini her zamanki gibi ateş ve irade alıyor.

"Çok ciddiylim." Elimde bir kemer tutarken, doğrudan bir emre itaatsizlik etmesi için onu cesaretlendirerek ona bakıyorum. Birkaç dakika içinde oldukça iyi tanıyacağı bir kemer. "Gidip Declan'ı getireyim mi?"

"Peki," diye homurdanıyor. "Emirlerinize itaatsizlik ettiğim için özür dilerim. Lütfen beni kırbaçlayacak kadar nazik olun." Sözlerinden alaycılık akıyor ama yine de içimde derinlerde bir şeyleri okşuyor.

"Madem ısrar ediyorsun," diye sırtarak karşılık veriyorum. "Masanın üzerine eğil."

CADEN

K Bu kısmın onun için ne kadar zor olacağını düşünerek, elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve onu nazikçe masaya doğru yönlendiriyorum. Kalçaları kenara değdiğinde, onu zorlamıyorum. Onu bekliyorum

son hamleyi yapmak için. Ve öyle de yapıyor, belinden sertçe eğiliyor ve kendini pürüzsüz maunun üzerine bırakıyor. Avucum hala omurgasının dibindeyken, masanın neredeyse çıplak vücuduna olan soğuk teması karşısında titrediğini hissediyorum. Yumuşak, sıcak teni için çok soğuk ve sert ama bu rahat olmak anlamına gelmiyor.

Kemeri Kara'nın önündeki masanın üzerine koyuyorum ve ağır bir *gümbürtüyle* tahtaya indiğinde yaşadığı korku dolu sarsıntıyı fark ediyorum. Seçtiğim silah o kadar dikkatini dağıtmıştı ki, arkasına geçip vücudumun uzunluğunu ona doğru bastırdığımı fark etmedi. Silahsız kaldığında doğal içgüdülerine yenik düşüyor ve kıcını kalın, ağrıyan sikime doğru itiyor. Bana doğru kaymasının ipeksi hissi karşısında inlemekten kendimi alamıyorum.

Durmduğunda ya da itiraz etmediğinde, ellerimle vücudunun ana hatlarını çiziyorum, omuzlarından aşağıya, yanlarından aşağıya, belinin girintisine, kalçalarına ve son olarak da arka tarafına doğru okşuyorum. Ellerim orada oyalanıyor, kıcının üzerinde eşmerkezli daireler çiziyor, masaj yapan parmaklarımla rahatlamasını istiyor. Belki de beni cezasından seksle uzaklaştırabileceğini düşünen Kara parmak uçlarında duruyor, kalçalarını kaldırıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor.

Ellerimin geceliğinin altından kaydığını ve kalçalarının üzerinden yukarı doğru kaydırarak güzel, pembe dantel külotunu ortaya çıkardığını hissettiğinde inliyor. Parmaklarımla

amcığını fırçalıyor, ortasındaki nemli noktayı hissediyorum. Vulvasının ne kadar şişmiş olduğunu, dantel parçasının onu zar zor örttüğünü hissettiğimde inliyorum. Eğer şu anda sikimi içine sokmaya karar verirsem, bana izin verecek ve daha fazlası için yalvaracak. Dudağımı ısırarak ıslak külotu Kara'nın çıplak amından aşağı sıyrıyorum, iki parmağımı içine sokarken diğer elimle danteli bacaklarından aşağı çekiyorum.

Ben parmaklarımı onun damlayan ıslak deliğinin içine sokmaya ve döndürmeye devam ederken Kara inliyor. Aynı zamanda kalçalarını ve baldırlarını okşuyor, aşağı doğru inerken tenine yumuşak öpücükler konduruyorum. Sağ ayak bileğine bir öpücük kondurarak ayağını kaldırıyorum ve külotunu çıkarıyorum. Aynı şeyi yapmadan önce diğer ayağını da öpüyorum ve sıırıslam danteli arka cebime atıyorum.

Belden aşağısı çıplak ve ben onun ne kadar mükemmel olduğuna hayret etmekten kendimi alamıyorum. Teni çok soluk, yumuşak ve saf; açık teninde tek bir leke bile yok. En azından şimdilik. Bu not üzerine masadan kemerimi alıyorum, ellerim iki kat deriyi sıkı bir yumruk halinde sıkıyor.

Zavallı aşkım, bu *gerçekten* canını yakacak. Derinin havayı yarararak çıkardığı ölümcül ses, kemer sertçe kıcının tam ortasına inmeden önce Kara'nın sahip olduğu tek uyarıdır. Mükemmel bir vuruş. *Bir*. Her darbeyi kafamda sayıyorum, kirpiklerinin çetelesini tutuyorum. Aklımda belirli bir sayı yok ama yine de sayısına odaklanıyorum.

Nefes nefese kalıyor, vücudu içgüdüsel olarak masanın üzerine eğilmiş mevcut, savunmasız pozisyonundan kaçmak için mücadele ediyor. Avuç içimi sırtının ortasına koyarak onu sabit tutuyorum. Çırpınmayı bıraktığında kolumu geri çekiyorum ve onu ilk seferde yaptığımdan daha sert kırbaçlıyorum. *İki*. Derinin tenine çarpmasıyla irkiliyor ama bu sefer bana karşı koymuyor. Uyluklarının tepesini hedef alarak tekrar vuruyorum. *Üç*.

Çılgılık atıyor, sesi gırtlaktan ve işkence gibi geliyor. Nedenini sormayın ama kalçaları her zaman daha çok acıyor. Bu yüzden bir sonraki kemer atışım tam üst kalçalarına denk geliyor. *Dört*. Puştun teki olduğum için bir kez daha yapıyorum, birden fazla kez vurulan deride pembe yaraların oluşmasına bayılıyorum. *Beş*.

Kara usulca inliyor, vücudunun acıya verdiği tepkiye karşı koyacak kadar güçlü değil ama ertelenmesi için yalvaramayacak kadar da gururlu. *Altı*. Çıplak tenine inen her sert deri tokadı, onu kırılmaktan alıkoyan gururunu parçalıyor.

-Bana gerçekten teslim olmaktan. *Yedi*. Nefesleri desenli bir şekilde geliyor

Her darbeye hazırlıklı olmaya çalışırken pantolonunu indiriyor. *Sekiz*. Gücüne rağmen, onu yavaş yavaş yıpratıyorum.

Kolumu geri çekerek, gücümün çoğunu sonraki ikisine harcıyorum ve kıcının zaten kızarmış olan etine hızlı bir şekilde arka arkaya vuruyorum. *Dokuz. On*. Kara hıçkırıklara boğuluyor, kendini pozisyonda tutmaya çalışırken bacakları titriyor. Bu verdiğim en acımasız ceza sayılmaz, ama bunun acısı ve aşağılaması Kara'nın bedenine sızıyor ve onu içten içe parçalıyor gibi görünüyor. Kontrolü elinde tutmaya bu kadar alışmış biri için, orada yatmaya ve başka birinin vücudu üzerindeki hakimiyetini kabul etmeye zorlanmak, muhtemelen bir süredir katlandığı en dayanılmaz şey.

"Lütfen," diye yalvarıyor, bu tek ve çaresiz sözcük odanın neredeyse sessizliğinde yankılanıyor. Sesi aradığım teslimiyete yakın geliyor ama tam olarak o noktada değil.

"Artık merhamet dileyemezsin, Kara." Ona kemerle tekrar vurdum, darbelerimde bir damla bile merhamet yoktu. *On bir*. Haykırıyor, elleri masanın kenarını öyle sıkı kavırıyor ki, muhtemelen tahta üzerinde tırnak izleri kalacak. "Sözünü tutmadığında sonuçlarını da düşünmeliydin." Onu zaten hırpalanmış kalçalarına doğru hızlı ve sert bir şekilde kırbaçladığımda özellikle acımasız oluyorum. *On iki. On üç. On dört*.

Gözyaşları yanaklarında parıldıyor ve keşke onların tatlılığını tadabilseydim. Ona daha sert vuruyorum, hala kırılmadığı için hayal kırıklığına uğradım. *On beş*. "Benden kaçarken bunun sonuçlarını düşünmeliydin." Daha sert bir kırbaç daha. *On altı*. Kara'nın göğsü sessiz hıçkırıklarla kabarırken, verdiğim acıyı emmeye çalışıyor.

"Şimdi bana itaatsizlik ettiğin için pişman mısın?" Cevabını ölçmek için elimi bırakmadan soruyorum. Sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadığımda, onu tekrar kırbaçlıyorum. *On yedi*. "Soruya cevap ver, Kara." *On sekiz*.

"E-evet," diye inleyerek cevap veriyor.

Güzel, bu bir ilerleme. Şimdi sadece noktayı eve götürmem gerekiyor. Ona tekrar vurduğumda kıcı kan kırmızısı oldu. *On dokuz*. "Yine bana itaatsizlik mi edeceksin?" Kolumu geri çekiyorum ve öyle güçlü bir darbe indiriyorum ki tüm vücudu titriyor. *Yirmi*.

"Hayır, efendim," diye yanıtlıyor gözyaşlarına boğularak.

Hala, tüm vücudum o iki küçük kelimeyle tutuşuyor. Efendim. Bana *efendim* dedi. Baskın tarafım arzuyla kuduruyor çünkü bu, ilk mastürbasyon yaptığımda bile hayal etmeme izin verdiğimden daha fazlası

onu benim tatlı, itaatkar fahişem olarak hayal ederken. Ve sikim şu anda o kadar sert ki gerçekten acı çekiyorum.

Tekrar söylediğini duymak istiyorum. Bu kelimenin her lanet olası gün dudaklarında olmasını istiyorum, tercihen onun güzel ağzını becerirken. Ona ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Her şeye* ihtiyacım var. Ve o çok yakın, bana mutlak teslimiyetini vermeye inanılmaz derecede . Önümüzdeki birkaç dakika, benim olmak için gerekenlere katlanmaya istekli olup olmadığını belirleyecek. Ya da onu esirimden başka bir şey olarak tutma şansımı mahvedip mahvetmediğimi.

"Kırılmana ihtiyacım var, Kara. Bunu benim için yapabilir misin, aşkım? Sınırından bir kırbaç fazlası yeter." Damarlarımda çarpan son kısmı eklemiyorum - *benim olman için gereken her şey*.

Hafifçe ağlıyor ama ben kemeri bir kez daha kaldırıp teninde gezdirirken itiraz etmiyor. *Yirmi bir*. Bedeninin kendini acıdan arındırma ihtiyacına karşı koyamayan Kara ağlıyor. Tüm vücudu titriyor, kıpkırmızı yüzü gözyaşı ve sümükten kabarık, ıslak bir karmaşaya dönüşüyor ve elleri masayı o kadar sıkı kavlıyor ki parmak eklemleri kemik gibi beyazlaşıyor. Kırıklar ve çatlaklarla dolu bir cam küre gibi. Parçalara ayrılması için tek bir dokunuş yeterli.

Bir dokunuştan daha fazlasına razı olarak kolumu geri çekiyorum ve ona vurabildiğim kadar sert vuruyorum. *Yirmi iki*. Kara kırıldı. Boğazından acı bir çığlık kopuyor, soğukkanlılığının son kırıntısı da ıstırap dalgasının altında tamamen yok oluyor. Ama onu zar zor duyuyorum çünkü vücudumdaki tüm duyularım son kırbaç izinin kabarık kenarı boyunca boncuklanan tek bir kırmızı damlaya sabitlenmiş durumda. Kara'nın derisi kırılmış.

Dehşete düşmeliyim. *İğrenmeliydim*. Cezası başlamadan önce ona güvenli bir kelime söylemeyi bile düşünmeden güzel, solgun tenini parçaladığım için suçluluktan hasta olmalıyım. Ama damarlarımda dolaşan sıcak duygu, sevinçten başka bir şey değil. Çünkü kendimi onun tenine kazıdım, kendimi onun kanına bulaştırmıştım ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Kara," diye nefes alıyorum, adı dudaklarımda lanet olası bir aşk ilanı gibi tınılıyor. Kemeri yüksek bir *gümbürtüyle* yere bırakıyorum ve ona yaklaşıyorum. Ona gücünden, teslimiyetinden, tam teslimiyetinden ne kadar gurur duyduğumu söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Kollarım onu tutmak, kemerimi aldıktan sonra çektiği acıyı ya da aşağılanmayı yatıştırmak için ağlıyor.

Ŗimdi onu kıldığıma göre, benim için yediği her kırbaç için bir öpücükle onu tekrar bir araya getirmekten baŖka bir Ŗey istemiyorum. Benim iyi kızımd.

Parmaklarım kı ının yanan derisine değdiğinde irkiliyor ve içimden bir ses korkuyla kıvranıyor. DokunuŖumla eriyeceğini d Ŗ nm Ŗt m ama onun yerine uzaklaŖıyor gibi görünüyor. Parmaklarımı Ŗefkatle kırmızı, kızarmıŖ derisinin üzerinde gezdiriyorum, ellerimin altında cezalandırılmıŖ etinin sıcaklığını hissediyorum. Altında diz çökmek ve dilimle kı ına ve amına tapmak, her lezzetli yalamada teslimiyeti için onu övmek istiyorum.

" ek o *lanet ellerini*  zerimden."

CADEN

Mu mutluluk bulutu, Kara'nın nefret dolu gözlerle bana baktığını gördüğümde yok oluyor. İsteklerine saygı duyarak ellerimi onun bedeninden çekip bir adım geri atıyorum, yumruklarım

Tek yapmak istediğim göğsümü patlayacak kadar dolduran şükran duygusuyla onu boğmakken, ona alan tanımak zorunda kalmanın sıkıntısını yaşıyorum.

Kara başını yavaşça kaldırdı, sağ yanağında masaya bastırıldığı için kırmızı bir iz vardı. Sert hareketlerle ayağa kalkıyor ve bu sırada aldığı hasarı inceliyor. Avuç içlerindeki kırmızı çizgilere baktığında kaşları çatılıyor, masanın kenarını çok sert kavramaktan dolayı kırıksıklıklar oluşmuş. İkimiz de aynı anda kalçalarının ön tarafındaki kızarık çizgileri buluyoruz, onun gözleri öfkeyle kararırken benimkiler bu görüntüyü takdirle kapatıyor. Eğer kalçalarının *önünü* beğenmediyse, arkasını ne kadar güzel bir hale getirdiğimi görmeli.

Kara dimdik ayağa kalktı, yanaklarındaki yaşları sildi ve asi sarı dalgalarını düzeltti. Keskin bir sarsıntıyla geceliğini kalçalarını örtecek şekilde olabildiğince aşağı çekiyor. Biraz fazla aşağı çekiyor ve mükemmel, dik meme uçlarından birini açıkta bırakıyor. Ağzımı o küçük memeye yapıştırmamak ve o zevk içinde kıvrana kadar emmemek için gösterdiğim çabayla inliyorum. Kara bana ters ters bakarak ağzımın şu anda hoş bir zevk olmayacağını hatırlatırken ben de bu isteği bastırıyorum.

"Kara," diye temkinli yaklaşıyorum, ses tonum şu anda kafasında dönüp duran karanlık düşüncelere bir son vermesi için onu uyarıyor.

"Adımı söyleme," diye karşılık verirken kahverengi gözleri bana doğru hançerler fırlatıyor. "Bana hitap etmeye layık değilsin."

"Değersiz mi?" Kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum. Bana saygısızlık etme hakkına sahip olduğunu düşünmesi çok cüretkârca, özellikle de az önce kışında bıraktığım izleri düşününce. Aramızdaki anlaşmazlık alevlerinin soğumasına izin vermeyi tercih edeceğini düşünmüştüm; bunun yerine, başka bir yangına neden olmak amacıyla közleri körüklüyor.

"Rezil karakterini tanımlamak için başka bir sıfat mı tercih edersin?" Kara öfkeden kuduruyor, tavrı ve ses tonu beni deliliğe sürüklemek için mükemmel bir şekilde kurgulanmış. "Çok daha az nazik ve çok daha doğru olan birkaç tane düşünebilirim. Dürüst olup sana itici, çıkarıcı, zalim bir pislik diyeyim mi?" Bana dik *dik* bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bu kız bir kırbaç daha istiyor.

"Tavrına dikkat et, Kara," diye uyarıyorum, öfkemin onunkiyle aynı seviyeye yükseldiğini hissederek.

"Yoksa ne olur?" diye kendi güvenliğini hiçe sayarak alay ediyor. "Sen *yeneceksin*
Yine mi ben?"

Ben ona doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri atıyor, acıyan kıcı masaya sürtünüyor. Dudağını ısırarak bastırmaya çalıştığı iniltiyi ikimiz de duyuyoruz. Benden kaçacak yeri kalmadığını bildiğim için daha da yaklaşıyorum. "Seni tekrar dövmem *mi gerekiyor?*" Dudaklarım neredeyse başının tepesine değene kadar eğilerek homurdanıyorum.

"Hayır," diye nefes nefese kalıyor.

Havada asılı duran tehdit karşısında tüm vücudu irkiliyor, ne kadar boş olsa da. Böyle bir durumdayken ona tekrar vurmamı gerektirecek hiçbir şey yapamaz. Zaten yaralarının ve morluklarının iyileşmesi muhtemelen bir haftasını alır. Cildi bu kadar solgun ve narinken belki daha da uzun sürebilir. Bir süre daha kemerimin tadına bakamayacak ve bunu kendi avantajına kullanmasını bekliyorum.

"İyi," diye iç geçiriyorum, sonunda yorgunluğun sesime karışmasına izin veriyorum. "Çünkü seni tekrar cezalandırmak zorunda kalmaktan hiç zevk almayacağım." Elimi yorgun gözlerime sürterek bu kadar uzun süre uykusuz kalmayı nasıl başardığımı merak ediyorum. "Çok uzun bir gün geçirdim ve bakımdan sonra yatağa gitmekten başka bir şey istemiyorum."

"Bakım sonrası mı?" Kara soruyor, muhtemelen yeni bir işkence biçiminden bahsettiğimi düşündüğü için ses tonu şüpheli. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yaralarınla ilgilenmem gerekiyor," diye basit bir açıklama yapıyorum. Bu tür şeylerin lojistiğini daha önce hiç detaylandırmak zorunda kalmamıştım ve girişimim fena halde eksik.

"Eğer benim iyiliğimi gerçekten *umursuyor* olsaydın," diye tersliyor Kara, sesi inanmazlıkla bir oktav yükseliyor, "en başta bana yara izi bırakmazdın!"

Vücudum donuyor, suçluluk duygusunun ilk damlaları sinir uçlarıma yapışıyor çünkü o beni böyle görüyor. Kendi zevkim için ona zarar vermeye çalışan bir canavar olarak. Onu önemseydiğim ve zarar görmesini istemediğim için yanlış davranışlarını düzelten biri olarak değil. Nefretinin gerçekliği kırılğan kalbime kör bir bıçak gibi saplanıyor. Bir barış teklifi olarak elimi ona doğru uzattım.

"Üzgün olduğunu anlıyorum-" Elimini hemen tokatlayarak uzaklaştırıyor ve kendini korumak istercesine kollarını vücuduna sarıyor. *Benden*, içimi kemiren bir çaresizlikle fark ediyorum.

"Üzgün değilim, Caden. Öfkeliyim."

Bir kez göz kırpıyorum. İki kez. Bu durumu nasıl bu kadar yanlış değerlendirmiş olabileceğime karar vermeye çalışıyorum. "Cezayı kabul ettiniz," diye cevap veriyorum ama bu sözler masumiyetimi açıklamaktan çok bir soruya benziyor.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi!" diye bağırıyor, soğukkanlılığı bozulmaya başlıyor. "Beni dövmen için sana *isteyerek* izin verdiğimi düşünüyorsan, sen delisin."

Çenem hayal kırıklığı içinde sıkılıyor ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Verdiğin sözünü tutmadın," diye karşılık veriyorum şu an içinde bulunduğumuz çıkmazın *nedenini* hatırlatırcasına.

"Evet, sözümü tutmadım," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak.

"Kaçtın."

"Çünkü ben lanet bir mahkumum! Mantıklı mahkumlar böyle olur. yapmam *gerekiyordu*."

"Yakalanırsan bunun sonuçları olacağını biliyordun," diye hırıliyorum, sesimdeki sertlik, o kendine tutsak dediğinde hissettiğim hafif suçluluk duygusunu telafi ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bütün gün ona bir mahkûm gibi davrandım. Bu lanet bilgi içimde ağır ve kurşuni bir şekilde oturuyor. Yarın daha dinlenmiş ve daha az öfkeli olduğumda bununla başa çıkmaya karar veriyorum.

"*Tam* da şu anda olduğun gibi otoriter bir dangalak gibi davranacağını biliyordum," diye tersledi ve yanımdan geçip uzaklaştı.

Ne kadar yorgun olursam olayım, *bunu yanına* bırakma şansım yok. Onu kolundan yakaladım, yüzüme bakması için geri çekerken onu sertçe kavradım ve göğsüme bastırdım. "Bana sırtını dönmemen konusunda seni uyarmıştım, Kara Caine," diye törpüledim, ayak parmaklarının ucunda dengede durana kadar onu kollarından tutup yukarı çektim. "Ve sana o *iğrenç* şeyi izlemeni öneririm. *Siktiğimin. Ağzını.*"

Kara bana karşı mücadele ediyor ama kollarımın gücüyle savaşmak, demir bir duvarı çıplak yumruklarla yıkmaya çalışmak gibi. Sonunda hareketsiz kaldı. Boyun eğdiğini hissettiğim an, onu tekrar ayaklarının üzerine yatırarak tutuşumu gevşetiyorum. Parmak eklemlerimi nazikçe yanağına sürterek ifadesindeki gerginliğin ve gözlerindeki öfkenin dağılmasını diliyorum. Alnım tam onunkinin üzerine gelene kadar eğiliyor, gözlerinin içine bakıyor, her geçen an savunmasını daha da güçlendirmesini izlerken savunmasını etkisiz hale getirmeye çalışıyorum.

"Cezanı hak ettin," diye fısıldıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdirerek. Nedense geri çekilmiyor. "İtaatsizliğin bedelini ödedin. Şimdi kendini beğenmiş öfkeni yen ve daha da kötüleşmeden yaralararla ilgilenmeme izin ver."

Gözlerindeki şiddet anlayamadan Kara ağzını açıyor ve başparmağımı sertçe ısıyor. "*Kahretsin,*" diye şaşkınlıkla soluyarak parmağımı dişlerinin arasından çekip çıkarıyorum.

"Az önce yaptıklarından sonra ellerini bir daha üzerimde görmektense baldıran kokteyli içmeyi tercih ederim," diye tükürüyor Kara.

Hareketlerimi mümkün olduğunca tehditkâr olmaktan uzak tutarak, aramızdaki yanlışları düzeltmek için tek bir ihtiyaçla ona son bir kez daha uzanıyorum. Kara beni durdurmak için elini uzattı.

"Odamdan defol git ve huzur içinde acı çekmeme izin ver Caden," diye emrediyor Kara, ses tonu sarsılmaz bir kararlılıkla.

Boğazımdan yukarı doğru çıkmaya çalışan her yakıcı karşılığı yutarak bir adım geri çekiliyorum. "Nasıl istersen," diye iç geçiriyorum, hayatımda ilk kez yenilgiyi kabul ederek. "Banyodaki makyaj masasının üst çekmecesinde arnika kremi var. Morlukların acısını ve şişliğini hafifletmek için topikal olarak uygulanabilir, ancak kendiniz uygulamakta zorlanabilirsiniz."

"Ben hallederim," diye cevap veriyor sertçe.

"Pekâlâ," diye istifa ediyorum, sonra dönüp kapıya doğru yürüyorum. Ona son bir kez bakmak için geri dönüyorum. Bir özür beklediğini biliyorum ve ikimizin iyiliği için ona bir özür dileyecek kadar iyi yalan söyleyebilmeyi diliyorum. Ama yapamam.

Yaptığım şeyden pişmanım. Sadece hayatımda saklamaya değer tek şeyi kaybetmiş olabileceğim için pişmanım.

KARA

W Kapı nihayet kapandığında, tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi bırakıyorum. Ellerim titriyor, ancak bunun sebebinin öfke mi yoksa şoka benzer bir şey mi olduğunu kestiremiyorum.

Az önce olanlardan dolayı hala sersemlemiş durumdayım. Bana *vurdu*. Ve sadece bu da değil, bunu yaparken kendini haklı hissetti. Sırf kaçtım ve küçük bir tehlikeyi göze aldım diye, beni uygun gördüğü barbarca bir şekilde cezalandırmanın hakkı olduğunu düşündü. Ağlayana, çığlık atana ve yalvarana kadar tekrar tekrar kırbaçlanmayı *hak ettiğimi* düşünüyordu.

Ve bunun için ondan nefret ediyorum; beni o kadar alçalttı ki kemerin yakıcı darbelerini durdurmak için her şeyi yapardım. Acıyı zihinsel yetilerimi manipüle etmek için o kadar çok kullandı ki, ona *efendim dedim* ve bir daha asla emirlerine itaatsizlik etmeyeceğime söz verdim. Varlığımın gölgelerinden sürüklediği o itaatkâr yanımı hâlâ hissedebiliyorum. Zihnimde titreşen yumuşak ve nazik bir fısıltı gibi, tüm mantığıma ve aklıma meydan okuyan şeyler öneriyor. Cade'e bağlanmış, onun dokunuşunun kaybının yasını tutuyor -muhtemelen lanet olası bir "iyi kız" ve kafasına lanet olası bir evcil hayvan için yalvarıyor.

İtaatkâr kaltağı söküp atmak ve onu boğmak yarın gündemimdeki ilk şey. Ama şimdilik bununla mücadele edemeyecek kadar yorgunum. Şafağın yumuşak ışığı pencerelerden sızmaya başlıyor ve bana Cade'in diğer suçlarının yanı sıra uykumu da böldüğünü hatırlatıyor. Yatağa girip bu kâbusu unutmaktan başka bir şey istemiyorum.

İç çekerek yatağa doğru on uzun adım atıyorum ve pelüş yastıkların üzerine serbest düşüş yapıyorum. Acı vücudumdaki her siniri parçaladığında inliyorum. Ağırlığımı hırpalanmış kıcımdan kaldırmak için karnımın yuvarlanırken gözlerim yaşıyor. Nasıl unutmuş olabilirim? Ve şimdi yatağında ağırlı ve kendim için üzgün bir şekilde uzanırken hissedebildiğim ya da düşünebildiğim tek şey *bu* gibi görünüyor. Bu haldeyken asla uyuyamayacağım.

İnleyerek kendimi yataktan sürüklüyorum ve ağrı aramak için banyoya doğru ilerliyorum. Çekmeceleri karıştırırken üzerinde arnika yazan beyaz bir tüp buluyorum. Emirleri getirme zevkini ona tattırmak istemediğim için aramaya devam ediyorum. Ama görünürde tek bir ağrı kesici hap bile olmayınca gözlerimi devirip arnika tüpünü alıyorum ve sırf ona inat olsun diye çekmeceyi olabildiğince yüksek sesle çarpıyorum. Küçük tüpün kapağını açıyorum, burnum garip, tıbbi kokuya karşı tiksintiyle buruşuyor. Topikal - piç kurusu topikal uygulayın demişti.

Sırtım büyük banyo aynasına dönük olacak şekilde dönerek, hasarı incelemek için geceliğimin kenarını yavaşça kaldırıyorum. Bana bakan korkunç yansıma karşısında nefesim kesiliyor. Tüm kığım ve kalçalarım koyu mor ve bordo çiçeklerle kaplanmış. Lanet kemeri beni morluklar, yaralar ve kan kabarcıklarından oluşan bir kolajla baş başa bırakmıştı. Canım yanmıştı, inanın bana, ama yıkımı hissetmekle ilk elden görmek tamamen farklı şeyler. Parçalanmış bir pisliğe benziyorum.

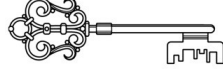
Hastalıklı merakımı tatmin etmek için parmaklarımı en koyu morluklara bastırıyorum, acı anında ağrıyan kaslarıma yayıldığında ıstırap içinde inliyorum. Ve Cade'in bunu bana kasten yaptığını bildiğimden, zayıf kalbimde beni nefret etmemeye teşvik eden tüm duygulara rağmen ondan nefret etmeye *kararlıyım*.

Keşke onunla ilgili aklıma gelen her güzel düşüncüyü geri alabilseydim. Keşke onun içimde olduğu ve bana hayatımda hiç tatmadığım kadar zevk verdiği anları geri alabilseydim. Ve her şeyden çok, keşke onun güzel, nefret dolu bedeninden o kadar çok zevk almanın çarpık ironisini geri alabilseydim ki, hain amcığım kıcımlı morarttıktan sonra bile onu tekrar becermeyi düşünebilseydi.

Yirmi iki. Piç kurusu bana vurdukça saydım ve ne zaman yeterli olduğunu düşünsem, duracağını düşünsem, devam etti. Beni kırmak istediğini söyledi. Ama ben kırılmış hissetmiyorum. Kendimi güçlü, yenilmez, yıkıcı bir öfkeyle dolu, Caden Ashford'un lanet dünyasını yerle bir etmeye hazır, karnında ateşler yanan intikamcı bir ejderha gibi hissediyorum. O kendini beğenmiş herif beni *yirmi iki* kez kırbaçladı. Ve bu tam olarak kaç kez bıçaklayacağım

bana yaklaştığı anda en yakın sivri cisimle vuracağım.

Cade beni kırmak mı istedi? Kırdığı tek şey, onun gibi ruhsuz bir canavarın bedenime ya da kalbime layık olduğu .

İnadına aç kalma kararım, sabahları ağırlı, acı ve huysuz bir şekilde uyandığımda midemin guruldamaya başlaması kadar sürüyor. Dünkü kahvaltıdan beri bir şey yemediğim için, kendime hem aç *hem* de mutsuz olma kötülüğünü yapmamaya karar veriyorum. Çöreklerle dolu bir karınla melankolik olmak tamamen kabul edilebilir.

Merdivenlerden aşağı, geniş ve davetkâr olmayan fuayeye doğru sonsuz bir yürüyüş gibi görünüyor. Yemek odasından bir patırtı geliyor, aralarında Cade'in kalın sesi ve iyi niyetli şakalaşmalar var. Bu piçin kendini bu kadar keyifli bir şekilde eğlenirken bulma cüretine sinirlenerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Şiddet ve intikam düşünceleri umutsuz kalbimi ısıtıyor ve bu sabah odamdan çıkarken hissettiğimden biraz daha cesur bir şekilde erkek egemen yemek odasına giriyorum.

Tabaklara sürtünen kapların şangırtısı anında kesiliyor ve seslerin gürültüsü sessizleşiyor. Beş adam da gözlerini bana çeviriyor ve ben içeri girmeden önce topladığım cesareti zar zor toplamayı başarıyorum. Ben masaya yaklaşırken kimse kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyor, hepsi şu ya da bu amaçla beni inceliyor.

Belki de -küçük düşerek fark ettim ki- hepsi dün gece neler olduğunu tam olarak biliyor. Cezamı sessiz sedasız çekmiş değilim ve hepsi malikânenin birinci katında yaşıyor ve uyuyor. Çıglıklarımın gece hepsini uyandırmış olma ihtimali çok yüksek. Bu düşünce midemdeki azıcık şeyi de kusmama ve odadan olabildiğince hızlı kaçmama neden oluyor.

Ama kafamın içinde, sinmem için hiçbir neden olmadığını hatırlatan küçük, kararlı bir ses var. Dün gece olanlardan pişmanlık duyması gereken biri varsa, o da kemerini kullanarak kadınlara boyun eğdirmekten zevk alan o piç olmalı. Lord Ashford, lanet adamlarını sabaha kadar uyanık tuttuğu için kendini suçlu hissetsin. Hepsi siktirsin gitsin. Ben kahvaltı yapıyorum.

Cade aniden ayağa kalktığında irkildiğimi gizlemeye çalışıyorum ama herkes fark ediyor. Cade bile bocalıyor gibi görünüyor, ela gözlerinde alışılmadık bir tereddüt var. Hepimiz Cade'in sağındaki koltuğu çekip yanına oturmam için bana işaret etmesini izliyoruz. Eğer aynı ellerini kıcımı çürüklerle kaplamak için kullanmasaydı, bu hareket şövalyece görünebilirdi. Onu ve sandalyeyi görmezden geliyorum, masanın diğer ucuna doğru ilerlerken göz ucuyla yüzünde beliren incinmişlik ifadesini yakalıyorum. Ne yazık ki bu, bana sadece kötülük olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakmayı bırakmayan Jace'in yanında oturmak zorunda kaldığım anlamına geliyor.

"tek parça gibi görünüyorsun," diye hırlıyor Jace, bakışları ben ve Cade arasında gidip gelirken gözlerinde açık bir meydan okuma var. Tek parça olmamam *gerektiği* iması karşısında nefesim kesiliyor.

"Rahat bırak Jace," diye karşılık veriyor Cade, ses tonu umursamaz. "Kara'nın yaptıklarıyla ilgilenildi." Yanaklarım utançtan kızarıyor ve benimle *nasıl* başa çıkıldığının ayrıntılarına girmemesi için dua ediyorum.

Neyse ki sohbetin hafif uğultusu yavaş yavaş odaya geri dönüyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Tabağımı iki kuş üzümlü çörek, yoğurt ve biraz meyve ile dolduruyorum. Kahve sıcacık ve dilimin kavrulmasına aldırmadan ayakta bir fincan içiyorum. Tabağımdan başımı kaldırdığımda Jace'in mavi gözlerinin hâlâ bana kilitlenmiş olduğunu fark ediyorum, yüzünde nefret dolu ve öfkeli bir ifade var. Bakışlarındaki yoğunluk yüzünden neredeyse son yudum kahvemde boğulacaktım.

Kendimi zaten yeterince güvensiz hissettiğim için, yemek yerken ayakta durmanın dikkatleri daha da üzerime çekeceğine karar verdim. Ama sert sandalyenin morarmış kıcımaya nasıl bir his vereceğinden *gerçekten* korkuyorum. Sandalyeye temkinli bir şekilde bakarak derin bir nefes alıyorum ve oturuyorum, beklediğimden daha da kötü acıyınca nefes nefese kalıyorum. Zalim, acı bir kahkaha odayı dolduruyor ve panik içinde başımı kaldırdığımda Jace'in o güzel yüzündeki küçümseme ifadesiyle bana baktığını görüyorum. Nefretini Cade'e aktarmadan önce, oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıvrınmama neden olacak kadar uzun süre bana bakıyor.

"Sana yalan söyledi. Sizden kaçtı. Her birimizi riske attı. Ve bir *şaplaktan* başka bir şey almadan çekip gidecek öyle mi?" Jace patronuna o kadar büyük bir kinle saldırıyor ki hepimiz bunun şokuyla sarsılıyoruz. "Ne zaman bu kadar *yumuşadın*?"

Aman Tanrım. Görüşüm kararıyor ve Jace'in tüm odaya Caden Ashford'un beni tokatladığını söylemesinin utancından bayılabileceğimi düşünüyorum.

Ben. Ortadan kaybolmak istiyorum. Ya da ölmek. İkisi de beni cezalandıran adam ve bunun için beni yargılayan diğer dört adamla bu odada oturmaya tercih edilir.

"Ses tonuna dikkat et Jace," diye cevap veriyor Cade, sesi son derece sakın. "Bu konu seni ilgilendirmiyor ve benim disiplin yöntemlerim hakkındaki istenmeyen fikirlerini kendine saklamayı tavsiye ederim."

"Cehennem gibi, bu beni ilgilendirmiyor!" Jace yumruklarını masaya vurarak bağırıyor. "Küçük evcil hayvanın evden kaçtığında onu geri getirmek zorunda kalan bendim." Jace işaret parmağını doğrudan bana doğrultuyor ve ben de sandalyemde büzülüyorum. "O profesyonel bir sorumluluk ve aramızda geçirdiği her dakika ek bir risk."

Jace masadaki herkesle göz teması kurarak tüm odaya hitap eder. "Ne pahasına olursa olsun kitabı almaya zorlanmalıydı ve biz de Avery ile olan anlaşmamızı yerine getirmeliydik. O zaman paramızı alır ve baş belası kütüphaneciye siktir git diyebilirdik." Jace'in bakışları tekrar Cade'e kayıyor, gözleri düşmanlıkla parlıyor. "Ama hayır, bunu yapamayacak kadar *kancıksın*."

Cade o kadar şiddetli bir şekilde ayağa fırlar ki sandalyesi arkasından yere düşer. "Get. Siktir. Dışarı," diye homurdanıyor, onu hiç duymadığım kadar hırçın. Cade'in *bu* versiyonu, dün maruz kaldığımın yanında bir aziz gibi kalıyor.

Jace masadan kalkıp hışımla odadan çıkarken "Siktir et bu boku," diye tükürüyor. Kapıyı arkasından çarptığında irkiliyorum. İçimden bir ses Cade'in Jace'in içinde gizlenen canavarı beslemiş olabileceğini söylüyor. Ve bunun geri kalanımız için ne anlama geldiğinden korkuyorum.

"Otoritem hakkındaki yersiz görüşlerini paylaşmak isteyen başka biri var mı?" Cade bakışlarını odada gezdirirken sorar.

Ortega sırtıyor, ellerini teslimiyetle kaldırırken gözleri bir tür muziplikle parlıyor. Braxton'ın ifadesi okunamıyor ama omuz silkiyor, kişisel dramamızla Jace'ten daha az ilgileniyor gibi görünüyor. Declan çelişkili -neredeyse suçlu- görünüyor ve nedenini anlamam bir anımı alıyor. Sonra Cade odama gelip onu nöbetten azlettikten sonra neler olduğunu artık bildiğini hatırlıyorum.

Ve odadaki herkes arasında bana ne olduğunu umursuyor gibi görünen tek kişi o. Daha iyisini bilmesem, neredeyse çocuğun bana karşı bir zaafı olduğunu söyleyecektim ama bu, Cade'in sorusuna cevap olarak yavaşça başını sallamasını engellemeye yetmiyor.

Bu soru bana da sorulmuş olsun ya da olmasın, Cade'e küçümseyerek bakıyorum ve her zaman yaptığım gibi onun kontrolüne direniyorum. Görünüşe göre, zorba piç kurusuna karşı koyacak kadar cesur olan tek kişi bir kız. Düşüncelerimi dile getirmesem de, Cade'in gözlerimde kaynayan muhalefeti görebildiğinden emin oluyorum.

"Dikkatli ol," diyor Cade uyararak, yüzümde açıkça yazılı olan her şiddetli fanteziyi okuyor. Yeşil-altın gözleri bana ve sadece bana sabitlenmiş. Bakışlarını tutuyorum ve vücudumdaki her doğal içgüdü bana geri çekilmemi söylese bile kırılmayı reddediyorum. Büyük şaşkınlığıma rağmen önce o kırılıyor ve bedenim zaferle şarkı söylüyor.

"Kahvaltı sona erdi," diye tersliyor Cade kalan üç adamına. "Yapacak lanet olası işlerimiz var."

Odadan çıkıp gidiyor, diğer yardakçıları da hemen geliyor. Masanın etrafına bakıyorum ve kimsenin kahvaltısını bitirmeye fırsat bulamadığını, tabaklarının ve kahve fincanlarının çoğunun dolu olduğunu görüyorum. Ve ben huzur içinde yemek yerken onların bir kez olsun açlıktan öldüğünü bilmek içimde küçük bir tatmin duygusu yaratıyor. Kendime bir fincan kahve daha doldurup yemeye başlıyorum, nihayet bir grup erkek testosteronunun mahvetmediği bir yemeğin tadını çıkarıyorum.

Çörekler, erkeklerle birlikte *olmadıklarında* daha da lezzetli görünüyor.

KARA

I Beş gündür Cade'den kaçıyordum. O korkunç kahvaltıdan sonra minnettar bir şekilde ortadan kaybolması, onun lanet varlığını unutma görevimi kolaylaştırdı, ancak dün geri döndü ve her fırsatta günlük hayatıma girmeye çalışıyor. Cinsel anlamda sokmaktan bahsetmiyorum çünkü adam kıcıma kemeri geçirdiğinden beri bana dokunmaya cesaret edemedi. Gerçekten çok yazık-Caden Ashford'un aleti bu beş günlük sessizlikte özlediğim tek şey.

Arkama yaslanıp Cade'in tutsağı olarak kaderimi kabullenmek yerine, diğer herkesi de benim kadar mutsuz etmeye karar verdim. Ne zaman Cade ve ben nefes alma alanını paylaşsak, saygıdeğer Dr. Caine ortadan kayboluyor ve aşağılık sürük Kara ortaya çıkıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, ondan hoşlanıyorum. Jace'in koca ağzı sayesinde herkes Cade'le aramda ne olduğunu tam olarak biliyorken nezaket gösterisiyle uğraşmaya gerek yok diye düşünüyorum. Ve hepsinin Ashford Malikânesi'nin tutsağı olarak devam eden bu düzenleme hakkında ne hissettiğimi *açıkça* bilmelerini sağlıyorum.

Büyük bir memnuniyetle, sessiz muamele Cade'e ulaşıyor ve o mükemmel soğukkanlılığındaki çatlakları görmeye başlayabiliyorum. Kontrolü elinde tutmayı seviyor, hatta bunu talep ediyor. Ve ben de her soğuk bakışta, görmezden gelinen selamlaşmada ve sessizce geçirilen yemekte bu kontrolü yavaş elimden alıyorum. Yine de onlarla yemek yiyorum, sırf Cade'in tutsağı olsam bile davranışlarımı ya da tavrımı kontrol edemeyeceğini herkese kanıtlamak için. Bu benim, adamlarının önünde onun otoritesini sarsmanın eğlenceli bir yolu. Ve mükemmel çalışıyor.

Diğerlerinin Cade ve benim aramda şüpheyile baktıklarını görebiliyorum, küstahlığının bu kadar ileri gitmesine neden izin verdiğini merak ediyorlar. Dürüst olmak gerekirse, ben de nedenini merak ettim. Beni yemek masasının üzerine yatırıp terbiye etmekle tehdit eden adama ne oldu? Neden beni boyun eğmeye zorlamadı?

Belki de ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni kıramayacağını fark etmiştir. Ya da belki de seksi bir süreliğine beyefendiyi oynayacak kadar özlemiştir. Ama Cade'in izinlerinin bir sınırı olduğuna dair bir his var içimde. Ve bu sabah kahvaltıda bana attığı o uğursuz bakış, merhametinin er ya da geç tükeneceğini gösteriyor.

Cade'in düşüncelerinin bir kez daha öğleden sonramı mahvetmesine sinirlenerek odağımı tekrar Uğultulu *Tepeler'e* çeviriyorum ve kütüphanenin sessiz sakinliğinin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ve bu tatlı sessizlik, malikânedeki en az sevdiğim kişi İngiliz kışını kapıdan sokmadan önce yaklaşık beş dakika sürüyor. Kafamı kaldırıp bakmıyorum ama deri ayakkabılarının mermer zemindeki gösterişli tıkırtısından ve havadaki kışlık sedir kokusundan geldiğini anlayabiliyorum. Neredeyse bir haftadır onu dışlamamdan sonra dikkatimi zorlayamayacağını öğrenmiş gibi görünen Cade tek kelime etmiyor.

Sadece oturduğum koltuğun diğer ucuna çöküyor ve bekliyor. Eğer bu pislik onunla konuşmamı bekliyorsa, hayatının geri kalanında da bekleyecek demektir. Orta parmağımın meydan okuyan bir hareketiyle kitabımın sayfasını çeviriyorum ve kâğıtların birbirine çarparken ses odanın yüklü sessizliğinde gök gürültüsü gibi duyuluyor. Cade'in tavrım karşısında gözlerini devirdiğini *duyar gibiyim*.

Eğer yapmazsa

hoşuna giderse, gidebilir.

Cade yaklaşık on dakika boyunca hiçbir şey yapmamanın verdiği uyuşuk sıkıntıyı atlattıktan sonra gevşeyip bana doğru dönüyor. Deri koltukta kaydırılan bir şeyin sesini duyuyorum. Göz ucuyla bunun krem rengi bir fiyonkla sarılmış, zarif, soluk yeşil bir kutu olduğunu görebiliyorum. Merakımla savaşıarak gizemli kutuyu görmezden geliyorum ve okumaya devam ediyorum.

"Onlar makaron," diyor Cade, sormaktan kendimi alıkoyduğum soruya cevap olarak. Anlaşılan benim sabrım Cade'inkinden daha üstün. Ben bir şey söylemeyince devam ediyor. "Antep fıstıklı." Kitabımı biraz daha sıkı kavriyorum. "En sevdiğin."

Gözlerim sayfaya öyle bir bakıyor ki sayfayı yakabilir. Fıstıklı makaronları şeyden çok sevdiğimi nereden bildiğini sormaktan kaçınıyorum çünkü bana cevabı çoktan verdi. *Benim* hakkımda *her şeyi bildiğini* söylediğini duymak hafızamda hala yankılanan kelimeler

düzenli olarak. Beni benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanınması onun tuhaflıklarından sadece biri.

"Bir arkadaşına Fransa'daki en iyi makaronları nerede bulabileceğimi sordum. Ve onları sizin için Paris'ten getirdim."

Açıklamasının ardından gözlerim doğrudan onunkilere kayıyor. Beş gündür ilk kez onun güzel, lanet olası gözlerine bakıyorum ve hatırladığım kadar mükemmeller. Kendime engel olamadan, "New York'ta olduğunu sanıyordum." diye ağzımdan geçiriyorum. Birkaç gün önce malikâneneden ayrılıp geri dönmediğinde aldığım ve görmezden geldiğim bilgiler ışığında bu bir suçlama olarak çerçevelendi. Gittiği her gün göğsüme çöken mantıksız kaygıyı hâlâ hatırlıyorum - belki de hiç geri dönmeyeceğinden korkuyordum.

"New York'ta değildim," diye yanıtlıyor şaşkınlığımı.

"New York'ta olduğunu *söylemiştin*." Yüzüne karşı yalancı derken ona ters ters bakacak kadar cesurum. Ona söyleyebileceğim *en kötü* şey bu değil ve bu iftiraların her biri de doğru olurdu.

Cade'in ağzı sert bir gülümsemeye dönüşür. "Ahh, demek dinliyormuş. Ben de senin son beş gündür kör, sağır ve dilsiz olduğunu sanıyordum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Saldırgan bir pislik olmayı bırak ve soruya cevap ver." "Sana söyledim," diyor, parmaklarını kenetleyip elinin üzerine koyarak Diz, "Paris'teydim." "Yani New York-"

"Yalan," diye sözümü kesti. "New York bir yalandı. Çünkü şu anda birbirimize yaptığımız şey bu, değil mi?"

Bir keresinde ona yalan söyledim ve kaçtım ve birdenbire yaptığı her şey için ahlaki üstünlüğe sahip olduğunu düşünüyor. "Siktir et bunu. Senin lanet ağzından çıkan her şeyi dinlemekten bıktım."

"Komik," diye yanıtlıyor Cade gözlerinde bir parıltıyla. "Daha önce ağzımdan hiç şikâyetçi olmamıştın."

O kadar öfkeliyim ki ellerim titriyor. "Siktir git Caden," diye homurdanarak salondan fırlıyorum ve malikânede onun olmadığı herhangi bir oda bulmaya niyetleniyorum.

"Dur," diye emrediyor, parmakları bileğime dolanıyor ve beni tekrar aşağı çekiyor. "Bu somurtma saçmalığının bitmesi için ne gerekiyor? Sessiz muamele ve ölüm bakışları konusunda sınıra geldim."

Seçtiği kelimeler özellikle sinir bozucu, beni masanın üzerine yatırıp kemerini kışma dayadığında bana söylediklerini tekrarlıyor. Nasıl istediğini

Beni kırmak ve sınırlarımı aşmak için. Ve aynı şeyi ona yapmak benim için onurdur. "Eğer sınırına geldiysen," diye karşılık veriyorum zehirle karışık bir tatlılıkla, "sınırım sadece bir taneye daha ihtiyacın var." Ve toplayabildiğim en öldürücü bakışla kolumu onun elinden çekip kurtarıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Bir buçuk adım atmıştım ki güçlü eller kalçalarımaya yapıştı ve beni güçlü, kaslı bir vücuda doğru geri itti. Cade beni kucağında tutuyor, bacakları beni yerimde tutmak için bacaklarımın üzerine sarılıyor, kolları neredeyse boğucu bir kucaklamayla göğsümün üzerinden geçiyor. Beni cezalandırdığı günden beri bana ilk kez dokunuyor ve muhtaç amım şu anda mantıklı kafamla tamamen anlaşmazlık içinde.

"Sana bir kez daha soracağım," diye hırlıyor Cade kulağıma doğru. "Kara, bu küçük disiplin meselesini aşman ve yeniden işleyen bir insan gibi davranmaya başlaman için ne gerekiyor?"

Nefesinin nane kokusunu boynumda hissedebiliyorum ve bu, mantıklı düşünceler üretmeye konsantre olmamı çok zorlaştırıyor. Vücudumun yarısı *al beni, ben seninim* diye bağırıyor, diğer yarısı ise kaçmam için yalvarıyor. Talihsiz bir şekilde, ikinci yarım bacaklarımı kontrol edemiyor. Ve eğer Cade çok yakında kıcıma bastırdığı sert aletin cazibesini ortadan kaldırmazsa onları yaymak üzereyim.

Kendime kızgın olduğumu hatırlatıyorum. Bu adam bana kemerle vurdu. Ve hala bunu kanıtlayacak çürüklerim var. Bu tür bir davranış, büyük bir özür jesti olmadan mazur görülemez ve amımın bu konuda ne söyleyeceği umurunda değil. Caden Ashford günahlarının kefareti ödeyene kadar *onu* yatağa atmayacağım.

"Neden *sana* kemerle vurmama izin vermiyorsun?" Diye soruyorum, kelimeler önceden düşünmeden ağzımdan dökülüyor. Önemli olduğundan değil. Cade bana asla izin vermez-

"İhtiyacın olan şey bu mu?" diye aniden sorarak düşünce trenimi yarıda kesti.

"Belli bir şiirsel simetriye sahip olurdu, öyle değil mi?" Ben de karşılık veriyorum, cevap gülümsemem de sözlerim kadar kötü niyetli.

"Çalışma odam ya da yatak odam. Seç." Sözleri emredici ve aniden şımarık davranışlarımın bedelini ödeme zamanımın geldiği konusunda endişeleniyorum.

"Neden?" Diye soruyorum, önceki tüm cesaretim yok oldu. "Senin için yapmadan önce şimdi seç," tek cevabı bu oldu.

Kaderimi düşünürken dudağımı ısırıyorum. Her iki seçenek de muhtemelen korkunç, ama sadece biri özellikle kendine zarar verici olarak öne çıkıyor. "Çalışma," diye cevap veriyorum yutkunarak, doğru seçimi yaptığımı ve bunun işkence içeren korkunç bir numara olmadığını umarak.

"Pekâlâ," diye karşılık veriyor ve arkamdan kalkarken beni ayağa kaldırıyor. Elimi tutarak beni kütüphaneden çıkardı ve koridorda çalışma odasına doğru götürdü.

Malikânenin batı kanadına doğru ilerlerken koridorlar boş ve sessiz. Buraya sık sık inmiyorum ve indiğimde de burada olmaktan kesinlikle hoşlanmıyorum. Evin daha güvenli, daha kadınsı alanlarından uzak duruyorum; odam, kütüphane, mutfak, bahçe ve ahırlar. Cade'in hakimiyetinde olan kısımlarda ne tür şeyler olduğunu bilmek bile istemiyorum. Bildiğim kadarıyla burada insanlara işkence ediyor ve öldürüyor olabilirler. Ve bu neşeli düşünceyle Cade'in çalışma odasına ulaşıyoruz.

Kapılar malikânedeki çoğu oda gibi kilitli tutuluyor ve Cade beni içeri almadan önce kilitleri açıyor. Kapıları arkamızdan kapatıp kilitlediğini duyduğumda yutkunuyorum. Ve boğazımdaki havayı boğan paniğe teslim olmamaya çalışıyorum. Odaya bakıyorum, buraya en son geldiğimde herhangi bir ayrıntıyı not edecek zihinsel varlığa sahip değilim.

Oda ona çok yakışmış. Koyu, zümrüt rengi duvarlar, mükemmel bir şekilde cilalanmış muazzam masanın her iki yanında eklektik bir koleksiyon ve eser çeşitliliği sergileyen cam bölmeli antika dolaplarla çevrilidir. Masanın hemen üzerinde, beyaz ve grinin seyrek fırça darbeleriyle bir kış gecesinin kasvetini çağrıştıran büyük, soyut bir tablo asılıdır. Malikânenin geri kalanının dekoruyla uyumlu abanoz bir avize, tavanın ortasından dramatik bir şekilde sarkıyor. Mekânın özenle düzenlenmiş, kasvetli zenginliği Cade'in kişiliğini mükemmel bir şekilde sarıyor.

Ve odanın ortasındaki büyük masaya takılmamak için kendimi çok ama çok zor tutuyorum. Sanırım otuz dakika boyunca bir masanın üzerinde acı ve aşağılanmayla vakit geçirdikten sonra hayatım boyunca masalardan mahrum kalabilirim. Eğer normal hayatıma dönme şansım olursa bu işimi oldukça zorlaştıracak.

Cade her adımında bir amaç ve yeşil-altın gözlerinde parıldayan bir kararlılıkla bana doğru ilerliyor. Bir adım geri atma dürtüsüne direnmek zorundayım, ama sağlam duruyorum ve aklımda ne varsa onu bekliyorum. Benden birkaç santim ötede duruyor, o kadar yakın ki göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek.

"Ellerimde aldığın ceza, hayal ettiğin gibi benim zevkim için değildi." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sabırlı olmam için elini kaldırıyor. "Bir amaca hizmet etti ve bunun için özür dilemeyeceğim. Ancak," diye duraklıyor, ellerini şefkatle yüzümün iki yanına koyuyor, sıcak gözleri niyetini anlamamı istiyor, "istemedi zarar verdiğim güven bağını iyileştirmeye yardımcı olacaksa, sana bunu teklif etmeye hazırım."

Cade ellerini yüzümden çekip kemerine uzanıyor. Anında panikliyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Kahverengi deri kemeri belinden çıkarışını izlerken endişe ve kaygı dalga dalga üzerime yayılıyor. Cade'e meydan okumuş ve ona bir tavır takınmış olsam da, bunun başka bir cezayı gerektirecek kadar yeterli olmasını beklemiyordum.

"Lütfen, bir daha olmasın," diye yalvarıyorum, gözlerimde korkunç bir korkuyla ona bakıyorum.

"Yalvarırken çok güzel görünüyorsun, aşkım," diye fısıldıyor Cade, sesi hayranlıkla sıcak. Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve çok özlediğim bu şefkatli dokunuş karşısında ürperiyorum. "Ama kemer bu sefer senin için değil." Masaya kadar olan kısa mesafeyi adımlıyor ve kemeri en üste yerleştirdikten sonra bana doğru geri yürüyor, bu sefer aramızda küçük bir mesafe bırakıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, Cade'in parmakları gömleğinin üst düğmelerine doğru kayıyor ve onları teker teker çözmeye başlıyor. Yutkunma yeteneğimi kaybediyorum, Cade yavaş yavaş çıplak göğsünü ortaya çıkarırken ağzımın suyu akıyor. Hiç bu kadar mükemmel bir simetriden oluşan bir vücut görmemiştim. Gövdesinin kıvrak ve zayıf yapısı, göğüs ve karın kaslarının heykelsi biçimini daha da çarpıcı kılıyor. O, hayranlık uyandıran saf erkekliğin nefes kesici bir örneği. Ve bu adam güzel olduğu kadar ölümcül de.

Cade'in gömleği omuzlarının keskin bir hareketiyle yere düşüyor ve karşımda yarı çıplak dururken nefesimi tutmamaya çalışıyorum. Pantolonunun kemer olmadan kalçalarına ne kadar oturduğunu fark ettiğimde dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. Karnının alt kısmındaki keskin V çizgisi bakışlarımı daha da aşağıya çekiyor ve pantolonundan fırlamakla tehdit eden sikiğin belirgin çıkıntısını gördüğümde ihmal edilmiş amım ağlıyor.

Cade bu haftaki tavrım hakkında ne düşürse düşünsün, aleti hâlâ beni istiyor. Dehşete düşmeme rağmen, amım da aynı fikirde, içimdeki sıcaklık kalbimi ona karşı örten buz gibi düşmanlık kırıntılarını yavaş yavaş eritiyor. Bu odada her ne olacaksa, çok küçük bir ihtimal var.

ikimizin de karşılıklı şikayetlerimizi *çok* agresif seks şeklinde açığa çıkarmadan kaçma şansımız yok.

Cade'in ereksiyonundan başımı kaldırdığımda yeşil-altın gözlerinin benimkileri yaktığını görüyorum, ifadesi sıcak ama tamamen okunamaz. Ona bakarken kendimi aynı anda hem dehşete düşmüş hem de çaresiz buluyorum; kalbimde hâlâ yuvalanmış olan küçük öfke korlarına rağmen bana dokunması için yalvarıyorum. Tereddüt ediyor -sadece bir anlığına- ve sonra tek kelime etmeden masasına dönüyor.

Sırtı bana dönük olan Cade, ellerini masanın iki yanına koyuyor ve çıplak sırtı, omuzları ve kolları tam olarak sergilenirken vücudunun üst kısmı pürüzsüz tahtaya dayanacak şekilde eğiliyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap, sevgilim."

KARA

I Bocalıyor, çıplak sırtı bana dönük olan Cade ile yanındaki masanın üzerinde duran deri kemerin arasına bakıyor. Benden talebimi yerine getirmemi beklemediğine emin misiniz? Bu delilik olurdu.

en saf haliyle. "Sen-" Boğazımda yükselen safrayı yutmak için duraklıyorum. "Sana *vurmamı* mı istiyorsun?"

"Belli ki," diye karşılık veriyor bana dönüp bakmadan.

Gülüyorum, sesim endişeli ve boğuk çıkıyor. "Sana vuramam." Bunu *istemiş* olsam da, sadece şiddete karşılık şiddetin içimdeki öfkeyi bastırabileceğini düşünsem de, bunu yapamam. Bu fikir teoride mükemmeldi. Gerçekte ise intikam duygumu tatmin etmek için ona zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Tereddütlerin mi var, Kara?" Cade soruyor, sesi acımasız ve alaycı. "Birini dövmek hayal ettiğin kadar cazip değil mi?"

Tereddüt ediyorum, suçlaması pençe gibi derime batıyor. Eğer ona vurursam, en az onun kadar kötü olurum. Vurmazsam, korkağın tekiyim. İlkiyle ikincisinden daha fazla yaşayabileceğime karar vererek masaya doğru yürüyorum ve kemeri elime alıyorum. Ağırdı, beklediğimden çok daha ağırdı. Kıçıma bu kadar zarar vermesine şaşmamalı. Ve şimdi, bir korku patlamasıyla fark ediyorum ki, aynı vahşeti Cade'in sırtına da uygulamam bekleniyor.

"Bu lanet şöyle sadece oynayacak mısın yoksa onu gerçekten kullanacak mısın?" Cade'in ses tonu benim şiddet kapasitem konusunda hiç de endişeli olmadığını ima ediyor.

Siktir et onu. Şimdi ona vurmaya kararlıyım, sadece çok çekici vücudundaki kendini beğenmişliği yenmek için nafile bir çaba olsa bile. Ellerimdeki kemerin ağırlığını test ediyorum. Onun yaptığı gibi ikiye katlamayı deniyorum ama bu şekilde sallamak daha da zor geliyor. Kemerin tam boyuna düşmesine izin veriyorum ve kendimi ritmine alıştırmak için onu sallıyorum. Nefesimi tutarak kemeri havada savuruyorum ve hafif bir gümbürtüyle Cade'in sırtının ortasına inişini izliyorum.

"Kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirsin, aşkım," diye kışkırtıyor Cade, sesinde öfkeye benzer bir şey var. "Benden nefret ettiğini sanıyordum? Bunu kanıtla."

O niyetlendikçe damarlarımdaki kan kaynamaya başlıyor ve bir sonraki darbeye tüm gücümü ortaya koyarak ona tekrar vuruyorum. Omuzlarında patlayan kırmızı çizgiye bakarken korku ve dehşet birbirine karışıyor. Caden Ashford *benim* işaretimi taşıyor. Sadece bu düşünce bile ona tekrar vurmamı sağlıyor, şiddet bu kez bedenimi kolaylıkla terk ediyor. Sırtının alt kısmında bir kırbaç izi daha beliriyor. Üçüncü kırbaç Cade'in sırtının ortasına nişan alıyorum, doğrudan omurgasının girintili çıkıntılı kıvrımına vuruyorum. Sonra tekrar vuruyorum, çıplak sırtı yavaş yavaş kızarmaya başlarken büyüleniyorum. Verdiğim acıdan zevk almıyorum, ama onun teninde yaptığım işi görmenin içimi garip şekillerde büküğünü inkar edemem. Ve amım ıslanmaya devam ediyor.

Cade'in sırtını kaç kez kırbaçladığımı bilmiyorum - intikamımın ne zaman tatmin olacağına dair aklımda belirli bir sayı yok. Sessiz bir ihtiyaç beni itiyor ve bir bakıma Cade'in beni cezalandırdığında nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum. Çünkü *ben* de onun teslim olmasını istiyorum. Belki onun demir gibi, kontrollü, kendinden emin dış görünüşünde en küçük bir çatlak bulabilirsem, o zaman ona tekrar güvenmek için kendime izin verebilirim. Paramparça olmasına gerek yok, mükemmel soğukkanlılığındaki en küçük, kılcal çatlak bile yeter. Ama ona kaç kez vurursam vurayım, piç kurusu ses bile çıkarmadı. Tahmin etmem gerekirse, hayatının bir döneminde bundan çok daha kötülerine katlandığını söyleyebilirim.

Homurdanarak elimden geldiğince sert vuruyorum, deri kemer Cade'in belini sarıyor ve karnına çarpıyor. Yumuşak bir rahatsızlık iniltisi darbeyi takip ediyor. Neredeyse bir ses bile değil ama beni tatmin etmek için acıya teslim olmaya yetiyor. Kemeri anında bırakıyorum, o şey elimde korkunç ve lanetleyici bir his uyandırıyor. Cade'e doğru koşuyorum, içgüdüsel olarak neden olduğum acıyı yatıştırma ihtiyacı duyuyorum. Ellerimi uzatıp sıcak, kızarmış tenine dokunuyorum ve sırtındaki kirpiklerin *benim* kirpiklerim olduğuna hayret ediyorum. Düşünce

bana ilkel bir tatmin duygusu veriyor. Kollarımı göğsüne dolayarak sırtını kendime yaklaştırıyorum. Cade karşılık olarak geriliyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diye nefes nefese kalıyorum uzaklaşırken. Yavaşça yüzüme bakması için onu . "Acıyor mu?" Yüzünde herhangi bir acı belirtisi arıyorum ama ela gözlerindeki yakıcı arzu hazırlıklı olduğum bir şey değil. Kalçalarımı birbirine kenetleyerek vücudumun sürtük arzularını daha iyi bir zamana saklamasını diliyorum. Gerçi Cade'in yüz ifadesine bakılırsa, şu an onun siki için yalvarmaya başlamak için mükemmel bir zaman olabilir.

Cade soruma cevap vermeden bir elini saçlarımın arasına sokuyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. Beni yutarken dudakları şiddetli ve vahşiydi, ben de karşılığında tüm bedenimi ve ruhumu ona teslim ettim. Saç köklerimi o kadar sert çekiyor ki ağzının içine çılgık atıyorum ve o sadece dilimi emerken yutuyor. Diğer eli elbisemi yırtıyor ve kıcıma pençelerini geçiriyor, ben daha fazlası için inlerken parmakları yumuşak tenimi kazıyor.

"Bu," diye homurdanıyor ağzıma karşı, özensiz öpücükler ve ısırıklar arasında, "en seksi," dişleri dilime batıyor ve ben ciyaklıyorum, "lanet olası şey," eli külotumu kıcımın altından aşağı çekiyor, "*şimdiye kadar* yaptığın lanet şey." Eli ön tarafıma doğru kayıyor ve külotumun altından amımı avuçluyor.

"Cade," diye nefes alıyorum, parmakları ıslaklığıma girip beni doldurduğunda, o lezzetli his gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

"*Tanrım*, senin de hoşuna gitti, değil mi aşkım?" Cade parmaklarını içime sokup çıkarırken soruyor. "Bak benim için nasıl da sıırıslıklam oldun. Benim hırçın kızım bu sefer kemer takan kişi olmaktan hoşlandı mı?" Cevap vermediğimde, Cade saçlarımı daha da sert çeğiştiriyor. "Cevap ver bana."

"Hayır," diye fısıldıyorum ve bunun bir yalan olup olmadığından emin olamıyorum.

"Hayır mı?" Cade parmaklarını içimde çeviriyor, amım o kadar ıslak ki üçüncüyü kolayca sokuyor. "O zaman neden elimi çaresiz küçük bir fahişe gibi ıslatıyorsun?"

Sözleri karşısında inliyorum, ihtiyaç içinde elini sıkmama engel olamıyorum. Çünkü şu anda onun için çaresizim. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Cade elini kalçalarımın arasından çekmeden önce boğazının derinliklerinden kısık bir ses çıkarıyor. Kaybettiğim için inliyorum. Parmaklarını ağzıma götürüyor, uyarılmışlığımın nasıl parladıklarını gördüğümde içimde utanç ve arzu iç içe geçiyor. Cade iki parmağını popoma bastırıyor

Dudaklarıma, d  llerimi dudak kremi gibi s  r  yor. Dudağıma baskı uyguluyor, ben ağzımı açana kadar bastırıyor.

Sorulmasına gerek kalmadan dilimi çıkarıyorum ve boğazımın arkasına ulaşana kadar parmaklarını dilimin ortasında gezdirmesine izin veriyorum. Ağzım kendi uyarılmışlığımın tadıyla dolarken irkilmemeye çalışıyorum. Ben   ğ rme d  rt  s  ne karşı koyamayıp elinin etrafında y  ksek sesle boğulana kadar boğazıma sığ itişler yapıyor.

Cade ağzımdan çekilmeden önce g  zleri açlıkla parlıyor, kendini silerken t  k  r  ğ n   çeneme s  r  yor. "Neden bana ne kadar ihtiyacın *olduğunu g  stermiyorsun?*" Ben ağzım hala açık ona bakarken Cade homurdanıyor.

Boğazımı parmakladıktan sonra ne yapmamı istediği konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Bana sormuyor ya da emir vermiyor. Sadece masaya yaslandı, bacaklarını açtı ve bekledi.

Sertçe yutkunuyorum, ona doğru iki adım atıp dizlerimin üzerine çökerken kendi g  vensizliğimle savaşıyorum. Bunu Cade ile hiç yapmamıştım ve birinin  n  nde diz   k  p ağzına girmesine izin vermenin farklı bir samimiyeti var. Bu al akg  n  ll   ve savunmasız bir durum ve ben her ikisinden de uzak durma eğilimindeyim. Ama başımı kaldırıp Cade'in bana b  yle yakıcı bir arzu ve saygıyla baktığını g  rd  ğ mde, korkularımın uçup gitmesine izin veriyorum ve ona kendimden bir parça daha sunuyorum.

Ellerimi Cade'in kalçalarından yukarı kaydırıyorum, pantolonunun üst d  ğmesine önce parmaklarımı b  y  k ereksiyonunun üzerinde hafifçe gezdirdiğimde v  cudunun titremesine bayılıyorum. İki ustaca hareketle pantolonunu dizlerine kadar indirdim, siki lacivert boxer'ı tarafından zar zor kafeslenmişti ve ıslak bir prekum noktası çoktan sız mıştı. Cade için sırlı sıklam olmuş olabilirim ama g  r  n  şe g  re tek damlayan ben değilim.

Keskin bir çekişle boxer'ını aşağı indiriyorum ve kocaman siki serbest kalıyor, daha ağzımı üzerine yerleştirmeden dudaklarıma çarpıyor. Karşı koyamayıp iki elimin arasında sikini sıkıyor ve yukarı doğru sıvazlıyorum. Cade avuçlarımdan içinde nabız gibi atarken inliyor, siki sıcak, kalın ve  elik gibi sert. Daha fazlasını duymak istiyorum. Emerken, yalarken ve d  llerini boğazıma alırken inlediğini duymak istiyorum. Dilimin üzerinde   z  lmesini istiyorum. V  cudunu kontrol etmek için emmek istiyorum.

Ben de öyle yaptım. Dilimi çıkarıp yarığındaki prekum damlasını yalıyorum, sonra hepsini ağzıma alıp ruhunu emiyorum. Cade inledi, eli kafama indi - beni itmek için değil

ama daha çok kendini sabitlemek için. Saçlarımı tutuyor ve ben onu derinlere çekerken ağzımda daha da kalınlaştığını hissediyorum.

"Aman *Tanrım*," diye soluk soluğa kalıyor, nefesleri daha da sığlaşıyor. "Senin gibi ukala bir kütüphaneci *böyle* sakso çekmeyi nereden öğrendi?"

Cade'aletinin ağzımdan izin veriyorum, dilimi sadece ucunda gezdiriyorum. "*Okudum* Caden," diye karşılık veriyorum yalamalarımın arasında. "Ben *bakire* değilim." Dilimi şaftının alt tarafı boyunca gezdiriyorum. "Ayrıca, bir kitaptan neler öğrenebileceğine şaşırırsın." Sonra sikiğin başının hemen altındaki kalın çıkıntıyı dişlerimin arasında emiyorum. İnliyor, şaftı ihtiyaçtan neredeyse morarırken saçlarımda dolanan eli biraz daha çaresizleşiyor. Tanrı gibi bir adamı dilimin birkaç yalamasıyla çözebildiğim için göğsümde gurur gibi bir şey dalgalanıyor.

Alay etmeyi bırakıyorum ve dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, bu sefer siki boğazımın arkasına gelene kadar onu emiyorum. Ve sonra onu yutuyorum, öğürme refleksimle ve hava ihtiyacımla savaşıyor onu olabildiğince uzun süre orada tutuyorum. Sonunda geri çekildiğimde Cade nefesinin altında küfrediyor, görüşüm lekeleniyor ve vücudum oksijen eksikliğinden hafif ve havadar hissediyor. Onu tekrar boğazıma aldığımında inliyor ve ben de ağzım sikle doluyken olabildiğince kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyorum.

"Lanet olsun, aşkım," diye hırıldıyor, sesi hiç duymadığım kadar derin ve boğuk. "O güzel boğazını dölle doldurmadan önce yavaşlasan iyi edersin."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ederek daha hızlı gidiyorum, yanaklarımı oyarken şişmiş, ağır taşaklarını avuçlamak için uzanıyorum ve onu şimdiye kadar sahip olduğum en lezzetli saksafonmuş gibi emiyorum. Ki kesinlikle öyle.

Eli saçlarımı çekiştirerek ağzımı ondan uzaklaştırıyor. "Sakin ol kızım," diyor yatıştırıcı bir tonda, eli yüzümü nazik darbelerle okşuyor. "Bu muhteşem ağız ne kadar ilahi olsa da, şu anda boşalacağım yer burası değil."

Elimi tutup ayağa kalkmama yardım ettiğinde kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Omuzlarımdan tutarak bizi döndürüyor, böylece sırtım masaya dayalı olan ben oluyorum. Avuç içiyle göğsüme bastırıyor ve başım tahtaya değene kadar geriye yaslanmama yetecek kadar baskı uyguluyor. Sonra kalçalarımı kavırıyor ve başım masanın bir kenarından sarkana ve bacaklarım diğerinin üzerine sarkana kadar beni geriye kaydırıyor. Bu, kaymamak ve lanet kafamın üzerine düşmemek için harcadığım çabayla karın kaslarımı ağrıtabilecek tehlikeli bir dengeleme hareketi.

Cade'in elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve sırlıslıkla olmuş külotumu sürükleyerek çıkarıyor, amımı çıplak bırakıyor. Onu tanıyorum, onları yakaladı ve daha sonra kullanmak üzere cebine doldurdu. Sonra, ayak bileklerime uzanıyor ve yukarı itiyor, topuklarım masanın üzerinde düz durana kadar dizlerimi bükmemi sağlıyor ve amım müstehcen bir şekilde onun önünde yayılıyor. Ve sanki sessiz yalvarışlarımı okuyabiliyormuş gibi, Cade altımda dizlerinin üzerine çöküyor ve sıcak dilini ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor.

Elleri kalçalarımın inip beni hareketsiz kalmaya zorlayana kadar dilinin altında kıvrınarak zevkten dört köşe oluyorum. Beş gün boyunca hiç uyarılmadıktan sonra, Cade'in dokunuşu beni sadece birkaç dakika içinde sınıra götürüyor, ağzı vücudumun ihtiyaç duyduğu şeye mükemmel bir şekilde uyarlanmış. Ve dişleri klitorisimi bulup hassas çıkıntıyı diliyle emdiğinde, ben gidiciyim. Aklımı başımdan alan bir zevk dalgası görüşümü elimden alırken boğuluyorum ve geriye kalan tek şey gözlerimde patlayan ve tenimin üzerinde yıldızlar gibi dalgalanan beyaz kıvılcımlar oluyor.

"Kahretsin, bu amcığı özlemişim," diye iç geçiriyor Cade, hafifçe karışmış saçları ve çenesinden damlayan döllerimle kalçalarımın arasından bana sırtarak. Ve hiç bu kadar güzel olmamıştı. "Bir erkeği beş gün boyunca bu tatlı tattan mahrum bırakmak tam bir işkence."

Üstüme yerleşip ağzıma sahip olmadan önce kalçalarımda ve karnımda bir öpücük izi bırakıyor. Dilimle oynarken tatlı ve misk gibi bir tadı var, sonra çekilip dudaklarıma karşı hırlıyor: "Benim olanı benden esirgediğin için o yaramaz kicina bir şaplak atmalıyım."

Sözlerindeki karanlık sahiplenme duygusu omurgamda bir ürperti yaratıyor. Ben daha cevap vermeyi düşünmeden Cade bir elini onun altına kaydırıyor ve sikini hâlâ zonklayan amımın girişine yerleştiriyor. Girişime doğru bastırıldığını hissettiğimde inliyorum. "Benim için hazır mısın, aşkım?" diye soruyor, aslında içeri bastırmadan deliğimde yukarı aşağı kayıyor.

"Evet," diye inliyorum. Bu noktada, doldurulmak için o kadar çaresizim ki, amım neredeyse onun için açılıyor. Her iki bacağımı da kalçalarının etrafına sarıyorum ve onu daha yakına sürüklüyorum, beni sikmesi için yalvarıyorum. İkimizi de daha fazla inkar etme havasında olmayan Cade kalçalarını kaldırıyor ve içime çarpıyor, amımın orgazm sonrası gerginliği sanki yırtıyormuş gibi hissettiriyor. O inerken ben de çılgılık atıyorum ve o içime sert ve hızlı bir şekilde girerken ikimiz de ihtiyaçtan nefes nefese kalıyoruz.

"Amin kime ait olduğunu hatırlıyor, değil mi aşkım?" Cade gürlüyor, hayvani bir vahşilikle içime giriyor. Kaba elleri

Göğsüme doğru ilerliyor ve elbisemi yırtıp açıyor, çıplak memelerim ortaya dökülüp onun itişlerine ritim tutarak zıplarken düğmeler dağılıyor. "Bu memeler onlara kimin sahip olduğunu hatırlıyor." Parmakları sert, ağrıyan meme uçlarıma yapışıyor, öyle bir güçle büküyor ve çimdikliyor ki, daha fazlası için acı çekerken bile acıdan inliyorum.

"Senin lanet olası *efendin* kim, Kara?" diye homurdanıyor ve ağrıyan bedenimin izin verdiği kadar derine gömüyor kendini . Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim; aynı hem ısırap hem de mutluluk. "Bu güzel amcığı herkesten daha çok ağlatanın kim olduğunu söyle bana."

"Sen," diye nefes alıyorum, vücudunun yıkıcı gücüne teslim olurken gözlerim kapanıyor. Cade karşılık olarak daha hızlı itiyor, sırtımın masanın yüzeyine sürtünmesine neden olan acımasız bir hızla ıslak yarığıma vuruyor. Çıplak tenime değen ahşabın yakıcılığı uyarılmışlığımı daha da artırıyor ve şimdiden tekrar boşalabilecekmişim gibi hissediyorum.

"Bana ne istediğini söyle aşkım. Bunun için yalvar bana," diye emrediyor Cade, durup cevabımı beklerken göğsü üzerimde kabarıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, benim için yapmazsa kendimi onun sikiyle becermeye çalışmak için kalçalarımı kaldırıyorum.

"Lütfen *ne*? Açık ol, yoksa bu dar amcığı kendi zevkim için sikmekten ve bir daha gelmene izin vermemekten mutluluk duyarım," diye acımadan cevap veriyor Cade, cevabımı beklerken parmakları klitorisime vuruyor.

"Lütfen dokun bana... sik beni... canımı yak... nasıl istersen öyle yap beni, yeter ki boşalayım. *Lütfen*," diye soluyorum, eğer arzuladığım zevki bana kazandıracaksa saygınlığımı terk etmeye tamamen hazırım.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Cade dudaklarına yayılan taparcasına bir gülümsemeyle.

Bana o kadar hızlı ve sert çarpıyor ki, masadan uçmamı engelleyen tek şey üst baldırımı o kadar sıkı kavrayan eli oluyor ki, sabah solgun tenimde morluklar olacağını biliyorum. Diğer eli tekrar göğüslerime doğru kayıyor, uzanıp diğerini tokatlamadan önce birini okşuyor çimdikliyor. Amım onun sikinin etrafında kenetlenirken uyarılmanın etkisiyle haykırıyorum, nefes nefese ve bitkin bir şekilde masaya uzanana kadar ikinci orgazmımı yaşarken onu boğuyorum.

Nefes almam için bana bir an bile vermeyen Cade beni dizlerimin arkasından yakalıyor ve bacaklarımı omuzlarına atıyor. "Onları orada tut," diye emrederken, sikinin başını girişime yerleştiriyor ve o kadar derinden sokuyor ki çığlık atıyorum.

"Dur, bu çok fazla!" Beni organlarıma kadar sokmaya çalışan devasa aletten uzaklaşmaya çalışırken protesto ediyorum.

Cade ellerini üst kalçalarıma sokarak beni yerimde tutuyor. "Dayanabilirsin," diyor amıma yaptığı cezalandırıcı saldırıya devam ederken. "Yapamaz mısın, aşkım?"

Cesur bir yüz ifadesi takınıp başımı sallıyorum, bu kadar vahşice, zarif bir şekilde becerilmenin ezici hissi altında paramparça olurken gözlerime yaşlar dolduğunu hissediyorum. Acı dolu bir çığlıkla tekrar boşalıyorum, Cade de kendi salıverilme iniltisiyle bana katılıyor. Birlikte zirvelerimizi kovalarken masa altımızda sallanıyor. Ve sonra birlikte yere yığılıyoruz, ikimiz de senkronize bir şekilde nefeslerimizi yeniden kazanmaya çalışırken soluk soluğa kalıyoruz.

Cade masanın üzerine çöküp beni göğsüne doğru çekerken "Bu kesinlikle dikkat dağıtıcıydı," diyor, böylece kalp atışlarını benimkilere karşı hissedebiliyorum.

"Tek kelimeyle öyle," diye cevap veriyorum nefes nefese, göğsüm hâlâ efordan kabarıyor.

"Gerçekten, en yüksek notu veriyorum. Daha sık makyajlı seks yapmalıyız," diye takılıyor, terli saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyor ve şakağımdaki yara izlerinin üzerine bir öpücük konduruyor.

"Ya da tartışmadan sadece seks ," diye alay ediyorum.

"Ama bunun neresi eğlenceli?" diye takılıyor, ela gözleri parlak ve sıcak bir şeyle parlıyor.

"Sen iyi misin?" Kırbaçlanmış sırtının üzerinde yattığını ve beni üzerinde tuttuğunu fark ederek soruyorum. Yuvarlanmaya çalışıyorum ama o güçlü kollarını bana doluyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

"Sanırım yaşayacağım," diye gülerken cevap veriyor, parmaklarıyla sırtımı okşuyor. "Beni çok şaşırttın, öldürücü bir vuruşun var, aşkım. Bir dahaki sefere bana kızginken sana bir silah uzattığımda tekrar düşünmeliyim. Sana şans verirsem beni öldürebilirsin."

"Olabilir," diyerek avuçlarımı onun çıplak göğsüne vuruyorum. Aklımı kurcalayan soruyu sormak için cesaretimi toplamadan önce okşamalarının şefkatinin tadını çıkarıyorum. "Beni kendi zevkin için cezalandırmadığını söylemiştin," diye devam etmeden önce alt dudağıma kemirmek için duraklıyorum, "ama kıcıma kemer takmaktan *hoşlandığına* eminim. Peki hangisi? Bana vurmaktan zevk alıyor musun, almıyor musun?"

Cade'in cevap vermeden önce iç çektiğini hissediyorum. "Davranışların bunu gerektiriyorsa seni disipline etmeye hazırım, ama sırf kendimi tatmin etmek için seni asla incitmem.

arzular. Sizi cezalandırırken yaşadığım zevk, tam teslimiyetinizi kazanmanın bir sonucudur. Bedeninizi irademe boyun eğdirmek, acıdan çok güçle yoğrulmuş sarhoş edici bir adrenalin patlamasıdır. Yine de, eğer ikisini birlikte keşfetmek istersen, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Cevabını beklerken tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. Her ne kadar acımdan zevk aldığını inkâr etmese de, benim rızam olmadan karanlık arzularını tatmin etme çizgisini asla aşmayacağına eminim. Tabii ben *itaatsizlik* etmediysem, ki bu da tamamen başka bir mesele. Bir erkeğe, çevresindeki her kadın üzerinde hakimiyet kuramayacağı nasıl açıklanabilir? Kaç tanesinin lanet olası notu kaçırdığı şaşırtıcı. Şimdilik, gelecekte Cade'in kemerini nasıl atlatacağımı bulana kadar en iyi davranışımı sergileyeceğim.

Cade duraklıyor, elleri saçlarımı okşamak için yukarı kayıyor. "Bana vururken nasıl hissediyordun?"

"Hoşuma gitmedi," diye cevaplıyorum düşünmeye gerek duymadan. O zamanlar ondan nefret ettiğimi düşünsem de, onu incitmekten hiçbir zevk almadım. Bir insanın acı vermekten nasıl zevk alabileceğini hayal etmekte zorlanıyorum, kafamın içindeki küçük bir ses bana Cade'in ellerinden acı çekmekten zevk almamın da pek mantıklı olmadığını hatırlatsa bile. Sanırım ikimiz de kendi yollarımızda berbat durumdayız. Ya da belki de sapık piç bana bulaşıyor.

"Çünkü sen benim gibi güç arzulamıyorsun," diye cevap veriyor Cade, sesi saf karanlık.

Cade'in güç ve kontrol ihtiyacını anlamaya başlamadığıma dair içimi kemiren bir his var.

CADEN

T Göğsümde sıcak, ağırlı bir baskı var ve bazen bunun doluluğuyla parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Mutluluk benim gibi insanlar için yabancı bir kavram. Memnuniyetin ne olduğunu bilirim.

işte ve yatağında-ama saf, bozulmamış mutluluk tatmadığım bir şey. Bu son birkaç gün vücudumun doğal kimyasını kesinlikle mahvetti. *O* yanımdayken kendimi aptal gibi gülümserken, saçma mizah girişimlerine gülerken, teninin sıcaklığını tenimde hissetmekten başka bir şey için ona dokunurken buluyorum - kendime onun gerçek olduğunu hatırlatmak için.

Ve kaderin onu hak etmeyen ellerimden çekip almasından ve mutluluğa olan hassas bağımı yok etmesinden çok korkuyorum çünkü bunu zaten hiç hak etmemiştim.

Kendimi korumak için aramıza bir tür mesafe koymayı düşündüm ama onu birkaç saatten fazla gözümün önünden bile ayıramıyorum. Düşüncelerimi istilacı bir Hedera helix gibi sarmış durumda ve onu kökünden söküp atacak gücüm yok. Dürüst olmak gerekirse, denemedim bile.

Geçen haftayı malikanenin yaklaşık yarısını akla gelebilecek en pis sevişmelerle vaftiz ederek geçirdik. Bu hafta *diğer* yarısından başlamak niyetindeyim, hatta onun kutsal kütüphanesinden bile. Birbirimizle yan yana yaşamının doğal ritmine girdik. Kara tartışmaya bile gerek benim odama taşındı. Bir yatağı paylaşmanın samimiyeti organik olarak gerçekleşti, tıpkı Kara'nın günlük hayatımın doğal bir parçası olmaya başlaması gibi. Aslında, ben

Hayatıma şiddetli bir kasırga gibi girmeden ve ardındaki her şeyi yok etmeden önce varlığımın nasıl bir şey olduğunu unutmaya başlamıştım.

Takıntılı eğilimlerimi Kara'dan başka bir şeye yöneltmek amacıyla işi ana odağım haline getirmeye çalıştım. Bir noktaya kadar yardımcı oldu. Fransa'ya yaptığım son seyahat olumlu geçti. Greyson' istediği gibi, çocuğu buldum. Şimdi tek mesele ona ulaşmak için en iyi yolu bulmak. Şu anda babalık izninde olan Harris'e bir yanıt yazıyorum, sağ olsun ve en kısa zamanda Paris'e bir gezi daha ayarlamaya çalışıyorum. Belki bu sefer yanıma sevimli küçük esirimi de alırım. Malikane dışında bir ihtiyacı olabilir. Benim refakatimde güvenli bir şekilde ve kaçma girişimi olmadan. Alışılmadık sessizlikten etkilenerek yemek salonuna girdiğimde başımı kaldırıyorum ve odayı terk edilmiş buluyorum. Ancak erkek testosteronunun ve yaygarasının eksikliği en kafa karıştırıcı kısım değil - hayır, bu masanın uzunluğunu kaplayan yanan mumlar, ortadaki büyük bir vazoda büyükannemin bahçemden kesilmiş gülleri ve boğucu küçük bir elbise ve standart yüksek topuklu ayakkabılarıyla bir *önlük* giyen sarhoş edici kütüphanecim olurdu. İkincisini görmek bile sikimin yerinden fırlamasına yetiyor.

Pantolonlar.

Diğerlerine gelince, şaşkınım ve biraz da temkinliyim. Masa sadece iki kişilik ve odanın ambiyansında yadsınamaz bir samimiyet var. Karanlığa karşı titreyen mumların alevleri sıcak ve romantik bir hava katıyor. En sevdiğim gül tonunu seçmiş; koyu kırmızı ve biraz bordo alt tonları var. Gerçek, kan kırmızısı bir gül. Aralarına tatlı bir allık pembesi serpiştirilmiş ki *onun da* en sevdiği renk olduğunu tahmin edebiliyorum. Masanın başındaki sete doğru yürürken daha sonrası için aklıma not ediyorum.

Şarap, kuzu eti ve kök sebzelerin eşsiz kokusu mutfığa doğru yayılıyor. Bu nostaljik bir koku, bana Yorkshire'ı, sonbaharı ve nemli soğuğu kemiklerimden uzaklaştırmak için ocağın yanında doyurucu bir yemekle biten kırsaldaki uzun yürüyüşleri hatırlatıyor. Genç bir lordken, ahırdan çamurlu pantolonlarla içeri dalıp, hizmetkârlar akşam yemeği için beş çeşit yemek hazırlamak için koşuştururken yerde bir köylü yemeği yemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. En sevdiğim yemeğin mutfakta beklediğini fark ettiğimde gözlerim Kara'nınkilere kayıyor. Daha iyisini bilmesem, küçük tutsağımın bana kur yapmak için oldukça iyi bir iş çıkardığını söyledim.

"Bütün bunlar da ne?" Kara'yı kanlı bir önlükle görmek aletimi ne kadar sertleştirdiğiyle savaşıırken sesimi korumak için mücadele ederek soruyorum. Kendimi ayarlarken ihtiyatlı olmaya çalışıyorum ama her şeyde olduğu gibi Kara fark ediyor, yanakları öncekinden daha da kızarıyor. Tahmin etmem gerekirse, tenindeki pembe tonun sorumlusu bir kadeh şarap.

"Akşam yemeği yesek iyi olur diye düşündüm. Sadece ikimiz," diye cevaplıyor Kara, sıcak kahverengi gözleri ayaklarının üzerinde kayarken nazlanıyor.

"Randevu gibi mi?" Bunun onu daha da kıvrandıracağını bilerek alay ediyorum. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp Kara'nın boğazını avucumun içine alıyorum ve başparmağımı kullanarak başını yukarı kaldırıyorum. "Neden Bayan Caine, beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Baştan çıkarılmaya ihtiyacınız var mı Lord Ashford?" Kara nefes alır.

Onun vücudu benim dokunuşuma, benimkinin onun nabzının parmaklarıma vuruşuna verdiği tepki kadar tepki veriyor. Dişleri alt dudağına batıyor ve ona tenine sadece *benim dişlerimin* değmesine izin verdiğimi söylemekten kaçınmak zorunda kalıyorum. Bu açıklama muhtemelen beni sahiplenici, kontrolcü bir piç olarak göstereceğinden sessiz kalıyorum. Ama uzanıp dudağını çekiştirmekten kendimi alamıyorum, parmaklarım ağzının üzerinde oyalanırken gözlerinin titrediğini fark ediyorum.

"Hiç de değil," diye törpülüyorum, işaret parmağımı alt dudağındaki hafif kırışıklıkların üzerinde gezdiriyorum. "En iyi kararıma rağmen, kendimi şimdiden tamamen baştan çıkarılmış buluyorum." İtirafımda bir ağırlık var ve ikimiz de bunun ağırlığından ürküyoruz. Kara soğukkanlılığını benden daha çabuk toparlıyor.

"Şarap mı?" Kara ortamı sakinleştirmek için nefes nefese kalıyor. O konuşana kadar onun havasını istediğimden daha fazla çaldığımı fark ettim. Ellerim anında boynundan çözülüyor ve ikimizin de iyiliği için onları ceplerime sokuyorum.

"Hmm?" Mırıldanıyorum, mantığımın üzerine çöken bulanıklığı gidermek için başımı sallıyorum.

"Bir kadeh şarap ister misiniz?" diye tekrarlıyor, masanın üzerindeki kırmızı şişeyi işaret ederek. "Mükemmel bir yıl, ya da Bayan Hughes bana öyle söyledi. Bu akşamki menü için onun uzmanlığına güvendim."

"Evet, peki benim sevgili aşçım bu akşam nerede?"

"Ona bu gece izin verdim. Çok fazla çalışıyor ve kendine ait bir akşamı hak ettiğini düşündüm."

Kara'ya bakıyorum, iznim olmadan personelimi işten çıkarma cüreti karşısında çenem gevşiyor. "Çalışanıma gece izni mi verdin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Ve kimin yetkisi altında emir veriyorsun?" Tepkimi yumuşatmaya çalışırken yumruklarım ceplerimde sıkılı duruyor ama kendi evimde benim kurallarımı bu kadar açıkça çiğnemişken elde değil.

"Özür dilerim," diye kekeliyor, dişleri yine alt dudağını kemirirken gözleri parlıyor. "Saygısızlık etmek istememiştim. Sadece yemek yapmayı özlemiştim ve Bayan Hughes'un biraz ara vermesinde bir sakınca görmedim." Parmakları önlüğünün kumaşını büküyor ve bakışlarını indiriyor. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

Niyetindeki gerçek masumiyet içimi parçalıyor, bana ne kadar zavallı bir pislik olduğumu hatırlatıyor. Bana yemek yapmaktan ve en sevdiğim çalışanıma hak ettiği dinlenmeyi vermekten başka bir şey istemeyen bu tatlı kızı hak etmiyorum. Ve aramızdaki ilişkinin ne kadar kırılgan olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Benim yapacağım düşüncesizce bir yanlış hesaplama aramızdaki her şeyi üç yüz yıllık bir kitabın cildi gibi parçalayabilir. Saklamak istediğim şeylere gerçekten daha fazla özen göstermeliyim.

"Terbiyesizliğimi bağışlayın," diye özür diliyorum vicdanım sızlayarak. "Uzun bir gün oldu ama bu sertliğimi mazur göstermez." Elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve neden olduğum acıyı öpücükle gidermeye çalışıyorum. "Beni affedebilir misin, aşkım?"

Kara elini benimkinin içine sokuyor, yüzümü kavriyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Elbette," diye cevap veriyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Baştan başlayalım mı?"

"Bazen benim için fazla mı iyisin diye merak ediyorum," diyorum kaşlarımı çatarak ve avucuna son bir öpücük kondurup şarap şişesine uzanıyorum.

"Saçmalama," diye alay ederek cevap veriyor. "*Tabii ki* senin için fazla iyiyim."

Ben de kıkırdayarak karşılık veriyorum ve böylece ağır bir anı alıp kahkahalarla dolduruyor. Yemin ederim bu kız saf sihir ve ay ışığından yapılmış. "Buyurun, izin ," diyerek masadaki Sangiovese şişesini .

"Hayır," diye karşılık veriyor Kara, kanlı şişeyi elimden çekip alarak. "Bu gece sana ben servis yapacağım. Otur." Ses tonu belirgin bir şekilde emredici ve ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Lütfen," diye aceleyle ekliyor. Her zamanki sandalyemi masanın başına çekiyor ve oturmam için eliyle işaret ediyor.

"Nasıl isterseniz," diye sırtarak cevap veriyorum, istediği gibi oturuyorum. Birkaç dakika önce aramızda geçen yüzleşmeden sonra onun emirlerine itaat etmenin ironisi gözümde kaçmıyor.

Kara şarap kadehime uzanıyor ve bana sunmadan önce cömertçe dolduruyor. "Şarabınız, efendim," diye resmi bir tonda anons ediyor, muzip gözleri bu kelimenin bana ne yaptığını *tam olarak* bildiğinin bilgisiyle parlıyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum. Gerçekte, bana bu kadar tatlı bir şekilde teslimiyetini sunarken ona yapmak istediğim iğrenç şeyler hakkında hiçbir fikri yok. "Peki, bu akşam menüde ne var?" Zaten tahmin edebiliyor olsam da, iyi kızımın sürprizini bozmak istemiyorum.

Şarap şişesini masaya bırakıp mutfığa gitmeden önce sinsî bir gülümsemeyle "Göreceksin," diye cevap veriyor.

O odadan çıkar çıkmaz, Kara'yı o lanet önlükle gördüğümde beri pantolonumun içinde boğulan ereksiyonumu düzeltiyorum. Diğer ev içi durumların ona ne kadar yakışabileceğini hayal ederken, bu görüntü hayal gücümü kontrolden çıkarıyor.

Ne kadar da güzel bir eş olurdu, gündüzleri mükemmel ve ağırbaşlı, geceleri ise dizlerinin üzerinde beni memnun etmeye çalışan küçük bir saksocu. O da muhteşem bir damızlık olurdu, tohumumla dolduğunda çok tatlı olurdu. Bir elimi pantolonumun içine soktuğumu fark etmiyorum bile - ev fantezileri için sikimi ovuşturuyorum - ta ki mutfaktan gelen bir tıkırtı beni azgın bir genç gibi masanın altında mastürbasyon yapmaktan alıkoyana kadar.

Siktir, kendimi toparlamam lazım. Daha önce hiçbir kıyafet yüzünden kendimi kaybetmemiştim - Bayan Hughes o lanet önlüğü her gün giyiyor ve sikim hiç kıpırdamadı. Kara Caine dikkatli olsa iyi olur. Eğer sahiplenici yanımla alay etmeye devam ederse, onu *kalıcı olarak* kendime bağlamanın bir yolunu bulabilirim.

Yüksek topuklu ayakkabıların mermer zeminde yankılanan tıkırtısı Kara'nın gelişini duyuruyor ve sikimi itip bel kemerimin altında sıkışmış ve ağrıyan bir şekilde bırakırken inliyorum. Masanın üzerine tanıdık bir tabak koyup geri çekilerek tepkimi beklerken masa altı faaliyetlerimden dolayı suçlu görünmemeye çalışıyorum.

"Çoban pastası mı?" Beklenmedik düşünceliliğine karşılık dudaklarımda sıcak bir gülümseme belirerek soruyorum.

"Uh-huh," diye onaylıyor başını sallayarak ve aynı şekilde gülümseyerek. Oldukça memnun görünüyor ve öyle de olmalı. Onun yemeği de Bayan Hughes'unki kadar lezzetli görünüyor.

"Bu benim favorim," ekliyorum, övgüyü takdir edeceğini bilerek.

"Biliyorum," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir memnuniyetle. Ben de sırları keşfetmenin uzmanlık alanım olduğunu sanırdım. Kara kendi servisini yapmadan önce tabağını yemekle dolduruyor. "Bayan Hughes'a en çok neyi sevdiğini sordum, o da bana tarifini verdi. Çocukken o kadar sık çoban turtası istediğini söyledi ki, kendin çoban turtasına dönüşmediğine şaşırmış."

Kara'nın aşçım la bu kadar iyi arkadaş olması fikri beni tedirgin ediyor ama nedenini açıklayamıyorum. Bayan Hughes aileden biri. Bunca yıldan sonra muhtemelen beni kendi annemden daha iyi tanıyor, büyük Leydi Ashford'un nasıl bir annelik örneği sergilediği düşünüldüğünde bu pek bir şey ifade etmiyor. Belki de sorun budur. Bayan Hughes kalbime en yakın kişi. Ben özel bir insanım, hep öyleydim. Kara'nın çocukluğumda bir köylünün yemeğine olan hayranlığım gibi küçük ayrıntıları bilmesi beni savunmasız ve açıkta bırakıyor. Özel hayatımla ilgili başka mahrem bilgileri açıklamadan önce Bayan H ile konuşmam gerekecek.

Kara, "Lütfen, soğumadan ye," diyerek beni iç düşüncelerimden uyandırıyor. Ben onun sandalyesini çekmeyi akıl edemedim o yanıma oturuyor. Bu gece kendimi gerçekten utandırıyorum. Tatlı kursuna geçmeden önce bunu telafi etmem gerekecek. Ve şimdiden birkaç lezzetli fikrim var.

Bir kez daha onun emirlerine uyarak çatalımı alıyorum ve yemeğe yumuluyorum. İlk lokmayı aldığımda boğazımda gümbürdeyen yüksek sesli iniltiyi bastıramıyorum. Mükemmel, Bayan Hughes'un mutfaktaki en iyi işlerinden ayırt edilemez. Kara Caine kesinlikle çok yetenekli bir kız.

"Peki, nasıl?" Kara soruyor, mutfak becerileri hakkındaki fikrimi beklerken sesi gerginleşiyor.

"Mmmm," diye cevap veriyorum gırtlaktan gelen bir onay sesiyle. "Tadı evim gibi. En azından evin iyi tarafları."

"Kötü tarafları da var mı? Yani evin," diye soruyor Kara, yüzü şefkat ve sempatinin bir karışımı.

Hay sikeyim. Kelimeler ağzımdan çıkıverdi ve keşke onları geri alabilseydim. Ama artık olan oldu, en kötüsünü atlatmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu da en sevmediğim şeyi yapmak anlamına geliyor-geçmiş deşmek.

"Sadece standart, işlevsiz aile saçmalığı. Leydi Ashford anneliği, Lord Ashford da tek eşliliği önemsemiyordu, kısa süre sonra ikisi de evliliklerini önemsemedi. Gerçekten zevk aldıkları şeylerin peşinde koşarken beni genellikle küçük bir rahatsızlık olarak görüyorlardı. Bir süre sonra ebeveyn şefkati beklentilerimi ayarladım ve idare ettim. Dadılarım ve Bayan Hughes vardı ve nihayetinde yatılı okul ve üniversite vardı."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, Kara'nın gözlerinin sanki her nefesime kilitlenmiş gibi bana kilitlenmesini görmezden geliyorum. "Amerika'daki fırsat kendini gösterir göstermez evimi terk ettim ve sevgi beni nadiren geri çekiyor."

Kara başını salladı, diğer adıyla nedensel sohbet olarak bilinen bu işkenceden hoşlandığı belliydi. "Bayan Hughes bir erkek kardeşiniz olduğunu söyledi. Burada mı yaşıyor, yoksa hâlâ İngiltere'de mi?"

Hazırlıksız yakalandım, sarsıldım, elimdeki çatal bıçak gürültülü bir takırtıyla tabağıma düştü. Ruhundaki kaos her şeyi paramparça etmeden önce şakalar yapan ve gülümseyen bir çocuğun anısıyla kalbim göğsümde sıkışıyor. "Lanet olası Bayan Hughes," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Kara'nın gözünden kaçacak kadar alçak sesle değil.

Bir süredir Alister'ın yeşil gözlerinin düşüncelerime musallat olmasına izin vermiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, şimdi üç yıl öncesinden daha az acıtmıyor.

Cevap vermeden önce soğukkanlılığımın dağılmış kalıntılarını toplamak için bir an duruyorum, "Hayır Kara, kardeşim burada ya da İngiltere'de *yaşamıyor*. Öfkeli, kırgın ve sarhoş bir halde öldü ve yıkımında yanında kimseyi götürmediği için şanslı."

Hafızamdaki şiddetli, canlı parıltıları susturdum. Babamın öfkesini ve beraberinde getirdiği acıyı. Annemin gözyaşları ve onu ilk ve son kez ağlarken görmem. Babamın hayatımdaki yokluğunun taze, korkunç acısı. Biz her zaman bir çifttik ve birdenbire hayatımı onsuz tek başıma yaşamak zorunda kaldım. Alınan olmaktansa bırakılan olmak her zaman daha acımasız hayat gibi görünmüştür. Titremelerini engellemek için ellerimi yumruk yaptım.

"Özel hayatımla ilgili soruşturmayı tamamen bitirdin mi?" Ses tonum haksız bir şekilde sertleşti.

Kara her zamankinden daha solgun görünüyor, tüm o güzel renk yanaklarından süzülüyor. "Çok özür dilerim, Cade. Bilmiyordum." Ani bir soğuktan korunmak istercesine kollarını göğsüne doluyor. "Bilmiyordum," diye tekrarlıyor, kelimeleri oluştururken dudakları titriyor. Bakışlarından kaçınıyorum.

masanın üzerinden elini uzatıyor ve benimkini kavırıyor. "Kaybı anlıyorum," diye fısıldıyor. "Anladığımı biliyorsun."

Ailesini keskin bir vicdan azabıyla hatırlıyorum. Elbette benim güzel, kırık kızım şu anda göğsümde seken acıyı tam olarak biliyor. O zamanlar kendisini esir almaktan başka bir şey yapmayan bir adama ailesinin ölümünün trajedisini anlatacak kadar güveniyordu. Ve ben de şimdi o benim esirimden çok daha fazlasıyla aynı nezaketi ondan esirgeyecek kadar hıyarlaştım.

Pişmanlık bedenimi sararken, Kara'nın elini tutup kendi elimde sıkıca tutuyorum. "Elbette biliyorsun, Kara. Beni affet. *Tekrar özür* dilerim. Görünüşe göre güzel akşam yemeğini istediğimden daha fazla özürle dolduruyorum." Başparmağımı elinin üst kısmına sürterek her bir dar parmağın kemiklerini izliyorum. "Geçmiş geçmişte bırakmayı tercih ederim; hayaletleri günümüze getirmek sadece onların sana daha fazla musallat olmasını sağlar."

Kara'nın kaşları arasındaki çatıklık sözlerimle biraz düzeliyor ama vücudunda hâlâ sert bir tereddüt var ve bunu oraya koyanın ben olmasından nefret ediyorum. "Bak ne diyeceğim," diye teklif ediyorum, parmaklarını dudaklarıma götürüp öpüyorum. "Kaba davranışımı telafi etmek için bana istediğin bir kişisel soruyu sormana izin vereceğim." Teklifim karşısında gözlerinin nasıl parladığını görmezden gelmek mümkün değil. "Bu çok nadir bir teklif, bu yüzden dikkatlice düşünmenizi öneririm."

"Herhangi bir şey olabilir mi?" Kara heyecanla soruyor. Sıcak kahverengi gözlerindeki yaralı temkinliliğin gittiğini görünce gülümsüyorum.

"Ne olursa olsun. Yine de sizi uyarıyorum, bazı cevapları duymak sizin için benim vermemden daha zor olabilir." Pandemonium'daki birkaç iğrenç karşılaşma aklıma gelince ona sırtıyorum. "Benim özel yaşam tarzımın pek çok yönünün senin *hassas* zevklerine hitap etmediğini fark edebilirsin." Sözlerimin bir kısmı şaka, bir kısmı test ve nasıl tepki vereceğini görmek için tepkisini ölçüyorum.

Beklediğim gibi, Kara benim kışkırtmalarımdan tiksirmek yerine öfkeleniyor. Sorusuna verdiğim cevapla her zamanki dramatizmine başvurmadan yüzleşmek için kendini sabitlediğini gördüğümde sırtışım daha da yayılıyor. Aslında onun lanet olası inatçılığını kullanarak benim itibarsız yöntemlerimi yaygara koparmadan kabul etmesi için onu kandırmıştım. Ve bu konuda biraz kendini beğenmiş hissediyorum. Ta ki Kara ağzını açıp ondan beklediğim en son şeyi sorana kadar.

"Hiç birini öldürdün mü?"

CADEN

I Küçük kütüphanecimin cesareti karşısında kendimi bir kez daha alt edilmiş buldum. Dürüst olmak gerekirse, sorusunun cinsel olmasını bekliyordum. Kaç tane partnerim oldu? Her zaman

Kız arkadaşlarımı kaçırmak mı? Hiç üçlü yaptım mı? Bunların hepsine kolayca cevap verilebilir-otuz dört, hayır, yakın zamana kadar ayda en az bir kez. Beklemediğim şey, benden bir cinayet itirafı koparmasıydı.

Kendimi riske atmama rağmen ona dürüstlüğü teklif edecek kadar centilmenim. "Evet," diye cevap veriyorum sonunda, düşüncelerimi bombardımana tutan şiddetli anı patlamalarını susturmaya çalışırken sesim her türlü duygudan yoksun. Mumlar. Kan sıçramaları. Lekeli beyaz. Uzun siyah saçlar ve boyalı dudaklar. Adını söylemeyeceğim ama yüzü yine de kâbuslarıma giriyor.

Başımı çevirdiğimde Kara'yı solgun ve titrer halde buluyorum, vücudu korkudan gergin. En karanlık sırlarımdan birini öğrendiğine göre artık onun gözünde bir canavar olduğuma şüphe yok. "Bu seni korkutuyor mu?" Nazikçe soruyorum, elini tuttuğum sürece okşamaya devam ediyorum.

"Öyle olmasaydı insan olmazdım," diye yanıtlıyor titreyerek.

Yemeğimiz masanın üzerinde unutulmuş bir şekilde yatıyor ve onun sıkı çalışmasını mahvetmeme izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Her ne kadar kendimi bu şekilde ortaya koymaktan nefret etsem de, karşılığında onun güvenini kazanmak istiyorsam Kara'ya biraz daha fazla güvenmem gerektiğine karar veriyorum. Aşağılık ve bencilce olsa da, ona kaçması için bir neden vermek istemiyorum. Şimdi onu çalan, kaçırın ve öldüren bir adamla *kalmaya* ikna etmek zorundayım. Ve bunlar benim kusurlarımdan sadece en bariz olanları - kapsamlı bir liste bütün gecemizi alır.

"Onun ölümünün benim niyetim olmadığını itiraf etmemin bir faydası olur mu?" Kara'nın kalmaması gerektiği halde kalacağını umarak ekliyorum.

"Kaza mıydı?" Kara, yüz ifadesi öncekinden biraz daha az harap olmuş bir halde soruyor.

Yine kendimi korkunç anıları susturmaya zorluyorum ve sesimi sakın tutarak, "Benim açımdan, evet. Trajik bir olay. Yine de sonuç için kendimi suçluyorum."

Kara'nın gözleri parlıyor ve yüzündeki üzüntüyü silmekten başka bir şey istemiyorum. "Bir kaza için kendini suçlayan mümkün değil Cade. Ailemin başına gelenlerden sonra denedim ama sonunda kimsenin bunu değiştirmek için yapabileceği bir şey olmadığını kabul etmek zorundasın."

Kara olanlardaki rolümü mazur gördüğünde bedenimde alevlenen öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. Çünkü kalbinin atmasını doğrudan olsam bile bu benim hatamdı. "Annenle babanı kaybettiğin araba kazasının aksine, onun ölümünde suçsuz değildim Kara," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Benim yaptıklarım olmasaydı böyle olmazdı ve bu suçluluk duygusunu hep taşıyacağım. Ruhum bu yüzden her zaman lekeli kalacak."

"Ben seni öyle görmüyorum," diye yumuşak bir şekilde karşılık veriyor.

Bakışlarındaki saf kabullenişe hem minnettarlık hem de küçümsemeyle bakıyorum. Çünkü ben bunu hak etmiyorum. Ve onun gibi masum bir kız, yanında oturan piçten çok daha fazlasını hak ediyor. "Esaretin etkileri göz önüne alındığında fikriniz en iyi ihtimalle şüpheli olduğundan, korkarım bunu dikkate almamam gerekecek," diye cevap veriyorum, sadece onunla yarı yarıya dalga geçerek.

"Haklısın," diye cevap veriyor, ayağa kalkıp yüzümü küçük ellerinin arasına almak için eğilirken gözlerinde parlak bir ışıltı var. "Bir mahkûm olarak," dudaklarını dudaklarıma indiriyor, "yaptığım hiçbir şeyden sorumlu tutulamam."

Elimi yanağına götürüp onu kendime doğru çekmeden önce beni öptüğü anda şaşkınlıkla donup kalıyorum. Dilim dişlerini ayırıp içine girdiğinde ağzımın içinde inliyor. Parmakları saçlarıma gömülüyor, o kadar sert çekiyor ki acıdan inliyorum. Kanım vahşice ısınıyor, sandalyemi masadan geriye itiyorum, kalçasını tutuyorum ve onu kucağıma atıyorum, böylece kalçalarıma biniyor.

Söylememe gerek kalmadan bana karşı sallanıyor, pantolonumun fermuarına bastıran sert çıkıntının üzerine amını sürüyor. Elini açılmış kalçalarının arasından aşağı kaydırıp başparmağını sikimin üzerinde gezdirdiğinde dişlerimi alt dudağına geçiriyorum. Onun okşayışının verdiği lezzetli hisle inliyorum.

ereksiyonum, sonra tek bir dokunuşla vücudumu ne kadar kolay kontrol edebildiği için hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Küçük şirret şey.

"Burada tutsak olduğunuzu iddia edebileceğinizden pek emin değilim, Bayan Caine," diye dudaklarını ısırmadan önce törpüledim. Parmakları sikime daha sert vuruyor ve onun eline boşalmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Senin benim olduğun kadar ben de senin esirin gibiyim." Elini pantolonumun bandının altından kaydırıp parmaklarını çıplak sikimin etrafına sarmadan hemen önce Kara'nın dudaklarına gülümsediğini hissediyorum. Ve -bütün utancıma rağmen- onun sıcak elinin zonklayan sikimi boğduğunu hissederek inliyorum.

Kontrolü yeniden ele almak için umutsuzca Kara'nın bileğini kavradım ve kolunu arkasına doğru zorlamadan önce elini pantolonumdan çektim. Ani saldırganlık karşısında nefesi kesiliyor ve ben de açık ağzından yararlanarak onu dilimle boğuyorum. Parmaklarım diğer bileğinin etrafından dolanıyor ve diğeriyle arkasından çekerek kollarını prangalıyor ve onu merhametime bırakıyor. Tam istediğim gibi.

"Belki de," diye fısıldıyorum dudaklarına, dilimin yalamaları ve dişlerimin keskin ısırıkları arasında, "seni bu masaya yatırmalıyım," öpüyorum ve boğazından aşağıya doğru kısıtıyorum, "ve seni bu açgözlü sürtük olduğun kalın yarakla doldurmalıyım."

Kara'nın gözleri şokla açılıyor ve beni azarlamak istediğinden oldukça eminim, ama adım daha çok şişmiş dudaklarında daha fazlası için aç bir yalvarış gibi geliyor. "Cade," diye inliyor.

"Mmm, aşkım, sesin neredeyse açlıktan ölüyormuşsun gibi geliyor. Nerede doymak istersin Kara? Burada mı?" Parmaklarımı dudaklarına kadar götürüyorum ve iki tanesini ağzına sokuyorum. Parmaklarımı dilinin üzerinde gezdiriyorum, güzelce ıslattıktan sonra dudaklarından çekip memelerinin arasından aşağıya doğru sürüklüyorum. Açık kalçalarına doğru ilerlerken parmaklarım teninde ıslak bir tükürük izi bırakıyor.

Biraz kıpırdanıyor, kollarını arkasında tutan elimi çekiştiriyor, ama bileklerini biraz daha sıkıyorum ve sakinleşiyor. Diğer elimi elbisesinin altından geçirip dizinin üzerinden geçiriyorum ve külotunun nemli ortasına ulaşana kadar uyluklarının birleştiği yere doğru ilerliyorum. "Yoksa burası mı?" Parmaklarımı amını örten ince malzemenin derinliklerine bastırmadan hemen önce soruyorum.

Girişine doğru hafifçe itmeye devam ederken "Cade," diye inliyor yine.

"Ne, aşkım?" Amına daha kolay ulaşabilmek için onu masaya yaslamaya zorlayarak soruyorum. "Neye ihtiyacın var?" Orta parmağımı klitorisine doğru hafifçe vuruyorum, elimde titremesine bayılıyorum.

"Akşam yemeği," diye cevap veriyor, dudağını ısırırken kelimeyi fısıltıyla söylüyor. "Pardon?" Kız arkadaşımın amına dokunmamdan rahatsız oldum. Parmaklarımı ince dantel parçasının altından geçirip iki parmağımı onun damlayan deliğine sokuyorum. Parmaklarımı amına sokup çıkarırken çığlık atıyor, yumruğumun her darbesinde sırtı masaya çarpıyor.

"Akşam yemeği," sözleri elimin her darbesinde titriyor, "soğuyor," diye inliyor parmaklarımı içinde döndürdüğümde, "soğuyor."

Lanet olsun. Parmaklarımı amcığından çekip kollarını serbest bırakırken inliyorum, onu kucağımın bir tarafına kaydırıyorum, böylece bacaklarını açarak bana sarılmıyor ve karşı konulmaz olana direnmem için beni baştan çıkarıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, köklerini çekiştiriyorum ve sertleşmiş sikimin varlığını görmezden *gelmeye* çalışıyorum.

"Bana saldırdın," diye kendimi savunuyorum, yemeğin ortasında onu becermeye çalıştığım için azarlanmayı bekliyorum. Ki bu tamamen *onun* hatasıydı. O ve benim sikim için yalvaran geniş, kahverengi gözleri. Tatlı, yumuşak dudakları yutulmak için yalvarıyor. Sıcak, ıslak amcığı çiğ çiğ sikilmek için yalvarıyordu. Beni kendine doğru çektiği ve dünyada ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi beni öptüğü anda ona tam da istediği şeyi veriyordum. Ve ben de öyle olmak istiyordum.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Kara, göğsü aramızda inşa edilen her şeyin kaybıyla kabarmıştı. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece sana ulaşmanın daha kolay olduğunu fark ettim-" kalçalarındaki büyük şişkinliğe bakıyor, "kelimelerden ziyade bu ve ben onu almak istedim."

Onun saçmalıklarına anlam vermeye çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Al *ne* uzakta?"

"Karanlık," diye cevaplıyor Kara, ses tonu temkinli. Devam etmeden önce parmaklarını endişeyle uyluklarının üzerinde gezdiriyor. "Bazen içine yerleşir. İşte," diyor başparmaklarını gözlerimin altında gezdirerek, "bir fırtına gibi gözlerindeki altını karartıyor ve onları yeşilin en koyu tonuna dönüştürüyor. Soğuk ve hüznü oluyorlar ve seni gözlerinden ışığı çalan anılarla bırakmak istemedim."

Kara'nın bakışları yere kayarken yanaklarına sıcaklık doluyor. "Sanırım kendimi biraz kaptırdım," diye mırıldanıyor utançla.

İtirafı beni hayrete düşürdü ve susturdu. Küçük tutsağım beni içimdeki şeytanların ne zaman saldırdığını anlayacak kadar iyi tanımakla kalmıyor, onları alt etmenin bir yolunu da keşfetmiş. Bazen geçmişi ait olduğu yere, gölgelere geri dönmeye zorlayacak kadar bile güçlü değilim ama Kara'nın dudaklarının bir fırçası aklımda *ondan* başka bir şey bırakmadı.

"Özür dilerim," diye ekliyor kısık bir sesle ve fark ediyorum ki onun *beni* zekice anlaması karşısında o kadar şaşırmışım ki ona hiç cevap vermemişim.

"Kara," diye nefes alıyorum, sesim derin ve çığ. "İhtiyacım olan her şey olduğun için asla özür dileme." Dudaklarım onunkilere konuyor ve ağzına yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyorum. Düşüncelerimi kelimelere dökecek kadar cesur değilim, ama sanırım ona bakan karanlık gözlerde bir anlık bir şey yakalıyor. *Gitmene asla izin vermeyeceğim* cümlesi kafamın içinde bir dua gibi yankılanıyor, umarım doğru çıkar.

"Uslu bir kız ol ve sandalyene otur ki ben de *seni* yemeye değil, bu güzel yemeği yemeye konsantre olabileyim." Onu dizlerimden kaydırıp ayağa kaldırdım ve boş koltuğuna doğru kışına hafif bir tokat attım.

Kara gözlerinde arsız bir parıltıyla bana gülümsüyor. "Evet, efendim," diyor sandalyesine oturup peçetesini kucağına örtmeden önce. Onun sözleriyle sikim kıpırıyor ve nedense kalçalarındaki ekstra koruma katmanı dikkatimi sadece aralarında yattığını bildiğim şeye daha fazla çekiyor. Damarlarımda yanan şehveti bastırıyorum, ama yemin ederim gece bitmeden, güzel kızımın amının tatlılığını yalıyor olacağım.

Kaybetmeyi kabul etmeyen kalçalarımın arasındaki devasa şişkinlikten uzaklaşmak için gizemli kütüphanecimi biraz araştırmaya karar verdim. Ne de olsa Kara'ya en karanlık sırlarımdan birini verdim, karşılığında onun da kendi sırlarından birini vermesi adil olur.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup hakkında çok şey bildiğim ama aslında çok az şey bildiğim kızı süzerek, "Bu akşam geçmişimi araştırmak için epey zaman harcadığımıza göre, bu işten yara almadan kurtulman pek de adil görünmüyor," diyorum. Kara Caine'i oluşturan tüm temel gerçekleri ve verileri biliyorum. Şimdi onun ruhunun yapısını oluşturan tüm gölgeleri ve parçaları bilmek istiyorum.

Kara gülerek, "İnan bana, ben oldukça açık bir kitabım," diye cevap veriyor. Çevik parmakları çatalına uzanıyor ve bana da aynı şeyi yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Aynı.

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık veriyorum, o masum kahverengi gözlerin ardında saklanıyor olabilecek tüm sırları düşünürken dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. "Söyle bana, benim küçük tatlı kütüphanecimin şimdiye kadar yaptığı en sinsi iş neydi?"

Soru karşısında irkilmiş gibi görünüyor, ama çekinmiyor da. Çatalını tabağındaki çoban böreğinin üzerinde gezdirirken yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Sen ye, ben düşüneneğim. Anlaştık mı?" Ağzına zarif bir lokma atarken pazarlık yapıyor.

Kendi çatalımı yemeğime batırırken şeytan gibi gülümsüyorum. "Anlaştık." Ben de bir ısırık alıyorum, gümüş çatalı dilimin üzerinde yavaşça gezdirdikten sonra bir patırtıyla dudaklarımdan bırakıyorum. Kara'nın ağzı yemek yiyişimi izlerken aralanıyor, göz bebekleri büyüyor ve gözleri sos kalıntılarını yakalamak için dudaklarının üzerinde gezinen dilime takılıyor. "Lezzetli," diye mırıldanıyorum. İkili imayı anlayacak kadar zeki ve buna karşılık teninde bir ürperti yakalıyorum.

"Onaylamana sevindim," diye kekeliyor. "Akşam yemeği için yani." Utangaçlığı o kadar nefis ki, yanaklarındaki derin, kırmızı kızarıklığı yalamak istiyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye ekliyorum nefesimin altında. Tabağımın çoğunu temizlemem bir dakikadan az sürüyor. "Hadi ama Kara, zaman geçiyor," diye azarlıyorum soruma cevap vermeden sessizce oturmaya devam ettiğinde.

"Bana bir dakika ver!" Kara kaşları konsantrasyonla çatılmış bir halde geri çekilir.

Kendime bir porsiyon daha çoban böreği ısmarlarken, onun neyi bu kadar ciddi düşündüğünü merak ediyorum. Kesinlikle onun gibi birinin kefareti çok fazla günahı olamaz. Hiç şüphe yok ki kütüphaneden geç aldığı kitaplar, boktan bir park yeri ve hatta belki de reşit olmadan içtiği bir iki kadeh içki aklından çıkmıyordur. Benim iyi kızımın *kötü* bir kız olması fikri gerçekten akıl almaz.

"Zaman doldu Bayan Caine," diyorum çatalımı boş tabağımın üzerine koyarak.

"Dr. Caine, Tanrı aşkına! Eğer her zaman garip bir şekilde resmi olacaksan, en azından uygun bir unvan kullanabilirsin," diye homurdandı Kara.

Onu kızdırmanın bu kadar kolay olmasından dolayı dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ama sizi bu kadar rahatsız ettiğini bildiğim halde bunun neresi eğlenceli *Bayan Caine*?" Daha da yaklaşıyorum ve parmaklarımdan kalçasına değmesine izin veriyorum. "Duyalım bakalım. Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey. Şaşırt beni."

Kara alt dudağını kemiriyor ve endişeyle bana bakıyor. "Yargılamak yok mu?" Alay ediyorum. "Kendi itiraflarımdan sonra, yargılamak için ahlaki yüksekliğim yok."

Parmakları önlüğünün kumaşını bükerken "Tamam," diye cevap veriyor. "Kütüphanede, açık saatlerde, Çocuk Edebiyatı bölümünde seks yaptım." Kara utançla gözlerini kapatıyor ve kızımın büyük, kötü itirafı - halka açık bir ortamda seks yapmak - karşısında neredeyse gülmekten titrerken yüz ifademi sert tutmak için her şeyimi harcıyorum. Sanki bunu zaten düzenli olarak yapmıyordum gibi.

"Ee," diye ciddiyetle başlıyorum, ellerimi birbirine kenetleyip masanın üzerine koyuyorum. "Humpty Dumpty'nin yanında mı hopladın?" Belden aşağı vuruyorum. Kara ellerinin arasından başını kaldırıp bakıyor, yüzü inanmaz bir halde. Beni durduramayacak kadar şaşkın, ben de onunla alay etmeye devam ediyorum. "Hickory Dickory Dock'ta sikin mi var?"

"Çok komik," diye homurdanan Kara gözlerini devirerek ellerini yüzünden çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sen," bir an durup annemiz dışarıda *annelik dışı* şeyler yaparken dadımızın geceleri kardeşime ve bana okuduğu tüm şiirleri düşünüyorum. "Hey Diddle Diddle'dan mı etkilendin?"

"Siktir git," diye tersliyor Kara, *en karanlık itirafını* ciddiye almadığım için açıkça gücenmiş.

"Tekerlemelerin başlıklarını gördünüz mü?" Kendimi savunmak için espri yapıyorum. "Açıkça müstehcen." Bana kızgın bir kedi yavrusu gibi kaşlarını çatıyor ve ben de bana söylediğinden beri içimde tuttuğum kahkahaya izin veriyorum. "Gerçekten, sunabileceğinin en iyisi bu mu? Kütüphanedeki çocuk köşesinde seviştin mi? Bekle, çocuklar izledi mi? Bu çok boktan *olurdu*."

"Tabii ki hayır!" Kara çığlık atıyor, gözleri dehşetle parlıyor. "Üniversitede her zaman boş olduğu için Çocuk Edebiyatı bölümünde yaptık. Ve eğer farkında değilsen, halka açık bir yerde seks yapmak yasadışıdır. Bence hızlı bir sevişmenin tadını çıkarmak için biraz hapis yatmayı göze almak bana biraz daha fazla itibar kazandırmalı," diyor Kara, ona izin verdiğim kadarıyla -ki bu pek fazla değil- vakur bir şekilde.

"Evet, *çok* yaramaz bir kızsınız Bayan Caine," diye mırıldanıyorum, gözlerinin dalgalanmasına ve kalçalarının sıkılmasına bayılıyorum. Onun gibi dürüst, kurallara uyan, namuslu bir akademisyenin övgüden hoşlanacağını düşünürsünüz. Ama hayır, benim edepsiz kızım bir yandan da biraz aşağılanmaktan hoşlanıyor. Ve ben de bunu seve seve yaparım.

Kara kalın kalın yutkunuyor, ben de boğazının titreyişini izliyor, avucumun altında nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. "Tatlı?" diye soruyor şaşkın bir ses tonuyla, bilinçaltında dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Dilini ağzımın içine çekmek ve inleyene kadar onu tatmak istiyorum.

Gözlerim onun güzel, pembe dudaklarından hiç ayrılmıyor. "Tatlı bir şeyler için açlıktan ölüyorum."

CADEN

S Sandalyesinden kalkmaya başladı, şüphesiz tatlı kursu için hazırladığı şeye yöneldi. Ama benim aklımda daha da lezzetli bir şey var. Sandalyemi masadan uzaklaştırıp ayağa kalkıyorum.

Kara'nın bileğine yapışıp onu kalçalarımın arasına sürüklüyor ve masayla aramda hapsediyorum. Arkasına uzanarak kollarımı masanın üzerinde gezdiriyor, tabakları ve çatal bıçakları yere düşürüyorum. Bayan Hughes bu dağınıklığa kızacak ama bir aylık maaşını iki katına çıkarıp birkaç şişe de porto şarabı eklediğimde beni affedecektir.

"Cade, ne yapıyorsun?" Kara küçük bir kıkırdamayla soruyor, bana karşı küçük bir mücadele veriyor. Üzerine eğilip onu masaya daha da sert bastırıyorum. "Tatlı mutfakta," diye söylenerek göğsüme vuruyor. Elini tutup kalçama değene kadar aşağı çekiyorum ve tüm yemek boyunca pantolonumun içinde boğulan ereksiyonu hissetmesine izin veriyorum.

"Düzelتيyorum," diye homurdanıyorum, parmaklarımı kalçalarına geçirip onu arkasındaki pürüzsüz ahşap yüzeye kaldırıyorum. "Tatlı *masada*."

"Caden!" diye yarı çığlık atıyor, yarı gülüyor.

Şiddetli ve dağınık bir öpücükle daha fazla itiraz etmesini engelliyorum - tüm dişler, dil, dudaklar ve tükürük. Tıpkı o lanet olası arsız ağzını her çalıştırdığında hayal ettiğim gibi onu dilimle boğuyorum. Nefes nefese inlemeleri, yüksek gerilimli şikayetlerinden ve yüce ideallerinden çok daha güzel geliyor.

Ellerimi sırtına dolayarak hızla önlüğün bağcıklarını arıyorum. Onları bulduğumda, iyi eğitilmiş parmaklarım önlüğü çözdü.

ve saniyeler içinde yerde yatıyordu. Sonra ellerim elbisesinin beline bağlandığı yeri buluyor. Hızlı bir çekişle fiyonk çözülüyor. Elbisesini Noel sabahındaki parlak bir hediye gibi yırtıp açıyorum, kremi tenini ve altındaki pembe dantel parçalarını yutuyorum. Sevgilim sadece benim için giyinmiş ve hiçbir şey beni onu bu masada soyup, yediğim en güzel yemek gibi ziyafet çekmekten daha mutlu edemez.

Artık sadece onu görmekle yetinmeyip dudaklarımı Kara'nın boynuna götürüyorum ve onun tatlılığını kucaklıyorum. Dokunuşumun altında titremesine rağmen teni sıcaklıkla yanıyor. Burnumu boynunun sütununda gezdirerek menekşe ve çileğin belli belirsiz notalarını yakalıyorum. Dilimi boğazının çukuruna daldırıyorum; tuz ve toprak tadı geliyor. Göğsü uyarılmışlıkla kabarıyor ve onları tutan ince pembe dantel parçasından patlamakla tehdit ederken göğüslerinin üzerinde öpücükler izliyorum.

Ağzımı meme birinin etrafına sarıyorum, Kara inleyip altımda kıpırdayana kadar sert memeyi dişlerimle emiyorum. Ne kadar açgözlü bir kız. Ağzımı daha aşağıya kaydırmadan önce diğer meme ucunu da ısırp onu çiğ ve tahrik olmuş halde bırakıyorum. Karnına bir sıra öpücük konduruyorum, daha da aşağı inerken göbek deliğinin etrafında bir daire yalıyorum. Külotunun kenarına ulaştığımda dantelini dişlerimle yakalıyorum ve sertçe çekerek aşağı indiriyorum. Kara bana yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor ve ben de dişlerimle külotunu ayak bileklerine kadar sürüklüyorum. Koleksiyonuma eklemek için cebime tıktırıyorum.

Eğilip çıplak amına hava üflediğimde Kara titriyor. Duygudan kaçmaya çalışıyor ama ben onu kızdırırken ellerimi kalçalarına koyarak sabit tutuyorum. Hareketsiz kaldığında, tek bir parmağımı kalçasından topuğuna kadar bacağında gezdiriyorum. Parmaklarımı ince ayak bileklerine dolayarak, kıcı masanın kenarına oturacak şekilde onu aşağı çekiyorum - bacaklarını açıyor, dizlerini büküyor ve ayaklarını her iki tarafa düz bir şekilde yerleştiriyorum.

Yemek masamın üzerinde çırılçıplak yatan kızın görüntüsünü yutarken, "Benim için çok güzel görünüyorsun, aşkım," diye mırıldanıyorum. "Bütün gece bu tatlı amcığın tadına bakmak için can atıyordum." Kara inliyor, bana bakarken gözleri şehvetle parlıyor, ona ihtiyacı olanı vermem için yalvarıyor.

Günaha daha fazla direnemeyerek ellerimi kalçalarının altına koyuyorum ve aralarına dalıp dilimi yumuşak, ıslak kıvrımlarına daldırıyorum. Kara dokunuşumla irkiliyor ve ben de onun ne kadar hassas olduğunu takdir ederek gülümsemekten kendimi alamıyorum. Dilimi klitorisinin üzerinde yavaşça yaladıktan sonra nefes nefese kalıyor. Ve dudaklarımı küçük sinir yumağına yapıştırdığımda

Dişlerimin arasında emerken haykırıyor, elleri sabit durmak için masanın kenarını kavriyor. Kızım yemeğe aç geldi. Ve ben de ona ihtiyacı olanı vereceğim.

Sevdiğini bildiğim ritme hızla geçiyorum, kalçaları yükselmeye başlayana kadar klitorisinin üzerinde saat yönünde yumuşak daireler çiziyorum, sonra yön değiştiriyorum ve dilimi saat yönünün tersine çeviriyorum. Sürekli değişim biraz zorluyor ama boşalmasına izin verdiğimde bunun orgazmını çok daha keskin hale getireceğini biliyorum. Biraz acı çekmesine izin verdiğimde inliyor, kalçaları ona tam olarak vermeyeceğim doruğa ulaşmak için çılgınca itiyor. İnlemeleri, tam sınırdaki olduğunu anlayabileceğim kadar çaresizleştğinde, kalçalarını sıkıca kavriyorum, onu ağzımın altına hapsederken parmaklarımı hassas derisine gömüyorum.

Çok yaklaştı; sırtı kamburlaşıyor, bacakları geriliyor, ayak parmakları kıvrılıyor. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum ve sabrından dolayı onu ödüllendirmenin zamanı geldi. Dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıyorum ve iki parmağımı sıcak amcığının içine sokarken sertçe emiyorum ve açgözlü deliğinin doldurulmasının ani hissiyle çılgılık atıyor. Geleceğini bildiğim gibi geliyor, ben içine girip tatlı amını kucaklarken parmaklarımı sıkıyor. Vücudundaki her zevk damlasını sıkana kadar yalıyor, itiyor, emiyor ve ısııyorum. İşim bittiğinde masanın üzerine yığılıyor, göğsü kabarıyor ve tenini en güzel pembe kızarıklık kaplıyor.

Tamamen *bana* ait olan bu güzel kıza bakarken kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpıyor. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde koyu kahverengi gözleri bana sabitlenmişti. "Evet." İşaret parmağımı ağzıma götürüp amının tadını tenimden yalıyorum. "Sikmek." Orta parmağıma geçip onu da sonuna kadar yutuyorum. "Tatlı." Dilimi yüzük parmağımın etrafına sarıyorum, uyarılmasının son damlalarını yalayıp emerken inliyorum. Kara'nın göz bebekleri beni izlerken büyüyor ve sanki o da benden bir ısırık alacakmış gibi görünüyor.

"Görüyorum ki tatlıdan en az benim kadar zevk almışsın," diyerek eğilip dilimi ayırık dudaklarının arasından geçirerek amının tatlı tadını ağzına zorla sokuyorum.

"Teknik olarak-" diyor Kara ağzıma karşı nefes nefese. Biraz daha sessiz kalmasını sağlamak için onu daha sert öpüyorum. Eli karnımdan aşağı kayarken dudaklarını benimkinden ayırıyor ve pantolonuma bastırılmış, onun da tadına bakmak için yalvaran sikimi buluyor. Kara'nın gözleri benimkilere kayarken muziplikle dans ediyor. "Tatlıyı bir tek sen yedin."

Ahh, demek benim güzel küçük saksafonum benden bir ısırık almak istiyor. "Özür dilerim aşkım," diye cevap veriyorum, sesim sahte bir pişmanlıkla dolu, okşarken

Başparmağım dudaklarında. Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum, aletimin onun için ne kadar sert ve istekli olduğunu hissetmesine izin veriyorum. Bacaklarını belime dolamadan ve beni daha yakına çekmeye çalışmadan önce altımda titriyor. Çıplak amını bir an için bana sürmesine izin veriyorum ve sonra bacakları hala kalçalarımın etrafında kilitliyen yukarı çekiyorum. "Hadi sana tatlı bir şeyler alalım."

Ve sırf ona eziyet olsun diye, gerçekten *yemekten* bahsediyorum.

"Cade! Ne yapıyorsun?" Onu yarı çıplak mutfağa doğru taşıırken Kara şaşkınlıkla bağıyor.

"Sana tatlı getiriyorum," diye karşılık verdim ve mutfak kapısını tekmeleyerek açıp içeri girdim. Onu tezgâha taşıyorum ve şekerlenmiş limonlar ve kış bahçemden tanıdığım zarif çiçeklerle güzelce süslenmiş beyaz bir pastanın yanına atıyorum. Küçük hırsız çiçeklerimi yağmalamaya bayılıyor. "Gördün mü?" diye sırtarak pastayı işaret ediyorum. "Tatlı."

"Çok güzel," diye alay ediyor Kara güzel gözlerini devirerek. "Kendin yaptın, değil mi?"

"Doğal olarak," diye cevap veriyorum burnunu ısırarak. "Sadece senin için en iyisi." Tatlının yanında kahve içmeyi sevdiğini bildiğimden, doğru malzemeleri bulmak için mutfağa bakmaya başlıyorum. Her ne olabilirlerse. Burası *benim mutfağım* olabilir ama daha önce hiç doğru dürüst gezmemiştim. Bu bir şok olabilir ama ben pek evcimen bir tip değilimdir.

"Ne yaptığını sormalı mıyım?" Ben dolapları karıştırıp çekmeceleri boşu boşuna açarken Kara kaşlarını çatmış, tezgâhın üzerindeki küçük tüneğinden beni yargılıyor. Neden bu kadar çok dolap var ki?

"Kahve yapıyorum," diye bağırarak dolabın kapağını öncekinden biraz daha yüksek sesle çarpıyorum. Sonunda kahve fincanlarını bulduğumda, "İşte buradasınız, sizi küçük piçler," diye mırıldanıyorum. Başarımla kanıtı olarak iki elimle birer tane tutuyorum. "Gördünüz mü?"

Kara bana eleştirel bir gözle bakıyor ve bacak bacak üstüne atıp elbisesini düzeltmeye çalıştığını fark ediyorum. "Lord Ashford kahve yapmayı biliyor mu?"

Kahve fincanlarını yanına koyarken "İdare edebilir," diye karşılık veriyorum. Uzanıp elbisesinin bağcıklarını çözerken "Bunların hiçbiri olmaz," diye azarlıyorum. Elbiseyi açıp göğüslerinin iki yanına seriyorum. İyi bir önlem olarak, sütyeninin kaplarını aşağı çekiyorum, böylece pembe meme uçlarının dantel katmanlarından yukarı baktığını görebiliyorum. Elimi kalçalarının arasından geçirip

Bacaklarını açıp parmaklarımın çıplak amına sürtünmesine izin veriyorum. Tezgâha sızdığını görebiliyorum ve yalayarak temizleme dürtüsüne direnmek zorundayım.

"Böyle kal," diye emrediyorum, amımı görebilmem için çıplak ve açık bırakması gerektiğini bildiğinden emin oluyorum. Emirleri yerine getirme konusunda hiçbir zaman iyi olmadığı için emirle mücadele etmesini izliyorum, ama büyük bir sürprizle sessiz kalıyor ve bacaklarını açık ve göğüslerini dışarıda tutuyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, çıplak kalçasına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Güzel küçük sürtüğümü tezgâhın üzerine bırakıyorum ve kahve pişiren aleti başlıyorum. Bu sefer kolayca buluyorum, ön taraftaki birkaç düğmeye basmadan önce ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için elimden geldiğince kontrol ediyorum. Bunlardan biri makineyi çalıştırıyor ve mutfak anında zengin kahve kokusuyla doluyor. İlk seferim için hiç de fena değil. Cezve dolduğunda iki fincanı da doldurup sabırla bekleyen esirime götürüyorum.

Ona bir fincan sunarken "Kahve," diye anons ediyorum.

"İçmek için güvenli mi?" diye soruyor elimden bardağı almadan önce şüpheyle.

Alay ediyorum. "Kahve çekirdekleri ve sıcak su. Tüketim için tehlikeli hale getirmek için yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yeteneklerinden asla şüphe etme," diye mırıldanıyor Kara

karanlık bir bakışla. "Sadece iç," diye emrediyorum.

Temkinli bir yudum alıyor. "Mmm," diye iç geçiriyor dudaklarını sapırdatarak. "Tadı gerçekten kahve gibi. Şok oldum."

"Gördün mü, ne yaptığımı biliyorum," diye cevap veriyorum çıplak kalçasına hızlı bir çimdik atarak. Ciyakladığında gülümsüyorum. "Şimdi-forks." Onları bulmam sadece iki denememi aldı. Zorluk olsun diye iki yerine bir tane alıyorum. "Paylaşabiliriz," diyorum sırtarak ve çatalımı doğrudan pastanın tepesine batırıp büyük bir parça çıkarıyorum. Çatalı yüzünün önünde sallıyorum.

"Ağzıma bir şeyler sokmaya çalışacağını bilmeliydim," diye takılıyor, gözleri ateşle parlıyor.

"Sonrası için harika bir fikir," diye cevap veriyorum bu gece boğazına ne sokacağımdan şüphe bırakmayan bir ses tonuyla. Çatalı dudaklarına değdiriyorum. "Aç."

Kara'nın nabızı boynunda biraz daha sert atarken yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. Yavaşça dudaklarını açıp dilini uzatıyor ve çatalı yere fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

hemen benim lanet olası sikimle değiştir. Kara pastayı yutarken gözleri kapanıyor, boğazında derin bir inilti titreşiyor. Bu sesle sikim daha da kalınlaşıyor.

Çekildiğimde ağzının kenarında bir parça krema lekesi vardı. Başparmağımın ucuyla sıyırıp dudaklarıma götürüyorum, limon ve şekerin tadına bakıyorum. "Lezzetli," diye mırıldanıyorum dudakları beni tatmaktan daha fazlasına teşvik ederken. "Sanırım biraz daha alacağım." Boynundan tutup onu öne doğru çekiyorum, dudaklarını kendime doğru bastırıp kalan tatlılığı yalarken mermer tezgâhın kenarından sarkmasına izin veriyorum. Sonunda geri çekildiğimde, Kara ihtiyaçtan başı dönmüş görünüyordu.

"Benim sıram," diye şarkı söylüyor, ben bir öpücük daha kondurmaya çalışırken çatalı elimden kapıyor. Çatalı pastanın içine sokuyor, büyük bir parçasını koparıp ağzımın önüne atıyor. "Aç," diyor, ses tonu benim daha önceki baskınlığımın bir yankısı.

şakacı bir sırtışla ağzımı açıyorum ve çatalı tek bir vahşi ısırıkta temizliyorum. Kaşları kızgınlıkla kırılırken gözleri arsız bir ışıltıyla doluyor ve kendimi burnumun ucunda bir top krema ile buluyorum. Ona göz kırpıyorum, tereyağı kremasıyla saldırıya uğradığım için bir an afallıyorum, sonra karşı saldırıya geçip yüzümü açıkta kalan göğüslerinin arasına gömüyorum. Kremayı göğsünün her tarafına bulaştırdım ve yaptığım dağınlıkla hayran olmak için geri çekildim.

"Sanırım ortalığı karıştırdım." Arkasına uzanıp sütyeninin düğmelerini açarken sinsice sırtıyıyorum. O lanet şey hâlâ üzerindeyken gecenin bu saatlerine kadar gelebildiği için şanslı. Sütyenini karnına kadar yırtıyorum, kollarını elbisesinin bükülmüş askıları ve kollarıyla yanlarına hapsediyorum.

"Gel, senin için temizleyeyim," diye teklif ediyorum, eğilip tozlu pembe meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Kara kıkırdıyor, memelerini bir adak gibi öne doğru itiyor. Kabul ettiğim için çok mutluyum. Diğer meme ucuna geçiyorum

-Buzlanma kalıntıları temizlenene kadar öpüyor, yalıyor ve emiyor. Kara o kadar duyarlı ki, mutfağımda muhtaç bir fahişe gibi yayılmışken onu bu şekilde boşaltabileceğimi düşünüyorum. Sırf hıyarlık olsun diye, zevk çığlıklarına dönüşene kadar meme ucunu ısırıyorum.

"Siktir," diye soluyor Kara, başımı memelerinden uzaklaştırarak. "Sanırım bu gece beni yeterince tattın."

"Ne diyebilirim ki," diye karşılık veriyorum dudaklarımı yalarken muzip bir gülümsemeyle. "Asla tatmin edemeyeceğim bir arzu gibisin."

Çatalını pastaya batırıp kendisi için bir ısırık alırken, "Şu anda tatmin etmeyi önemseydiğim tek istek *bu*," diye espri yapıyor.

"İzin ver," diye karşılık veriyorum, çatalını elinden alıp ağzına bir lokma daha tikiyorum. Ve bir tane daha. Üçüncüyü denediğimde beni durdurmak için elini kaldırıyor.

Ağzı dolu ve dudakları dağınık bir halde, "Yavaşla," diye mırıldanıyor.

"Mutfağında çıplak amın ve göğüslerinle oturuyorsun ve almak için olgunlaşmışsın. Seni bu tezgâhın üzerine yatırıp tam burada sikmeden önce yaklaşık iki dakikan olduğunu tahmin ediyorum. O yüzden ye aşkım," diye emrediyorum, dudaklarına bir lokma daha kek bastırarak.

Büyük bir yudumla ağzında kalanı yutuyor ve koyu kahverengi gözlerindeki tuhaf parıltıyla bana . "Evet efendim," diye cevap veriyor bu gece *ikinci* kez ağzını sonuna kadar açıp dilini bana doğru uzatmadan önce.

Bu sözler vücudumda keskin bir şok etkisi yaratıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kalbim bana ait olmayan bir ritimle atıyor ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum. Bu muhteşem, sinir bozucu, baştan çıkarıcı kız da kim oluyor da benim sakin hayatıma girip her şeyi paramparça ediyor? Gerçi, sanırım bu bir *tökezlemeden çok, onun isteği dışında, tekmelenerek ve çılgılık atarak hayatıma sürüklenmesi* gibi bir şeydi.

Yine de burada kendi iradesiyle oturuyor, kollarıma sarılmış, kahverengi gözleri sıcaklık, açlık ve şehvetten biraz daha derin bir şeyle dolu. Tatlı tutsağım hak edebileceğimden çok daha fazlası. Ama bu yine de onun ihtiyacı olan her şey olmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor. Narin yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarını bir kez daha kendime çekiyorum.

Onu derinden öpüyorum, dillerimiz telaşsız hareketlerle birbirine dolanıyor. Tadı limon, menekşe ve saf tatlılık gibi. Ellerim saçlarına doğru kayıyor ve onu sıkıca kendime doğru çekiyorum. Ve asla bırakmak istemiyorum. Onu tüketmek istiyorum-bedenini ve ruhunu. Bu duygu heyecan verici ve dehşet verici ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Sonunda kendimi çekilmeye zorladığımda, ikimiz de arzu ve ihtiyaçtan nefessiz kalmıştık. Yüzüne baktığımda parlak gözlerinin, asla kelimelere dökemeyeceğim aynı çelişkili duyguları yansıttığını görüyorum. Başparmağımı alt dudağında gezdirerek ne kadar şişmiş ve morarmış olduğunu hissediyorum. Üzerindeki izlerim hayatımda gördüğüm en güzel şey ve onu bu izlerle kaplamaktan başka bir şey istemiyorum.

"Sizden oldukça hoşlanıyorum, Bayan Caine." Daha düşünmeden kelimeler ağzımdan dökölüveriyor ve nefesimi tutup onun bu aptallığa gülmesini bekliyorum. Ama gülmedi. Onun yerine, gömleğimin yakasından tutup beni kendine çekerken gözlerinde parlak bir coşku var. Dudakları nazikçe dudaklarıma değiyor -sadece onun kontrolünde olan bir öpücük. Biraz geri çekilip koyu renk kirpiklerinin arkasından bana bakmadan önce doymasına izin veriyorum.

Tatlı gülümsemesi yaramazlığa dönüşüyor. "Ben de sizden oldukça hoşlanıyorum Lord Ashford," diye karşılık veriyor Kara, ancak benim İngiliz aksanımın berbat bir taklidi olarak tanımlanabilecek bir ses tonuyla.

Ben kahkahalara boğulurken odadaki tüm ciddiyet kırıntıları yok oluyor. "Tanrım, sana gerçekten böyle mi görünüyorum?" Sonunda nefesimi tuttuğumda soruyorum.

"Hayır, sesin çok daha kötü geliyor," diye şımarıkça sırtıyor. Ona şaplak atmak, onu öpmek ve aynı anda becermek istiyorum. Tek soru önce hangisini yapacağım.

"Pekâlâ yaramaz kız, bu kadar ağız yeter. Seni yatağa götürme vakti geldi," diyorum Kara'yı tezgâhtan kaldırıp omzuma atmadan önce.

"Şimdiden uyumaya hazır mısın?" Kara alay ediyor, sesi sırtıma bastırıldığı için boğuk çıkıyor.

Dudaklarımda yavaş, yırtıcı bir gülümseme yayılıyor. "Aşkım, bu gece uyumana izin verirsem şanslı olacaksın."

KARA

I Var olan en yüksek cinsel dürtüye sahip bir adam tarafından kaçırıldığımdan oldukça eminim. Merdivenlerden yemek odasına doğru topallayarak inerken vücudumdaki her kas protesto için ağrıyor. I

Yemin ederim ki Cade'in devasa aletinin rahmimin derinliklerinde bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyorum. Dün gece beni o kadar çok boşalttı ki, bedenimden zorla çıkardığı orgazm sayısını unuttum.

Boynum morluklarla kaplı, göğüslerimde dişlerinin izleri var ve kalçalarımnda beni tuttuğu ve bir hayvan gibi becerdiği parmaklarının morlukları var. Eşarplar ve uzun kollar için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü onların altında tam bir fahişe gibi görünüyorum.

Bu sabah uyandığımda yatak boştu, Cade'in her zamanki tarafı yokluğundan dolayı çoktan soğumuştum. Sanırım bu, Cade'in günü beni aşırı aktif horozunun iradesine boyun eğdirerek geçirmek yerine işle meşgul olacağı anlamına geliyor. Bu *iyi* bir şey. Müşterileriyle meşgulken onun arkadaşlığını ne kadar özlesem de, zavallı istismara uğramış amcığım bir erteleme kullanabilirdi.

Kapıdan içeri girdiğimde yemek odasından alışlagelmiş erkek sesleri yükseliyor. Bu kadar az uyuduktan sonra, bu ses her zamankinden daha rahatsız edici ve bu sabah sakın bir kahvaltı yapmak uğruna tembellik edip uyumalı mıydım diye düşünüyorum. Şansım yaver giderse, iş için ne bok yiyorlarsa onu yapmaya devam edecekler. Cade'in işinin ayrıntılarına çok fazla dikkat etmemeye çalışıyorum. Ben

Beni esir alan kişinin de fahiş miktarlarda para karşılığında yasadışı işler yaptığını hatırlatmadan onu becermekten zevk aldığımı mantıklı hale getirmekte yeterince zorlanıyorum. Her seferinde bir şey.

Cade oturduğu yerden kalkıp sağındaki boş sandalyeyi çekince sohbet birden kesiliyor. Yanına oturmamı işaret ederken dudaklarında sıcak bir gülümseme beliriyor ve ben de kendi gülümsememi tutmak zorunda kalıyorum. Bir gecelik yemek ve içkiden sonra Caden Ashford tam bir beyefendiye dönüştü. Adama bir yemek pişirmeli ve kendimi onun kaba davranışlarından yıllar önce kurtarmalıyım.

Cade'in yanına doğru yürürken odadaki herkesin dikkatinin üzerimde olduğunu hissettiğimde kızarıyorum. Parmaklarım boynumdaki ipek eşarpla oynaşüyor, diğerlerinin patronlarını becerdiğimi tahmin etmemesi için morluklarımı yeterince iyi gizlediğimi umuyorum. Yine de, attığım her adımda vücudumun üzerinde kayan Cade'in gözlerinin erimiş yoğunluğundan, kapalı kapılar ardında ne yaptığımızın belli olmasından korkuyorum.

Ya da *lanet masanın* üzerinde, dün gecenin canlı anıları doğrudan aşırı kullanılmış amıma bir uyarılma ve ihtiyaç şoku gönderirken hatırlıyorum. Yanaklarım ateşle doluyor ve Cade'in dilinin şu anda herkesin kahvaltısını yaptığı yerde klitorisimi yaladığı görüntüsünden kurtulamıyorum. Ve Bayan Hughes'un dün gece yaptığımız pisliği temizlemek zorunda kalıp kalmadığını merak ettiğimde bir yaltaklanmayı bastırıyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor Cade, beni koltuğuma çekmek için uzanıyor. "Çok hoş görünüyorsun," diye ekliyor sandalyemi iterken kulağıma fısıldayarak. "Bu ne?" Parmakları boynumdaki eşarbın üzerinde geziniyor ve işaretlerini neden kapattığımı sorduğunu biliyorum. Tenime kazıdığı hasarı görmeye özel bir ilgisi var. Sanırım kendi bölgesini işaretliyor.

"*Birisi* dün gece vampircilik oynamanın eğlenceli olacağını düşünmüş," diye fısıldıyorum, beni sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "İsteksiz esirinize iğrenç şeyler yaptığınızı adamlarınızın bilmesini istemediğinizi varsayıyorum?"

Cade sırtıyor. "Dün gece seni bu masaya yatırıp dilimi amına soktuğumda pek de isteksiz görünmüyordun," diye fısıldıyor, tedirgin olup odaya bakmama yetecek kadar yüksek sesle.

"Terbiyeli ol," diye karşılık veriyorum, şu anda herkesin bizi görmezden gelmeye hevesli olmasına şükrederek.

"Dikkatli ol aşkım. Burada emirleri kimin verdiğini biliyorsun," diye karşılık veriyor Cade, gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Bu bakışın beni beklentiyle ürpertmediğini söylersem yalan söylemiş olurum ve sırf tehlikeyi biraz savuşturmayı sevdiğim için topuğumun ucunu masanın altından Cade'in kaval kemiğine gönderiyorum. Sürpriz saldırı karşısında homurdanıyor, yüz ifadesi aynı anda hem güzel hem de öfkeli. Kendimi beğenmişliğim Cade'in eli aniden uyluğumun iç kısmına gelene kadar sürüyor, parmakları hassas tenimi o kadar sert çimdikliyor ki bir çığlığı bastırmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. İş konuşmaya devam etmek için Ortega'ya dönmeden önce elini bir uyarı olarak bacağımda tutuyor.

İlk çöreğimin yarısına gelmiştim ki, odanın içinde delici bir çınlama yankılandı. Gözlerim şaşkınlıkla Cade'e kayıyor. Yemek sırasında telefona izin vermiyor - bu onun birçok saçma kuralından biri ve herhangi bir kaçma girişimini çok daha zor hale getiriyor. Telefon yasağı kuralının özellikle *benim yüzümden* mi konduğunu henüz anlayamadım ama yine de tüm erkekler buna dini bir bağlılıkla uyuyor.

Hareketleri sert ve gerilim dolu olan Cade telefonunu çıkarıp arayan kişiye bakıyor. Parmağını ekranın üzerinde kaydırmadan önce "*Siktir*," diye nefes alıyor. "*Ashford*," diye kaba bir şekilde cevap verir Cade. Diğer hattaki kişinin aceleyle yaptığı açıklamayı dinlerken yüz ifadesi kararır. "*Kahretsin*, bunun boktan bir şova dönüşeceğini biliyordum. Jensen'dan haber aldınız mı?" Arayan kişi bir şeyler havlayınca sinirleniyor. "*Lanet* olsun. Şu anda başka bir şey yapma," diye emrediyor Cade, sandalyesini sertçe yere iterek ayağa kalkarken. "*Hayır*, bırak onu. Ben oraya gidiyorum."

Odanın içinde dönen gerilimi içime çekiyorum, gerginlik omurgamı diken diken ediyor. Cade'in neler olduğunu açıklamasını istemekle kütüphaneye kaçıp tamamen bu işin dışında kalmak arasında gidip geliyorum. Şu anda Cade'in yüzünde beliren endişenin hatırına, ilkinde doğru çekiliyorum. Onun iyi olduğunu bilmeye duyduğum ezici ihtiyaç beni şok ediyor, belki de son birkaç haftada onunla ne kadar yakınlaştığımızdan sonra olması gerekenden biraz daha fazla. *Ne kadar* yakın olduğumuzu fark etmeme izin verdiğimden emin değilim.

"Gidelim," diye bağıyor Cade ve Ortega'ya kendisini takip etmesini işaret ediyor. İkisi de tek kelime veda etmeden ayrılırlar. Braxton telefonunu kontrol ediyor ve bir süre sonra onları takip ediyor. Kendime endişelenmememi söylüyorum. Muhtemelen paha biçilmez bir tarih parçasını çalmakla ya da masum bir seçkini aile yadigârlarından mahrum bırakmakla ilgili sorunları var. Çünkü bunlar Cade'in zamanını harcadığı şeyler, kendime hatırlatıyorum. Çünkü o *kötü* bir adam. Bunun benim ahlaken iflas etmiş amcığım üzerinde herhangi bir etkisi yok gibi görünüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Declan kara gözlerini şaşkınlıkla açarak soruyor.

"Bilmek istemezsin evlat," diye cevap veriyor Jace, her zamanki gibi şifreli ve yararsız bir şekilde. "Yemek yemek isteyebilirsin. Eğer arayan kişi düşündüğüm kişiye muhtemelen yakında yola çıkacağız."

Daha fazla bilgi almak için iğneye basma dürtüsünü görmezden geliyorum, kaygımı kafeinle bastırmayı seçiyorum. Sürahiye uzanıyorum, soğuk parmak uçlarının parmaklarıma değdiğini hissedince sarsılıyorum. Başımı kaldırdığımda Jace'in bana baktığını görüyorum, gözleri tam olarak nefret olmasa da ona yakın bir şeyle parlıyor. Elinin benimkine dolandığını fark ettiğimde, dokunuşuyla ortaya çıkmaya çalışan lekeli anı titreşimlerini görmezden gelerek sertçe geri çekiliyorum.

"Özür dilerim," diye cevap verdim alışkanlıkla, onunla aynı anda bir şeye uzandığım için neden özür dilemek istediğimden tam olarak emin değildim.

" değil," Jace, yumuşak ses tonu derimin altında gezinen karıncalar gibi. Sürahiye kaldırıyor ve fincanıma uzanıyor. "İzin ver." Kahve fincanımı alıp doldururken bu konuda fazla seçeneğim yok.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bana saldırmaya çalışan adama karşı yine samimi ve kibar olmak zorunda hissediyorum.

"Dur tahmin edeyim, siyah mı alıyorsun?" diye soruyor, gözleri hastalıklı bir eğlenceyle parlıyor.

Sade alıyorum. Ama Jace'in kahve gibi basit bir şeyde benim zevkimi doğru tahmin etme cüretini göstermesi dişlerimi sıkıyor. Bu yüzden aklıma gelen en mantıksız şeyi yapıyorum. Yalan söyledim. "Krema ve şeker aslında. Şekeri bol olsun." Kendini beğenmiş pislği hayal kırıklığına uğratmak uğruna hastalıklı tatlı karışımdan duyduğum tiksintiyi yutuyorum.

"Tatlı ve hafif, ha? Şaşırdım, Dr. Caine. Daha karanlık bir şeyi tercih edeceğinizi düşünmüştüm," diye ima ediyor Jace, gözlerindeki parlaklık uğursuzluğa dönüşürken.

"Hayır, burada karanlık bir şey yok," diye cevap veriyorum midem çalkalanarak. Çok tatlı kahvemi yudumlarken sözlerindeki imayı hayal ettiğimi umuyorum.

Jace bir dakika sessiz kalıyor ve tüylerimi diken diken edecek şekilde beni inceliyor. Hemen dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum ve odadaki diğer tek kişiye yapışıyorum. "Hey, Declan, bugün için hava durumuna bakabilir misin? Daha fazla yağmur yağmazsa ve dünden kalma çamurlu bir hava olmazsa ata binmeye gitmeyi umuyorum."

Declan telefonunu çıkarıp yazmaya başlarken hevesli bir gülümsemeyle "Elbette," diye cıvıldıyor. "Şanslısın ki bütün gün hava çoğunlukla güneşli olacak." O ayarlar

telefonunu masanın üzerine koyar ve önündeki tepside bir çörek daha alır. "Eğer eşlik etmemi istersen seninle birlikte aşağıya kadar yürüyebilirim?"

"Teşekkürler Declan, çok nazıksın," diye özür dileyen bir gülümsemeye cevap veriyorum ve onu kendi iyiliği için geri çevirmenin en kolay yolunu bulmaya çalışıyorum. Eğer Cade beni adamlarından biriyle kırsalda dolaşırken yakalarsa, bu ikimiz için de pek iyi olmayabilir. Ve ben kırımın güvenliğine, bunu denemeye bile kalkmayacak kadar değer veriyorum. "Ama Caden'ın sana ihtiyacı olması ihtimaline karşı eve yakın durmalısın."

Declan'ın ifadesi biraz düşer. "Evet, bu doğru." Gözleri kapılara kayıyor, neşeli hali yerini bir kez daha endişeye bırakıyor.

"Evet, eminim Ashford Declan olmadan *kaybolurdu*," diye araya giriyor Jace, ses tonundan küçümseme damlıyor. Ama çocuğa sataşmasının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim.

"Siktir git *Jacen*. Kimsenin senin fikrini sorduğunu hatırlamıyorum," diye karşılık verdim.

"Dostum, gerçek adının Jacen olduğunu bilmiyordum," diyor Declan gülerek, cevabımdaki iğneleme tamamen kafasından geçmiş. Gülmemeye çalışıyorum ama Jace'in yüzündeki öfkeli ifadeyi fark edince kıkırdamaya başlıyorum.

"Öyle değil," diye tersledi Jace. "Dr. Caine sadece herkesten daha zekiymiş gibi davranmayı seviyor. Bu doğru değil mi?"

Hakarete öfkeleniyorum. "Herkesten daha zeki olduğumu düşünmüyorum."

Jace sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bence biliyorsun," der "Bence "Sen bizim için fazla iyi olduklarını düşünen şımarık küçük bir prensessin."

"Senin için fazla iyi olduğumu *bilmem*, kendini beğenmiş bir prenses anlamına gelmez. Bu sadece üzerinde yürüdüğüm topraktan biraz daha yüksek standartlara sahip olduğum anlamına geliyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun alevler içinde istiyorum.

"Belki de gerçek bir erkekle başa çıkamayacak kadar korkmuşundur." İğrenerek alay ettim. "Siktir git, Jace."

Jace öne doğru eğilir, dirseklerini masaya dayar. "İstedğin bu mu bebeğim? Seni *becermemi* mi istiyorsun? Yoksa Ashford o gergin amcığı çoktan sikti mi?" Jace'in kaba suçlaması midemi bulandırırken sessiz kalıyorum ve Declan'ın gözleri şok içinde Jace'e kayıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye devam ediyor Jace. "Seni neden *onun* odasına koyduğunu merak ediyordum ama cevabı artık çok açık. Onu kullandığı gibi seni de kullanıyor."

Midemdeki kahvaltının daha fazla dayanacağını sanmıyorum. "Ne demek istiyorsun? Kimin odası?" Jace'in E'den haberi var mı? Onu *tanıyor* muydu? Ona ne olduğunu biliyor mu? Soruları sormak için can atıyorum ama cevapları bilmek beni dehşete düşürüyor. Çünkü Cade bana bir kızı öldürdüğünü söyledi. Ve şu an onun kıyafetlerini giyiyor olabilirim.

Jace'in güzel yüzüne hastalıklı, sadist bir gülümseme yayılır. "Hmm, Ashford'un sana söylemediğini görüyorum. Bu ilginç." Sanki odada kimsenin anlamadığı bir şeyi anlamış gibi başını sallıyor. "Sürprizlerle dolusunuz, Dr. Caine. *Bu* tür şeylerle ilgilenenizi düşünmemiştim."

"Cade onu nasıl kullandı?" Cevabından korkarak yumuşak bir sesle soruyorum.

Jace gülüyor, sesi çarpık ve yanlış. "Sana söylersem hiç eğlenceli olmaz, Kara. Bir yolunu bulman gerekecek."

Ortega kapıdan içeri daldığında, benim *iş suratı* olarak adlandırdığım bir ifadeyle o pislikten cevaplar talep etmek üzereydim. Ve bu asla iyiye işaret değildir.

"Çocuklar, gidelim. Ashford çoktan arabaya bindi," diye bağılıyor Ortega, belli ki bu sabah sabırlı olacak havada değil.

Declan ayağa fırlarken, Jace de onu takip etmeden önce kahvesinin kalanını yudumlar. Üç adam, Cade'in sabahını mahveden acil iş her neyse onu halletmeye kararlı bir şekilde odadan aceleyle çıkıyorlar. Ve ben beklenmedik bir huzur içinde kahvaltımın tadını çıkarmak zorunda kalıyorum.

Odanın sessizliği, belirgin bir şekilde telefon titreşimine benzeyen hafif bir vızıltıyla bozuluyor. Kalbim bir an için duraksıyor, sahte bir umutla dolup taşıyor çünkü beni esir alanlardan birinin ulaşabileceğim bir yerde telefon bırakmış olmasına imkan yok. Zaten hayal kırıklığına hazırlıklı olduğumdan, uğultunun kaynağını arıyorum ve gözlerim Declan'ın masadaki yerine takılınca donup kalıyorum. Masanın üzerinde, bitmemiş bir bardak portakal suyunun yanında unutulmuş bir telefon duruyordu.

Declan telefonunu bıraktı. Ve eğer yeterince cesursam bana bir özgürlük şansı bıraktı.

Telefona koşarken ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, biri kayıp olduğunu fark edip geri dönmeden önce ne kadar zamanım olduğundan emin değilim. Yüz tanıma başarısız olduktan sonra ekranda bir şifre istemi var. Bir şifreyi rastgele tahmin etme olasılığımın çok yüksek olmadığını bilecek kadar eğitimliyim, ama denemek zorundayım. Ve sırf laf olsun diye, aklıma gelen en kolay kombinasyonla başlıyorum.

1-2-3-4-5-6.

Vay anasını.

Her şeye rağmen, telefon kilidi açarken tıklıyor. Cade'in telefonunu *sayı sırasına* göre şifreyle koruyan bir çocukla ne işi var? Ve Braxton nasıl olur da herkesin cihazını kilitli ve kırılmaz hale getirmez? Suçlular için, bu adamlar bazen gerçekten boktan bir iş yapıyorlar. Sanırım onları gerçekten tetikte tutacak haydut bir kütüphaneciye ihtiyaçları var.

Tamam, bir telefonum var. Şimdi ne olacak? Polisi arayabilirim ama malikânenin kapısı var ve güvenlik tarafından izleniyor. Polis malikaneye ayak basmadan önce Cade'in fazlasıyla uyarısı olacaktır. Beni saklayacak ya da başka bir yere taşıyacak kadar adamı ve kaynağı var. Ve sonunda polisin endişelerini giderdiğinde, Cade bana çok kızacaktı. Ve muhtemelen kendimi onun lanet kemerinin yanlısı ucunda bulacaktım. *Tekrar.*

Panik damarlarımda buz gibi dolaşüyor ve belirsizlikten donup kalıyorum. Lanet bir telefonum var ve onu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Şu anda Cade'den kaçabilecek durumda olduğumdan emin değilim. Çok fazla kaynağı var ve malikâne de tekrar kaçabilmem için çok güvenli.

Temelli kaçmak için bir telefonda daha fazla strateji ve avantaj gerekir. Yardıma ihtiyacım var - içeriden birilerinin dönmeye istekli olması - ve bu şu anda bir seçenek değil. Aslında düşündükçe elimdeki bu telefonun değersiz olduğuna daha da ikna oluyorum. Kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, ama belki de telefonu kapana kısıldığım hapishanenin ötesine küçük bir koruma sağlamak için kullanabilirim.

Kız kardeşime hızlı bir e-posta göndererek onu sevdiğimi söyledim ve şüpheli ya da sıra dışı şeylerden kaçınması konusunda uyardım. Avery'nin adamlarının onun peşine düşeceğini düşünemiyorum ama çok da dikkatli olamam. Ona veda ediyormuşum gibi *görünmeden* veda etmeye çalışırken gözyaşlarımla savaşıyorum. Ve umarım on altı yaşındaki kızlar gerçekten e-postalarını kontrol ediyorlardır.

Sonra üniversitedeki Anne'e kısa bir e-posta göndererek güvenliği iki katına çıkarmasını, kimlikleri kontrol etmesini ve bir sonraki duyuruya kadar Avery Reed'in kütüphaneye erişimini iptal etmesini söylüyorum. Mesajım belirsiz ve telaşlı ama Ashford Malikânesi'nden kendim için bir çıkış yolu bulana kadar arşivleri biraz daha güvende tutmaya yetecektir.

Gönder tuşuna bastığımda kalbim güm güm atıyor, telefon elimde kurşun gibi ağırlaşıyor. Çok riskli davrandığımı ve aynı zamanda yeterince risk almadığımı hissediyorum. Kararımı daha fazla sorgulayamadan bir hışırta duyuyorum.

mutfaktan. Telefonu hızla masanın üzerine fırlatıp yerime doğru koşuyorum. Bayan Hughes kahvaltı tabaklarını toplamak için tela la odaya girdiğinde nefesim kesilmiş ve titriyordum.

"Herkes nereye kaçtı?" diye soruyor,  aşkınlıktan çok sohbet eder gibi.

Ses tonumu sakın tutmaya çalışarak, "Görünüşe göre acil bir i ," diye cevap veriyorum. "Seni yalnız bırakmaları çok kötü. Bana katılmak ister misin? Mutfakta mı? Kahvaltıdan sonra odana gizlice   reklerin nasıl yapıldığını sana   retebilirim," diyor Bayan Hughes nazik bir gülümsemeyle.

Gizlice ekstralar alırken yakalandı ım için yüzüm kızardı. "Bunu nasıl bildin? Dikkatli davrandığımı sanıyordum," diye gülerek cevap veriyorum.

"Ya lı bir kadın olmaya ba lasam bile benden pek bir şey kaçmıyor," diyerek göz kırıyor.

Ve bunun doğru olduğundan oldukça eminim. Aya a kalkıp kahvaltı tabaklarını toplamaya ba larken, "Hadi bakalım ya lı ," diye takılıyorum. "Bana o sihirli   reklerini nasıl yapacağını   ret."

KARA

Guilt bütün gün akıl sağlığımı yiyip bitirdi, ahlak konusundaki düşüncelerimle savaşırken zihnimi harap ve yıpranmış bir halde bıraktı.

Mantiken, bu sabah yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum. Benim

Şu anki tutsaklık durumum göz önüne alındığında eylemler mantıklıydı, hatta bekleniyordu. Ama kafamın içinde Cade'in bana güvendiğini hatırlatan o dırdırcı sesi kovamıyorum. Ve önem verdiğim şeyleri korumak için Declan'ın telefonunu kullanmakta ne kadar *haklı* olursam olayım, kalbimin daha zayıf bir kısmı bana Cade'in karşılıksız vermediğini bildiğim güvene ihanet etmenin yanlış olduğunu söylüyor.

Çelişkili ve hüsrana uğramış bir şekilde kütüphaneye saklanıyorum ve tıpkı bir bağımlının seçtiği zehre yönelmesi gibi, Hardy'yle içimi sızlatan suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Ne zaman kendimi özellikle mutsuz hissetsem, Tess ve Jude gibi karakterlerle teselli buluyorum. Bektan hayatlar yaşayan ve trajik sonlarla karşılaşan insanlarla birlikte sefalet içinde debelenmek iyi hissettiriyor. Bu muhtemelen zehirli bir düşkünlük ama içindeki kargaşayı yatıştırmak için kullanabileceğim daha kötü şeyler de var. Uyuşturucu ve alkolle kıyaslandığında, duygusal mazoşizm neredeyse sağlıklı.

Kütüphane kapıları çarparak açıldığında çığlık atıyorum. Ani kaosun ortasında duran Cade'in gözlerinde koyu yeşil bir öfke fırtınası vardı ve yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Kapıları öyle bir güçle kapatıyor ki oda titriyormuş gibi görünüyor, boğazıma tırmanan paniğe karşı sertçe yutkunuyorum. Bana doğru ölümcül bir zarafetle adım atıyor ve ben deri koltuğa doğru büzülüyorum.

Cade'in saçları sanki parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibi dağınık. Aşağı baktığımda beyaz gömleğinin yarıya kadar yırtık olduğunu görüyorum, sanki beni bulmak için kütüphaneye koşmuş gibi. Güzel yüzü öfkeyle çarpılmış ve gözleri beni yok etmeye kararlı ikiz alevler gibi gözlerime dikilmiş. Cade -hiç şüphesiz- çok kızgın.

Kahretsin. Lanet *olsun. Lanet olsun.*

O biliyor. Her nasılsa, bu lanet her şeyi bilen piç bu sabah ne yaptığımı biliyor. Ve bunun için beni öldürmeye hazır görünüyor. Cade oturduğum yerden kısa bir mesafe ötede adımlarını durduruyor. Bana dokunacak kadar yakın değil ama damarlı elleri beni boğazlamayı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi esniyor ve hevesli parmaklarının narin boynuma dolanmasını zar zor engelliyor.

"Kara," diye selamlıyor, sesi yumuşak ve ölümcül. Yanıt olarak ürperiyorum. "Bugün Avery Reed'den neden bir telefon aldığımı açıklayabilir misin? Neden seni Ashford Malikânesi'nde tuttuğumu *bildiğini* iddia etti? Neden o piç kurusu seni derhal ona teslim etmemi ya da benim ve kazanımlarım hakkında bildiği her şeyle birlikte yetkililere gitmemi *talep etme cüretini* gösterdi?"

Cade bana doğru büyük bir adım atıyor ve vücudundan yayılan şiddet karşısında irkiliyorum. "Sırf sana lanet olası bir ders vermek için bunu yapmayı aklımdan geçiriyorum," diye tıslıyor sıkılı dişlerinin arasından. "Peki, neden birdenbire Avery'nin hedefinde olduğuma dair bir fikrin var mı?"

"Hayır mı?" Cevap veriyorum, kelime kulağa endişeli ve tereddütlü geliyor. Avery nereden biliyor? Bu sabah yaptığım hiçbir şey ona geri dönmemeliydi. Tabii Anne, üniversiteye erişimini kaybetmesi konusunda onunla doğrudan iletişime geçecek kadar yanlış yönlendirilmemişse? Her iki durumda da, Cade'e beni cezalandırması için bir sebep vermeyeceğim. Beni reddedemeyeceğim bir kanıtlı suçlayana kadar suçlamalarını reddedeceğim.

"Hayır mı?" Cade tekrarlıyor, sesi tehlikeli ve şüphe dolu. "Herhangi bir tahminde bulunmak ister misin?" Küçük bir adım daha yaklaşıyor ve saklanacak yerim kalmıyor. "Sana bir ipucu vereyim: Üniversite kütüphanesi, arşiv mallarına yönelik tehdit algısı nedeniyle giriş protokolünü değiştirdi. Bu değişiklik baş kütüphanecinin yönlendirmesiyle yapıldı." Cade bana içimi korkuyla sıvılaştıran bir bakış fırlatıyor. "Baş kütüphaneci *sen oluyorsun*, değil mi?"

"Evet," diye kekeliyorum, sesimde gergin bir titreme var. Bariz gerçekleri inkâr edebilecek değilim.

"Söyle bakalım Kara, malikâne dışından biriyle iletişime geçtin mi?" Cade'in sert kaşları bana cevabım ne olursa olsun mahkûm olduğumu söylüyor.

Daha riskli olan yüzüne karşı yalan söyleme seçeneğini seçiyorum çünkü bana öyle bakarken gazabına uğrama düşüncesine katlanamıyorum. Adam beni *gerçekten* öldürebilir. "Elbette hayır," diye karşılık veriyorum, dikkatimi elimdeki kitaba vererek Cade'in gözlerindeki yargıyla yüzleşmek zorunda kalmıyorum. "Beni altında tutuyorsun. Telefonum bile yok." Suçladığı şeyi yaptığımı *kanıtlamasının* hiçbir yolu yok.

Cade'in boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor ve derimin diken diken olmasına neden oluyor. "Sana bir kez daha soracağım." Elini saçlarımda hissetmeden önce göz ucuyla beyaz bir parıltı görüyorum, başımı kaldırıp ona bakmaya zorlanıyorum. Parmaklarını saç diplerimde gezdiriyor ve ben irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Eğer bana bir daha yalan söylersen, sonucundan hoşlanmayacağını garanti ederim." Saçlarımı bir kez daha çekiyor ve bunun acısıyla gözlerimin yaşarmaya başladığını hissediyorum. "Malikânenin dışında biriyle konuştun mu?"

Seçeneklerimi tartıyorum, ikisi de tatsız. Cevaplardan biri beni şimdi cezalandıracak. Diğerisi ise muhtemelen daha sonra cezalandırılmama neden olacak. Gözlerindeki bakış, sesindeki tını ve parmaklarının saçlarımdaki keskin hissi hain amımın yanlış yönlendirilmiş ihtiyaç ve arzuyla kayganlaşmasına neden olsa da, Caden Ashford'un öfkesinin tüm şiddetini gerçekten hissetmek için acelem yok. Kemerinin kırbaçları hâlâ beynime kazınmış durumda ve o acıyı tekrar yaşamamak için her şeyi yaparım. O yüzden bir korkak gibi ikinci seçeneği seçiyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ses tonumu eşit ve ifademi masum tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Yanlış cevap, Kara."

Saçlarımı tuttuğu yerden çevirerek beni yüzüstü çeviriyor. Dizlerim sert zemine sert bir gümbürtüyle indiğinde çığlık atıyorum. İtiraz edemedim ya da nefesimi bile alamadan Cade'in ellerini kalçalarımda hissediyorum, elbisemi parçalıyor ve arka tarafımı çıplak ve korumasız bırakıyor. Sert ve keskin kenarlı bir şey kıcıma çarpmadan önce paniklemek için ancak bir saniyem var, ısırtığı ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Cade'in tutuşuyla kıvranıyor ve tekmeliyorum, bana tekrar vurduğunda çığlık atıyorum. Bu sefer seçtiği silahın ne olduğunu çok iyi biliyorum: Tess of the d'Urbervilles'in ilk baskısı.

"Dur!" Kendimden çok kitabın hatırı için çığlık atıyorum. Cade'in altından kurtulmaya çalışıyorum ama yumruğu bir kez daha saçlarımda, beni tutuyor

yüzümü deri koltuğa yasladım. Kitabı bir kez daha üzerime indiriyor ve ben de itiraz ederek inliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bir kitapla vurulmak *gerçekten* acıtıyor.

"Şimdi bunu tekrar deneyelim," diye öfkелendi Cade, cevabımı onaylamazsa eli bir tokat daha atmaya hazırlanıyordu. "Biriyle iletişime geçtin mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, bu noktada yalan söylemenin bir anlamı olmadığını görüyorum. Lanet olası piç, herhangi bir kanıt ya da suç itirafı olmaksızın bana şaplak atmaya başladı bile.

"İşte, o kadar da zor değildi, değil mi?" Cade parmaklarını acıyan kıcımda gezdirirken mırıldanıyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?" Bulunduğum konum nedeniyle konsantrasyonum dağılmış bir halde soruyorum.

"Biriyle iletişime geçmeyi tam olarak nasıl başardınız? Dediğiniz gibi, önlem olarak telefonunuza el koydum. Peki üniversiteye nasıl mesaj attın?"

Kahretsin. İtirafımı bu kadar iyi düşünmemiştim. Ve özellikle de Declan'ı bir kez daha eylemlerime dahil etmek zorunda kalacağımı hesaba katmamıştım. Dudağımı ısırarak, telefonunu masanın üzerinde bıraktığı için çocuğu satmadan kulağa makul gelen bir açıklama düşünüyorum. "İş bilgisayarın. Ofisine gizlice girdim ve bir e-posta gönderdim." Kıcıma inen bir başka sert tokat, yanlış itirafımdan hemen pişman olmamı sağlıyor.

"*Gerçeği söyle* Kara," diye hırladı Cade, deftere bir tokat daha atarak. "Ofisim kilitli ve bilgisayarım şifre korumalı. Bırak ikisini, birine bile erişmeyi asla başaramazdın. Hafızan geri gelene kadar kıcına şaplak atayım mı?" Sözlerini öyle sert bir tokatla vurguluyor ki, muhtemelen kitabın lanet olası cildini mahvetmiş.

"Bir telefon!" İlk baskıyı Cade'in öfkesinden kurtarmak için çaresizce ağlıyorum. "O bir telefonda."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Cade, avuçlarını acıyan kıcıma sürterek. Onun bu sözleri karşısında içimin derinliklerinde oluşan sıcaklıktan nefret ediyorum. "Kimin telefonu?" Declan'ı korumayı umarak sessiz kalıyorum. Bu da bana bir tokat daha kazandırıyor. "Kimin telefonu, Kara?" *Şaplak.* "Cevap ver bana." *Şaplak!*

"Declan'ın," diye fısıldıyorum, suçluluk duygusu boğazımda düğümleniyor. "Onun hatası değildi. Yemek odasından aceleyle çıktı ve unuttu." Yaptıklarımı beni esir alan kişiye bir kez daha haklı çıkarmak zorunda kaldığım için kalbimin etrafında bir öfke sarmalı dolanıyor.

"Şansım varken onu aldığım için beni suçlayamazsın," diye mırıldanıyorum, yüzüm hâlâ kanepeye gömülü.

"Seni suçlayamaz mıyım?" Cade karşılık veriyor, sesi giderek sertleşiyor. *Şaplak!* "Güvenliğini *tekrar* riske attığın için seni suçlayabilir miyim?" *Şaplak!* "Gönderdiğin her mesaj izlenebilir olduğu için konumunu Reed'e *hediye* etme aptallığını suçlayabilir miyim?" *Şaplak!* "Arkamdan iş çevirdiğin ve bu konuda yalan söylediğin için seni suçlayabilir miyim?" *Şaplak! Şaplak!* "Seni suçlamam gereken çok şey varmış gibi görünüyor. Seni *ve* Declan'ı, ama onunla sonra ilgileneceğim."

Kıçım zonkluyor ve yüzümden akan gözyaşlarından nefret ediyorum. "Hayır, lütfen yapma," diye yalvarıyorum, sesim soluksuz ve boğuk çıkıyor. "Lütfen Declan'ı cezalandırma. Bu onun hatası değildi. O sadece bir çocuk."

"Evet, istismar etmekten büyük zevk aldığın bir *çocuk*," diye tersliyor Cade ve bu suçlama onun kastettiği kadar derinden vuruyor. "Bu onun son saldırısı. Kendisini ya da işimi tehlikeye atmadan önce, seninle ilgili sürekli olarak yaptığı muhakeme hataları konusunda bir şeyler yapmam gerekiyor."

Eğer o lanet hayvan Declan'a zarar verirse, onu asla affetmem. Ve çocuğun saçının teline bile dokunmaması için kendimi feda etmeye hazırım." "Lütfen Cade, benim hatamdı. Ben... Ben cezamı çekeceğim. Bunu hak ediyorum." Bakalım *buna* direnebilecek mi?

Cade duraksıyor. "Bu kadar kolay teslim olacaksın, değil mi?" diye soruyor, sesi kuşkuludur.

"Sadece ona zarar verme. Lütfen." Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissettiğimi sanmıyorum - dizlerimin üzerinde neredeyse çıplak kıçım havadayken Cade'in merhameti için yalvarmak zorunda kalmak.

"Peki," diye kabul ediyor Cade, sesi bundan pek memnun değil gibi. "Ona hiçbir şey yapmayacağım. Ama onu Jace'le birlikte bir işe göndereceğim ve o küçük piçle başa çıkmasına izin vereceğim. Bunun merhamet olup olmadığına sen karar vereceksin."

Jace işin içinde olduğuna göre, Cade'in teklifinin merhametten çok uzak olduğunu varsayıyorum. Cade korkunç, ama en azından bir noktaya kadar makul. Jace ise tamamen farklı türde bir canavar. Jace onu pençesine alırsa Declan'a olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Tamamen farklı bir insan olarak geri dönebilir.

Cade'in yanımdaki kanepeye oturduğunu hissettiğimde kendimi destekliyorum. Ama bana daha fazla acı vermiyor. Onun yerine elimi tutuyor ve beni nazıkçe dizlerinin üzerine yatırıyor. Parmak eklemlerini ısınmış tenimin üzerinde gezdiriyor ve ben onun dokunuşuna karşı koyamıyorum. Elleri beni rahatlatırken

vücudumdaki gerginliği alıyor ve bir sonraki adımın ne olacağını bilmeme rağmen ona karşı gevşiyorum.

"Dikkatsiz ve sorumsuz olduğunuzda kendinizi ve etrafınızdaki herkesi riske attığınızı açıklamama gerek yok," diye nasihat ediyor Cade ellerinin vuruşları arasında. "Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, değil mi Kara?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kendimi iyice azarlanmış hissederek.

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum." Cade'in parmakları külotumun altından kayıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyor. "Bu tür olgunlaşmamış davranışlara izin vermeyi reddediyorum. Belki *bu* sana harekete geçmeden önce düşünmen gerektiğini hatırlatır."

Kıçıma sert bir şaplak atmasını bekleyerek irkiliyorum ama onun yerine çok daha kötü bir şey duyuyorum: Kemerini pantolonundan çıkarırken çıkardığı şingirtiyi. Ve ardından gelen tepkiyi, ateşe doğru isteyerek yürümekten daha fazla durduramıyorum. Kapana kısılmış bir hayvan gibi onunla savaşıyorum. Kollarımı savurup bacaklarımı tekmeliyorum, panik içinde kaçmaya çalışıyorum. Cade'in derisinin tırnaklarımda kırıldığını hissedene kadar parmaklarım beni tutan kolları kazıyor. Beni daha da aşağıya ittiğinde, dişlerimi kalçasına geçiriyorum ve pantolonunun kumaşını olabildiğince sert ısıyorum.

"*Siktir*," diye tıslıyor Cade, parmakları beni sabit tutmak için kalçalarımın çıplak tenine batıyor.

Bacaklarımı yeniden , böylece aralarında sıkışıp kalıyorum, kalçalarının gücü beni kilitliyor. Ellerinden biri bileğimi yakalıyor ve kolumu acı verici bir şekilde arkama doğru büküyor. Diğer eli saçlarımı kavıyor ve beni aşağı doğru itiyor. Bu beni inletmeye ve hareketsiz bırakmaya yetiyor, göğsüm onunla boşuna mücadele etmenin verdiği eforla sertçe kabarıyor. Beni kapana kıstırdı ve çaresiz bıraktı ve ben dehşete düştüm.

"Yapma. *Lanet olsun*. Kıpırdama," diye homurdanıyor Cade, parmaklarını saçlarımda daha da sıkıyor ve beni ağlatıyor.

"Bekle, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Bu bir pazarlık değil, Kara. Yaptıklarının sonuçları olacağını biliyordun. Pişmanlık seni kurtarmayacak, aşkım." Cade kolumu arkamda tutuyor ama saçımı serbest bırakıp tekrar kemerine uzanıyor.

"Dur, lütfen!" Derinin tenime değdiğini hissettiğimde irkiliyorum. "Bir hata yaptığımı biliyorum. Özür dilerim."

"*Özür dilemek yeterli değil*."

"Lütfen, Cade," diye sızlanıyorum, gözyaşlarımın yanaklarıma düştüğünün uzaktan farkındayım ama Cade'in gazabından kaçmaya o kadar niyetliyim ki onlardan utanıyorum. "Sana yalvarıyorum. Kemer olmaz, lütfen."

Güçlü eller omuzlarıma uzanıyor beni dizlerinin üzerine oturacak şekilde kaldırıyor. Çenemi kavıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor, dile getirmedeği bir sorunun cevabını arıyor gözlerimde. Başparmağı yanağımdaki bir damla gözyaşını sildikten sonra aşağı kayarak alt dudağımdaki ıslaklığı okşuyor.

"Bu ne aşkım?" Cade soruyor, sesi gerçekten meraklı. "Benim kızım hak ettiği cezayı kabul edecek kadar cesur değil mi?"

"Bunu hak ettiğimi biliyorum," diye itiraf ediyorum, bakışlarından kaçınmaya çalışıp başarısız olurken kelimeler üzerinde tökezliyorum. "Ama kemerle değil, lütfen."

"Anlıyorum," diye cevaplıyor Cade, sanki düşüncelere dalmış gibi başını sallarken. Yüzünde acımasız bir gülümseme beliriyor ve ağzından çıkacak bir sonraki sözcüklerin hoşuma gitmeyeceğinden eminim. "Tecrübelerime göre, yalvarmak en çok diz çökerek yapıldığında ikna edici oluyor." Kibirli bir kaşını kaldırıyor ve dikkatle yere bakıyor. "Sizce de öyle değil mi?"

Lanet olası piç.

Gururumu ayaklarımın altına alarak Cade'in kucağından kayıyor ve dizlerimin üzerine çökerek bacaklarının arasına yerleşiyorum. Bu pozisyonun, Cade'in pantolonuna bastıran ereksiyonunun sert hatlarını görebiliyorum. Çünkü tabii ki bundan zevk alıyor. Onu emmemi açıkça talep etmedi, bu yüzden önümdeki zalim tutsağa bağlı güzel alete uzanmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Onun yerine yere bakıp parmaklarımı birbirine geçirerek talimatlarını bekliyorum.

Cade'in parmakları çenemi kavıyor ve başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Bana bakıyor, koyu yeşil gözleri buyurgan ve neredeyse acımasız. Bakışlarının altında titriyorum ama gözlerimi kaçıramıyorum. "Ee, Kara?" diyor, sesi soğuk. "Cesaretin varsa merhamet için yalvar."

"Lütfen beni kemerinle cezalandırma," diye yalvarıyorum, kelimelerimdeki gergin titremeden nefret ederek.

"Gözyaşları içinde çok güzel görünüyorsun, aşkım," diye mırıldanıyor Cade, yüz hatları biraz yumuşuyor. "Beni memnun etmek için dizlerinin üzerinde çok güzelsin." Başparmağını kirpiklerimin altından geçirip gözyaşlarımı siliyor, sonra ıslaklığı dudaklarına götürüp tuzlu tadına bakıyor. Yanağımla okşuyor, ben de dokunuşundaki şefkatle sükûnet bulup okşamaya eğiliyorum.

Cade uzanıp deri kemerini kalçalarının üzerinden geçirdiği anda bu nazik an paramparça oluyor. "Şimdi," diye devam etti, sesi bir an öncesine göre daha güçlüydü. "Neden cezadan kaçmana izin verilsin ki?"

Ona dik dik bakıyorum, nadiren gösterdiği yumuşaklık anlarının, soğukkanlılık maskesinin altında gizlenen soğuk vahşeti silmediğini bir kez daha hatırlıyorum. Aksine, şefkati acımasızlığını daha da keskinleştiriyor. "Cezadan kaçmak için sormuyorum," diye çıkışıyorum. "Senden sadece lanet kemerini kullanmamamı istiyorum."

Cade kaşlarını çatarak, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi. "Ve bana nedenini söyle. Tanrı aşkına, bir kitap için ölümü göze aldın. Ama yılmaz Kara Caine için bir kayış biraz fazla mı?"

"En son sen-" Mahcubiyetimi yutmak için durakladım, "Beni kırbaçladın, bu çok fazlaydı. Beni mahvettin, Cade. Ve tam olarak yapmak istediğin de buydu. Sınırımdan bir kırbaç fazla, hatırladın mı? Kemerini beni kırmak için kullandın. Sadece fiziksel olarak da değil, hayır, bu çok kolay olurdu." Bu itirafın her dakikasından nefret ederek içimi çektim. "Bana şimdi yapmak istediklerine kıyasla ilk seferinde daha kolay davrandığına dair bir his var içimde."

Cade'in ifadesi sertleşir. "Kara, sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

Alay ediyorum. "Oh, yani beni dövmek sadece eğlence için mi?"

Cade çenemi tutuyor ve beni dizlerimin üzerinde daha yukarı çekiyor. "Seni kendimi *eğlendirmek* için cezalandırmıyorum. Başını belaya sokmadan önce yıkıcı davranışlarını düzeltmen için seni cezalandırıyorum."

"Affedersiniz?" Güçlü parmaklarının arasına sıkışmış yanaklarımla elimden geldiğince gürleyerek geri çekiliyorum. "Senin düzeltmene, kurallarına ya da *lanet cezalarına* ihtiyacım yok. Bana ebeveynlik yapacak birine ihtiyacım yok, o yüzden siktir git ve istismar edecek baba sorunları arıyorsan kaçırarak başka zavallı bir kız bul."

"Dikkat et Kara," diye öfkелendi Cade. "Kırbaçlanmaktan konuşarak kurtulman gerekirdi, sana daha sert vurmam için bana bir sebep vermen değil."

"Özür dilerim," diye kabul ediyorum, sözcüklerin tadı ağzımda kül gibi kalıyor. Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum - muhtemelen Caden Ashford'un vücudunda mantıklı bir kemik olmadığı için. Ama anladığı bir şey var: alışveriş. Onun merhameti için takas yapılabilir ve reddedemeyeceği bir anlaşma yapabilirim.

Ağızından çıkan bir sonraki söz, şimdiye kadar söylediğim en aptalca söz olabilir. "Her şeyi yaparım."

Yanlış ellere bırakıldığında yok etme gücüne sahip üç basit kelime. Ve Cade'in elleri kesinlikle *doğru* eller değil, ama bu noktada çaresizim.

"İlgimi çekti," diyor Cade, gözleri hınzır bir merakla parlıyor. "Detaylandırır mısın?"

"Her şeye boyun eğmeye hazırım - uygun gördüğünüz her türlü cezaya. Kemerin dışında her şeye," diye ekliyorum, kucağındaki deriye dikkatle bakarak.

Cade müzakerelerimdeki zayıf noktaları tespit etmeye çalışırken gözlerini kısıyor. "Diğer fiziksel cezalandırma biçimleri kabul edilebilir mi?"

"Hayır," diye düzeltiyorum hemen. "Acıtacak bir şey yok."

"Yani *fiziksel* acı yok mu?" Cade açıklığa kavuşturmak için soruyor ve sorusunun tonu beni fena halde şüphelendiriyor. Bana zarar vermenin fiziksel olmayan yolları var mı? Eğer varsa, eminim Cade bunları bulabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptir.

"Fiziksel acı dışında her şey," diye cevap veriyorum, ancak bu taviz beni huzursuz ediyor.

"Sanırım bu sınırlar içinde çalışabilirim," diye kabul ediyor Cade, benim rahatım için fazla neşeli görünüyor. "Ancak, görünüşe göre bu bir pazarlık *olduğu için*, bir eklemem var. Bir kemer darbesi, çünkü bunu hak ediyorsun. Sonra cezanın geri kalanı başka bir zamana ertelenebilir."

Kabul ettiğim her şeyi düşünüp karşılığında ne kazanacağımı tartarken tereddüt ediyorum. Cade'in bu senaryodan galip çıkacağına şüphe yok ama kemerinden kurtulduğum için yeterince mutluyum. *Neredeyse*. "Kulağa yeterince makul geliyor," diye kabul ediyorum ve elimi ona doğru uzatıyorum. "Anlaştık mı?"

Cade yırtıcı bir güç gösterisiyle beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor. "Anlaştık."

Eli benimkine dolanıyor ve teni benimkiyle buluştuğu anda anlaşmamıza pişman oluyorum. Cade elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Ağızından çıkan bir sonraki sözcükler olmasaydı, bu hareket cesurca görünebilirdi. "Arkanı dön ve salonun yan tarafını tut."

Harika, bunu şimdi yapıyoruz.

Gözlerimi devirerek kanepenin yanına doğru yürüyorum ve vücudumun üst kısmını mümkün olduğunca ilkel bir şekilde yan tarafa yatırıyorum. Kendi zayıflığıma lanet okuyarak, parmaklarımı soğuk deriye gömüyorum ve yakıcı acıya karşı kendimi desteklemeye çalışıyorum.

geldiğini biliyorum. Ağlayarak kendimi utandırmamak için dudağımı ısırıyorum. Beklediğim gibi, Cade'in sıcak ellerini kıcımda hissediyorum. Elbisemi yukarı kaldırıyor, beni çıplak ve korunmasız bırakıyor ve külotum kütüphanenin zemininde bir yerlerde unutuluyor.

Cade'in kemeri kıcıma şimdiye kadar indirdiği tüm darbelerden daha sert bir şekilde inmeden önce sahip olduğum tek uyarı derinin havada savrulması. Ağzıma keskin bir tat doluyor ve dişlerimin kazayla alt dudağımı kestiğini fark ediyorum. Kendimi toparlamaya çalışırken yüzümü kanepeye yaslıyorum. Cade'e beni ağlarken görme zevkini tattırmak istemiyorum. Gözyaşlarımın acısını dindirdiğimde ayağa kalkıyor ve asaletimden arta kalanları toplamaya çalışıyorum.

Cade anında beni kendine doğru çekiyor, vücudunun sert hatlarını benimkinin yumuşaklığına bastırıyor. O kadar yakın ki sikişin sert çıkıntısının karnıma doğru çıktığını hissedebiliyorum. Nefes alıyorum, vücudum içgüdüsel olarak onun ihtiyacına tepki veriyor, yine de vücudumu hissetmekten mi yoksa bana verdiği ceza ve aşağılamadan mı sertleştiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu tanıyorsam, ikisi de olabilir.

Cade çenemi tutuyor, ağzımı öpecek kadar yaklaşıyor ama dolgun dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce duruyor. "Şimdi 'şaplaklarım için teşekkür ederim baba' de."

Aramızdaki sessizlik biraz fazla uzayıncaya kadar şaka yaptığını düşünerek ona bakıyorum. *Ciddi* olduğunu fark ettim ve lanet olası piç kurusu bana işkence etmeyi henüz bitirmemişti. Belli ki benim küçük *baba sorunlarımın* cezasız kalmasına izin vermeyecek. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, beni duyabileceği kadar yakın olduğumuzun farkındayım.

"Neydi o?" Cade, ona meydan okumamı ve başka bir cezayı göze almamı istercesine mükemmel bir kaşını kaldırarak soruyor.

"Teşekkür ederim," diye yutkunuyorum boğazıma tırmanan mahcubiyeti, "*babacığım* şaplak attığın için."

"Rica ederim bebeğim," diye cevap veriyor Cade, yanağımı hoşgörülle çimdikleyerek. Bu hareket beni çocuk gibi hissettiriyor, aşağılanmışlık midemde çalkalanıyor. "Şimdi git yüzünü temizle ve akşam yemeği için hazırlan."

Dişlerimi sıkarak dönüyorum ve Cade beni zaten acıyan kıcıma sert bir tokat atarak gönderirken bağırarak odadan çıkıyorum.

Sikeyim. Pislik.

CADEN

My tatlı küçük tutsak bana sınırsız güçle güvenmekten daha iyisini bilmeliydi. İtiraf etmeliyim ki, sinsî zihnim ona yapabileceklerimin olasılıklarıyla çılgına döndü. Onu nasıl cezalandırabilirdim?

onu. Merhamet için nasıl yalvaracağını. Sonunda, oldukça basit bir şey seçtim. En mütevazî aletlerle işkence yapmanın bir sanatı vardır. Ve bazen en kör bıçak, derinizi her seferinde yavaş ve sivri bir şekilde keserken en çok canınızı yakar. Bu geceden sonra Kara iki şeyi öğrenecek; bana karşı gelmemeyi ve ona karşılığını fazlasıyla verme yeteneğimi hafife almamayı.

"Neden düşmanlarının çocuklarını bu akşamki yemek için turta haline getirmiş gibi gülümsediğini bilmek istiyor muyum?" Finn soruyor, mavi gözleri Burgundy bardağının tepesinden beni şüpheyile izliyor.

Kara'nın baştan çıkarıcı görüntülerini zihnimden silkeliyorum ve en eski arkadaşıma dönüyorum. "Saçmalama Finn," diye homurdanıyorum. "Pişirmediğimi biliyorsun."

Sol yanağındaki tanıdık gamzeyi ortaya çıkaran bir kahkaha atarak "Doğru," diyor. "Peki bu alışılmadık iyi halinin sebebi *ne*? Seni o zamandan beri gülümserken görmedim-" Sesi kesiliyor ama ikimiz de ne söylemek üzere olduğunu biliyoruz. Alister öldüğünden beri gülümsemiyorum. Ve muhtemelen haklı. Finn başını sallıyor, beyaz sarı saçları gözlerinin içine kayıyor. "Özür dilerim," diye iç geçiriyor.

Bu Finn ve benim her zaman mücadele ettiğimiz bir şey - aramızda bu kadar çok ortak geçmiş varken geçmişimizin acı kısımlarını görmezden gelmek. Bazen yeterince iyi bir ilişki olduğunda bu acıdan kaçınmayı başarıyoruz.

dikkat dağıtıcı. Ve bazen Finn'le bir içki içip de eskiden dört kişi hatırlamamak mümkün değil. Biz bir sürüydük -Alister, ben, Finn ve ikiz kardeşi Killian- birbirimizi sürekli belaya sokar ve beladan kurtarırdık.

Hepimiz yatılı okulda tanıştık; Finn ve kardeşi, Finn'in babalarının "kanlı parası" dediği şey sayesinde Danimarka'dan gelmişlerdi. Ve insanları ömür boyu birbirine bağlayan türden şeyler yaşadık. Ben her zaman Finn'e yakındım, Alister da Kill'e. Alister öldüğünde Killian da en az benim kadar üzüldü.

Hepimiz aramızdaki bağın kopmaz olduğunu düşünüyorduk, ancak zamansız ölümün beklediğimizden biraz daha yıkıcı olduğu ortaya çıktı. Kill cenazeden sonra ortadan kayboldu ve yıllar boyunca annesi dışında kimseyle görüşmedi. Finn ve ben birbirimize sarıldık, ikimiz de olmayan kardeşlerimizin yerini doldurduk. En karanlık anlarımda bana tanıklık eden ve beni ışığa doğru çekecek kadar önemseyen tek kişi oydu.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum sonunda, şarap kadehini elimde evirip çevirerek. "Ve haklısın. Mutluyum. Yeniden alışmak rahatsız edici bir duygu. Sanırım bunca yıl mutsuz ve dünyaya kızgın geçirdikten sonra üzerime kötü bir elbise gibi oturdu."

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor Finn, yüz ifadesi şaşkın ama ciddi. "Yıllardır ilk kez kendin gibi görünüyorsun. Mutluluk sana çok yakışıyor."

"Sakin ol dostum," diye takılıyorum sırtışıma daha da büyürken. "Mutluluğumun *sebebi* egomla birlikte sikimi de okşamaya çalıştığını düşünüp kıskanabilir. Kara çok hırçın bir şey, olsam dikkatli olurum." Finn, çukurlaşmış yanakları pembenin hoş bir tonuna dönüşürken bile kıkırdıyor.

Ülkenin bu bölgesindeki en büyük, en seçkin kink kulübünün sahibi olmasına rağmen Finn hiçbir zaman erkeklerle deney yapmamıştır. Babası kelimenin tam anlamıyla gelenekseldir. Ve Finn babasından öfkeyle nefret etse de, yaşlı zalimin ona verdiği bazı dersler hâlâ aklındadır. Aramızda kardeş sevgisinden biraz daha öte bir kıvılcım olabileceğinden hep şüphelenmişimdir ama Finn bu çizgiyi aşmaya asla cesaret edemedi. Bu yüzden ben de kendi tarafımda kalacak kadar saygılı davrandım. Yani, *çoğunlukla*.

Finn konuyu çabucak değiştiriyor, solgun yanakları benim sataşmalarım yüzünden hâlâ kızarmış. "Şu meşhur Kara Caine ile ne zaman tanışacağım? Senin soğuk kalbini ısıtmak için nadir bir kız gerekir."

Ne kadar doğru olursa olsun, bu imaya sinirleniyorum. "Kimse kalpler hakkında bir şey söylemedi, Finnian. Burada ısınan tek şey benim sikim ve o da bunu o güzel küçük amcıyla çok iyi yapıyor." Kara'yı sadece bir seks objesine indirgemek kabalık ama şu anda sahip olduğum tek zırh bu.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyor ve serulean mavisini gözlerinde muzip bir parıltı var. "Bu *küçük güzel amcıkla* da tanışacak mıyım?"

Öfke vücudumda fırtına gibi esiyor ve öfkemin altında ezilirken yüz ifademi nötr tutmak için irademin her zerresini kullanmam gerekiyor. Eğer soran Finn'den başka biri olsaydı, ona hayal edebileceği en korkunç şekilde siktir olup gitmesini söylerdim. Ama o beni çok iyi tanıyor ve Pandemonium'da oynadığım yıllar ona, ben izlerken başkalarının eşyalarına dokunmasına izin vermekten çok mutlu olduğumu gösterdi. Bu doğuştan gelen sahiplenme duygusu sadece Kara'ya özgü ve Finn fark ederse, bunun sonunu asla duymayacağım.

Bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve kayıtsız bir ses tonu ödünç alarak "Ona sormanız gerekecek" diye cevap veriyorum. Gözlerim saatime kayıyor. "Ve geç kaldı," diye ekliyorum kaşlarımı çatarak.

Kara'ya saat sekizde yemek odasında olması için özel talimatlar bıraktım. Notuma, iyi davranışının ödülü olarak bir hediye eşlik ediyordu -Onun için özel olarak diktirdiğim muhteşem bir elbise. Kara'nın *kendisine* ait olan şeyleri giymeye zorlanmaktansa kendisi için bir şeyler almasının zamanının geldiğini düşündüm. Bunun hastalıklı bir durum olduğunu anlamamın bu kadar uzun sürmesinden utanıyorum. Ta ki Bayan Hughes'tan gelen bir yorum beni kendi aptallığımla baş başa bırakana kadar. O gün Kara'ya bütün bir koleksiyon sipariş ettim ve bu akşamki kıyafeti ilk gelen şey oldu.

Her ne kadar güzel olsa da, bu gece yaramaz kızım için planladığım şeyden sonra elbisenin bir ödülünden çok işkence gibi görüneceğini hissediyorum. Saatime tekrar baktım. On beş dakika gecikti. Ve beni beklettiği her saniye cezası daha da kötüleşecek. Tam merdivenleri hışımla çıkıp onu sarı saçlarından tutup aşağı sürüklemeye hazırlanırken, koridordan gelen topuklu ayakkabıların hafif tıkırtısını duyuyorum.

Kara içeri girdiği anda ikimizin de gözleri kapıya kayıyor ve dudaklarımdan minnettar bir hırıltı dökülüyor. Siyah, iç çamaşırı tarzı elbise ona hayal ettiğimden bile daha iyi oturuyor. Dilimi, şeffaf siyah dantelin uzun kollarından görünen çıplak omuzlarında gezdirmek istiyorum. Korseli korsaj dolgun göğüslerini yukarı kaldırıyor ve yan taraftaki transparan paneller bana kalçalarını tam olarak nereden tutacağını gösteriyor. Kirpik dantelleri çıplak kalçalarının üstünü okşuyor ve ben sadece o çığlık atana kadar dişlerimi kalçalarına geçirmek istiyorum.

Yumuşak dudakları şarap rengine ve onları emip tadının da aynı keskinlikte ve tatlılıkta olup olmadığını görmek istiyorum.

Akşam yemeğini tamamen atlamamak ve şu anda muhteşem kızımın ziyafet çekmemek için içimde her şey var. Ama bu gece yemekten daha fazlası var. Küçük güzel kütüphanecimin bana karşı gelme konusunda bir ders alması gerekiyor. Ve bunu asla unutmayaacağından emin olacağım.

"Kara," diye selamlıyorum, sesimi sert tutarak ve hoşnutsuzluğumun içeri sızmasına izin vererek. "İçeri gel."

Kara kapı aralığında durmuş, panik içindeki gözleri Finn'le benim aramda gidip gelirken sözlerim bir istekten çok emir niteliğindeydi. Tabii ki akşam yemeğinde misafirimiz olacağı konusunda ona hiçbir uyarıda bulunmamıştım. Biraz daha örtünmek için elbisesinin eteklerini gizlice aşağı çekmeye çalışırken boynunda parlak bir kızarıklık belirliyor. Büyük bir memnuniyetle, yeniden ayarlama çabaları, göğüslerini daha fazla ortaya çıkarmak için korsajını aşağı çekmekten başka bir şey yapmıyor. Yırtıcı bakışlarımı takip ediyor ve kolunu çoğunlukla çıplak olan göğsünün üzerine atıyor.

"Bütün gece kapının önünde mi bekleyeceksin?" Azarlıyorum, ses tonum daha keskin. "Buraya gel."

Kara ileri doğru tereddütlü bir adım atıyor. "Ziyaretçileriniz olduğunu bilmiyordum," diye kekeliyor. "Sen işini bitirdikten sonra geri geleceğim." Aceleyle kaçmaya çalışarak arkasını dönüyor. Buna izin vermeyeceğimden değil.

"*Sakin* buna cüret etme," diye bağıyorum, öyle yüksek sesle ki donup kalıyor ve kaşlarının arasına kazınmış endişeyle bana dönüyor. "Sana bir emir verdim. Bana itaat et, yoksa seni arkadaşımın önünde utandırmak zorunda kalacağım."

"Pardon?" diye itiraz etti, her zamanki öfkesi vücudundaki tüm mantıklı korkunun buharlaşmasına neden oldu. Bu tepkiyi bekliyordum ve ona göre hesapladım.

"Kıçını buraya getir, *hemen*." Parmaklarımı şıklatıyorum ve altımdaki zemini işaret ediyorum. Gözlerindeki cinayet ifadesiyle, sandalyemin yanında durana kadar her seferinde isteksiz bir adım atıyor. "Bu daha iyi," diye karşılık veriyorum, sandalyemde geriye yaslanıp ona bakarak. "Bir dahaki sefere, ilk sorduğumda sana söyleneni yapacaksın. Anladın mı?"

Kara alay ediyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak hem duruşu hem de sessizliğiyle bana meydan okuyor. Bu saçmalık bu gece işe yaramayacak. Bileğine uzanıp onu kendi seviyeme çekiyorum, gözlerim onunla Finn arasında gidip geliyor

Bu yüzden gerekirse onu onun önünde tokatlama tehdidimi yerine getireceğimi biliyor. "Cevap ver Kara," diye emrediyorum elimi sıkarak.

"Anlıyorum," diye zorluyor.

"Güzel," diye başımı sallayarak cevap veriyorum ve onu şimdilik serbest bırakıyorum. Bileğini dramatik bir şekilde ovuşturuyor, bu abartılı hareket Finn içinmiş gibi görünüyor. Ama merhamet için yanlış adama bakıyor. Eğer ona ait olsaydı Finn'in çok daha kötüsünü yapacağından haberi yok. Finn'in tercih ettiği silahla kıyaslandığında, bu gece kolay kurtulacak.

"Bu Finnian," diyorum ona, sağ tarafımda oturan ve kıvrak bir İskandinav tanrısına benzeyen adamı işaret ederek. Kara onu gerginlik ve *çekicilik* karışımı bir duyguyla inceliyor. Sıcak kahverengi gözlerinde ikincisini fark ettiğimde çenem sıkılıyor. "Merhaba de."

"Merhaba," diye yumuşak bir sesle selamlıyor Kara gözleri benimkilere kaymadan önce. "Merhaba Kara," diye yanıtlıyor Finn, Danimarka kökenli olduğunu yumuşak bir fısıltıyla

Aksan. Kara sanki aksanın tonunu çözmeye çalışıyormuş gibi merakla ona bakar. "Ashford bana senin hakkında çok şey anlattı."

Lanet olsun. Sanki içimi dökmüşüm gibi konuşuyor. Ki öyle bir şey yapmadım. "Ve bununla," diye araya giriyorum Finn suçlayıcı başka bir şey söylemeden önce, "demek istiyor benim olduğunu biliyor. Ve umurunda bile değil." Kara, Finn'in kahramanı oynayıp onu kurtarmak istemeyen bir başka amcık olduğunu öğrenince irkildi. Bana ağır hakaretler etmekten kaçınıyor ama ifadesinden kesinlikle bunları düşündüğünü anlayabiliyorum.

Şu anki nefretinin bir zerresini bile kaybetmek istemediğimden, akşamki şenliklere devam ediyorum. "Bu öğleden sonra, sen ve ben bir anlaşmaya vardık," diye hatırlatıyorum ona, güzel, fahişemsi elbisesinin içinde titrerken gözlerim zalimleşiyor. "Bu gece *başka bir şey* var."

CADEN

K Ara dudağını o kadar sert ısırıyor ki birazdan kan çekecek. Paniğe kapılmış gözleri Finn' benim aramda gidip geliyor, temkinli zihni bir seyircinin karşısında nasıl bir işkenceye maruz kalacağını anlamaya çalışıyor.

Yabancı. Katılacak mı yoksa cezasına seyirci mi kalacak merak ediyor. Şansına, henüz karar vermedim. Belki iyi bir kız olursa, geceyi nispeten yara almadan atlatır. Değilse, benim için daha eğlenceli olur.

"Diz çök," diye emrediyorum, sesim alçak ve baskın.

"Ne?" Kara sanki bu kelimeyi anlamamış gibi sordu. Onun gibi eğitilmiş ve zeki bir kadının ilk savunma hattının aptalı oynamak olmasını beklemiyordum. Bu ona yakışmıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye yeniden ifade ediyorum, ben onu almadan önce kendine olan saygısını yeniden keşfetmesi için ona bir şans tanıyorum. Beni itaat etmeye zorlamazsa bu onun için çok daha kolay olacak.

"Cade," diye fısıldayarak yalvarıyor. Kocaman gözleri benimkileri arıyor, bir parça merhamet için yalvarıyor. Ben ona bakıp boyun eğmesini beklerken çelik gibi bir kararlılıktan başka bir şey bulamıyor. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu kurtaramayacağını biliyor.

Kara titrek bir nefesle aşağı inmeye başlıyor, kısa eteği ve uzun topuklu ayakkabılarıyla mücadele ederek emrimi zarafetle yerine getiriyor. Daha da iyisi, benim için acı çektiğini görmek hoşuma gidiyor. Topuklarının üzerine çökmeden önce çıplak dizleri teker teker yere değiyor. Bana bakıyor, koyu renk gözleri kızgınlıkla parlıyor

meydan okuma. Onu bu kadar erken ağlamaya kıskırttığım için şok oldum. Belki de onu küçük düşürmek düşündüğümünden daha kolay olacak.

"Aferin kızıma," diye onaylayarak başparmağımı ısırıldığı şiş dudağına sürüyorum. "Şimdi, kurallarına uymakla ilgili bir sorunun var gibi görüldüğüne göre, bu gece itaat konusunda bir eğitim olacak. Anladıysan başını sallla." Kara başını salladı. "Güzel. Bu gecenin ilk kuralı, sizinle konuşulmadığı sürece . Hizmet etmek için buradasınız, katılmak için değil. Evet?" Kesik bir baş sallama daha. Kızım şu ana kadar iyi gidiyor.

"Bu gecenin ikinci kuralı Finnian'a ve bana *efendim* diye hitap edeceksiniz. Anlaşıldı mı?" Cevap olarak çenesini aşağı indirmeden önce çenesini sıkıyor. Bu sefer o kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim. "Sözlü cevap, Kara."

Bana hançer gibi bakıyor ama ben geri adım atmıyorum. "Evet," diye dişlerini sıkarak bağıyor. İsteddiği gibi beni cehenneme göndermemek için parmaklarını kalçalarına gömüyor.

"Şimdiden itaatsizlik mi ediyorsun?" Onaylamayan kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Çenesinden tutup onu kendime yaklaşıtıyorum ve tam kalçalarımın arasına diz çökmesini sağlıyorum. "Tekrar dene."

"Evet... efendim," diye tükürüyor, yanaklarını tuttuğum için kelimeler cızırdıyor. "Bana bir daha karşı gelme." Çenesini bırakıyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. topuklarını. "Bayan Hughes akşam yemeğini mutfakta hazır bıraktı. getirebilirsin." Arkama yaslandım ve ne yapacağını görmek için bekledim. Hırçın tutsağım ısıracak mı yoksa iyi mi davranacak? Açıkçası, ikisi de beni mutlu ederdi.

Sikim de aynı fikirde gibi görünüyor, çünkü kalçalarımın arasında kalınlaşıp sertleşiyor. Pantolonumun fermuarına bastıran şişkinliği yeniden ayarlıyorum, Kara'nın fark edeceği kadar açık ve yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor. Bakışlarında, orada gizlenen nefreti yumuşatan bir sıcaklık pırıltısı yakalıyorum. Koyu çikolata gözlerini benimkilere kaldırdığında öfke ve şehvet iç içe geçiyor. Onu masanın üzerine fırlatıp, amını çatal bıçakların üzerine sızacak kadar doldururken, öfke dölleri için yalvarmaya dönüşene kadar onu becermek istiyorum.

Düşüncelerimi okumuş gibi görünüyor ve dengesiz ayakları üzerinde yükselirken ifadesi soğuk ve meydan okuyan bir hal alıyor. Çenesini dik tutarak topuğunun üzerinde dönüyor ve mutfığa doğru yürüyor, çıkarken kapının kapanmasına izin veriyor. Sessizce gitmesini beklediğimden değil, bu yüzden onun sert tavrını görmezden geliyorum. Ta ki oda derin bir kahkaha sesiyle dolana kadar. Gözlerim Finn'e kayıyor ve onun da kendini daha fazla tutamadığını görüyorum.

"Lanet olsun," diyor kahkahalar arasında, " olduğun kişi *bu mu*? Ürkek bir tutsaktan çok, dişlerini bir şeye geçirmeye hazır bir engerek yılanı gibi - görüşüne bakılırsa muhtemelen sana."

Finn'e sinirli bir bakış fırlatıyorum. Finn'in sözleri kızıdan ziyade benim onu evcilleştirme yeteneğimi eleştiriyor. Finn kulüpte ne tür kızlarla ilgilendiğimi biliyor ve bunlar ağzını bozup kavga şımarık denizaltılar değil. Burada boyumu aştığımı biliyor ve onun güzel yüzündeki şaşkın ifadeden nefret ediyorum. "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım. "Onu buraya ilk getirdiğimde görmeliydin. İkimizin de kafasını koparırdı. Bu bir ilerleme."

"Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?" diye soruyor, sesi her zamankinden biraz daha ciddi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama deneyeceğimden eminim."

Kara'nın elinde iki tabak prosciutto sarıllı tavuk, trüflü risotto ve kavrulmuş kuşkonmaz ile kapıdan içeri dalmasıyla bölünüyoruz. Bayan Hughes her zamanki gibi beni gururlandırdı. Akşam yemeği hazırlıkları için üçüncü bir misafirden bahsetmeyi bilerek ihmal ettim, yaramaz esirimin aç kalmasına izin vereceğimden değil. İyi bir evcil hayvan gibi elimden artıkları yiyebilir.

Kara tabakları Finn ve benim önüme itiyor, sanki yemekleri mükemmel suratıma fırlatmak istiyormuş gibi bana ters ters bakıyor. Mantıklı bir kız şimdiye kadar kendini kurtarmak için yalvarırdı ama o hâlâ çok alıngan ve öfkeli bir şey. Onu yemeği pişirmeye ve servis etmeye zorlamayı düşündüm ama sağlığıma Kara'ya güvenmeyecek kadar değer veriyorum. Muhtemelen Bayan Hughes'un dolaplarını yağmalayacak ve yer mantarını fare zehriyle değiştirecektir. Bu gecelik işinin bittiğini düşünen Kara masadan uzaklaşmaya başladı.

Oh hayır, tatlım. Daha yeni başladık.

Ona bakmadan parmaklarımı şıklatıyorum ve Finn ile benim aramdaki zemini işaret ediyorum. Sözlü bir komut olmadan tepki verip vermediğini merak ediyorum. Verdiğini gördüğümde sikim biraz sarsılıyor - bir dereceye kadar. Kara yaklaşıyor ve yanımda duruyor, açık elbisesinin eteklerini çekiştirirken ayaklarının üzerinde kayıyor. Derin kahverengi gözleriyle buluşuyorum, *ayakta durmaması* gerektiğini hatırlatmak için kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana büyük bir cesaretle bakan Kara, çok pahalı topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve mermer zemine gelişigüzel bıraktı. Sonra tek ve zarif bir hareketle çıplak ayakla pozisyonunu alıyor. Önümde nasıl doğal bir şekilde diz çöktüğünü, boyun eğmenin ona ne kadar yakıştığını gördüğümde bedenim tahrikle yanıyor. Beklenmedik kalınlığa karşı öksürüyorum

boğazımda düğümleniyor ve ani şaşkınlığımın fark edilmediğini görüyorum. Kara'nın gözleri kendini beğenmiş bir memnuniyetle parıltıyor ve bacaklarını, kalçalarının arasından görünen siyah dantelli tangasını görebileceğim kadar açıyor.

Kara Caine dizlerinin üzerindeyken bile kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor. Ama ben ona ne kadar yanıldığını kanıtlayacağım.

Kendi çatalımı alıp yemeğimi yerken Finn'e, "Lütfen ye," diye sesleniyorum. Kremalı risotto ağzımda eridiğinde boğazımın derinliklerinde inliyorum, beni izlerken Kara'nın hatırı için dramatikliği artırıyorum, şüphesiz midesi kıskançlıkla gurulduyor.

Finn yemeğini mideye , "Kahretsin, Bayan H'nin özlemişim," diye iç geçiriyor. "Neden beni daha sık yemeğe davet etmiyorsun, seni bencil amcık?"

"Çünkü," diye açıklıyorum şarabımdan bir yudum aldıktan sonra, "seni en son akşam yemeğine davet ettiğimde Bayan Hughes'u mutfağımdan kaçırmaya çalışmıştın." Dürüst olmak gerekirse, bu ihanet yüzünden hâlâ acı çekiyorum.

"Dostum, Château Margaux'da üç şişe içmiştik. Lanet olası anneni altından çalmaya çalışırdım ve ertesi sabaha kadar en ufak bir utanç hissetmezdim. Onu bütün gece adımı haykırmaya zorladıktan sonra yani."

"Büyüleyici. Annen nasıl bu arada?" Müstehcen bir sırtışıla soruyorum. Aslında annesine bir hamle yaptığımı biliyor, bu da benim iğnemi onunkinden çok daha güçlü kılıyor. Eleanor Ashford, Finn gibi bir çocuk dizlerinin üzerine çöküp ona yalvarsa bile yüzüne bakmayacak kadar taş kalpli bir sürtük. Aslında, çok düz burnunu kaldırır ve onun edep yoksunluğunu azarlardı.

Talulah Doherty ise tamamen sıcak ve özgür ruhludur. Cesaretimi toplayacak kadar İrlanda viskisiyle sarhoş olduğumda bir keresinde onu öpmeme izin vermişti. Ve çok iyi bir öpücüktü. Finn'in şansına, diğer her şeyi piç babasından almış olsa da annesinin dudakları ve kişiliği ona miras kalmış. Şikâyet edecek bir şeyi olduğundan değil -Finn'in genetik yapısı neredeyse benimki kadar mükemmel. Sarı saç ve mavi gözlerin sıkıcı olduğunu düşünenler, bir İskandinav tanrısıyla karıştırılabilecek 1.80'lik bir Danimarkalıyla tanışmamış demektir.

"Üniversiteye gitmeden önceki yaz annemi becermeye çalıştıktan sonra neden hâlâ seninle konuştuğumu hatırlatır mısın?" Finn huffs.

"Muhtemelen çarpıcı yakışıklılığım ve doğal cazibem yüzünden," diye sırtarak karşılık veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, herkes anneni becermeye çalıştı." Ben doge gibi

peçetesini yüzüme fırlattı. "Bu bizim suçumuz değil. Doğal kızıklar her erkeğin zayıf noktasıdır."

Finn kaşlarını çatarak, "Lanet olası *zayıflığını* pantolonunun içinde ve beni doğuran kadından uzak tuttuğun için sana teşekkür ederim," dedi.

"Sorun olmaz," diye cevap veriyorum bakışlarım Kara'nın üzerindeyken. "Zaten sarışınlar karşı bir zevk geliştirmiş gibiyim." Dikkatimin nerede olduğunu anlamadan önce Finn'in yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor.

"İyi seçim," diye karşılık veriyor kısa bir kahkaha atarak. "Sarışınlar daha çok eğlenir. Değil mi Kara?"

Sorduğu soru Kara'yı asık suratlı sessizliğinden uyandırır. Kara'nın koyu renk gözleri mermer zemini incelemekten kalktı ve temkinli bir belirsizlikle Finn'e dikildi. "Evet, efendim?" Kaşlarının arasında bir kırıksık oluşuyor ve doğru davranıp davranmadığından endişeleniyor.

Onu eziyet içinde bırakmamayı seçerek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve alçak sesle "Aferin kızıma" diye fısıldıyorum. Altımda rahatladığını hissedene kadar başını okşamaya devam ediyorum. Ve dokunuşuma *doğru* eğilmeye başladığını hissettiğimde, boğazımdan derin bir gümbürtü geliyor. "Çok hızlı öğreniyorsun. Öğreneceğini biliyordum."

Çatalımı bir parça kuşkonmaza dudaklarına götürürken dudaklarımda beliren gülümsemeye karşı koyamıyorum. Geniş, dehşet dolu gözlerle bana bakıyor, ağzı sınıksıkı kapalı. "Ye," diye emrediyorum, yemeği pembe dudaklarına sürüyorum ve parlak bir tereyağı izi bırakıyorum.

"Hayır, teşekkür efendim," diye itiraz ediyor ve başını benden çeviriyor.

"Bu bir rica değildi, Kara. Ye." Onun inadını kırmaya çalışırken yüz ifadem sert ve inatçı. Bir çocuk gibi kaşıkla beslenmekten utanıyor, suratına tikiştirdiğim yemeğe direndiğinde yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Aç olmalısın aşkım," diye ekliyorum, ses tonum daha nazik. Her şey cezalandırma ve aşağılamayla ilgili değil. Kızımın doymasını istiyorum -sadece bunu yapma şekline boyun eğmesini istiyorum. Kara sonunda dudaklarını ayırıp kuşkonmaz lokmasını dudaklarının arasından kaydırmama izin vermeden önce çelişkili görünüyor. Yemeğin tadına baktığında kaşlarındaki çatıklık biraz hafifliyor, yemeği alış şekline rağmen.

"Biraz daha?" Tavuk ve risotto'dan büyük bir ısırık alarak soruyorum. Ben onu uyaran bir bakışla düzeltmeden önce kafası sallanmaya başlıyor. Sırf utandığı için aklıtan ölmesine izin vermeyeceğim. Dizlerinin üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanırken gergin gözleri Finn'e kayıyor. "Ona bakma. Ona bakma."

Ben. Sana sahip olan benim." Ona doğru eğilip yemeği tekrar uzatıyorum. "Şimdi, biraz daha ister misin?"

"Evet, efendim," diye fısıldıyor. İtaatkâr bir kız gibi ağzını açıyor ve onu tekrar beslememe izin veriyor.

"Ağzın açık ve doldurulmayı bekleyen ne güzel bir sürtük," diye mırıldanıyorum kulağına ve odadaki hiç kimse dudaklarından dökülen iniltiyi kaçırıyor. Finn'le göz göze geliyorum ve ona göz kırpıyorum. İkimiz de yeni kana o kadar alışık değiliz ki Kara'nın masumiyeti sarhoş edici. Ona bir şans , benimle birlikte onun tatlı, saf tadıyla kafayı bulacağından hiç şüphem yok.

Finn'in parlak mavi gözleri, dizlerinin üzerindeki güzel kızıma bakarken kapüşonlu ve ağır. "Biraz daha şarap, Kara," diyor boş kadehini sallayarak, sesi sert ve annesinin İrlanda aksanının belli belirsiz yankısı her zamankinden daha kalın.

Kara izin ister gibi bana bakıyor ve sadakati karşısında göğsümde hayranlık duyguları dalgalanıyor. Memnuniyetle başımı sallayarak masanın üzerinde duran Burgonya şişesine doğru bir işaret yapıyorum. Yerden kalkmaya çalışırken ona yardım etmek için elimi uzatma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Çıplak ayakları ve dizleri o kadar uzun süre oturmaktan kızarmış ve buruşmuş ki şaraba doğru ilerlerken diken üstünde yürüdüğünden hiç şüphem yok.

Finn'in bardağını elinden geldiğince dolduruyor ve Finn'in gözlerinin uzun zamandır gördüğü en tatlı şeymiş gibi kızın vücudunda gezinmesini kaçırmıyorum. Onun bu ilgisi beni çileden çıkarmalı -başka herhangi bir erkeğin çıkarırdı- ama en iyi dostum kızıma tam da hak ettiği gibi taparken kendimi bir gurur duygusuyla savaşıırken buluyorum. Finn beni bakarken yakalıyor ve ağzındaki baklayı saklamak için öksürüyor. Ses Kara'yı korkutuyor ve bir damla kırmızı şarap masaya düşüyor.

Dudaklarından küçük bir soluk geliyor ve şişeyi hızla masanın üzerine bırakarak endişeyle kırmızı lekeye bakıyor. "Çok özür dilerim," diyor panik içinde. Kurallarımı çiğnediğini ve masayı kirlettiğini fark ettiğinde küçük elleri ağzına gidiyor. Onu cezalandırabilirdim ama yapmadım. Bunun yerine sandalyemde arkama yaslanıp Finn'in nasıl başa çıktığını izliyorum.

"Her şey yolunda. İzin ver," diye cevap veriyor Finn, bakım sonrası için ayırdığı nazik ses tonuyla -kölesi bunalmış ve savunmasız olduğunda. Kucağından peçetesini alıyor ve mermeri lekelemeye fırsat bulamadan lekeyi siliyor. "Yeni gibi oldu, kedicik," diyor gülümseyerek ve yemin ederim sol yanağındaki gamzenin bir ipucunu neredeyse görebiliyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diye kekeleyerek cevap veriyor Kara, telaşlı görünüyor. Aceleyle aramızdaki yerine geri dönüyor.

Bana doğru yürürken onu inceliyorum. Bu bir ceza olsa bile, çok fazla zorlanmadığından emin olmam gerekiyor. Kemere verdiği tepkiden sonra, çok dikkatli olamam. Daha önce oynadığım kızlardan daha narin. Ona zarar verebileceğini bile bile arzularımın tüm gücünü serbest bırakma riskini alamam. Nazik bir el ile onu rahatlatmalıyım. Elimden geldiğince *nazik*.

Duruşundan, artık yemek odasına girdiği zamanki kadar gergin olmadığını anlayabiliyorum. Kalçaları bir o bir bu yana sallanırken gevşemiş, dar elbisesi kışının kıvrımlarını belirginleştiriyor. Uyluklarını birbirine bastırıyor, sanki aralarındaki baskıyı hafifletmeye çalışıyor. Ve gözlerine geldiğimde, koyulaştıklarını fark ediyorum, göz bebekleri neredeyse irislerinin koyu kahverengisini geride bırakıyor. Benim yaramaz kızım tahrik olmuş. Ve bunun lanet bir ceza olması gerekiyordu.

Kara bir kez daha dizlerinin üzerine çökmeye başladığında, "Dur," diye emrediyorum.

Sandalyemden kalkıp onun etrafında dönüyorum, ne kadar ıslak olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Parmak uçlarımı yanaklarında gezdiriyorum ve ne kadar sıcak olduklarını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Soluk teni utandığında ya da tahrik olduğunda kolayca pembeleşir ama bu kırmızı tonu her ikisi de olamayacak kadar koyu. Finn şarabından bir yudum aldığı anda, Kara'nın sadece içtiği zaman bu kadar kızardığını hatırlıyorum. Ve bunu yapmasına kesinlikle izin verilmemişti.

"Bu gece kızarmışsın," diye yorum yapıyorum, sözlerimde suçlayıcı bir tını var. "Öyle ?" diye karşılık veriyor sahte bir rahatlıkla. Ama dişleri poposuna batıyor

Benden uzağa bakarken dudaklarını.

"Oldukça." Çenesinden tutup yüzünü bana dönmeye zorluyorum. "İçki mi içiyordun, Kara?"

Odadaki enerji gerginleşiyor ve Finn'in nefes nefese konuşmamızı izlediğini hissedebiliyorum. Kara'ya o kadar yakınım ki dudaklarındaki şarabın kokusunu alabiliyorum. Yanılmıyorsam Sauvignon Blanc. Bayan Hughes'un en sevdiği yemek şarabı olduğu için muhtemelen tezgahta bulmuştur.

Kara gözlerimin içine bakıyor ve yüzüme karşı yalan söylüyor. "Hayır, efendim." Çıplak ayaklarının üzerinde kayıyor. "Sadece bu gece çok sıcak."

Kışın ortasında, malikâne bırakın *sıcak* olmayı, rahat bile olamayacak kadar geniş ve cereyanlı. "Ve yine de," diye karşı çıkıyorum, parmaklarım onunkilere dolanana kadar iki elimin de vücudundan aşağı kaymasına izin vererek, "ellerin donuyor." Ve onlar, soğuk ve titreyen avuçlarımın içindeler. Ellerimi

Parmaklarını dudaklarıma götürüp her birini ağzımda ısınana kadar emdim. Belki de bir sonraki sözleri, asıl aldatmacasını gizlemeye çalışan saf bir zehir olmasaydı yapardım.

"Sanırım iki hasta piç için seks kölesi gibi ortalıkta dolaşmak zorunda kalmak beni bunalmış ve aşırı ısınmış hissettirdi. Üst düzey bir fahişe gibi giyindiğimde ve dizlerimin üzerine çökmeye zorlandığımda kızardığım için beni suçlayabilir misiniz?"

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, ses tonum tehlikeli. Daha önce fiziksel cezadan kaçınacağıma dair verdiğim sözden pişmanlık duyuyorum. Çünkü şu anda onu masanın üzerine yatırıp yalanlarını yüzüne vurmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Finn, kızımın kıcının kızarmasını ve biraz saygı öğrenmesini izlemekten çok memnun olurdu. Bu durumda, ona benimle uğraşmaması gerektiğini hatırlatmak için daha yaratıcı bir şeyler düşünmem gerekecek. Ve sanırım onun akıllı ağzı bana mükemmel bir fikir verdi.

CADEN

E Önümdeki güzel küçük yalancıyı incelerken damarlarımda heyecan ve şehvet birlikte dönüyor. Kara'nın arkasına geçip boynuna ulaşana kadar elimi sırtında gezdiriyorum. Sonra parmaklarımı boğazına doluyorum.

ve onu bana karşı sabit tutuyorum. Diğer elimle, elbisesinin üst kısmına ulaşana kadar orta parmağımı omurgasından yukarı doğru sürüklüyorum. Fermuarını yakalayarak yavaşça aşağı çekmeye başlıyorum, elbisesi yarılıp sırtını çıplak bırakana kadar durmuyorum. Kara dehşetten gerilmiş, gözleri Finn'e sabitlenmiş bir halde onu soymamı izliyor.

"Elbiseni çıkar," diye fısıldıyorum, dudaklarımı Kara'nın kulağına bastırarak. Altımda titriyor.

"Hayır," diye nefes alıyor, başını omzuma için hafifçe arkaya yatırırken bile.

"Üst düzey bir fahişe gibi giyindiğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum, parmak uçlarımı göğüslerinin üzerinde gezdirerek onu kızdırıyorum. "Fahişelerin mallarının çoğunu sakladığını sanmıyorum, değil mi? O yüzden," kulak memesini ısırp dişlerimle çekiştiriyorum, "çıkart şu güzel elbiseyi."

"Lütfen efendim," diye yalvarıyor, sesi zayıf. Sonunda, bu malikânedeki kaçamayacağı gibi benim komutamdan da kaçamayacağını biliyor. Esirim teslim olmadan önce savaşma ihtiyacı hissediyor.

"Bir şeyler içtin mi, Kara?" Kırılmak üzere olduğunu bildiğim için tekrar soruyorum.

Korkudan titreyerek cevap vermeden önce nefesi kesiliyor: "Evet efendim."

"Sonunda gerçeği öğrendik. Bana bir daha yalan söylemeyeceksin, anladın mı?" Parmaklarım boğazını sıkıyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyor mahcup bir baş sallamasıyla.

"Güzel." Onu elbisesinin fermuarı açık bir şekilde ayakta bırakıyorum ve koltuğuma geri dönüyorum. Sandalyeyi çekiyorum, böylece masayla aramda bolca yer kalıyor ve oturuyorum. "Şimdi şu lanet elbiseni çıkar." Kara dönüp bana bakıyor, güzel yüzünde bir şok ifadesi var.

Finn'in bu imgeyi takdir edeceğini bilerek, "Günah çıkarma, kefaret olmadan günahı affettirmez, aşkım," diye ekliyorum. Finn gençken, babasının işlediği suçların lekesini kiliseye katılarak çıkarabileceğine inanacak kadar aptaldı. uğruna rahipliğı terk ettikten sonra, kutsal şeylere saygısızlıkla karışık seks onun sapkınlığı haline geldi. Ve şimdi bunun için Pandemonium'a teşekkür etmeliyiz.

"Her şeyi yaparım Kara," diye homurdanarak ona anlaşmamızı hatırlatıyorum. "Bana söz verdiğin şey buydu."

Bu noktada benimle savaşmak kendisiyle savaşmak anlamına gelecekti ve o da bunu biliyordu. Derin bir nefes alarak elbiseyi bırakıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Diğer tarafından, Finn'in onun mükemmel kıcına iyice baktığını hatırlatan minnettar bir iç çekiş duyuyorum. Benim görüşüm daha da iyi.

-Kremsi memeleri siyah dantelli dışarı taşıyor, o kadar ince ki sert meme uçlarının dışarı çıktığını görebiliyorum. Külotu da transparan ve aynı siyah dantele bastırılmış dolgun dudaklarının dış hatlarını fark ediyorum.

Islanıp ıslanmadığını sormama gerek yok çünkü iç bacaklarındaki uyarılmanın parıldayan izini görebiliyorum. Yaramaz kız zar zor giydiği külotunu ıslatmış ve ortalığı batırmış. Diz çöküp yalayarak temizlemek istiyorum. Ama önce o bana bu onuru bahşedecek.

İki parmağımı kendime doğru kıvrarak yaklaşmasını işaret ediyorum. Dizleri dizlerime değecek kadar yaklaştığında, "Diz çök" diye emrediyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Finn nefesinin altında, mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş, dişleriyle alt dudağını yırtıyor. Bu işin nereye varacağını çok iyi biliyor. Ve bacaklarının genişlemiş duruşuna ve elinin kalçalarının arasında aşağı yukarı sürtünmesine bakılırsa, onaylıyor.

Bana bir şok yaşatan Kara, tek kelime bile itiraz etmeden dizlerinin üzerine çöktü ve kalın, koyu kirpiklerinin arkasından bana baktı. "Kemerimi çöz," diye törpülüyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Kemerime bakarken Kara'nın bakışlarındaki sıcaklığın bir kısmı korkuyla ürperiyor ama uzanıp başparmağımı onun üzerinde gezdiriyorum

dudaklar. "Güven bana. Sana zarar vermeyeceğime söz verdim, değil mi?" Başını sallıyor. "Eğer dur dersen, bu iş biter. Anlaşıldı mı?" Tekrar başını sallıyor. "Sözlü cevap, Kara."

"Evet, efendim." Kelimeler artık ona çok kolay geliyordu.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldandım. "Şimdi kemerimi çöz ve beni dışarı çıkar."

Titreyen parmakları kalçalarımın yukarı kayıyor, kemer tokamı bulmadan önce cehennem kadar sert sikimin üzerinde durup okşuyor. Dudağını ısırarak deriye uzanıyor. Elim saçlarına kayıyor ve dikkatini çekmek için biraz çekiyorum. "Ellerini kullanma aşkım," diyorum şeytani bir sırıtışla. "Dişlerini kullan."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve görevi yerine getirmenin en iyi yolunu düşünmesini izliyorum. Gözleri hevesli bir kararlılıkla parlarken her zamanki kararlılığı yerine oturuyor. Üzerime eğiliyor ve dişlerini kemerin katlanmış derisine geçiriyor, kemeri yerinde tutan banttı kurtulana kadar yana doğru çekiyor. Kayış tokadan kurtulana kadar daha sert çekiştiriyor. Dişlerini metalin etrafına geçirip deriden ayırdığında yüzünde gururlu bir gülümseme beliriyor ve kemeri açık bırakıp yanlarımda asılı bırakıyor.

"Tadına bakmak ister misin, güzel kız?" Ellerim düğmelerimi ve fermuarımı hızlıca açarken soruyorum. Pantolonumu ve boxer'ımı aşağı çekiyorum, ta ki sikim serbest kalana kadar, ucu çoktan şişmiş ve onun için damlıyor. "Hadi o zaman. Bir yala." Oda iki ayrı iniltiyle doluyor ve Finn'in gözlerinin ağlayan sikime kilitlendiğini görmek için küçük tutsağımdan başımı kaldırıyorum. Olduğu yerde donup kalmıştı ve zorlukla nefes alıyordu. *İlginç.*

Hiçbir uyarıda bulunmadan Kara'nın sıcak ağız sikimi yutuyor ve ben inleyerek bütün gün ihtiyacım olan zevke teslim olurken başımı arkaya atıyorum. Parmaklarım saçlarında dolaşüyor ve başını yukarı aşağı yönlendiriyorum, çok fazla yönlendirmeye ihtiyacı olduğundan değil. Kara dilini şaftımın alt tarafında nasıl gezdireceğini ve yarığımın üzerinde nasıl gezdireceğini çok iyi biliyor. Yanaklarını açıp emerken o kadar çok baskı uyguluyor ki neredeyse acı veriyor ama ben böyle seviyorum. Parmakları taşaklarımı avucunun içine alıp yuvarlamak için uzanıyor ve gözlerim kapanırken kanlı bir şekilde inliyorum. Benim masum kütüphanecim çok iyi kafa veriyor.

Alt bedenimde patlamakla tehdit eden bir basınç oluşmaya başladığını hissetmem hiç de uzun sürmüyor. Odada yankılanan benimkinden başka iniltilerin belli belirsiz farkındayım ama kız arkadaşımın ıslak dilinin şaftımın etrafını sarması dışında hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar sarhoşum. "Yaklaştım,

Aşkım," diye soluk soluğa bağıyorum, çünkü ruhumu bedenimden emmeye çalışıyor. "Çok lanet

Yakın. Ağzın doluyken en güzel küçük saksocu sensin."

İki elimi de saçlarının arasına sokuyorum ve boğazına sokarken onu aşağıda tutuyorum. Finn çılgık atıyor ve ben de tam o anda uçurumdan yuvarlandığını görmek için başımı kaldırıyorum. Yemyeşil dudakları büzülmüş, göğsü derin pantolonlarla kabarıken yumuşak inilti onlardan düşüyor. Gözleri sımsıkı kenetlenmiş, kaşları coşkuyla kalkık. Cennetten düşen bir melek gibi görünüyor ve ben onun inişini izlerken büyüleniyorum.

İki saniye sonra, kendi orgazmımın ilk dalgalarının beni ele geçirdiğini hissediyorum ve kalçalarımın vahşi şaklamalarıyla Kara'nın içine giriyorum. "Sakın yutma," diye emrediyorum, ağzının sığ kısmına boşalabilmek için boğazından çekiliyorum. "Döllerimi o pis ağzında tut ki görebileyim." Döller Kara'nın yumuşak ağzına fışkırdığında inliyorum, dili kafamı yalayarak sikimden son damlasına kadar boşalmamı sağlıyor. "sikiş ama. İyi. Kızım," diye soluyorum, tükenene kadar her kelimeyi son birkaç hamleyle noktalıyorum.

Kara dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak bana gülümsüyor, tıpkı ondan istediğim gibi döllerimi tutuyor. "Bakayım," diye emrediyorum, elimle çenesini yakalıyorum. Başını geriye yatırıp ağzını açıyor, dilini biraz dışarı çıkarıyor, böylece pembe tenini kaplayan kremi beyazı görebiliyorum. "Muhteşem," diye homurdanıyorum dölle kaplı görüntüsünden zevk alarak.

Eğildim ve dudaklarımı sadece onun duyabileceği şekilde kulağına dayadım, "Finn'e doğru sürün ve ona bir öpücük ver, aşkım."

Bana küçük bir baş selamı verdiğinde gözlerinde karanlık ve ateşli bir şey kıvılcımlanıyor, dudakları daha önce gördüğümde pek emin olmadığım baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve Finn'in sandalyesine doğru sürünmeye başlıyor. Bana bakıyor, planımın ne olduğunu anlamaya çalışırken mavi gözlerinde panik parlıyor. Ona için için yanan bir sırıtiştan başka bir şey vermiyorum, arkama yaslanıp Kara'nın hareket ettiğinde neredeyse çıplak olan kıcının nasıl dalgalandığını izliyorum.

Kara Finn'in yanına vardığında dizlerinin üzerine oturur ve uzanıp yanağını avuçlar. Narin bir yumuşaklıkla Finn'in başını kendine doğru çekiyor ve dudaklarını Finn'in dudaklarına bastırıyor. Finn bana bakıyor, parlak mavi gözlerinde çelişkili duygular savaşıyor. Ve Kara diliyle dudaklarını ayırıp ona verdiğim tüm spermi ağzına ittiğinde, gözleri bir iniltiyle kapanıyor.

Öpüşmeleri derinleşiyor ve dilleri birbirine dolanırken dişler çarpışıyor ve dudaklar şapırdıyor. Finn, her ikisi de sert bir şekilde nefes alıp verirken, çekilmeden önce onun ağzındaki her damla spermi emiyor ve yalıyor. Bana bir kez daha ve en iyi arkadaşımı hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Parmaklarını ağzına götürüyor ve düşünceli bir şekilde şişmiş dudaklarında gezdiriyor.

"Tadı nasıldı?" Mırıldanıyorum, gözlerimde eğlence dans ediyor.

"Senin gibi," diye cevap veriyor şaşkın bir sesle. "Tadı senin gibiydi."

Onu biraz daha zorlamadan edemeyerek soruyorum: "Beğendin mi?"

Bu

mu "Evet," diye yanıtlıyor, sözcük o kadar yumuşak ki fısıltı bile sayılmaz.

"Dudaklarımda doymak bilmez bir gülümseme belirliyor. "Ben de düşünmüştüm." Sanırım

arkadaşıma bir gece için yeterince şok verdi.

Finn'in ayaklarının dibinde diz çökmüş Kara'ya bakıyorum. "Buraya gel aşkım," diye sesleniyorum. Bu sefer sormama bile gerek kalmıyor; kendi başına elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünüyor. Yanımdayken eğilip ağzını ağzıma alıyorum. Serbestçe açıyor, üçümüzün de ağzında kalan tadına bakmama izin veriyor - tatlı ve yabancı. Çabucak geri çekiliyorum, ondan zaten sahip olduğumuzdan daha fazla enerji almak istemiyorum.

"Mmm, tadın çok güzel," diye mırıldanarak parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Gözleri sersemlemiş ve elimin birkaç darbesiyle uykuya dalacakmış gibi görünüyor. "Kendini dışarı atabilir misin Finn? Kızım ile ilgilenmem gerek."

Finn gergin bir kahkahayla, "Sorun değil," diye cevap veriyor. Masadan kalktığını duyuyorum ama gözlerimi Kara'dan ayırmıyorum. "Onu bir ara Pandemonium'a getirmelisin."

Şaşıracak ona baktım. Kara'nın malikâne *dışındaki* hayatıma uyum sağlayabileceği fikrini hiç düşünmemiştim. Hatta belki de benimle paylaşabileceğini. Ve ayaklarımın dibinde öyle tatlı ve itaatkâr duran ona bakarken, Finn'in gerçekten haklı olabileceğini düşünüyorum. "Bunu düşüneneğim. Dikkatli sür."

"Her zaman öyle."

Ayağa kalkıp Kara'yı kucağıma almadan önce geri çekilen ayak seslerini bekliyorum. "Yatma vakti, uykucu kız."

KARA

M Tüm vücudum, tenimde patlayan şampanya baloncukları gibi garip bir coşkuyla karıncalanıyor. Aslında, bedenimde olduğumdan bile emin değilim. Pırıl pırıl avizeler

Ben altlarında süzülürken üstümde parıldıyor. Hayır, süzülme doğru değil, değil mi? Belki de rüya görüyordur. Belki de budur - dizlerimin üzerinde, Cade'in siki boğazımda, dudaklarım sarışın bir melek ile iç içe geçmiş, çok güzel ve yumuşak, yakıcı, kaotik anı patlamaları. Hepsi bir rüya olabilir.

Ama sonra dünya kararıyor, parlak avizeler düşüyor ve yerini tanıdık siyah yatak takımları ve ipeksi çarşaf alıyor. Kaşlarımı çatıyorum, etrafı saran kışkık sedir ve nane kokusu bir rüya olamayacak kadar gerçek. Gözlerimi daha geniş açmaya zorlayarak başımı kaldırdığımda Cade'in yüzünde eğlenceli bir sırıtışla bana baktığını görüyorum. Bu bakış içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve bir parça utançla çoktan ıslanmış olduğumu fark ediyorum. *Gerçekten* ıslandığımı. Oh, o zaman rüya değil.

"Tekrar hoş geldin aşkım," diye iç geçiriyor Cade ve uzanıp parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Bir an için seni kaybettiğimi sandım."

"Ne oldu?" Hâlâ akşam yemeği ile kendimi Cade'in yatağında bulmam arasındaki hafıza kaybımı anlamaya çalışarak soruyorum.

"Hatırlamıyor musun?" soruyor kaşlarını hafifçe çatarak.

"Bazı şeyler hatırlıyorum." Hatırladığım tüm o iğrenç şeyler aklımdan geçerken yanaklarım kızarıyor. Bunların hepsini gerçekten ben mi *yaptım*?

"Bu güzel ağzı siktiğimi hatırlıyor musun?" Parmakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ben de karşılık olarak ürperiyorum.

"Evet," diye mırıldandım.

"Yemek odasının zemininde yarı çıplak süründüğünüzü ve en iyi arkadaşımın dilini boğazınıza sokmasına izin verdiğinizizi hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Bu geceki davranışından dolayı utançtan yüzüm yanıyor. Daha da kötüsü, şansım olsa seve seve tekrar yapardım.

"Ve," diye eğildi ve boğazıma yumuşak öpücükler kondurdu, "Finn ve benim seni tuttuğumuz ve sen daha fazlası için yalvarıp çığlıklar atarken iki deliğini de aynı anda doldurduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Öfkeli bir hışımla onu itiyorum. "Caden Ashford, ben *yapmadım!*" "Hmm," diye mırıldanıyor ve ben onu uzaklaştırmadan önce hızlı bir öpücük çalıyor.

"Mutlaka

o zaman hüsnükuruntu olurdu." Ve yakışıklı yüzündeki sinsi sırıtiş, bunu gerçekten kastettiğinden endişelenmeme neden oluyor.

Bir öpücük daha konduruyor, kollarını bana doluyor ve beni ayağa kaldırıyor. Çekip gidene kadar sütyenimi de yanında götürdüğünü fark ediyorum. Orta parmağıyla havada sallıyor. "Bütün gece bu lanet şeyi çıkarmak için bekledim." Sütyenimi omzunun üzerinden atıyor ve aşağı eğilerek çakıllı meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Hassas memeyi dişleriyle emdiğinde inliyorum ve onu kendime çekmek için parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

Cade diğer meme ucumla ziyafet çekmeden önce göğüslerimi öpüyor, parmak uçlarımda yükselmeme neden olacak şekilde diliyle okşuyor. Elleri yavaşça sırtımdan kayıyor, parmaklarını kıkımın yumuşak etine sokmak için geriye uzanmadan önce kalçalarımı sıyrıyor. İnliyorum, ayaklarımdan üzerinde dengesizce sallanıyorum. Başparmaklarını külotumun ince dantelinin altından geçiriyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrarak ayaklarımdan dibinde bir su birikintisine bırakıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor kendi kendine, sanki vücudumun meziyetleri onu hâlâ şaşırtıyormuş gibi. Ve gözlerindeki sıcak hayranlığı gördüğümde, öyle olabileceğini düşünüyorum. "Henüz uzanma." Sözleri bir emir, ama nazik bir emir.

Banyoya doğru gözden kaybolurken onun mükemmel kıkımını izliyorum. Yorgunlukla savaşıyor yatakta dik durmaya çalışıyorum ve gözlerimin kapanmaması için kendimi zorluyorum. Çekmeceleri ve dolapları karıştırırken çıkardığı çınlama ve takırtıları duymaya başladığımda belli belirsiz temkinli davranıyorum. Cade cebinde gizemli bir eşya ve elinde bir makyaj mendiliyle geri geliyor. Yatmadan önce cilt bakımımıyla ilgilenmeye çalıştığını fark ettiğimde dudaklarımda şaşkın bir gülümseme belirliyor.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor.

İtaat ediyorum ve yüzümde kayan bezin serin, sakinleştirici hissini hissediyorum, her türlü makyaj izini temizliyor. Gözlerime ekstra özen gösteriyor, kalan tüm maskarayı aldığından emin oluyor ve sabah uykulu bir rakun gibi görünmediğimden emin olmak için alt kirpiklerimin altını ovuyor. Çok tatlı, bunu bir sarsıntıyla fark ediyorum. O yemek odasında olan her aşağılayıcı, pis şeyden sonra bile, Cade sanki dünyasındaki en değerli şeymişim gibi beni temizliyor ve benimle ilgileniyor.

Bu düşünce midemde keleklerden oluşan bir kasırga yaratıyor.

"Bu gece çok iyiydin aşkım," diyor Cade, başparmaklarını artık çoğunlukla temiz olan yüzümde gezdirirken.

"Ben mi?" Şaşkınlıkla kekeliyorum, övgü dolu sözleri beni hazırlıksız yakalıyor.

Daha önce enkaz olduğumu düşünmüştüm.

"Yaptın. Çok iyi bir kızsın." Göz kapaklarımdan her birine yumuşak bir öpücük konduruyor. Şefkatli dokunuşuyla ürperiyorum ve sözleri doğrudan içime bir sıcaklık seli gönderiyor. Tanrım, bu adam beni kelimenin tam anlamıyla güçsüzleştiriyor.

Cade, "Sırt üstü uzan," diye talimat veriyor ve gözlerim açıldığında cebinden bir şişe çıkardığını görüyorum.

Bir şişe yağ olduğunu görünce gözlerimi kısıtım ve kıvrandım. Cade ve ben hiç kayganlaştırıcı kullanmadık ve benim de kesinlikle hiç ihtiyacım olmadı. Yağ gerektirebilecek aklıma gelen tek bir şey var ve onu da bu gece yapmayacağımdan eminim - ya da tercihen hiçbir zaman. Cade'e karanlık bir bakış attım. "Hayır. *Kesinlikle* hayır. yanına bile yaklaşamazsın," diyorum oturmaya başlarken.

"Rahatla," diye cevap veriyor Cade, beni rahatlatmak için avucunu göğsüme koyuyor. Gerçi bu beni rahatlatmak için bir şey yapmıyor. "Düşündüğün gibi değil. Yine de, yakında o kışa sahip olacağımı garanti ederim." Şişeyi görmem için daha yakın tutuyor. "Bu masaj yağı."

"Oh," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum, rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerime yıkılıyor. "Masaj ister misin?" Onu ovarken yağa bulanmış çıplak vücudunun görüntüsünden zevk alacak kadar uyanık hissetmiyorum, ama kışıma bir şey sokulmasına alternatif olarak bunu memnuniyetle kabul ederim.

"Masaj *senin* için, aptal kız." Cade yatağa oturuyor ve ayaklarımdan birine uzanıp kalçasının üzerine koyuyor. "Bu gece olanlardan sonra ağrın olduğunu biliyorum."

Evet, *onun* sayesinde yapmak zorunda kaldığım tüm o diz çökmeler ve sürünmeler, bir anlık acıyla kendime hatırlatıyorum. Cade avucuna az miktarda yağ döküp ellerinin arasında ısıtırken öfkeyle kaynıyorum. Ama öfkem, becerikli başparmaklarının topuğuma attığı ilk lezzetli darbeyele yok oluyor. Başımı geriye atıyorum ve bir inilti çıkarıyorum.

Cade gülüyor, sesi göğsünde derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Daha fazla mı?" diye soruyor mükemmel yüzünde çarpık bir gülümsemeyle.

"Evet, lütfen," diye iç geçiriyorum. Gözlerimi kapatıp yastıklara gömülüyorum ve ağrıyan kaslarımın Cade'in mutluluk veren dokunuşunun altında erimesine izin veriyorum. Ayaklarımla ilgilendikten sonra, Cade bacaklarıma doğru ilerliyor, avuçlarını baldırlarımın derinliklerine gömüyor, zevk ve acının sınırında dengede duruyor. Altında kıvranıyorum, dokunuşunun dayanılmaz coşkusu neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Cade'in elleri uyluklarımı ve kalçalarımı yoğurup okşarken arzu dolu bir iniltiyi tutamıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, aşkım?" Parmaklarını kalçalarımın gezdirmeye devam ediyor ve eğilerek iç uyluğuma bir öpücük konduruyor.

"Uh-huh," diye inliyorum, kelime üretme yeteneğimi tamamen kaybetmiş durumdayım.

"Kukunu benim için aç," diye emrediyor ve kalçamın daha yukarısına yumuşak bir öpücük daha konduruyor.

"Ne?" Kışkırtıcı dudakları sayesinde kafam karışık ve yarı aydınlık bir halde mırıldanıyorum. Azarlayıcı bir tokat doğrudan kalçalarımın arasındaki hassas noktaya iniyor. Şaşkınlıkla çığlık atıyorum, hassas ve acıyan derimi örtmek için elimi savunmaya geçiyorum.

"Dedim ki," diye homurdandı Cade, "bacaklarını iyice aç, am dudaklarını ayır ve iyi bir sürtük gibi o muhtaç, ıslak amcığını görmeme izin ver."

Şok içinde ona baktım. Bu, *hiç* şüphesiz, birinin bana söylediği en iğrenç, en aşağılayıcı şeydi. Ve en kötüsü de? Kesinlikle hoşuma gitmişti.

Anında, sıvı sıcak ihtiyaç, utanç veya öz bilinç kalıntılarının üstesinden geliyor, bana söyleneni yapıyorum. Dizlerimi kaldırıyorum, topuklarımı kıcıma doğru çekiyorum ve bacaklarımı olabildiğince açıyorum. Ellerimi yavaşça karnımdan aşağıya kaydırıyorum, parmaklarım uyluklarımın arasındaki zonklayan tümseğe dayanırken titriyor. Başparmaklarımı kıvrımlarımın arasından geçirip ayırıyorum ve en mahrem yerlerimi Cade'in açgözlü gözlerine gösteriyorum. Mahcup oldum ama aynı zamanda o kadar tahrik oldum ki, uyarılmamın giriş yerimden damlayıp kıcıma doğru kaydığını hissedebiliyorum.

"Lanet olsun, eğer bu gördüğüm en güzel manzara değilse," diye inliyor Cade, önünde uzanan amımın yutarken. "Biraz tatmak istiyorum."

Sıcak ağzını üzerimde hissettiğimde ciyaklıyorum, dili giriş yerimden klitorisime doğru kayıyor. Dilini ağrıyan sinir demetlerinin üzerinde gezdirerek tüm vücuduma elektrik şokları gönderiyor. Parmaklarımı koyu renk saçlarına gömüyorum ve ağzına doğru eğilerek daha fazlası için yalvarıyorum. Cade bana tam olarak ihtiyacım olanı vermek için fazlasıyla istekli görünüyor. Dili amımı fethediyor, kaslarım onun etrafında kenetlenene ve ihtiyaç ve uyarılma ile spazm geçirene kadar içime giriyor.

Boşalmaya o kadar yakınım ki, tenimin üzerinde elektrik kıvılcımlarının diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Bedenim beklentiyle gerilirken, Cade'in ağzı klitorisime kayıyor. Sert yumruyu ağzına alıyor ve dilini parmaklarıyla değiştiriyor. Ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki zar zor nefes alabiliyorum. İki parmağını amımın derinliklerine sokuyor, parmaklarını içimde kıvrırken duvarlarımı okşuyor. Ondan başka kimsenin bulmayı başaramadığı o mükemmel noktaya ulaşıyor ve zevk çılgınlıklarım odanın sessizliğini delip geçiyor.

"Yaklaştın mı, aşkım?" Cade, parmakları içimde daha derine, daha sert çarparken soruyor. Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum, dişlerim ağzımdan yırtılmakla tehdit eden vahşi ecstasy çılgınlığını kontrol altına alma çabasıyla alt dudağımı kazıyor. "Benim için gel, Kara," diye homurdanıyor Cade, kelimeleri klitorisimde titreşiyor, sonra yumruyu ağzına alıp sertçe emiyor, ben onun altında acı ve zevk içinde çırpınırken dişleri hassas sinir demetine sürtünüyor.

Ve elimde değil, çılgılık atıyorum. Onun emriyle orgazm içime işliyor, saf zevk dalgaları vücudumda dalga dalga yayılıyor. İçime girmeye devam ederken Cade'in parmaklarının etrafında kasılıyorum. Amımı yalamaya devam ederken ve hassas klitorisimden her damla coşkuyu sıkarken diline karşı titriyorum. Orgazmım nihayet dindiğinde, Cade üstüme kayıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Dudaklarındaki ve çenesindeki döllерimin ıslaklığını silmek için başparmağını ağzına götürüyor. Sonra başparmağını ağzına alıyor ve her damlamı yalıyor.

"Ne kadar iyi bir kız, parmaklarımın üzerine çok güzel boşalıyor," diye onaylıyor Cade. Islak parmaklarını şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Şimdi benim sikime boşalmak ister misin?"

Hevesle başımı sallıyorum, onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Amım sırlıklam ve onun için ağrıyor ve beni kullanmasını, beni doldurmasını, beni onun

Boşalmak, ikimize de sadece ve sadece onun olduğumu kanıtlamak. Kabaran göğsümü bile düzenleyemeden, Cade kendini girişime hizaladı ve bana çarptı. Tek ve acımasız bir hamleyle kendini içime gömerken kalın uzunluğunun hâlâ kasılmakta olan duvarlarımda hissediyorum.

Beni esnetirken, vücudumu iradesine göre bükerken, beni tüm uzunluğunu kabul etmeye zorlarken haykırıyorum. Cade'in içimde olması eşit derecede zevk ve işkence ve ben daha fazlası için umutsuz bir sürtüğüm.

Cade içime girerken "Çok darsın aşkım," diye geveliyor. "Dayanabilecek misin?" İçime öyle bir güçle girmeden önce sonuna kadar çekiyor ki inliyorum. "Her şeyimi alabilir misin?" Bir dahaki sefere amıma girdiğinde, kendini orada tutuyor ve cevabımı bekliyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, itişlerini karşılıyorum ve beni daha sert almasını istiyorum. "Becer beni. Beni boşalt. *Lütfen*."

"Madem bu kadar nazıkçe yalvarıyorsun," diye mırıldandı Cade, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla.

Tüm kibarlık numaralarını bir kenara bırakan Cade, neredeyse şiddete varan bir güçle içime giriyor. Parmaklarını kalçalarımı morartacak kadar derine sokuyor ve beni sikişinin üzerine çekerek cezalandırıcı bir hızla vücuduma tekrar tekrar sokuyor. Sanki içimde daha önce hiçbir erkeğin olmadığı kadar derine inmek için yanıp tutuşuyormuş gibi, Cade ayak bileğimden tutuyor ve bacağımı omzunun üzerinden sarkıtıyor. Diğer bacağımı başının üzerine doğru zorlamadan ve beni çığlık atacak kadar derine sokmadan önce ritmik itme saldırılarına devam ediyor.

"İşte bu tatlım, benim için çığlık at. Sikim seni parçalara ayırırken duymak istiyorum." Vücudumun tekrar ihtiyaçla gerilmeye başladığını hissediyorum. "Bu amcığın sahibi kim?" diye soruyor.

Yanıt veremeyecek kadar kendimden geçmişim, başka bir orgazmın doruğuna ulaşırken içimde hareket etmesinin hissine kendimi kaptırmışım. Avucunun yanağıma hafifçe vurduğunu hissettiğimde konsantrasyonum dağılıyor. *Acıtmıyor* ama ilk kez seks sırasında tokatlanma hissi şok etkisi yaratıyor. Öfkeli hissetmeye çalışıyorum ama hissettiğim tek şey orgazmımın her zamankinden daha güçlü bir şekilde artması.

"Bu amcık kime ait Kara?" Cade homurdanıyor, her kelimeyi kalçalarının keskin bir itişiyile nokt alıyor.

"Sen!" Neredeyse çığlık atacaktım, sesim soluksuz ve boğuk çıkarken orgazmım ulaşamayacağım bir yerde geziniyordu.

"Ver şunu bana," diye inliyor Cade, doruk noktayı bedenimden koparıp bir fetih gibi sahiplenme ihtiyacıyla her türlü ritim kayboluyor.

Bu sefer sessizce boşalıyorum, nefesim tüm vücudumu saran coşku hissiyle kesiliyor. Cade benimle birlikte doruğa ulaşıyor, içime pompalarken titriyor. Çekilmeden önce beni döllerıyla dolduruyor ve salgısının geri kalanını kalın beyaz şeritler halinde karnıma fışkırtıyor. Beni işaretliyordu. Beni sahipleniyor. Çünkü ben onunum, değil mi?

"Sen benimsin," diyor Cade, düşüncelerimi yankılayarak. "Söyle." Bileğimi ısıyor, bacaklarım hâlâ omuzlarının üzerinde.

"Ben seninim," diye yemin ediyorum. Ve -en kutsal saydığım rasyonaliteye meydan okuyarak- bunda ciddiylim.

KARA

I ağır hissediyorum. Göğsüm kurşunla doluymuş ve aynı zamanda bir şekilde boşmuş gibi hissettiren, depresyonun neden olduğu olağan ağırlık değil. Hayır, bu farklı. Bu ağırlık sıcak ve rahatlatıcı,

Güvenli. Eğer parmaklarımı bu duyguya dolayabilseydim ve onu içimde tutsak edebilseydim, yatakta kalır ve kaçabileceği korkusuyla bir daha asla hareket etmezdim.

Ve işte oradayım, düşüncelerim beni uyandırırken fark ediyorum, yataktayım. Ve Cade'in belime dolanmış devasa bacağının ezici ağırlığı, son beş dakikadır halsiz bir şekilde sabitlendiğim o ağırlığın tam anlamıyla vücut bulmuş hali. Bedenim Cade'in lanet olası dizinin mesaneme baskı yaptığını haykırırken bilinçaltım felsefi olmaya çalışıyordu. Ve gerçekten işlemem gerekiyor.

Ayağa kalkmanın söylemekten daha kolay olduğunu çabucak keşfediyorum. Bacağındaki prangaya ek olarak, Cade'in kolu göğsüme dolanmış, beni vücuduna yakın bir yere hapsetmişti. Sanki kaçmamı engellemek için kendi lanet vücudunu kafes olarak kullanmış gibi. Altında bir santim bile kıpırdayamamak ne kadar boğucu olsa da, Caden Ashford'un içine kapanık bir sarılmacı olmasında sevimli bir şey var.

Kollarının tutsaklığından kurtulmak için çabalarımı iki katına çıkararak kalın ön koluna ve bedenim istismara uğramış kaslarımın zorlanmasını protesto ederek olabildiğince sert itiyorum. Sanki içten dışa doğru parçalanmış gibi hissediyorum. Sırtım, bacaklarım ve boynum dün gece yerdeki hizmetkârlığıma katlanmaktan kaskatı kesildi. Amım hassas ve çiğ hissediyor ve rahmim ağrıyor

Sanki boks torbası olarak kullanılmış gibi. Cade beni erkenden mezara sokmaya kararlı görünüyor. Çok umursadığımdan değil; ölmek için daha kötü yollar düşünebilirim.

Sonunda Cade'in kolunu çözebildim ve özgürleşen ciğerlerimden derin bir nefes almanın tadını çıkardım. Uykusunda inleyen Cade yan dönüyor ve neyse ki bacağını belimden çekiyor. Sonunda özgür kalarak yatağa uzanıyorum ve vücudum kaslarımda ve bağlarımda hâlâ devam eden hassasiyete isyan ederken inliyorum.

Dün acımasızdı ve Cade beni yatağa götürmeden *önce* katlandığım işkenceyi hesaba katmıyorum bile. Amımın yalanması, parmakla sikilmesi ve bir İngiliz lordunun muhteşem biçimli siki tarafından iyice doldurulmasının işkenceye yakın bir şey olduğundan değil. Dün gece sadece farklı hissettirdi - daha ağır, daha derin, tamamen fiziksel olmayan şekillerde ezici. Cade dün gece çok şey verdi ama karşılığında bir o kadar da şey talep etti. Bedenimden daha fazlasını istedi. *Teslimiyetimi* istedi. Şaşırtıcı, mantığa meydan okuyan, dünyayı sarsan bir nedenden ötürü ben de verdim. Ve bundan zevk aldım. Ve bundan *zevk* aldım.

Cade'in tutsaklığı beni tamamen yıktı ve hayatıma girip kalbimi sökmeden önceki kıza geri dönebilir miyim bilmiyorum. Ben artık sadece kütüphaneci Kara değilim. Becerilmek için yalvaran, gelmek için yalvaran ve lanet olası amının bir *erkeğe* ait olduğunu söyleyen muhtaç fahişe Kara'yım. Hayatım boyunca feminist oldum, bu yüzden benden bu boku açıklamamı istemeyin. Çünkü açıklayamam.

Ben seninim.

Tanrım, bu duymak, hafızamda yankılanan sözlerim, uzanıp Cade'in mükemmel yüzünü kabarık bir yastıkla boğmak ve bu işi bitirmek istememe neden oluyor. Teknik olarak hala onun tutsağı olduğum için, bunu nefsi müdafaa olarak nitelendirebilir, cezasız kalabilir ve dün geceki aptalca açıklamaların aşağılayıcı yansımalarıyla asla yüzleşmek zorunda kalmayabilirim. Doğrusu, bunu düşünüyorum. Ama sonra Cade'in uykudan yumuşamış yüz hatlarına bakıyorum, ne kaş çatıyor ne de azarlıyor ve bunu yapmaya yüreğim yetmeyeceğini biliyorum. Kibirli bir piç olsa bile.

Yüksek sesle iç çekerek, cinayet yerine kahvaltıyı tercih ediyorum. Yakışıklı Lord'u uyandırmamaya dikkat ederek yataktan yavaşça kalkıyorum. Her zamanki gibi emrinde olmam yerine, yalnız uyanacağı ve gelip beni bulmak zorunda kalacağı gerçeğinden küçük bir memnuniyet duyuyorum. Pembe ipek geceliğimi ve ona uygun bornozumu bulana kadar dolabını karıştırıyorum. Cade'in neden gece kıyafeti almakla uğraştığından emin değilim.

Geceleri üzerimde olan tek kişi o. Çabucak giyiniyorum, bir çift terlik giyiyorum ve odadan gizlice çıkıyorum.

Mutfağa doğru ilerlediğimde ev hoş bir şekilde boştu. Çocukların hepsi detaylarından tamamen habersiz olduğum bir işte çalışıyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde mutfak terk edilmiş, Bayan Hughes ya da tatlı kokulu çörekler ortalıkta yok. Sanırım Cade ona gerçekten bir gün izin verdi. Onun şımartılmış kıcına bu kadar uzun süre katlandıktan sonra bunu hak ediyor.

Tamamen yalnız olmanın verdiği huzurlu sükûneti takdir etmek için bir an duruyorum. Aslında bu, Cade beni malikâneye getirdiğinden beri zorunlu bir arkadaş ya da dikkatli gözler olmadan geçirdiğim ilk zaman olabilir. Beni *kaçırdı*, diye hatırlatıyorum kendime zihinsel bir kaltak tokadıyla. Nasıl oluyor da Cadele geçirdiğim zaman arttıkça bu suçum giderek daha az iğrençleşiyor?

Sanırım devasa sikinin büyüğü niteliklerinin bununla bir ilgisi olabilir.

Şu anda verdiğim tüm kötü hayat kararlarını kabullenmeyi reddederek, krep için malzeme bulmak üzere kilere doğru ilerliyorum. Çünkü değişiklik olsun diye kendim için bir şeyler yapmanın dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım var. Ashford Malikanesi'nde geçirdiğim zamanı, üst katta uyuyan sosyetik prens kadar şımartılarak geçirdim ve aslında bundan sıkılmaya başladım.

Bir amaca ya da göreve ihtiyacım var - sadece kitap okumak ve Cade boşluklarımı doldurmak istediğinde eğilmekten ibaret olmayan bir şeye. Kahvaltı hazırlamak gibi basit bir şey tam da canımın çektiği şey olabilir. Ve kahretsin, krep her şeyi daha iyi yapar.

Ellerim şeker, un, tuz ve kabartma tozu kutularıyla dolu ama vanilyayı bir türlü bulamıyorum. Düzenli rafları taradıktan sonra ihtiyacım olan şeyi en üstte, neredeyse ulaşamayacağım kadar yüksekte buluyorum. Parmak uçlarımda durarak vanilyaya atlıyorum, neredeyse inişte devrilecektim.

"Kahretsin," diye soluyorum, ihtiyacım olan malzeme en üstteki çıkıntıdan benimle alay ediyor. Kısa boyumun hayatta her zaman bir dezavantaj olduğunu düşünmüşümdür ve bu da bir istisna değil. Cade'i çağırmayı düşünüyorum ama onu yardım için yalvarmak yerine yatakta kahvaltıyla uyandırmak istiyorum. Dün gece yeterince yalvardım zaten. Gözlerimi devirerek terliklerimi tekmeliyorum, hanımefendiliğimi umursamadan bir kenara atıyorum ve vanilyayı en üstten almak için lanet rafa tırmanıyorum. Ve sonunda krep yapmak için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumda olması gerekenden çok daha fazla memnun hissediyorum.

Elimdeki her şeyi hokkabazlık yaparak ışığa uzandım. Düğmeye basmadan başımın arkasında bir acı patlıyor. Vanilyamın yere düşüp parçalanma sesini belli belirsiz algılıyorum. Hemen ardından diğer her şey kollarımdan düşüp ayaklarımın dibine saçılıyor. Görüşüm kararıyor, karanlık tüm duyularımı sarmadan önce oda gözlerimin önünde değişiyor.

Ve sonra, hiçbir şey.

KARA

I Saatlerdir ıgık atıyormuşum gibi geliyor, boğazım aşırı kullanımdan çiğ ve boğuk. Yeni hapishanemin kalın, ahşap kapılarına arpılmaktan parmak eklemlerim morardı. Vurmayı bırakmadım

Bu odaya etli elleri olan ve suratında sürekli bir çatıklık bulunan grotesk bir Neandertal tarafından atıldığımdan beri.

Sanırım kulaklarım kapıya vuran yumruklarımın sesine karşı hissizleşti. Başlangıçta, bu ritmik kakofoni aklımı başımda tutan tek şeydi. Ancak endişe ve korku sinirlerime işlerken saatlerce bekledikten sonra, sanırım akıl sağlığımı bir arada tutan çok az şey kaldı.

Dar, kırsal yollarda ilerleyen bir arabanın arka koltuğuna nasıl düştüğümü hatırlamıyorum. Kafatasımın dibinde ağrıyan bir yumru, Cade'in mutfağında bayıldığıma dair yeterli kanıttı. Her şey kararmadan önce hatırladığım son şey vanilya kokusuydu. rktc derecede tanıdık gelen büyük, beyaz bir malikâneye yanaştık. Beni kaçıranlar tarafından gözlerimin bağlanmamış olmasının muhtemelen kötüye işaret olduğunu anlayacak kadar uyanıktım. Bir şeyleri bilen kurbanların daha sonra serbestçe dolaşacak tipler olmadığını anlayacak kadar gerçek suç ve kötü televizyon izledim.

Daha önce bahsettiğim Neandertal beni arabadan çıkardı ve evin içinde sürükledi. Sessizce gitmedim ve sağ yanağımda zonklayan bir morluk var, bana meydan okumamın insanlara neye mal olduğunu hatırlatıyor. Beni iyi aydınlatılmış bir koridordan aşağı itti ve sonra

Bana malikaneyi hatırlatan büyük bir merdiven. Bu ev Cade'inkine hiç benzemiyor.

Ashford Malikanesi'nde dramatik tonlar, tarih ve sanat, altın armatürler ve kasıtlı bir zenginlik varken, bu malikanenin gülünç zenginliği sade. Her şey parlak ve beyaz - o kadar beyaz ki gözleriniz acıyor. Ve o beyaz mermer basamaklardan, başıma geleceğini bildiğim dehşete doğru yürürken, Cade'in gösterişli zevkini özledim. Lanet avizelerini bile özledim. Her şeye rağmen, malikâne bir hapishaneden çok bir ev gibi gelmeye başladı. İçimden bir *ses bu* hapishaneyi çok daha az davetkâr bulacağımı söylüyor. Muhtemelen çörekleri bile yoktur.

Sonunda kapıyla olan mücadelemi bırakıp arkamı dönüyorum ve kaçma ihtimali için odayı tarıyorum. Bu sefer iyi küçük mahkûmu oynamayı reddediyorum. Ve buradan olabildiğince hızlı çıkacağım. Bir tutsağın elinden kaçıp diğerinin kollarına koştüğüm küçük ayrıntıyı görmezden geliyorum. Şu anda bu tür bir delilikle uğraşacak kadar mantıklı değilim.

Odanın, üzerinde tek bir beyaz çarşaf bulunan büyük bir yatak dışında tamamen çıplak olduğunu gördüğümde içimi bir tedirginlik kaplıyor. Pencereler çivilenerek kapatılmış ve hiçbir mobilya yok. Bir şekilde dışarı çıkmayı başarsam bile düşmenin beni öldüreceğini bilmek için aşağıya bakmama gerek yok. Bitişikteki banyoda kilit yok ve sadece çıplak ihtiyaçlar var: bir tuvalet, büyük bir küvet ve altında boş dolaplar olan bir lavabo. Kaçmak ya da savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Tamamen çaresizim ve bu hayatımda hissettiğim en korkunç duygu.

Çaresiz ve bitkin bir halde yatağı tamamen görmezden geliyorum ve sırtımı duvara yaslayarak yere çöküyorum. Dizlerimi göğsüme çekip çenemin altına sıkıştırıyorum ve panik yapmamaya çalışarak ileri geri sallanıyorum. Bunu daha önce de yapmıştım, kendime hatırlatıyorum. Kendimi kaçıışı olmayan yabancı bir odada kilitli bulmak yeni bir şey değil. Gerçi kaçırılmanın benim için *nasıl* düzenli bir olaya dönüştüğünü asla bilemeyeceğim. Bir kez kaderin dürüst bir hatası gibi görünüyor. İki kez ise kaderi kızdıracak bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

Başımın yanındaki kapı yüksek sesle çalınıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Kafamda öyle bir hezeyan dolaşıyor ki, aklıma ilk gelen şey *ne tür bir adam kaçırma olayının kapıyı çaldığı* oluyor. Birini evinden çalarken zaten pek çok davranış kuralı çiğnendi. Kesinlikle mahremiyetin sınırları baltalanması kolay bir kural olmalı.

Kapı açıldığında, duyulabilir bir şaşkınlık nefesi salıyorum. Şaşırmak için bir nedenim olduğundan değil. Cade'in en başından beri bana gerçek kötü adam olduğunu söylediği adam bu. *Lanet* olası Avery Reed. Bu yüzden geniş malikâne çok tanıdık geliyor. Bu eve daha önce gelmişim. Bay Reed ve karısı düzenli olarak hayır etkinliklerine ev sahipliği yapıyor, bunlardan biri de üniversite için bağış toplama etkinliği idi. Ama neden beni kendisi kaçırdı? Ellerini kirletecek bir tipe benzemiyor.

Telaşla, tanıştığımız yıllar boyunca Avery Reed hakkında toplayabileceğim herhangi bir yararlı bilgi için anılarımı araştırıyorum. Zeki -ya da en azından iyi eğitilmiş, çünkü bu iki özellik her zaman bir arada bulunmaz- karizmatik ve hoş sohbet biri. Belki de saflığının etkisiyle, seyrek etkileşimlerimizde her zaman deneyimlediğim cana yakın tarafına hitap etmeye çalışıyorum. Muhtemelen beni kaçıranlarla arkadaş olmaya çalışmayı *bırakmalıyım* ama şu anda seçeneklerim çok az.

"Bay Reed, bu bir sürpriz," diye zoraki bir gülümsemeyle selamlıyorum, tedirginliğimi ses tonumdan uzak tutmaya çalışarak. O da bana gülümseyerek bembeyaz yüzünü gösteriyor ve daha önce böylesine rahatsız edici derecede sahte bir sevecenlik gösterisiyle karşılaştığımı sanmıyorum.

"Bana Avery deyin lütfen," diye cevap veriyor. Tam da hatırladığım gibi, tüm çekiciliği ve nezaketiyle. "Sanırım ilk isimlerin aşinalığı için yeterince uzun süredir tanışıyoruz. Ben de sana aynı nezaketi göstereceğim, Kara." Bana doğru yürüyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum. Ürkütücü, yapmacık gülümsemesi daha da genişliyor. "Hadi ama Kara. Neden bu kadar ürkeksin?"

"Bilmiyorum, *Avery*. Belki de beni kaçırdığın içindir?" Direkt konuya giriyorum. Yılın ikinci kaçırılma olayına saatler kala ve huysuzluğum tavan yapmışken, havadan sudan konuşmak benim uymam gereken bir sosyal zorunluluk değil.

Avery kıkırdıyor, sesi grotesk ve gırtlaktan geliyor. "Çok , değil mi Kara? Beklediğimden çok daha inatçısın. Biliyor musun, Ashford'a senin onun için en kolay hedef olacağını söylemiştim." Sinirli bir ifadeyle elini sakallı çenesine götürdü. "Siz kadınlar beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsunuz."

Bana doğru ilerliyor ve ben yine kaçıyorum. "İki aydır bekliyorum ve o İngiliz pisliği bana hiçbir şey vermedi. Chaucer'ı almak için onu seçmeden önce araştırmamı yaptım. göre, adamın başarısız olduğu tek iş senmişsin. Boktan bir şanstı bahsediyoruz."

"Kitaba neden ihtiyacın var ki?" Çaresizliğim yüzünden onun sessiz kalma motivasyonunu anlayamadığım için soruyorum. "Neden bağıslıyorsun ki? Neden sadece sende kalmıyor ve kendini bu dertten kurtarmıyorsun?"

Avery'nin kafası yukarı kalkıyor, sevimli yüzü hafifçe kayıyor. Bana bir cevap vermeye karar vermeden önce bir an beni düşündü: "Korkarım ki umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Henüz herkesçe bilinmiyor ama on iki yıllık eşim benden boşanmaya çalışıyor."

Alay ediyorum, yüz ifademde küçümseme beliriyor. "Sizinle bu kadar uzun süre evli kaldığı için Bayan Reed'e başsağlığı diliyorum. Bu mutsuz birlikteliğin düzeltilmesinin çok gecikmiş olduğunu umuyorum."

Çenesi öfkeyle sıkılır. "Aslında Bayan Hall-Reed. Yerinizde olsam bu kadar çabuk merhamet göstermezdim. Hall'lar ne benden ne de Tanrı'dan daha fazla paraya sahipler."

"Kendiniz ve ilahiyat arasındaki ayrımı hala yapabiliyor olmanıza çok şaşırdım. Yakışksız miktarda servetin ve aşırı şişirilmiş egoların bu konuda zihni körelttiğini gördüm."

Kanıt A: Caden lanet Ashford.

"Param arşivlerinizi kitaplarla doldururken hiç şikâyet etmediniz, değil mi?" diye öfkeleniyor. "İnsanlar ahlak uğruna kendilerini besleyen eli ısırma çok hevesliler. Ama aç kalmaya başladıklarında, tüm o ahlak ve haysiyetleri çamura atılıyor. Şimdi benim iyi niyetim için yalvarmaya başlamak ister misin, Kara? Yoksa önce sana bir ders mi vermem gerekiyor?"

"Asla yalvarmayacağım. Sana değil. Hiç kimseye." Bana ne kadar yalancı olduğumu hatırlatan hatıralarımı görmezden geliyorum. *Onun* için yalvaracağım, sadece onun için.

Avery yüzünde mide bulandırıcı bir alaycılıkla, "Ben öyle duymadım," diye mırıldanıyor. "Seni esir alan kişi için küçük bir fahişeye dönüştüğünü duydum." Avery yaklaşırken yaşadığım panik beni yere yapıştırıyor. "Hatta onun yatağında uyduğunu ve onun sikini tüm pis deliklerine aldığını bile duydum."

"Dur," diye soluyorum ciğerlerimde kalan azıcık havayla. "Cade'le aramda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok. Ve bilmeye de hakkın yok."

"Ama ben biliyorum," diyor Avery küçümseyerek. "Ashford'un pis küçük kütüphanecisiyle oynadığı videolar bile olduğunu duydum. Sence gerçekten nazikçe rica etsem onları görmeme izin verir mi?"

"Kapa çeneni, seni iğrenç pislik!" Çıglık atıyorum, saçmalık limitim tamamen dolmuş durumda. "Tüm bu gereksiz gevezeliğin bir anlamı varsa, devam et. Yoksa beni rahat bırak."

"Elbette, Kara. Sadede geleceğim." Yüzündeki tüm mizah kayboluyor, geriye sadece karanlık ve kararlılık kalıyor. "İlk baskı Chaucer'ım nerede lan?"

Dişlerimi sıkıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. Avery muhatap olduğum ilk kendini beğenmiş pislik değil ve kesinlikle en iyisi de değil. Son birkaç aydır edindiğim tecrübelerden sonra bu serseriyle uykumda bile başa çıkabilirim. "Sanırım *üniversitenin* ilk baskı Chaucer'ını kastediyorsunuz, çünkü onu cömertçe bağışladınız. Karınızın adına bağışladığınızı da ekleyeyim. Tüm bu duruma belli bir ironi katıyor, sence de öyle değil mi?"

Avery ses tonundaki kinle, "İroni hiçbir zaman umurumda olmadı," diye karşılık veriyor.

"Ama neden bir kitap için bu kadar zahmete giriyorsun?" Hâlâ takıntısını anlayamadığım için tekrar soruyorum. "Belli ki yeterince paran var."

"İçinde bulunduğum durumun vahametini anladığını sanmıyorum," diye hırılıyor Avery, kahverengi gözleri loş ışıktaki neredeyse simsiyah. "Etrafınızda gördüğünüz her şey bana ait değil; sırf birkaç fahişeye yattım diye her şeyimi elimden almaya kararlı, orospu karımla paylaştığım bir sermaye." Avery odada volta atmaya başladı, hayal kırıklığı sakın görüntüsünü bozuyordu.

"Evet, sikini pantolonunun içinde tutamayan zavallı küçük zengin çocuk," diye mırıldanıyorum göz devirerek, bu da bana Avery'den nefret dolu bir bakış kazandırıyor.

"Bir zamanlar bu dünyada erkekler hüküm sürerdi, Kara. Kuralları biz koyardık ve eğer senin gibi küçük sürtükler bu kurallara uyacak kadar akıllıysa, sana yanımızda bir yer verilirdi. Bu bir *ayrıcalıktı*, hak değil - verildiği kadar kolay alınabilen bir şeydi. Ama şimdi bakın siz amcıklar bizim hediyemizle ne yaptınız? *Daha fazlasını* talep ettiniz. Güç, prestij, zenginlik talep ettiniz, *benim* olanı talep ettiniz."

Şımarık, kadın düşmanı küçük atıp tutmasının sesini bastırmaya çalışırken kulaklarım kanıyor, ama o devam ediyor.

"Evlilik dışı küçük bir cilveleşme eskiden hiçbir şey değildi. Erkeklerin eşlerini aldatması kültürel olarak beklenen bir şeydi. Bunu herkes yapardı. Şimdi hepimizin tek eşi, siksiz amcıklar olması gerekiyor çünkü siz sürtüklerin artık biraz kontrolü var. Saçmalık bu."

"Mükemmel, erkeksi dünyanı yıktığım için üzgünüm ama sadakat yeni bir yapı değil, pislik. Boktan olmayan insanlar yüzyıllardır evliliğin kutsallığını koruyor. Belki de senin saçmalıklarına katlanacak kadar aptal biriyle evlenmeliydin. Ya da en azından seni dava edecek kadar parası olmayan biriyle."

"Bir sonraki evliliğim için bunu aklımda tutacağım," diye tıslıyor, kara gözleri doğrudan benimkilere sabitlenmiş.

"Sadece meraktan soruyorum -zekânızın arzulanan bir şey olduğu açık ve az gelişmiş beyninizde neler olup bittiğini gerçekten merak ediyorum- Chaucer'ı aldıktan sonra onunla ne yapmayı planlıyordunuz?"

Avery, planını açıklamak üzere olan bir B-filmi kötü adamı gibi gülümsüyor. "Son birkaç aydır, çok çeşitli bölge ve kurumlardan çok sayıda tarihi eser bağışlıyorum. Karım onu geri kazanmak için nafile bir çaba içinde olduğumu düşünüyor - üniversitenin *Canterbury Tales*'i ile fark ettiğiniz gibi, tüm bağışlar onun adına yapılıyor - ama aslında taşınabilir bir servet oluşturunuyorum. Boşanma sonuçlandığında karımın hiçbir şekilde haberdar olmayacağı ve üzerinde hak iddia edemeyeceği bir servet."

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Parçalar zaman içinde gizlice kaybolacak, Caden Ashford gibi adamların yetenekleri onların cömert bir meblağ ödemeye istekli koleksiyoncuların eline geçmesine izin verecek ve yıkıntılar arasında hayatımı yeniden inşa etmek için biraz sermayem olacak."

"En iyi ihtimalle vasat bir plana benziyor," diye alay ederek karşılık veriyorum. "En basit görev için en karmaşık planı uydurmayı bir adama bırakın." Tüm bu aşırı entrikalar, ayrıcalıklı bir adam günahlarının tüm sonuçlarına katlanmak zorunda kalmasın diye. Belki de aldatan piç, evlilik sözleşmesi imzalamakta olduğu kadar yeminini bozmakta da acele etmemeliydi.

"İtiraf etmeliyim ki bir kütüphanecinin ilerlememizi engellemesini beklemiyordum. Ashford sana bulaşmadan önce beş başarılı çıkarma yaptık. Nadir bir metni çağırabilecek tek kişi *sizseniz*, kurumunuzun sisteminin kusurlu olduğunu söylemeliyim. Tanrı korusun, süresiz olarak ortadan kaybolursanız ne olur?"

Beni yemliyor. Ve ben buna izin vermeyi reddediyorum. "Elbette metinlerin güvenliğini sağlamak için gerekli önlemleri aldık, ancak yedekleme prosedürünü sizinle tartışmaya gerek görmüyorum."

Avery'nin koyu renk gözleri tedirginlikle titriyor. "Umutsuz görünmek istemem ama o lanet kitaba gerçekten ihtiyacım var. Zaten bir alıcım var ve huzursuzlanmaya başladı. Belki de senin yerine geçecek kişiyle daha fazla ilerleme kaydedebilirim. Arşiv departmanında ani bir boşluk olması durumunda yani." Beni izlerken vücudunda zorlukla kontrol altına alınmış bir çılgınlık var, kırılmamı bekliyor.

Omuzlarımı çelikleştirdim ve yerimde durdum. "Sanırım akademik meslekteki çoğu insanın tarihsel olarak nadir bulunan metinler konusunda doğuştan gelen bir koruyuculuğa sahip olduğunu göreceksiniz. *Canterbury Masalları*'nın ilk baskısı artık üniversitede olmadığı için başka bir kütüphaneciyi kaçırmakla uğraşmanıza gerek yok."

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor, yüzünde panik ifadesi beliriyor. "Nerede o?"

"En ufak bir fikrim bile yok," diye karşılık veriyorum, tehditlerini ne kadar az dikkate aldığımı göstermek için yontulmuş tırnaklarımı inceliyorum.

Avery bana doğru ilerlerken, "Belki de hafızanın canlanmaya ihtiyacı vardır," diye homurdanıyor.

"Deneyebilirsin elbette," diye cevap veriyorum elimi uzatarak yaklaşmasını engellemek için. "Ama bu konuda Caden Ashford'dan daha fazla ilerleme kaydedebileceğinden şüpheliyim. Ve o senin hayal bile edemeyeceğin kadar etkileyici ikna yöntemlerine sahip." Uyluklarının arasındaki hayal kırıklığı yaratacağı kesin olan pakete dikkatle bakıyorum.

"Bu durumu medeni bir şekilde halletmeye çalıştım, Dr. Caine," diye uyarıyor Avery, resmiyetteki ani değişim sarsıcı. Ama gözlerinin bir anda kararması ve soğuması kadar sarsıcı değil, sanki hiç ruhu yokmuş gibi. "Bundan sonra olacaklar senin vicdanına kalmış, benim değil." Ve bu son sözlerle birlikte Avery odadan çıkıp kapıyı arkasından kilitliyor.

Avery'nin uyarısının tuhaf kesinliği karşısında midem bulanıyor ve bir ürperti omurgam boyunca ilerliyor. Ve aniden etrafımı saran sessizlik hiç bu kadar uğursuz olmamıştı.

KARA

Aşağıdaki bölüm cinsel saldırıyı tasvir etmektedir. Lütfen ruh sağlığınıza dikkat edin ve kendi takdirinize göre okuyun.

V beni huzursuz bir uykudan uyandırıyor, bedenim ısınmak için odanın köşesinde küçük bir topun içine kıvrılıyor. İnce geceliğim ve bornozum kışın soğuğunu engellemek için hiçbir şey yapmıyor ve ben Bu zindan gibi odanın ısıtıldığından emin . Çarşaf soğuğa karşı küçük bir rahatlık sağlasa bile yatağa yaklaşmayı reddediyorum. Odanın ortasındaki yalnız yatakta önseziye dayalı bir şeyler var. O yatakta -bu odada- korkunç şeyler olduğuna dair korkunç önseziden kaçamıyorum ve olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum.

Donmuş parmaklarımı birbirine sürterek onları yeniden hayata döndürmeye çalışıyorum. Kışın ısı gibi küçük bir lüksü elimden almanın en acımasız işkence biçimi hissettirmesi tuhaf. Lanet olası Avery ve onun boktan planları. Eğer buradan bir gün kaçarsam, onun küçük, işe yaramaz taşaklarını teker teker donduracağıma yemin ederim. O zaman tanıştığı her kadın onun bir erkek için ne kadar acınası bir bahane olduğunu *görebilecek*. Sefil hayatının geri kalanında sakat kalacağı düşüncesi bana yerden kalkmak ve kanımı ısıtmak için odada volta atmaya başlamak için yeterli enerjiyi veriyor.

Eninde sonunda beni serbest bırakmak zorundalar, değil mi? Avery hıyarın teki olabilir ama soğukkanlı bir katilin cesaretine sahip olduğundan şüpheliyim. Kitap konusunda ona yardım etmeyeceğimi anladığında, beni tutmak için bir neden görmeyecek. Ve gitmeme izin verecek-

Kim olduğunu, nerede yaşadığını, son birkaç aydaki suç faaliyetlerinin kapsamını bilmeme ve onu gerçekten uzun bir süre hapse gönderecek kadar bilgiye sahip olmama rağmen.

Tanrım, buradan asla canlı çıkamayacağım, değil mi?

Ölümle ilgili hastalıklı düşüncelerim, koridorda ağır adımlar duyulduğunda endişeli kafamdan dağılıyor. Biri geliyor. Gözlerim yaklaşan kapıya sabitlenmiş halde odanın en uzak köşesine gömülüyorum ve hayatta kalma isteğim dışında çaresiz ve elim boş bir şekilde bekliyorum. Bunun değeri her neyse. Damarlarım adrenalinle atıyor ve umarım kalbimin atmasını sağlamaya yeter diye dua ediyorum. Bundan sonra olacıklardan korkarak, kapının ahşap panellerine bakarken duyularım o kadar aşırı odaklanmış durumda ki daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum.

Tahtaya kazınmış çizikler var; kabaca birinin tırnağı genişliğinde derin, şiddetli ve üzücü pençe izleri. Ve onları *ben* yapmadım.

Bu kez Avery'nin gelişini haber veren bir kapı çalınmıyor ve kapı hızla açıldığında şaşkınlıkla çılgılık atıyorum. Ama kapıda duran, ucuz cazibesi ve ayrıcalıklı, zengin çocuk kederleriyle Avery değildi. Çok daha tanıdık biri ve yakışıklı yüzündeki zalim alaycı ifadeyle midem bulanıyor. Yere yığılma ve midemdeki seyrek içeriği yere dökme dürtüsüne direnmek zorundayım. Ama bulantı nöbetine katlanıyorum çünkü korkuma boyun eğdiğimi görmenin ona çok fazla zevk vereceğini biliyorum. Ve ben *onun* gibi birinden korkmayı reddediyorum.

Gözlerimdeki dehşet dolu şaşkınlığı yutarken sadist bir kahkaha odada yankılanıyor. "Beklediğin kişi değil miydi, *tatlım*?" diye soruyor, yumuşak dudakları kelimeleri yavaşça oluşturuyor, sanki bir saldırıdan bir baştan çıkarma gibi. Ama parlak gözlerindeki acımasızlığı yanlış anlamak mümkün değil. Ya da kaslı vücudundaki şiddetli gerginliği. "Umarım hoş bir sürprizdir."

Oda dönmeye başlıyor, ama vücudumu sarsıntılar sararken bile kendimi sabitlemek için duvara tutunuyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. Onun gibi bir yırtıcıyla bir odada kapana kısılmak, ölüme terk edilmekten daha kötü. İkinci seçeneği, teşekkürler. En azından içinde biraz saygınlık olurdu. Ama yüzünde intikamdan başka bir şey olmayan tehditkâr suret bana yaklaşırken *başka seçeneğim* olmadığını hatırlatıyor.

"Neden buradasın Jace?" Cesur görünmeye çalışarak soruyorum. Tüm çabalarım rağmen sesim endişeyle titriyor.

"Hadi ama Kara," diye karşılık veriyor, sözleri öğüt verir gibi ısıtıyor. "Akıllı olman gerektiğini sanıyordum." Bir adım daha yaklaşıyor ve benim kaçacak yerim kalmıyor. "Burada ne yaptığımı *sanıyorsun*?"

"O sendin," diye soluk soluğa söylendim, farkına varmam kafama inen bir darbe gibi oldu. Beni Ashford Malikânesi'nden alan kişi Jace'ti. Ve bu çok mantıklı, gerçekten. Başka türlü davetsiz bir misafir Cade'in yoğun güvenliğini hiçbir uyarı olmadan nasıl geçebilirdi ki? Jace davetsiz misafir değildi, bu yüzden alarm zilleri çalmazdı. Ortega fark etmezdi bile.

"Neden?" Jace'in kararının nedeni kafamı karıştırırsa da, kaçırma kısmı kesinlikle iz bırakıyor. "Neden Avery gibi beceriksiz bir aptalla ittifak kurmak için Cade'e ihanet ediyorsun? Bundan senin çıkarın ne?"

Jace düşünceli bir şekilde bana bakıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüz ifadesi tuhaflaşıyor. "Basitçe sen," dedi sonunda. "Sen, Kara, tüm sorularının cevabısın."

Aval aval bakıyorum, ne düşüneceğimi ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu, gün boyunca birinin bana söylediği en mantıksız şeydi ve bugün tam bir aptallık fırtınasıydı.

Jace başını sallayarak, "Yine çıkarım gücünüz hayal kırıklığına uğrattıyor, Dr. Caine," diye azarlıyor. "Senin için hecelemem mi gerekiyor?"

"Lütfen," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Yalvarman çok hoşuma gidiyor."

Sözleri midemi bulandırıyor, onun ağzından değil de Cade'in ağzından çıksa vücudumun ağrmasına neden olacak bir şeye o kadar yakın ki. Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi Jace'in yüzüne zalim bir sırıtma yayılıyor ve bana biraz daha yaklaşıyor.

"Ashford'u terk etmemin sebebi sensin. Konu sen olunca onun bu saçma zayıflığını kaldıramadım. İşimizi, müşterilerimizi, *lanet* olası paramızı tehlikeye atmaya istekliydi, sırf *lanet olası* bir amaca giden bir araç olması gereken yüksek gerilimli bir kütüphaneciyle uğraşabilmek için."

Jace'in itirafının şiddeti ürkütücü ve kendimi sırtım hala duvara dayalı bir şekilde yavaşça uzaklaşırken buluyorum. Parlak gözlerinde dengesiz bir parıltı var ve bu durumdan konuşarak ya da mantık yürüterek kurtulma şansımın olmadığını biliyorum. Eğer bu odadan hızlıca çıkmanın bir yolunu bulamazsam, Jace bana zarar verecek. Geçen sefer Cade beni kurtarmak için oradaydı ama bu sefer Jace'in başladığı işi bitirmesini engelleyecek kimse olmayacak.

"Herhangi biriyle birlikte olabilirdi," diye mırıldanıyor Jace, gözleri kendi düşüncelerine dalmış gibi biraz donuk. "Peki neden böyle kibirli bir kaltağı seçti?"

Sen?"

Kapı hâlâ açık -Jace odaya daldığında kapıyı kapatmamıştı. Kapıya ulaşabilirsem kaçabilir ya da yardım çağırabilirim. Tek ihtiyacım olan bir açıklık. Onu konuşturmalı, dikkatini dağıtmalıyım. "Kimi seçmeliydi?" Sesimi nötr tutarak soruyorum. Jace, Cade'in ilişkilerine bu kadar takıldıysa bir sebebi olmalı.

"Ah ah ah, ne yaptığını görüyorum, seni sinsi kaltak." Öfke gözlerindeki bulanıklığı yok ediyor ve kararlı adımlarla ilerliyor.

Bu iyi, kendime hatırlatıyorum. Onu silahsızlandırmam gerek. Ona daha yakın olmalıyım. "Onu istedin mi?" Sorma riskine giriyorum. Kıskançlığın Jace'in motivasyon kaynağı olabileceği hayal gücünün en uzak noktası değil. Değilse bile, kendine güveni olmayan bir adamı eşcinsel olmakla suçlamak, onu kızdırmanın kesin bir yoludur.

"Kapa şu lanet çeneni," diye tıslıyor, saldırmak üzere olan bir hayvan gibi sinsice ilerliyor. "Onu mu *istiyorsun*? O *olmak* istiyorum, belki. Neden olmayayım ki? O şımarık herif sahip olduğu şeyleri hak etmek için ne yaptı? Sıkıldığı için mi çalışıyor? Parayı kullanmıyor bile, havalı bir dangalak gibi hayır kurumlarına bağışlıyor çünkü iki ömür boyu harcayamayacağı kadar çok parası var. Amcık başkalarının eşyalarını alıyor çünkü bu onu eğlendiriyor. Bazen de," diyor bana öyle sinsi bir gülümsemeyle, "biri *onun* eşyalarını aldığı anda nasıl tepki verdiğini görmek hoşuma gidiyor."

Gözlerim Jace'in omzunun üzerinden açık kapıya kayıyor. Çok yakınımda, sadece biraz daha yakınımda.

"Ve son soruna gelince," diye devam ediyor, elleri tenimde kayacak kadar yaklaşarak. "Benim için önemli olan sensin. Avery'ye yardım ettiğim için ödülüm sensin." Vücudumdaki her dürtü kaçmamı söylese bile bedenimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Jace bana doğru bastırıyor, dudakları boynumda geziniyor.

"Seni becereceğim," diye fısıldıyor. "Bu lanet evdeki herkes çığlıklarını duyana kadar ve kimse beni durdurmak için bir şey yapmayacak." Dili boynumun sütununu yalıyor ve boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "Bu sefer *benimsin*."

Mümkün olduğunca çok güç toplayarak dizimi kaldırıyorum ve olabildiğince sert bir şekilde taşaklarına vuruyorum. Acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve ben düşünmeden *koşmaya* başlıyorum. Ben açık kapıya doğru ilerlerken onun küfredtiğini ve sıçradığını duyuyorum. O kadar kendimden geçmişim ki eşiği geçtiğimde çığlık atıyorum, ciğerlerim uzun zamandır ilk kez özgürlüğün derin nefeslerini alıyor.

sayılamayacak kadar çok saat. Merdivenlere doğru koşarken ayaklarım takılıyor, ikişer ikişer aşağı atlıyorum. Bu evdeki kimseye yardım çağırarak kadar güvenmiyorum. Umarım fark edilmeden önce ön kapıya ulaşabilirim. Avery'nin hâlâ evin içinde bir yerlerde olduğundan eminim ve ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak istiyorum.

Merdivenleri yarılamadan iri bir el saçma yapıyor ve beni geriye doğru sarsıyor. Mermer basamaklarda kayarak sert bir şekilde yan tarafıma düşüyorum. Kemiklerimi sarsan keskin bir acı patlamasıyla haykırıyorum. Jace beni saçlarımdan tutup merdivenlerden yukarı sürüklerken öksürüyor, acı dolu soluklarla boğuluyorum. Ellerini pençeliyorum, tırnaklarımı derisine geçiriyorum ama tutuşu hiç gevşemiyor. Beni dikkatsizce o odaya doğru çekerken her adımda sırtım çarpıyor.

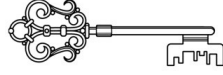
Kapısında pençe izleri olan oda. Omurgamdan aşağı huzursuzluk damlamadan bakmaya dayanamadığım yatağın olduğu oda. Oraya giremiyorum. Bir parçamın asla geri gelmeyeceğini biliyorum.

"Bu sefer kaçamayacaksın, sürük." Jace beni nefret dolu odanın içine fırlatırken dizlerim yerde sürükleniyor. Ayağının keskin bir itişiyile kapı çarparak kapanıyor ve sesin kesinliğini varlığımın derinliklerinde hissediyorum. Artık avıyla oynamakla ilgilenmeyen Jace beni yatağa doğru sürüklüyor. Parmakları hala saçlarımda, ince, beyaz çarşafa düşmekten başka seçeneğim kalmayana kadar yukarı doğru sarsıyor. Ve onun altında çaresizce yatmak canlı canlı gömülmek gibi hissettiriyor.

Panik içinde nefes nefese kaldım, kendimi sürüklemeye çalışıyordum. Jace ayak bileğimden tutup beni yüzüstü çeviriyor. Üstüme yuvarlanıp beni tüm ağırlığıyla altında ezerken ve beni altında boğarken dehşet içinde çığlık atıyorum. Elleri saçlarımda, yüzümü yatağa bastırıyor. *Nefes alamıyorum.* Çırpınıyor, çırpınıyor ve bacaklarımı tekmeliyorum ama hiçbir şey nefes alamadığım gerçeğini değiştirmiyor. Başım bulanık ve hafif hissederken ciğerlerim hava almak için ağrıyor. *Havaya* ihtiyacım var.

"Eğer çırpınmayı bırakırsan, nefes almana izin vereceğim," diyor Jace. Kulak.

Bu cehennem kadar ağır piç beni öldürecek. Ne kadar denersem deneyeyim, yapamam. vücudumun içgüdüsel olarak boğulmaya direnme ihtiyacını geçersiz kılıyor gibi görünüyor. Teslim olmanın beni kurtaracağını bilsem de bunu yapamıyorum. Bu yüzden enerjim azalmaya başlayana kadar mücadele ediyor, pençeliyor ve yatağa doğru çığlık atıyorum. Yavaş yavaş uyuşukluk yayılıyor ve beraberinde kapalı gözlerimin karanlığından farklı hissettiren örtücü bir karanlığı getiriyor. Bu karanlık huzurlu bir boşluk ve beni çağırdığında onu kollarımı açarak karşılıyorum.

Keskin bir acı ısırtığı sakın hiçlik bulutumu patlatıyor ve düşüyorum. Bilincim vahşileşmiş bedenime korkunç bir çarpmayla inene kadar yuvarlanıp düşüyorum. Ciğerlerim kendilerinden esirgenen değerli oksijeni açlıkla yutarken, sağ yanağımda alev alev yanan bir sızıyla uyanıyorum. Sinirlerim bir kez daha canlandığında dilimde bir keskinlik oluşuyor ve bu alışılmadık his karşısında dudaklarımı şapırdatmaktan kendimi alamıyorum.

"İşte buradasın," diye sesleniyor tanıdık bir ses. "Bir an için seni kaybettiğimi sandım."

Göz kapaklarım ağır ve yorgun bir şekilde titreyerek açılıyor. Jace'in üzerimde gezindiğini gördüğümde ne olduğunu ve nerede olduğumu hatırlamam bir anımı alıyor. Ve anılarım bir panik dalgası gibi geri geldiğinde, onun tutuşuna karşı mücadele etmeye başlıyorum. Onu kalçalarımından ayırmaya çalışarak altında debeleniyorum ama o sadece dizlerini neredeyse çıplak olan kalçalarımına daha da gömüyor.

"Çekil üstümden!" Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum, hala onun altından çıkmaya çalışıyorum.

"Hadi ama Kara. Daha önce dersini almadın mı? Öğrendim. Yapma. Benimle dövüşme," diye azarlıyor Jace küçümseme dolu bir sesle. Ve tutuşu daha da sertleşir.

Çığlık atıyorum, boğazım acıyana ve ciğerlerimde hava kalmayana kadar çığlık. Yardım için değil. Merhamet için değil. Korkudan değil. Zihnimi parçalayan, ruhumu parçalayan bir çaresizlik duygusuyla. Hiçbir çıkış yolu yok. Kaçış yok. Sırada *olduğunu bildiğim* korkunç şeyden kaçmanın bir yolu yok. Jace her zaman tehditlerini yerine getirir ve bunun benim için nasıl biteceğini biliyorum.

"Nefesini boşa harcama tatlım," diye mırıldanıyor, parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Henüz sana çığlık atman için bir sebep vermedim." Sıcacık eller vücudumda gezinirken tenimi kavuruyor, beni hastalıklı bir şefkatle okşuyor ve bağırsaklarımı onun üzerine kusmak istememe neden oluyor. "Daha önce de böyle bir gecenin tadını çıkarmıştık, değil mi Kara?"

Beni bulamayacağı bir yere kaçmaya çalışırken sözleri belli belirsiz bir yankı gibi geliyor. Zihnimin derinliklerinde güvenli ve sakın bir yere. Evim gibi hissettiğim yere. Gözlerimi kapatıyorum ve kütüphaneyi düşünüyorum. Parmak uçlarımda altındaki ahşap rafların yumuşak, yıpranmış hissi. Uzun pencere camlarından içeri süzülen güneş ışığını, sıcak ışık huzmelerinin

yaprakların düşmesi gibi. Küflü kağıt, mürekkep ve deri ciltlerin kokusu.

Ellerinin geceliğimin üst kısmına doğru hareket ettiğini zar zor fark ediyorum. Düşük yaka boyunca parmak uçlarının yumuşak bir fısıltısı var, ama asla aşağıya inmiyorlar. Sert parmak eklemleri boynumdan aşağı, köprücük kemiklerimin üzerinden, göğüslerimin üzerinden geçiyor. Dokunuşu herhangi bir aşığı kadar yumuşak ve bu yumuşaklığı beni her zamanki sertliğinden daha da huzursuz ediyor.

"Seni ilk ben gördüm, biliyor musun?" diye fısıldıyor bana hürmetle dokunmaya devam ederken. "Neredeyse kendi boyunda bir kitap yığınının taşırken o kadar küçük ve çaresizdin ki. Ashford'a zamanı geldiğinde bize sorun çıkarmayacağını söylemiştim. Yine de beni şaşırttın. Ne kararlılık ama. Korku yok." Eli sonunda geceliğimin üst kısmının altına giriyor ve ben tekrar kaybolmak için umutsuzca çabalıyorum.

Daha derine. Daha derine gitmeliyim. Sıra sıra dizilmiş rafların arasından geçerken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyor, her ayrıntıyı hatırlıyorum. Bazı ciltler yıpranmış, başlıkların kelimeleri fazla kullanımdan silinmiş. Bazıları ise yeni, taze ve canlı, mürekkepli sırtları ben yanlarından geçerken ışıpta parıldıyor. Kütüphaneden doğal olmayan bir hava akımı geçiyor, rüzgâr elbisemin eteğine çarpıp dalgalanmasına neden oluyor. Ve aniden çok üşüdüm. Ellerimi çıplak kollarımın üzerinde gezdiriyor ve tenimde dalgalanan tüyleri kovmaya çalışıyorum.

Korkuyla ürpererek, kütüphanenin sıcaklığına rağmen bedenimin *neden* bu kadar savunmasız ve soğuk hissettiğini anlıyorum. Belime sarıldığını gördüğüm elbiseye rağmen neden üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi hissettiğimi. Jace'in altında çıplak yatma hissini, onun kaba ellerinin çıplak tenimde gezinmesini engelliyorum. Rafların önünden koşmaya başladığımda ayaklarım hızlanıyor, kütüphanenin *dışında* olan biten her şeyden korunabileceğim kadar güvenli bir yer bulmaya çalışıyorum.

Uzakta arşive inen kapıyı gördüğümde ağlayabilirim. Aslında ağladığımı fark ediyorum, yanaklarım düştüğünü hatırlamadığım gözyaşlarıyla ıslanmış. Sinirle gözlerimi fırçalayarak kütüphanenin uzak köşesindeki kapıya doğru daha hızlı koşuyorum. Nefesim kesilmeye başlıyor, enerjim normalden çok daha hızlı tükeniyor gibi görünüyor. Sonunda kapıya ulaştığımda ciğerlerim havasız kalıyor ve görüşüm titreyip kararırken dizlerimin üzerine çöküyorum. Bayılmadan hemen önce ciğerlerim nihayet şişiyor ve son bir enerji patlamasıyla kapıyı açıyorum.

Dar merdivenlerden aşağıdaki arşive indiğıimde ışıklar loş. Attığım her adımda vücdum ağııyor ve düz zemine ulaştığımda neredeyse sürünüyorum. Koridorun sonunda arşivin kapısını görüyorum. Sadece oraya ulaşmam gerekiyor. O kapıya ulaşabilirsem kendimi içeri kilitleyebileceğimi biliyorum. Bana zarar vermeye çalışan herhangi bir şeyden ya da herhangi birinden güvende kalabilirim.

Bunun acısıyla haykırarak kendimi yerde sürüklüyorum, dirseklerimi kullanarak kendimi ileriye doğru itiyorum. Zemin soğuk ve hassas tenimi ısıyor. Göğsüm kabarıyor ve sonunda arşivlerin güvenli bölümüne ulaştığımda bilincimi korumak için mücadele ediyorum. Kendimi yukarı çekiyorum ve yavaşça beş haneli kodumu girip parmak izimi tarıyorum. Kapıyı açtığımda beni ani bir dondurucu hava patlaması karşılamayınca şok oluyorum; içerisi de kütüphanenin geri kalanı kadar soğuk geliyor. Kapı çarparak kapandığıında ve otomatik kilitler yerine oturduğunda rahat bir nefes alıyorum.

Güvendeyim. Güvendeyim. *Güvendeyim.*

Başımı kapıya yaslayıp kalp atışlarımın sakinleşmesini istiyorum. O kadar sert çarpıyor ki sanki biri yumruklarını göğüs kafesine vuruyormuş gibi geliyor. Ama kalbim yavaşlasa bile ses yavaşlamıyor. Daha da yükseliyor. Ve daha yüksek. Ve aniden kapıya vuruyor, sert ve şiddetli. Birinin *içeri girmeye* çalıştığını fark edince panikliyorum.

Sürünerek uzaklaşmaya ve gürültüden kaçmaya çalışıyorum - kapının bana tekrar tekrar çarpma hissinden. Ama kollarım hareket etmiyor; yanlarımda sıkışmışlar ve tamamen işe yaramaz durumdalar. Bedenimi kapının önünden atmak için bacaklarımı tekmeliyorum ama onlar da hareket etmiyor. Kapana kısıldım, olduğum yerde donup kaldım ve ses gittikçe güçleniyor.

"Kara," diye karışık bir ses, "*Orada olduğunu biliyorum.*"

Gözlerimi sıkıca yumuyorum ve hıçkırığımı bastırmak için dudağımı sertçe ısıyorum. Güvende olduğumu kendime hatırlatıyorum. Bu kapıyı benden başka kimse açamaz.

"*Dışarı çık, dışarı çık tatlım,*" şarkı söylüyor ayrık ses.

Öfkeli yumruklar kapıya çarptı. Tekrar ve tekrar. Kapı olması gerektiği gibi yıkılmaz çelikten değil. Darbelerin şiddetiyle parçalanmaya ve çatlamaya başlayan zayıf ahşaptan yapılmış. Dayanmayacağını anladığımda dehşet vücdumu sarıyor. Güçlü bir el kapıyı yumruklayarak keskin parçaların uçuşmasına neden oluyor. Başka bir el tahtaya çarpıyor ve saklandığıım yer ile kapının diğer tarafında bekleyen canavar arasında sivri bir açıklık bırakıyor.

Hareket edemiyorum. Kaçamıyorum. Saklanacak yerim kalmadı. Zihnim artık beni kurtaracak güce sahip değil. Ve sahip olduğum tek güç sesim olduğu için çığlık atıyorum. Sert eller kollarıma yapışıyor ve beni deliğe doğru sürüklüyor. Bir kez daha hırpalanmış bedenime girerken nefes nefese kalıyorum. Bacaklarımın arasında mide bulandırıcı bir baskı var ve bunun ihlali anında midemi bulandırıyor. Öğürmeye ve safrada boğulmaya başlamadan bir an önce başımı yana çeviriyorum.

Jace başımı çarşafı kirleten hasta birikintisinden uzaklaştırıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorluyor. Avuç içiyle yanağıma vurarak kafamdaki son bulanıklığı da dağıtıyor. "Bana bak," diye emrederek hırlıyor. "Buradan kaçamazsın." İki parmağını sertçe şakağıma sokuyor.

"Seni parçaladığımı istiyorum." Sadece içimde daha derine itmek için dışarı çekildiğinde hıçkırıyorum. "Bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bilmeni istiyorum." Bana çarpıyor. "Burada her zaman benden bir parça olacağını *bilmeni* istiyorum," diye bir kez daha başımı dürtüyor, "sana eziyet etmek için. Çünkü sen benimsin. *Benimsin. Şimdi.*"

Serbest kaldığını haykırıp içimde işini bitirdiğinde kalçalarımın arasından mide bulandırıcı bir sıvı akıyor. Tek tesellim, bunun bana en azından bir süre daha işkence edemeyeceği anlamına gelmesi. Buna tekrar dayanabileceğimi düşündüğümde değil. Acaba onu kışkırtarak beni acılarımdan sonsuza dek kurtarmasını sağlayabilir miyim diye merak ediyorum. Onu tanıyorsam, beni bu zevkten mahrum bırakacak kadar alçak olabilir.

Ayağa kalkıp çarşafın üzerine kendini silerken ikimiz de konuşmuyoruz. Yatağın üzerindeki lekelerin pembe renkte olduğunu gördüğümde hiçbir şey hissetmiyorum. Aslında, Jace'in pantolonunu tekrar yukarı çekip yerine oturtmasını izlerken hiçbir şey hissetmiyorum. Kapıdan çıkıp gitmesini izlerken ve kilidin yerine oturduğunu duyduğumda kafamda ve kalbimde mutlak bir boşluk var. Hiçbir şey yok.

Vücudumda hiçbir artçı şok ya da acı dalgası yok. Dürüst olmak gerekirse, en azından *bir şeyler* hissetmekten memnun olurdum. Ama vücudumu buz gibi kaplayan bir uyuşukluk tabakası ve göğsümde sanki içim boşaltılmış gibi hissettiren bir boşluk var.

Belki de ruhunuzu kaybetmek böyle bir şeydir.

CADEN

I Kalp kırıklığını aştığımı sanmıştım. Küçük kardeşimi toprağa verdiğimizde ve onu altında tek başına çürümeye bıraktığımızda son kez kırıldığımı düşündüm. Her şeyi hep birlikte yapardık,

Bir ara, elini tutmak ve onu yalnızlıktan kurtarmak için yanına atlayıp atlamamam gerektiğini düşündüm. Alister'dan sonra hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bu kadar önemsememe izin vermedim. Bunda bir anlam göremedim. Meğer sadece doğru kızın gelip göğsümde atan küçük siyah şeyden geriye kalanları paramparça etmesini bekliyormuşum.

Kara'nın tek kelime etmeden gittiğine hâlâ inanamıyorum. Paylaştığımız her şeyden, söylediğimiz her şeyden, bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim her şeyden sonra *çekip* gitti.

İki gün önce, dünyadaki son gecemizmiş gibi seviştik. Sanki ona gerçek zevki tattıracak tek erkek benmişim gibi dilimi, parmaklarımı ve sikimi defalarca parçaladı. Amcığı sikimi sanki onun için özel yapılmış gibi içine aldı. Onu sahiplendim. Ona *benim* dedim. O da benim onun olduğumu söyledi.

Ama hepsi lanet bir numaraydı. Dün sabah uyandığımda boş bir yatakta çırılçıplaktım ve kendimi dünyanın en aptal salağı gibi hissediyordum. Çünkü *gerçek* olduğunu sanmıştım. Küçük bir an için, uğruna her şeyi riske atmaya degecek birini bulmuş olabileceğimi düşündüm. Kara'nın denememe izin verecek kadar bana güvenmeyeceğini bilmeliydim.

Bardağımdaki son burbonu da yutuyorum, pişmanlığın acısı boğazımdaki alkolle birlikte yanıyor. Dürüst olmak gerekirse, şaşımamalıydım. Bu benim küçük kütüphanecimin karakterine aykırı bir şey değil. Onu buraya getirdiğim andan beri kaçmaya çalışıyordu; kafesinden kurtulmak küçük bir kuş gibi. Onu evcilleştirdiğimi sanmıştım. Burada mutlu olduğuna, kafesini benimle paylaşmaktan memnun olduğuna inandırdım kendimi. Ama Kara gibi inatçı bir kız sadece bir parça özgürlükle asla mutlu olamazdı; uçmak için alana ihtiyacı vardı.

Sahip olduğumu bilmediğim bir zayıflığımı keşfetti. Daha da kötüsü, kurşun geçirmez bir adamı aldı ve gizlice zırhında küçük delikler açtı. Şimdi bocalayabilirim, şimdi kanayabilirim ve o her ikisini de yapmamı sağlamaya niyetli görünüyor. Aptallığım yüzünden hala kendimden iğrenmiyor olsaydım ve onun işbirlikçi, aldatıcı kışından nefret etmeseydim, kızımın ne kadar acımasız olabileceğiyle gurur bile duyabilirdim.

Koridorda bir gürültü kopuyor, şu anda umursayacak zihinsel yeterliliğe sahip olmadığım bir tür kargaşa. Gürültü karşısında inliyor ve şakaklarımı ovuşturuyorum, keşke çalışma odamın kapılarını kapatacak kadar ileri görüşlü olsaydım. Şu anki mutsuzluğum yalnızlık ve sessizlik gerektiriyor. Yüksek sesli bir öfkeyle deri koltuğumdan kalkıyorum ve kapılarımı kapatıp kilitlemeden önce koridordaki her kimse ona defolup gitmesini söylemeyi planlıyorum. Declan tökezleyerek çalışma odama girerken neredeyse vücudunu kontrol ediyordum, koşmanın verdiği eforla göğsü kabarmıştı.

"Lanet koridorlarda koşmayı bırak, evlat. Burası anaokulu değil," diye homurdanıyorum ve yüzüncü kez onu babasının elinden almayı neden kabul ettiğimi merak ediyorum. Muhtemelen babasının Los Angeles'taki en büyük Japon suç örgütünü yönetmesiyle bir ilgisi vardı. Seçkin müşterilerimin çoğunun bulunduğu şehirde iyi karaborsa ilişkilerine sahip olmak elverişli. Ama bazen bu bile uğraşmak zorunda kaldığım pislikler için yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor. Declan, bir Yakuza suç imparatorluğunun yedek varisinden çok golden retriever cinsi bir köpek yavrusuna benziyor.

"O geri döndü!" Declan soluk soluğa nefesler arasında haykırıyor.

Neden kulak zarımı patlatacak kadar coşkuyla bağırdığından emin olmadığım için kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? *Kim* döndü?"

"Kara! Kapıda. Ortega onu güvenlik kameralarında görmüş," diye açıklıyor, sesi biraz daha kontrollü.

Onun adını duyunca kalbimin göğsümde nasıl sıkıştığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Göster bana," diye talep ediyorum, tek yapmak istediğim ses tonuma buz katmakken

umuttur.

"Zaten yolda yürüyor. Bir araba alıp onu getirmemi ister misin?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor çünkü lanet olası kız tüm kontrolümü elimden alıyor. "Onu yakalayacağım."

"Ama efendim, yağmur yağıyor ve evden kapıya giden yol yürümek için çok uzun," diye itiraz ediyor Declan, yüzü endişeyle çarpılmış. Bana sanki delirmişim gibi bakıyor. Belki de delirdim.

"Evlat, umurumda gibi mi görünüyorum?" Yanından hızla geçip ön kapıya doğru ilerlerken koridor ayak seslerimle doluyor.

Malikânenin önüne ulaştığımda her iki kapıyı da açıyorum, hemen antrede esmeye başlayan ve fayansları kayganlaştırıp parlatan yağmura aldırmadan. Kapıları rüzgârda sallanırken bırakıp taş basamaklardan parke taşlı yola iniyorum. Ashford Malikânesi'nin kapılarına doğru ilerlemek için kirli su birikintilerini çiğnerken yağmur İtalyan deri ayakkabılarımı ıslatıyor. Yağmur o kadar yoğun ki sisin içinden hiçbir şey göremiyorum ama hain kütüphanecimi bulma kararlılığıyla körlemesine ilerliyorum.

Rüzgar dondurucu bir şekilde esiyor ve beni iliklerime kadar üşütüyor. Palto almayı akıl edememiştim ve şiddetli yağmur beyaz gömleğimi birkaç saniye içinde . Nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak, onu görebilmek için etrafımı kolaçan ediyorum. Bu noktada, sadece Declan'ın onu gördüğüne dair sözüne güvenerek hazırlıksız bir şekilde fırtınanın içine dalma kararımdan pişmanlık duyuyorum. Bu çılgınlığa cesaret etmeden önce güvenlik kayıtlarını kendim kontrol etmeliydim. Yolun sonunda Kara orada bile olmayabilir. Ve eğer kader adılse, Kara benden sonsuza dek kurtulmuş olacaktı.

Uzakta soluk bir hareket parıltısı gördüğümde kalbim tekliyor. Önümdeki serabı gördüğümde aldığım nefesi vermeyi hatırlayana kadar başım hafifliyor. Ama bu bir halüsinasyon ya da hayal ürünü değil. Birbirimize yaklaştığımızda onun gerçek olduğunu görebiliyorum. Kader pek de nazik değil. Anlaşılan kader de benim kadar sadistmiş.

Hiç düşünmeden koşuyorum. Ona doğru koşarken ıslak ayakkabılarım kaygan kaldırım taşlarına çarpıyor, ona sarılmak ve kalp atışlarını kendi kalbimde hissetmek için ilkel, sahiplenici bir ihtiyaçtan başka bir şey tarafından yönlendirilmiyorum. Ona ulaştım.

Kara'ya nefes alması bir an bile vermeden onu kollarıma aldım ve kendime doğru bastırdım.

Kara'nın ince vücudu avuçlarımla arasında paramparça olmaya hazır bir cam gibi. Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Başkalarının yanında gücümü sürekli kontrol altında tutmaya alışkınım ama şu anda kendimi her zaman yaptığım gibi zincirleyemiyorum. Duygularım ve içgüdülerim bağlarından kurtulmuş ve birbirlerini besleyerek beni kaosa doğru sürüklüyorlar.

Kara'nın altımda inlediğini duyduğumda elimi hafifçe gevşetmeye zorluyorum. Ellerim sıırsıklam saçlarına gömülmeden önce sırtında geziniyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Onun tatlı kokusunu içime çekiyorum, yağmur menekşe ve çilek notalarıyla karışıyor. Ondan geriye kalan tek şeyin kokusu olduğunu hatırladığımda damarlarımda bir zehir dalgası oluşuyor. Boş bir yatak ve onun kokusunu taşıyan yastıklar. Çünkü o lanet olasıca *gitti*.

Öfke kalbime doğru akarken, Kara'yı kendimden uzaklaştırıp uzakta tutuyorum ve sıcak gözlerinde orada gizlendiğini bildiğim aldatmacaya dair herhangi bir ipucu arıyorum. "Hangi cehennemdeydin sen?" Yağmurdan ıslanmış dudaklarımla arasından nefes nefese kaldım. Öfkeli görünmeye çalışıyorum ama kelimelerim çaresiz ve kırık dökük çıkıyor.

"Açıklayabilirim," diye kekelerken gözlerinden suçluluk duygusuna benzer bir şey geçer. Suçlu hissetmesi *gerekirdi*.

"Gerçekten mi?" Alay ediyorum, hissettiğimi itiraf etmek istemediğim acıyı maskeleyerek için acımış gibi yapıyorum. "Dün sabah uyandığımda neden yatağımı boş bulduğumu ve senin hiçbir iz bırakmadan gittiğini *açıklayabilir* misin?"

İsteyebileceğim her şeye sahip olduğumu düşünerek uyandığımda, hak ettiğim çok az şeyden başka hiçbir şeyim kalmadığını görmenin nasıl bir his olduğunu hatırladığımda kalbimin etrafına karanlık yayılıyor. Gittiği için onu suçlamıyorum ama bu beni sırtımdan bıçaklamasının daha az acı verdiği anlamına gelmiyor.

"gibi değil," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerden kaçıyor.

Bana yalan söylediğinde bana *bakmasını* istiyorum. Güzel kahverengi gözlerine kazınmış aldatmacayı görmek istiyorum. Belki o zaman ondan nefret edebilirim. "Öyle mi? Çünkü bana ihanet etmişsin gibi görünüyor. Yine," diye hırlıyorum sesim yükselmeye başlarken. Ellerim kollarına yapışıyor ve onu kendime doğru sürüklüyor. *Bana bakmasını* istiyorum. Bakışlarını yere diktiği yerden kaldırmak için çenesini yakalıyorum ama parmaklarım tenine değdiği anda Kara inliyor.

İkinci kez rahatsızlıkla inlediğini fark ettiğimde kalbim irkiliyor. Vücudumdaki tüm öfke damlaları buharlaşıyor ve yerini anında endişe alıyor. Kara'da herhangi bir incinme ya da yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ederken kaşlarım çatılıyor ve daha önce fark etmediğim için kendimi tam bir piç gibi hissediyorum. Bana geri dönen kız, iki gece önce kollarımda uyuyakalan aynı vahşi cehennem zebanisi değil. Bu kız Kara Caine'in sadece bir gölgesi.

Ayakkabısı yok; yağmurda yolda yürüdüğü için ayakları çıplak ve kirli. Engebeli kaldırım taşlarının hassas tabanlarını kestiğinden hiç şüphem yok. Kış olmasına rağmen paltosu yok. Aslında, neredeyse hiç giyinik değil. Onu örten tek şey, yağmurda şeffaflaşan açık mavi, çok büyük bir elbise gömleği.

Altında, soluk tenine dağılmış koyu lekeleri görebiliyorum. İğrenme ve öfkeyle mücadele ederken midem bulanıyor. Sağ yanağındaki büyük çürüğü gördüğümde boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdüyor. Biri kızıma zarar vermiş. Ve kim olduğunu öğrendiğimde, daha fazla nefes alamayacaklar.

"Bunu sana kim yaptı?" Son otuz iki saatin endişesinin kelimelerime sızmasına izin verirken sesim alçak ve sert bir şekilde soruyorum.

Kara'nın dudakları hiç beklemediğim bir ismi söylerken titriyor. Yapmam gerekse bile. "J-Jace."

Kaşlarım neredeyse acıtacak kadar derin bir çatıklığa dönüşüyor. "Jace'in Prag'da bir satın alma üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu," diye dikkatle cevap veriyorum. Gözlerim bunu yapanın benim adamlarımdan biri olmadığını doğrulaması için ona yalvarıyor. Dayak yemesi ve vahşileşmesi *benim* suçum değil. Kara sessiz kaldığında, içimde bir şeyler kayboluyor. Belki de son masumiyetim, gerçi kim bilir nasıl bu kadar uzun süre kalabildi. Şimdi gerçekten cehennemde lanetliyim -olması gerektiği gibi.

"Aşkım," diye sesleniyorum usulca ona yaklaşırken, görebildiğim yaralarını rahatsız etmemeye dikkat ederek. Çekingen bir tavırla elimi şakağına götürüyorum ve nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. Parmaklarım, onun inanılmaz gücünün kalıcı bir vaadi olan oradaki gümüş yara izinde oyalanıyor. Kara Caine her şeyi atlatabilir. İkimizin de arada bir bunu hatırlamamız gerekiyor.

Tek istediğim ona sarılmak ama önce bilmem gerek. Kelimeleri söylemesine ihtiyacım var ki kimi bulacağımı ve her seferinde acınası küçük bir parçayı yok edeceğimi bileyim. "Jace kızıma zarar verdi mi?"

Kara bana baktı. Onu yolda yürürken gördüğümünden beri ilk kez bana *gerçekten* bakıyor. Koyu kahverengi gözleri o kadar harap olmuş ki ağlamak istiyorum. Titreyen dudaklarını aralıyor ama hiç ses . Sanki

Yine de kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyor. Bunun yerine çenesini küçük, ciddi bir şekilde eğiyor ve soruma cevap olarak başını sallıyor.

Saf, katıksız nefret kan dolaşımda zehir gibi dolaşırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, kız arkadaşımdan çalınan şey karşılığında tüm dünyayı yerle bir etmek için tek bir niyetle . Elini kalbime götürüp, "Kutsal ve kutsal olmayan her şey üzerine yemin ederim ki, o orospu çocuğu anasının onu dünyaya getirdiği güne pişman olacak" diye ant içtiğimde öfke vücudumda zonkluyordu.

Şiddet şiddeti doğurur ve eminim ki Jace'in lanet kafasına yağdıracağım.

Kara'nın takırdayan dişlerinin gürültüsü beni öfkenin kırmızı sisinden silkeliyor. İntikam başka bir gün bekleyebilir. Şu anda küçük kütüphanecimin bakıma ihtiyacı var. "Buraya gel. Donuyor olmalısın." Onu kucağıma almak için uzanıyorum, onu vücudumda ısıtmak ve çektiği tüm acıları kovmak için can atıyorum. *Benim* hatam olan acıyı.

"Şımartılmaya ihtiyacım yok," diye karşı çıkıyor beni iterken. Her zamanki gibi inatla gururunu rahatına tercih ediyor.

Ne yazık ki bugün bu kendini sabote etme saçmalığına izin vermeyeceğim. "Bu konuda senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum Kara. Daha yeni cehennemi yaşadın ve şu anda başa çıkma kapasiten konusunda güvenilir bir otorite sayılmazsın," diye azarladım. Zayıf itirazlarına aldırmadan uzanıp titreyen bedenini kollarıma aldım.

Küçük ellerini göğsüme bastırarak, "Cade, lütfen," diye soluk soluğa bağıırıyor. Kaybedeceği bir savaş verdiğini biliyor olmalı. "Seni ıslatacağım."

"Yağmur yağıyor, aşkım. Şimdiden sıırılsıklam oldum." Ve böylece onu ayaklarından çekip kollarıma aldım. Onu eve taşıırken sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi göğsüme bastırıyorum.

CADEN

T Kara'yı eşikten içeri taşıdığım anda Ortega, Declan ve Bayan Hughes tarafından çeşitli endişe ifadeleriyle bombardımana tutulduk. Kara'yı nazikçe fuayedeki yeşil kanepeye yerleştirdim.

harekete geçti. "Ortega, şu lanet arabayı takip et. Declan, Prag'da ne olduğunu anlamaya çalış. Bayan Hughes, çay. Hemen." Deli gibi emirler yağdırırken gözlerimi Kara'dan ayırmıyorum.

Herkes kendi görevini tamamlamak için hemen dağılıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp Kara'nın ışıktaki durumunu inceliyorum. Düşündüğümünden de kötü görünüyordu. "Şimdi," diye törpüledim, morarmış yanağını okşarken sesim suçluluk duygusuyla gerilmişti. "Bana *tam olarak* ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Olabildiğince ayrıntılı anlatmanı istiyorum aşkım. Bunu benim için yapabilir misin?"

Dokunuşuma doğru eğiliyor, vücudu nihayet kanepede rahatlarak yanağını parmak eklemlerime sürüyor. Kendini güvende hissediyor ve bana duyduğu güven o kadar adaletsiz ki midem utanç içinde isyan ediyor. "Deneyebilirim," diye cevap veriyor zayıf bir sesle.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum cesaretini takdir ederek. Benim kızım çok güçlü. "Bana hatırladığın ilk şeyi söyle." Kara kendini son otuz iki saati tekrar gözden geçirmeye zorlamadan önce derin bir nefes alıyor. Ona bunu yaptırmaktan nefret ediyorum ama nasıl kaçırıldığını bilmek zorundayım. *Nereye* götürüldüğünü. Bana verebileceği herhangi bir ayrıntı, birinin onu benden nasıl çaldığını bir araya getirmeme yardımcı olabilir.

"Dün sabah senden önce uyandım. Çok huzurlu görünüyordun, bir kereliğine uyumana izin vermeye karar verdim. Açlıktan ölüyordum, bu yüzden krep yapmak için mutfığa indim. Çok erkendi, Bayan Hughes henüz etrafta koşturmuyordu bile, bu yüzden mutfakta özgürdüm. Ellerim doluydu ve kilerde vanilya arıyordum. Sonunda bulduğumda çok yüksekteydi ve zıplamak zorunda kaldım. Arkamda kimseyi görmedim ama kafama bir şey çarptı ve her şey yerle bir oldu."

Olayları yeniden anlatırken kaşlarımı çatıyorum çünkü dün bulduklarım uyuşmuyor. "Mutfakta düzensiz hiçbir şey yoktu, mutfığı ve malikânedeki diğer tüm odaları kontrol ettim. O sabah herhangi bir yerde olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Ve Bayan Hughes hiç telaşlanmadan kahvaltıyı tam zamanında servis etti," diye cevap veriyorum. "Birisi pisliği temizlemiş. Ve güvenlik kayıtlarıyla oynamış."

"Jace bana bunu planladığını söyledi. Muhtemelen kameralar hakkında onları devre dışı bırakacak kadar bilgisi vardı."

"Belki," diye cevap veriyorum, kafamın içinde şüphe dalgalanıyor. "Ama emin olamayız. Yarın malikânedeki herkesi inceleyeceğim. İyiye." Aramda zaten bir hain var. *İki tane* olmadığını söyleyecek bir şey yok.

Devam etmeden önce gözlerimde gördüğü karanlık karşısında ürperiyor. "Her neyse, bir malikâneye yanaşan bir arabanın içinde uyandım. Piç kurusu tutulduğum odaya girene kadar kimin mülkü olduğunu anlayamadım." Bana mahcup bir yüz ifadesiyle baktı. "Avery Reed'in eviydi."

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "*Siktiğimin* Reed'i." Bana bağış ve hırsızlık planından bahsettiği andan itibaren o pisliğin deli olduğunu anlamalıydım. Parasını uzun vadede asla işe yaramayacak bir plana harcamasına izin verdiğim için mutluydum ama hayalperest fantezileri olan bir müşteriye sahip olmanın bana neye mal olacağını tahmin etmemiştim. Ve neredeyse bana her şeye mal oluyordu.

"Chaucer'ı benden almaya çalıştı, ama sanırım kaçırılmamın asıl amacı ona kazık attığım için bir siktirip gitmekti." Gözleri kararıyor ve yere düşüyor. "Görünüşe göre Jace senden intikam almasına yardım etmekten çok mutluydu. Onun da kendine göre şikayetleri vardı."

Hayatımın bir parçası olduğu için ödemek zorunda bırakıldığı cezaya inanamıyorum. "Yani bana karşı kişisel bir kan davası yüzünden rızan dışında alıkonuldun ve acımasızca dövüldün öyle mi?" Homurdanıyorum.

Onu asla kaçırmamalıydım. Onu asla tutmamalıydım. Aramızdaki her neyse bunun tırmanmasına asla izin vermemeliydim. Kınadım

Onu ilk gördüğüm andan itibaren yıkıma sürükledim. Ve ben bir piçim, elimde olsa her şeyi geri alacağımı söyleyecek kadar bile güçlü değilim. Çünkü almazdım. İkimizi de lanetlese bile Kara Caine'le tanışmamı asla geri alamam.

"Bu senin hatan değil, Cade," diye fısıldıyor Kara, güzel yüzünde tam bir ciddiyet ifadesi. Kalbimdeki bencilliği bilseydi bu kadar nazik konuşmazdı. Ve ben onun sıcak kahverengi gözlerinden yansıyan bağışlayıcılığı hak etmiyorum. Yüzümü okşamak için uzanıyor ve nazik dokunuşu içimdeki öfkeyi alevlendiriyor.

"Sanki benim suçum değilmiş gibi," diye tıslayarak onun elinden kurtuluyorum. "Seni resmen kurtlarla dolu bir kafese attım ve en kötüsünü yapmalarına izin verdim. Benden *nefret etmelisin*."

"Bu senin hatan değil," diye tekrarlıyor, sesi daha kararlı çıkıyor. "Jace'in yaptığı şeyler *onun* ruhunda bir leke, senin değil."

Sözleri, Jace'in verdiği zararın tam boyutunu bilmediğimin tüyler ürpertici farkındalığını da beraberinde getiriyor. O pislik herif benim evimde ona zorla tecavüz etmeye çalıştı. Orada müdahale edecek kimse olmasaydı neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim. Neler olabileceğini fark ettiğimde midemde mide bulandırıcı bir dehşet duygusu kıvrılıyor. "O mu-" Duraksıyorum, *asla* sormak istemediğim bir sorunun sözcüklerini arıyorum. Ama bilmek zorundayım. "Sana tecavüz etti mi?"

Daha açık konuşmak için kendimi zorlayamıyorum ama o ne demek istediğimi anlıyor. Ve sorunun ardından gelen uzun sessizlik yeterli bir cevap. Ama sanki bir kez olsun söylemesi gerekiyormuş gibi Kara dudaklarını aralıyor ve titreyen bir sesle "Evet" diyor.

Tek bir kelimeyle içimdeki her şey paramparça oluyor. "Kara," diye iç geçiriyorum, insan sesinin aktarabileceği tüm ıstırap ve suçluluk duygusunu onun adına yüklüyorum.

Ona dokunmak, geçen günün tüm iğrenç ayrıntılarını yatıştırmak için yanıp tutuşurken, onu koltuktan çekip kollarıma alıyorum. Onu göğsüme yaslıyorum, böylece kalbinin benimkine karşı atışını hissedebiliyorum. İkimiz de donuyoruz ve iliklerimize kadar ıslanmış durumdayız ama vücudumun tüm sıcaklığını ona veriyorum ve bunu kabul etmesi için ona yalvarıyorum. İnce kollarını etrafıma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor, göğsü titreyen hıçkırıklarla sarsılırken benimle birlikte o da parçalanıyor. Nemli saçlarını usulca okşuyorum, tövbe duaları gibi özürler fısıldıyorum.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim, aşkım. Çok özür dilerim..."

Kederli bir sessizlik içinde ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, her birimiz onun çalınan parçasının yasını tutuyoruz. Asla geri alamayacağımız o parçasının. Yavaş yavaş ağlaması azalıyor ama kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana tutunmaya devam ediyor. Ona burada olduğumu hatırlatmak için sırtında daireler çiziyorum. Her zaman burada olacağım. Bana ihtiyacı olduğu sürece.

Yumuşak sesi sessizliği bozuyor, "Ya beni kırdıysa?"

"Kırmadı," diye cevap veriyorum tam bir kesinlikle.

Başını kaldırıp bana bakıyor, kocaman gözleri benimkileri arıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen tanıdığım en güçlü insansın." Elimi sırtından çekiyorum ve parmak eklemlerimi yanağında gezdirmek için uzanıyorum. "Çünkü ben seni kırmak için elimden geleni yaptığımda bile sen beni kırdın." Bu sözleri yüksek sesle söylediğim için sersemlemiş durumdayım ama o bunları duymayı hak ediyor. Şu anda kendini güçsüz hissetse bile, sahip olduğu gücü bilmeyi hak ediyor.

"Seni ben kırmadım," diye cevap veriyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

"Oh, kesinlikle kırdın."

CADEN

M Dakikalar geçiyor. Belki de saatler. Uzun süre Kara'ya sarıldığım için uzuvlarım sertleşti ve ağrıyor. Bana ihtiyacı sürece soğuk, fayans zeminde acı çekmekten mutluyum, ama vücudu titremeyi bırakmıyor. Son iki gündür katlandığı her şeyin üzerine bir de hipotermiye yenik düşmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu da onu mümkün olduğunca nazikçe taşımam gerektiği anlamına geliyor.

"Yukarı çıkmak ister misin?" Çılgılık atıyormuşum gibi boğazım düğümlenerek soruyorum, her ne kadar öfke çılgıllıklarımın sadece kendi kafamın içinde olduğunu düşünsem de.

Sorumun ardından boğucu ve durgun bir sessizlik geliyor. Kara'nın yüzünü görebileceğim kadar uzağa çekiliyorum, sanki varlığımın anahtarını onun karanlık gözlerinde bulacakmışım gibi onu inceliyorum. Belki de bulabilirim. Ama şu anda tek gördüğüm keder ve umutsuzluk, her zamanki ışığının parıltıları kaybolmuş. Sanki uyurgezer gibi, açık gözlerine bakıyorum ama o beni *görmüyor*.

"Kara," diye tekrar sesleniyorum, parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "Bana geri dön, aşkım." Sesimle kıpırdandığında göz kapakları hafifçe titriyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum onu okşamaya devam ederken. "Biraz daha benimle kalmanı istiyorum. Çok iyi gidiyorsun, sadece biraz daha. Seni ısıtmam, ayaklarını temizlemem ve başka yaraların olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Seni yukarı çıkarıp banyo yaptırabilir miyim?"

Yavaşça başını sallamadan önce bana göz kırpmıyor. En azından tepki verdiğine şükrederek onu göğsüme bastırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ani hareketten duyduğu rahatsızlığın hafif iniltisini duyduğumda, midem

düğümlere dönüşüyor. Giysilerinin altında ne tür korkunç bir hasar yattığını merak ederken boğazıma dolan dehşeti yutkunarak bastırıyorum. Her ne kadar bilmek kalbimi iki parçaya ayıracak olsa da bilmem gerekiyor.

Kara'yı büyük merdivenlerden yatak odama doğru taşırken koridorda ölümcül bir sessizlik hüküm sürüyor. Adımlarım kurşun gibi ama ilerlemeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Yanından geçerken gözlerim odanın ortasındaki büyük, boş yatağa takılıyor. Hayatımda ilk kez onunla *paylaşmayı* seçtiğim yatağa. Ya da paylaştığım. Şimdi onunla bir daha bir şey paylaşmayı hak ettiğimden emin değilim. Benim yüzümden katlandığı cehennemden sonra olmaz.

Başına gelen her şey benim suçum. Her *lanet* şey. Suçluluk duygusu, dikenli ve keskin bir çalı gibi kalbimi boğuyor. Göğsümde zonklayan bu sivri acıyla zorlukla nefes alabiliyorum. Kendimi kapatmak ve beni içten dışa zehirleyen bu duygu sağanağını görmezden gelmek istiyorum. Ama bu ona haksızlık olur. Acıyı, suçluluğu ve beni parçalamakla tehdit eden lanet olası, kendinden nefret eden işkenceyi hissetmeyi *hak ediyorum*.

Eğer hayatındaki gerçek kötü adamdan intikam almak isteseydi, ona bir bıçak verirdim, göğsümü açardım ve ona en kötüsünü yapmasını söylerdim. Gözlerindeki ışığı geri getirmek için gereken buysa, onun için seve seve kanımı akıttırdım. Keşke kanamak kadar basit olsaydı.

Banyoya vardığımızda Kara'yı küvetin kenarına oturtuyorum ve sıcak suyu akıtmaya başlıyorum. Kafamın arkasından gelen yumuşak bir ses bana onun köpükleri sevdiğini hatırlatıyor ve suya büyük bir miktar narenciye ve yonca sabunu döküyorum. Oda bir buhar bulutuyla doluyor ve buharın keskin sıcaklığı donmuş tenine çarptığında Kara titriyor. "Çıkar şunu," diye törpülüyorum, sesim niyetimden daha sert çıkıyor ve Kara'nın ıslak bedenine yapışmış *olan adamın* korkunç hatırasına bakıyorum.

Ses tonumdaki keskinlikten dolayı hafifçe irkilmesinden nefret ediyorum. Öfkemi kontrol edememekten nefret ediyorum; öfke damarlarımda dolaşarak, serbest bırakılmak ve ilk uygun kurbanın üzerine atılmak için yalvarıyor. O kurbanın olmasına izin vermeyi reddediyorum. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum, öfkeyi kafesliyorum, kontrolümü parçalara ayırmaya niyetli kuduz bir canavar gibi onu bastırıyorum.

Buzun bedenimi kapladığını, derimin üzerinde dalgalandığını, kemiklerime sızdığını, beni içten dışa yakan öfkeyi boğduğunu hayal ediyorum. Ve gözlerim açıldığında, öfkemdeki sıcaklığın yerini neredeyse acıtacak kadar soğuk bir uyuşukluk alıyor. Güzel, acımasını istiyorum.

Nemli saçlarını yanağından çekerken nazik bir ses tonuyla "Çıkar şunu lütfen," diye düzeltiyorum.

Titreyen parmaklarını gömleğin düğmelerine doğru kaldırırken gözleri boş ve arkamdaki duvara sabitlenmiş bir şekilde emrime itaat ediyor. Elleri çok şiddetli titrediği için küçük düğmeleri tam olarak kavrayamadığında kaşları çatılıyor. "Yapamam," diye cevap veriyor titreyerek. Dudağını ısıyor ve geniş gözleri umutsuzluğun boş parlıyor.

Onun gözyaşlarını görünce soğuk zırhımı kırmaya çalışan duygularımı görmezden geliyorum. Daha sonra öfkelenmek ve kudurmak için yeterince zamanım olacak. Şu anda kızımın sakın olmama ihtiyacı var. "Alabilir miyim?" Elimi tişörtünün düğmelerine doğru uzatarak soruyorum.

Bana bakmadan bir kez başını sallıyor, bu hareket sağ gözündeki bir damla yaşı yerinden çıkarıp yanağından aşağı yuvarlanmasına neden oluyor. Bir zamanlar dilimi teninde gezdirir ve tuzlu sıvıyı yalayarak uzaklaştırırdım. Şimdi ona bir daha dokunmayı hayal bile edemiyorum. Her ne kadar ona sarılıp öpmek ve Jace'in ona yaptığı her iğrenç, aşağılık şeyi silmek istesem de, benim gibi iğrenç bir piç bu ayrıcalığı hak etmiyor.

Tek kelime etmeden gömleğin düğmelerini bulup teker teker açıyorum, ellerimin tenine değmemesine dikkat ediyorum. İsim bittiğinde gömleği omuzlarından sıyrıp mermer zemine düşmesine izin veriyorum. Açık mavi gömleğin altında yatanları gördüğümde boğazımdan doğaüstü bir hırıltı çıkıyor. Kara'nın boynu, göğüsleri, kalçaları ve uylukları mor ve siyah tonlarında morluklarla kaplı. Daha önce de şiddet görmüştüm ama bu izler kasıtlı ve zalimce. Jace ona sadece tecavüz etmemiş. Bundan zevk almış ve sonunu getirmiş.

"Sana ne yaptı böyle?" Dehşet içinde soluk soluğa kalıyorum, sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesini engelleyemiyorum. Kara soğuktan korunmak için kollarını göğsüne sararken hiçbir şey söylemiyor. Bana ne olduğunu zaten anlatmıştı ama birkaç basit kelime tenine çizilen iğrenç vahşeti anlatmaya yetmiyordu.

Ona elimi uzatıyorum ve nazikçe küvetin kenarından çekip ayağa kaldırıyorum. Yavaş adımlarla etrafında dönerek yaralarının envanterini çıkarıyor, çürükleri, ısırıkları ve çizikleri titizlikle sınıflandırıyorum. Sarı saçlarını tarıyorum ve boğazında bir el izinin gölgesini keşfediyorum. Her iki omzunda kalan ikiz ısırik izlerini buluyorum. İç kısmını işaretleyen koyu renkli, kusursuz parmak izini fark ettiğimde çenem sıkıştı.

uyukları. Sol göğsünün üzerindeki derinin derinliklerine kazınmış çiğ, kanlı hilalleri gördüğümde yükselen safraya karşı sertçe yutkunuyorum. Hain pislik onun lanet olası kalbinden bir ısırık almaya çalışmış gibi görünüyor.

Yumruklarım o kadar sıkılıyor ki ellerimdeki kemikler kırılacakmış gibi geliyor. Buz gibi soğukkanlılığımın son kalıntılarına tutunuyorum - oysa tek yapmak istediğim Jace'in kömürleşmiş cesedinin enkazın arasında olmasını sağlamak uğruna tüm dünyayı yakıp kül etmek. Cinayeti hiçbir zaman çekici bir eğlence olarak görmedim ama sonunda cazibesini anladım.

"Gir içeri," diye yumuşak bir sesle emrediyorum, Kara'nın elinden tutup girmesine yardım ediyorum. Ilık su tenine çarptığında tıslıyor, vücudunu kaplayan kesik ve sıyrıkları yakıyor. Kahverengi gözleri sessiz bir yalvarışla benimkilere kayıyor. "Acıdığını biliyorum ama söz veriyorum bir dakika içinde daha iyi hissedeceksin, aşkım." Dişleri alt dudağına daha da gömülüyor ama bir kez başını sallıyor. Kalbimi onun zayıf iniltilerine karşı çelikleştirerek, köpüklerin altında kaybolana kadar onu banyoya indirmeye yardım ediyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, başı küvetin kenarına yaslanmış halde tamamen suya battığında. Suyu kapatıyorum ve şampuan, saç kremi ve bir fanila toplamak için odayı geçiyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde küvetin yanına diz çöküyorum, beze biraz sabun döküyorum ve onu yıkamaya başlıyorum. Bezi çürüklerinin ve hassas cildinin üzerinde büyük bir dikkatle fırçalarken vuruşlarım nazik. Altılarını temizlemek için kollarını kaldırdığımda utanç içinde kıvrılırken bile dokunulmadık bir santimini bile bırakmıyorum.

Bezi göğüslerinin üzerine sürüyorum, dokunuşumun her zaman yaptığım gibi oyalanmasına izin vermiyorum. Aslında ona hiç dokunmuyorum, bezi ellerimle çıplak teni arasında bir bariyer olarak kullanmaya çok dikkat ediyorum. Fanilayı kalçalarından yukarı ve merkezine doğru sürüklediğimde sertleşiyor. Anında duruyorum, elimin daha fazla yukarı çıkmasına izin vermiyorum. "Kendini temizlemeyi mi tercih edersin?" İçim parçalanırken bile ses tonumu sakın tutmaya dikkat ederek soruyorum.

Kara başını sertçe sallıyor, koyu renk gözleri tam olarak anlamadığım bir şey anlatmaya çalışıyor. Kendi çaresizliğimden tiksinererek çenemi sıkıyorum. "Ben yapsam sorun olur mu?" Soruyorum, kelimelerim tereddütlü ve çekingen. "Sadece enfeksiyon kapma riskini almak istemiyorum." Kara'nın kahverengi gözlerinde bir yaşam kıvılcımı çakıyor ve cevap verecekmiş gibi dudaklarını aralıyor. Ama sonra vazgeçiyor ve küçük bir baş hareketiyle küvete yaslanıyor.

Kendimi destekleyerek bezi kıvrımlarından geçiriyorum, kendimi klinik ve bağımsız tutuyorum. Temizlendiğinde, bacaklarından aşağıya doğru devam ediyorum.

kesik ayaklarını. Her iki ayağını da sudan çıkarıp yırtık derilerini hafifçe sildikten sonra tekrar küvete batmalarına izin veriyorum. "Başını arkaya yatır."

İstediyimi yapıyor, uzanıyor ve boş gözlerini telkari tavana doğru kaldırıyor. Avucuma şampuan döküyorum ve saçlarına yedirmeye başlıyorum. Parmaklarım kafa derisini kazıyor, dudaklarından yumuşak inilti çıkarken gerginliği masaj yaparak alıyor. Ellerimin altında rahatlama sesini duyunca sikime durmasını söylemek zorunda kalıyorum. O tatlı inilti artık bana ait değil. Onları kaybetmenin verdiği çaresizlik acısını görmezden geliyorum.

Kara'nın saçındaki sabunu durularken sessizliği bozarak, "Reed'i ben hallederim," diyorum. "Onun gibi bir adam basittir ve kolayca satın alınır. İşler sarpa sardığında onunla daha önce ilgilenmeliydim-" Kara'yı o kütüphanede bulduktan sonra *olmaması gereken* her şeyi hatırlarken duraklıyorum. Kendime izin vermemem gereken her çalıntı dokunuş ve öpücük. Bu malikânede geçirdiği her dakika onu maruz bıraktığım tehlike. Katlandığı dehşet çünkü neyin doğru ve onurlu olduğu umurumda bile değildi. Sadece benim olmasını istiyordum. "Karmaşık," diye bitirdim ölü bir ses tonuyla.

Saç kremi sürmeden önce Kara'nın saçındaki suyu sıkıyorum. Saç telleri birbirine karışmış ve rüzgarla savrulmuş durumda ve parmaklarım her düğümü yakaladığında irkiliyor. Mümkün olduğunca nazik davranarak ellerimi düğümlerin arasından geçiriyorum. "Jace," diye homurdanıyorum, "daha zor olacak. Zaman zaman motivasyonları belirsizleşiyor. Tepkileri düzensiz ve abartılı. Onu bulabilseydim, bu duruma kalıcı bir çözüm bulmayı düşünürdüm. Ama asıl sorun o kurnaz piçi *bulmak*."

Ben Kara'yla ilgilenirken, Ortega bana Jace'le ilgili mobil güncellemeler gönderiyordu. O pis amcık ortadan kayboldu. Ondan hiçbir iz yok. Kara'nın geldiği araba da lastik izinden başka bir şey bırakmadan ortadan kayboldu. Avery ona hizmetleri için ödeme yaptı ve tüm bağlarını kopardı. İletişim kurmak için kullandıkları kullan-at telefonlar bile yok edildi. Açıkçası aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Jace benim için çalışmaya başlamadan önce bir hayaletti. Bildiğim kadarıyla ailesi yok, malikane dışında kişisel bağlantıları yok, onu aynı kızla iki kez bile görmedim. Piç kurusu dünyanın herhangi bir karanlık köşesinde pusuya yatmış, saldırmak için doğru anı bekliyor olabilir. İşte bu yüzden saldırdığında Kara'nın o civarda olmadığından emin olmalıyım. Saçlarını yıkarken ona, "İki adamın da icabına bakılıp sağlandığında gitmekte özgürsün," dedim.

Sesim kurşuni ve cansız - sanki kelimeler içimi kanlı, parçalanmış et ve kan parçalarına ayırmıyormuş gibi.

Ayağa kalkarken Kara'ya bakamıyorum. Sıkıttığım ellerime bakarak banyo kapısına doğru yürüyorum. Kolu öyle sert kavıyorum ki, parmak eklemlerim gücün altında beyazlıyor. Eğer kendime kararımı yeniden gözden geçirme şansı veririm, onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ben hayatımda bir kez olsun doğru olanı yapmaya çalışan, doğuştan bencil bir adamım. Ama onun kocaman gözlerine bakar ve *benim* olan kızın bir anlık görüntüsünü görürsem, onu elimde tutmak için kendimle kaybedeceğim bir savaşa girmiş olacağım.

"Neden?" diye sesleniyor küçük, çatlak bir ses arkamdan.

Dönüp ona bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Banyoya girdiğinden beri konuştuğu ilk kelime buydu. Tamamen içine kapandığını, yaşananların yıkımını bir günde zihinsel olarak taşıyamayacağını düşünmüştüm. Ama koyu kahverengi gözlerinde bir yaşam parıltısı belirdi. Ve neredeyse kızgın görünüyor.

"Ne demek *neden*?" Neden şimdi benimle kavga etmeyi seçtiğinden emin değilim. Sonunda ona başından beri istediği şeyi veriyorum. Heyecanlanmalı.

"Neden?" diye tekrar soruyor, çatlamış dudaklarından zorla dökülen bir kelime.

"Özgürlüğünü istemiyor musun Kara?" Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek böğürüyorum. "Benden bu yüzden nefret etmedin mi, benden kaçmadın mı, beni cehennemin en derin çukurlarına lanetlemedin mi? Seni geri vermeye hiç niyetim olmadan hayatından *çaldığım* için mi? Çünkü sana sarılmak, seni tutmak ve asla gitmene izin vermemek istedim?"

İfadesi duraksıyor, dudakları titrerken gözlerinin üzerinden bir gölge geçiyor. "Artık beni tutmak istemiyor musun?"

Yüzüm bir maske -sert ve buz gibi soğuk- ama ıstırabımın kırılmaya başladığını hissedebiliyorum. Eğer bu odada daha fazla kalırsam, parçalara ayrılacak ve beni hiçbir zırh parçası olmadan çıplak ve savunmasız bırakacak. Bu yüzden dilimde acı bir zehir tadı bırakacak kadar zalim bir yalan söylüyorum. "Sanırım sizi yeterince tuttum, Bayan Caine. Sizce de öyle değil mi?"

KARA

S oşluk hiç bu kadar yalnız hissettirmemişti -boş sessizlik havayı baskıcı bir sis gibi kaplıyor, ağır ve boğucu. Banyodaki su soğudu ama hareket edemiyorum. Sesi duymaktan başka bir şey yapamıyorum.

Cildim kırışana kadar ılık suyun içinde otururken Cade'in son sözlerinin tekrarı kulaklarımda çınlıyor. *Sanırım seni yeterince uzun tuttum.*

Kafamın içinde çığlık atıyor ve yalvarıyordum, ama lanet olası kırık bedenim cevap olarak sadece tek bir kelime toplayabiliyordu. Bana büyük bir şefkatle bakarken ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ağlamak istiyordum. Tabii gözyaşım kaldıysa. Banyoda bana katılması, beni kollarına alması ve olan biten her şeyin pisliğini silmesi için ona yalvarmak istedim. Bedenimin etrafına sarılmış koruyucu gücünü hissetmeye ihtiyacım vardı. Tenine yapışan sedir ve nane notalarını yeniden hatırlamam gerekiyordu, böylece Jace'in iğrenç miskini zihnimin en uzak köşelerine gönderebilecektim. Lekelenmiş olmama rağmen bana karşı olan hislerinin yeniden onaylanmasına ihtiyacım vardı. Gerçek, doğru, iyi ve ona ait olan bir şeye ihtiyacım vardı.

Ona ciğerlerime hava girmesi gibi ihtiyacım var.

Ani ve korkunç bir farkındalıkla göğsümü tuttum, hain kalbim gümbür gümbür atarken panik vücudumda alevlendi. Beni kaçırın ve malikânesinde kilitli tutan o piçi gerçekten *seviyor* olabilirdim. Saçma kuralları ve cezalarıyla beni çıldırtan adamı. Çoğu zaman uykusunda boğazını sıkmak istediğim adam. Yağmurda beni arabasında taşıyan ve saçlarımı yıkayan adam.

ayaklarımdaki kiri siliyor. Bana *sahip* olmak isteyen adam ve lanet olsun ki içimde umutsuzca onun olmak isteyen garip bir yanım yok mu?

Benim isteğim dışında, Cade kendini ruhuma işledi. Ona karşı hissettiklerim, damarlarımdaki kana sızmış, kemiklerimin iliğiyle birleşmiş, kalbimin etrafını şiddetle sarmış ve atışlarının ritmi uyumlu olana kadar sıkılmış karanlık bir gölge gibi.

Ve bir cümlesiyle kalbimi tamamen yok etti.

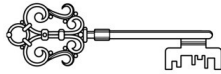
Boğazımı tırmalayan kederin içinden nefes almaya çalışıyorum ama dudaklarımı titreten hıçkırıklara engel olamıyorum. Beni yüzeyin üzerinde tutacak herhangi bir şeye tutunurken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Siyah, umutsuz bir boşluktan başka bir şey bulamıyorum. Teslim olarak, boşluğun beni tüketmesine izin veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve suyun altına doğru kayıyorum.

Her şey kayboluyor. Kulaklarımdaki suyun titreşen basıncı o kadar yüksek ki zar zor düşünebiliyorum, bu yüzden ağır düşüncelerimin zihnimin gerisine düşmesine izin veriyorum ve basit bir şeye odaklanıyorum. Sayıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on. Her sayı ile sakinliği bedenime geri getireceğim. *Otuz bir, otuz iki, otuz üç, otuz dört, otuz beş.*

Yüze ulaştığımda tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum. Başımı sudan çıkarıp nefes nefese kalıyorum ve bir yandan da nefesimi yutmaya çalışıyorum. Yarı boğulma beraberinde beklenmedik bir berraklık getirdi. Cade vazgeçti diye ben de vazgeçmek zorunda değilim. Bu malikâneye tekme ve çıgıllarla sürüklendim ve ancak böyle gidebilirim.

Cade lanet İngiliz kızını desteklese iyi olur. Savaşmadan gitmeyeceğim.

Günlerdir bir antrenman yapmak için çırpınıyorum, rakibim ortalıkta yokken bunun pek bir faydası . Jace beni kaçırılmalı beş gün oldu. Cade bana dokunmayalı, gözlerimin içine bakmayalı ya da selam vermekten başka bir şey yapmayalı da beş gün oldu. Ve sırf ondan bir tepki alabilmek için onu köşeye sıkıştırıp suratına bir tokat atmaya hazırım. Şiddetin çözüm olmadığını biliyorum ama bazen bu testosteron dolu aptalların anladığı tek dil şiddet oluyor.

Lanet evdeki diğer herkes beni rahat bırakmıyor gibi görünüyor. Bayan Hughes uyanık olduğu her an bana çay ve bisküvi ikram ediyor. Görünüşe göre, onarılamaz fiziksel ve duygusal travmalarla mücadele etmenin yolu bu. Dürüst olmak gerekirse, bana çaydan *daha sert* bir şey teklif etti ama onu da reddettim.

Döndükten bir gün sonra Brax, Jace'in kütüphanede el koymasından beri görmediğim telefonu teslim etmek için odama geldi. Dürüst olmak gerekirse, yıllar önce çöpe attıklarını düşünmüştüm. Braxton, telefonumu Jace'in bıraktığı hatalardan temizlemek için uzun ve fazlasıyla teknik bir süreçten geçtiğini anlattıktan sonra kendi takip uygulamalarını yükledi. Alay ettim ve telefonumu *Jace'in* gözetlemesine karşı korurken aynı zamanda Cade için casus yazılım yerleştirmenin mantığını tartıştım.

Brax, "Ashford'un emirleri" diyerek itirazlarımı bir kenara . Cade benimle konuşmuyor bile, ama özel mülküne casus yazılım yüklemeleri için yordakçıları gönderiyor.

Lanet olası tipik kontrol manyağı.

Ertesi gün öğleden sonra Ortega'dan beklenmedik bir ziyaret aldım. O da elinde hediyelerle gelmişti; güzel bir gümüş kurdeleyle bağlanmış zarif siyah bir kutu. Sürpriz bir şekilde, içinde küçük, sevimli bir altın kalp tılsımı olan narin bir altın bileklik vardı. Ama evdeki hiç kimse *normal* olmadığı için, Ortega küçük kalbin içinde dikkat *çekmeyecek şekilde lanet* olası bir izleme cihazı olduğunu açıkladı.

Delice aşırı koruma bir yana, bileziği asla çıkarmamamı istediğinde Ortega'nın gözlerindeki şefkatli endişe beni etkilemişti. "Ashford sana uyurken izleme implantı takmamızı önerdi," diye bilekliğin bir uzlaşma olduğunu eklediğinde bu sıcak ve bulanık duygu çabucak öldü.

Ne oluyor lan Caden?

Bileğimi , küçük bilezik artık sadece modaya uygun bir top ve zincir olduğunu bildiğim için nedense rahatsız edici derecede ağır. Cade'in kafasında neler dönüyor böyle? Güvenliğimi korumak için her şeyi yapıyor - beni izliyor ve çevresinde tutuyor - ama Jace beni aldığından beri benimle anlamlı bir şekilde ilgilenmiyor. Aslında benden vebadan kaçır gibi kaçıyor.

Peki neden bitirmiyor? Neden beni sürekli arafta tutuyor? Koridorun sonundaki odalarda yalnız uyumak. Yemekleri sessizlik içinde paylaşıyoruz, bu aralar pek iştahım yok.

hafta. Cade kendini çalışma odasına kilitleyerek işiyle meşgul oluyor. Bana kütüphanenin rahatsız edilmediğim sığınağını sağlıyor. Hayat durgun, hiç değişmiyor, hiç ilerlemiyor. Ve ben bundan bıktım. Cade'in ben yokmuşum gibi davranmasından bıktım usandım.

O yüzden *siktir et*.

Birdenbire bana daha fazlasını sunma kapasitesinden yoksun görünen bir adamın sevgi kırıntıları için oyalanmayacak kadar kendime saygım var. Yavaş yavaş sönen bir ilişkinin korları altında boğulmaktansa her şeyi ateşe vermeyi ve alevlerin sıcaklığını hissetmeyi tercih ederim. Cade'i beni görmeye ve duymaya zorlayacağım. Ve eğer hala beni yanında tutmak istemiyorsa, gideceğim. Malikanenin ön kapısından çıkacağım ve asla arkama bakmayacağım. Ayrılmak Jace'in yapabileceği tüm işkencelerden daha fazla acı verse bile.

Cade'in ofisinde barikat kurduğu evin batı kanadına doğru yürürken, ince topuklu mermer zemine keskin bir kararlılıkla vuruyor. Çok uzun zamandır rahatsız edilmemiş ve tartışılmamış. Bu hafta beni kabul etme nezaketini göstermediği gibi, ben de ona kapıyı çalma nezaketini göstermiyorum. Öfkeli bir fırtına gibi kapıdan içeri dalıyor, antika ahşap levhaları umursamadan zümrüt yeşili duvarlara çarptırıyorum.

"*Lanet olsun*," diye soluk soluğa bağırıyor Cade, yeşil-altın gözleri masasının üzerine saçılmış kâğıtlardan irkilerek fırlıyor. "Ne oldu? Ne oldu?" Yüzü o kadar gerçek bir endişeyle dolu ki, huzurlu sığınağını kuşattığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. *Neredeyse*.

"Hiçbir şey olmadı," diyerek saçımı küstahça savuruyorum. Bir davet olmadan, Cade'in masasının önündeki sandalyeye kayıyorum. Çalışma odasına ilk kez sürüklendiğimde oturmamı istediği sandalyenin aynısına. Kişisel güvenliğimi düşünmek için bir saniyenin çok küçük bir bölümünü ayırıyorum, sonra cehenneme lanet edip stiletto larımı Cade'in çok pahalı maun masasının üzerine fırlatıyorum. Sanki boynuzlarım ve kuyruğum çıkmış gibi bana bakıyor. Bileklerimi çaprazlıyorum ve ayakkabımın burnunu tahtaya vurarak iyi bir önlem alıyorum.

"Sadece biraz sohbet etmek istiyorum," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kararlı bir şekilde ona bakarak. "Aniden yoğunlaşan programınıza beni *de* dahil edebilir misiniz Lord Ashford?"

Cade hayatında ilk kez ne söyleyeceğini şaşırmış gibidir. Dolgun dudakları bir yanıt formüle edemeden önce birkaç kez ayrılıyor ve sonra kapanıyor. "Ben meşgulüm. İş meseleleriyle." Sol eli bir anda

Koyu renk saçlarını, sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi köklerinden çekiştirerek. "Belki başka bir zaman."

Gözlerinin çıplak bacaklarımı takip edişini, siyah elbisemin kalçamın ortasına kadar kıvrıldığı yerde duraklayışını kaçırmıyorum. Uzun zamandır ilk kez dikkatini çektiğim için memnun bir şekilde ayak bileklerimi çözüyorum ve bacaklarımı masasının üzerine açıyorum. Kalçalarım, sadece onun için giydiğim siyah dantel külotu görebileceğini bildiğim kadar geniş bir şekilde ayrılıyor. Bir hırıltının alçak sesi odayı dolduruyor ve gözleri benimkilere kayıyor; karanlık, ateşli ve kesinlikle aç.

Hâlâ beni istiyor. Kendine ve bana yalan söyleyebilir ama ben onun yüzünde arzunun gerçekliğini görebiliyorum.

"Başka bir zaman mı?" Sözlerim bıçak gibi keskin ve sivri, karşılık veriyorum. "Peki bu tam olarak ne zaman olacak? Hiç ortalıkta yoksun Caden. *Hiç* konuşmuyoruz. Bana zar zor *bakıyorsun* bile. Önceden beri bana dokunmadın. Kahretsin, sanki ben yokmuşum gibi." Sözlerimin kırılğanlığı göğsümde ağır bir sızı bırakıyor. Gözyaşlarımın ilk sızısını hissediyorum ama ağlamayı reddediyorum. Yeterince ağladım.

Cade'in çenesi kasılıyor ve masasını o kadar sert kavradığını görüyorum ki, acaba ahşap bu gücün altında çatlayacak mı diye merak ediyorum. "Sana dokunamam," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak, güzel yüz hatları karanlık bir kaş çatmaya dönüşmüş. "Jace'ten sonra olmaz. Yaptıklarından sonra olmaz."

Sözleri derimin altına giren sivri cam parçaları gibi içimi kesiyor. Utanarak bacaklarımı birbirine bastırıyor ve yere doğru kaydırıyorum. "Olanlar için beni cezalandıramazsın," diye soluyorum, titremesini engellemek için dudakımı ısııyorum. "Benden nefret edemezsin."

Ben daha gözümü kırpamadan Cade sandalyesini geriye atıyor ve ayağa fırlıyor. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve yumruklarını masaya öyle sert vuruyordu ki eklemleri kesinlikle moraracaktı. "Senden *nefret* ettiğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, ses tonunda sınırsız bir öfkeyle karışan saf bir inançsızlık notası var.

Onun öfkesine aynı ölçüde öfkeyle karşılık veriyorum. "Senin olana başka bir adamın dokunmasına izin verdiğim için benden nefret ediyorsun."

Sanki ağzımdan çıkmasını beklediği son kelimeler bunlarmış gibi şaşkınlıkla bana göz kırpıyor. Az önce kendime *onun* dediğimi fark etmem bir anımı alıyor ve muhtemelen bu beyanın acınası cüretkârlığı karşısında sessizliğe gömüldüğünü fark ettiğimde bir utanç yumağını yutuyorum.

"Saçmalıkların beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, Kara," diye alay ediyor o kadar sakın bir sesle ki, tenimde bir korku dalgası dalgalanıyor. "Ben nefret *etmiyorum*."

sen."

"O zaman neden? Neden beni dışladın?"

"Çünkü kendimden nefret ediyorum!" diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki yanındaki dolaplar titriyor. "Çünkü bu benim *lanet olası hatam*." Bana doğru yürüyor, hareketleri tehlikeli ve ölümcül. "Seni hayatından aldım. Seni burada kalmaya zorladım. Seni şiddet yanlısı ve dengesiz olduğunu *bildiğim* bir adamın yanına yerleştirirken sana koruma sözü verdim. Kütüphanede sana saldırdıktan sonra Jace'in evimde kalmasına izin verdim, aptalca bir şekilde onu kontrol edebileceğimi düşündüm. Benden kaçmayı başardığında gitmene izin vermek yerine seni geri getirmesi için *onu* gönderdim."

Cade elini yüzünde gezdiriyor, pişmanlık duymaya alışık olmayan bir adamın ifadesini takınıyor. "Gitmene izin vermeliydim ve bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ama bencil, kibirli bir piç kurusuydum ve seni elimde tutmaya çalışırken seni *bu hale* getirdim." Çılgın gözleri vücudumda hâlâ görülebildiğini bildiğim morlukları tarıyor ve onun yoğun bakışları altında titriyorum. "Benim yüzümden katlandığın şeylerin en ufak bir kefareti bile olsa, kendi kalbimi göğsümden oyar ve kanlı, çarpan şeyi ayaklarının dibine sererdim."

Onun grafik imgeleri kalçalarımın arasında garip bir tahrik birikmesine yol açıyor. Sanırım amımın daha önce hiç şımartmadığım kana susamış bir tarafı var. Ve Cade önümde durup oyma ve kandan bahsederken, tek yapmak istediğim onu arkasındaki masaya itmek ve ben onun adını haykırana kadar kocaman sikine binmek. Kalın bir şekilde yutkunarak uzanıp Cade'in parmaklarını yakalıyorum ve elini kalçama doğru çekiyorum. Elini geri çekiyor ve içimdeki tüm umut kıvılcımları sönüyor.

"Yapamam," diye iç geçiriyor ellerini ceplerine sokarken. "Üzerindeki onun izlerini görmeyi midem kaldırmıyor. Mide bulandırıcı, yaptığı şeyi hatırlatıyor. Seni koruyamadığının lanet olası kanıtı." Gözleri neredeyse tamamen yeşil ve bana pişmanlıkla bakıyor. "Özür dilerim."

Benden sadece birkaç santim uzakta, masaya yaslanmış durumda. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, sedir ve nane kokuları duyularıma saldırıyor, odadaki deri ve kâğıt kokularına karışıyor. Tanrım, onu o kadar çok özlüyorum ki sanki günlerdir nefes almamışım gibi geliyor. Vücudumdaki ellerinin, tenimdeki dudaklarının sıcaklığını özlüyorum. Zekice bir şey söylediğimde attığı kahkahanın zenginliğini. Cevaplarındaki sert zekâ. Sırf beni tahrik ettiğini bildiği için bana *Bayan Caine* diye hitap etmekteki anlamsız ve sürekli ısrarını.

Çılgınca. Onunla dövüştüğümde gözlerinin ihtiyaçtan koyu yeşile dönmesi. Mücadele etmediğimde ise sıcak altın havuzlarına dönüşüyor.

O kadar derindeyim ki, kalbim bu noktada umutsuz bir vaka. Ve onun da aynı şeyi kabul etmemesi önemli değil. Caden Ashford *benim* ve beni bu kadar kolay bırakmasına izin vermeyeceğim.

"Götürün onları," diyorum aklımda bir fikir kök salmaya başlarken, güzelavrat otu gibi son akıl sağlığımı da zehirliyor. Çünkü bu plan kesinlikle çılgınca.

"Sen neden bahsediyorsun?" Cade kaşları şaşkınlıktan çatılmış bir halde soruyor.

"Onları götür," diye tekrarlıyorum, sanki bu daha mantıklı gelecekmiş gibi. "Onun bedenime kazıdığı acıyı yeniden yaz. Kendi acın haline getir." Sözlerim dudaklarımdan usulca kayıyor, onlara niyet etmediğim karanlık, baştan çıkarıcı bir ton katıyor. Cade'in gözlerinde bir arzu kıvılcımı parlamadığında nefesim kesiliyor. Dişlerini alt dudağına geçirdiğinde inliyorum. Ve sonra artık önümde durmuyor.

Bir hırıltıyla üzerime çöküyor, güçlü elleri sandalyenin kollarına saldırıyor, eğilip vücudunun geniş gücüyle beni içine hapsederken ön kollarındaki kalın damarlar şişkinleşiyor. Dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzakta olana kadar başını eğiyor, o kadar yakın ki neredeyse tadına bakabiliyorum. "Peki bunu nasıl yapacağım?" diye soruyor, aksanı daha önce hiç duymadığım kadar kalın ve derin.

"Canımı yaktı," diye cevap veriyorum, kelimelerim fısıltıdan öteye geçmiyor. "Onun yaptığı gibi." Cade'in koyu renk gözlerine bakarken tenim kızarıyor ve karıncalanıyor. Nasıl nefes alacağımı bile hatırladığımdan emin değilim. Boynunda zonklayan nabzına odaklanıyorum; kalbinin benimki kadar hızlı attığını anlamam sadece bir anımı alıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Cade'in eli uzanıyor ve çenemi yakalıyor. Parmaklarını derime batırıyor, canımı acıtacak kadar sert değil ama çok dikkatli olmamı sağlayacak kadar sert. "Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" diye soruyor, her kelimesi yavaş ve tehlikeli. Neredeyse bir tehdit gibi geliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum titreyen dudaklarımdan.

"Lanet olası aklını kaçırmışsın." Beni bir hamleyle serbest bırakıyor ve boyuna göre ayağa kalkıyor. "Sana *zarar* vermeyeceğim. Ne istediğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Bana ne bildiğimi söylemeye cüret etme, Caden Ashford," diye karşılık veriyorum, çenesinin öfkeli duruşunu ve gözlerindeki sertliği görmezden gelerek. "Ben biliyorum

Ne istediğimi, neye *ihtiyacım* olduğunu. Kafanı kışından çıkarıp düşünmek için bir dakikanı ayırırsan ikimizin de neye ihtiyacı olabilir?" Cade bana öfkeyle bakıyor ama soğukkanlılığındaki buzların eridiğini görmek beni o kadar rahatlatıyor ki onu kızdırıp kızdırmadığımı umursamıyorum.

"Pekâlâ Kara," diye hırladı. "Önerdiğin çılgınlığı *düşünmeme* izin ver. *Ne* yapmamı istiyorsun? Sana vurmamı mı? Şiddet mi? Vücudunu çürüklere ve şiddete mi boyamamı? Neden? Bunu neden istiyorsun ki?"

"Çünkü bu *benim* seçimim olurdu!" Sesimin tonu bir fırtına gibi yükselirken cevap veriyorum. Sandalyeyi itip ayağa kalkıyorum ve Cade'i masaya yaslayıp avuçlarımı göğsüne bastırıyorum. "Jace'in yaptığı en kötü şeyin bedenime tecavüz etmek olduğunu mu düşünüyorsun?" Cade'i itekliyorum, bastırdığım tüm öfkemi içine akıtacak sağlam bir şeye ihtiyacım var. "Hayır, o pislik bundan çok daha fazlasını aldı. Özgürlüğümü çaldı. Bana ne olacağını seçme yeteneğimi elimden aldı. O gücü geri istiyorum. Onu tekrar bulmama yardım etmeni istiyorum."

Cade bana bakarken soğukkanlılığını koruyor ve kıpırdamıyor. Yumruklarımı göğsünün çelik gücüne defalarca indirirken beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Rahatsızlık içinde homurdanmıyor bile; hak ediyormuş gibi karşılıyor. Hatta belki de bunu istiyor. Peki bu çifte standart neden? Neden o kendi suçluluk duygusunu yatıştırmak için acı çekiyor da ben kendim biraz acı çekmeyi seçemiyorum?

"Sorun ne Ashford?" Tehlike sınırını daha da aşarak alay ediyorum. "Bir kıza vurmaktan korkuyor musun?" Onu kızdırmak istiyorum. Karşılık verecek kadar kızgın. Bunu en az benim kadar istediğini kanıtlayacak kadar öfkeli. "Kemerinle bana son vurduğundan beri tadını mı kaybettin?"

Soğukkanlılığında bir çatlak var. O kadar yüksek ki neredeyse duyabiliyorum. O kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Keskin ve karıncalı, puslu havada kalan bir yıldırım çarpmasının yüklü etkileri gibi.

"Dikkatli ol aşkım," diye alay ediyor, bedenini benimkine dayayarak. "Bir canavarla alay ediyorsun ve pençelerini açıp oynamak için ortaya çıktığında bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Parmakları boğazıma dolanmadan önce boynumu hafifçe okşuyor ve nefesimin sığlaşmasına neden olacak kadar sıkıyor. Daha da sıkı bastırıyor ve görüşüm kararıyor. "Son uyarı, Kara," diye kulağımı tırmalıyor ve sesinin ne kadar gergin çıktığını fark edecek kadar bilincim yerinde.

"Lanet olasıca *beni dene*," diye soluk soluğa söylüyorum, kelimeler boğuk ve zayıf, ama o gözlerimdeki kararlılığı okuyabiliyor.

Odada ürkütücü bir durgunluk hakim ve kendimi sanki bir kasırganın sakin gözünde duruyormuşum da kaos ve yıkım diğer taraftaki her şeyi yok edecekmiş gibi hissediyorum. "Nasıl istersen," diye fısıldıyor Cade uğursuzca.

Ve hayatımın en iyi kararını mı yoksa en kötü kararını mı verdiğimi keşfetmek üzereyim.

KARA

P Cade'in öfkeli adımlarına ayak uydurmaya çalışırken anık kan dolaşımına karışıyor. Bileğimin etrafındaki elinin ezici tutuşu beni dik tutan tek şey gibi görünüyor.

ve bileğimi kırmamaya çalışıyorum. Ondan yapmasını istediğim şeyi düşündüğümde omurgamda dans eden korku dikenlerini görmezden geliyorum. Cade hakkında çok az şey bildiğimi ve bildiklerimin de en iyi ihtimalle sorunlu olduğunu hatırlatan mantıklı yanımı görmezden geliyorum.

Ama artık cesaretimi kaybedemeyecek kadar ileri gitmiştim, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum, Cade'in bana güvenmemem için neredeyse her türlü nedeni göstermesine rağmen ona güveniyorum. Kütüphane kapısının önünde aniden durduğumuzda kafam karışıyor. Tüm bu dramatizm ve acele beni malikânede zaten zamanımın çoğunu geçirdiğim tek odaya getirebilmek için miydi? Sadece kütüphaneye gideceğimizi *söyleyemez* ? Bu gerilim niye? Yemin ederim,

İngiliz lordları tam bir drama kraliçesi.

Cade dönüp bana bakıyor, gözlerinde tuhaf bir tereddüt var, kütüphanenin kapısını açıp beni içeri sürüklemekten önce. Anahtarı çevirip ikimizi de içeri kilitleme sesini duyduğumda biraz tedirgin oluyorum. Sözde bir canavar ve en sevdiğim kitaplardan bazılarıyla kapana kısılmıştım - ne yapmalıydım?

"Biraz kitap okumak ister misin?" Ona sırtarak soruyorum.

"Komik." Ses tonunda, mizah girişimimi açıkça *komik* bulmadığını ima eden bir keskinlik var. Bileğimi geri aldı ve beni kütüphanenin en ucundaki raflara doğru çekti, bir lacivert kitap koleksiyonunun önünde durdu

Deniz hukuku ile ilgili ciltli metinler, numara sırasına göre dizilmiş. Aslında bu, kütüphanede hiç ilgi duymadığım birkaç alandan biri.

"Bunu istediğine emin misin, Kara?" Cade soruyor, sesi o kadar derin ki ürkütücü. Bana doğru yaklaşıp, öldürmek üzere olan bir avcının yoğunluğuyla beni incelerken ne kadar küçük olduğumu hatırlıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, karanlık gözleri benimkileri esir alırken göz kırpmaya bile korkuyorum. "Bunu istiyorum."

Cade teslim olmuş bir iç çekişle kitaplığa doğru döner ve üst katlardan birinde bir şeyi kurcalar. Keskin bir çatırtı duyulur ve ardından duvar yerinden oynayarak gizli bir geçit ve aşağıya, ürkütücü, siyah bir uçuruma bir merdiven ortaya çıkar.

Ne. Ne. Sikeyim.

İstmeden de olsa geri adım attığımı hissediyorum. Bu iyi. *Sorun* değil. Bir adamın kütüphanesinde karanlık, ürkütücü bir geçide açılan gizli bir merdiven olması son derece normal. Hiç de şüpheli değil. Ve kesinlikle buradan canlı çıkıp çıkamayacağımı merak etmiyorum. Yine de, aptal küçük bir sürtük gibi, gizliden gizliye cinayet gibi korkunç bir şey olmadan önce gelmeyi umuyorum.

Bu durumla ilgili kesinlikle her şey *kaç* diye bağırıyor ve yine de buradayım, merakımın korkumdan daha ağır basıp basmadığını düşünüyorum.

"Bana güveniyor musun, Kara?" Cade ciddiyetle soruyor, duvardaki açıklıktan geçip karanlık merdivenin ilk basamağına yerleşirken elini uzatıyor.

Yapmalı mıyım? Tabii ki *hayır*. Yapmalı mıyım? "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ve derin bir nefes alarak elini tutuyorum ve yanındaki gölgelere iniyorum.

Kapıyı arkamızdan kapattığında Cade'in elleri titriyor. Taş duvar boyunca uzanan antika apliklerden yayılan soluk ışık dışında karanlık bizi yutuyor. Hava soğuk, tıpkı bir zindanda olmasını bekleyeceğiniz gibi ve aşağı inerken bir ürperti bastırıyorum. Cade'in elini göğsüme yakın tutuyorum ve sonunda düz zemine ulaşmadan önce kapalı basamak tüneline ilerlerken onun rehberliğine güveniyorum. Loş ışıktaki göz kırparak, gölgelerle örtülü odada hiçbir şey göremiyorum. Cade duvardaki bir düğmeye basmak için üzerime eğiliyor ve tüm alan canlanıyor.

Önümdeki şok edici manzarayı görünce nefesim kesildi. Cade'in kütüphanesinin altında ne emin değilim ama işkence temalı bir seks defteri olmadığı kesin. Karnımda çalkalanan şeyin tahrik mi yoksa korku mu olduğunu anlayamıyorum,

ve kendi duygularımla ilgili ayırım eksikliği beni da gerginleştiriyor.

Cesaretimi kaybetmemek için mücadele ederek, odayı tarafsız, akademik bir hassasiyetle incelemeye çalışıyorum. Tuhaf mekanizmaları ve aksesuarları incelerken kalbimin nasıl çarptığına rağmen, bu odadaki hiçbir şey bana zarar veremez - ben *istemediğim* sürece. Odanın ortasından sarkan kocaman, siyah bir avize var, koyu renkli kristaller ışıktta titriyor. Caden Ashford'un gizli sığınaklarında bile lanet avizeler olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme fısıltısı beliriyor.

Odanın geri kalanı bana tamamen yabancı. Zarif gümüş desenli siyah duvar kâğıtları, işkence aletlerine benzeyen raflar üzerine raflarla kaplı duvarları süslüyor. Dehşet verici kırbaçlar, kürekler ve tarif etmeye bile başlayamayacağım diğer uğursuz silahlar duvar boyunca düzenli sıralar halinde aşağıya sarkıyor. Diğer raflarda ipler, kelepçeler ve zincirler var. Bunları seks *oyuncakları* olarak adlandırmaya cesaret edemem çünkü bunlar seksin karanlık tarafıyla sıradan bir şekilde oynayan birine uygun görünmüyor. Bunlar bir profesyonelin aletleri. Bu düşünce boğazıma düğümlenen korku yumruğuna karşı sertçe yutkunmama neden oluyor.

Gözlerim odanın ortasında duran siyah deri yatağa takılıyor. Koyu renk çarşafı var ve yastık ya da nevresim yok - açıkça görülüyor ki bu yatak *uyumak* için değil. Yatağın karşısında, odanın diğer tarafında, uyumlu bir deri kanepe duruyor. Küreklerin yanında oturmaktan başka bir şey için tasarlanmış gibi görünen alışılmadık siyah bir bank var. Odanın bir köşesindeki heybetli masa, Cade'in çalışma odasındaki masanın bir kopyası gibi görünüyor. Odadaki en sinir bozucu unsur ise ahşap ve siyah deriden yapılmış, her iki ucunda çelik halkalar bulunan korkunç bir X. Birinin ona *bağlanması* gerektiğini anlamak için fazla hayal gücü gerekmiyor.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

"Demek bir seks zindanın var," diye boğuluyorum, sözlerime bir hezeyan karışıyor. Sanırım yatak odasını ilk ziyaret ettiğimde yaptığı zevksiz şaka aslında bir şaka değildi. *Muhteşemdi*.

"Evet," diye mırıldanıyor Cade derinden, sesi tenimi okşayan sıvı seks gibi. "Benim bir seks zindanım var." Beni duvara yaslıyor, sırtım duvara dayanana ve göğsüm onun sert karnına bastırana kadar itiyor. "Gerçi ben ona saklanma yeri demeyi tercih ediyorum."

Tabii ki işkence odasına sevimli bir lakap taktı. "Hayal ettiğim alternatiften daha iyi," diye karşılık veriyorum kendimi durduramadan.

"Gerçekten mi? Tam olarak ne hayal ediyordun?" Dudaklarını çekiştiren gülümseme aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de eğlenceli.

"Ne sanıyorsunuz? Kütüphanenizin altında gizli bir geçidi ve odası olan, suç işlediğini itiraf etmiş birisiniz. Açıkçası, hobilerinizin öldürücü türden olabileceğini düşündüm." Ona ölümcül ciddiyette bir bakış fırlattım. Boğazında alçak bir kahkaha gümbürdüyor ve bana daha da sert bastırıyor. Dizi ayrılmış kalçalarımın arasından kayıyor ve ben de bacaklarımın daha geniş açılarak onu aralarında karşıladığını hayal ediyormuş gibi yapıyorum.

"Sanırım *cinayetle* kıyaslandığında biraz sert seks zararsız görünüyor," diye mırıldanıyor dudakları kulağımın dibinde. "Benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsan beni takip etmene şaşırdım." Dişlerinin kulak mememi sıyırdığını hissediyorum. "Bu gerçekten senin açından korkunç bir muhakeme eksikliği sergiliyor." Sonra ısıyor ve ben o lezzetli ısırgan acısıyla inliyorum.

"Bence tüm ilişkimiz berbat bir muhakeme örneği," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarının arasına sokup onu kendime doğru çekerek.

"Daha fazla katılamazdım, Bayan Caine. Ve korkunç fikirlerden bahsetmişken," bir elini dizimin altından geçirdi ve bacağımı kalçasına dolamak için yukarı kaldırdı, "hala seni incitmemi istiyor musun? Bu odayı gördükten sonra bile mi? Sana yapmayı çok istediğim şeyleri gördükten sonra bile mi?"

Başımı kaldırıp ona bakmak için kendimi ellerinden ve dudaklarından kurtarıyorum. Yeşil-altın gözlerinde bu odayı onunla paylaşmanın tehlikeli olabileceğine dair bir ipucu arıyorum. Hayatım pahasına güvenebileceğim bir adamın bana bakmasından başka bir şey bulamıyorum. Bu da bana "Evet" diye fısıldayacak kadar cesaret veriyor. Gözlerim geniş odada geziniyor. "Yine de bunların yarısının ne olduğunu ya da nasıl kullanacağını kesin olarak söyleyemem."

Bana bakarken gülümsemesinde bir tür gurur var. "Sanırım buna bir çare bulabiliriz." Elimi tutuyor ve beni korkunç alet raflarından birine doğru götürüyor. "Bana ne istersen sor, sana öğretmekten mutluluk duyarım."

Cade bana *öğretmeyi* teklif ettiğinde midemde hızla uçuşan kelebekleri görmezden geliyorum. Damarlarımda korku ve merak dalgalanırken aletlerle kaplı heybetli duvarları inceliyorum. Odanın genel düzeninde tedirginliğimi biraz olsun yatıştıran bir şey var. Kesin, her şey belirli bir koda göre yerinde, tıpkı arşiv raflarımdaki kitaplar gibi. Bunu takdir edebiliyorum.

Çeşitli boy ve ebatlardaki çubukların düzenli sıralarına doğru yürürken, onlara dokunmadan önce izin istiyormuş gibi Cade'e bakıyorum. Başıyla onaylıyor ve ben de daha ince çubuklardan birini kaldırıp elime alıyorum. Parmağımı uzunluğu boyunca gezdiriyorum, pürüzsüz yumuşaklığı karşısında şaşıyorum. Esnek ahşabı parmaklarımın arasında yuvarlayarak, "Çok hafif," diyorum. Böyle bir şey gerçekten acıtabilir mi?

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," diye cevap veriyor Cade yumuşak bir kahkahayla. "Kötü bir ısırığı var." Sopayı elimden alıp havada savuruyor ve açık avucuna keskin bir inmesine izin veriyor. Bana elini uzattığında, ortasından aşağıya doğru uzanan parlak kırmızı bir sıyrık görebiliyorum. "Bastonlar ciltte en güzel çizgileri bırakır," diye açıklıyor ve elimde olmadan uzanıp ize dokunuyorum. Kırmızı kesik parmak uçlarımın altında ısınıyor ve kabarıyor.

"Acımıyor mu?" Bir tür büyülenmiş gibi parmaklarımı elinin üzerinde gezdirmeye devam ederken kekeliyorum. Bastonun derimi ısırırken nasıl hissettireceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

"Tabii ki öyle. Ama mesele de bu, değil mi aşkım?" Yanıt olarak ürperiyorum ve o bunu korku olarak yanlış yorumluyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diye devam ediyor ciddiyetle. "Ve seni senin istediğinden daha fazla incitmeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, bu baston ve bu odadaki pek çok alet, doğru kullanılmazsa onarılamaz hasarlara neden olabilir. Ancak acı verme konusunda oldukça yetenekliyim ve bu hafife aldığım bir eylem değil."

"Sana güveniyorum." Cevabım muhtemelen delice ama aynı zamanda doğru. Odadaki bilinmeyen nesnelere göz gezdirmeye devam ediyorum. "Peki, tüm ilişkilerin sapkınlık içeriyor mu?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmasam da sormadan edemiyorum. Gerçek doğasını ne zamandır bana bastırıyordu? Seks sırasında sert ve baskın olduğu kesin ama hiçbir zaman beni bağlamaya ya da zevk için kırbaçlamaya çalışmadı. Gerçekten ihtiyacı olan şey *bu* mu?

"Bir dereceye kadar," diye yanıtlıyor ve yanıt *evet* demek istediğini varsaymamı sağlayacak kadar belirsiz. "Ama düşündüğün kadar aşırı değil. Sen ve ben BDSM'nin bazı yönlerini zaten keşfettik."

Zihnim Cade'le paylaştığımız tüm samimi anları gözden geçirirken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Ve hatırladığım kadarıyla, görünürde hiçbir kürek, zincir ya da kısıtlama yoktu. "*Bazı yönleri keşfettik* de ne demek? Ne zaman? Çünkü sanırım bağlandığımı ya da işkence gördüğümü hatırlıyorum."

"Her şey kırbaçlar ve zincirlerden ibaret değil, aşkım," diye mırıldanıyor Cade ve sesindeki derin gürültüyle göz kapaklarını titriyor. "Sana elimi bile sürmeden hükmedebilirim. Tek ihtiyacım olan bu." İşaret parmağını başına vuruyor.

Alay ediyorum. "Eğer boşalmak için tek ihtiyacın olan benim zihnimi sikmekse, o zaman neden kütüphanenin altında gizli bir seks odan var?"

"Şey," diyor sinsi bir gülümsemeyle, "saklanma yeri sadece ekstra bir eğlence."

"*Ekstra* kesinlikle senin tarzın," diye espri yapıyorum, o anda kendimi ne kadar güvensiz hissettiğimden uzaklaşmak için mizahı kullanıyorum. Yetişkin hayatımda ilk kez, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir durumla karşı karşıyayım. Cinsel sapkınlık hakkında büyük ölçüde çalışmadım veya okumadım. Birdenbire seks gibi basit bir şey karmaşık ve dolambaçlı geliyor. Çaresizlik vücuduma yayılıyor ve kemiklerimi kemiren bir sızı bırakıyor.

Cade o kadar anlayışlı ki rahatsızlığımı anında fark ediyor. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve parmak uçlarını yanaklarıma değdiriyor. "Aramızda hiçbir şey değişmedi, aşkım. Ben hâlâ aynı kişiyim. Bana vermeyi seçtiğin şekil ne olursa olsun seni hâlâ istiyorum."

"Sorun o değil," diye iç geçiriyorum, ani endişelerimi dile getirmeye çalışırken kendimi aptal gibi hissediyorum. "Sadece ne yaptığımı bilmiyorum. Ve yanlış yapmaktan korkuyorum."

"Eğer istediğin buysa hemen şimdi gidebiliriz." Ve bunu kastettiğini biliyorum. Ama ben hiçbir zaman korkak olmadım, şimdi de olmaya niyetim yok.

"Hayır, yok. Ben iyiyim. Bana misin?"

Uzun bir süre beni inceliyor ve hayır deyip beni tekrar yukarı sürükleyeceğine yarı yarıya ikna oluyorum. Ama sonra bir aydınlanma yaşıyor gibi görünürken gözlerini parlak bir kararlılık dolduruyor. "Burada bekle," diye emretti. Sonra beni bırakıp yatağın yanına gidiyor ve yanındaki çekmeceleri karıştırıyor. Sabırsız bir sessizlik içinde bana söylediği gibi bekliyorum, istemeden de olsa arkamdaki çıkışa bakıyorum. İhtiyacım olursa diye.

Cade döndüğünde elinde siyah bir ipek parçası tutuyordu. Parmaklarından yuvarlanıp aramızda havada asılı kalmasına izin veriyor. Bu bir göz bağı. Bilmediğim bir yerde gözlerimin bağlı olmasından duyduğum korkuya karşı yutkunuyorum. Cade vücudumdaki korkuyu fark etmiş gibi görünüyor, ama bu sefer onu şımartmıyor, bana bir kaçış yolu sunmuyor. Bunun yerine, yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor ve sırtıma bastırıyor.

"Alabilir miyim?" diye kulağıma doğru nefes alıyor.

"C-Cade," diye kekelıyorum gerginlik bedenimi sararken. Bu bir hayır değil ama bir evet de değil.

Cade eğiliyor ve dudaklarını boynuma değdiriyor. "Bana güvendiğini söylemiştin." Sesi şimdi daha sert. Daha derinden. Ve ben bu emredici çekime karşı koymakta zorlanıyorum. "Öyleyse *güven* bana."

"Tamam," diye fısıldıyorum. O gözbağını gözlerimin üzerine örterken ve başımın arkasından dikkatlice bağlarken hareketsiz duruyorum. Karanlık yatıştırıcı, beklediğim gibi korkutucu değil. Garip bir sakinlik yayılıyor bedenime, beni sıcak bir battaniyeye sarıyor. Bu odadaki tanıdık olmayan şeyler bana yargılayıcı bir şekilde bakmadığında düşünmek ve hissetmek daha kolay oluyor.

Cade'in kolonyasının serin, tanıdık kokusunu içime çekiyorum; onu ilk kez soluduğum andaki kadar sarhoş edici. Sırtıma bastırdığı bedeninin sıcaklığını, elleri çıplak kollarımda alışılmadık desenler çizerken dokunuşunun karıncalanmasını, boğazımı öpmek için eğildiğinde boynumu sıyıran kirli çenesinin hoş yanmasını hissediyorum. Ve aniden, uzun zamandır hissetmediğim kadar rahatladım.

Kendimi odanın içinde yavaşça çekilirken hissediyorum. Cade elini benimkinin üzerine koyuyor ve duvar boyunca asılı duran çeşitli aletleri keşfetmek için parmak uçlarımı yukarı sürüklüyor. Yumuşak deriden pürüzsüz teller birleşen ellerimizi tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyor. Birden fazla telin tenime değdiğinde nasıl hissettireceğini hayal etmek için kendime izin veriyorum. İpek gibi, sanırım.

"*Senin* zevk aldığın ölçüde ben de acı çekmekten zevk alıyorum," diye fısıldıyor Cade kulağıma, elimi derinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sürüklemeye devam ederek. "Ben bir sadist değilim ve cinsel hazza ulaşmak için birini incitmeye ihtiyacım yok." Birleştirdiğimiz ellerimizi sert, kalın ve düz bir şeye doğru hareket ettiriyor. Kürekler olabilir mi?

"Bununla birlikte," diye devam ediyor, elimin altındaki pürüzsüz ahşabın her açısını hissettiğimden emin olarak. "Eşit olmayan bir güç dengesiyle tanımlanan ilişkiler arıyorum. Hayatımın her alanında baskınım ve itaat edilmesini isterim. Yatak odasında güçten feragat etmekten hoşlanan kadınların genellikle bu deneyimin sadomazoşizmle daha da zenginleştiğini söylediğini fark ettim. Acının rızaya dayalı olarak uygulanması yoluyla serbest bırakılmaya yönlendirilmek, her iki katılımcı için de samimi ve yoğun bir karşılaşmadır."

Elimi pürüzsüz ve örgülü daha ince aletlerin üzerinde gezdiriyor. Belki de kırbaçlardır? Korku uyandıracak bir görüntüm olmadığında çok daha az tehditkâr geliyorlar. "Cezalandırma söz konusu olduğunda," diye açıklıyor, "senin ihtiyacın olduğu ölçüde acıdan zevk alıyorum. Acı, kontrolün bir uzantısıdır. Bedenini ele geçirme ve hissetmeni istediğim şeyi sana hissettirme eylemidir. Bu, sekse benzer bir fiziksel hakimiyet türüdür, sadece farklı bir hissi vardır."

Cade beni aşağıya doğru yürütüyor ve ben ayaklarımın takılıp düşmemesine çalışıyorum. Parmak uçlarımı bir dizi ipin üzerinde gezdiriyor, bazıları kalın ve kaba, diğerleri ince ve satenimsi. Sonra dönüyoruz ve ellerimi kanepenin derisinde, masanın serin, ahşap yüzeyinde, yatağın üzerindeki ipek çarşafların tereyağı yumuşaklığında gezdiriyor. Yatağa yaslanmam için beni hafifçe eğiyor. Kıcıma bastıran sikiinin sertliğini görmezden gelmek imkansız. Kalçalarını bir kez itiyor ve ben zevkten keskin bir şekilde inliyorum.

"Seni becerirken, bedeninden zevk talep ederken de, acıya teslim olmanı talep etmek için seni kırbaçlarken de aynı yüksekliğe ulaşıyorum. Her iki durumda da beni tatmin eden şey kontrolün gücüdür," diye kulağıma karşı hırlıyor. Sözleri o kadar gergin ve çaresiz ki, ister burada yatakta zincirlenmiş ve kırbaçlanmış, ister yukarıda yatak odasında yumuşacık battaniyelere sarılmış ve nazik okşamalara maruz kalmış olsun, beni isteyeceğinden hiç şüphem kalmıyor. O sadece *beni* istiyor. Ve bunu nasıl vereceğimi biliyorum.

Beni irkilterek yataktan kaldırıyor ve odanın diğer ucuna sürüklüyor. Sırtımı tahta haça dayadığını hissettiğimde ne yapacağımı şaşıyorum. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve her bir ahşap kiriş boyunca yerleştiriyor. Aynısını bacaklarıma da yapıyor, bacaklarımı açıyor ve önünde yayılmam için sıraya diziyor. Ve sonra elleri vücudumda, uzanmış parmak uçlarımdan ayaklarıma kadar beni okşarken şefkatli ve saygılı. Ayak bileğime uzun bir öpücük konduruyor ve ben nefes nefese kalıyorum, vücudum daha fazla dokunuş için ağrırken titriyorum.

"Kişisel deneyimlerime dayanarak," diye mırıldanıyor, çıplak tenime öpücükler kondurarak, "en hassas, en samimi seks, en dayanılmaz BDSM sahnesini takip edebilir." Cade vücudumu öpüyor, ara sıra dişleriyle ısırıyor ya da dilini kalçalarımın arasındaki hassas noktada gezdiriyor. Yukarı uzanıp göz bağını çözmeden ve siyah ipeğin yere düşmesine izin vermeden önce boğazımın çukurunu emiyor.

Işığın yeniliğinde gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi bir kez daha tüm duyularıyla çevreme göre ayarlıyorum. Oda değişmemişti ama Cade'in talimatı sayesinde tuhaflik ortadan kalkmıştı. Bundan da öte, Cade'e boyun eğme düşüncesi ilgimi çekiyor. , buna *ihtiyacım var*. Zihnimin tüm mantığı vücudumun erojen bölgeleriyle kaybedilmiş bir savaş veriyor. Ve Cade'in tek bir bakışının beni teslimiyetin eşiğine savuracağını biliyorum.

Cade'in yeşil-altın gözleri sert ve gözünü kırpmadan bana bakıyor. "Eğer bunu istemiyorsan, hemen şimdi saklandığımız yerden çıkabiliriz. Eğer bunu istiyorsan, bunu kabul et. Ne kadar alışılmadık görünürse görünsün, bedeninin arzuladığı şeyi kendi rızanla talep ettiğin için daha az bağımsız, zeki ya da mantıklı değilsin." Geri adım atarak karar vermem için bana alan açtı. "Seçim sadece senin."

Titrek bir nefes alıyorum, gözlerim Cade'e sabitlenmiş. Gerçekten istersem kaçmak da bir seçenek. Ama şaşırtıcı, sinir bozucu gerçek şu ki, Cade'e tamamen teslim olmayı daha çok istiyorum. "Bunu istiyorum. Lütfen."

Cade'in mükemmel dudaklarında muzaffer bir gülümseme beliriyor. "İşte benim cesur kızım."

CADEN

War göğsümün içinde şiddetle çarpıyor. Bir yandan Kara'yı bu karanlık yanımdan uzak tutmak isterken, diğer yandan onunla her yönümü paylaşmayı arzulamanın çelişkili arzularıyla boğuşuyorum. Hatta barbar kısımları. Tabii bu, benden istediği şeyi yapabileceğimi varsayarak söylüyorum. Ona gerçekten zarar verebilir miyim? Ne pahasına olursa olsun onu güvende ve zarar görmemiş tutmaya çalıştıktan sonra? Uyanık olduğum her saati içimde daha fazlasını isteyen canavarı evcilleştirmeye çalışarak geçirdikten sonra?

Sapkın doğamı başarılı bir şekilde kafese koyduğumu sanıyordum ve şimdi bu lanet kız benden kendimi serbest bırakmamı istiyor. Onun bu korkusuzluğu bende onu hem öpme hem de boğazını sıkma isteği uyandırıyor. İkisini de yapmama izin verdiği için pişman olabilir.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var," diyorum ona, sesim daha derin ve soğuk bir hal alıyor. Saklandığım yerdeyken doğal olarak bu sese bürünüyorum. Kara bunu daha önce nadiren duymuştu ama ses tonumdaki baskınlık zihnini sarıp onu boyun eğmeye ikna ederken hâlâ bana karşı ürperdiğini hissediyorum. "Başa çıkabileceğin her şeyi verdiğimi düşünürsen sinyal olarak kullanabileceğin bir şey."

"Ne tür bir kelime? Belirli bir şey mi?" Soruları, sınavı geçmek için not tutan bir öğrenciyi andırıyor ve ben onun nasıl olup da hâlâ benim hevesli küçük kütüphanecim olduğuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Buradayken, cinsel aletlerin ve kısıtlamaların önünde dururken bile.

"Belirli veya önemli bir şey olması gerekmiyor, ancak duyularınız aşırı yüklendiğinde bile kolayca hatırlanabilecek kadar akılda kalıcı olmalı. Bu ilk seferiniz olduğu için sınırlarınızı zorlamak gibi bir niyetim yok. Bu gece bir güvenli kelimeye *ihtiyacınız* olmamalı, ama iyi bir alıştırma *olur*. Normal şartlar altında güvenli kelimeniz, *durmanın* caydırıcı olmaktan çok teşvik edici olduğu sahnelerde bir önlem görevi görür."

"Oh," diye yanıtlıyor, düşünürken alt dudağını ısırtıyor. "Thornfield."

Sıradan bir şey yerine en sevdiği romandan bir kelime seçtiğinde gülümsüyorum. Bir amacı ve duygusu olan bir kelime seçti ve ondan daha azını beklemezdim. Kara her zaman kelimelerin büyük bir güce sahip olduğundan bahsetmiştir ve bu da en güçlüsü olarak hizmet edecektir.

"Bunun oldukça uygun olduğuna inanıyorum. Brontë'lerin insan doğasının karanlık tarafına dair sağlam bir anlayışa sahip oldukları kesin." Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Bence Bay Rochester BDSM ortamında kendini oldukça rahat hissedirdi," diye sırtarak ekliyorum, sonra geri çekilip başparmağımı ıslak dudaklarına sürüyorum. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, karısını tavan arasında kilitli tutan ve sevdiği kadına duygusal işkence yapan ve onu manipüle eden en sevdiği karakterin bunu sadistçe bir zevk için yapmış olabileceğini ilk kez düşünüyor.

Belki *de Dr. Caine*'in hâlâ öğrenmesi gereken birkaç şey vardır.

"Şimdi, ikinci şartıma gelelim," diye devam ediyorum. "Bu odada bulunduğunuz her an bana 'efendim' diye hitap etmenizi istiyorum."

Kara bana kaşlarını çatı. "Ciddi olamazsın."

"Seni temin ederim, öyleyim." Hemen gözlerini devirmesi, acı isteğine bir ceza eklemek için beni kaşındırıyor. Ve eğer böyle devam ederse, onu hemen şimdi dizime yatıracağım.

"Size *efendim* demeyeceğim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

"O zaman git." Blöfünü görerek merdivenlere doğru başımı

salladım. "İyi o zaman!"

"İyi, *ne*?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. O kadar kolay kurtulamayacak.

"Kalmak istiyorum."

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin, aşkım?" Dudaklarıma alaycı bir gülümseme yayılırken sahte bir endişe notuyla soruyorum.

"Evet," diye tersliyor. Onu azarlayan bir bakışla düzelttiğimde, "Efendim" diye ekliyor.

"Aferin kıızıma," diye mırıldandım. "Şimdi kıyafetlerini çıkar."

Bir anlık tereddütten sonra Kara itaat ediyor, titreyen parmakları siyah elbisesinin ön düğmelerini çözüyor ve elbisenin omuzlarından kayıp yere düşmesine izin veriyor. Kollarını çıplak yanlarına doladı, içini ve dışını her parçasını görmüş olmama rağmen aniden utandı. Hâlâ sütyenini ve külotunu giyiyor ama bu da yetmiyor.

"Her şey," diye emrediyorum.

Kara, siyah sütyenini açmak için arkasına uzanırken ayaklarını sürüyerek yürüyor. Parmaklarını külotunun altından geçirip yavaşça kalçalarından aşağı çekmeden önce yere düşmesine izin veriyor. Siyah danteller ayaklarının dibinde birikiyor ve her seferinde bir stiletto çıkarıyor. Külotu almak için eğildiğinde çıplak kıcı dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, siyah dantel burnuma çarpana kadar niyetini fark etmiyorum. Kanlı külotunu yüzüme fırlattı.

Saklandığım yerde pek çok şey gördüm ama iç çamaşırlarıyla bana saldıran denizaltılar bunlardan biri olmamıştı. "Bugün ne kadar arsızız değil mi?" Yerdeki siyah dantel parçasını almak için eğilerek azarlıyorum. Külotunun ortasının uyarılmayla ıslanmış olması dikkatimden kaçmıyor. Onun da bunu en az benim kadar istediğinin kanıtı olarak sikim pantolonumun içinde sarsılıyorum.

"Onun için, sanırım bunlar bende kalacak." Gözlerimi ondan hiç ayırmadan danteli arka cebime sokuyorum. Gözlerimi onun çıplaklığında gezdirirken takdirle homurdanıyorum.

Vücudunun ne kadar mükemmel olduğuna alışabileceğimi sanmıyorum. Yumuşacık ve narin kıvrımları var. Bazen kendimi onun içine gömmek ve asla ama asla ayrılmamak istiyorum. Ağzını kendime çekiyorum, dilimin uzun, durgun darbeleriyle dudaklarının tadına bakıyorum. Benim için kolaylıkla açılıyor, dişlerini itmeme ve ağzının derinliklerine girmeme izin veriyor. Dilini emiyorum ve o da benim için inliyor; çok tatlı ve çaresiz. Onu hemen şimdi becermek istiyorum ama önce biraz canını yakmalıyım. Çalışma odamda beni azarlarken haklıydı. *İkimizin* de buna ihtiyacı var.

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasında tutuyorum; bir sonraki soruma vereceği tepkiyi ölçmem gerekiyor. "Seni kelepçeleyeceğim. Bu konuda rahat mısın?" Ona karşı bir alet kullanmamın en güvenli yolu bu, ama farkındayım

Onu zapt etmek, saldırıdan kaynaklanan içselleştirilmiş travmayı ortaya çıkarabilir. Bu sahnenin genel amacı Kara'nın olanların üstesinden gelmesini ve yeniden bir tür normallik kazanmasını sağlamak, bu yüzden onu gitmeye istekli olduğu yere kadar zorlamaya hazırım.

"Evet efendim," diye cevap veriyor, sesinde hafif bir titreme var.

"Güzel." Elini tutmadan önce şakağındaki yara izini öpmek için eğildim. "Benimle gel." Beni takip ediyor ve duvara asılı çeşitli kelepçelerin olduğu yere doğru yürüyoruz. En rahat çifti seçiyorum

-Yumuşak ve içi dolgulu siyah deri kelepçeler, her birine tek bir gümüş ilmek takılmış. Tokaları açarken "Bilekler," diye emrediyorum. Anında itaat edip her iki bileğini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde gösterdiğinde takdirle mırıldanıyorum.

Sabit bir konsantrasyonla bileklerini teker teker tutup kelepçeleri etraflarına bağladım. Onu güvende ve emniyette tutacak kadar sıkı olduklarından emin oluyorum ama kan dolaşımını kesecek kadar da sıkı değiller. "İyi hissediyor musun?" Derinin verdiği hisse alışırken onu inceleyerek soruyorum. Kelepçeler ve stiletolar dışında tamamen çıplak ve sikim bu görüntüyü kesinlikle onaylıyor.

"Garip bir şekilde, öyle olduğuna inanıyorum, efendim."

"İyi çünkü seni kelepçeli görmeye alışabilirim," diye homurdanıyorum, taşaklarımdaki ani ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak.

"Öyle mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, sesi sıcak ve duygulu. Gözlerindeki muziplikle aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor, bir elini çeneme koyuyor ve beni dudaklarıyla buluşmam için aşağı çekiyor. Bileğini tutup çekmeden önce dokunuşunda erimek için kendime bir an izin veriyorum.

"Beni öpmen için sana izin verdiğimi sanmıyorum, Kara." Sözlerim gergin ve bunun öfkeden mi yoksa ihtiyaçtan mı kaynaklandığına karar vermeyi ona bırakıyorum. Kendime söyleyebileceğimden emin değilim.

"İzne ihtiyacım var mı, efendim?"

"Bu gece buna izin vereceğim, ama bir dahaki sefere çapkınlık yaptığında merhamet göstermemi bekleme." Kelepçelerden birinin gümüş halkasına bir parmağımı geçirerek Kara'yı odanın ortasına doğru çekiyorum. Sağ kolunu başının üzerine kaldırıyorum ve kelepçeyi tavana gizlenmiş siyah metal ızgaraya takıyorum. Onu yerine kilitledikten sonra sol kelepçeyi de benzer şekilde takıyorum. Kolları askıdayken, ayak parmaklarının ucunda zar zor dengede duruyor. Stiletoları olmasaydı, havada asılı kalacaktı.

"Çok güzel görünüyorsun." Aslında, hayatım boyunca daha çarpıcı bir manzara görmediğimden oldukça eminim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz endişeliyim," diye cevap veriyor, kelepçelere bakarak. "Jace beni daha önce bağladı-" gözleri sanki onun anısını engelleyebilecekmiş gibi kapanıyor. "Bu olmadan önce."

Onun sözleri karşısında içim yanıyor, anılarının küçük bir kısmının bile ona ait olmasından nefret ediyorum. Onun lekesini zihninden kalıcı olarak silmek istiyorum. "Biliyorum," diye cevap veriyorum çığ bir sesle. "İzleri gördüm." Boynunu öpmek için eğilirken Kara'nın bileğini kavramak için uzanıyorum. "Şimdi teninde benim izlerim kalacak," diye fısıldıyorum kulağına. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet efendim," diye yumuşak bir baş sallamayla itaat ediyor. İtaatkâr bir alana kayarken gözleri odaklanmış ve istekli.

"Güzel. Başlamaya hazır mısınız?"

"Evet, efendim."

Uzun zamandır duymayı beklediğim bu sözler karşısında içimde kabaran heyecanı bastırmak zorundayım. Mükemmel dudaklarından dökülen büyülu sözler gibi geliyorlar. Nereden başlayacağıma karar vermek için odaya bakıyorum. Saklanma yerini ya da kişisel oyuncak koleksiyonumu uzun zamandır kullanmamıştım. Sıra sıra dizilmiş kırbaçları, bastonları, kırbaçları ve kürekleri tararken, güzel kızımın tenini işaretlemek için hangisini kullanacağımı düşünürken hayal gücüm çılgına dönüyor. Ama Kara kadar deneyimsiz biriyle hiç oynamadım ve önce onun toleransını ölçmek mantıklı görünüyor.

"Hiç acı oyunu oynadın mı Kara?"

Kaşlarının ortasında bir kırıxıklık oluşuyor. "Pek sayılmaz efendim."

"Korkarım *gerçekten değilden* daha yapıcı bir cevaba ihtiyacım olacak." Yanakları kızarmaya başlıyor ve tereddüdünün nereden kaynaklandığını hemen anlıyorum - benim önümde eski sevgililerini deşmekten rahatsız oluyor. Olması gerektiği gibi. Boş bir anım olduğunda, ona dokunmuş olan her değersiz pisliğin bir listesini yapmak, onları avlamak ve nefes almaya devam etmeyi hak edip etmediklerine kendim karar vermek niyetindeyim.

"Bilirsiniz... standart seks şeyleri. Hafif şaplaklar, eğlenceli ısırıklar, saç çekmeler. Hiçbiri," gözleri odanın içinde geziniyor, "bu profesyonel değil."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, uzun zamandır ilk yemeğini yemek üzere olan bir kurt gibi dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. Benim tatlı, vanilyalı kızım bir eğitim almak üzere. "Acı toleransınızı nasıl değerlendirirsiniz?"

Bir an için sorumu düşünüyor ve yüzünü kaplayan karanlık gölge hoşuma gitmiyor. "Yüksek."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Yüksek mi? Emin misin?" Acıya tahammülünün *yüksek* olması için ne tür şeyler yaşamış olabilir ki? Jace'in ona yaptıklarının boyutunu bilmiyorum ama sırf vücudunun kaldırabileceğini düşündüğü için arkasına yaslanıp bunu kabullenmesini midem kaldırmıyor. Eğer bir şey varsa, yüksek acı toleransı muhtemelen kendini koruma konusundaki eksikliğiyle bağlantılıdır. Ve bu gece yapmam gerekenden daha ileri gitmeme izin vereceğinden biraz endişeliyim. Bunu yapmamam için bir sınır koymasını istiyorum.

Kara başını sallar. "Eminim, efendim."

"Seni ne kadar uzağa götürmemi istiyorsun?" Bana bir tür sınır koyması için yarı yalvarırcasına soruyorum.

Dudağını o kadar derin ısıyor ki derisini yaracağından korkuyorum. "Vücudumda sadece *seni* hissettiğim noktaya kadar. Onun anısını sil; bıraktığı acının, bıraktığı izlerin üzerine yaz. Onları senin yap." Dudakları titremeye başlar. "Beni kendinin yap. Lütfen."

Bana tam ve eksiksiz bir şekilde güvenmesi sarhoş edici. Elimi kaldırıp morarmış yanağını okşuyorum, piçin onun mükemmel tenine yaptığı vahşetten nefret ediyorum. Bunu istemiş olsa bile onu aynı şekilde işaretlemeyi hak edip etmediğimi merak ediyorum. Boğazımda düğümlenen suçluluk duygusunu yutkunarak son bir kez ondan izin istiyorum. Bir bakıma ben de af diliyormuşum gibi geliyor.

"Tüm vücudunun -her bir izinin- bana ait olmasını istediğinden tamamen emin misin?"

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Kara, kelimeler kesin bir şekilde çınlıyor.

İkimiz de yeniden düşünmeye fırsat bulamadan, elimi geri çektim ve morarmış yanağına bir tokat attım. Sertçe. Teninde elimin koyu kırmızı izini bırakacak kadar sert. Kara'nın iri gözleri şok ve acıdan yaşlarla doluyor ve içgüdüsel olarak yanan yanağını omzuna bastırarak acısını dindirmeye çalışıyor. Doğal olarak yükselen paniğe karşı savaşıırken göğsü kabarıyor. Benim de göğsümün kabardığını fark etmem bir anımı alıyor, içimi bir endişe kaplıyor.

Kendimi belli bir mesafede tutarak, bu seansın ondan fiziksel ve duygusal olarak ne isteyeceğini düşünmesine izin veriyorum. İkimizden de ne isteyeceğini. Bu odayı gördükten sonra ne düşünürse düşünsün, onu incitmek *istemiyorum*. Onu kollarıma alıp her izi ve acı dolu anıyı öpüp yok edebilseydim, yapardım. Ama bazen acı o kadar derine işler ki

yaraları iyileştirmek için yeniden açmak zorunda. Buna ihtiyacı var. Vücudunun kontrolünün tekrar kendisinde olduğunu hissetmeyi hak ediyor ve ben de bunu ona her seferinde bir parça geri vermek niyetindeyim.

Yavaşça çenesinden tutup başını kaldırıyorum ve taze gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerine bakıyorum. Nefes kesici -belki de daha önce hiç olmadığı kadar-, önümde yavaşça güzel, kırık parçalara ayrılırken. Ağzımı parlak kırmızı yanağına indiriyorum ve dudaklarımı elimin soluk tenini çizen izinin üzerinde usulca gezdiriyorum. Dilimi gözyaşlarının izinden kaydırıyorum ve çenesinden elmacık kemiğine kadar yalıyorum, tatlı tadıyla karışan tuzluluğun tadını çıkarıyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum, gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve ifademini doğruluğunun zihninin en uzak köşelerine kadar nüfuz etmesini diliyorum. Benden Jace'in anısını zihninden ve bedeninden silmemi istedi ve ben de görevimde çok titiz olmayı planlıyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp parmaklarımı yanağında gezdirdiğimde Kara'nın ifadesinde bir şeyler değişiyor. Endişesi kayboluyor. Panik de öyle. Kalp atışları hızlanmaya devam ediyor ama tenindeki tanıdık kızarıklık bana bunun korkudan kaynaklanmadığını söylüyor. Kızım zevkle karışık acının ilk gerçek tadını alıyor. Ve bundan *hoşlanıyor*.

"Biraz daha ister misin?" Yüzümde bilmiş bir gülümsemeyle soruyorum. "Evet, lütfen, efendim," diye cevap veriyor nefes nefese.

Yavaş adımlarla çıplak vücudunun etrafında dönerek Jace'in bıraktığı hasarın boyutunu değerlendiriyorum. Amcık onu iyice işaretlemiş. Bu izleri kendi izlerimle kapatmak istiyorsam, kırbaç veya kürek gibi bir şeyle hatırı sayılır miktarda darbeye dayanması gerekecek. Ya da daha acımasız bir alet seçip ilk darbeden itibaren onu hassas bir şekilde işaretleyebilirim. Ben ikincisini tercih ederim, eğer buna dayanacak gücü varsa. Dürüst olmak gerekirse, Kara Caine muhtemelen ona atabileceğim *her şeyin* üstesinden gelebilecek güce sahip.

Seçtiğim silahı almak için odayı geçerken gözlerinin ağırlığını üzerimde hissediyorum. Duvardaki ince, kırbaçlı bastonlardan birini seçip hissini test etmek için havada salladığımda arkamdan küçük bir nefes sesi geliyor. Bu mükemmel. Kara'nın bu odaya girdiğinde dokunduğu ilk şey buydu ve ona çılgılık attıracak tek şeyin bu olması uygun görünüyor.

Elimde bastonla yanına döndüğümde gözleri kocaman ve temkinli. "Bundan memnun musun?" Dramatik olsun diye bastonu havada sallıyorum.

"Korkuyorum, efendim," diye yutkunuyor, gözleri rattan bastondan hiç ayrılmıyor. "Sonunda kendini koruma kapasitesi gösterdi," diye karşılık veriyorum.

kısa bir kahkaha. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Thornfield," diye nefes alıyor. Koyu kahverengi gözleri benimkilere kayıyor ve yılmaz bir kararlılıkla yanıyorlar.

İçimden bir ses, denesem bile bu kelimeyi dudaklarından zorla söylüyor.

CADEN

I Bastonun ucunu Kara'nın teninde gezdirir, boynundan aşağıya doğru kaydırır, göğüslerinin etrafında dolaştırır, karnının üzerinde dolaştırır, aşağıya doğru devam etmeden önce uyluklarının birleştiği yerdeki yumuşaklığı sıyrır

Bacaklarını. Duygularını, pürüzsüz hintkamışının tenine verdiği hisse alıştırmak istiyorum. Umudum, acıdan önce samimiyete giriş yapmanın endişesini azaltmaya yardımcı olacaktır.

Bir süre sonra, sopanın vücudunda süzülme hissine ısınıyor, sanki ellerim onu usulca okşuyormuş gibi sopaya doğru eğiliyor. Sopanın ucunu omurgası boyunca sürüklüyorum ve çıplak sırtının ortasındaki hassas sinirleri sıyırdığımda titriyor. Bastonu kıcının en kabarık kısmının üzerinde sürüklüyorum, sanki elimde bir yay varmış ve vücudunu bir enstrüman gibi çalıyormuşum gibi ileri geri kaydırıyorum.

"Seni buradan vuracağım Kara," diye uyarıyorum, parmaklarımda heyecan titreşiyor. "Derin bir nefes al, aşkım."

Derin nefes alırken kaburgalarının genişlemesini izliyorum. Nefes vermesini bekledikten sonra kolumu geri çekip bastonu keskin bir *şaklamayla* kıcına indiriyorum. Acı içinde haykırıyor, ilk darbe ardında acımasız, kırmızı bir şerit bırakıyor. Sopanın sapını sıkıca kavrarken yandan da Kara'nın vücudunu inceliyor, aşırı stres belirtileri arıyorum. "İyi misin?" Cevabını beklerken yumruklarımı sıkarak soruyorum.

Yanıt olarak başını salladığını görüyorum ama bu yeterli değil. İyi olduğunu *duymam* gerekiyor. "Sözlü cevap ver Kara," diye emrediyorum keskin bir sertlikle.

"Ben iyiyim efendim," diye kekeliyor. Sesi zayıf ama paniklemiş ya da nefessiz kalmış gibi değil.

Tatmin olmuş bir şekilde, ilk darbenin birkaç santimetre altına bastonla hafifçe vurarak derisini bir sonraki darbe için hazırlıyorum. İkinci kez vurduğumda acı içinde nefesi kesiliyor. Kaburgaları yeterince eşit bir ritimle yükselip alçalıyor, ben de alçalmaya devam ediyorum. *Çat.* Üçüncü kesik derisine kazındığında sessizleşiyor. Çığlık atmamak için dudaklarını ısırıldığını hayal edebiliyorum sadece. Duygularını benden saklamasından hoşlanmıyorum ama bu anlayabildiğim bir savunma mekanizması.

Bastonun dördüncü dilimi kıcının alt kısmına battığında usulca inliyor. Ve beşinci sopa tam kıcıyla kalçaları arasındaki o hassas kıvrıma indiğinde, vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyor. Benim cesur kızım beş sopa darbesini tam bir profesyonel gibi karşıladı; ne çığlık attı ne de merhamet diledi. Neredeyse irkilmedi bile.

Arkasında dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı derin, kırmızı izlerin üzerinde gezdiriyorum. Bunlar lanet olası *benim*. Dudaklarımı tenine yaklaştırıyorum, her bir yanık izini öpüyorum ve dilimi mükemmel yerleştirilmiş yaraların kabarık kenarlarında gezdiriyorum. O çok güzel bir manzara ve ben onun vücuduna ağızla tapmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bitirmeden önce fazla duyarsızlaşmasını istemediğim için ayağa kalkıyorum ve bastonu kalçalarının üst kısmına dokunduruyorum. "Buradan devam edeceğim." Bir sonraki adımdan korkmasına fırsat vermeden sopayı acımasız bir güçle indiriyorum. *Çat.* Bu sefer sessizlik içinde acı çekiyor. "Aferin kızım," diye fısıldıyorum ona tekrar vurmadan ve izlerimin derisine işlemesine izin vermeden önce. Sonraki üç vuruş peş peşe geliyor, kalçalarını ısıtıyor ve kırmızı çizgiler bırakıyor.

İşimi değerlendirmek için geri çekiliyorum. Teninde on mükemmel çizgi parlıyor. Ama uyluklarının ortasında koyu bir leke gibi duran derin bir çürük var ve onu oraya ben koymadım. Bastonumu kaldırıp her zamankinden daha sert bir şekilde havaya savuruyorum. Beş kesiğin hepsine çaprazlamasına indiğinde Kara çığlık atıyor ve kesişen her noktada deriyi hafifçe kırıyor. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ama mor çürüğün kırmızıyla silindiğini görünce bu duygu eriyip gidiyor. *Benimki.*

Tekrar diz çöküp Kara'nın kalçalarına da kıcına gösterdiğim ilgiyi gösteriyorum. Dokunuşum altında inleyip kıvrılırken dilimi altı çizginin üzerinde gezdiriyor ve öpüyorum. Acıdığı için mi, yoksa dilimi

ya da daha fazlasını istediği için. Her iki da, daha fazlasını alacak. Ayağa kalkıp yüzüne doğru yürüyorum, fiziksel ve duygusal durumunu ölçmeye hevesliyim.

Bakışlarımı bir savaşçı tanrıçanın boyun eğmez kararlılığıyla karşılıyor. Sıcak, kahverengi gözlerinde korku ya da ıstırap yok, kirpikleri ıslak ve yanaklarında siyah, rimel izleri olmasına rağmen. Alt dudağı ısırılmış gibi görünüyor, kıpkırmızı ve harap olmuş. Odanın soğukluğuna rağmen teninde bir ter parıltısı var. Ancak vücudu harap *olmuş gibi görünse* de, içten dışa doğru coşkulu bir ışıltı yayıyor.

Benim kızım kırık falan değil. Her zamankinden daha güçlü, her sopa darbesiyle daha da güçleniyor. Ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Başparmağımı çatlamış dudaklarında gezdiriyorum, vücudumdaki hemen şimdi ağzını fethetmemi söyleyen her dürtüye direniyorum. Göz kapakları titreyerek dokunuşuma doğru eğildiğinde, onun da bunu benim kadar istediğini anlıyorum. Ama henüz değil. Daha fazlasına ihtiyacı var ve bunu ona vermezsem lanetleneceğim.

"İşte," diye iç geçiriyorum, sesim çekilmiş ve muhtaç. Bastonu uyluklarının çok hassas ön kısımlarında gezdiriyorum. Çürükler burada daha derin ve kapatılması çok acı verecek. "Şimdi de buraya vuracağım. Derin nefes al, aşkım."

Aşağı baktığında çıplak kalçalarını ileri geri okşayan acımasız sopayı gören Kara'nın gözlerinde panik parlıyor. "Gözlerimi kapatabilir miyim lütfen, efendim?" diye sorar, yüzündeki gerginlik belirgindir.

Bastonu *hissetmeyi* umursamıyor ama derisini ısırdığını *görmek* onu zorluyor. İlginç. Bir dahaki sefere acı oyununu denediğimizde gözlerini bağlamayı düşünmek için aklıma bir not alıyorum. Tabii bir dahaki sefere olursa. "Elbette," diye kabul ediyorum. "Ama nefes almayı unutma."

Göğsünün tam bir nefesle yükseldiğini ve gözlerini sıkıca kapattığını izliyorum. Geçen sefer olduğu gibi, sopayı çıplak amcığının sadece santimetre uzağında, üst kalçalarına vurmadan önce nefes vermesini bekliyorum. Bir sonraki darbeye hazırlanmak için kaskatı kesilmeden önce darbeye irkiliyor. *Çat*. Bastonun ikinci darbesi dört santimetre aşağıya iniyor.

Boğazından boğuk bir iniltiye benzeyen küçük bir ses çıkarıyor. Üçüncü ve dördüncü vuruşlar hızla iniyor ve onu soluk soluğa bırakıyor. Beşincide hıçkırıyor. Tıpkı uyluklarının arkası gibi, aşırı morarmayı gizlemek için çapraz bir altıncı şerit ekliyorum. Topuklarının üzerinde sabit kalmaya çalışırken hıçkırıkları daha da derinleşiyor, daha gırtlaktan geliyor. Her çapraz geçişte kırmızı iğne uçları çiçek açıyor, solgun tenine dağılmış minik yakutlar gibi ışığı yakalıyor.

deri. Onun benim olarak işaretlendiğini görünce göğsümde gurur kabarıyor - benim iddiam kanla kazanmış.

Tekrar önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Kıçını ellerimle kavıyorum ve her bir izini öperken onu ağzımın altında sabit tutuyorum. Uyluklarının iç kısmına doğru ilerlerken bacaklarını daha geniş açıyor ve aralarındaki tatlılığı tatmam için beni çağırıyor. İkimize de eziyet edecek kadar baştan çıkıyorum ve dilimi yukarı kaldırıp amına sürüyorum. Hafif bir dokunuşla inliyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Kendimi kontrol edip dilimle onu oracıkta becermemek için kendimi zor tutuyorum.

Her şeridi öpmeyi bitirdiğimde dudaklarımda hafif bir demir izi kalıyor. Hâlâ yerde diz çökmüşken gözlerim Kara'nın kılere kayıyor. Sarı saçları terlemiş ve yanaklarına yapışmış bir halde bana bakıyor. Kahverengi gözleri sıcak ve sersemlemiş, sanki uçmuş gibi görünüyor. Sonra bakışları vahşileşmiş kalçalarına kayıyor ve yemin ederim gözlerindeki sıcaklık daha da parlıyor. İzlerden *hoşlandığını* fark ediyorum. Belki de en az benim kadar.

"Daha fazlası için hazır mısın?" Ayağa kalkarken soruyorum.

Dikkati kalçalarından bana kayıyor. Elimdeki bastona bakmıyor; sadece göz göze geliyor ve usulca gülümsüyor. "Evet, efendim."

Sopayı kaldırıp dolgun, ağır göğüslerinin üst kısımlarında gezdiriyorum. Jace'in işkencesinin en kötü olduğu yer burası ve derisinden vurmak en acı verici olacak. Bastonu göğüsler gibi hassas bir bölgede kullanmak bile belli bir beceri gerektirir. Çok sert vuramazsınız ya da çok ağır bir aleti hasar riski olmadan kullanamazsınız. Neyse ki kendimi uzman sayacak kadar pratik yaptım.

Göğüslerinin üst kıvrımından başlayarak, bastonu her ikisine de keskin bir vuruşla indiriyorum. Kara'nın gözleri kapanıyor ama inlemeleri göğsünün derinliklerinde titreşerek azalıyor. İkinci vuruş meme ucunun birkaç santimetre yukarısındaki deriye saplanıyor. *Çat*. Üçüncüsü birkaç santimetre aşağıda. *Çat*. Dördüncü vuruşta göğüslerinin alttan kabarışını yakalıyorum. Sonuncusu için, bastonu doğrudan meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum ve beşincinin nereye ineceği konusunda onu uyarıyorum. Sopa tüm gücüyle göğüs uçlarına indiğinde, Kara zevk ve acının iç içe geçtiği bir oktavda çığlık atıyor.

Sikim öfkeden kuduruyor, amının içine girip onu tamamen ele geçirmek için yanıp tutuşuyor. Kara'nın göğüslerini ağzıma almak için eğilmeden önce kalçalarının arasındaki devasa çıkıntıyı yeniden ayarlıyorum. Tenini dişlerime doğru emiyorum, tüm göğsünde çürükler ve ısırik izleri bırakıyorum. Dilimi üzerinde gezdiriyorum

Meme uçlarının sertleştğini ve ağzımda küçük yumrulara dönüştüğünü hissediyorum. Sonra dişlerimi her seferinde bir tanesine batırıyorum, kıvranıp inerken onu kendime doğru çekiyorum.

Sonunda, kalbinin üzerindeki deriye kazınmış korkunç ikiz hilallere doğru ilerliyorum. Dişlerimi göstererek o kadar sert ısıyorum ki, derinin gücün altında kırıldığını hissediyorum. Ağzıma metalik bir tat doluyor, ama ona alttaki kadar kalıcı bir iz bıraktığıma emin olana kadar bastırmaya devam . Çünkü bu kız benim.

Uzaklaştığımda Kara'nın göğsü kabarıyor, yanaklarından taze gözyaşları süzülüyor. En kötüsüne bile sadece birkaç yumuşak hıçkırıkla dayandı. Neredeyse en kötüsüne. "Bir tane daha kaldı," diye anons ediyorum, tek istediğim şu anda onun içinde olmakken, çekilmek için harcadığım çabadan dolayı sesim gerginleşiyor. Tamamen benim olana kadar sadece bir tane daha. "Bacaklarını aç."

Bacaklarını hafifçe ayırmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Daha geniş, aşkım," diye törpülüyorum, ses tonumdaki beklentiyi tutamıyorum. "Aklımda çok özel bir hedef var." Sertçe yutkunurken boğazındaki düğümlemeyi izliyorum, ama sonra bacaklarını açabildiği kadar açıyor. Kendini bana sunuyor. "İşte benim iyi kızım," diye homurdanıyorum.

bacaklarının arasındaki hassas noktaya dokunduruyorum, rattan çubuğu amının kıvrımları boyunca nazikçe kaydırıyorum, klitorisinden yarığına kadar okşuyorum. Sonunda bütün gece arzuladığı ilgiyi gören Kara o kadar yüksek sesle inliyor ki, onun ihtiyacına cevap olarak sikim titriyor. Baston, damlayan uyarılmasıyla kayganlaşan amına karşı kolayca ileri geri kayıyor. Karşı koyamayınca sopayı hafifçe eğiyorum ve içine girmesine izin veriyorum.

ucuyla onu sikerken Kara'nın inlemeleri daha da çaresizleşiyor, onu istediği gibi dolduruyorum ama ihtiyacı olduğu kadar değil. Tekrar içine sokmadan önce neredeyse sonuna kadar çekiyorum, bu sırada sopanın uzunluğuyla klitorisini okşadığımdan emin oluyorum. İnlemeleri gittikçe yükseliyor ve ben çekilmeye başladığımda bacaklarını kapatarak bastonu bacaklarının arasına hapsediyor. Benim çaresiz küçük fahişem boşalmak istiyor ama bunu sadece sikimi boğarken yapabilecek.

"Bacaklarını aç, Kara," diye emrediyorum.

Titreyerek ve inleyerek itaat ediyor ve ayaklarını birbirinden ayırıyor. Ona hazırlanmak için bir an bile fırsat vermeden, bastonu amından kaydardım, geri çektim ve vücudunun en mahrem yerine delici bir darbe indirdim. Tüm eziyet, coşku ve heyecanı kapsayan doğaüstü bir çılgılık.

Aradaki her şey göğsünün derinliklerinden yükseliyor. Bunu bir sirenin çağrısı gibi duyuyorum ve bütün gece kazanmak için çalıştığım şeyi almak için mutlak bir çılgınlıkla bastonu yere atıyorum.

Bağlarını çözecek sabrım olmadığından, şiddetli bir öfkeyle Kara'nın üzerine çullaniyorum. Ellerim saçlarına dolaniyor ve sertçe çekerek ağzını kendime doğru zorluyorum. Sanki açlığın eşiğindeymişim ve beni ayakta tutabilecek tek şey oymuş gibi onun tadını yutuyorum. Saçlarını sıkıca tutmaya devam ederek bir elimi Kara'nın boynuna doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı boğazına doluyorum. Tenine boyanmış morlukların gölgesine sıkıca bastırıyorum.

Her zaman sakın ve hesaplı soğukkanlılığımın altında gizlenen vahşi canavarı serbest bıraktı. Hükmetmeye ve kana susamış, canavarın zevkine göre yiyip bitirmesine izin vermek yerine zar zor doyurmak için büyük acılar çektiğim sahiplenici iblis. Artık canavar beslendiğine, Kara'nın gözyaşlarının, acısının ve *teslimiyetinin* tatlılığını tattığına göre, onu durdurmak mümkün olmayacak. Kara'nın artık kaçma umudu kalmamıştır.

"Benim," diye kulağına sertçe fısıldıyorum. Sapanın her vuruşunda zihnimden ve bedenimden geçen kelimeleri ilk kez duymasına izin verdim.

Ve şimdi onun her parçasını kendime mal edip işaretlediğime göre, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

KARA

S Karanlık yavaş yavaş bilincimi aşındırırken görüşümü karaltılar dolduruyor. Bedenim sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi hissediyor. Cade'in güçlü parmakları boğazıma bastırıyor, beni bırakmayı reddediyor. Beni sıkıca tutuyor

Karanlığın beni alıp götüreceğinden emin olana kadar ona karşı. Ve sonra aniden tekrar nefes alabiliyorum; havamı çalan eli göğüslerime, karnıma, kalçalarım, dokunabildiği her yere gidiyor. Parmakları her santimetremi yeniden hatırlarken Cade'in dudakları dudaklarıma çarpıyor.

İlk defa Cade'in hiçbir şeyi saklamadığını hissediyorum. Bu gerçekten o. Sert elleri taze çürükler ve yaralarla çarpıştığında nefesim kesiliyor ve çaresiz parmakları çiğ tenimi tırmalıyor. Her keskin, acı verici dokunuş içimde daha fazlasına olan ihtiyacı ateşliyor. Beni geride tutan bağları çekiştiriyorum, ona da dokunmak için can atıyorum. Uyarılma ve ihtiyaç içimde patlamak üzere olan bir balon gibi yükseliyordu.

Hareket etmem gerekiyor ama Cade'in tam da istediği gibiyim; kapana kısılmış, çaresiz ve taleplerine karşı tamamen savunmasızım.

Sert parmaklar kalçalarım giriyor ve beni Cade'in parlak, çoğunlukla altın rengi gözlerine bakacak kadar yukarı kaldırıyor. Ve beni yutmak istiyormuş gibi görünüyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kalçalarına ve onu kendime çekmek için sıkıyorum. Cade'in ereksiyonunun sert hatlarının kalçalarımın arasından çıktığını hissettiğimde inliyorum. Ve beni onunla doldurmasından başka bir şey istemiyorum. "Becer beni, lütfen, efendim," diye nefes nefese öpücükler arasında soluyorum. Ateş gibi hissettiriyor beni içten içe yakıyor ve ben de zaten alev alev yanan ateşe körükle gitmesi için ona yalvarıyorum.

Cade ağzımın içine doğru inliyor ve bu ses doğrudan amıma şok dalgaları gönderiyor. "Sıkı tutun aşkım," diye emrediyor, kemerini çözmem için beni serbest bırakıyor ve pantolonunu kaslı kalçalarından aşağı indiriyor. Sonunda güzel siki serbest kalıyor; kalın, damarlı ve sadece benim için damlıyor. Bu manzara karşısında dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum.

Parmakları beni vahşice açıyor, sırlıslıkla olmuş amcığımınla aynı hizaya gelirken çiğ, vahşileşmiş tenimi kazıyor. Tek, barbarca bir hamleyle içime girip beni içten parçaladığında çığlık atıyorum. İhtiyaçtan o kadar şişmişim ki içime zar zor sığıyor ve kendini rahmimin derinliklerine gömerken sanki içimde yeni bir delik açıyormuş gibi hissediyorum. Onun ezici uzunluğunu ve kalınlığını acı çekmeden almak için mücadele ediyorum, ama bu imkansız. Elindeki tek silah siki olsa bile, Cade'le seks her zaman acı ve zevkin birbirine karışması anlamına gelecek.

Beni hayatımın bir santimi içinde becerirken, oda etin şiddetle etle buluşma sesiyle yankılanıyor. Kollarım bağlı olduğundan, vücudum harap ve perişan olurken bacaklarımla kenetlenmekten başka bir şey yapamıyorum. Cade beni sanki yapacağı son şeymiş gibi beceriyor. Onun cezalandırıcı hamlelerini ilk kez sikiliyormuşum gibi karşılıyorum - *gerçekten* sikiliyormuşum gibi.

Anlamlandıramadığım çelişkili duyguların sağanağı altında ezilmiş durumdayım. Hiç bu kadar hükmedilmiş, bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve yine de hayatımda ilk kez kendimi tamamen özgür hissediyorum. Hiç bu kadar tüketen bir zevk hissetmemiştim, ama aynı zamanda amımın da oldukça eminim. Cade'in verdiği her şeyden daha fazlasını istiyorum, ama parçalara ayrılmadan daha fazla bir şeye nasıl dayanabileceğimi bilmiyorum.

Cade'in sözleri beynimdeki sayıklama sisini yarıp geçti. "Sen benimsin. Beni duyuyor musun?" Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve o yeşil-altın derinliklerde yatan böylesine korunmasız bir duyguyu daha önce hiç görmemişim. "Her çığlık, her gözyaşı, her nefes." Cade parmaklarını tekrar boğazımda sıkarak ciğerlerimdeki havayı boğuyor. Başparmağı nabzımı yokluyor, şahdamarımın derinliklerine iniyor. "Her *kalp atışı* benim. Anlıyor musun?"

Sesi şiddetli, manik ve yabancı. Onu ele geçiren tehlikeli sahiplenme duygusundan korkmam gerekirdi ama korkmuyorum. Onun karanlığı içimdeki karanlık ve çarpık bir şeyi çağırıyor - varlığından hiç haberdar olmadığım, keskin pençeleri ve dişleri olan gizli bir yaratığı. Ve korkmak yerine, amım Cade'in sikinin etrafında daha sıkı kenetleniyor.

"Cevap ver bana," diye emrediyor Cade, parmakları boğazıma morartıcı bir güçle bastırıyor. Başımı çılgınca sallayarak onaylıyorum, konuşma yeteneğim elinin ses tellerimi daraltmasının verdiği lezzetli acıyla çalınıyor.

"Söyle şu lanet kelimeleri Kara," diye hırlıyor Cade ağzını benimkine dayayarak, dudaklarımız sanki beni öpmek istiyormuş gibi neredeyse birbirine değiyor. Ya da belki beni ısırarak. Küçük nefesler almamı sağlayacak kadar gevşetiyor tutuşunu.

"Seninim Cade," diye mırıldanıyorum, boğazım birçok kez yarı boğulmuş olmaktan dolayı acıyor. "Tamamen seninim. Her şeyi al. Olduğum her şey sana ait."

"*Siktir, aşkım,*" diye kendinden geçerek inliyor Cade, gözleri kocaman açılmış ve gözbebekleri patlamış.

Eli saçlarıma gidiyor ve acıyla kavlıyor, yutarken ve hükmederken dudaklarımı kendine çekiyor. Dişleri kanı çekiyor ve dili, sanki şimdiye kadar tattığı en sarhoş edici şeymiş gibi kanı yalayıp yutuyor. Belki de öyledir. Diğer eliyle yaraları deşiyor ve beni sikinin üzerine oturtuyor. Beni acımasızca sikerken bacaklarımı beline dolamak için mücadele ediyorum, ritmi acımasız ve eşsiz.

Cade'in aleti, elleri ve dudakları boğazımdan doğaüstü inilti koparıırken zevkin merkezimin derinliklerinde yükseldiğini hissediyorum. Damarlarımda dolaşan ateş daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kalçalarının her hamlesiyle beni yok ediyor ve yeniden yaratıyor. İş bittiğinde benden geriye bir şey kalıp kalmayacağından emin değilim.

"Benim için gel, Kara. Sikimin üzerinde paramparça olurken adımları haykır ve beni döllerinle ıslat." Cade kıkımdaki kızgın kırmızı yaralara öyle sert vuruyor ki, acı ve mutluluk iç içe geçmiş bir şekilde haykırıyorum. "Bana sana kimin sahip *olduğunu* göster." İki eliyle kıkımını kavlıyor, beni hayatımda hiç sikilmediğim kadar sert sikerken tırnaklarını kırık deriye geçiriyor, sanki ruhumu bedenimden söküp atmaya çalışıyor.

"Cade!" Emrine itaatsizlik edemeyerek ağlıyorum. Patlıyorum, zevk, acı ve aradaki her duygudan oluşan milyonlarca parçaya bölünüyorum. "*Cade, Cade, Cade,*" şişmiş, ağrıyan dudaklarımda bir dua gibi onun adını tekrar tekrar soluyorum. Beni vahşice becermeye devam ederken uyarılmışlığım içimden akıyor, sikini, kalçalarını ve aşağıdaki mermer zemini ıslatıyor. Elimde olmadan, sanki oraya aitmiş gibi damlayan amıma giren sert sikinin güzel müstehcen görüntüsüne bakıyorum.

"Öp beni, Cade," diye yalvarıyorum, sesim yarı şaşkın. "Lütfen."

Ona dokunmaya, benim de ona ne kadar sahip olduğumu göstermeye ihtiyacım var. Elleri hâlâ kıcımdayken, Cade dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Öpüşmemizde nazik olan hiçbir şey yok. Bu bir savaş; dudakların, dişlerin ve dillerin acımasız, vahşi çarpışması. Cade'in beni tüketmesine izin vermek yerine, onun şiddetine kendiminkiyle karşılık veriyorum. Eğer o kana susamışsa, yutmak ve fethetmek istiyorsa, ben de öyleyim.

"Sen benimsin Caden Ashford," diye ilan ediyorum, sesim o ana kadar var olduğunu hiç bilmediğim bir güç ve hâkimiyetle dolu. Dişlerim alt dudağını yırtıyor ve çekebildiğim kadar sert çekiyorum, teni benim için kırılırken dilim bakır tadında. Cade ağzımın içinde inliyor, sesi gırtlaktan ve ilkel.

"*Becer beni,*" diye homurdanıyor, beni dölleriyle doldururken siki şişiyor. Uyarı vermeden tekrar boşalıyorum, zevk spazmı vücudumu harap ederken onun etrafında sarsılıyorum. Orgazmım sözsüz, nefessiz ve yetersiz enerjim sonunda tükendi. Cade içimde kalıyor, dölünün tek bir damlasının bile serbest kalmasına izin vermiyor. Başım yorgunluktan hafifliyor ve tam kollarının arasında bayılmak üzereyken beni çekiyor. Onunki bittiğinde inledim.

Hâlâ sert olan sikim çıkarken çürük iç duvarlarıma sürtünüyor.

Cade kalçalarımın aşağı damlayan beyaz kreme bakıyor. Eğilip parmaklarıyla dölleri tekrar içime akıttığında dudaklarında şeytani bir gülümseme belirliyor. "*Sikmek. Benimkini.*"

Sonunda yukarı uzanıyor ve tavandaki ızgaradan kelepçelerimi çözüyor. Sanırım ikimiz de bileklerimdeki kelepçeleri çözemeyecek kadar yorgunuz, bu yüzden beni kaldırıp arkamızdaki büyük, deri yatağa taşıırken kelepçeler takılı kalıyor. Bilincimi kaybetmemek için çabalarken gözlerim dalgalanıyor, uykunun sükûneti uyanık kalma isteğimi yeniyor. Cade beni yatağa yatırıyor ve ben de yaralarımı yatıştıran ipeksi çarşafın serin konforunda eriyorum. Cade yanağımı okşuyor, terli saçlarımı bir kenara süpürüyor ve ezici bir coşkuya kapılmışken ağladığımı bilmediğim gözyaşlarımı fırçalıyor. Kendimi çok kötü hissediyorum.

"Tüm beklentilerimi aşkın aşkım," diye fısıldıyor garip bir huşu içinde. Parmaklarını boynumda gezdiriyor ve ellerinin bıraktığı morluklara dikkat çekiyor. "Üniversitede pencereden izlediğim o uysal küçük kütüphaneciden çok daha fazlasısın."

Ona ters ters bakmak için gözlerimi açıyorum. "Bunun normal bir ifade olduğunu düşünmen, tam anlamıyla bir deliye aşık olduğumu kanıtıyor. Uzun suçlar listene sapıklığı da ekleyeceğim."

"Bana aşık oldun, değil mi?" Cade gözlerinde muzip bir parıltıyla karşılık verir.

Tabii ki, lanet olası piç kurusu diğer hakaretlerimi görmezden geliyor ve o tek kelimeye odaklanıyor. Cade'e karşı ne hissedersenem hissedeyim, böyle bir itirafta bulunmak için uygun bir ruh halinde değilim. Döllerini kalçalarımın altına damlarken ve morlukları tenimi süslerken olmaz. "Evet, düştüm- yani mantığın sınırından sıçradım ve bu her ne delilikse onun uçuşumuna düştüm."

"Ne güzel bir kaçamak, sevgilim," diye takılıyor Cade. Bir öpücük daha çalmak için eğiliyor. "Düşünsene, bütün bunlar lanet olası bir kitabı vermediğin için oldu. Genelde beni ne kadar kızdırırsa da, belki de inatçılığın için sana teşekkür etmeliyim. İstesem de seni kendi isteğime boyun eğdiremezdim. Ve ikimizin de yakından bildiği gibi, denedim. *Hiç durmadan.*"

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye alay ediyorum, son birkaç haftadır sakladığım sırrı ona söyleyip söylememeyi tartışıyorum.

"Öyle mi? Tam olarak ne anlama geliyor?"

"*Yani*, Chaucer'ın ilk baskısına ulaşamadığınızdan o kadar da emin olmazdım. Ve eğer şu anda kütüphanenizi inceliyor olsaydınız, kendinizi fazladan bir ilk baskıya sahip bulabilirsiniz." Caden Ashford'u alt etmek neredeyse onun aletini içime almak kadar iyi hissettiriyor. Neredeyse.

"*Çalıntı* kaçak malları kütüphaneme mi sakladınız?" diye sahte bir öfkeyle soluk soluğa kalıyor.

"Eminim bu ilk kez olmazdı." Gözlerimi deviriyorum ve ona doğru hamle yapmaya çalışıyorum, ama o elimden kaçıyor.

"Gerçekten, bunu nasıl başardın?" Ses tonundaki şaşkın gurur içimi ısıtıyor.

"Senden kaçtığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Gözlerinde, bu deneyimin onun için benimkinden tamamen farklı nedenlerle unutulmaz olduğunu ima eden sadist bir parıltı var.

Yine gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Üniversiteye geçici bir ziyaret yapmak için birden fazla nedenim vardı. *Canterbury Masalları*'nın güvende olduğundan emin olmak istedim ve onu çalmakla görevlendirilen adamın evinden daha iyi saklayabileceğim bir yer olabilir mi? Avery arşivlere girmeyi başarsa bile, cömert bağışını metinler arasında bulamazdı."

Cade ısıltı ısıltı gülümsüyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bu şaşırtıcı derecede sinsice bir hareketti, aşkım. Çok etkilendim."

"Şimdi beni kemerle dövdüğün için kendini kötü hissediyor musun?" "Hiç de değil."

"Siktiğimin sadisti," diye homurdanıyorum gözlerimi kapatıp kucağının sıcak güvenliğine kıvrılmadan önce.

"Ben sadist değilim sevgilim," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Ona bakmak için gözlerimi açıyorum ama gözleri kapalı "*Gerçekten* mi? Savunman bu mu? Az önce beni sopaladıktan ve hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sert siktikten sonra mı?"

Gözlerini kapalı tutuyor ama çiğ ve ısırılmış dudaklarında şakacı bir gülümseme var. "Ne diyebilirim ki? Seni dövüp boyun eğdirmek benim suçum değil."

Pek bir karşılık veremem. Ben de en az onun kadar zevk aldım, peki bu beni ne yapar? Her tarafım yara bere içinde ama acıya benzer hiçbir şey hissetmiyorum. Bir şekilde, Cade bedenimi yok ederken bile ruhumu onardı. Ve bunu Jace'in geride bıraktığı travmaya yanıt olarak yapmış olsak da, kendimi bunu bir daha ne zaman yapabileceğimizi merak ederken buluyorum.

Belki *de* saklanma yeri Cade ve benim karanlık taraflarımızla oynadığımız bir yer olabilir.

CADEN

Tikago şehir merkezinin karanlık sokakları terli ve kalabalıktır. Bir grup aşırı giyimli kız, çok yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde tökezliyor, kırık camlardan ve etrafa saçılmış çöplerden kaçıyor

Sokak boyunca kulüpten kulübe süzülüp bir sonraki sevişmelerini arıyorlar. Ucuz kolonya kokan bir çift adam arkalarından geliyor, onlara birkaç içki ısmarlarlarsa şanslarının yaver gideceğini umuyorlar. Paltomu daha sıkı çekiyorum ve birkaç keşe satış yapmaya çalışan bir satıcının yanından geçiyorum. Onlara hiç dikkat etmiyorum - ben kimim ki onların vücutlarını zehirlemek isteyip istemediklerini ya da bunu yapan aptallardan kâr elde edip etmediklerini yargılayayım? Hepimizin kötü alışkanlıkları var.

Amerika'ya ilk geldiğimde bu bölge tanıdık bir oyun alanıydı. Üniversiteden yeni mezun olmuştum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve her şeyi deneyimlemeye hevesliydim. Finn, Alister, Killian ve ben *gerçek* özgürlüğü tatmaya açtık ve Chicago bizi kollarını açarak karşıladı. Korunaklı, ayrıcalıklı hayatlarımızda ilk kez en vahşi fantezilerimizi ve en karanlık arzularımızı önyargısız bir şekilde keşfedebiliyorduk.

Finn ve ben sonunda kendi zevklerimize uygun daha özel mekânlar bulmuş olsak da, eski pis mekânlarımıza yakın olmanın verdiği nostaljik heyecan yumuşak, tanıdık bir uğultu gibi beni çağırıyor. İç çekerek göğsümdeki hafif çekintiyi görmezden geliyorum, omzumdaki ağır çantayı yeniden ayarlıyorum ve Jace'in buluşmamızı istediği yere doğru devam ediyorum.

Kara'yı malikâneye bıraktıktan sonra Jace karanlıkta bir hamamböceği gibi ortadan kayboldu. O orospu çocuğunu bulmak için ne kadar uğraşsak da, hiçbir iz bırakmadan gitmişti. Hâlâ ülkede olup olmadığından bile emin değildim.

Onu bulmamdan ve Kara'ya yaptıklarını ödetmemden korkmadan kanlı parasının tadını çıkarmak için karanlık bir ülkeye kaçtı. Jace'in cesedini yerde çürümeye bıraktığımda o paranın üzerinde bolca kan olduğundan emin olurdum.

Ama sonra tıpkı bir haşarat gibi Jace sürünerek geri gelmeye karar verdi. Cep telefonuma bakıyorum, piçin dün gece gönderdiği tehditleri gözden geçiriyorum.

JACE:

Bana kitabı getir. Ya da bir dahaki sefere küçük oyuncağını çaldığımda.

Onu parça parça keseceğim ve lanet olası bir çöpçü avı gibi parçalarını dağıtacağım.

BEN:

Bir daha ona yaklaşırsan, ölürsün.

JACE:

Onun yanına gitmediğimi nereden ?

Bir fotoğraf geldi. Kara'nın ahırda çekilmiş uzak bir fotoğrafıydı. Üzerinde o gün giydiği kıyafetlerin aynısı vardı. Fotoğrafçı, malikânenin uzak tarafındaki ağaçların altında duruyor olmalıydı. Korkak bir adam değilimdir ama o fotoğrafın nasıl çekildiğini bilmediğim için tüylerim diken diken oldu.

BEN:

Bunu nasıl aldın?

JACE:

Kendi yöntemlerim var. Tatlı Kara'yı bir daha yalnız bulduğumda ne yapacağım konusunda daha çok endişelenmelisin. Onu bir kez daha tatmak için ölüyorum.

BEN:

Sen öldün. Beni anlıyor musun, amcık?

JACE:

İşimiz bittiğinde kimin öleceğini göreceğiz.

Şimdi... Oynamaya hazır mısın?

Ona cehenneme gitmesini söylemek istedim. Onun hastalıklı, sapkın fantezilerine alet olmayacağımı. Ama Kara'nın o masum fotoğrafına baktığımda

ve farkında değildim. Onu güvende tutmak anlamına geliyorsa, şartlarını düşünmek için vücudumda yeterince panik vardı.

BEN:

Ne istiyorsun?

JACE:

Oyunları sevdiğini biliyordum.

Kitabı istiyorum. Kaltağın o çok özel kitabını.

Piç herif Kara'nın bana olan güvenini yok edebilecek tek şeyi istedi. Chaucer'ı nereye sakladığını söyleyecek kadar savunmasız hissettiğinde zar zor kazandığım güveni. O lanet kitap bana olan inancının bir işareti. Eğer onu kırarsam, boku yerim.

BEN:

Bu zor olacak.

JACE:

Bence kitabı alacak kadar sikini onun amından çıkarabilirsin. Değerli şeyleri çalmak senin işin, unuttun mu?

BEN:

Kitap elimdeyse, sonra ne olacak?

JACE:

Yarın 10'da benimle Mabet'te buluş.

Yalnız gel... yoksa hoşlanmayacaksın.

Kara'nın öğrenirse beni öldüreceğini biliyordum ama denemek zorundaydım.

BEN:

Tamam. Orada olacağım.

JACE:

Ashford'la dalga geçmek yok. Eğer kitapla gelmezsen... ya da korumanı yanında getirirsen...

Peki... ne kadar tehlikeli bir oyun oynamak istiyorsunuz?

Ve bu, o hıyardan duyduğum son şeydi. Şimdi sahip olduğum tüm mantıklı içgüdüleri görmezden geliyorum ve çantamda ilk baskı bir Chaucer ile Chicago'nun salaş bir bölgesinde tek başıma dolaşıyorum. Eminim bu *harika* bir şekilde sonuçlanacaktır. Sadece buna değmesini umabilirim.

Kara'nın güvenine ihanet etmek zorunda kalmanın suçluluğu içimi bıçak gibi kesiyor. Bu lanet kitabı korumak için hayatını vermeye hazırdı. Hayatımdaki en değerli şey söz konusu olduğunda onun kadar kayıtsız değilim. Ona zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım, bedeli cehennem olsa bile. Benden nefret etse bile. Güvende olduğu sürece, benden istediği kadar nefret edebilir.

Ve Jace ihanetin bedelini ödeyecek. Bugün olmayabilir. Ya da bu hafta. Ya da bu yıl. Ama bir gün Jace mutlu, özgür ve hayatın tadını çıkarırken, onun değer verdiği her şeyi söküp almaya geleceğim. Ve sonunda ona son verme iyiliğini yapmadan önce her çılgılığın, her merhamet yakarışından, işkence gören bedeninden akan her damla kandan zevk alacağım. Ve Jace'i cehennemdeki rezervasyonuna erkenden gönderme düşüncesi bugün yüzüme gerçek bir gülümseme yerleştiren ilk şey.

Sokağın aşağısında yanıp sönen flaş ışıklarından yaklaştığımı anlayabiliyorum. Katedral, aşırı kullanım ve bakımsızlık nedeniyle harap olmuş diğer binaların arasında tertemiz bir şekilde duruyor. Sonsuz kurtuluştan tamamen farklı bir mesaj verse de, tüm günahkârlar için bir fener görevi görüyor. Daha çok lanetlenmenin hazzı gibi. Ve yüzlerce kişi yenilenmiş kink kulübüne tam da bunu yapmak için geliyor.

Bu kadar genç bir mimariye sahip bir ülkede inşa edilen bir şapel için alışılmadık derecede gotik olan dış cephesi, Fransa ve Almanya'nın eskimiş şehirlerini ve kırsal bölgelerini süsleyen on üçüncü yüzyıl katedrallerini anımsatmaktadır. İncil'deki anlatıları tasvir eden vitray pencereler karartılarak içerideki faaliyetler gizemle örtülmüştür. Kızıl renkli spot ışıkları taş kuleleri aydınlatarak mabedi cehennemi bir saraya dönüştürüyor. Müzik, açık kapılardan büyüleyici bir şekilde gümbürdüyor.

Jace'in kapının yanındaki taş basamaklarda durduğunu görünce öfkeyle yumruklarımı sıkıyorum. Görünüşe göre benimle gölgelerde buluşacak kadar cesur değil. Yavaşça ona doğru yürüyorum, silah getirerek kendimi kışkırtmadığım için şükrediyorum. Ağzını açtığı anda kafasına bir kurşun sıkma dürtüsüne karşı koyabileceğimden emin değilim. Ondan bir metre kadar uzakta duruyorum, önce onu tanımayı reddediyorum.

"Ashford," diye selamlıyor yıllardır her gün yaptığı gibi rahatça. Sanki sevgilimi kollarımdan koparıp almamış ve onu akıl almaz şekillerde incitmemiş gibi. Sırf ne kadar adi bir herif olduğu konusunda bu kadar lakayt davrandığı için gelecekteki işkencesine fazladan bir saat daha ekliyorum.

"Jace," diye hırlıyorum, sanki beş yıl boyunca çok iyi tanıdığım adamın maskesini takmış bir yabancıyla karşılaşmışım gibi hissediyorum. Etini kemiklerinden ayırıp altında gerçekten ne yattığını keşfetme fikriyle oynuyorum - canavar mı insan mı?

"Kara nasıl?" Ses tonu aldatıcı bir şekilde sohbet havasında, sanki havadan sudan konuşuyor ya da annemin hatırını soruyor.

Ama bu yorumun gerçekte ne olduğunu görebiliyorum; doğrudan kalbime saplanmış bir bıçak darbesi. "Onun adını o iğrenç, lanet ağzından uzak tut."

"Oh, ağzımda onun isminden daha fazlası vardı. Onun her şeyini tattım. *İyice.*" Dilini dudaklarında gezdiriyor ve ben kusmak istiyorum. "Sikimi içine soktuğumda nasıl çılgılık attığını anlattı mı sana? Aklını kaçırmamasına ramak kala onu becerirken nasıl yalvardığını ve merhamet dilediğini? Ağzını ve göğüslerini yalayıp yutarken ve tenindeki gözyaşlarının tuzunu yalarken tadı ne kadar tatlıydı? İçimi boşaltırken amının ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu-"

"Seni lanet olası bok parçası!" Düşünmedim bile. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve Jace'in çenesine sert bir yumruk atıyorum, sonrasında parmak eklemlerimdeki hafif acıyı silkeliyorum.

"Kahretsin, Ashford!" Acıyan yüzünü tutuyor, karanlık taş basamaklara kan tükürüyor. "Neden bu kadar kızgınsın? Bir kaltak gerçekten tüm bunlara değer mi? Sen ve ben beş yıldır ortağız. Sen bu fahişeyi sadece iki aydır tanıyorsun. Beni yanlış anlama, o harika bir sikiş ama özel bir şey değil." Jace ağzının kenarındaki bir damla kanı silerken, parmak eklemlerinin arkasındaki kırmızı lekeye düşünceli bir şekilde bakıyor. "Söyle bana, onu becerirken beni düşünüyor musun?"

"Sen gittiğinden beri ikimiz de seni bir an bile düşünmedik," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Elim bir darbe daha indirmek için seğiriyor.

"Bundan şüpheliyim. Onu sadece senin için işaretledim - beni hatırlaman için bir şey. Eminim bazıları şu anda bile teninde kalmıştır."

Bu korkunç hatırlatma karşısında çenemi esnetiyorum. Kara'nın istediği gibi, vücudunda kalan izleri oldukça sert bir şekilde ele aldım. Çürüklerim şimdi onun teninde yatıyor ve Jace'in zalimliğini örtüyor. Artık ona baktığımda Jace'i ya da başarısızlığımı görmüyorum. Onun güveninin güzel hediyesini görüyorum ve bunun değerini bileceğim. Bir anlığına güvenini kırdıktan hemen sonra.

"Bu çocukça sataşma bir çocuğa yakışır, Jace. İki taşığına da sahip olduğu varsayılan yetişkin bir adam değil. Sanırım bir değişim var

Sipariş? Oyalanmayı bırakın ve işe koyulun."

"Değerli oyuncağının korumak için canını vermeye hazır olduğu kutsal eşyayı takas etmeye bu kadar hevesli misin? Küçük anlaşmamızdan haberi var mı, yoksa zaten ondan sır mı saklıyorsun?"

Çenem titreyerek ona ters ters bakıyorum. Şeytani piç beni içine soktuğu boktan durumun tamamen farkında. Şüphesiz Jace'in benden para koparmak yerine kitabı istemesinin *nedeni* de bu. İhanetimin Kara'yı mahvedeceğini biliyor. Bu yüzden asla öğrenmemesini sağlamaya niyetliyim.

Jace'in metin için çoktan bir alıcı bulmuş olması umuduyla Braxton'a Chaucer'ın ilk baskısının alınıp satıldığına dair her türlü bilgiyi takip ettiriyorum. Ayrıca uluslararası bağlantı ağıma *Canterbury Hikâyeleri*'nin ilk baskısıyla ilgili her türlü bilgiyi sordum. Ben bir hırsızım, Tanrı aşkına. Jace gerçekten kitabı ele geçirdiğinde güvende olacağını mı düşünüyor?

Kitabı inatçı kütüphanecime geri vermek niyetindeyim, bunu yapmak tüm servetime mal olsa bile. Çok bencil olan sikimin hatırına, umarım Kara kitabın kayıp olduğunu fark edip seks ayrıcalıklarını iptal etmeden önce kurtarma işlemini başarabilirim. Güvende olmak için en kısa zamanda sahte bir Chaucer sipariş etmeyi aklıma not ediyorum.

"Bırak Kara için ben endişeleneyim. Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeye bak."

"Her zaman her şeyin eğlencesini kaçırıyorsun." Elini uzatmadan önce gözlerini deviriyor. "Kitap."

Çantaya uzanıyorum ve onca soruna neden olan ağır, parşömen kaplı kitabı çıkarıyorum. Ve evde beni bekleyen nefis, korkutucu kızla birlikte beklenmedik bir mutluluğa. Jace kahverengi kâğıdı yırtıp açıyor ve kitabı dikkatle inceliyor. Gerçekten de orijinal olduğuna kanaat getirince başıyla onaylıyor ve kitabı siyah çantasına hiç nazik davranmadan . Bir kütüphanecinin kırılğan bir metne böylesine nezaketsiz davranıldığını görse nasıl tepki vereceğini düşünüp ürperiyorum.

"Tatmin oldun mu?" Kara'nın tecavüzcüsüyle boğuşma mesafesinde olmaya tahammülüm her geçen dakika azalıyor. Ellerim Jace'in son nefeslerini çalmak için kaşınıyor ve öldürme dürtüsünü daha fazla görmezden gelemiyorum. Jace'in sefil hayatını almak büyük bir rahatsızlık olurdu.

yüzlerce tanık arasında. Ama bana Jace'in huzurunda birkaç dakika daha verin, bu rahatsızlığı kollarımı açarak karşılayabilirim.

"Çok memnunum." Cevap sırtışı kötü niyetli ve beğenmiş. "Peki ya senin anlaşman?"

"İkinizin de huzur içinde bırakılacağına dair size söz veriyorum."

Alay ediyorum. "Peki bir hainin sözünün değeri tam olarak nedir?"

"İtiraf etmeliyim ki, anlaşmanın iyi tarafını alıyorum," diyor esprisiz bir kahkahayla. "Bana güvenmek zorundasınız."

"sanmıyorum. Bir daha Kara'nın yanına yaklaşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı patron," diye alaycı bir selamla cevap verir.

"O zaman burada işimiz bitti."

"Henüz işimizin bittiğini söyleyemem." Parlak gözlerinde ürpertici ve çarpık bir şey var. "Oyun daha yeni başlıyor."

Ona neden bahsettiğini sormadan gitti - kulübe girdi ve insan kalabalığının arasında kayboldu. Onu takip etmeyi düşünüyorum ama adil davranacağına güvenmiyorum. Kulüpte bekleyen destekçileri olabilir. Silah saklamış olabilir. En mantıklı hareket zamanımı beklemek ve onu sonsuza kadar alt etmek için bir plan yapmak.

Umarım küçük oyunu bana musallat olmaz.

KARA

I Her şeye rağmen hayat bir şekilde normale dönmüştü. Caden Ashford beni kaçırıp iki ay boyunca esir mi tuttu? Evet. Hala ara sıra ondan nefret ediyor muyum? O da var.

Kar elde etmek için nadir ve değerli antikaları alıyor mu? Onun tarafından gelen aşırı miktarda dirençle birlikte bunu çözmeye çalışıyoruz. Mantık, akıl ve temel sağduyu bir yana, onu *seviyor* muyum? Muhtemelen. Bu düşünce beni aynı anda hem mutluluk hem de dehşet duygusuyla dolduruyor.

Teknik olarak, artık bir mahkum değilim. Ashford Malikanesi'nde kalıyorum çünkü burası evim gibi geliyor ve Cade'in yatağında uyuyorum çünkü onun kollarına sarılmak kendimi en güvende hissettiğim yer. Saklanma yerine yaptığımız yolculuk ikimizin de olanlarla barışmasına yardımcı oldu. En azından yapabildiğimiz kadarıyla. Kendi tenimde tekrar rahat hissediyorum ve artık yansımamdan çekinmiyorum. Ama hala kabuslar görüyorum. Ve çığlık atarak ve çırpınarak uyandığımda, Cade'in beni tutan güçlü kollarının tanıdık ağırlığı aklımı başımda tutan tek şey.

Sonunda üniversitedeki işime geri döndüm. Brax iki aylık tutsaklığım süresince o kadar çok müdahalede bulundu ki Kanada'daki bir iş toplantısı ve akut bir mononükleoz vakası yokluğumu açıklamak için yeterince makul bahanelerdi. Cade ve ekibinin bir insanı hayatından koparıp kimsenin gözünü bile kırpmayacağı bir beceriyle geri getirmesi neredeyse korkutucu.

Dönmem için bazı şartlar var elbette. Cade, kendi küçük pazarlıklarını eklemeden bir tartışmayı kazanmama izin vermezdi. Declan beni

İşe gidip geliyor ve tüm zaman boyunca kampüste kalıyor. *Resmi olarak* beni gözetleyip Cade'e rapor vermiyor ama beni gözünün önünden de ayırmıyor.

Döndüğüm ilk hafta casusluk teorimi test ettim, Declan'ı atlattım ve gizlenmek için bir dolaba girdim. Cade'den nerede olduğumu soran öfkeli bir telefon almam dört buçuk dakika sürdü. Söylemeye gerek yok, benim küçük saklambaç oyunumdan hiç hoşlanmamıştı. O gece eve geldiğimizde Declan da ben de azarlandık. Cade'le yalnız kaldığımızda beni dizine yatırdı ve o öğleden sonra onu endişelendirdiğim için yeterince üzgün olduğuma karar verene kadar beni tokatladı.

Declan'ın iyiliği için o günden sonra hiçbir kaçma girişiminde bulunmadım. Yakınımda kalmasına izin verdim ve kendime Cade'in aşırı korumacılığının, en son kaybolduğumda ve beni bulamadığında olanlara bir travma tepkisi olduğunu hatırlattım. Declan'ın günde sekiz saat boyunca hiçbir şey yapmadan oturmasına izin vermek istemediğim için onu üniversitede birkaç çevrimiçi kursa yazdırdım. Tam zamanlı bir öğrenci olmasını sağlamaya çalıştım ama ikisi de buna yanaşmadı. Declan'ın Cade'in minyatür bir versiyonuna dönüşmesini engellemek için derslerinden birinin *etik* dersi olmasını sağladım. Belki bir gün Cade'in şüpheli kararlarına karşı çıkan tek kişi ben olmayacağım.

Artık onun esiri olmasam da, Cade'in hükmetme ve kontrol etme ihtiyacı azalmadı. Aksine, daha da kötüleşti. Artık *onun* olduğum için, ayaklarına kapanacağımı ve her emrine itaat edeceğimi düşünüyor gibi görünüyor. İş sekse gelince umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, onun yatak odasındaki baskınlığını seviyorum, ancak orgazmla gelmediğinde bağımsızlığımı feda etmeyi daha zor buluyorum. Ve Cade günün her saati boyun eğmemi istiyor.

Deniyorum - gerçekten deniyorum - ama tüm hayatınızı yanılmaz olmaya çalışarak geçirdiğinizde eğilmek zordur. Bu yüzden Cade'e gerekli gördüğünde kendi ikna yöntemlerini kullanmasını önerdim. Beni kaldırabileceğimden daha fazla incitmeyeceğine güveniyorum ve o çizgiye hiç yaklaşmadı. Görünüşe göre, saklanma yeri de en az altında saklandığı kütüphane kadar keyifli.

Bayan Hughes bizi akşam yemeğine çağırmadan önce birkaç bölüm okumak için şu anda kütüphaneye gidiyorum. İçeri girdiğimde en sevdiğim okuma koltuğumu gizleyen siyah bir kutu görünce kaşlarımı çatıyorum. Endişem tenimde dalgalanıyor. En son böyle bir hediye aldığım

Cade'den gelen bir mektupla gecem çok aşağılayıcı bir hal aldı. Umarım bunun içinde yatan şey onun özel işkencelerinden biri değildir.

Kırmızı bir fiyonkla bağlanmış kutuya doğru merakla ilerliyorum. Geçen sefer olduğu gibi, üzerinde Cade'in zarif el yazısı olan küçük bir kart var.

*Bunu giy ve saat altıda benimle saklanma yerinde
buluş. Sakın geç kalma.*

-C

Dudağımı ısırarak fiyongu çözüyorum ve bulabileceğim şeyden korkarak kutunun üstünü kaldırıyorum. Ve bunun için iyi bir sebebim var. Çünkü kat kat kâğıt mendillerin arasında *seksi bir liseli kız* kıyafeti vardı. Cade bu vahşeti giydiğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Kütüphaneci olayından heyecan duyduğunu biliyorum ama bu onun öğretmen ve öğrenci sapkınlığını çok ileri götürüyor.

Utançtan kızarıyorum, her bir parçayı kutudan çıkarıyorum ve onlara dokundukça tiksintiyle inliyorum. Kıçımın yarısını zar zor kapatan çok kısa, pileli, kırmızı ekoseli bir mini etek var. Eşleşen kırmızı bir kravat ve göğüslerimi tutmak için şaşırtıcı bir şekilde *iki* düğmesi olan kırpılmış beyaz bir gömlek. Ve bir çift masum, beyaz, yüksek çorap. Ayağa kalktım ve dehşet içinde bu sürtük kıyafetine baktım.

Birden fazla doktoram var ve Cade'i sapkın seks oyunlarında şımartmak için aşağılayıcı, çocuksu, akademik bir klişenin içine atılma fikri utanç verici. Aslında, bu muhtemelen Cade'in şimdiye kadar talep ettiği en aşağılayıcı şeydi ve beni arkadaşını hala ağzımdayken öpmeye zorladı.

Bu yüzden kırmızı ekose parçalarına bakıp onları Cade için giymeyi düşündüğümde neden kalçalarımın arasında uyarılma hissettiğimin kesinlikle bir açıklaması yok. Ve neden onları sandalyeden kaptığım ve onu bekletmekten endişe ederek saate baktığım konusunda daha da az mantık var. Altıya beş dakika var. Ve bana geç kalmamam söylenmişti. Eğer geç kalırsam, Cade'in beni cezalandırmak için bir yol bulacağından hiç şüphem yok ve bundan zevk alma ihtimalim sadece yüzde elli.

Üstümü değiştirmek için yukarı koşarsam, asla zamanında geri dönemem. Burada üstümü değiştirirsem, herkes içeri girebilir. Tekrar saate bakıyorum, *siktir* etmeye karar veriyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Pileli etek kalçalarımam tam oturuyor, ince belimi vurguluyor ve kendimi olmak için kendime olan saygımı asla feda etmeyeceğim amigo kız gibi hissetmemi sağlıyor. Kırmızı eteğin etek ucu kırımın tam anlamıyla üçte ikisini örtüyor ve alttaki üçte birlik kısmı açıkta bırakıyor. Külotum o kadar dayanılmaz derecede ıslak ki onsuz gitmeye karar veriyorum, bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve daha sonra almak üzere deri koltuğa sıkıştırıyorum.

Kırmızı sütyenimin büyük bir kısmının transparan üstümden dışarı sarkmasının mı yoksa sütyensiz durmasının mı daha sürtükçe görüneceğini merak ederek üstümü tutuyorum. İç çamaşırımı çoktan attığım için sütyenimi de atmaya karar veriyorum, kaydırarak çıkarıyorum ve dolgun göğüslerimi serbest bırakıyorum. Dar gömleği giyiyorum ve sertleşmiş meme uçlarımdan beyaz kumaşın arasından çıktığını görünce rahatsızlıkla inliyorum. Umarım Cade fedakârlığımı takdir eder çünkü tam bir fahişe gibi görünüyorum.

Kanepeye siyah stiletolarımı çıkarıyorum ve çoraplarımı kalçalarımın üzerine çekiyorum. Kıyafetin en zararsız parçası onlar ve aslında onları oldukça seviyorum. Kıyafetin en kötü kısmına gözlerimi devirerek kırmızı kravatı kapıyorum ve başımın üzerinden geçiriyorum. *Hayır, çok aptalca*. Kravatı çekip çıkarıyorum ve kanepeye, atılmış sütyenimin yanına atıyorum.

Yalınayak yürümek istemediğim için topuklu ayakkabılarımı tekrar giyiyorum, sanki çıplak kırım ve amım tam anlamıyla sergileniyormuş gibi beni ne kadar hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Son bir dokunuş olarak, dağınık örgümden kırmızı kurdeleyi kaydırıyorum ve saçımı yüksek bir at kuyruğu haline getiriyorum, kurdeleyi başımın tepesinde bir yay şeklinde bağlıyorum. İşte, tam da Cade'in istediği gibi seksi bir kız öğrenci.

Saklanma yerine giden geçidi açan kitaplığa doğru yürürken kırımı örtme içgüdüsüne direnmek zorundayım. Gizli kapı tekniğini öğrenmek için epey pratik yapmam gerekti. Kolun benden çok daha uzun boylu biri için yapılmış olması da yardımcı olmuyor. Ona ulaşmak için topuklu ayakkabılarla iki rafa tırmanmam gerekiyor ve izlemek isteyen herkese kırımı gösterdiğimden eminim. Sonunda kol tıklıyor ve kapı açılıyor.

Merdivenlerden inmeden önce saate bir göz atıyorum. Üç dakika geç kalmışım, aceleyle kıyafet değiştirdiğim düşünülürse hiç de fena değil. Cade'in üç dakika geç kaldığım için bana çok sert davranacağını sanmıyorum. Yine de *ne* yapacağını asla bilemem. Belki de bugün beni

St. Andrew's Cross'a götürüp ağzımı burnumu kırdı. Kim bilir?

Geçitteki ışıklar çoktan yanıyor ve bana yol gösteriyor. Yalnız olmadığımı fark ettiğimde son basamakta duruyorum. Cade her zamanki takım elbisesi ve kravatıyla uzak köşedeki masada oturuyor, yüzünde sert ve azarlayıcı bir ifade var. Aynı anda hem sert hem de sıcak olan ela gözleriyle karşılaştığımda içimi bir ürperti kaplıyor. Cade elinde on iki inçlik metal bir cetvel çeviriyor.

"Bayan Caine," diye gürlüyor Cade, sert ifadesi şu anda şakacı mı yoksa ciddi mi olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyor. "Geç kaldınız."

Boğazımdaki endişe yumrusunu yutuyorum. "Sadece üç dakika farkla efendim."

"Şimdiden bahanelerinizi var mı Bayan Caine?" Topuklarımın üzerinde titrememe neden olan bir kaş çatıyor ve çıplak bacaklarımdan aşağı kayan uyarılmamın rahatsız edici nemini hissedebiliyorum. "Buraya gel ve masamın önünde dur."

Emriyle birlikte içimi yakıcı bir sıcaklık kaplıyor ve hemen itaat ediyorum. Cade'in masasına doğru yürüyorum, bacaklarımı kaldırırken parmaklarım mini eteğin eteklerini çekiştirerek yerinde kalmasını sağlıyor. İşkenceci bir ruh halindeyken Cade'in altımın çıplak olduğunu bilmesini istediğimden emin değilim. Masasının önünde dururken gözlerimi indirip itaatkâr olmaya çalışıyorum. Eğer bu bir oyunsaydı, rolümü iyi oynamayı planlıyorum.

"Şimdi," diye başlıyor Cade, sesi derin ve sert. "Sana ne zaman hazır olman ve saklandığın yerde beklemen söylendi?"

"Altı, efendim." Piçin giyinmem için bana sadece beş dakika verdiğini eklememek için dilimi ısııyorum.

"Peki o merdivenlerden kaçta indiniz?" "Altıdan üç dakika sonra, efendim."

"Bana bak," diye emrediyor Cade. Gözlerimi yerden kaldırıp onunkilerle buluşturuyorum; şu anda çoğunlukla yeşiller, koyu ve sarhoş edici. "Talimatlarıma iyi bir kız gibi itaat ettin mi?"

Sözleri doğrudan muhtaç amıma bir zevk şimşeği gönderiyor. "Hayır, efendim." "Hayır, yapmadın."

Cade'in gözleri vücudumda geziniyor, her küçük ayrıntıyı yakalıyor. Göğüslerimin üzerinde oyalanıyor, meme uçları o kadar sert ki ince kumaşı bile kesebilirler. Sonra bakışlarını kalçalarımın arasındaki zar zor örtülmüş noktaya değene kadar aşağı indiriyor. Acaba külot giymediğimi anlayabilir mi? Birdenbire,

Yüzündeki şeytani gülümsemeye bakılırsa, yapabileceğinden neredeyse eminim. Beni şu anda bu masanın üzerine domaltmak ve sikini çıplak, damlayan amıma sokmak istiyor gibi görünüyor. Denese bile onu durduramam.

"Sana nasıl iyi bir kız olunacağını öğretmeme gerek var mı?" Cade mırıldanıyor, sözleri ceza ve zevk olasılıklarıyla yüklü.

"Evet, efendim." Beklentiyle titremesini engellemek için alt dudakımı ısırıyorum.

"Söyleyin bana Bayan Caine, iyi kızlar sınıfa dolsuz mu gider?"

Elimde olmadan cetveli elinde evirip çevirmesini izliyorum, metal ışıktaki parlıyor. Ve sonra bana ne sorduğunu fark ediyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" *Bilmesine* imkan yok.

"Soruya cevap ver," diye tersliyor Cade ısırgan bir ses tonuyla.

"Hayır, efendim." Cade'e çıplak amımla sataşma kararımı anında ikinci kez tahmin ediyorum.

"Anlıyorum." Cetvelle oynamaya devam ederken düşünceli bir şekilde başını sallıyor, onu damarlı bir elinden diğerine yumuşak bir şekilde kaydırıyor. Bu ritmik hareket beni öylesine büyülüyor ki, Cade'in açık avucuna metalin düz tarafıyla vurduğu keskin *şamarı* beklemiyorum. Sesle sıcıyorum, içimde bir gerilim oluşuyor. Tepkimi izleyen Cade'in mükemmel dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor.

Ben daha düşünmeden Cade ayağa kalkıyor, her zamankinden iri ve tehditkâr bir şekilde bana doğru geliyor. Elimde olmadan koyu gri pantolonunun ortasındaki bariz ereksiyona odaklanıyorum. Sonra Cade' ağır, metal cetveli de yanında getirdiğini fark ediyorum. Arkamda, görüş alanımın dışında yürüyor.

Her ne kadar arkamı dönüp ona bakmak istesem de yapmıyorum. Yerimde kalıyorum, kalbim düzensiz bir hızda atıyor.

Kaslı formunun sırtıma baskı yaptığını ve beni masanın sert kenarına doğru zorladığını hissettiğimde irkiliyorum. Tek bir hamleyle masanın üzerine yığılacaktım ve onun olacaktım. Aletin neredeyse çıplak olan kıkırma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Parmağını bir kaldırırsa, altında çırılçıplak kalacağım. Onu içimde o kadar çok istiyorum ki canım acıyor ve şu anda arzuladığım acı inkâr değil.

Cade cetvelin keskin köşesini yavaşça boynumdan aşağı, omzumun kıvrımından ve kolumun yanından geçirerek bileğimde durduruyor. Tüm vücudum bu his karşısında titriyor, tenim karıncalanıyor. Cade çok yumuşak bir şekilde cetveli koluma doğru sürüklüyor ve sonra

omurgamın çıkıntısını takip ederek sırtımdan aşağı iniyor. Dokunuşuyla inliyorum; aynı anda hem çok hassas hem de keskin. *Daha fazlasını* istiyorum.

Cetvelin ucunu kalçamın kıvrımı boyunca ve uyluğumun önünden aşağı doğru okşayan Cade, dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Söyle bana," diye fısıldıyor, ses tonundaki sessizlik, sözlerini zehir gibi saran karanlık tehditle uyuşmuyor. "İyi kızlar kıyafetlerini kütüphanenin ortasında mı çıkarır? Herkesin girip *benimkini* görebileceği bir yerde mi?"

"Hmm?" İç çekiyorum, tenimi okşayan soğuk metalin şehvetli dokunuşuyla dikkatim dağılıyor. Ve sonra gitti. Cetvel çıplak uyluğuma çarpmadan önce kendimi destekleme şansım olmadı. "Oww!" Çığlık atıyorum, elimi acıya sürüyorum ve onu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum. Cade elini boynumun arkasına doluyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor.

"Elini kalçandan çek, yoksa onu da tokatlarım." Vurgulama amacıyla parmak eklemlerime hafifçe vuruyor. Ellerimin yanlarıma düşmesine izin veriyorum, o hassas tenime karşı bir silah kullanırken olabildiğince rahatlamaya çalışıyorum. "Aferin kızıma. Şimdi cevap ver bana."

"Özür dilerim efendim, soruyu tekrar edebilir misiniz?" Kekeliyorum, vücudumun artan hisleri düşünce süreçlerimi bastırıyor.

Cade'in eli boynumdan kayarak çenemi kavlıyor ve başımı yana çevirerek ona bakmaya zorluyor. "*İyi kızlar* kütüphanelerde soyunup *kıçlarını, memelerini ve amcıklarını* herkesin görebileceği şekilde sergilerler mi?" Cetveli kalçamın üzerinde gezdirmeye devam ediyor, bazı kelimeleri vurgulamak için daha derine bastırıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum çünkü kütüphanede soyunduğumu bilmesine imkân yok. "Nasıl olur-"

"Kameralar, sevgilim," diye sözümü kesiyor Cade. Sanırım hayatımda ilk kez gerçek bir korku yaşıyorum. "Gerçekten de benim mesleğimi icra eden bir adamın, özellikle de değerli eşyaların saklandığı yerlerde güvenlik önlemleri almayacağını mı düşünüyorsun?"

Sözleri karşısında yüzüm kızarıyor, utancımı gizlemek için arkamı dönmeye çalışıyorum. Cade'in parmakları derime daha çok batıyor ve ben bir santim bile geri çekilemiyorum. Siktiğimin piçi evde gizli kameralar olduğu konusunda beni uyarmalıydı. Tanrı aşkına, kütüphanede *seks* yapmıştık.

Cade müstehcen bir sırıtışla, "Seni yığınlara karşı becerirken adımı haykırdığın bir video olup olmadığını merak ediyorsan, var," diye ekliyor.

Tiksintiyle elini çekmeye çalışıyorum ama o, debelenmeyi bırakmam için bir uyarı olarak kalçama vuruyor. "Soruya cevap vermezsen bir sonraki daha zor olacak," diye tıslıyor.

"Hayır," diye cevap verdim önceki sorusuna.

Diğer uyluğuma daha sert bir tokat daha indi. Tepki olarak inliyorum, ona karşı dönüyorum. "Hayır, *ne*?" Uygun şekilde cevap vermezsem şeytani cetvelini beni tekrar cezalandırmak için hazır tutuyor.

"Hayır, efendim. İyi kızlar kütüphanelerde soyunmaz," diye sızlanıyorum, kalçalarım darbelerden dolayı sızlıyor.

"Çok güzel. Şimdi, bir soru daha." Duraklıyor, çenesinin hafif kirli sakalı boynuma değene kadar eğiliyor. Boğazıma yumuşak bir öpücük konduruyor, dili zonklayan nabzımı yalıyor. Sonra işaret parmağını çenemin altına sokuyor ve gözlerimi nazikçe kaldırıp kendisiyle buluşturuyor. "Yaramaz bir kız mı oldun?"

Vücudumdaki tüm kemikler Cade'in bakışlarının yakıcı ateşi altında sivilaşıyor gibi görünürken dik durmak için mücadele ediyorum. Gözlerindeki arzu, kelimelerin asla anlatamayacağı kadar zahmetsiz bir şekilde bedenimle konuşuyor. Ona itaat etmeyi, onu memnun etmeyi, onun için ağlamayı, onun için çığlık atmayı arzuluyorum. Bu anda -ve belki de diğer her anda- ben onunum. Tamamen onunum.

"Evet, efendim." Gözlerim bu kelimelerin getireceği lezzetli yıkımı beklerken kapanıyor. Cade gülümsüyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor.

"Cezalandırılman mı gerekiyor, yaramaz kız?" diye mırıldanıyor, sesinin derin gürültüsü son performans gösteren beyin hücrelerimi kaosa sürüklüyor. Düşünmeye bile çalışmadan, boynumun hassas kıvrımına batan dişlerin keskin acısını hissediyorum. Bunun acısı saf bir coşku ve ben sadece daha fazlasını istiyorum. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla.*

"Evet," diye inliyorum, bu tek kelime hem Cade'in sorusuna bir cevap hem de devam etmesi için bir yalvarış. Kukum ihtiyaçtan o kadar yüksek sesle atıyor ki, kalçalarımın arasında bir kalp atışı gibi neredeyse duyabiliyorum.

"Eğil şu lanet masanın üzerine," diye emrederek homurdanıyor. Ellerinden biri kalçamı kavıyor, cetvel hâlâ avucunun içinde. Diğer belimin çıplaklığına bastırarak beni öne doğru itiyor.

Hiç tereddüt etmeden, ellerinin sessiz talebine itaat ediyorum, belimden bükülüp masanın üstüne düşüyorum. Cilalı maun, ısınmış tenime karşı serin ve bunun verdiği rahatlamayla ürperiyorum. Kalçalarım masanın kesici kenarına daha da sert bir şekilde bastırıyor ve taze

Cade'in cetvelinin izleri. Bu pozisyonda, çok kısa eteğimin altından görünen çıplak amıma çok iyi baktığını biliyorum. Kalçalarımı sallıyorum ve bana ceza olarak sikini vermesini umarak damlayan deliğimin görüntüsüyle onunla alay ediyorum.

Bunun yerine, metalin soğuk öpücüğünün bacağımdan yukarı kaydığını ve pilili eteğin kenarını kığımın üzerine doğru çevirdiğini hissediyorum. Cetvelin dokunuşu, kığımın alt kıvrımını ısırarak zalim acısını hissetmeden bir an önce kayboluyor. Onun dokunuşunu arzularak inliyorum, acıdan ziyade zevk tüm vücuduma yayılıyor. Beni tekrar tokatlıyor ve dudaklarımdan bir inilti koparıyor. Kalçalarımı ona doğru geri itiyorum, tatlı cezasını memnuniyetle karşılıyorum. Her biri bir öncekinden daha sert üç darbe daha indiriyor. Haykırıyorum, sözsüzce serbest bırakılması için yalvarıyorum. *Daha fazlasını* istiyorum.

"Sanırım cezanın tadını çıkarıyorsun, yaramaz kız," diye eğlenerek mırıldanıyor Cade. Aletin sert çıkıntısını yumuşak, şaplaklanmış kığıma doğru itiyor. Pantolonunun malzemesi, cetvelden kaynaklanan kabarık izlere karşı kaba ve sert bir his veriyor. "Sikimin her tarafına *damlatıyorsun*."

Parmaklarını kık yanaklarımdan arasında gezdiriyor, kaygan girişime ulaşana kadar aşağı kayıyor. Kalın parmakları içime girdiğinde hevesleniyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve kığımın eline doğru itiyorum. Beni kıvrınamaya bırakacak kadar uyarıyor ve sonra geri çekiyor. Kaybettiğim için sızlanamadan dudakları , sıcak ve doyumsuz. Üzerime eğiliyor, vücudumun her santimi onunkiyle birleşirken ağırlığıyla beni sert masaya bastırıyor. Beni hararetle öpüyor, eli saçlarımda dolaşıyor ve beni altında kilitliyor. Beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi öpüyor.

Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor, Cade cetvelin kenarını kalçamda gezdiriyor, derime ince pembe bir çizik bırakacak kadar sert bastırıyor. Onun olduğumu gösteren bir işaret. Sığınaktaki ilk seferimizden sonra, Cade her zaman benimde ona ait olduğuna dair bir işaret bırakır. Ve her birine değer veriyorum - bana olan bağlılığının sembolü, bir daha asla incinmeyeceğimin ya da yalnız kalmayacağımın kanıtı. Cade'in izleri bana *güvende* olduğumu hatırlatıyor.

Cade geri çekilmeye çalışıyor, ama ben ona daha fazla bastırıyorum, onun küçük alaycı dokunuşlarından daha fazlasını talep ediyorum. Kullanılmak, hükmedilmek ve zevk noktasının biraz ötesinde incitilmek için yalvarıyorum. *Şaplak*. Cetveli kığıma vuruyor, henüz vermeye tenezzül etmediği bir şeyi talep etmeye cüret ettiğim için beni cezalandırıyor. İhtiyaçtan inliyorum ve bu bana bir tane daha kazandırıyor.

Metalin kıvrımlarımın arasından kaydığını hissediyorum, umutsuzca istediğim dokunuşla benimle alay ediyor. Ama zar zor ulaşabiliyorum.

"Daha fazlasını ister misiniz, Bayan Caine?" Cade boğuk, hükmedici bir sesle soruyor ve vücudumda zevkten tüyler ürperiyor.

Daha fazlasını istiyor muyum? İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Cade'in hayatıma kattığı karanlığa karşı içimi kemiren, önlenemez bir bağımlılık hissediyorum. Ve şimdi tadına baktığıma göre, onsuz yaşayabileceğimden emin değilim. Cade bana şaplak atabilir, beni becerebilir, beni yok edebilir - hangi sırayı tercih ederse etsin - ve ben her zaman daha fazlası için yalvaracağım. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

"Her zaman, efendim."

EPİLOG

JACE

T Hava puslu, keskin tütün kokusu ve bar taburelerinin çatlamış derisinin altına sürünerek yıpranmış minderlere kalıcı olarak işlemiş biranın acı tınısıyla renklenmiş. Her şey

Etrafımda bedenler alternatif rock müziğin kaotik ritmiyle acayip bir şekilde kıvrılıp bükülüyor. Bugün cumartesi ve fahişeler tüm güçleriyle dışarıda. Parlak neon flaş ışıkları çıplak, terli teni bir dizi renkle ıslatıyor. Havadaki tatlı, tiksindirici çaresizliği neredeyse *tadabilirsiniz*. Ve suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi, buranın beslenmek için mükemmel bir yer olduğunu biliyorum.

Burası yıllar boyunca Ashford'u takip ederken gördüğüm süslü seks şovlarından bir gömlek üstün. Kızların doğru fiyat ya da güven fonuyla gelen doğru güzel yüz için her şeyi yapmaya istekli oldukları yerler. Ve *her şeyi* demek istiyorum. Sürünüyorlar, yalvarıyorlar, kanıyorlar, deliklerini açıyorlar ve aynı anda üç sik birden alıyorlar. Hastalıklı sapıklığın en iyisi. Bunu ödeyecek paranız olduğu sürece. Gerçek dünyada, bu tür bir kontrolü elde etmek daha zordur. Şanslıyım ki, oldukça ikna edici olabiliyorum.

Gözlerim yoğun kalabalığı tarıyor, damarlarımdaki kanı coşturacak birini arıyor. O kaçınılmaz sesin fısıldadığı anı bekliyorum, "*Onu al. Ona sahip çık. Onu senin yap.*"

Gözlerim büyük göğüslerin, sıkı kalçaların, aralarında ne olduğuna dair hayal gücüne çok az şey bırakan çıplak bacakların üzerinde geziniyor. Esmerlerin ve kızıkların üzerinden geçiyorum. Saçlarını gökkuşağının müstehcen bir rengine boyamış kızlara göz ucuyla bile bakmıyorum. Hatta sarışınları bile görmezden geliyorum.

ya da çok ballı. Seçiciyimdir. Sikişmek isteyen hevesli bir orospuyla oynayamam. Bana *onu* hatırlatan birine ihtiyacım var.

Onu gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Mükemmel bir kız. Soluk sarı saçları melek yüzünü bir ay ışığı gibi çevreliyor. Yanakları kıpkırmızı, çok fazla alkol ve kalabalık kulübün sıcağının birleşimi. Kendi başına dans ediyor, dolgun kalçaları ritimle sallanıyor, gözleri yarı kapalı ve kalın dudakları ayrılmış ve ısırılmak için yalvarıyor. Yemek için yeterince iyi görünüyor. Ve ben kesinlikle açıktan ölüyorum.

Barı itiyorum ve bir gölge gibi bedenlerin arasından süzülerek ona doğru ilerliyorum. Ona doğru yumuşak bir şekilde kıvrıla kıvrıla ilerlerken bir tür dans ediyorum - daha önce birçok kez yaptığım bir dans. Ama adımlarımda alışılmadık bir heves var çünkü bu sefer diğerlerinden farklı olacak. Onlarla oynamaya hiç izin vermemiştim, gerçekten istediğim şekilde değil. Elbette, sürükleri becerdim ve onları biraz daha kötü bir halde bıraktım, ama her zaman *nefes alıyorlardı*. Bu gece, ölümle oynayacağım ve kimin kazanacağını göreceğim.

Kız arkadaşıma arkadan yaklaşıyorum, parmaklarımın kalçalarını zar zor sıyırmasına izin veriyorum. Küçük şaşkınlık nefesi doğrudan aletime bir ihtiyaç atışı gönderiyor. Ter şeritlerinin neredeyse çıplak olan sırtından aşağı süzülüşünü ve ince, gümüş elbisesinin altında kayboluşunu izliyorum. Tenindeki tuzu yalamak ve tadının neye benzediğini görmek istiyorum. Boynundaki nabzın çılgınca atışını izliyorum, sıcak, dans ve içki yüzünden aşırı hızlanmış. Dişlerimi boğazına geçirmek ve teninin altında nasıl bir his olduğunu görmek istiyorum. Hareket edişini izliyorum, müziğin nabız gibi atan gümbürtüsü eşliğinde havayı sikerken kalçasını sertçe itiyor.

Merak etme tatlım, sana sikecek sert bir şey vereceğim.

Beni görmesine izin vermeden önce beni hissetmesine izin veriyorum, sırtına doğru bastırıyorum, böylece vücudumun her sert kıvrımının aşırı hassaslaşmış cildine sürtünmesini deneyimleyebiliyor. Aletimin sert çıkıntısını kıcının yarığına doğru iterek onu ne kadar çok istediğimi hissetmesine izin veriyorum. Ağır ellerim kalçalarına indiğinde irkiliyor ve bunun kalabalıkta tesadüfi bir çarpışma olmadığının, onu seçtiğimin sinyalini veriyor.

Keskin bir sarsıntıyla arkasını dönüyor, nasıl bir adamın rızası olmadan ona dokunmaya cesaret edebileceğini görmek için sabırsızlanıyor. Beni kasapta asılı duran bir et parçası gibi incelerken gözleri şehvetle ağırlaşıyor. Islak, pembe dili dışarı fırlıyor ve aç bir açgözlülükle dolgun dudaklarının üzerinde geziniyor - bu kız bir etobur. Ne yazık ki onun için, ben de öyleyim.

Elleri kollarımda geziniyor, sertleşmiş kaslarımın her bir kıvrımına aşına oluyor. Mürekkebim tam teşhirde, giydiğim dar, siyah v yaka, koyu bronz tenime kazınmış siyah kirpikleri vurguluyor. Ava çıktığımda hiç kılık değiştirmem. Mavi gözlerimdeki soğukluktan, kusursuzca koruduğum 1.80'lik heybetli cüsseme kadar benimle ilgili her şey avcı olduğumu haykırıyor. Neyse ki, biraz tehlikeden hoşlanan bir sürü kız var. Ve elbette, tehlike eğlenceli olmaktan çıktığında küçük bir kavga çıkarıyorlar, ama sonunda hepsi sakinleşiyor. Ben bundan eminim.

Kız yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki parfümünün pamuk şekeri kokusunu alabiliyorum. Bana bakan dumanlı gözlü cadaloza yakışmayacak kadar tatlı. Kızlar bu kulübe bir beyefendi aramak için gelmezler. Onları kullanacak ve sabahları ağrıdan kıvrınacakları kadar sert sikecek birini arıyorlar. Ve sarışın bana daha da yaklaşıp bacaklarını açtığında ve dizimin açık kalçalarının arasından kayarak bana sürtünmesine izin verdiğinde, onun da tam olarak istediği şeyin bu olduğunu anlıyorum. Dudaklarında hesaplı, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Merhaba küçük kuş." Başparmağımı çok dolu dudaklarına sürterken sesim derin bir gümbürtüye dönüşüyor. Dokunuşumun altında titrediğini, dişlerinin alt dudağına battığını hissediyorum. Gözlerindeki ateşli özlem, etine batan şeyin benim dişlerim olmasını dilediğini söylüyor.

Kara'nın evcil hayvan ismi seçimimi takdir edip etmeyeceğini merak ediyorum - sonuçta bu ona bir övgü. Kitaplara, özellikle de Jane Eyre'e olan aptal saplantısı deliceydi. Özgürlüğünü bulan ve ne pahasına olursa olsun onu koruyan bir kızın hikayesini yüceltti. Şu anki gönüllü kölelik göz önüne alındığında bu biraz ironik ama kimse kadınların zeki olduğunu söylemedi. Ve bundan sonra alacağım her küçük kuşun *onun* da ellerini kana bulayacak olması bana tarifsiz bir mutluluk veriyor.

Kollarımı sarışının beline doladım ve kulaklarımızda çınlayan müzik eşliğinde vücudumu onunkine duyuşal bir şekilde sürttüm. Onu yönlendirmeme izin veriyor, onu yavaşça insan kalabalığıyla kaplı olmayan karanlık duvarlardan birine doğru iterken aletim zar zor giyinmiş amına çarpıyor. Sırtı açığıdaki tuğla duvara çarpına kadar تنها bir köşeye doğru süzöldüğümüzü fark etmemiş gibi görünüyor.

Ağzımla başka bir ses yakalayamadan dudaklarından bir şaşkınlık nefesi dökölüyor, teslim olup onu doldurmama izin verene kadar dilim dişlerine baskı yapıyor. Tadı da kokusu kadar tatlı, sanki bütün gece Negronis içmiş gibi -dilinde meyvemsi bir tat kalıyor

sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıdır. Kombinasyonu enfes hale getirmek için sadece bir parça acıya ihtiyacı var. Dilini ısıyorum ve tatları ağzında döndürüyorum, kan ve narenciyenin tadını yutuyorum. *Mükemmellik*.

Saldırganlığımdan uzaklaşmak yerine, sarışın bana karşı eriyor ve ondan daha fazlasını almam için ağzını daha geniş açıyor. Beni kendisine doğru çekerken tırnakları gömleğime batıyor ve bacağı kalçama dolanıyor. Ne istediğini hissederek ellerimi üst uyluklarına doladım ve onu yukarı kaldırarak destek için sırtını duvara yasladım.

Ağzımın içinde inliyor ve her iki ayak bileğini belime dolayarak kendini bana kilitliyor. Tırnaklarımı uyluklarının çıplak tenine geçiriyorum.

-Onları biraz uzun tutmayı seviyorum, böylece hassas ette açıkları delikleri izleyebiliyorum. Sarışın tekrar inliyor, sesi hararetli ve çaresiz. Solgun teninde bıraktığım çiziklerden damlayan kan izleri onu hiç rahatsız etmiyor. Aslında, daha fazlasını istediğinden oldukça eminim.

Bu eğlenceli olacak.

İkimiz de nefessiz kalana ve daha fazlası için can atana kadar onun açgözlü ağzını yalayıp yutuyorum. Ellerinin kemerimin tokasına sürtündüğünü hissettiğimde duruyorum, ağrıyan aletimi serbest bırakmaya çalışıyorum. Bir elimle her iki bileğini tutup başının üzerine doğru çekiyorum. Hayal kırıklığı içinde inliyor ve bembeyaz dişleriyle dudaklarımı çalışıyor. Diğer elimle çenesini kavriyorum ve parmaklarımı yanaklarına geçirerek onu hareketsiz durmaya zorluyorum.

Toplum içinde sevişmeye karşı olduğumdan değil. Aslında, bundan zevk aldığım biliniyor, ama şehvet *kana susamışlığı* da beraberinde getiriyor. Ve burası tüm iştahımı tatmin edebileceğim bir yer değil. Kollarımdaki kız, kalabalık bir kulüpte hızlı bir sikişten çok daha özel. O benim seçilmişim ve bu da yatağымda kanının akıtılmasını hak ettiği anlamına geliyor.

Terli alınlarımız birbirine değene kadar eğiliyorum, tatlı nefesi dudaklarıma değiyor. Mükemmel bir anın tadını çıkarmaya çalışan bir aşık gibi ağzımı usulca onunkine sürüyorum. Ve o *neredeyse* mükemmel.

"Benimle uçup gitmek ister misin?" Dudaklarına fısıldıyorum, ses tonum baştan çıkarıcı ve baş döndürücü.

"Evet," diye bir an bile tereddüt etmeden nefes nefese kalıyor.

Ah, benim tatlı, aptal, küçük kuşum. Bir daha asla uçamayacağından emin olacağım.

NOTE FROM THE AUTHOR

Caden ve Kara'nın hikâyesi, Stolen Away Serisi'nin ikinci kitabı Breakaway'de devam ediyor. Kaçış *şimdi* Kindle Unlimited ve [Amazon](#)'da okunabilir. Bu kitabın arkasına bir göz atmak için okumaya devam edin!

TRIGGER WARNINGS

Şiddet, takip, adam kaçırma, cinsel saldırı, zorla yakınlaşma, şaplak, kırbaqlama, sopa, fantezi ilkel oyun, aile içi disiplin, övgü/aşağılama, hafif MfM, oral seks, mastürbasyon, teşhircilik, röntgencilik, orgazm reddi, sadizm/mazoşizm, kısa silah şiddeti, esaret, boğma, güç oyunu, duygusal travma, Stockholm Sendromu, ebeveyn ölümünden kısa söz, kardeş ölümünden kısa söz ve şüpheli kararlar veren ahlaki açıdan gri erkekler

ACKNOWLEDGMENTS

İnanılmaz derecede destekleyici arkadaşım ve asistanım Lauren'a çok teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, sen olmasaydın bu mümkün olmazdı. Caden Ashford ve Kara Caine ile tanışan ilk kişilerden biriydin ve hikayeleri gelişip devam ederken yanımda olduğun için çok minnettarım. Eleştirel gözünüz, gözden kaçan bir ayrıntının asla gözden kaçmayacağı anlamına geliyor. Senin sağduyun sayesinde FMC'lerim her zaman doğru miktarda orgazm olacak (sanırım bu sefer sadece bir tane kestir?). Ve iyi bir mastürbasyon sahnesine olan sevginiz, okuyucularımın her zaman MMC'lerimin ve ıslak bir çift külotumun samimi bir görüntüsüyle kutsanacağı anlamına geliyor.

Harika beta okuyucularıma teşekkür ederim: Liv, Katie ve Stacey. Görüşleriniz ve katkılarınız Hideaway'ın bu versiyonunu olabilecek en iyi hale getirmemde çok yardımcı oldu. Sizler kesinlikle harikasınız ve bu yolculukta benimle birlikte olmanıza bayıldım.

En sevdiğim canlarıma teşekkürler: T, N ve F. Asla ama asla okumayacak olsanız bile annenizin kitaplığına eklediği her kitapla gurur duyduğunuzu bilmek beni her zaman çok mutlu ediyor. Bana bu kitabı yazacak zamanı verdiğiniz ve zamanın %95'inde beni sadece atıştırmalık istemek için rahatsız ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve tüm muhteşem okuyucularıma ekstra özel bir teşekkür! Birçoğunuz en başından beri buradasınız ve nezaketiniz, sevginiz ve desteğiniz karşısında hayranlık duyuyorum. Yazdığım her ahlaki açıdan gri MMC, alıngan FMC ve müstehcen kaçamak sizin için! Ve her yeni okuyucu için, bu karanlık ve çarpık küçük dünyamı keşfetmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım Kara ve Caden'ın hikayelerinin geri kalanı ortaya çıktıkça onlara katılırsınız.

ALSO BY WILLOW PRESCOTT

Yasak meyvenin tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

[Kırmızının Tonları](#)

ABOUT THE AUTHOR

Willow, karanlık ve sapkın bir bükölme ile müstehcen hikayeler yaratmak için kullanmaktan zevk aldığı bir İngilizce lisansına sahiptir. Kocas ve küçük canavarlar topluluğuy la birlikte Amsterdam'da yaşayan Amerikalı bir göçmen. Gecelerini kafein sersemliğı içinde, dizlerinizin üzerine çöküp daha fazlası için yalvarmanıza neden olan sapkın seks maceraları ve ahlaki açıdan gri piçler hayal ederek geçiriyor.

Willow okurlarıyla bağlantı kurmayı seviyor! Gelecek kitaplar ve projelerle ilgili en son haberleri takip etmek istiyorsanız, Willow'un okuyucu grubuna katılın veya Willow'u takip edin bağlantılar için aşağıdaki QR kodunu tarayın

AYRILIK BİRİNCİ BÖLÜM

KARA

N Bir kadına asla hazır olup olmadığını sormayın. Eğer sormak zorunda kalırsanız, büyük bir ihtimalle değildir ve daha da büyük bir ihtimalle önümüzdeki birkaç saati sizin cinayetinizi planlayarak geçirecektir. Aptallara karşı dikkatli olun

Sorular.

"Hazır mısın?" Cade omzumu öpmek için eğilirken arkamdan soruyor, açıkta kalan tenime değen nefesinin sıcaklığı omurgamda ürpertilerin dans etmesine neden oluyor. Altı ay sonra bile, bu piç hala açıklanamaz bir şekilde sinir sistemimde tahribat yaratıyor. En yumuşak sözler, en küçük dokunuşlar, en ufak emirler hala damarlarımdaki kanı alevlendiriyor. Birden fazla yönden onun ihtiyaç ve arzularının isteksiz bir esiriyim. Ve hala bundan nefret ediyorum.

Çoğunlukla.

Makyaj masasının önündeki pelüş tabureme otururken, aynadaki fazlasıyla çekici yansımasına bakıyorum, aramızdaki boyut farkı neredeyse gülünç, çünkü o ve bir metre boyundaki İngiliz lezzeti üzerimde yükseliyor. Bu gece belki de yüzüncü kez aynada kendi yansımamı incelerken, "Hâlâ mükemmel değil," diye cevap veriyorum küçük bir sıkıntıyla. Fırçaya uzanıyorum, parlak dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı sarkana kadar solgun, sarı saçlarımı acımasızca tarıyorum. Cade'le birlikte olduğum aylar boyunca uzamasına izin verdim, uzun saç telleri ilişkimizin şaşırtıcı dayanıklılığının bir kanıtı.

Koyu kahverengi gözlerimle daha da öne çıkan görünüşümün her yönünü eleştirirken burnumu sinirli bir şekilde kıvırıyorum.

Dumanlı, kömür rengi fardan rujumun kanlı tonuna kadar. Bir şeyler hala tam olarak doğru değil.

"Cade yumuşak bir kahkaha atarak boynumun hassas kıvrımına bir öpücük daha kondurmak için eğildiğinde, yanağındaki hafif kirli sakal ben altında debelenene kadar beni gıdıklıyor. "Sen her zaman mükemmelsin, makyaj yapmak, saçını yapmak ve burada başka ne haltlar uydurursan uydur, ne kadar gereksiz zaman harcarsan harca."

Cade'in ağzı omzuma doğru kayıyor, dudakları sıcak ve dikkat dağıtıcı bir şekilde tenimi öpüyor ve ısıyor. Dişleri köprücük kemiğimi sıyırıp ısırırken çıkan iniltiye engel olamıyorum. "Cade," diye nefes alıyorum, bu azarlama daha çok daha fazlası için bir yalvarışa benziyor. Ve bu onun tatmin etmekten çok mutlu olduğu bir yalvarış. Parmakları ustalıkla kıkımın kıvrımının biraz üzerinde duran fermuara ulaşmadan önce sırtımın açıkta kalan uzunluğuna yumuşak, durgun öpücükler bırakıyor.

"Cade!" Ciyaklıyorum, bu sefer biraz daha çılgınca. Şu anda bu tür bir oyalanma kulağa ne kadar cazip gelse de, makyajım bozulmadan düzgün bir sikişten kaçabilmemin hiçbir yolu yok. "Dur," diyorum, sesimde bir sertlik notası var. Cade'in parmakları kalçalarımındaki hassas noktaları bulduğunda itirazlarım kısa sürede kıkırdamalara dönüşüyor ve ben taleplerini kabul edene kadar bana işkence devam ediyor.

"O da neydi aşkım? Seni tam olarak duymadım," diye alay ediyor Cade. Beni göğsüne doğru çekiyor ve yanlarımdaki lanet parmaklarıyla uygunsuz ciyaklamaları ve çığlıkları kışkırtmaya devam ediyor. Çırpınan kollarımı sırtıma hapseden Cade bir kez daha elbisemin fermuarına uzanıyor.

"Caden Ashford, beni bir daha soyarsan bu gece bu malikâneneden çıkmayız," diye uyarıyorum, zoraki kıkırdama nöbetlerinin verdiği acıdan göğsüm kabarıyor.

"Bu kulağa neredeyse bir emir gibi geliyor, Bayan Caine," diye azarlıyor Cade, sesi keskinleşiyor. "Bu evde emirleri sadece bir kişi verir ve o da kesinlikle sen değilsin." Boynumda hızlı bir diş sızısı hissediyorum. Bu, gideceğimiz yerde bu tür davranışlara müsamaha gösterilmeyeceğine dair en ince uyarı.

Uyarıyı kıkırına sokabilir çünkü sikini içime sokmaya çalışmaya devam ederse hiçbir yere gidemeyeceğiz. "Pandemonium'a gidebilmemiz için birinin sikiyle düşünmeyi bırakması gerekiyor."

Pandemonium, Cade'in arkadaşı Finnian Holt'un sahibi olduğu kink kulübüydü, gece boyunca ikisine hizmet ederken beni yarı çıplak ve dizlerimin üzerinde gören muhteşem piç. Hiç şüphesiz, hayatımın en garip deneyimi ve Cade'in şimdiye kadar tasarladığı en sadistçe yaratıcı cezaydı. Henüz değil.

O gecedен beri Finn'i birkaç kez gördüm - neyse ki giyinikti - ve itiraf etmeliyim ki bana ısınmaya başladı. Birlikte olduğumuzda, üçümüz oldukça fazla yaramazlık yapıyoruz. Ve Cade'in en yakın arkadaşı olarak, o ve ben kendi aramızda zayıf bir dostluk kurduk. Cade ve Finnian'ı bu gece ilk kez kendi ortamlarında deneyimlediğimde şüphesiz test edilecek bir arkadaşlık.

Pandemonium'a gitmek benim fikrimdi. Aylardır Cade'e beni götürmesi için yalvarıyordum ve çok yalvardıktan ve epeyce horoz emme büyüü yaptıktan sonra sonunda pes etti.

"Bu gece pis bir seks kulübünün etrafında dolanmak için oldukça istekli görünüyorsun." Cade'in gülümsemesi alaycı ama rahatlık alanımdan çıkmaya istekli olduğum için benimle gurur duyduğunu biliyorum. "Korkarım seni tamamen yozlaştırdım."

"Kendinize bu kadar güvenmeyin Lord Ashford," diye tersliyorum, kalçalarımın çekilmeyen ellerini savuşturarak. "Ben sadece rakiplerinize göz atmakla ilgileniyorum. Sizce göt deliği konusunda daha az donanımlı olan müsait bir Dom var mıdır?"

"Eğer varsa, gece ermeden önce ne *pahasına* olursa olsun onlara ulaşamayacağından emin olacağım," diye tehdit ediyor Cade, sesinde bir zehir dalgasıyla. Parmakları saçlarımda dolaşıyor ve başımı yana doğru çekerek beni onun yeşil ve altın rengi karışımı gözlerine bakmaya zorluyor. Erimiş bakışlarındaki öfke kıvılcımları içimi alışılmadık şekillerde büküyor ve ısıtıyor. "Ve beni kışkırtmanın eğlencesine kesinlikle değmeyeceğini düşündüğün bir cezayı hak etmeden önce o ağzına dikkat etsen iyi olur."

"Evet *efendim*," diye cevap veriyorum, Cade'in tehditlerine rağmen gözlerim hâlâ entrikalarla parlıyor. Beni bırakmadan önce hassas kafa derimden son bir kez sertçe çekiştiriyor, güzel yüz hatları hoşnutsuzlukla buruşuyor. Onun kalın derisinin altına girmek kadar zevk aldığım bir şey yok. Ve daha sonra intikam olarak tenimde iz bıraktığında bundan daha da çok zevk alacağım.

Aynadaki yansıma bir kez daha baktığımda kaşlarımı çatıyorum. Lanet olası adam saçlarımı karıştırmış. Gözlerimi devirerek tekrar fırçaya uzandım.

"Kara, eğer o lanet fırçaya *bir* kez daha dokunursan, seni dizime yatırır ve kıcını kızartmak için kullanırım."

Yüzüm kızarıyor, herhangi bir hareketi tehdidini gerçekleştirmek için bir davet olarak algılayabileceği korkusuyla ellerim hızla kucağıma düşüyor. "Sen bir piçsin," diye dudak bükerek karşılık veriyorum.

Cade çenemi kavrarken ciddi bir ses tonuyla, "Ve sen de çok güzelsin," diye karşılık veriyor. "Bu gece kanlı bir çuvalın içinde gelsen bile odadaki herkesi gölgede bırakırsın. Aslında, bütün gece sana bakmalarına izin verdikten sonra herkesin gözleri bozulmadan ayrılmasına izin verip vermeyeceğime tam olarak karar veremedim."

"Bu biraz dramatik," diye cevap veriyorum gergin bir kahkahayla. İltifat kabul etme konusunda berbatım, bu yüzden Cade'in düzenli olarak bana yönelttiği *"o kadar güzelsin ki sana bakan herkesi öldürebilirim"* türünden iltifatlara uygun bir yanıt bulmakta daha da zorlanıyorum.

"Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim," diyor Cade sırtarak ve tek bir parmağını çıplak boğazımda gezdiriyor. "Sanırım bir şeyler eksik," diye yorumluyor şifreli bir imayla.

Bu birkaç kelime paniğe yol açıyor, midemdeki kelebekleri sivri dişleri ve pençeleriyle içimden kan çekmeyi amaçlayan etobur yaratıklara dönüştürüyor. "Biliyordum," diyorum sıkıntıyla. "Makyaj çok mu fazla? Saçımı toptasam mı? Belki de siyah yerine kırmızı elbiseyi giymeliyim?"

"Elbisen çok güzel," diye sırtarak cevap veriyor Cade, ceketinin içine uzanıp büyük, siyah kadife, kare bir kutu çıkarırken. "Yine de seni kırmızılar içinde görmek isterdim." Beklenmedik derecede ağır kutuyu bana uzatırken yüz hatlarında anlaşılma bir duygu karmaşası vardı.

Titreyen parmaklarımla kapağını açıyorum ve içinde ne olduğunu keşfedince nefesim kesiliyor. Bir kraliçenin boynunu süslemek için uygun bir kolye - tamamen büyük, oval yakutlardan oluşan bir gerdanlık, koyu kırmızı taşlar ışıpta çarpıcı bir şekilde parıldayan elmaslarla haleleniyor. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel mücevher parçası. Ve ona dokunmaya bile korkuyorum.

"Cade, bunu takamam," diye cevap veriyorum, çünkü bu kadar değerli ve kıymetli bir şeyi tuttuğum düşüncesi boğazımı sıkıyor. Basit bir kütüphanecinin boynunun yakınına ait olmayan bir şey. "Bu çok fazla." Kutuyu ona geri vermeye çalışıyorum.

İtirazlarıma aldırmayan Cade, kutudan son derece pahalı kolyeyi çıkarıp boynuma geçiriyor. "Bunu takacaksın

Çünkü seni benim olarak görmek beni kelimelerin ötesinde memnun ediyor." Cade'in parmakları ensemdeki tokayı ustalıklarla sıkıyor ve beni boğazımda neredeyse rahatsız edici bir ağırlıkla baş başa bırakıyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Şaşkınlıkla soruyorum. Gerdanlık sıkı, nefes almamı sağlayacak kadar gevşek ama her nefes alışımında varlığını hatırlatacak kadar da daraltıcı.

"Bu güzel bir mücevher parçasından daha fazlası, aşkımdır. Bu senin tasman," diyor Cade, tek parmağını gerdanlığın altından geçirip beni kendine doğru çekerek. Mücevherlerin boğazıma yaptığı baskı şimdi daha sıkı ve düzenli nefes almak için mücadele ediyorum. "Bu benim sahiplik nişanem olacak ve Pandemonium'a her gittiğimizde bunu takacaksın. Diğer itaatkârlar ve köleler de tasma takacak. Kimin sahiplenildiğini ve kimin serbest oyun olduğunu belirlemek için bir tür kod."

Cade'e bakakaldım, saçma şakasının can alıcı noktasını bekliyordum. Her zamanki gibi, öyle bir şey yok. Sanki talep ettiği teslimiyetin gerçek ağırlığı altında kıvrandığımı görmek uğruna Dom saçmalığını normalleştirmemiş gibi beklentiyle orada dururken gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. Çünkü neden bir kıza bir kolye verip ona *sahiplik tasması* demek varken kolye diyesin ki?

Lanet olası sapık piç.

Cade beni ayağa kaldırmak için gerdanlık ya da *tasma* üzerindeki hakimiyetini kullanıyor. Beni gafil avlayarak son nefesimi de ağzıyla alıyor, sıcak dili teslimiyetimi sadece onun yapabileceği şekilde ikna ediyor ve beni sersemletici bir mutluluğa doğru öpüyor. Daha sert çekiyor, kolyenin boğazıma yaptığı baskı görüşümün karanlığa bürünmesine neden oluyor ve ciğerlerimdeki gerçek havadan çok onun tadına hasret bir şekilde ağzının içinde inliyorum. Tam kollarında sallanmaya başladığımda, Cade tutuşunu bırakıyor, oksijen için nefes alırken dudakları benimkinden ayrılıyor, kanım yaşam kaynağından bir anlığına mahrum kalmanın tarif edilemez yüksekliğiyle şarkı söylüyor. Cade başparmağını artık şişmiş olan alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, kırmızı rujumu tenime bulaştırmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. "İşte," diyor yumuşak bir gümbürtüyle, sesi garip bir tür huşu ile karışmış sıcaklıkla dolu. "Mükemmel."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

